Chiến Tranh Hoa Hồng

EDITOR: YUEYING MR
DESIGNED BY DGS*

Ebook Truyện Vn
Tải Ebook Truyện Miễn Phí

TÁC GIẢ
LÂM ĐỊCH NHI
IIII

Chiến tranh hoa hồng I Lâm Địch Nhi [FULL] by YueYing87

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN
Thẻ: lãng-mạn, ncuteam, yueying87
Tình trạng: Hoàn thành
Số chương: 90
Giới thiệu: Tên truyện: Chiến tranh hoa hồng Tác giả: Lâm Địch Nhi Editor: Yuè Yīng - Lữ - Miu Béo - Nại - Vincy Bản edit thuộc quyền NCUTeam, không sao chép đăng ở các trang khác. Designer poster: DGS* ♥♥♥ Văn án: Hôn nhân không phải là một thành trì vững chãi, mọi lúc mọi nơi đều sẽ có kẻ địch mạnh xâm chiếm. Trong lúc tình thế hết sức nguy ngập, anh luôn cầm chắc vũ khí. Dù là đòn ngấm ngầm hay công khai, ba mươi sáu kế, bước nào cũng phải thận trọng. Cô chưa đánh đã tự lui, trên người không còn mảnh giáp, giơ tay đầu hàng, hai tay dâng đất. Thành trì cứ thế rầm rầm sụp đổ. Trong khói lửa mịt mù, anh cứ rẽ trái, còn cô vẫn ung dung rẽ phải. _____
Ngôn ngữ: Tiếng Việt
Read Count: 577,520

Mục lục

Quotes [Design by NCUTeam]
Chương 1: Súng cướp cò (I)
Chương 2: Súng cướp cò (II)
Chương 3: Lấy thân đền đáp (I)
Chương 4: Lấy thân đền đáp (II)
Chương 5: Nguy hiểm (I)
Chương 6: Nguy hiểm (II)
Chương 7: Nguy hiểm (III)
Chương 8: Lạt mềm buộc chặt (I)
Chương 9: Lạt mềm buộc chặt (II)
Chương 10: Lạt mềm buộc chặt (III)
Chương 11: Không kịp đề phòng (I)
Chương 12: Không kịp đề phòng (II)
Chương 13: Không kịp đề phòng (III)
Chương 14: Sương giăng trong lòng (I)
Chương 15: Sương giăng trong lòng (II)
Chương 16: Sương giăng trong lòng (III)
Chương 17: Gây thêm rắc rối (I)
Chương 18: Gây thêm rắc rối (II)
Chương 19: Gây thêm rắc rối (III)
Chương 20: Gây thêm rắc rối (IV)
Chương 21: Gây thêm rắc rối (V)
Chương 22: Cổng thành thất thủ (I)
Chương 23: Cổng thành thất thủ (II)
Chương 24: Cổng thành thất thủ (III)
Chương 25: Cổng thành thất thủ (IV)
Chương 26: Cổng thành thất thủ (V)
Chương 27: Ngăn cơn sóng dữ (I)
Chương 28: Ngăn cơn sóng dữ (II)
Chương 29: Ngăn cơn sóng dữ (III)
Chương 30: Hồi thiên vô lực* (I)
Chương 31: Hồi thiên vô lực (II)
Chương 32: Hồi thiên vô lực (III)
Chương 33: Rẽ trái rẽ phải (I)
Chương 34: Rẽ trái rẽ phải (II)
Chương 35: Rẽ trái rẽ phải (III)
Chương 36: Ngày mai trời lại sáng (I)

Chương 37: Ngày mai trời lại sáng (II)
Chương 38: Ngày mai trời lại sáng (III)
Chương 39: Ngày mai trời lại sáng (IV)
Chương 40: Ngày mai trời lại sáng (V)
Chương 41: Đúng bệnh hốt thuốc (I)
Chương 42: Đúng bệnh hốt thuốc (II)
Chương 43: Đúng bệnh hốt thuốc (III)
Chương 44: Đúng bệnh hốt thuốc (IV)
Chương 45: Dòng nước ngầm gợn sóng (I)
Chương 46: Dòng nước ngầm gợn sóng (II)
Chương 47: Dòng nước ngầm gợn sóng (III)
Chương 48: Dòng nước ngầm gợn sóng (IV)
Chương 49: Dòng nước ngầm gợn sóng (V)
Chương 50: Dòng nước ngầm gợn sóng (VI)
Chương 51: Trở lại xâm lược (I)
Chương 52: Trở lại xâm lược (II)
Chương 53: Trở lại xâm lược (III)
Chương 54: Trở lại xâm lược (IV)
Chương 55: Gió lạnh đầy tay áo (I)
Chương 56: Gió lạnh đầy tay áo (II)
Chương 57: Gió lạnh đầy tay áo (III)
Chương 58: Gió lạnh đầy tay áo (IV)
Chương 59: Gió lạnh đầy tay áo (V)
Chương 60 : Gió lạnh đầy tay áo (VI)
Chương 61: Tử chiến đến cùng (I)
Chương 62: Tử chiến đến cùng (II)
Chương 63: Tử chiến đến cùng (III)
Chương 64: Tử chiến đến cùng (IV)
Chương 65: Tử chiến đến cùng (V)
Chương 66: Tử chiến đến cùng (VI)
Chương 67: Tử chiến đến cùng (VII)
Chương 68: Tử chiến đến cùng (VIII)
Chương 69: Tử chiến đến cùng (IX)
Chương 70: Tử chiến đến cùng (X)
Chương 71: Lưỡng lự rời xa (I)
Chương 72: Lưỡng lự rời xa (II)
Chương 73: Lưỡng lự rời xa (III)
Chương 74: Lưỡng lự rời xa (IV)
Chương 75: Như phiến băng mỏng (I)
Chương 76: Như phiến băng mỏng (II)

Chương 77: Như phiến băng mỏng (III)
Chương 78: Đường cùng phản kháng (I)
Chương 79: Đường cùng phản kháng (II)
Chương 80: Đường cùng phản kháng (III)
Chương 81: Đường cùng phản kháng (IV)
Chương 82: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (I)
Chương 83: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (II)
Chương 84: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (III)
Chương 85: Không còn điều gì hơn thế này (I)
Chương 86: Không còn điều gì hơn thế này (II)
Chương 87: Không còn điều gì hơn thế này (III)
Chương 88: Không điều gì tốt hơn thế này (IV)
Chương 89: Không điều gì hơn thế này (Full)

Quotes [Design by NCUTeam]

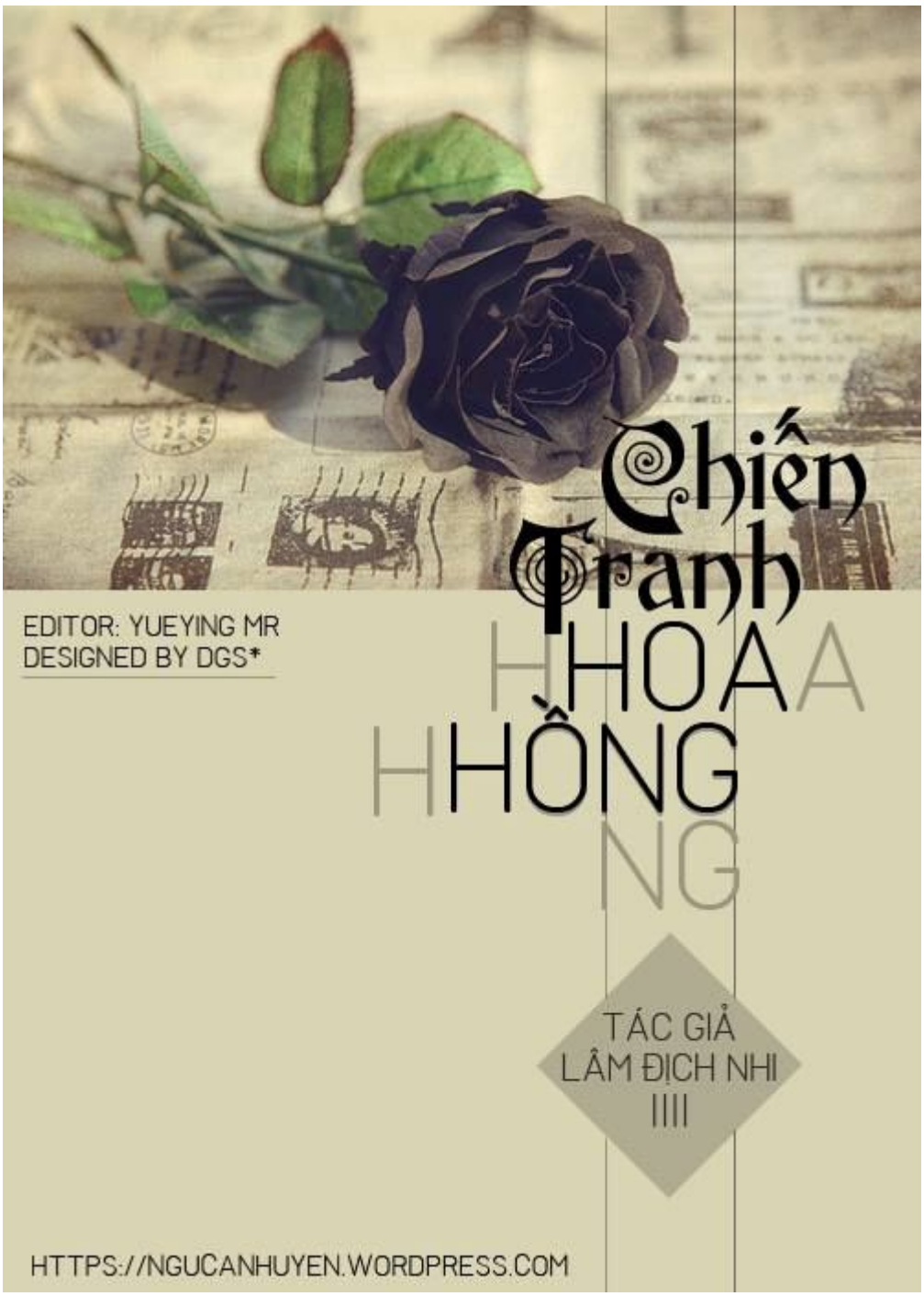

Người gần gũi ta nhất, là người làm ta tổn thương nhất.

Thời buổi này, một người đàn ông muốn thành công, chỉ có 2 con đường: hoặc là làm kinh doanh, hoặc là làm chính trị.

Tình bạn giữa phụ nữ rất nhẹ nhàng mỏng manh, ngày nào đó cùng liên quan đến một người đàn ông, rất tự khắc sẽ tan thành mây khói. Dạng tình địch này, còn đáng sợ hơn rất nhiều so với kẻ thù. Kẻ thù gây tổn thương bạn là vết thương ngoài da, ngày nào đó có thể khép lại. Bạn bè gây ra vết thương trong lòng bạn, không nhìn thấy, nhưng lại khiến bạn đau đớn như dao cắt.

Hôn nhân giống như một canh bạc, trong canh bạc này, tiền cược chính là hi sinh, khiêm nhường, bao dung và trách nhiệm, kết quả là thắng thì đôi bên đều hạnh phúc, thua thì tất cả đều mất hết.

Vợ chồng là phải sóng vai dắt tay nhau, mà không phải là một đi trước một bước theo sau.

Định nghĩa nhà là gì?

Nếu mỗi người là một hạt giống, nhà chính là mảnh đất màu mỡ nơi bạn khát khao bén rễ nảy mầm. Để bạn trở về trạng thái cũ của bản thân, không ràng buộc. Hưởng thụ tình cảm chân thành của cuộc sống, đồng thời sẵn lòng nỗ lực không điều kiện.

Thích một người không có gì sai, nhất định phải dũng cảm nói cho đối phương biết rõ, mặc kệ là có kết quả hay không.

"Giây phút hạnh phúc nhất của em là được ở bên anh, giây phút đau khổ nhất, chính là hiện tại, em đang nhớ tới anh, còn anh nghĩ đến ai?"

Tình yêu là chùm pháo bông tuyệt đẹp. Sau khi rực rỡ qua đi, sẽ tan tành thành mây khói. Còn tình bạn giống như sao cuối trời, khi bạn cô đơn nó sẽ luôn soi đường cho bạn.

Con người làm việc mình thích, có lúc cũng là một loại xa xỉ. Đại bộ phận mọi người nhờ vào nghề để sống, chứ không phải sống vì nghề. Vừa rất đau xót, rồi lại bất đắc dĩ.

Chương 1: Súng cướp cò (I)

Cuộc sống như khẩu súng vác trên vai, đạn đã lên nòng, định mệnh bất ngờ không kịp phòng bị thì súng đã cướp cò. Không ai biết viên đạn từ hướng nào bắn ra, chỉ nghe thấy tiếng trái tim vỡ nát.

***

Người dịch: Tô Ngọc Hà

♥♥♥

Trời khô hạn kéo dài đến cuối mùa thu, bất chợt hôm nay trời lại đổ mưa to.

Còn chưa đến bốn giờ chiều, bầu trời kéo đầy mây đen. Gió như sắp tung khỏi lồng, giống như đã mưu tính trước với cơn mưa vậy, như gột sạch, như muốn cướp đi cả chút ấm áp mà người ta khó nhọc giữ gìn.

Trì Tiểu Ảnh tay cầm tách trà xanh, nhìn những hạt mưa rơi ngoài cửa kính, sững sờ ngơ ngẩn. Trên cửa sổ phản chiếu hình ảnh một cô gái với mái tóc vừa chấm ngang vai, làm cho nét mặt gầy yếu u buồn của cô ôn hòa hơn rất nhiều. Đồng nghiệp nói nhìn dáng dấp hiện tại của cô trong giống nữ sinh mới ra trường, cô chỉ khẽ cười.

Vẻ bề ngoài có thể đánh lừa người khác, chỉ là không thể tự lừa được chính mình.

Hai mươi bảy tuổi, đã qua cái tuổi hai mươi lâu rồi và gần chạm đến ngưỡng cửa ba mươi.

Già rồi sao? Cô đưa hai tay xoa xoa má.

Tia chớp sáng lóa xẹt qua của sổ, cô co người lại theo bản năng, lui một bước về phía sau, quay người buông tách trà xuống, cảm thấy ngoài cửa có người đang đứng.

Cô ngẩng đầu lên, nở nụ cười: "Bách Viễn, sao anh lại đến đây?"

Bách Viễn khoác chiếc áo gió, vì không cạo râu và chải chuốt tóc tai nên nhìn có vẻ tiều tụy.

"Sao? Anh không thể đến thăm học muội của mình à?" Bách Viễn trêu chọc bước vào, hất hất mấy hạt mưa trên tóc xuống.

"Đương nhiên là có thể rồi, lúc nào, ở đâu cũng đều được."

Bách Viễn là học trưởng ở trường đại học của Trì Tiểu Ảnh, trước cô ba khóa. Trì Tiểu Ảnh đưa mắt ra ngoài nhìn màn mưa mịt mùng ngoài cửa sổ.

"Nhưng mà, mưa lớn như vậy, anh lại đến đây thăm em, làm cho em có chút lo sợ. Anh tìm Viện trưởng à? Không may rồi, hôm nay bà ấy đi Thiên Tân họp."

Cô rót cho anh tách trà nóng, hơi ấm lan tỏa. Bách Viễn hít hà, sắc mặt chùng xuống, nhìn cô thật lâu, thở dài: "Tiểu Ảnh, anh và Nam Nam ly hôn rồi."

Trì Tiểu Ảnh ngẩn người, miệng há hốc, hơn nữa ngày mới nói được một câu: "Vì... cái gì?"

Cô từng cho rằng Bách Viễn và Yên Nam Nam là một cặp vợ chồng ân ái, xứng đôi vừa lứa nhất trên đời này.

"Duyên phận đã hết, may mắn là chưa có con, nên cũng không mấy phiền phức." Bách Viễn xòe hai bàn tay cố làm ra vẻ thoải mái, nhún vai, nhưng trong mắt không giấu được sự mệt mỏi.

"Không cần phải nói những lời sáo rỗng đó, chắc chắn có lý do gì đó." Trì Tiểu Ảnh nói.

Bách Viễn nhấp hai ngụm trà, mím môi, phiền não khép mắt: "Lý do gì em không biết thì tốt hơn, thật buồn cười!" Anh gãi đầu, nhìn chằm chằm vào cô: " Tiểu Ảnh, em vẫn ổn chứ?"

Trì Tiểu Ảnh buồn bực chớp mắt, câu hỏi này có phải nên hỏi ngược lại hay không.

"Em... vẫn ổn!"

Bách Viễn chua xót nhếch khóe miệng, vỗ vỗ vai cô: "Vậy là được rồi, anh đi đây."

Anh buông tách trà xuống, rồi đi ra cửa.

Trì Tiểu Ảnh lẳng lặng đưa anh xuống lầu, ở đối diện cửa có chiếc xe hơi màu đen đang đậu.

Bách Viễn là chủ nhiệm dự án di dời kiến trúc thành phố, tương lai đầy hứa hẹn, được lãnh dạo coi trọng, tiền đồ xán lạn, ra ngoài luôn có xe đưa đón.

"Bách Viễn, anh đội mưa đến đây, chỉ để nói cho em biết chuyện này?" Bách Viễn đưa tay mở cửa xe, Trì Tiểu Ảnh gọi anh lại.

Bách Viễn cứng đờ quay đầu lại, có vẻ bối rối, anh thu tay về, kéo cô đứng vào mái hiên, do dự một hồi rồi mở miệng nói: "Được rồi, Tiểu Ảnh, em đã muốn biết thì anh nói cho em biết. Ngày hôm nay của anh chính là ngày mai của em."

"Hả?"

"Nam Nam và Tuyên Tiêu không biết bắt đầu quan hệ từ lúc nào, có vẻ đã được một thời gian rồi. Anh thường đi công tác, xã giao nhiều, cô ấy cũng không nói gì, anh không phát hiện ra điều gì bất thường cả. Cho đến hôm kia cô ấy bảo muốn ly hôn, anh mới biết. Bọn họ lén lút gặp gỡ, sau đó thì kết hợp. Anh nghĩ em cũng giống như anh chẳng hay biết gì cả, nên mới đến đây nói với em một tiếng, Tuyên Tiêu chắc là sẽ sớm nói với em. Tiểu Ảnh, em cần chuẩn bị tinh thần trước..."

Nam Nam, là bạn học tốt của cô.

Tuyên Tiêu là người chồng đã kết hôn bốn năm của cô.

Là trùng hợp tên giống tên hay là cô nghe lầm?

Tiếng mưa quá lớn, Trì Tiểu Ảnh nghe lỗ tai ong ong, cô nhìn thấy Bách Viễn mấp máy đôi môi, nhưng lại không nghe rõ anh nói cái gì.

Nói xong, Bách Viễn buông tay cô ra, mở cửa xe ngồi lên phía trước, cô nhìn vào trong xe thấy có gương mặt diễm lệ, không kịp nhìn rõ thì xe đã đi xa.

Cuộc sống như khẩu súng vác trên vai, đạn đã lên nòng, định mệnh bất ngờ không kịp phòng bị thì súng đã cướp cò. Không ai biết viên đạn từ hướng nào bắn ra, chỉ nghe thấy tiếng trái tim vỡ nát.

Trì Tiểu Ảnh ấn tay lên ngực, cô trúng đạn rồi sao?

Cô không biết mình về văn phòng bằng cách nào, thu dọn đồ đạc như thế nào, chào tạm biệt đồng nghiệp bằng cách nào. Chỉ biết khi sực tỉnh lại thì là đang đi trên đường.

Con đường về nhà hình như dài hơn bình thường rất nhiều. Chiếc ô rất mong manh, cơ thể giống như tan rã, bước đi loạng choạng trong mưa.

Bách Viễn nói người kia là Tuyên Tiêu chồng cô sao? Cô hối hận vì lúc nãy đã không hỏi rõ ràng.

Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu... Cô lặp đi lặp lại cái tên ấy, đột nhiên đứng lại bên đường, không nhúc nhích.

Một lúc lâu, cô đờ đẫn đưa tay tay lên sờ mặt, gương mặt lạnh ngắt, không có giọt nước mắt nào, lồng ngực cũng không còn cảm giác đau đớn.

Tuyên Tiêu là ai, có quan hệ gì với cô sao? Trì Tiểu Ảnh bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ.

Cô bước nhanh hơn, điên cuồng băng ra đường lớn, giơ tay vẫy xe.

"Cô không muốn sống rồi à?" Một chiếc taxi thắng lại, tài xế giận dữ ngừng xe ngay trước mặt cô.

Cô rối rít nhận lỗi, bước lên xe, vội vàng nói địa chỉ.

Tài xế nhìn gương mặt trắng bệch của cô, tức giận gầm lên một tiếng.

Từ văn phòng về nhà không xa lắm, bình thường thì cô đi bộ đến văn phòng, đi xe chỉ mất 15 phút.

Thang máy đang dừng ở lầu 12, cô đứng ở thang máy, hà hơi vào tay.

"Ting", cửa thang máy mở ra, cô cúi đầu đi vào, vừa đúng lúc đụng phải người ở trong thang máy đi ra.

"Làm gì mà vội vàng vậy, đi đầu thai hả?" Trời mưa cả ngày nên tính tình ai cũng khó chịu.

Cô không ngẩng đầu lên, đưa tay ấn nút đóng cửa thang máy, nhìn chằm chằm vào dãy số, đếm từng tầng một.

Nhà cô ở tầng 20 của tòa nhà A.

Căn hộ này cô mới chuyển đến năm ngoái, mọi thứ vẫn còn mới tinh. Phòng lớn nhất được làm phòng sách, tất cả giấy tờ, văn kiện trong nhà đều được để trên giá sách trong phòng sách.

Giấy chứng nhận kết hôn là thứ có giá trị nhất, được đặt trong ngăn tủ dưới cùng.

Cô cẩn thận lấy tập hồ sơ có bìa hồng, gồm có hai bản. Cô chậm rãi mở ra.

Ngày đó, hai người vội vàng đi đăng ký, hai người không biết còn phải có ảnh chụp chung, thế là tùy tiện chụp một bức ở chính nơi đăng ký kết hôn, không thay quần áo, cũng không trang điểm, hai người đều mang vẻ mặt nghiêm túc, cứng ngắc, chẳng khác nào các anh em cùng sinh ra tử.

Cô của bốn năm trước, mới thật sự là một cô gái, ngây thơ và non nớt.

Tuyên Tiêu lớn hơn cô năm tuổi, đã là một người đàn ông trưởng thành khôn khéo, ánh mắt sắc sảo và tự tin.

Ngón tay lạnh lẽo vuốt lên tấm ảnh, cô nín thở, người ngồi bên cạnh cô đúng là chồng cô sao?

Cô nắm chặt hai tờ giấy chứng nhận kết hôn, còn chưa đóng ngăn kéo, đã cắm đầu chạy ra cửa. Ra đến ngoài thang máy mới phát hiện mình đã quên mang theo ô.

Bên ngoài tiểu khu cao cấp, xe taxi rất nhiều, cô không cần tắm mưa quá lâu thì đã gọi được xe.

"Văn phòng Tuyên Tiêu ở khu Lộ Kiều." Cô nói với tài xế.

"À, là Đường màu đỏ à?" Tài xế đùa.

Đường màu đỏ là tên người dân đặt cho con đường Tân Giang các cơ quan mọc lên san sát. Trên con đường đó có Ủy ban, Tòa án, Sở tư pháp, Sở Công an, và hầu hết các cơ quan thuộc cấp Sở khác. Căn nhà đầu tiên trên đường là một văn phòng hành chính hai mươi bốn tầng, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ 4 là văn phòng làm việc của Tuyên Tiêu.

Đèn đường vừa lên, con đường lớn được nước mưa gột rửa sạch bóng như gương, in bóng hàng cây cổ thụ hai bên đường.

Ở đây rất yên tĩnh, xe đều đi rất chậm rãi từ tốn, không nghe được tiếng chim hót.

Trì Tiểu Ảnh xuống xe, bước lên bậc thềm.

Bầu trời u ám, trong phòng làm việc của Tuyên Tiêu đèn đuốc sáng trưng, mấy nhóm nhân viên vùi đầu vào bản vẽ, hoặc là chúi mũi vào trước máy tính, không ai chú ý Trì Tiểu Ảnh đang đứng ngoài cửa.

Cô đứng đó, không đẩy cửa bước vào, cũng không lên tiếng, trong tay nắm chặt hai tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Người bên trong đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía văn phòng ngay cạnh cầu thang.

Trên cầu thang, một người mặc sơmi đen toát lên khí chất đĩnh đạc bước nhanh xuống lầu, anh ta đưa mắt nhìn quanh, định nói gì đó, chợt thấy ngoài cửa có bóng người có vẻ rất yếu đuối.

Cô nhìn thấy anh ta ngạc nhiên bước về phía mình, mọi người xung quanh cũng theo đó nhìn về phía cô.

Trì Tiểu Ảnh từ từ đưa tay đặt lên ngực.

Đó là Tuyên Tiêu, người chồng bốn năm cùng chung chăn gối của cô, chính là anh ta.

Cảm giác trúng đạn bây giờ không phải là đau nữa, mà là thoải mái.

Cuối cùng, cô đã không còn nợ anh điều gì nữa, Trì Tiểu Ảnh khẽ thở phài nhẹ nhõm, khóe miệng nở nụ cười.

~ Hết chương 1 ~

Chương 2: Súng cướp cò (II)

Người gần gũi ta nhất, là người làm ta tổn thương nhất.

***

Người dịch: Tô Ngọc Hà

♥♥♥

Tuyên Tiêu thích mặc áo sơ mi, còn là loại màu tối thế này. Hằng ngày anh ta đều phải tiếp xúc với khách hàng, áo sơ mi sẽ mang lại cảm giác gọn gàng nhưng trang trọng, vô hình nhận được sự tín nhiệm của người đối diện. Hơn nữa dáng người anh ta vốn cao ráo, áo sơ mi màu tối kết hợp với quần âu, càng làm cho khí chất trở nên phi phàm anh tuấn.

Tuyên Tiêu là một người hiểu rất rõ bản thân mình.

"Tiểu Ảnh?" Anh không tin vào mắt mình, nhìn người vợ đứng ngoài cửa.

Văn phòng làm việc của Tiêu Tuyên chuyển tới khu nhà này được ba năm rồi, ngoại trừ ngày đầu tiên anh ta nhậm chức Trì Tiểu Ảnh đến, về sau thì không lần nào đến đây nữa cả. Có lúc, anh còn hồ nghi, cô liệu có còn nhớ cửa văn phòng mở về phía nào hay không.

Xem ra, cô vẫn nhớ.

"Em... đi dạo phố ngang qua đây, tiện đường ghé vào thôi." Gió làm tóc Tiểu Ảnh rối tung, có vài sợi vướng lên mắt, cô đưa tay vén ra sau tai, giống như đứa trẻ đi lạc, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Tuyên Tiêu cụp mắt xuống, nhìn ra những tòa nhà chọc trời đứng trong mưa tầm tã, đây là khu văn phòng hành chính chứ không phải trung tâm thương mại.

Anh giấu nụ cười nhẹ khẽ lướt qua không một chút sơ hở, không vạch trần lời nói dối của vợ: "Đã đến đây rồi sao em không vào?"

Anh đưa tay muốn nắm lấy tay cô, cô làm ra vẻ vô tình rụt tay về phía sau, nghiêng đầu liếc vào bên trong: "Mọi người đang làm việc, em không vào đâu. À, buổi tối anh có về ăn cơm không?"

Cô lui về phía bậc tam cấp, tạo một khoảng cách giữa hai người, nửa người cô đang ở ngoài mưa.

Tuyên Tiêu nhíu mày, hôm nay Tiểu Ảnh hơi lạ, giống như đang lo sợ anh sẽ quấn lấy cô vậy.

"Hôm nay anh phải hoàn tất hợp đồng, ngày mai đi Thượng Hải dự thầu rồi, chắc anh không về sớm được."

"Vâng, vậy anh làm việc đi, em về trước. Mệt cũng phải nhớ ăn cơm đúng giờ, dạ dày của anh không khỏe đâu."

Cô cười nhạt, nhanh chóng quay người đi, bỗng nhiên cô quay đầu lại: "Tuyên Tiêu, anh có gì muốn nói với em không?"

Cô muốn để anh ta tự mình nói.

Tuyên Tiêu như rơi thẳng xuống từ chín tầng mây vậy, đồng thời cũng có chút bực dọc. Trì Tiểu Ảnh hôm nay rất quái lạ, rõ ràng là trong lòng có chuyện gì, vội vàng tới đây, nhưng lại không chịu nói gì, chỉ đứng dưới mưa chơi trò tâm lý, họ là người dưng hay sao?

"Đi đường cẩn thận một chút." Anh nén xúc cảm nói, không trả lời câu hỏi của cô.

Trì Tiểu Ảnh biết anh đang tức giận, cho rằng trước mặt nhân viên nên anh không tiện nói gì cả. Cô bình thản cười, quay người đi vào trong màn mưa.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh... Cơn mưa chết tiệt!" Tuyên Tiêu nhìn ngoài trời mưa gió vần vũ che khuất cả tầm nhìn, mới phát hiện là Tiểu Ảnh không mang ô. Anh ta vội cầm lấy cái ô chuẩn bị sẵn cho khách để ngay ngoài cửa, muốn chạy theo, điện thoại trong túi vang lên, anh lấy ra nhìn vào màn hình.

"Ninh Y!" Anh quay vào bên trong gọi.

Một cô gái xinh đẹp chạy ra: "Tổng giám đốc Tuyên, có chuyện gì ạ?" Giọng nói sang sảng vang khắp cả phòng.

"Cô mang ô ra cho vợ tôi dùm tôi." Điện thoại vẫn không ngừng reo, Tuyên Tiêu đưa ô cho Ninh Y, chỉ về hướng Tiểu Ảnh rồi vội vàng đi vào trong.

"Nam Nam à, vừa rồi bận chút việc... Ừ, được, bảy giờ tối anh đón em..." Tuyên Tiêu vừa đi vừa nói.

Ninh Y nhìn theo anh ta mặt méo xệch, cắn răng, cầm ô chạy nhanh đuổi theo Trì Tiểu Ảnh.

"Chị Trì, đợi em với." Được vài bước, Ninh Y vừa chạy vừa thở hổn hển.

Trì Tiểu Ảnh ban đầu không biết là Ninh Y đang gọi mình, đến khi Ninh Y nắm lấy tay áo cô, mặt đối mặt, cô mới ngạc nhiên hỏi: "Cô biết tôi sao?"

Ninh Y cười giòn ta, kéo cô vào trong ô. "Em là nhân viên ở văn phòng Tuyên Tiêu, tên là Ninh Y, chị là vợ của tổng giám đốc Tuyên, trong có vẻ lớn tuổi hơn em nên em gọi chị là chị Trì, chị không trách em chứ ạ?" Nói xong, Ninh Y liền thè lưỡi cười.

Mấy câu nói nghe thật ấm áp, kỳ thật lại là kiểu khoe khoang, tuổi trẻ chính là ưu thế, dù chỉ là vài tuổi.

Trì Tiểu Ảnh là người không hay để ý, nở nụ cười thân thiện.

"Chị Trì!" Ninh Y vẫn nắm cánh tay Tiểu Ảnh, ghé sát tai, thì thầm một câu hết sức bí hiểm: "Sau này, chị phải thường xuyên đến văn phòng một chút để thăm tổng giám đốc Tuyên. Tổng giám đốc Tuyên là người đàn ông tuấn kiệt, người dòm ngó cũng không ít, coi chừng bị người ta cướp đi đó."

Trì Tiểu Ảnh trong lòng sửng sốt, nhìn Ninh Y.

Mặt Ninh Y đỏ lên: "Em xin lỗi, lần đầu gặp nhau, em đã nói những lời này, có vẻ không đúng cho lám. Nhưng chị là vợ của tổng giám đốc, người khác làm gì cũng vô ích thôi."

"Người khác là ai?" Trì Tiểu Ảnh bình thản hỏi, giấy chứng nhận kết hôn trong tay đã vo tròn lại. Cởi cái lớp áo pháp luật đó ra, cô và Tiêu Tuyên chẳng là gì nữa.

Ninh Y vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Chị Trì, không phải hôm nay chị cố tình đến tập kích bất ngờ sao?"

Trì Tiểu Ảnh lắc đầu cười: "Cô xem "Ba mươi sáu kế" nhiều quá rồi."

"Chị Trì, em nói thật, bọn em đều nhìn thấy không vừa mắt chút nào. Cái người kia cứ nghiễm nhiên ra vẻ ta là bà chủ ở đây, không chỉ mỗi ngày đến kiểm tra, mà còn lên mặt khoa tay múa chân. Trước mặt nhân viên thì như thế, đến lúc có tổng giám đốc Tuyên lại õng ẹo, cười đùa... Thật là, cái mồm này của em, đúng là lời nào cũng nói được." Ninh Y sợ hãi bịt miệng lại, mắt chớp chớp, nhìn trân trân Trì Tiểu Ảnh.

"À, là Nam Nam! Cô ấy là bạn thời đại học của tôi, biết Tuyên Tiêu lâu lắm rồi. Trước đây, họ nói chuyện đều thoải mái như thế." Trì Tiểu Ảnh tự mình phục sự bình tĩnh của mình, gặp nguy không loạn, lúc này rồi mà còn bao biện cho hai người đó.

Yên Nam Nam là người tùy tiện, nhưng Tuyên Tiêu không phải loại người như vậy, kiệm lời như vàng, lời nói chuẩn mực.

"Chị Trì, chị nói gì, bọn em đều tin chị, nhưng bản thân chị có tin không?" Ninh Y bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh quay người nhìn trời mưa, cười cười: "Tôi phải gọi xe đã, trời mưa như thế này khó gọi xe lắm."

"Chị Trì, chị đừng quá tốt bụng, lúc cần mạnh mẽ vẫn phải mạnh mẽ. Hôn nhân không phải là tòa thành vững chãi, gặp phải kẻ địch mạnh chị càng không thể yếu lòng, chị nên dũng cảm bảo vệ trận địa của mình. Chị yên tâm, em sẽ giúp chị." Tiếng nói của Ninh Y nhẹ nhàng trong màn mưa.

Trì Tiểu Ảnh không quay lại, chỉ đưa tay ra sau vẫy vẫy, cảm thấy Ninh tiểu thư này nhiệt tình quá mức.

Ninh Y nhìn thấy trong tay cô đang nắm lấy một vật màu đỏ, lấp lóe trong ánh đèn đường, như là sợ mưa sẽ làm trôi đi mất.

Mưa? Cô ngẩng đầu nhìn chiếc ô trong tay, mãi nói chuyện, quên mất việc cô đến để đưa ô. Muốn gọi Trì Tiểu Ảnh, chợt nhìn thấy cô ấy đã đi ra đường lớn, không còn thấy bóng người đâu nữa.

Mưa cuối mùa thu, lạnh thấu xương, Trì Tiểu Ảnh mặc chiếc áo khoác dày nhưng nhanh chóng ướt mưa nước từ vạt áo chảy dài xuống, tóc bết trên gương mặt, mắt không mở lên được vì mưa cứ đánh tới tấp vào, nhìn cái gì cũng nhòe nhoẹt.

Xe chạy nối đuôi nhau trên đường, nhưng không có chiếc xe nào trống cả.

Trì Tiểu Ảnh đi qua hai con đường nhưng không bắt được chiếc xe nào. Mưa như trút xuống người làm cho cô không thể khống chế được cảm giác, lơ mơ, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Hai bên đường không thiếu các quán trà, quán càfê, bên trong sáng đèn, còn có tiếng nhạc, không khí ấm áp, điểm tâm và thức uống đầy đủ, chỉ cần đẩy cửa bước vào là cô có thể có được.

Cô nhìn trân trối, nhưng vẫn cứ cố chấp bước đi.

Cô không phải là đau lòng, giống như Bách Viễn nói, cảm giác thật buồn cười, Yên Nam Nam và Tuyên Tiêu???

Đặc biệt là Tuyên Tiêu, người điên cuồng vì công việc, một chính nhân quân tử mà cũng làm kẻ thứ ba, thật là chuyện khôi hài.

Chẳng lẽ anh sợ nói ly hôn thì cô sẽ đòi sống đòi chết quấn chặt lấy anh không buông? Hay anh để cái đặc quyền lên tiếng này lại cho cô, để bản thân mình được thoải mái hơn một chút?

Cũng nên bóng gió ra hiệu cho cô chứ, trước nay có khi nào cô không tác thành cho người khác.

Yên Nam Nam cuối tuần trước vẫn còn hẹn cô đi ăn, hai người tâm sự cho đến tận khuya. Bao giờ cũng là Nam Nam nói... còn cô thì yên lặng ngồi nghe. Chủ đề chính chỉ quanh quẩn Tuyên Tiêu và Bách Viễn, so so sánh sánh hai người đàn ông.

Thời buổi này, một người đàn ông muốn thành công, chỉ có 2 con đường: hoặc là làm kinh doanh, hoặc là làm chính trị. Tuyên Tiêu và Bách Viễn,

cả hai người đều chọn chung một con đường, hiện tại đều có thể nói là thành công.

Yên Nam Nam hỏi cô, cảm thấy ai trong số hai người họ thành công hơn, xuất sắc hơn?

Cô cười nói, mỗi người có một thế mạnh khác nhau.

Yên Nam Nam bỗng nhiên thở dài, nói cô sống trong phúc mà không biết phúc, Tuyên Tiêu đương nhiên là ưu tú hơn rồi. Bách Viễn chỉ là luôn đi sau cục trưởng cúi đầu khom lưng giống như là Tôn Tử, mới qua ba mươi đã bắt đầu mập ra, bắt đầu bị hói, nhìn thật khó coi. Còn Tuyên Tiêu thì khác, chỉ có người khác cúi đầu trước hắn, mái tóc dày, thân hình cao ráo, khí chất bất phàm.

Những lời này Yên Nam Nam nói với giọng đầy ấm áp, đôi mắt rực sáng, đặc biệt có vẻ hãnh diện.

Bây giờ Trì Tiểu Ảnh nghĩ lại, lời nói của Yên Nam Nam khi đó đã có mùi mờ ám rồi, chỉ là cô không nghĩ ra thôi.

Aizzz, không phải quân địch quá mạnh mà là quân ta quá vô dụng.

Nhưng ai lại nghĩ đến điều đó? Yên Nam Nam là bạn học tốt của cô, Tuyên Tiêu và Bách Viễn cũng là bạn tốt.

Vợ của bạn, không thể lấy. Đó là chuyện từ thời nào rồi, đã không còn áp dụng cho thời đại này được nữa rồi.

Giống như một câu trong một bài hát: *Người gần gũi ta nhất, là người làm ta tổn thương nhất.*

Tổn thương rồi sao?

Đối với Bách Viễn có thể là vậy, vừa mất vợ vừa mất bạn, tổn thất nghiêm trọng.

Đối với cô thì không hẳn là như thế, mà là một sự giải thoát, từ nay về sau, cô có quyền sống vì bản thân mình.

Trì Tiểu Ảnh nhếch miệng, gương mặt hiện lên vẻ thư thái vui vẻ.

Ở ngã tư, người xe như nước nối đuôi nhau thành hàng dài, những chiếc ô trong bóng đêm như những đóa hoa khoe sắc, làm cho người ta cảm thấy hoa mắt.

Đèn xanh bật lên, Trì Tiểu Ảnh ngây ngốc đưa tay lau nước mưa trên khóe mắt, đi thẳng về phía trước. Được vài bước, cảm thấy dưới chân mình như đang đạp phải thứ gì trơn trợt, cả người đổ ập về phía trước.

Đèn đỏ sáng lên.

Một chiếc xe đi qua làm nước bắn tung tóe ngay trước mặt cô.

Cô cố gượng đứng vững, nhưng lực bất tòng tâm, cô bối rối nhắm mắt lại, ngã phịch xuống đường. Tiếng phanh xe chói tai vang lên, cô hoảng sợ nhìn chếc xe dừng ngay trước mặt mình, dường như đã đối mặt với cô, tay cô không tự chủ được buông thỏng xuống.

Người đàn ông lái xe sợ đến nỗi tê rần cả da đầu, cách tấm kính chắn gió xe hơi, anh ta nhìn thấy một mái tóc rối bù bay phấp phới, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được.

Trong giây lát, thời gian như ngừng lại, không gian lắng đọng, anh ta không xác định được tình huống này nghiêm trọng như thế nào.

Anh ta lấy lại tinh thần, mở cửa xe.

"Cô... có thể đứng lên không?" Người đàn ông chạy tới trước mặt Trì Tiểu Ảnh.

"Tôi... Tôi..." Hàm răng run run vì trời lạnh, cũng là vì hoảng sợ.

"Tôi nghĩ là có thể!" Hai tay cô chống lên thành xe, khó khăn đứng lên, mưa khiến cô khó chịu cứ chớp chớp mắt.

Người đàn ông đưa tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy cô, niềm nở nhìn cô.

Đứng lên đi vài bước, trên trán chỉ có những giọt mưa nhỏ xuống, không phải là máu.

"Tôi đưa cô đi bệnh viện."

Biểu hiện của Trì Tiểu Ảnh làm người đàn ông cảm thấy an lòng, nhưng anh ta cũng không mấy yên tâm, sắc mặt cô gái này quá nhợt nhạt, liệu có bị thương ở bên trong hay không?

"Không cần đâu, là tôi không cẩn thận nên bị ngã, không liên quan đến anh." Trì Tiểu Ảnh nhìn người đàn ông gật đầu, đẩy tay anh ta ra, nhìn chiếc xe dính đầy bùn đất, thở dài: "Xe của anh không sao chứ!"

Chiếc xe của anh ta là loại xe việt dã, nhìn rất sang trọng.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn cô, nói: "Chiếc xe này cứng lắm, trừ khi cô là vũ khí hạng nặng. Cô gái, cô ở đâu, tôi đưa cô về."

"Không cần đâu."

Xe không có việc gì, người không sao, tất cả vẫn tốt đẹp.

Mưa càng lúc càng lớn, trút xuống cả hai người, trong khoảnh khắc cả hai bất giác trầm lặng, những kẻ hiếu kỳ dừng lại xem giờ cũng đã tản đi hết.

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu cô có chỗ nào không khỏe, gọi cho tôi, lúc nào cũng được." Anh ta đưa danh thiếp cho Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh đứng thẳng người, khoát tay: "Anh đừng chuyện bé xé ra to như thế, tôi không sao thật mà." Nói xong, lập tức hòa vào dòng người, dáng đi có vẻ không được tự nhiên, có lẽ đã bị trật chân rồi.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, thở hắt ra, quay người lên xe, chân giẫm phải cái gì đó. Anh ta cúi đầu xuống nhìn, hai cái bìa màu hồng, đã bị nước mưa và bùn đất làm cho biến dạng.

~ Hết chương 2 ~

Chương 3: Lấy thân đền đáp (I)

Người dịch: Tô Ngọc Hà

Trì Tiểu Ảnh về đến nhà, đã hơn bảy giờ tối, lang thang ngoài đường gần hai tiếng đồng hồ, người ướt như chuột lột, cô vội vàng đi ngâm mình trong nước nóng.

Ngoài trời vẫn đang mưa, dường như không dứt. Đèn trong phòng tắm hắt ra, chìm trong màn mưa.

Trì Tiểu Ảnh lảo đảo bước ra khỏi bồn tắm, lau người, sấy khô tóc, cơ thể đã hết lạnh, chân bị trật cũng không thấy đau, nhưng cô lại cảm thấy đau nhức khắp người ngay từ trong xương cốt.

Không ổn rồi, đây là dấu hiệu của bệnh cảm.

Trì Tiểu Ảnh mở tủ thuốc lấy mấy viên thuốc cảm, rót ly nước ấm uống thuốc. Không có tinh thần để nấu một bữa tối dinh dưỡng, cô chỉ nấu tô mì đơn giản, mì thịt bò cay Khang sư phụ là món ăn tuyệt nhất cho đêm lạnh.

Nấu xong, cô đứng luôn cạnh bếp, xì xụp ăn hết tô mỳ, ăn xong cả người toát đầy mồ hôi. Rửa chén sạch sẽ, cô đi một vòng quanh nhà theo thói quen.

Căn hộ quá lớn, phòng này nối phòng nọ, hai trăm mét vuông, yên tĩnh đến độ chỉ còn nghe thấy hơi thở và tiếng bước chân của cô. Sàn nhà không chút hơi ấm, bốn bức tường tĩnh lặng, phản chiếu hình ảnh một người phụ nữ đơn độc...

Căn nhà này quá trống rỗng, lúc ở nhà một mình cô không thể không mở hết tất cả các bóng đèn lên, dùng ánh sáng đèn để lấp đầy nó.

Rồi đến lúc lên giường đi ngủ, cô lại lần lượt tắt từng ngọn một.

Giường đôi 1m8, drap giường và chăn gối đều đồng bộ là loại gấm màu hồng phấn, nằm trên đó cảm giác giống như đang được nằm trên mây.

Bình thường, cô nằm bên phải, Tuyên Tiêu nằm bên trái. Một người nằm trên cái giường này thì chỉ chiếm một góc nhỏ. Mọi ngày Tuyên Tiêu đều trở về nhà rất khuya, sợ ảnh hưởng đến cô nên mỗi người nằm một góc. Nhưng đến sáng hôm sau, cô mở mắt ra đã thấy Tuyên Tiêu ngủ trong chăn của cô, tay anh đặt trên ngực cô, còn tay của cô thì ở giữa hai chân của anh.

Trước khi ngủ, thỉnh thoảng Trì Tiểu Ảnh hay đọc sách, nếu có bộ phim dài tập hay cô cũng sẽ theo dõi.

Hôm nay không xem được gì cả, vừa lên giường thuốc cảm đã phát huy tác dụng, không ngăn được cơn buồn ngủ kéo đến, mí mắt díp lại, Trì Tiểu Ảnh đưa tay tắt đèn trên đầu giường.

Căn phòng rộng lớn, nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Tuyên Tiêu cũng coi như là người chồng tốt, nếu như anh không phải đi công tác, thì ít nhất luôn cùng cô ăn sáng, có điều một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì có đến hai trăm ngày anh đi công tác bên ngoài.

Quyền quản lý kinh tế của gia đình đều giao cho cô, nhưng mà cơ hội làm chủ đó cũng không nhiều. Mua nhà, mua xe, mua thêm đồ dùng gia đình, đồ điện có giá trị một chút thì Tuyên Tiêu đã sớm chuẩn bị hết. Quần áo anh mặc cũng mua cố định ở mấy cửa hàng, không cần cô hao tâm tổn trí, gu thẩm mỹ về quần áo của anh so với cô tốt hơn nhiều. Cô chỉ cần chăm sóc tốt bản thân mình là được.

Chăm sóc chính mình thì quá đơn giản, tiền lương của chính mình cô còn không xài hết, cần gì của anh nữa.

Ngày lễ ngày Tết, dù bận rộn, Tuyên Tiêu cũng gác công việc lại, cùng cô về nhà mẹ chơi hai ngày.

Cô không có anh chị em, cũng không có bố, người thân duy nhất còn lại chỉ có mẹ, mẹ cô ở huyện nhỏ gần thành phố Tân Giang, năm nay bà vừa về hưu.

Mùa đông năm cô vào năm thứ nhất Đại học, cha cô treo cổ tự vẫn bằng dây thừng trong gara.

Dây thừng nhỏ như vậy, có thể chịu được cơ thể nặng tám mươi ký của cha cô, mạng người mỏng manh thế đấy!

Một đời dạy học, nho nhã trong sạch, vậy mà lại dùng cách đó để chấm dứt cuộc sống của mình, những người quen biết cha cô đều thở dài lắc đầu, nói thật đáng thương.

Mẹ cô sinh ra trong một đại gia đình, có năm chị em, bà ngoại cô bốn mươi tuổi mới sinh được cậu Út. Cậu chỉ lớn hơn Tiểu Ảnh tám tuổi, được bà ngoại và các chị cưng chiều hết mực. Trì Tiểu Ảnh từ nhỏ đã biết, việc gì cũng phải nhường cậu Út.

Cậu Út không thích đi học, cố gắng lắm mới có thể tốt nghiệp cấp 3, rồi cùng mấy người bạn hợp tác kinh doanh. Không ngờ, cậu lại là một người làm ăn được, sau vài năm tiền kiếm được cũng không ít.

Dần dần cậu cảm thấy quy mô của cửa hàng quá nhỏ, nên muốn mở một phòng tắm hơi công cộng lớn nhất thành phố Tân Giang. Không biết từ bao giờ ở đây lại dấy lên phong trào tắm hơi, thành phố Tân Giang các nhà tắm hơi công cộng mọc lên như nấm. Cậu Út cũng thấy có thể kiếm ăn được, tiền lời sau vài năm làm được vẫn còn chưa đủ, vay mượn thêm vài nơi nữa, cuối cùng thì phòng tắm hơi công cộng cũng khai trương.

Mới đầu, chuyện kinh doanh rất náo nhiệt, lôi kéo được hết thảy khách từ các phòng tắm hơi khác trên con đường này đến. Mấy ông chủ phòng tắm hơi khác thấy không phục, liền thuê vài tên lưu manh đến chỗ cậu khiêu khích, gây sự, không biết tại sao lại động đến cả dao, cậu Út bị mấy tên lưu manh đè xuống đất, gí dao vào cổ, đúng lúc cha cô đi qua thăm, nhìn thấy vội nhào tới kéo cậu ra, trong lúc hỗn loạn, con dao cắm vào ngực một tên côn đồ, hắn chết ngay tại chỗ vì mất quá nhiều máu.

Đêm đó, cha cô và cậu bị tống vào trại tạm giam, phòng tắm hơi cũng bị niêm phong.

Tòa án phán quyết cha cô mười năm, cậu Út bị xử tù chung thân vì con dao gây án là của cậu.

Mẹ cô gần như điên loạn, chạy khắp nơi nhờ người, chuẩn bị kháng án. Cha cô là giáo viên, mẹ cô chỉ là công nhân ở nhà máy, lấy đâu ra người quen biết.

Trì Tiểu Ảnh lúc đó mới mười chín tuổi, ngày nào cô cũng khóc sướt mướt, mỗi đêm đều ngồi xe về nhà với mẹ, vì sợ mẹ cô có chuyện bất trắc.

Bạn chung phòng Yên Nam Nam là tốt với Trì Tiểu Ảnh nhất, là người hoạt bát hướng ngoại, dáng cao gầy người lại xinh đẹp, vừa vào năm thứ nhất đại học thì đã được anh chàng sinh viên năm tư Bách Viễn dòm ngó. Hai người họ nhanh chóng bị cuốn vào tình yêu cuồng nhiệt.

Bách Viễn nghe Yên Nam Nam kể chuyện nhà của Trì Tiểu Ảnh, liền nhớ đến Tuyên Tiêu đang theo học thạc sĩ chuyên ngành kỹ sư xây dựng, cha của Tuyên Tiêu chính là chánh án Tòa án cấp cao thành phố Tân Giang, Bách Viễn vẫn hay chơi bóng cùng với anh ta, hai người cũng khá thân thiết.

Vì vậy, Bách Viễn mới đưa Trì Tiểu Ảnh khi đó đã khóc đến đôi mắt lồi ra như mắt thỏ đến phòng của Tuyên Tiêu.

Từ nhỏ được dạy dỗ nghiêm ngặt, lớn lên trong cơ quan trụ sở xa cách với bên ngoài, so với các bạn trai cùng lứa tuổi thì Tuyên Tiêu có phần trầm tính, chững chạc và ít nói hơn. Nhà họ Tuyên có gia quy đó chính là công tư phân minh, vì công việc của cha Tuyên Tiêu có tính chất đạc thù, nên người trong nhà hết thảy đều không tham dự vào.

Trì Tiểu Ảnh mang hết sự tình kể ra hết, thỉnh thoảng câu chuyện bị gián đoạn vì cô không ngăn được tiếng khóc.

Nếu là bình thường, Tuyên Tiêu sẽ nói: "Xin lỗi, chuyện này nằm ngoài khả năng của tôi" hoặc là khi người đó còn chưa nói xong là anh ấy đã chặn họng.

Hôm đó rất kỳ lạ, Trì Tiểu Ảnh nói xong, Tuyên Tiêu không nói lời nào. Nhưng tối hôm đó, anh đưa Trì Tiểu Ảnh về nhà mình.

Trì Tiểu Ảnh ngồi trong phòng khách của nhà họ Tuyên, nghe thấy Viện trưởng Tuyên nổi giận với Tuyên Tiêu, lời nói rất nặng nề khiến cô xấu hổ tới mức chỉ muốn chạy trốn khỏi đó.

Tuyên Tiêu vẫn một mực kiên trì bào chữa cho ông Trì, âm lượng không cao không thấp.

Cuối cùng thì cửa phòng sách cũng mở ra, Viện trưởng Tuyên đi đến trước mặt Trì Tiểu Ảnh nói: "Tôi biết rõ cha cô là một thầy giáo già người đức cao vọng trọng, cả đời thanh bạch không cùng người khác tranh chấp điều gì. Tuy lần này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng hậu quả rất nghiêm trọng, hình phạt tù là không thể thay đổi, tôi sẽ cố gắng tìm cách để ông ấy được hưởng án treo tại gia, miễn việc ra nông trường chịu gian khổ. Cô gái, đây là giới hạn thấp nhất rồi."

Trì Tiểu Ảnh vừa khóc vừa cảm ơn rối rít, không phải để cha cô ở cùng với những phạm nhân khác, ít ra có thể thể bớt đi một điều oan khuất cho cha, cô cũng không dám yêu cầu chuyện xa vời, đây coi như là kết quả tốt nhất rồi.

Tuyên Tiêu đưa Trì Tiểu Ảnh trở về trường, trên đường đi, cả hai đều trầm lặng.

Đến dưới lầu ký túc xá nữ, Trì Tiểu Ảnh ngại ngùng nhìn anh, nói vì mình hại mà anh đã bị cha mắng.

Tuyên Tiêu cười: "Tôi bị cha mắng là chuyện bình thường, không sao cả. Dù gì tôi cũng là con ông, ông sẽ không làm gì tôi đâu."

Trăng sáng, ánh trăng chiếu lên gương mặt Tuyên Tiêu, Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, phát hiện như thế này trông Tuyên Tiêu thật điển trai.

Cứ như thế, hai người xem như quen biết nhau.

~ Hết chương 3 ~

Chương 4: Lấy thân đền đáp (II)

Editor: ***Yuè Yīng***

***

Thỉnh thoảng, Bách Viễn tới phòng tìm Yên Nam Nam, Tuyên Tiêu cũng tới cùng, bốn người cùng đi xem phim, đi ăn.

Đại học năm thứ nhất bài vở rất nhiều, hơn nữa vì chuyện của cha cô, lúc Trì Tiểu Ảnh cười, khóe miệng khẽ nhếch lên nhưng vẫn có chút buồn bã.

Tuyên Tiêu rất ít nói, chỉ có Bách Viễn và Yên Nam Nam luôn khiến cho bầu không khí sôi nổi nên cũng không thấy tẻ ngắt.

Hai cuộc phúc thẩm, vẫn giữ nguyên phán quyết ban đầu. Dưới sự giúp đỡ của viện trưởng Tuyên, cha cô được hưởng án treo.

Nhìn qua thì tất cả rất yên bình, chẳng ai có thể ngờ tới, trái tim cao thượng của cha cô không gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng, thật sự có không cách nào đối mặt với thực tại như vậy.

Vào một đêm mùa đông, cha chờ mẹ cô đi tản bộ về, mẹ nói cha đợi bà rửa bát xong rồi xuống lầu cùng cha, cha nói: *Tôi chờ bà ở dưới lầu.*

Chỉ là một lúc rửa chén bát, cha cô toan tính không quay lại nhìn, bước lên con đường tới Hoàng Tuyền, chấm dứt hết tất cả mọi chuyện, không còn phải phiền não.

Đó là một đoạn cuộc sống đen tối, thời tiết lạnh, trái tim người ta cũng lạnh theo.

Mẹ cô khóc rống lên như sắp phát điên, bà tự trách nếu như ngày đó bà không cho cha tới thăm cậu Út, có lẽ bây giờ cha cô vẫn bình yên, được người ta tôn trọng, hai người sống vui vẻ mà không phải nằm ở nơi lạnh như băng đó, không nhúc nhích.

Mẹ cô khóc đến nỗi thất thần, sinh hoạt cá nhân cũng không thể tự lo, tất cả phải nhờ mấy dì mấy cô giúp đỡ.

Trì Tiểu Ảnh giống như một người trưởng thành trong một đêm, chuyện tang sự của cha cô, tất cả mọi chuyện đều do cô quản lý sắp xếp, cho đến khi hoả táng, hạ táng.

Bách Viễn, Yên Nam Nam, Tuyên Tiêu đều đến đây.

Ban đêm, phải thức suốt đêm túc trực bên linh cữu thì Tuyên Tiêu cùng cô, hai người cùng choàng chung chiếc áo khoác ngoài, anh nắm lấy tay cô, thỉnh thoảng xoa xoa cho cô. Bàn tay cô lạnh giống như khối băng.

Nhà họ Trì thông báo nói cha cô chết bởi vì bệnh tim đột phát, mà không phải là tự sát. Viện trưởng Tuyên ít nhiều cũng không tránh khỏi liên lụy, tuy không ảnh hưởng đến chức vị nhưng cũng có xử phạt nhẹ.

Trì Tiểu Ảnh nghe nói vậy, cảm thấy thật sự thiếu nợ gia đình Tuyên Tiêu rất nhiều, ngay cả có dùng tiền cũng không cách nào trả lại, dùng ngôn ngữ không thể biểu đạt hết.

Sau khi gặp lại Tuyên Tiêu thì cô áy náy đến nỗi không thể ngẩng đầu được ngay cả ở trước mặt anh.

Tuyên Tiêu nói chuyện này cũng không liên quan, cô không cần phải như vậy. Cô ra sức lắc đầu, nói có, ít nhất cha cô vẫn còn chút thể diện mà ra đi.

Tuyên Tiêu nhìn cô một hồi lâu, không nói gì nữa.

Không lâu sau đó, Tuyên Tiêu cùng Bách Viễn đều tốt nghiệp. Bách Viễn thi đậu vào cục xây dựng, làm một công chức nhỏ. Tuyên Tiêu thì xin vào làm ở một công ty kiến trúc xây dựng. Anh mất ba năm, vừa làm vừa xin tất cả các giấy chứng nhận thi công xây dựng, sau đó, cùng một người bạn mở văn phòng Tuyên Tiêu, tất nhiên đó là chuyện sau này.

Cục xây dựng cách Học viện Xây dựng không xa, cứ chủ nhật là Bách Viễn lại sang.

Yên Nam Nam trông thấy anh, giống như vợ chồng xa cách lâu ngày mới gặp lại, động tác làm cho người khác phải đỏ mặt. Trì Tiểu Ảnh

cùng mấy cô nàng chung phòng khác đành phải đỏ mặt đi ra ngoài tránh.

Bách Viễn vô cùng dịu dàng, quan tâm. Rất hiếm có người con trai nào tế nhị tình cảm như vậy, ngay cả kỳ sinh lý của Yên Nam Nam anh cũng nhớ rõ. Mấy ngày đó cô thường hay khó chịu, anh mang đồ ăn bổ máu tới.

Thường thì các công trình của công ty Kiến trúc đều ở xa, Tuyên Tiêu rất hiếm khi trở về. Chỉ cần trở về, anh đều đến thăm Trì Tiểu Ảnh, khuôn mặt phơi nắng đến nỗi đen sẫm, thân thể thì rắn chắc khỏe mạnh hơn so với trước kia.

Hai người hay ra ngoài ăn cơm, đi dạo trong vườn hoa của trường, thỉnh thoảng có phim hay cũng đi xem.

Mỗi lần như vậy, Trì Tiểu Ảnh toàn tranh trả tiền, cô nghĩ, làm như vậy tâm lý sẽ dễ chịu được một chút.

Cô không dám tiếp tục thiếu nợ Tuyên Tiêu bất cứ điều gì. Tuyên Tiêu thấy cô như vậy, thật sự là dở khóc dở cười.

Chủ nhật đó, qua nửa đêm Yên Nam Nam mới về đến phòng, một mình ngồi ở trên giường ngây ngốc cười, Trì Tiểu Ảnh nghe thấy rợn cả tóc gáy, hỏi cô làm sao vậy.

Cô chen lên giường của Trì Tiểu Ảnh, áp sát vào bên tai cô, thấp giọng hỏi: "Tiểu Ảnh, cậu và Tuyên Tiêu đã "làm" chưa?"

"Làm cái gì?" Trì Tiểu Ảnh khó hiểu.

Yên Nam Nam cười khanh khách: "Làm tình ấy."

Thoáng một cái Trì Tiểu Ảnh đỏ mặt, đẩy cô ấy một cái.

"Nói bậy bạ gì đó, tớ cùng Tuyên Tiêu cũng không phải người yêu, cậu cùng Bách Viễn. . . . . "làm" rồi?" Trái tim cô sợ hãi run rẩy.

Yên Nam Nam gật gật đầu, ánh mắt sáng ngời. "Ừ, ngay từ đầu rất đau, nhưng về sau rất tuyệt vời."

"Trời ạ, cậu... Không sợ mang thai sao?" Trì Tiểu Ảnh run rẩy nói.

"Bọn tớ có phương pháp tránh, Bách Viễn . . . . . Anh ấy rất yêu tớ." Yên Nam Nam nhắm mắt lại, giọng nói lười biếng.

Trong bóng tối, Trì Tiểu Ảnh im lặng không một tiếng động.

Cô xoay người, khẽ vươn tay, sờ phải nước mắt của Trì Tiểu Ảnh.

"Tớ. . . . ." Trì Tiểu Ảnh lắp bắp, không biết nói gì cho phải.

"Tớ biết rõ cậu nhớ Tuyên Tiêu." Yên Nam Nam ôm lấy cô, tỏ vẻ thông cảm.

"Cậu đó nha, ngây ngốc, Bách Viễn nói, cậu chính là cô gái đầu tiên mà Tuyên Tiêu hẹn hò, không phải trai gái yêu nhau, chẳng lẽ là anh em?"

Làm sao cô có thể xứng đôi với Tuyên Tiêu?

Tuyên Tiêu thương cảm cô, giúp đỡ cô, là ân nhân của cô.

Ngay từ khi bước vào năm thứ ba đại học, Bách Viễn đã nhờ vả khắp nơi, vì muốn Yên Nam Nam ở lại thành phố Tân Giang. Trì Tiểu Ảnh cùng các bạn học vẫn còn chưa nghĩ xa như vậy, mỗi ngày chỉ biết cắm đầu vào học.

Ngày mồng một tháng mười được nghỉ dài hạn, Yên Nam Nam tới nhà trọ của Bách Viễn hưởng thụ thế giới thuộc về hai người, những bạn học khác đều về nhà.

Mẹ cô ở quê được một dì đón đi chơi cho khuây khỏa, Trì Tiểu Ảnh vẫn ở lại trường.

Tuyên Tiêu đến đây, tìm được cô ở trong thư viện. Hai người tới căng tin của Học viện ăn cơm trưa. Ăn cơm xong, sắc trời đột nhiên thay đổi, mưa to ào ào không ngừng trút xuống mặt đất. Cũng không đi đâu được nên Tuyên Tiêu cùng cô trở lại phòng, nghe một chút âm nhạc, tâm sự.

Hai người cũng không phải mẫu người nói nhiều, nói được vài câu thì trở nên im lặng, đưa mắt nhìn nhau. Ánh mắt lạnh lùng của Tuyên Tiêu bỗng chốc trở nên nóng rực.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người gần nhau trong gang tấc, dựa đầu vào nhau, có thể nghe thấy được tiếng hít thở của nhau.

Bên ngoài sấm sét vang dội, mưa to như trút, ngoài trời là một mảng tối tăm âm u. Phòng sát vách có tiếng nam nữ đang đánh bài, tiếng cười rất lớn.

"Giường của em ở đâu, anh ngồi xe mấy tiếng đồng hồ nên có chút mệt." Tuyên Tiêu đột nhiên nói.

Trì Tiểu Ảnh vội vàng dọn dẹp sách vở quần áo trên giường lại, ở bên trong có vài chiếc áo lót phụ nữ rơi xuống đất, cô xấu hổ đến nỗi gần như ngừng thở.

Tuyên Tiêu mỉm cười nhặt lên cho cô, cởi giầy rồi nằm trên giường.

"Tới đây nói chuyện với anh." Tuyên Tiêu quay ra cười nói với cô vẫn còn đang lo lắng căng thẳng.

Có một khoảnh khắc cô đã do dự, cô hiểu, nếu như đi qua, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cô không phải mẫu người quá bảo thủ, làm việc gì cũng cứng ngắc.

Chỉ là có một số chuyện, Yên Nam Nam cùng Bách Viễn có thể làm, nhưng cô và Tuyên Tiêu không thể.

Bọn họ không phải là người yêu, không có lý do phải làm chuyện như vậy.

Nhưng mà cô cũng không dám lên tiếng từ chối, tựa như làm vậy là có lỗi với Tuyên Tiêu.

Ơn nghĩa của Tuyên Tiêu đối với cô giống một sợi dây thừng không nhìn thấy, gắt gao siết chặt lấy cô, khiến cô không thể cử động.

Cô rụt rè đi vào bên giường ngồi xuống, Tuyên Tiêu ôm lấy cô, kéo cô vào trong ngực. Cô nhìn khuôn mặt Tuyên Tiêu sát gần mình, hô hấp gia tăng. Đôi môi nóng hổi từ trên môi cô bắt đầu trượt xuống thấp, đồng thời, đem bàn tay cô đặt ở giữa chân của mình.

Cô chạm tới vật cứng rắn của anh, lần đầu tiên mới cảm thấy đàn ông và phụ nữ khác nhau lớn như vậy, cô muốn chạy trốn, muốn giãy giụa, muốn đẩy anh ra.

"Không, không thể, mày phải báo đáp người đàn ông này, mày nợ anh ta nhiều lắm. Chờ tới khi nào báo đáp đủ, không bao giờ thiếu nợ anh ta nữa, mày mới có quyền lợi sống vì chính mình." Trong nội tâm cô có một thanh âm thở dài.

Đôi mắt sâu thẳm của Tuyên Tiêu tối sầm lại, ngón tay thon dài cởi quần áo của cô ra, cô giống như một đứa trẻ trần trụi, run rẩy dưới người anh.

Anh cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, da thịt kề sát nhau, hai người đều mãnh liệt run rẩy một chút.

Khi anh khó khăn phá tan lớp màng chắn kiên định kia thì cô khóc.

Anh cho rằng là vì cô đau, dịu dàng hôn cô, khẽ dỗ dành, mà không biết khi đó trong lòng cô đã có một người.

~ Hết chương 4 ~

Chương 5: Nguy hiểm (I)

Editor: ***Yuè Yīng***

***

Tuyên Tiêu uống rượu say, bởi vì vui vẻ.

Sau khi tốt nghiệp, anh lăn lộn trên các công trường tìm tòi kinh nghiệm, lại thi đậu tất cả các giấy chứng nhận xây dựng của quốc gia, thành lập phòng làm việc xây dựng Tuyên Tiêu.

Nói là khởi nghiệp cùng bạn, trên thực tế chỉ có một mình anh kinh doanh, người bạn kia chỉ là trên danh nghĩa. Đây là kiểu công ty trách nhiệm hữu hạn, yêu cầu có ít nhất hai cổ đông trở lên.

Phòng làm việc Tuyên Tiêu, công việc chủ yếu là khảo sát thiết kế thi công cũng như đấu thầu các công trình và hạch toán giá cả. Nhà nước xây dựng các công trình hành chính công, yêu cầu công khai đấu thầu ra bên ngoài, chỉ cần công ty kiến trúc xây dựng có đủ tư chất là có thể tham gia.

Từ trước đến nay các công trình giao thông đều là hạng mục đầu tư quan trọng của quốc gia, công trình có bảo đảm tài chính, chỉ cần trúng thầu, chắc chắn lợi nhuận là con số không nhỏ.

Đấu thầu, không tới giây phút cuối cùng thì không ai có thể biết rõ giá thầu thấp nhất là bao nhiêu, chuyện này là tuyệt đối bí mật. Tất cả công ty kiến trúc xây dựng chỉ cần báo giá tại giá thầu thấp nhất không cao hơn 5% so với giá tiêu chuẩn là trúng thầu.

Đương nhiên, giá đấu thầu rất quan trọng, cần người am hiểu về dự toán, có khả năng hoàn thành tốt một – hai hạng mục, nhất là phải có chuyên môn cũng như kinh nghiệm, đưa ra giá cao cũng không được, đưa ra giá thấp cũng không được.

Có đôi khi phải trơ mắt nhìn cái bánh to như vậy rơi vào tay kẻ khác chỉ vì một mức chênh lệch giá rất nhỏ. Tất cả công ty xây dựng vì muốn

trúng thầu đều ra giá hoa hồng rất cao cho những người lập phương án.

Tuyên Tiêu chính là một cao thủ như vậy.

Mới đầu, anh cũng chỉ là một người đi sau không có tên tuổi, hầu như không có công ty tìm tới.

Nhưng sau đó, có một lần anh gặp may trúng hai gói thầu cũng một lúc, phút chốc trở nên nổi danh trong giới xây dựng. Tuyên Tiêu không nhận thầu, nhưng chỉ cần tiếp nhận, tỉ lệ trúng thầu đạt trăm phần trăm. Hiện tại tên tuổi của Tuyên Tiêu nổi tiếng gần xa.

Không chỉ là lập phương án đấu thầu, một trong những giấy chứng nhận Tuyên Tiêu thi đậu cũng có thể giúp anh đủ tư cách khảo sát nghiệm thu công trình.

Khi thi công công trình thường thay đổi vật tư, cộng thêm khoản tiền bồi dưỡng, cái này là sau khi nghiệm thu sát hạch giá cả. Điều này có nghĩa là, trước khi khởi công, sau khi hoàn thành, Tuyên Tiêu đều là nhân vật có lợi ích quan trọng nhất.

Không nói riêng ở thành phố Tân Giang, ngay cả các công ty xây dựng nằm ở tỉnh ngoài, có nơi nào là không nghĩ cách kết thân với Tuyên Tiêu, mong muốn đối xử với anh như vị vua.

Ngày lễ ngày tết, đặc sản ở khắp nơi trên cả nước, đủ loại quà tặng quý báu, chất đầy trong kho chứa của nhà họ Tuyên rộng hơn bốn mươi mét vuông. Trì Tiểu Ảnh phải liên tục nhờ người chuyển tới cho cha mẹ Tuyên Tiêu, người nhà cùng nhà mẹ đẻ của cô.

Phòng làm việc Tuyên Tiêu chỉ là một công ty quy mô nhỏ ở thành phố Tân Giang, nhưng thu nhập hàng năm cũng khiến cho một công ty lớn theo không kịp.

Đêm nay, Tuyên Tiêu vốn chuẩn bị tăng ca cùng nhân viên lên kế hoạch cho một gói thầu, Yên Nam Nam gọi điện thoại tới nói Bộ giao thông thành phố Tân Giang đã mở một gói thầu lớn nhất từ trước tới nay, kim ngạch công trình có thể lên tới ba mươi vạn, chia ra làm năm gói thầu, công ty xây dựng cấp nước muốn tham gia đấu thầu nên mời Tuyên Tiêu đến bàn phương án.

Từ ngày thành lập phòng làm việc xây dựng Tuyên Tiêu cho tới nay, đây là lần đầu tiên Tuyên Tiêu gặp công trình có kim ngạch lớn như vậy, anh rất vui vẻ, giống như là một người thợ săn săn con mồi một cách khó khăn tới ngày tóm được.

Anh bàn giao một số điểm mấu chốt quan trọng trong hạng mục công trình nằm trong gói thầu cho nhân viên rồi lái xe tới khách sạn Vọng Giang.

Các công chức cấp cao của công ty xây dựng cấp nước đã đến đầy đủ, tất cả đều rất vui vẻ sôi nổi. Nếu như có thể trúng thầu, công ty xây dựng cấp nước vài năm không nhận công trình vẫn có thể nuôi sống cả công ty.

Tổng giám đốc gọi bốn chai Mao Đài, năm người đàn ông, hai phụ nữ, hầu như không động đũa vào thức ăn, chỉ có uống cạn sạch toàn bộ rượu.

Tuyên Tiêu không nói gì, lại phá lệ, ai đến cũng không từ chối, ai tới mời rượu anh cũng không từ chối, uống một hơi cạn sạch.

Khả năng uống rượu của Tuyên Tiêu chỉ có thể coi là bình thường, không thể duy trì đến lúc cuối cùng, anh sẽ say. Tuyên Tiêu uống rượu say, cũng không nói chuyện, chỉ là cười, nụ cười mê người.

Yên Nam Nam ngồi ở bên cạnh nhìn anh, mấy lần động tác gắp đũa ngừng lại.

Tổng giám đốc là cao thủ uống rượu, vài chai rượu cũng không thành vấn đề. Mấy người đàn ông khác thì ngã trái ngã phải, nói níu cả lưỡi.

Yên Nam Nam không uống rượu, cô tới cùng Tuyên Tiêu, xung phong nhận việc đưa Tuyên Tiêu về nhà.

Bàn tay Tuyên Tiêu đong đưa, nói không cần. Yên Nam Nam mỉm cười nhét anh vào trong xe, anh tựa lưng vào ghế ngồi, chỉ trong chốc lát, liền ngủ mất.

Chẳng biết lúc nào thì mưa, mưa bụi như có như không, hàng cây lướt ngoài cửa xe cũng đã ướt đẫm.

Trong xe lặng im, chỉ có tiếng bánh xe lướt trên con đường ướt phát ra tiếng ràn rạt như tằm nhai lá dâu, làm người ta xao xuyến lạ thường.

Chiếc xe chậm rãi chạy trên đường lớn, thỉnh thoảng Yên Nam Nam liếc nhìn sang Tuyên Tiêu.

Ông trời thật là quá thiên vị người đàn ông này rồi, đã cho anh ta tài hoa kiệt xuất, tại sao còn cho anh ta vẻ đẹp hơn người như thế chứ?

Tuyên Tiêu lặng yên ngủ, trông không xa cách cùng khôn khéo như lúc thường, vài sợi tóc lòa xòa trên trán, trông đáng yêu như một đứa trẻ chứ không phải là một người đàn ông ba mươi hai tuổi.

Tuyên Tiêu là bạn thân của Bách Viễn, trước kia, cô luôn cảm thấy Tuyên Tiêu quá lạnh lùng, còn có chút cao ngạo làm cho người ta có cảm giác xa cách.

Lúc học Đại học, cô có Bách Viễn nuông chiều, cơ bản là không còn chú ý tới người khác, huống chi bên cạnh Tuyên Tiêu có Trì Tiểu Ảnh.

Người đàn ông biết chiều phụ nữ, sẽ không chỉ chiều một người, mà người đàn ông kiêu ngạo thì lại rất bình thường.

Sau khi tốt nghiệp, cô vào công ty xây dựng cấp nước. Vài năm qua, cô leo lên tới vị trí quản lý. Bởi vì công việc nên liên lạc nhiều hơn với Tuyên Tiêu.

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi công tác, cùng nhau họp hành... Hoàn cảnh thật biết trêu người, hay là lâu ngày nảy sinh tình cảm, có một loại tình cảm như cỏ dại mọc lên sau cơn mưa, mọc tràn lan không kiểm soát nổi. Cô giống như một cô gái trẻ vướng vào mối tình đầu, điên cuồng say đắm Tuyên Tiêu.

Giọng nói của anh, dáng vẻ cười mỉm, tốc độ đi bộ, từng cử chỉ khi cánh tay giơ lên, lời nói sắc bén.... Tất cả đều trở thành lý do cô thích.

So với trước kia, cô và Bách Viễn chẳng qua là sự thu hút của người khác phái giữa hai người trẻ tuổi, mà không phải là yêu.

Trì Tiểu Ảnh hướng nội như vậy, một người phụ nữ bình thường như thế làm sao xứng đôi với một người đàn ông anh tuấn giỏi giang như Tuyên

Tiêu?

Cô xinh đẹp, thông minh, có năng lực, là một người phụ nữ có chí hướng, mới là người có thể xứng với Tuyên Tiêu trong công việc, là người vợ hiền có thể sánh vai cùng anh.

Ông trời lại chiều theo lòng người, Bách Viễn đồng ý giải thoát cô khỏi cuộc hôn nhân này, cuối cùng cô cũng có thể như đóa hoa nở thêm một lần nữa.

Ngã tư đường, đèn đỏ.

Yên Nam Nam buông tay lái, quay đầu nhìn về phía Tuyên Tiêu, ánh đèn đường mờ ảo chiếu vào trong xe, phản chiếu qua gương mặt anh tuấn của Tuyên Tiêu.

Thời gian có lẽ đã qua nửa đêm, lại là ngày mưa nên rất ít xe đi trên đường.

Yên Nam Nam liếc nhìn, không kìm lòng được nghiêng người qua, cúi xuống hôn Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu mím môi, cũng không mở mắt ra.

Đột nhiên cô nghĩ tới điều gì đó, lấy túi xách để sau ghế ra, nhìn qua gương chiếu hậu tô lại son cho đậm, sau đó cầm chai nước hoa phun vài lần trong không khí.

Đèn xanh sáng, cô cất đồ đi, khóe miệng khẽ cong lên, xe chạy qua ngã tư đường, rẽ ngang, lái xe vào một ngõ tối rồi dừng lại.

Cô tắt hết đèn xe, vặn chốt mở, chiếc ghế dựa của Tuyên Tiêu chậm rãi nghiêng về phía sau, nghiêng hết cỡ.

Cô cúi người tiến lên, khẽ hôn Tuyên Tiêu, nụ hôn từ môi chuyển dần sang gò má, cổ, trên người Tuyên Tiêu bỗng xuất hiện nhiều "trái dâu tây".

"Nam Nam, em đang làm gì đấy?"

Trong khi một mình cô đang say sưa thì đột nhiên Tuyên Tiêu lên tiếng. Thân thể cô cứng đờ, suy nghĩ vụt qua kiên quyết, cô vắt chân qua nằm

lên người anh, gập người xuống hôn tiếp.

"Anh cứ nói đi?" Hô hấp của cô có chút gấp gáp, một tay cởi khóa quần của anh, kéo khóa kéo xuống, một tay luồn vào.

Đàn ông và đàn bà có chỗ đó là hiểu nhau nhất, không phải vòng vo mà chỉ cần đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng cô không thành công, Tuyên Tiêu đã tỉnh rượu phần nào, ngăn động tác tiếp theo của cô lại.

"Nam Nam, em say rồi." Tuyên Tiêu ngồi thẳng người lên, đẩy cô ra, giọng nói hàm chứa sự tức giận.

"Không, em không say, Tuyên Tiêu, em biết rõ em đang làm gì, cho em được không? Em đã vì anh chuẩn bị xong." Cô không quan tâm gì cả, tay chân luống cuống cởi áo của mình ra, lôi kéo tay của anh vào.

Tuyên Tiêu rút tay về. "Nam Nam, em say thật rồi, để anh lái xe!"

Anh nhoài người mở cửa sổ xe ra, một cơn gió lạnh kèm theo những hạt mưa tạt vào, Yên Nam Nam không nhịn được rùng mình một cái.

"Em nói rồi, em không uống rượu, nếu như anh cảm thấy trong xe không tự nhiên, chúng ta đi khách sạn." Yên Nam Nam nắm chặt tay anh không buông.

"Anh không nhớ lần đó tại Bắc Kinh, cả đêm anh ôm em, dịu dàng an ủi em, rõ ràng là anh có cảm giác, tại sao phải tránh né?"

Là đàn ông đều không qua được ải mỹ nhân, trừ phi anh ta không bình thường. Chỉ là khoác một lớp vỏ đạo đức bên ngoài, bên trong thối nát hay sao, xé ra là lộ hết.

Cô mạnh mẽ áp lên môi anh, Tuyên Tiêu nghiêng đầu, hai hàng lông mày chau lại.

"Chuyện lần đó không cần phải nhắc lại, đó là việc ngoài ý muốn."

Yên Nam Nam ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười: "Không đề cập tới là sẽ không phát sinh sao? Anh chỉ dùng một từ ngoài ý muốn để nhắc lại điều

đó. Nói cho anh biết, em không nghĩ như vậy, anh đã nói đều nghe theo ý của em, bởi vì những lời này của anh mà em đã ly hôn với Bách Viễn."

Tuyên Tiêu im lặng đẩy cô ra, đẩy cửa xe đi ra ngoài, mưa bụi cứ thế phả tới, vẻ mặt đột nhiên trở nên lạnh như băng.

"Anh nói chuyện, nói đi!" Yên Nam Nam đi theo xuống, ôm lấy anh từ phía sau.

"Em sẽ yêu anh nhiều gấp trăm gấp vạn lần so với Trì Tiểu Ảnh. Anh xem, đã trễ như vậy mà không có một ai hỏi han chúng ta, không có lấy một cuộc điện thoại quan tâm, cô ấy không biết săn sóc, không biết yêu..."

"Đủ rồi." Tuyên Tiêu gầm nhẹ một tiếng, thần sắc tái nhợt.

"Anh nói chăm sóc em bởi vì nghĩ tới Bách Viễn chứ không phải gì khác, em nghĩ quá nhiều. Từ nay về sau chúng ta không cần phải gặp lại, anh cũng sẽ không hợp tác với công ty em nữa, lên xe, anh đưa em về."

Yên Nam Nam bỗng chốc trở nên luống cuống, môi trắng bệch. "Tuyên Tiêu, anh đừng vô tình như vậy được không? Em biết là em nóng nảy, em sẽ không thúc giục anh, nhưng em sẽ đợi. Chỉ cần anh chịu yêu em, dù là làm vợ lẽ cũng được, em sẽ không để ý. Nếu như anh không hợp tác với công ty, em... sẽ mất đi tất cả"

Đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Tuyên Tiêu nặng nề nhắm lại mắt, tay cuộn chặt lại.

"Được rồi, tất cả để sau hãy nói, vừa nãy chúng ta đã uống say."

"Đúng, đúng, thực ra không có chuyện gì xảy ra, ngày mai em đưa tài liệu tới phòng làm việc của anh, có thể chứ?" Cô sợ hãi hỏi.

"Nếu như em có thể thể hiện chính thái độ của em thì có thể. Nếu như không thể, hay là đổi người khác liên hệ với anh, bằng không anh nhất định sẽ từ chối hợp đồng này."

Trong nội tâm Tuyên Tiêu xuất hiện một cơn đau đớn, không biết vì sao.

"Vâng!" Yên Nam Nam liên tục không ngừng gật đầu.

Người đàn ông kiêu ngạo sẽ không dễ bị khuất phục bởi một hai chiêu, cô đã dùng sai phương thức. Cô ngoan ngoãn ngồi vào chỗ ngồi phía sau, không còn hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Thực ra suy nghĩ của Tuyên Tiêu rất loạn, anh lấy lại bình tĩnh, sau đó mới khởi động xe. Chiếc xe đi tới trước tiểu khu nhà cô, sau khi cô xuống xe, chiếc xe chạy đi trong mưa tựa như phát điên.

Khóe miệng Yên Nam Nam hiện lên một tia cười quỷ dị, hất lên mái tóc dài xinh đẹp, giẫm lên nước mưa trên mặt đất, ngâm nga bài hát, xoay người đi vào tiểu khu.

~ Hết chương 5 ~

Chương 6: Nguy hiểm (II)

"Giây phút hạnh phúc nhất của em là được ở bên anh, giây phút đau khổ nhất, chính là hiện tại, em đang nhớ tới anh, còn anh nghĩ đến ai?"

***

Editor: Yuè Yīng

♥♥♥

Từ trước tới nay giấc ngủ của Trì Tiểu Ảnh không sâu, một động tĩnh nhỏ cũng khiến cô tỉnh giấc.

Đêm nay, lại bị dầm mưa trước đó nên giấc ngủ càng không ngon, cô đã uống thuốc nên không bị sốt. Nhưng ngủ đến quá nửa đêm thì cảm thấy amiđan sưng, cuống họng khô khốc. Cô mệt mỏi không muốn xuống giường, cố gắng nhịn chờ trời sáng. Trằn trọc một hồi lâu lại thấy tỉnh táo, cô đành phải rời giường. Cô không bật đèn, đi đến phòng bếp rót một cốc nước ấm, vừa cầm trong tay, chợt nghe thấy tiếng chìa khóa mở lạch cạch.

Ngay sau đó, cả căn phòng sáng trưng.

Tuyên Tiêu thay dép lê, đi vào, anh không phát hiện ra Trì Tiểu Ảnh đứng ở trong phòng bếp. Trì Tiểu Ảnh nhìn anh, thấy trên gương mặt vẫn còn một dấu son môi, trong không khí phảng phất mùi rượu cùng mùi nước hoa quen thuộc.

Cô đưa chiếc cốc lên miệng, nhắm mắt lại, uống từng ngụm nhỏ. Mỗi một hớp nuốt xuống, yết hầu đều đau không chịu nổi.

Ông trời không cần phải chứng minh điều gì cả, dù cho bão tố có ập tới ngay lúc này thì cô cũng chịu đựng được.

"Tiểu Ảnh?"

Đi vào phòng ngủ, Tuyên Tiêu đột nhiên phát hiện trên giường không có ai, bỗng trở nên lo lắng

"Em trong này." Trì Tiểu Ảnh cất giọng khàn khàn trả lời.

"Sao em không lên tiếng?" Tuyên Tiêu bỗng cao giọng, nhưng khi nhìn thấy gương mặt ửng hồng hơn bình thường của cô thì anh vội vươn tay ra sờ vào trán cô.

"Bị cảm lạnh rồi?"

Trì Tiểu Ảnh xua tay, lùi ra phía sau một bước.

"Chỉ là amiđan bị sưng, ngủ một giấc sẽ tốt hơn. Anh đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, không còn sớm nữa."

Cô ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường hình chim đỗ quyên trong phòng khách, kim đồng hồ chỉ hướng số hai.

Tuyên Tiêu cũng không chịu được mùi trên người mình, anh gật đầu. "Vậy em mau lên giường đi, anh đi tắm đã."

"Tuyên Tiêu, đêm nay anh vào thư phòng ngủ đi, em sợ sẽ lây bệnh cho anh."

"Amiđan nhiễm trùng sẽ không lây bệnh." Tuyên Tiêu có chút tức giận nhìn cô.

Trì Tiểu Ảnh cười cười, lại rót một cốc nước, đi vào phòng ngủ.

Cô chu đáo trải lại chăn đệm cho Tuyên Tiêu, rồi cuộn tròn người lại trong chăn, quay mặt vào bên trong, nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, bên cạnh giường trũng xuống, Tuyên Tiêu không đắp chăn của mình mà chui vào trong chăn cùng Trì Tiểu Ảnh, ôm cô thật chặt, đưa bàn tay sờ lên ngực cô xuyên qua áo ngủ.

Đây là ám hiệu mỗi khi Tuyên Tiêu "đòi hỏi".

Ngực Trì Tiểu Ảnh không quá đầy đặn, nhưng nhũ hoa rất đẹp, nắm vừa đầy tay, đầu vú dựng thẳng, quầng vú phấn hồng. Nhẹ nhàng nắn vuốt, trong lòng tự nhiên thấy dịu lại. Khi anh nắn bóp chúng thì cũng sẽ đem bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào chỗ giữa hai chân mình.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi không giống nhau, họ thường ân ái vào sáng sớm. Lúc này người đàn ông tràn đầy sinh lực, chất lượng làm tình cao, bọn họ triền miên một hồi lâu ở trên giường, say mê cảm giác tiếp xúc của thân thể, rồi cùng vào phòng tắm tắm chung.

Sau đó, Trì Tiểu Ảnh làm bữa sáng, Tuyên Tiêu xem tin tức ở thư phòng.

Không phải là anh ta muốn ngay lúc này đấy chứ?

Cả người Trì Tiểu Ảnh đột nhiên căng cứng, dường như các lông tơ toàn thân sắp dựng lên, đương nhiên không phải là cảm giác dục vọng trào dâng, mà là một cảm giác chán ghét cùng kháng cự không gọi được tên.

Cô luôn tỏ ra hiểu chuyện, cho dù là ở đâu cũng hết sức phối hợp với Tuyên Tiêu. Hai năm yêu nhau, bốn năm kết hôn, hầu như là cô không làm gì trái ý Tuyên Tiêu, ngoại trừ công việc của mình.

Từ ngày Tuyên Tiêu làm ra tiền, anh để cô ở nhà làm công việc mình thích. Anh nhớ rõ ngày trước cô thi vào Học viện xây dựng là do bố cô nghĩ công việc này tốt nên điền vào nguyện vọng của cô. Thực ra Trì Tiểu Ảnh thích mảng tin tức, làm một phóng viên là mơ ước của cô.

Đối với công việc này, Trì Tiểu Ảnh rất bướng bỉnh, cô không nghe theo Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu rất ưu tú, cũng rất xuất sắc, lại có ơn với gia đình cô, cô vốn là trèo cao. Đối với cuộc hôn nhân này, cô có vẻ quá yếu thế, như một người nghèo nhận được sự thương hại. Sống trong căn nhà giàu sang rộng lớn, nếu không thể tự nuôi sống bản thân mình thì ngay cả một chút tôn nghiêm cô cũng không có.

Tuyên Tiêu cũng không cưỡng ép.

Bốn năm nay, hai người sống một cuộc sống bình thường. Trên giường, hai người nhận thấy rất mỹ mãn.

Khi Tuyên Tiêu ôm cô, áp cô dưới người mình, cô không kìm lòng được thần hồn điên đảo, say mê giữa những động tác mơn trớn của anh, tiếp nhận nghênh hợp, giống như gieo hạt trên đất mảnh nhỏ, thật lâu không muốn thỏa hiệp, chỉ có thể mặc cho Tuyên Tiêu đòi hỏi.

Hóa ra tình dục cùng tình yêu, lại có thể tách ra.

Trì Tiểu Ảnh thường nghĩ như vậy.

Nhưng hôm nay không được, cô đã nghe Bách Viễn và Ninh Y nhắc nhở, thấy dấu son môi cùng mùi nước hoa trên người Tuyên Tiêu, cô không làm thế nào để dục vọng lấn át được tình cảm vào lúc này.

Con người và động vật, cuối cùng cũng có điểm khác nhau.

Tuyên Tiêu vừa đi hẹn hò với Yên Nam Nam về, thấy áy náy với cô, hay muốn che giấu điều gì? Muốn bù đắp cái gì?

Cô là một người nghèo nhưng không có cách nào tiếp nhận sự bố thí như vậy. Thực ra không cần phải làm thế, từ ngày hai người quyết định kết hôn, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý cho ngày chia tay.

Bên nhau sáu năm, Tuyên Tiêu chưa từng nói với cô chữ "Yêu", cũng chưa ghi bao giờ. Nụ hôn đầu tiên của họ, cái ôm đầu tiên cũng thực hiện ngay trong khoảnh khắc làm tình kia. Cứ như vậy, sau hai năm, Tuyên Tiêu nói: *"Tiểu Ảnh, chúng ta kết hôn thôi."*

Từ trước đến nay Tuyên Tiêu là quan chỉ huy, cô là binh lính phục tùng.

Cứ như vậy, kết hôn.

Khi đó, cô vừa tốt nghiệp thì được sắp xếp về làm nhân viên Viện thiết kế bản đồ, có công việc trước khi kết hôn.

Thời tiết tháng tám nóng bức, mặc cái gì cũng nóng toát hết mồ hôi.

Bạn bè thân thích đến uống rượu mừng đều nhìn chằm chằm vào bụng cô, cho rằng cô có thai mới lập gia đình.

Rất nhiều người đều hâm mộ vận may của cô, có bố chồng làm Viện trưởng Viện kiểm sát, mẹ chồng là một giáo sư đại học, còn chồng thì là một người hái ra tiền như vậy, cuộc đời quá may mắn.

Chỉ có cô vẫn duy trì sự tỉnh táo.

Tuyên Tiêu bị sự lương thiện che mắt, nhưng lòng thương hại sẽ phát triển đến hết mức độ. Có một ngày, anh sẽ nhận ra.

Điều cô có thể làm vì anh, chính là buông tay vô điều kiện, thật tình chúc phúc cho anh, từ đó, cũng hoàn toàn giải thoát cho chính mình.

Chính vì vậy, Tuyên Tiêu càng nổi trội hơn người, đẹp trai, cô càng không thể thích anh.

Chính vì vậy, đời sống vật chất đầy đủ tuyệt đối không thể sinh ra tình yêu. Cho nên, bốn năm nay cô cẩn thận thực hiện đúng biện pháp tránh thai, không dám để cho cuộc sống của mình trở lên phức tạp.

"Tuyên Tiêu, em thấy khó chịu trong người."

Không cần phải tỏ ra áy náy, nói thẳng ra, em sẽ không làm khó anh đâu. Trì Tiểu Ảnh thầm nghĩ trong lòng.

"Nhưng hôm nay anh rất muốn..." Tuyên Tiêu mượn rượu, giọng nói dịu dàng biếng nhác như tơ lụa, bàn tay anh nhẹ nhàng xoa trên da thịt cô mềm mại, trong nội tâm như có một ngọn núi lửa đột nhiên phun trào, nham thạch nóng hổi giống như sắp nhấn chìm bản thân.

"Anh sẽ nhẹ thôi."

Anh cẩn thận ôm cô vào lòng, xoay người bao phủ lên gương mặt cô, dùng vật cứng rắn của mình ma sát vào nơi mềm mại của cô, đôi môi như trút một cơn mưa hôn trên má cô.

Trì Tiểu Ảnh nhất thời không biết phản ứng như thế nào, đầu óc nóng hừng hực. Đột nhiên cô nhớ tới chuyện anh ta vừa mới làm chuyện đó với Yên Nam Nam, buổi tối cô lại ăn mì tôm, cảm giác như có thứ gì đó sắp trào từ dạ dày lên, cô đẩy Tuyên Tiêu ra, nhảy xuống giường chạy tới toilet, ghé vào bồn cầu, gần như nôn hết cả ruột gan ra.

Tuyên Tiêu đi theo xuống, khoanh hai tay, đứng ở ngoài cửa nhìn cô đầy hàm ý.

Trong phòng vệ sinh, mùi mì tôm Khang sư phụ tỏa ra thật khó ngửi. Cô nôn hết xong liền lau miệng, cười trừ: "À, tại em ăn nhiều mì quá. Anh đi ngủ trước đi, em đun chút nước uống đã."

Tuyên Tiêu xoay người, không nói một lời.

Cô nhìn vào trong gương, nhìn gương mặt nhợt nhạt của mình trong đó, khẽ thở dài.

"Leng keng."

Trong góc nhà tắm, đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn, làm cô giật mình.Cô cúi đầu xem, là điện thoại của Tuyên Tiêu, vừa nãy tắm rửa thay quần áo để trong giỏ quần áo bẩn.

"Leng keng." Lại một tiếng nữa vang lên.

Cô chưa bao giờ sờ tới điện thoại của Tuyên Tiêu, tuyệt đối tôn trọng tất cả quyền riêng tư của anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô vươn tay, lấy điện thoại di động từ trong giỏ quần áo ra, ai mà muộn như vậy còn gửi tin nhắn, hay là tin nhắn rác?

Cô tò mò mở ra, ấn phím.

"Đã ngủ chưa? Không có việc gì, em không muốn quấy rầy anh mà chỉ muốn nói cho anh biết, giờ phút này, em đang nhớ anh."

"Giây phút hạnh phúc nhất của em là được ở bên anh, giây phút đau khổ nhất, chính là hiện tại, em đang nhớ tới anh, còn anh nghĩ đến ai?"

Trì Tiểu Ảnh giống như bị bỏng, bàn tay run lên, điện thoại trượt vào cái giỏ quần áo, cô khẩn trương quay đầu lại nhìn về phía phòng ngủ, rất yên tĩnh, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Số điện thoại gửi tin nhắn có số đuôi 1314, trên Internet gọi là"Một đời một kiếp", con số lãng mạn trong tình yêu, không phải Yên Nam Nam, 520 - Anh yêu em.

Đây là ai? Xem giọng điệu chắc là người thầm mến Tuyên Tiêu, tiếp cận cướp cò.

Số điện thoại của Yên Nam Nam cùng người này hợp lại, chính là" Anh yêu em một đời một kiếp", thật là vô cùng lãng mạn.

Trì Tiểu Ảnh nhắm mắt lại, giá trị của Tuyên Tiêu thật sự không tệ. Những chuyện kiểu này không cần cô phải chất vấn, từ nay về sau giữ lại

cho Yên Nam Nam xử lý.

Cô lắc đầu, tắt đèn, đi vào phòng ngủ.

Tuyên Tiêu đắp chăn, mặt hướng ra ngoài, cô chui vào trong chăn của mình, quay mặt vào trong, mỗi người đều chìm vào giấc ngủ của mình.

~ Hết chương 6 ~

Chương 7: Nguy hiểm (III)

Editor: Yuè Yīng

***

Viện trưởng đi Thiên Tân họp ba ngày, là thư ký của Viện trưởng nên Trì Tiểu Ảnh không có việc gì làm.

Mũi bị ngạt, thân thể đau nhức, cô có thể xin nghỉ ở nhà nằm. Nhưng cô không muốn nằm trong căn phòng trống rỗng nghĩ ngợi lung tung nên cứ tới.

Hầu như những người làm công trình ai cũng phải nhập gia tùy tục, người này làm trưởng ban, người kia làm chủ nhiệm, đều tự nhận gói thầu công trình, số tiền chạy vào túi riêng nhiều khủng khiếp. Cô thì làm công việc thư ký riêng, toàn làm những chuyện không tên. Chỉ có điều, sếp của cô là một phụ nữ, cũng không quá khó tính.

Nhoài người nằm trước bàn máy tính, xem tin tức, lật xem mấy tờ báo, uống xong hai chén trà lớn, cuối cùng thời gian nghỉ trưa đã tới.

Viện thiết kế cũng có căn tin riêng, tay nghề của đầu bếp chính cũng không tệ lắm, đơn vị còn trợ cấp hàng tháng, bữa cơm trưa miễn phí của công nhân viên chức rất được ưu ái.

Cả nam nữ túm năm tụm ba đi cùng nhau. Những người phụ nữ đã kết hôn tụm lại một chỗ nói chuyện. trọng tâm câu chuyện không phải là khoe con, nói xấu mẹ chồng, thì là giảm béo như thế nào, vừa ăn vừa nói chuyện, bàn tán sôi nổi, giống như cuộc trò chuyện không bao giờ chấm dứt.

Trì Tiểu Ảnh không có con để khoe, mẹ chồng lại xử sự rất tốt, dáng người cô dong dỏng cao, cô không nói chen vào, bình thường chỉ ngồi ở bên cạnh nghe.

Cô mua cơm chiên thập cẩm, nhìn chằm chằm vào hạt cơm đầy mỡ béo ngấy trong bát, cảm thấy trong dạ dày lại bắt đầu sôi sục lên rồi. Cô sợ

ảnh hưởng tới khẩu vị của người khác, tìm một chỗ trong góc ngồi xuống.

Còn chưa đặt mông xuống, trước mặt bỗng xuất hiện một nụ cười.

Tóc tém, vòng tai hình tròn lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm một cách tinh tế, trang phục bằng vải bò gọn gàng, chân đi bốt, khoác trên vai chiếc túi xách to như chiếc bao tải.

Là Ninh Bối Bối, con gái bảo bối duy nhất của Viện trưởng.

Viện trưởng là một người phụ nữ tham vọng trong sự nghiệp, không biết tại sao lại ly hôn với người chồng làm kinh doanh, con gái được phân xử cho bà.

Hai mẹ con ở chung cũng không hòa hợp, Ninh Bối Bối rất đối nghịch, mấy câu nói không vừa ý là có thể bỏ nhà đi. Vì cô, Viện trưởng đã khóc không ít lần.

Sau này đi làm, Ninh Bối Bối cũng bớt ngỗ ngược hơn, nhưng hai người vẫn thường xuyên cãi nhau.

Mỗi lần cãi nhau, Ninh Bối Bối có thể không nói với Viện trưởng câu nào trong một tháng.

Viện trưởng buồn khổ trong lòng, có đôi khi nói cho Trì Tiểu Ảnh nghe. Tuy Trì Tiểu Ảnh không biết làm thế nào để hai người hiểu nhau, nhưng cũng coi như "vỏ quýt dày có móng tay nhọn", Ninh Bối Bối không nghe lời người khác bao giờ, duy chỉ có Trì Tiểu Ảnh nói cô còn muốn nghe, mà cô còn lớn hơn Trì Tiểu Ảnh hai tuổi.

Sau vài lần, hai người không có lấy một chút điểm tương đồng này lại trở thành bạn bè.

"Lại cãi nhau à?" Trì Tiểu Ảnh chống cằm, quan sát cô ấy.

Ninh Bối Bối trợn mắt, nói: "Cắt, mẹ chị không có ở nhà, giận dỗi với ai chứ! Chị đi ngang qua tìm em chơi. Em đấy, tối hôm qua có mưa chứ không phải là có sương, trông người héo rũ như quả cà."

Ninh Bối Bối là một cây bút tự do, phụ trách một chuyên mục của một tạp chí dành cho phụ nữ, có khi cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm,

cô còn là một người đi theo chủ nghĩa độc thân, đã trải qua vài cuộc tình.

"Bối Bối, em nói em muốn ly hôn, chị có ngạc nhiên không?" Trì Tiểu Ảnh thấp giọng hỏi, trong giọng nói có chút đùa cợt.

Ninh Bối Bối trợn tròn mắt, hai chiếc vòng tai to đung đưa. "Cuối cùng thì Tuyên Tiêu đã vượt quá giới hạn rồi?"

Trì Tiểu Ảnh dở khóc dở cười: "Có phải chị chỉ mong bọn em xảy ra chuyện hay không?"

"Chị chỉ cảm thấy lạ là, người chồng hoàn hảo của em đẹp trai tài giỏi như vậy, kiếm ra tiền, có cuộc sống lành mạnh. Đây là mẫu đàn ông lý tưởng của bao nhiêu phụ nữ trong thành phố, hẳn là phải có biết bao nhiêu oanh oanh yến yến nhào tới, sao có thể bình an đến bây giờ?"

Trì Tiểu Ảnh hít một hơi, bên ngoài hình như biết rất nhiều về Tuyên Tiêu.

"Vậy chị cũng yêu đơn phương anh ấy sao?"

Ninh Bối Bối kiên quyết lắc đầu. "Bổn tiểu thư năm nay hai mươi chín tuổi, đã hiểu một số chuyện, không thể so với những nữ sinh mới ra trường có gương mặt đẹp, dáng người hoàn hảo. Hơn nữa Tuyên Tiêu chỉ hơn chị ba tuổi, chị không có gì gọi là chiếm ưu thế, cố gắng tranh giành chưa kịp đoạt lấy thì đã bị người ta cướp đi mất, rất mệt mỏi. Người đàn ông bước vào tuổi ba mươi, là tuổi bắt đầu chín chắn, biết rõ mình muốn thứ gì, cũng biết cách chiều phụ nữ, nhưng vẫn không bằng người đàn ông bốn mươi tuổi có kinh nghiệm, có chiều sâu, biết cách tôn trọng, giữ đúng lời hứa của mình. Nếu đã yêu, sẽ dùng tình cảm sâu đậm nhất chứ không giống như một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi, cả ngày chỉ muốn lên giường. Cho nên, bổn tiểu thư thích một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi hòa nhã chín chắn."

Trì Tiểu Ảnh không nói gì, Ninh Bối Bối nói năng luôn thẳng thắn như vậy, sau đó cô cũng không tiếp tục thảo luận gì nữa, hai người rơi vào trầm mặc.

Nhưng Ninh Bối Bối lại thấy hứng thú, tính nhiều chuyện lại trỗi dậy trong nháy mắt.

"Nói mau, nói mau, đối phương là dạng người nào, có thể chinh phục được loại người quân tử như Tuyên Tiêu quả thực là cao thủ."

"Ninh Bối Bối, rốt cuộc là chị có tình cảm không vậy, nghe thấy bạn bè gặp chuyện như vậy, ít nhất chị cũng phải an ủi em vài câu chứ." Trì Tiểu Ảnh không chịu nổi.

"Em cần an ủi sao?" Ninh Bối Bối nhún nhún vai.

"Người phụ nữ hiện đại muốn bảo vệ cho cuộc hôn nhân của mình, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, viết được mật mã, tra được điều dị thường, giết được ngựa gỗ, vượt tường rào, lái được xe, mua được nhà đẹp, đấu được vợ bé, thắng được lưu manh. Em thử xem lại mình xem, có thể đạt được mấy chuyện đó? Chị không muốn đả kích em, nhưng nếu như Tuyên Tiêu thực sự có ý đó, em nên bớt tức giận mà đem tình cảm chuyển sang tiền bạc, đừng để đến lúc người không có mà của cũng không. Phụ nữ có tiền, đến với ai cũng là duyên."

Trì Tiểu Ảnh rất muốn phản bác, nhưng cô không thể không thừa nhận, Ninh Bối Bối nói rất khó nghe nhưng lại nói trúng tim đen cô.

"Làm sao vậy, ly hôn không phải chuyện long trời lở đất, em còn ít tuổi hơn chị nữa. Với dáng vẻ này, tội phạm ở trước mặt em đều trở thành tri thức hết, còn sợ không có người yêu? Người xuất hiện sau đó sẽ tốt hơn."

Trì Tiểu Ảnh không có ý kiến, chỉ cười cười.

"Chỉ có điều, chị muốn nhắc nhở em một câu, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như em mở miệng trước, một nửa khả năng là sẽ thua, mẹ em cũng không đồng ý. Chờ Tuyên Tiêu nói trước, em hãy từ từ nói điều kiện với anh ta. Bằng không, em phải có chứng cứ xác thực."

Hiếm khi thấy Ninh Bối Bối nói lời thật lòng như vậy.

"Em chỉ muốn chia tay trong êm đẹp, chẳng muốn bất cứ thứ gì."

Trì Tiểu Ảnh nói những lời đã suy nghĩ tận trong đáy lòng từ lâu. Đã nghĩ tới giải thoát thì không có thêm bất cứ quan hệ nào. Nhưng cô vẫn

phải chờ Tuyên Tiêu mở miệng trước, đây là tôn trọng Tuyên Tiêu, cũng là lo lắng đến suy nghĩ của mẹ.

So với Trì Tiểu Ảnh, mẹ càng coi Tuyên Tiêu như là một đấng cứu thế, lại là một người con rể biết cách cư xử và có tương lai như vậy, hết mực hiếu kính với bà.

"Em bị cảm à? Hiện tại cũng không phải là tháng ba." Ninh Bối Bối trừng mắt.

Trì Tiểu Ảnh không nói gì, có nói Ninh Bối Bối cũng không thể hiểu. Ninh Bối Bối là một cô gái vụng về, được Viện trưởng và cha cô ấy hết mực cưng chiều, gia cảnh lại tốt nên không biết mùi vị của bếp núc.

"Em không biết sao vậy, uống mấy viên thuốc, không bị sốt nữa nhưng xương cốt ê ẩm rã rời." Trì Tiểu Ảnh vội nói sang chuyện khác.

Ninh Bối Bối cũng là một người tinh ý, thức thời dừng lời, không tìm hiểu sâu về việc riêng của người khác, cho dù là bạn tốt.

"Đi mát xa đi, có phòng tắm hơi rất sạch sẽ yên tĩnh, không tệ lắm."

"Mát xa?"

Trong ấn tượng Trì Tiểu Ảnh, chỉ có đàn ông mới đi mát xa. Mà nhà tắm hơi vốn không phải là nơi để tắm, chỉ là nơi rửa ráy sau khi đã làm xong một số chuyện mờ ám. Mấy nơi đó chính là chỗ quan hệ tình dục không lành mạnh.

"Em óc heo à, lại nghĩ linh tinh cái gì?"

Ninh Bối Bối không nhịn được nhíu mày, móc ví lấy một tấm thẻ đưa cho cô.

"Chỗ này có hương chiết xuất, có xông hơi, có phòng tắm hơi, có mát xa, nguyên liệu đều nhập khẩu từ Hokkaido Nhật Bản, thợ mát xa chuyên nghiệp đều là những người mù, đây là spa cao cấp nhất thành phố Tân Giang. Đảm bảo là làm một lần rồi thì em sẽ mê luôn, hôm nay chị có hẹn nên không đưa em đi được, cái này cho em."

Trì Tiểu Ảnh cầm lấy chiếc thẻ, lật qua lật lại nhìn mấy lần.

Hai người lại nói một lúc nữa, Ninh Bối Bối rời đi giống như một cơn gió.

Trì Tiểu Ảnh trở lại văn phòng, hôm nay là thứ sáu, không có ai có tâm tư làm việc, mọi người đều ngồi nói chuyện phiếm chờ tan tầm.

Cảm giác đau nhức trên người càng lúc càng khó chịu, cô đứng ngồi không yên hơn một tiếng, thu dọn đồ vào trong túi, đi trước.

Chỗ này tên là spa "Thanh Tịnh", nằm trên con đường đối diện với công viên.

Vừa mới đi vào, Trì Tiểu Ảnh thực sự thấy giật mình, các phòng sáng sủa, trang trí nhã nhặn, mùi hương liệu rất dễ chịu khiến người ta cảm thấy tâm tình trở nên tĩnh lặng.

Cô nhân viên phục vụ mang nét cười như gió xuân tháng ba, nhẹ nhàng hỏi Trì Tiểu Ảnh có nhu cầu gì, sau đó dẫn cô đi vào trong.

Bên trong cùng ánh sáng ngoài sảnh trước, có cảm giác như đi vào cõi thần tiên. Ngọn đèn lờ mờ, nhưng không bị lấn át, chân dẫm trên mặt thảm bằng xốp không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bức tranh khéo léo tinh tế, chiếc đèn tường mang phong cách cổ kính, phảng phất như đi vào đường hầm thời gian, thoáng một cái đã bước vào nơi cổ xưa.

Trong phòng mát xa có nhiệt độ rất cao, mùi hương liệu và ngọn đèn vừa vặn.

Nhân viên phục vụ cởi quần áo giúp Trì Tiểu Ảnh, chỉ còn nội y, nằm ở trên giường. Một cô gái đeo kính râm được người khác đưa vào, cô ấy đi đến, lễ phép chào Trì Tiểu Ảnh.

Xác định Trì Tiểu Ảnh không có yêu cầu gì khác nữa, những người khác đi ra ngoài, chỉ để lại thợ mát xa cùng Trì Tiểu Ảnh ở trong phòng.

"Có phải bình thường chị hay nằm nhoài trên bàn làm việc không, cơ thể rất không linh hoạt."

Vừa chạm đến vài cái, thợ mát xa đã biết về thói quen không tốt cho cơ thể Trì Tiểu Ảnh, động tác lúc nặng lúc nhẹ tùy chỗ.

Trì Tiểu Ảnh sợ ngứa, lại không quen bị người lạ sờ tới sờ lui trên thân thể, toàn thân căng cứng.

Thợ mát xa đã gặp rất nhiều người có tâm lý như vậy, thỉnh thoảng có nói vài câu làm cho cô từ từ thả lỏng.

Chỉ trong chốc lát, cô nhận ra đúng thật là mát xa rất thư giãn, nhưng mà cũng có lúc đau một chút, nhưng đau đến mức chịu đựng được.

"Chị à, nếu như không nhịn được có thể kêu lên, đừng đè nén." Thợ mát xa cười nói.

Trì Tiểu Ảnh cắn đôi môi, khuôn mặt đỏ lên.

Lúc này, trong phòng cách vách đột nhiên truyền đến tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, cũng là khách nữ. Có thể là thợ mát xa làm rất tốt, khiến cho cô ấy hoàn toàn thả lỏng không để ý đến xung quanh nên kêu lên. Thanh âm kia thật sự rất giống rên rỉ, mà phòng mát xa, tuy nói là một phòng nhưng mỗi phòng chỉ cách nhau hai lớp ván gỗ, nên mấy gian khác cũng vẫn nghe được rõ ràng.

Có vẻ như vì bất ngờ có tiếng kêu của phụ nữ, một phòng khác có một người đàn ông cũng phát ra tiếng "ưm hừm" trong cổ họng, mặc dù không vang dội, nhưng tiếng kêu như thế, giống như là đang ra sức cùng người phụ nữ cách vách kia.

Thợ mát xa cười khanh khách, phòng của Trì Tiểu Ảnh vừa vặn bị kẹp ở giữa hai người, cảm giác như nhìn thấy ngay trước mắt, rất khó chịu.

Thật khó khăn chờ đến khi liệu trình mát xa chấm dứt, cũng không nghỉ ngơi, Trì Tiểu Ảnh nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lao ra cửa.

Trên hành lang, có một người đàn ông mặc áo sơmi màu xám đang đứng đó, trên mặt là nụ cười ôn hòa, dáng người cao gầy, có dáng vẻ chững chạc đứng đắn của một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

"Cô..." Anh nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, sững sờ.

"Không phải tôi." Trì Tiểu Ảnh cho là anh nghĩ cô là người phụ nữ kêu rên vừa rồi, vội vàng phủ nhận, không khỏi nói thêm một câu: "Kỳ thật

cũng không yên tĩnh lắm, đây là nơi công cộng, chú ý hình tượng một chút."

Người đàn ông nở nụ cười, còn chưa kịp trả lời, cánh cửa phòng cách vách mở ra, một người đàn ông to béo vỗ bụng đi đến, trông thấy Trì Tiểu Ảnh, hai mắt sáng rực như sói đói.

"Con mẹ nó, ngày hôm nay mới gọi là thoải mái, thật sự vẫn còn hứng thú, khiến cho ông đây thiếu chút nữa thì phun ra."

Người đàn ông to béo cao giọng, nhìn chằm chằm Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh nghe vậy, loáng một cái đã đỏ mặt, xấu hổ rời ánh mắt đi chỗ khác, không dám nhìn người đàn ông trước đó nữa. Tim cô đập loạn xạ, đứng ngây ra đó, nhất thời không biết phải làm sao.

"Tiên sinh nói gì vậy, chúng tôi vừa tới mà." Người đàn ông mỉm cười hỏi, đi tới trước mặt Trì Tiểu Ảnh, khiến cho người khác cảm giác là họ cùng nhau tới thật.

Người đàn ông to béo bỗng lúng túng, ngó ngó một phòng mát xa đóng chặt cửa khác.

"Tôi....Tôi nằm mơ." Ánh mắt anh ta di chuyển sang Trì Tiểu Ảnh, trong lòng không khỏi than thở, sao lại không phải cô ta? Sau đó thở dài tiếc nuối đi ra phía ngoài, vừa đi vừa quay đầu lại.

Trì Tiểu Ảnh không dám đi ra ngay, sợ người đàn ông to béo đó lại liên tưởng lung tung, đành phải đứng cùng người đàn ông kia một lúc.

Cho tới khi người đàn ông to béo kia đi khuất, cô vội vội vàng vàng liếc nhìn người đàn ông trước mặt, cơ bản cũng là chạy trối chết...

"Chị ơi, thẻ của chị..." Nhân viên phục vụ từ trong phòng mát xa đuổi theo ra.

Trì Tiểu Ảnh đã sớm không thấy bóng dáng.

"Đưa tôi!" Người đàn ông nở nụ cười ôn hòa. "Chúng tôi quen nhau."

"Làm phiền bác sĩ Tần rồi."

Cô nhân viên phục vụ cung kính đưa chiếc thẻ bằng hai tay, người đàn ông nhận lấy, xem tên trên tấm thẻ, nhíu mày, tại sao lại là Ninh Bối Bối, không phải tên cô ấy là Trì Tiểu Ảnh sao?

~ Hết chương 7 ~

Chương 8: Lạt mềm buộc chặt (I)

Thích một người không có gì sai, nhất định phải dũng cảm nói cho đối phương biết rõ, mặc kệ là có kết quả hay không.

***

Editor: Yuè Yīng

♥♥♥

Hôm nay Ninh Y nhận được một bó hoa hồng. Mười một bông bó lại giống như một ngôi sao, bên ngoài dùng giấy kiếng màu tím cùng năm sợi dây buộc lại, mọi người để ý về hoa một chút sẽ hiểu được, bó hoa này có ý nghĩa là "Toàn tâm toàn ý yêu em."

Phòng làm việc Tuyên Tiêu không có lọ hoa, cũng không có mấy người nhận được hoa kiểu vậy. Ninh Y để hoa trong phòng.

Ninh Y tốt nghiệp ngành kỹ thuật tại một trường đại học nổi tiếng trong nước ở phía Nam, hai mươi lăm tuổi, có bằng cấp, có dung mạo, trải qua mấy cuộc phỏng vấn do đích thân Tuyên Tiêu tuyển chọn, cuối cùng cũng được nhận vào làm.

Ninh Y có bạn trai là một chàng trai rất phóng khoáng, làm việc tại Cục thuế Thành phố Tân Giang. Công việc nhẹ nhàng, lại có quyền, hơn nữa rất lãng mạn, vài ba ngày lại đặt một bó hoa hồng gửi tới.

Lần đầu tiên Ninh Y nhận được hoa rất đắc ý, cô làm ra vẻ sung sướng bất ngờ, khoe khoang với hai đồng nghiệp có dung mạo bình thường.

Hôm nay, Ninh Y buồn bực ký tên nhận hoa xong, tiện tay đặt bó hoa sang một bên, tiếp tục nằm nhoài trên bản vẽ suy nghĩ.

Vài đồng nghiệp khác liếc nhau, nhún nhún vai, mỗi người đều vội vã với công việc của mình.

Ninh Y cảm thấy mình ghen tị, hơn nữa mức độ ghen tị rất lớn.

Trước kia, khi vào phòng làm việc Tuyên Tiêu, cô cho rằng nhất định Tuyên Tiêu là một người đàn ông trung niên, một ông già bụng phệ, không nghĩ rằng anh còn trẻ và đẹp trai như vậy.

Cô đã có bạn trai, cũng không dám có suy nghĩ không an phận.

Nhưng, cô giống như vô số thành phần tri thức hiện nay, thích cấp trên của mình, phạm phải sai lầm trong "Bốn loại tình cảm"*, loại tình cảm không giống như tình yêu.

("Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan, bồ của sếp")*

Dường như càng tiếp xúc nhiều trong công việc thì càng không thoát khỏi loại tình cảm này. Chỉ là ánh mắt và giọng nói không giống với tình yêu, muốn nói rồi lại thôi, không thể thốt lên thành lời.

Sống im lặng trong dằn vặt nhưng không sâu sắc tới mức làm người ta đau khổ. Kiểu như khi nhấp một ngụm cà phê Lam Sơn hảo hạng, đắng ngắt nhưng ngọt ngào, lại không muốn mình là người phá vỡ luật lệ "thỏ không ăn cỏ gần hang". Loại quan hệ này làm một số thành phần thuộc dân văn phòng mê mệt, vì cảm giác vụng trộm đó vừa ngọt ngào, vừa không đến nỗi gây xáo trộn quá lớn trong cuộc sống.

Tuyên Tiêu là thuộc dạng người khác, không biết là không thèm quan tâm hay không muốn chạm tới "Bốn loại tình cảm", mặc kệ cô có bắn tín hiệu mấy lần đi chăng nữa, anh chưa hề đáp lại.

Ninh Y chán nản thu hồi tín hiệu, tập trung làm việc, không dám có ý nghĩ gì khác.

Dần dần, cô phát hiện ra không phải là Tuyên Tiêu không "chơi" mà là chọn đối tượng để "chơi".

Khi Yên Nam Nam ở công ty xây dựng cấp nước tới phòng làm việc, khóe miệng Tuyên Tiêu vui vẻ cong lên, đôi mắt lạnh lùng thường ngày hiện lên tia nhìn ấm áp. Hai người cười cười nói nói trong phòng làm việc.

Lần đầu tiên cô mang trà vào phòng làm việc của Tuyên Tiêu, thấy hai người ngồi đối diện nhau, ánh mắt ăn ý, nét mặt vui vẻ.

Yên Nam Nam đọc bản vẽ rất khá, lật qua lật lại, giống như là phòng làm việc của chính mình vậy.

Ninh Y đố kỵ, ghen tị.

So về tuổi tác, vẻ ngoài, Yên Nam Nam không thể so sánh với mình, hơn nữa là người phụ nữ đã kết hôn, Tuyên Tiêu lại không cận thị, tại sao lại bỏ gần tìm xa như vậy nhỉ?

Tâm trạng xám xịt của cô nàng đột nhiên bừng bừng phấn chấn, bỗng nhiên nảy sinh một dũng khí mãnh liệt.

Thích một người không có gì sai, nhất định phải dũng cảm nói cho đối phương biết rõ, mặc kệ là có kết quả hay không.

Cô bắt đầu gửi tin nhắn cho Tuyên Tiêu, không nói gì cả, chỉ là mấy câu kiểu cách lãng mạn phổ biến hiện nay.

Những tin nhắn kiểu như vậy càng lúc càng nhiều, không biết vì sao, cô như rơi vào một vòng xoáy vô hình không sao thoát ra được.

Ban đầu là không phục, dần dần cô phát hiện ra cô không thể khống chế nổi tình cảm của mình dành cho Tuyên Tiêu. Mỗi khi Yên Nam Nam bước vào phòng làm việc, cô gần như là tóc gáy dựng đứng lên, lâm vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, ghen tuông giống như một người vợ vậy.

Tuyên Tiêu không tỏ thái độ, cũng không có ý ngăn cản, chỉ riêng điểm này đã là sự cổ vũ lớn nhất dành cho cô.

Yên Nam Nam cũng là phụ nữ, trực giác khiến cô ấy phát hiện ra Ninh Y cũng có tình ý với Tuyên Tiêu.

Yên Nam Nam không nói ra. Nhìn thấy cô chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, như nhìn thấy một đứa trẻ thích gây chuyện.

Ninh Y thật sự là giận điên lên, nhìn thấy Tuyên Tiêu sánh đôi cùng Yên Nam Nam, cô giống như một con thú nhỏ bị vây hãm, hận không thể lao ra cắn cho Yên Nam Nam một trận.

Chỉ có điều, cô không có quyền làm như vậy.

Nhưng một người có, tại sao cô lại quên mất cô vợ của Tuyên Tiêu nhỉ.

Cô sẽ làm cho Trì Tiểu Ảnh ra mặt loại bỏ Yên Nam Nam, sau đó cô lại đối phó với Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh, tính tình hướng nội và yên tĩnh, có vẻ như cô đã thành công chiếm được cảm tình của Trì Tiểu Ảnh, như vậy cũng tốt, từ từ sẽ đến lúc.

Cô còn trẻ, có thể tranh đấu lâu dài.

Hôm qua Yên Nam Nam lại hẹn Tuyên Tiêu ra ngoài, bỏ lại mấy người trong phòng làm việc phải tăng ca. Ninh Y vừa nghĩ tới bọn họ ở bên ngoài anh anh em em, lại tức giận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi.

Bạn trai có lãng mạn tâm lý cũng không mua nổi nụ cười của cô.

"Công ty xây dựng cấp nước đã gửi tài liệu tới chưa?" Tuyên Tiêu từ trên lầu đi xuống hỏi, trong mắt có vài tơ máu.

"Hình như chưa có." Một nhân viên ngồi ở gần cửa đứng lên.

Tuyên Tiêu chau mày, lấy điện thoại di động ra xem, sau đó lại quay người đi lên lầu

"Tổng giám đốc Tuyên."

Cánh cửa chính ngoài sảnh mở ra, phó Tổng giám đốc Công ty xây dựng cấp nước mỉm cười đi tới, trong tay cầm một tập tài liệu.

Tuyên Tiêu vội bước xuống đón tiếp.

"Sao Phó tổng giám đốc lại đích thân tới vậy?" Anh liếc nhìn ra ngoài, Yên Nam Nam không đi cùng.

"Vốn là quản lý Yên đưa tới đây, nhưng cô ấy nói muốn tới nơi giải phóng mặt bằng bên bờ sông. Tôi không yên tâm giao cho người khác nên phải đích thân tới đây."

Hai người vừa nói vừa đi đến phòng khách bên cạnh.

Ninh Y dỏng tai lắng nghe.

"Đi khảo sát bên bờ sông?" Tuyên Tiêu có chút giật mình.

"Ừm, địa chỉ đã chọn rồi, hiện tại có người ở bên kia thăm dò. Mấy ngày nay, hầu như tất cả các công ty xây dựng cầu đường lớn đều tới xem hiện trường. Đây là tài liệu cùng bản vẽ có liên quan, chúng tôi cảm thấy hứng thú với hạng mục số hai và hạng mục số ba."

Tuyên Tiêu mở bản vẽ ra, nở nụ cười, nói: "Sự hứng thú không nhỏ nha, hầu như tất cả đều nhắm vào hạng mục số hai và hạng mục số ba này."

"Muốn làm thì phải làm hạng mục tốt nhất chứ, chỉ có điều còn phải nhờ Tổng giám đốc Tuyên giúp đỡ nhiều."

"Đừng nói giúp đỡ gì chứ, chúng ta là đôi bên hợp tác cùng có lợi. Phó tổng giám đốc, đi như vậy, chúng ta cũng đi ra bờ sông xem. Tôi chưa làm công trình kiểu cây cầu lớn bắc qua sông lớn như vậy bao giờ."

"Được!"

Tuyên Tiêu lên lầu cầm áo khoác gió cùng chìa khóa xe, quay ra dặn dò trưởng phòng phụ trách hạch giá vài câu rồi rời đi cùng vị Phó tổng giám đốc kia.

Đột nhiên Ninh Y sưng mặt lên, hai tay cuộn chặt lại, cái gì mà xem hiện trường chứ, chẳng phải là nghe nói Yên Nam Nam đang đó nên vội vã đi hẹn hò sao.

Không được, không thể như vậy được.

Sao có thể để cho người đàn bà thối tha đó chiếm thế thượng phong chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, giống như đang đứng trước một con tàu đang lao tới, lo lắng và bất an. Suy nghĩ của cô trở nên lộn xộn, đưa mắt liếc mấy người đồng nghiệp, tất cả đang bận rộn với công việc của mình nên không nhận ra sự khác thường của cô.

Cô cầm lấy điện thoại, giả bộ đi toilet.

Vừa vào đến bên trong, khó khăn lắm mới tìm được số điện thoại của Trì Tiểu Ảnh, ấn vào phím quay số.

Từng hồi chuông chờ vang lên, một lúc lâu sau bên kia mới có tín hiệu nghe máy, còn có cả tiếng gió ù ù.

"Chị Trì, em là Ninh Y, chị có nhớ em không?" Cô cất giọng nhẹ nhàng và nhiệt tình chào hỏi.

"À, nhớ mà." Giọng nói của Trì Tiểu Ảnh xen lẫn tiếng gió như có như không. "Có chuyện gì sao?"

"Bây giờ chị đang làm gì vậy? Em gọi cho chị có việc gấp."

Trì Tiểu Ảnh dừng lại, hỏi: "Tôi không ở nội thành, tôi ở bờ sông."

"Trời, trùng hợp như vậy..." Ninh Y sướng quá gần như là nhảy dựng lên. "Chị Trì, em muốn nói với chị, Tổng giám đốc Tuyên đang ở cạnh Yên Nam Nam, địa điểm là nơi sắp khởi công xây dựng cầu vượt Giang Đại. Chị cứ lặng lẽ qua đó mà xem, xem những lời em nói với chị có phải là thật hay không."

"Thực hay giả, có gì khác nhau." Trì Tiểu Ảnh nở nụ cười.

Cái này thật sự là "hoàng đế không vội, thái giám vội" sao, trán Ninh Y đổ đầy mồ hôi.

"Chị Trì, người ta sắp cướp mất những thứ thuộc về chị rồi, làm sao chị còn có thể ngồi yên được. Chẳng lẽ chị không quan tâm tới Tổng giám đốc Tuyên, dâng hai tay cho kẻ địch sao?"

"Tôi không có một đôi tay lớn như vậy. Ninh Y, cô... Vì sao cô nói cho tôi biết những chuyện này?"

"Em... Không thể chịu được loại phụ nữ phá vỡ gia đình người khác kia." Ninh Y hạ thấp giọng, mặt có chút đỏ lên.

"Cô thật tốt, cám ơn." Trì Tiểu Ảnh nhẹ nhàng cúp điện thoại.

Ninh Y nghe bên tai một tiếng tiếp theo"Tút, tút, tút...", có phải bà Tuyên này có chút ngốc nghếch, rốt cuộc có đi hay là không?

~ Hết chương 8 ~

Chương 9: Lạt mềm buộc chặt (II)

Suy cho cùng, hôn nhân là gì, là một cuộc thử nghiệm, hay là cây gậy thần bí của tiên nữ? Bởi vì yêu nhau mới kết hợp, bởi vì không yêu nên mới có thể chia tay. Sao tình yêu có thể yếu ớt, mỏng manh như vậy?

***

Editor: Lữ

♥♥♥

1314, Trì Tiểu Ảnh nhìn chằm chằm cuộc gọi hiển thị, nở nụ cười.

Cô đoán được số này là của Ninh Y, thật bội phục trực giác của chính mình, vừa đoán liền trúng.

Nếu bạn yêu mến một người, bất kể bạn che giấu như thế nào, ánh mắt và lời nói của bạn cũng sẽ để lộ ra một vài điểm.

Ninh Y thầm mến Tuyên Tiêu, tình cảm văn phòng thật lãng mạn. Chắc hẳn Tuyên Tiêu biết điều đó, nhìn vẻ cấp bách như vậy của Ninh Y, chắc là anh không đến nỗi "thỏ ăn cỏ gần hang".

Yên Nam Nam khí thế mạnh mẽ, cô ta không dám khiêu chiến, là bởi vì Tuyên Tiêu. Ninh Y muốn biến cô thành bia đỡ đạn, thật là nực cười.

Chỉ là trùng hợp, vừa lúc lòng hiếu kỳ của cô thực sự nổi lên, vậy thì thử đến xem bạn tốt cùng học một trường và chồng của cô thắm thiết như thế nào.

Từ spa đi ra, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy cơ thể mình đúng là có chút khá hơn. Bụng hơi hơi đói, ngay bên đường có một quán mì sợi cô đến ăn một bát, vừa mới ăn xong cô đột nhiên che miệng lại, chạy vọt vào toilet ói ra sạch sẽ.

Xong rồi, cô đúng là bị cảm tới mức này, hay tâm lý không ổn gì đó.

Cô vừa súc miệng vừa lầm bầm.

Thời gian còn sớm, cô đi dạo trên phố, chẳng biết thế nào lại đến trước cục dân chính.

Nơi đăng ký làm thủ tục ly hôn dưới lầu một đông nghẹt người, còn có cả tiếng khóc vọng ra.

Đôi chân của cô giống như không nghe sự sai khiến của chính cô, bước tới.

Là một cặp vợ chồng đến để ly hôn, vào lúc ly hôn chỉ trích lẫn nhau, trong phút chốc vô cùng tức giận, liền vung tay đánh nhau.

Đợi đến khi người khác kéo họ ra, tóc trên đầu người phụ nữ đã bị giật xuống một nắm còn trên khuôn mặt người đàn ông có vài vệt máu. Người vây xem đều ngao ngán lắc đầu, nói thẳng ra càng ly hôn sớm thì càng tốt, cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra án mạng.

Trì Tiểu Ảnh đứng ngây ngẩn, bỗng dưng cảm thấy thật thương cảm.

Trước đây, không chừng cặp vợ chồng này cũng từng có khoảng thời gian ngọt ngào hạnh phúc, có hứa hẹn, có yêu thương, vì sao lại đi đến bước này cơ chứ?

Suy cho cùng, hôn nhân là gì, là một cuộc thử nghiệm, hay là cây gậy thần bí của tiên nữ? Bởi vì yêu nhau mới kết hợp, bởi vì không yêu nên mới có thể chia tay. Sao tình yêu có thể yếu ớt, mỏng manh như vậy?

Đám người dần dần tản đi, nhưng cô vẫn đứng im không nhúc nhích.

"Cô có chuyện gì à?" Một cô gái trẻ mệt mỏi ngồi trên ghế chỗ đăng ký kết hôn, đánh giá Trì Tiểu Ảnh một lượt.

Nơi này, bất kể là kết hôn hay ly hôn, đều đi có đôi có cặp chứ không ai tới đây một mình.

"Tôi... đến hỏi xem ly hôn cần chuẩn bị giấy tờ gì." Trì Tiểu Ảnh bừng tỉnh, lắp bắp nói ra.

"À, mang chứng minh thư của hai người, còn có giấy chứng nhận kết hôn, hai người cùng nhau đến một chốc là được." Cô gái trẻ mệt mỏi, uể oải nói chuyện.

"Giấy chứng nhận kết hôn?"

Đầu Trì Tiểu Ảnh ong ong một tiếng, mọi suy nghĩ mờ mịt.

Cô nhớ rằng hôm qua cầm giấy chứng nhận kết hôn đi ra ngoài, nhưng mà hình như không mang về nhà.

Trời ạ, nhất định là làm mất ở chỗ ngã tư khi bị ngã rồi.

Vẻ mặt cô trắng bệch như không còn chút máu.

"Nếu như... làm mất giấy chứng nhận kết hôn thì phải làm sao?"

Cô gái trẻ không kiên nhẫn nâng tầm mắt lên.

"Làm đơn xin con dấu chứng nhận, nếu không làm đơn thì đến văn phòng ở khu phố làm lại, sau đó quay lại đây bổ sung cho đủ."

Trì Tiểu Ảnh không biết nên khóc hay nên cười, ông trời sao có thể trêu đùa một người như vậy, vì để ly hôn lại phải trở lại lấy giấy chứng nhận kết hôn một lần, vậy tính là gì.

Ly hôn đơn giản bị phức tạp hóa lên rồi.

Trì Tiểu Ảnh hấp ta hấp tấp chạy đến chỗ bị ngã nơi ngã tư đường. Ngày hôm nay trời quang sau cơn mưa, đường sá sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, hai cái tập đỏ đỏ rất nổi bật, liếc mắt một cái liền trông thấy.

Nhưng mà ở đâu cơ chứ?

Trì Tiểu Ảnh hỏi nhân viên ở mấy cửa hàng lân cận, những người đó nhìn cô một cách kỳ lạ, lắc đầu.

Cô không chê mấy cái thùng rác ven đường bẩn đều lục lọi qua, còn giữ chặt lấy người lao công, người lao công đẩy cô ra như thể cô bị bệnh tâm thần.

Cô thất bại đứng thật lâu ở ngã tư đường, thật sự nghĩ mãi không ra.

Không chừng hai bản chứng nhận kết hôn kia đã sớm bị ném ra núi rác ở tận nơi nào, nếu không thì là bị mưa cuốn vào trong cống rồi.

"Tấm áo khoác" luật pháp giữa cô và Tuyên Tiêu lại đi đến một kết cục thế này, thật là đáng buồn.

Nếu Tuyên Tiêu đưa ra yêu cầu ly hôn thì cô nên trả lời thế nào đây?

Khi trong lòng Trì Tiểu Ảnh buồn bực, thường thích đến bờ sông đi dạo một chút.

Thành phố Tân Giang, tên giống như ý nghĩa, Tân Lâm gắn với Trường Giang.

Mặt nước đầu thu, hiện ra vô cùng mênh mông, mờ mịt. Nước sông cuộn xoáy, từ hướng đông chảy tới. Ánh chiều khi mặt trời lặn, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ rơi xuống mặt nước, tựa như những hạt vàng đang nhảy múa, khiến người khác không khỏi nhớ đến câu này "Bán giang sắt sắt bán giang hồng"*.

**(Nửa khúc xanh xanh, nửa khúc hồng -Mộ Giang Ngâm, Bạch Cư Dị, Bản dịch: Nguyễn Phước Hâu)*

Bên bờ sông, một bụi cỏ lau khô héo phất phơ trong gió, hoa lau bay khắp nơi.

Trì Tiểu Ảnh ngước mặt lên, mặc cho gió lớn trên sông Trường Giang thổi đến lạnh cắt da cắt thịt, chỉ trong chốc lát, trong mắt liền đong đầy nước mắt.

Giọt nước mắt này là đau thương, là chia ly, hay là bất lực, cô không rõ nữa, cũng không đưa tay lau đi, chỉ mặc cho nước mắt chảy xuôi thành dòng.

Ly hôn, vĩnh viễn là một chuyện nặng nề.

Từ nhỏ, gặp phải chuyện gì, cô cũng sẽ đến bờ sông để ngồi. Nhìn ngắm dòng sông, nhìn mặt trời, gió Trường Giang thổi, sau đó chuyện gì cũng có thể qua đi ngay.

Đúng lúc này, Ninh Y gọi điện tới.

Cô đi theo đường mòn bên bờ sông, tùy ý đi về phía trước. Người bị củi và cỏ lau bao phủ, sẽ không ai nghĩ cô đang ở đây.

Sải bước qua cây cầu lớn vượt sông vẫn còn đang trong quy hoạch, nhưng công trường đã dùng các cây gỗ để vây xung quanh lại, cỏ dại và cây thấp bị nhổ đi hết, hướng nhịp cầu dẫn đi đâu về cơ bản có thể nhìn ra được.

Bờ sông có mấy cái ca nô đang cập bến, ven đường có một lượng lớn xe ô tô đậu lại, một đám người nhìn ra chỉ trỏ mặt sông chẳng biết đang nói gì.

Có hai người tách ra khỏi đám đông, đi đến hướng về phía Trì Tiểu Ảnh bên này, cô dừng bước, mím chặt môi.

Tuyên Tiêu và Yên Nam Nam đang sánh vai dạo bước theo chiều gió, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, tựa như một đôi ngọc bích.

Yên Nam Nam khóc đến nỗi hai vai không ngừng run rẩy, Tuyên Tiêu vỗ vỗ vai của cô ta, ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đổi lại một góc nhìn khác, giống hệt như anh đang ôm cô ta trong lòng.

Tiếp theo, Tuyên Tiêu cúi đầu, nói gì đó với Yên Nam Nam, Yên Nam Nam dứt khoát lắc đầu, kích động xua tay không ngừng, tựa như khóc lóc đến kiệt sức, đầu lại ngả lên vai Tuyên Tiêu.

Bắt đầu từ khi nào, bọn họ đã thân mật đến mức độ này, cô rõ ràng cũng có cả hai con mắt, sao lại nhìn thấy cảnh này muộn màng như thế?

Trong đầu Trì Tiểu Ảnh là một mớ suy tư hỗn độn.

Cô đờ đẫn lấy điện thoại ra, không hề nghĩ ngợi, gọi vào số của Yên Nam Nam.

Đầu tiên, Yên Nam Nam không hề nhận máy, nhìn thoáng qua, cơ thể đứng thẳng dậy, ấn từ chối.

Trì Tiểu Ảnh lại gọi, Yên Nam Nam chờ hai hồi chuông, khẩn trương liếc nhìn Tuyên Tiêu một cái, mở điện thoại di động ra.

"Tớ đang họp, lúc nữa gọi lại cho cậu."

Yên Nam Nam đáp cụt ngủn, 'tút' một tiếng liền cúp máy.

Tuyên Tiêu nhướn nhướn mày, có chút kinh ngạc.

"À, một người bạn, hẹn đi dạo phố." Yên Nam Nam thản nhiên giải thích.

Tuyên Tiêu gật đầu, hai người vai kề vai xoay người lại, đi về phía xe ô tô ở ven đường.

Khi đi qua một lùm cỏ, Yên Nam Nam đột nhiên xoay người, bỗng chốc ôm chầm lấy Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu cứng đờ, cũng không có phản ứng nào, sau đó Yên Nam Nam buông lỏng ra.

Vẻ mặt Trì Tiểu Ảnh bình tĩnh xoay người lại, lời đồn và tận mắt chứng kiến đúng là hai chuyện khác nhau, trái tim vẫn còn kinh hoàng không thôi.

Cô cũng gọi vào di động của Tuyên Tiêu.

"Anh đang họp à?" Cô hỏi.

"Không." Tuyên Tiêu trả lời rất ngắn gọn.

"Vậy có đang bận gì không?" Khóe miệng xinh đẹp của cô khẽ cong lên.

"Em có chuyện gì à?" Giọng nói của Tuyên Tiêu có phần nặng nề, hoặc là không kiên nhẫn.

"Tuyên Tiêu, từ sau khi cha em qua đời, đã không còn chuyện gì em không chống đỡ được, anh không cần lo lắng gì cả." Trì Tiểu Ảnh đối mặt với dòng sông, nét cười như hoa.

"Em đang nói gì vậy?" Tuyên Tiêu nổi giận gầm nhẹ, quay lưng đi.

Yên Nam Nam đứng một bên, hàng lông mi thật dài hấp háy vài cái, đè xuống sự sung sướng đúng như ý mình trong mắt.

"Em chỉ muốn nói với anh, em đã chuẩn bị tốt rồi." Cô chậm rãi khép di động lại, cũng không quay đầu đi thẳng về phía trước.

Điện thoại của Tuyên Tiêu liên tiếp gọi lại, Trì Tiểu Ảnh trực tiếp ngắt máy, đi nhanh về phía trước.

Trời đã sập tối, hy vọng còn kịp chuyến xe quay lại nội thành.

~ Hết chương 9 ~

Chương 10: Lạt mềm buộc chặt (III)

Editor: Lữ

***

Yên Nam Nam chưa từng đọc qua binh thư, nhưng cô lại rất hiểu mưu lược. Có một bí mật, cô chưa từng nói với người khác, chỉ có cô hiểu hết lòng Bách Viễn.

Khi vừa mới vào đại học, ngay từ đầu người Bách Viễn ngắm trúng là Trì Tiểu Ảnh. Anh nhờ một nữ sinh trong lớp chuyển một phong thư, trên mặt không viết tên họ, khiến nữ sinh kia hiểu sai, đưa thư cho cô.

Bách Viễn và Tuyên Tiêu trái ngược nhau hoàn toàn, anh thân thiện, hướng ngoại, biết ca hát, cảm giác vô cùng hóm hỉnh, ở đâu cũng trở thành trung tâm, rất dễ gây ra thương mến cho nữ sinh.

Cô vừa vào trường liền nghe đến tiếng tăm của Bách Viễn kia từ người bạn đồng hương, vô tình hay cố ý chú ý đến anh hơn vài lần.

Sau khi nhận được thư của anh, cô vừa mở ra, biết ngay là viết cho Trì Tiểu Ảnh, cô vờ như không biết.

Buổi tối cố ý ăn mặc vô cùng xinh đẹp, đi đến địa điểm hẹn gặp được viết trong thư.

Bách Viễn thấp thỏm không yên đã đến sớm từ trước, vừa trông thấy Yên Nam Nam hơi sững sờ, ngượng ngùng nói thư kia là viết cho Trì Tiểu Ảnh, nhắm mắt nhắm mũi cùng cô đi xem một bộ phim điện ảnh.

Xem phim xong, hai người liền quen nhau, lại cùng đi ăn khuya. Biểu hiện của Yên Nam Nam vô cùng giản dị tinh khiết mà đáng yêu, cô đặc biệt nhu thuận, tỏ ra rất dịu dàng tinh tế. Bách Viễn bị vẻ trẻ trung thu hút, trái tim bất giác mất đi phương hướng.

Đây là chuyện đã thật lâu khi trước, tựa như giọt sương trên phiến lá, đã bốc hơi không còn dấu vết trước ánh mặt trời.

Tuyên Tiêu không phải Bách Viễn, mánh khóe vặt vãnh này không có tác dụng đối với anh.

Đối phó với Tuyên Tiêu, không thể đi đường thẳng, phải quanh co vòng vèo, lâu dài mà tiến tới.

Tối hôm qua, bị Tuyên Tiêu từ chối, cô xin anh không nên quá tàn nhẫn, hy vọng còn có thể gặp lại.

Sau khi về nhà, cô lập tức hối hận. Vất vả lắm mới giành được tình cảm tốt đẹp từ Tuyên Tiêu, mới đi được đến hôm nay, cô không thể kiếm củi ba năm lại thiêu trong một giờ.

Việc nhỏ không nhẫn nại ắt sẽ loạn kế lớn.

Vì vậy, cô đành đè nén những nhớ nhung ngập tràn trong lòng, hôm nay không đến phòng làm việc của Tuyên Tiêu, mà tới thẳng công trường.

Dựa theo hiểu biết của cô đối với Tuyên Tiêu, trong lòng nhất định sẽ lo lắng cô vì chuyện bị cự tuyệt tối hôm qua mà trở nên ngượng ngập khó xử dẫn đến suy nghĩ không thông suốt.

Tuyên Tiêu biết, cô từng nổi lên ý định tự sát, đương nhiên, đó cũng là một vở kịch cô tự biên tự diễn.

Hôm nay cô không trang điểm, dưới ánh mặt trời lộ ra nhan sắc thật của một cô gái hai mươi tám tuổi, có vài nếp nhăn trên trán, khóe mắt có nếp gấp nhàn nhạt, thoạt nhìn qua rất tiều tụy, giống như vừa trải qua một sự đả kích vô cùng lớn.

Tuyên Tiêu vừa cùng các tổng giám đốc nói chuyện, vừa liếc về phía cô. Cô nói rất ít, đứng một bên, yên lặng không xen vào.

Nói chuyện xong, cô cố tình lưu lại phía sau, Tuyên Tiêu rảo bước chậm, chờ cô, hỏi cô có khỏe không?

Cô không ngừng xin lỗi về chuyện ngu xuẩn tối hôm qua, nói bản thân mình điên thật rồi, có thể do chuyện ly hôn với Bách Viễn kích thích, mới có thể không biết xấu hổ như vậy.

Tuyên Tiêu vẫn là câu kia, chúng ta đều uống say, anh không để trong lòng. Khuôn mặt cô lộ ra vẻ hổ thẹn, nói đi nói lại, thành ra bật khóc,

Tuyên Tiêu buộc lòng phải dẫn cô đến chỗ khác.

Cô nói hôm nay nghe được tin, không lâu nữa Bách Viễn sẽ được đề bạt làm Phó Cục trưởng Cục xây dựng thành phố, rất nhanh sẽ kết hôn, hình như là với thiên kim của chủ nhiệm làm trong chính phủ, không có cô, đúng là càng leo càng cao.

Cũng không hoàn toàn là giả, trong lòng cô vẫn có một hồi chua chát như vậy, thực sự đã chạm đến chỗ đau, cô khóc trong vô vọng.

Tuyên Tiêu an ủi cô, vô cùng quan tâm chăm sóc.

Cô vẫn khóc.

Di động vang lên, cô nhìn một cái đúng là Trì Tiểu Ảnh, chột dạ nhấn nút tắt. Lại vang lên, cô bất đắc dĩ nhận lấy, cô cứ như vậy ngẩng đầu một cái, đột nhiên thấy Trì Tiểu Ảnh đang đứng trong bụi lau.

Lúc ấy cô rất hốt hoảng, nhưng được một lúc liền trấn tĩnh lại.

Trì Tiểu Ảnh chỉ đứng nhìn, không có ý định đi đến.

Điều này thật sự là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp.

Cô và Tuyên Tiêu quay trở về, cô bất ngờ ôm lấy Tuyên Tiêu, nói: "Cám ơn đã nghe em nói những lời này, tâm tình em tốt hơn nhiều rồi. Sau này em sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn nữa."

Đợi đến khi Tuyên Tiêu nghĩ đến việc đẩy cô ra, cô đã đi xa rồi.

Một màn này hoàn toàn rơi vào trong mắt Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh gọi điện cho Tuyên Tiêu, cô vui vẻ đến mức muốn thét lên. Nhưng cô không hề, vẫn là vừa đi vừa thở dài, lộ ra sự bất lực nhu nhược.

Sau này, cô sẽ không nên chủ động đi về phía Tuyên Tiêu, cô sẽ khiến cho Tuyên Tiêu từng bước một đi về phía cô.

Dọc đường trở về nội thành, rõ ràng tâm trạng Tuyên Tiêu không yên, vài lần xém chút nữa đã va phải ô tô đối diện, Yên Nam Nam bị dọa đến không ngừng đòi xuống, yêu cầu để cô lái xe một lúc.

Tuyên Tiêu lắc đầu, cắn môi, cố định trên tay lái không nhúc nhích. Khởi động ô tô lần nữa, tình hình có hơi khá hơn. Anh không có ý mời Yên Nam Nam ăn tối, Yên Nam Nam cũng không mời anh. Đưa cô đến cổng tiểu khu, anh liền rời đi.

Yên Nam Nam vừa xuống xe, liền nhận được điện thoại của Ninh Y.

Ninh Y suy cho cùng tuổi còn trẻ, thiếu kiên nhẫn.

"Quản lý Yên, hôm nay hài lòng không?" Ninh Y cất giọng hỏi.

"Ừm, không tồi." Khóe miệng Yên Nam Nam kéo lệch, cô cũng từng trải qua tuổi đó, biết rõ những tâm tư non nớt này.

"Hết thảy đều suôn sẻ, công việc không tồi, tâm trạng lại càng không tệ."

"Đương nhiên là không tệ, tổng giám đốc Tuyên đặc biệt đến vì quản lý Yên." Ninh Y cười khẩy. "Chỉ có điều, tổng giám đốc Tuyên không chỉ đi có một người chứ?"

"Vậy à, tôi không chú ý lắm. Nhưng mà những chuyện này liên quan gì đến cô à?"

Ninh Y nhất thời nghẹn nín, thở phì phì, nói: "Nói cho cô biết, cô đừng có đắc ý quá sớm, vợ chồng người ta ân ái, cô... đừng có mà không biết xấu hổ."

Yên Nam Nam đi đến một gốc cây tùng cao lớn, nhịn không được cười ha hả: "Vâng, tôi không biết xấu hổ, cô biết xấu hổ là được. Đừng cầm đèn pin soi kẻ khác, còn cô thì đứng sau xem trò. Cô gái nhỏ à, đừng ỷ vào tuổi trẻ, so với tôi, ở trước mặt đàn ông, cô vẫn còn non lắm. Trông coi bạn trai ở Cục thuế của cô mới là chuyện chính đối với cô kìa."

Cô không chịu được cúp điện thoại, ở bên kia Ninh Y tức giận đến nỗi miệng méo xệch.

Yên Nam Nam cười châm biếm một tiếng, loại trẻ con như Ninh Y này, không phải là muốn kéo Tuyên Tiêu lại gần, chiếu cố nhiều một chút, kỳ thực không phải chỉ thế thôi sao, cô một chút cũng không lo lắng.

Đến cả Ninh Y cũng nói Tuyên Tiêu vợ chồng ân ái, cô cảm thấy nực cười. Quen biết nhiều năm như vậy, cô nhìn không thấu Trì Tiểu Ảnh.

Đối với cái gì cũng thờ ơ, thái độ xử sự kiểu có càng được không có cũng chả sao.

Sự thật là Trì Tiểu Ảnh tốt số. Không phải làm gì mà cũng chinh phục được Tuyên Tiêu. Trì Tiểu Ảnh có yêu Tuyên Tiêu không, ít nhất không nhìn ra biểu hiện bên ngoài.

Tuyên Tiêu cùng cô đi công tác vài lần, cô rất ít khi thấy Trì Tiểu Ảnh chủ động gọi điện thoại tới, đều là khi Tuyên Tiêu đến công trường sẽ gọi điện về báo cho cô ấy biết. Nếu Tuyên Tiêu không nói đến chuyện ly hôn với Trì Tiểu Ảnh, Trì Tiểu Ảnh sẽ không nói ra sao?

Con ngươi cô xoay tròn mấy vòng, lấy điện thoại di động ra.

"Tiểu Ảnh, thật ngại, vừa rồi vội quá, cúp điện thoại của cậu. Ở đâu? Chúng ta cùng nhau đi ăn pizza hải sản mà cậu thích đi."

Thanh âm của Trì Tiểu Ảnh nghe vào không chút gợn sóng: "Ngày mai đi, tớ bị cảm rất nặng, muốn ngủ."

"Vậy tớ đi mua cho cậu?" Đây là lời khách sáo, trước mắt, cô vẫn cứ nên biểu hiện thiết tha, tránh để cho Tuyên Tiêu nảy sinh chán ghét.

"Cám ơn, tớ không có khẩu vị."

"Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt, uống nhiều nước một chút, ngày mai gặp."

"Ừm, ngày mai gặp."

Khép điện thoại lại, Yên Nam Nam rùng mình một cái.

Rõ ràng khi nãy Trì Tiểu Ảnh thấy cô và Tuyên Tiêu, sao còn có thể giả như người không có gì?

Theo đạo lý, cô ấy không nên nghe điện thoại, hoặc là lớn miệng mắng mỏ mình, không nên bình tĩnh như vậy chứ!

Lẽ nào Trì Tiểu Ảnh kiếp trước là ni cô ăn chay niệm Phật, một con người thanh tâm quả dục được đưa đến kiếp này? Hay đây là vai diễn cô ấy muốn diễn tiếp?

Yên Nam Nam không khỏi thấy hoảng sợ.

~ Hết chương 10 ~

Chương 11: Không kịp đề phòng (I)

Editor: Yuè Yīng

Trì Tiểu Ảnh đã bắt đầu chuẩn bị sẵn con đường lui cho mình. Sau khi rời khỏi bờ sông, ngồi trên chuyến xe quay trở lại nội thành, cô cứ lo lắng về việc này.

Đầu tiên phải về nhà một chuyến, nói qua cho mẹ chuẩn bị sẵn tâm lý. Từ ngày mất cha, mẹ là người thân, điểm tựa duy nhất của cô. Người thuộc thế hệ trước thường thấy phản cảm với vấn đề ly hôn, cảm thấy như là sét đánh giữa trời quang vậy.

Cô muốn làm công tác tư tưởng cho mẹ xong, sau đó chính là tìm một chỗ ở. Như vậy, nếu Tuyên Tiêu nói ra thì ít nhất cô cũng còn có một nơi để về.

Cô chỉ là rời khỏi một nơi tạm trú này tới một nơi tạm trú khác.

Tài sản trong nhà có tới chín mươi chín phần trăm là tiền lợi nhuận của Tuyên Tiêu, căn hộ cũng đứng tên Tuyên Tiêu. Theo luật, cô có quyền phân chia một nửa.

Quên đi, cô có tay có chân, lại không có con cái, số tiền lương tiền thưởng cô tích cóp mấy năm nay cũng không ít, nuôi sống chính bản thân không khó. Mẹ cô lại có tiền lương hưu, cuộc sống rất tốt.

Chia tay mà không có gì ràng buộc, từ nay về sau, cô mới có thể ngẩng cao đầu trước mặt Tuyên Tiêu. Chuẩn bị sẵn tâm lý xong, tâm tình tựa như bình tĩnh lên rất nhiều.

Vào nhà cô cũng không thay quần áo bước vào phòng bếp ngay, mà đi bật hết đèn lên, đi từ ngoài vào trong, đi xem từng phòng một. Nói không có gì lưu luyến thì đó là lừa mình dối người.

Vừa kết hôn thì cô và Tuyên Tiêu ở một căn hộ rất nhỏ.

Căn hộ này vừa xây, cũng là khi bọn họ kết hôn được hai năm, mới cầm được chìa khóa nhà.

Công việc của Tuyên Tiêu bận rộn, tất cả thiết bị lắp đặt cũng như bài trí trong nhà đều do cô phụ trách.

Trong phòng, mỗi một đồ vật trang trí, chiếc gối dựa, đồ nội thất, tất cả đều do cô chọn lựa.

Ngày đó dọn nhà, cô nấu một mâm cơm mời bố mẹ chồng và mẹ mình, còn có cả Bách Viễn cùng Yên Nam Nam nữa.

Một bàn cơm lớn, vừa ăn vừa nói chuyện, tiếng cười ngập tràn căn phòng.

Cô đưa Yên Nam Nam đi thăm phòng thì thấy một người sôi nổi như Yên Nam Nam lại im lặng một cách lạ thường, cô chỉ nghĩ tới ánh mắt hâm mộ của Yên Nam Nam.

Có phải là khi đó, trong nội tâm của Yên Nam Nam đã có suy nghĩ muốn đào tường của bạn rồi hay không?

Cơm nước xong, Tuyên Tiêu lái xe đưa bọn họ trở về.

Cô thu dọn xong hết thảy, mệt mỏi đến nỗi không đứng thẳng người lên được, quần áo cũng lười thay, nằm lỳ ở trên giường liền ngủ mất.

Rạng sáng, Tuyên Tiêu về đến nhà hôn khiến cô tỉnh giấc, cởi quần áo cho cô, từ trong ra ngoài, không chừa một chiếc nào.

Anh giống như là lần đầu tiên đối mặt với thân thể cô, dùng đầu ngón tay bao phủ lên chúng, dùng thái độ vuốt ve không hề dịu dàng từ trước tới nay.

Anh không mệt sao? Cô hỏi.

Anh có thể mệt tiếp được. Tuyên Tiêu mạnh mẽ tiến vào trong cô, gương mặt anh tuấn ngập tràn dục vọng không ngừng run rẩy, như kiểu hận không thể "đồng quy vu tận" cùng cô.

Cô mệt mỏi, cả người mềm nhũn, biếng nhác nằm trên giường. Thường ngày, sau khi hoan ái, cô thường đi vào phòng vệ sinh ngay, những nơi

dính dấp dấu vết của Tuyên Tiêu đều muốn rửa sạch sẽ.

Tuyên Tiêu ôm cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, cô xua tay.

"Sao vậy?" Tuyên Tiêu hỏi. "Không thoải mái?"

Cô nghiêng người nhìn Tuyên Tiêu.

"Chỉ là không muốn tắm thôi!"

Giọng nói chưa bao giờ ngây thơ đến vậy.

Tuyên Tiêu ngỡ ngàng, máy móc nằm xuống bên cạnh cô, cô khẽ hôn lên môi anh: "Ngủ ngon, ông xã."

Trời ạ, mày đang nghĩ cái quái gì vậy?

Trì Tiểu Ảnh đưa tay bám vào cánh cửa, nở nụ cười mỉa mai.

Cô thu hồi ánh mắt, đè nén nỗi đau khổ đang dấy lên trong lòng xuống, thay chiếc áo khoác rộng thùng thình ra.

Vừa bước ra khỏi phòng ngủ, Tuyên Tiêu đã về.

Nhất thời cô không biết nên phản ứng như thế nào, lần trước, Tuyên Tiêu về nhà trước bảy giờ là khi nào?

Hai tháng trước, ba tháng trước?

"Ăn cơm rồi sao?" Cô trấn tĩnh lại, hỏi.

Tuyên Tiêu lắc đầu. "Chưa."

Ánh mắt nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, vẻ mặt có chút căng thẳng.

"Vậy à, để em xem trong nhà còn gì ăn không?"

Cô mở tủ lạnh ra.

"Có cà rốt, còn có trứng gà, em chỉ có thể làm món cơm cà ri đơn giản thôi, hay là ra ngoài ăn?"

"Lâu rồi anh cũng không ăn món ăn Đông Nam Á." Tuyên Tiêu buông chìa khóa xe, cởi áo khoác ra.

"Ăn ở nhà đi."

Trì Tiểu Ảnh cười cười, đeo tạp dề, bắt đầu lấy gạo nấu cơm.

"Anh. . . . . Làm chút gì đó?" Tuyên Tiêu thay quần áo mặ ở nhà xong, vén tay áo lên, đi vào phòng bếp.

"Cắt hành tây cho em." Trì Tiểu Ảnh đưa cà rốt cho anh.

Anh nhận lấy, cẩn thận rửa sạch, sau đó đặt lên thớt thái, thỉnh thoảng lại nâng tầm mắt lên nhìn cô.

Trì Tiểu Ảnh buộc chiếc tạp dề có kích thước lớn trông rất duyên dáng, bên hông thắt dây tạp dề, hiện ra đường cong phập phồng, cộng thêm hơi nóng từ bếp phả ra, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, sắc mặt cũng ửng hồng, làm cô trông càng thêm xinh đẹp gợi cảm.

"Hành tây xong rồi." Cổ họng khẽ nuốt khan.

"Vâng. Hôm nay điện thoại di động của em nhận được một tin nhắn, cũng có liên quan tới hành tây, nói *"Đàn ông giống như một củ hành tây. Muốn thấy được trái tim của hành tây thì phải bóc từng lớp, từng lớp vỏ bên ngoài ra. Mỗi lần bóc vỏ như thế sẽ khiến bạn phải chảy nước mắt nhưng khi bóc tới lớp vỏ cuối cùng mới phát hiện ra rằng: Hành tây không có trái tim!",*thú vị không?"

Trì Tiểu Ảnh nhanh nhẹn đem hành tây bỏ vào trong nồi xào.

Tuyên Tiêu cứng đờ. "Có gì hay chứ, thật sự là rất nhàm chán."

Anh biết rõ hai ngày nay Trì Tiểu Ảnh có gì đó rất lạ, kể cả cuộc điện thoại hôm nay, nhưng anh không muốn hỏi tới cùng, anh muốn cô chủ động nói rõ.

Câu ví dụ ngu ngốc này, chẳng phải là đang ám chỉ điều gì đó hay sao? Anh không khỏi cảm thấy tức giận, không thích vẻ lạ lùng của Trì Tiểu Ảnh, khiến cho anh mờ mịt mất phương hướng.

"Thời kỳ hòa bình, có thể có bao nhiêu chuyện có ý nghĩa kinh động thiên địa chứ, phần lớn thời gian của chúng ta đều trôi qua rất nhàm chán." Trì Tiểu Ảnh cười khẽ.

"Em muốn thay đổi?"

"Vâng."

Hơi nóng phả ra che khuất nét mặt của cô làm anh không nhìn rõ.

"Thay đổi như thế nào? Muốn đổi việc hay là đổi nhà, hay là muốn đi ra ngoài nghỉ phép?"

Trong phòng bếp bắt đầu tràn ngập hương vị món ăn đặc trưng, còn có mùi vị cay cay thơm ngát của hành tây.

Loại hương vị này làm cho Tuyên Tiêu khẽ run rẩy trong lòng, sinh ra quyến luyến.

"Anh thì sao? Không muốn thay đổi?" Trì Tiểu Ảnh quay đầu lại cười một tiếng, cầm tương cà ri, chia phần cho hai người.

Xong rồi, trong dạ dày lại bắt đầu đảo lộn cuộn trào.

Cô ra sức nuốt nước miếng, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, Tuyên Tiêu vội vàng cầm chén đũa nên không chú ý tới.

"Anh thích tất cả của hiện tại, trước mắt không muốn thay đổi gì." Anh trả lời cực kỳ trịnh trọng.

Trì Tiểu Ảnh nhíu mày, không phải chứ, vậy Yên Nam Nam thì sao, né tránh ở trong bóng tối làm nhân tình bí mật?

Vị trí chính thất của cô sẽ không suy chuyển?

Hay là Tuyên Tiêu lo cô không cháp nhận nổi chuyện này, đột ngột tự vẫn giống như cha cô vậy?

Cảm ơn sự rộng lượng cùng săn sóc của Tuyên Tiêu, nhưng cô không thể chấp nhận, với tính cách của Yên Nam Nam chắc cũng không chấp nhận được.

Một người rời khỏi, đỡ phải ba người dây dưa.

"Ăn cơm xong, em có chuyện muốn nói với anh."

Cô mở nắp, hơi cơm gà cà ri bay ra tràn ngập phòng bếp.

Không ai nói tiếp nữa, cô quay người lại, Tuyên Tiêu đứng ở trong nhà ăn nghe điện thoại, thần sắc rất tức giận, thanh âm nghiêm khắc.

"Bộ phận bê tông, không phải tối qua tôi đã dặn dò qua, vì sao đến bây giờ còn chưa tính toán xong. Vì khách hàng có việc nên trì hoãn một ngày, bằng không, hôm nay hợp đồng phải đưa tới tay bọn họ. Tôi không muốn nghe giải thích của cô, sáng sớm ngày mai đi làm trước, tôi muốn hợp đồng được sắp xếp đầy đủ đặt trên bàn làm việc của tôi."

"Xoạch"

Tuyên Tiêu khép lại điện thoại một cái, nét mặt như nổi hết gân xanh, cắn môi, tức giận tới mức thở phì phì.

"Không được, không thể mất danh dự, anh phải tới phòng làm việc xem."

Anh khẽ lầm bầm, đi vào cầm áo khoác lên, hấp tấp đi ra ngoài, đi ra trước cửa chỗ đổi giày thì anh quay đầu lại.

Trì Tiểu Ảnh bưng chén, đứng bên cạnh ở bàn ăn, xếp bát đũa.

Hiện tại Ninh Y đang ở phòng làm việc sao?

"Tiểu Ảnh, em ăn một mình trước đi, chắc muộn anh mới về, không cần chờ anh đâu."

"Vâng." Trì Tiểu Ảnh ngồi xuống, cười cười với anh.

Nhìn món cơm cà ri hương vị phong phú trên bàn, có khoảnh khắc chần chừ, Tuyên Tiêu lại kìm nén, chuyện hợp đồng quan trọng hơn, anh dứt khoát kéo cửa đi ra ngoài.

Trì Tiểu Ảnh nghe thấy tiếng đóng cửa đánh rầm, cô bắt đầu ăn cơm, chiếc đũa đưa thức ăn vào miệng, miệng há to, lại không có cảm giác gì về hương vị.

Ý niệm ly hôn trong đầu cô, như một con chim đang lớn dần lên, hai cánh sắp sải ra, xoay sở trong lồng ngực cô, rồi phá tan lồng ngực cô bay ra ngoài.

Cô nên mở miệng như thế nào?

Dùng lý do gì, hay nói ra một lý do nào?

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy lúng túng, vì câu nói của Bách Viễn, vết son môi trên người Tuyên Tiêu, hay cái ôm với Yên Nam Nam tại bờ sông?

Những lý do này đã đủ rồi sao?

Hơn nữa, là bốn năm thương cảm?

Không, cái này không thể nói, cô muốn giữ lại chút hồi ức tốt đẹp để dành cho ngày sau.

Nhưng bất kể như thế nào, nhất định cô phải có một thay đổi.

Cuộc sống như vậy, cô không có cách nào chấp nhận nổi.

Cô muốn thay đổi, cô muốn ly hôn.

Cô để chén cơm xuống, cầm điện thoại lên.

"Chuyên gia về phụ nữ, nói cho em biết, làm thế nào có thể đạt tới mục đích ly hôn nhanh nhất?"

"Bắt gian tại trận."

Ninh Bối Bối không biết đang ở đâu, bên cạnh là âm nhạc lãng mạn đang vang lên.

"Có thể để em được tự do một cách nhanh nhất, hơn nữa nếu công khai, còn có thể chiếm được sự ủng hộ của dư luận."

"Bỏ qua cách này, còn có cách khác sao?"

"Không có tiếng nói chung hoặc sinh hoạt tình dục không hài hòa, những điều này là chuyện rất quan trọng, nếu như đối phương không đồng ý, có

thể bỏ qua. Được rồi, ngày mai chị sẽ gọi điện thoại cho em." Ninh Bối Bối hạ giọng thấp xuống. "Chị đang hẹn hò."

"Người yêu?" Trì Tiểu Ảnh đưa tay vuốt ngực, cảm giác như muốn phun ra.

"Một người đàn ông thực sự mới xuất hiện, Tiểu Ảnh, chị có trực giác, giống như chân mệnh thiên tử của chị đã xuất hiện ấy, à, anh ấy có biết em." Giọng nói của Ninh Bối Bối lộ rõ vẻ bối rối vui mừng của một cô gái đang yêu.

Trì Tiểu Ảnh chớp mắt mấy cái, cô có quen người đàn ông nào đâu?

Không được, không nhịn được nữa, cô không kịp hỏi gì, che miệng, ném điện thoại, nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh.

Chương 12: Không kịp đề phòng (II)

"Không có người phụ nữ nào mong muốn độc thân đến già, chẳng qua là cô chưa gặp được người đàn ông phù hợp với mình thôi. Cái gọi là tình nhân, chỉ là đổi chác cơ thể, tình cảm hoang hoải cô quạnh, chỉ vậy thôi, không thể gửi gắm lâu dài. "

Editor: Lữ

♥♥♥

"Alo, alo..." Ninh Bối Bối nói vào điện thoại vài tiếng, không nghe được tiếng đáp lại nào.

"Thật là..." Cô làu bàu, nhún vai, đi vào quán cà phê.

Các quán cà phê trải dài các phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố Tân Giang, "Tinh Ba Khách", "Thượng Đảo", "Tả Ngạn", "Địch Âu"... Các tên được đặt đều đặc biệt trừu tượng.

Mỗi khi đến xế chiều, việc làm ăn buôn bán của quán cà phê cũng bắt đầu khá khẩm lên.

Căn phòng ấm áp thanh nhã, sô pha mềm mại thoải mái, tiếng dương cầm như có như không, ánh chiều tà lắc rắc trên đầu vai, hương vị cà phê của người đang ngồi phía sau kia. Cà phê đắng mà không chát, nồng nhưng không ngấy, âm thầm xộc vào mũi nhưng không hề mất hương vị. Đặt bản thân trong một bầu không khí như vậy, liền dễ dàng vứt bỏ những chuyện rối rắm trong lòng mình lên tận chín tầng mây, hưởng thụ sự thư thái và tự tại này.

Ninh Bối Bối là khách quen của quán cà phê, nhưng hôm nay cô đến với tư cách là người làm công việc.

Đêm khuya chồng của tổng biên tập lái xe về nhà, một chiếc xe buýt chạy đến trước mặt, người tài xế mệt mỏi bẻ lái, hai xe đâm sầm vào một chỗ.

Xe lớn bền chắc, người tài xế không đáng ngại, xe của chồng tổng biên tập bị đụng đến dính mọp vào trong xe tải, may là anh ta có túi khí bảo

hộ, xem qua không có tổn thương gì lớn, khiến người ta yên tâm nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, trải qua các cuộc kiểm tra, đầu bị xuất huyết bên trong.

Não bộ là một cơ quan được thiết kế tinh vi, mỗi giây thần kinh đều là điểm trí mạng. Chồng của tổng biên tập cũng không phải là một nhân vật bình thường, người có tay nghề vững vàng cũng không dám làm cuộc phẫu thuật này.

Lúc này, vừa vặn, bệnh viện đứng đầu thành phố Tân Giang dùng số tiền lớn mời một vị chuyên gia từ Bắc Kinh đến Tân Giang để hội chẩn cũng như truyền dạy y thuật.

Vị chuyên gia làm phẫu thuật cho chồng của tổng biên tập.

Cuộc phẫu thuật hết sức thành công, buổi tối hôm đó, anh ta liền tỉnh lại, có thể mở miệng nói chuyện, tay chân cử động, tư duy rất rõ ràng.

Tổng biên tập vui mừng xen lẫn kinh ngạc, nhờ người đi biếu quà, vị chuyên gia kia không nhận, cô lại mời đi ăn cơm, vị chuyên gia cũng không đồng ý, nhưng viện trưởng chân thành khuyên nhủ, vị chuyên gia chỉ đồng ý buổi uống cà phê ở Chu Vị.

Ninh Bối Bối là cao thủ khuấy động bầu không khí, vừa có thể tục vừa có thể tao nhã, đặc biệt với người lạ cô có thể tự bắt chuyện, tổng biên tập liền kéo cô tới.

Vị chuyên gia họ Tần kia rất tuân thủ thời gian, họ vừa ngồi được một lát, anh đã đến.

Vừa trông thấy anh, trái tim của Ninh Bối Bối 'lộp bộp' rơi xuống, xoay người liền bỏ quên nửa nhịp.

Chính là anh ấy, chính là anh ấy, trong lòng cô có một âm thanh nhỏ bé năm lượt bảy lần lặp đi lặp lại, vị chuyên gia này chính là mẫu hình đàn ông thành thục chín chắn mà cô không có cách nào chống đỡ. Cô đã từng tưởng tượng ra, khi gặp được sẽ không thể cự tuyệt.

Bác sĩ Tần, dáng vẻ khoảng chừng bốn mươi tuổi, chỉ là khi lướt nhìn qua so với thực tế tuổi tác vẫn là trẻ hơn. Cởi bỏ áo khoác, để lộ áo len màu tro bên trong. Từ kiểu dáng và chất liệu có thể nhìn ra, là một bộ

quần áo được may rất tinh tế và tỉ mẩn giá cả không hề rẻ, mặc trên người vô cùng tôn dáng. Thân hình của anh cao lớn rắn chắc, dáng người duy trì rất khá, đường nét cơ thể và cốt cách giống như đã từng trải qua những vận động vô cùng nghiêm ngặt.

Anh tự giới thiệu mình họ Tần tên Lãng, nói xong, khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp, khiêm tốn mẫu mực, trên người không hề mang theo mùi thuốc khử trùng mà bác sĩ thường có.

Ninh Bối Bối tai đỏ tim thì nhảy loạn, miệng cứng lưỡi đơ, hoàn toàn không còn khí phách của cô gái hoạt bát lúc trước.

Khi tổng biên tập đang giới thiệu cô, Tần Lãng ngẩng đầu lên hỏi: "Cô Ninh biết Trì Tiểu Ảnh sao?"

"À, biết, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi. Bác sĩ Tần, anh cũng biết Tiểu Ảnh hả?" Ninh Bối Bối cực kỳ kinh ngạc.

Tần Lãng không trực tiếp trả lời: "Chồng của cô ấy là Tuyên Tiêu?"

"Ờ." Ninh Bối Bối đoán có thể Tần Lãng là bạn của Tuyên Tiêu.

"Họ khỏe không?"

Người phục vụ bưng cà phê đến, Tần Lãng nhận lấy, chuyển sang cho hai người phụ nữ, sau đó mới cầm lấy cho mình.

Ninh Bối Bối nuốt nước bọt một cái, không hiểu ý đồ câu hỏi của anh, dè dặt trả lời: "Ừm, vô cùng khỏe."

Tần Lãng cười một tiếng, nhấp cà phê, quay đầu nhẹ giọng hỏi thăm tình trạng của chồng tổng biên tập sau khi xuất viện.

Ninh Bối Bối ở một bên lặng lẽ đánh giá Tần Lãng, mỗi lần liếc mắt qua, trái tim liền lún sâu hơn một chút.

Tình yêu vô cùng kỳ lạ, không hề báo trước liền nảy sinh, đây chỉ là một người xa lạ vừa mới gặp, nhưng cô lại cảm thấy dường như đã chờ đợi từ rất lâu rồi.

Cô ôm ngực, trong mắt không ngừng xuất hiện sương mù ẩm ướt.

Không có người phụ nữ nào mong muốn độc thân đến già, chẳng qua là cô chưa gặp được người đàn ông phù hợp với mình thôi. Cái gọi là tình nhân, chỉ là đổi chác cơ thể, tình cảm hoang hoải cô quạnh, chỉ vậy thôi, không thể gửi gắm lâu dài.

Cô hướng đến một đối tượng hơn mình, từ tuổi tác đến tính cách, đương nhiên cũng bao gồm cả tiền tài, cưng chiều mình, bao dung mình, xem mình vừa như tình nhân lại vừa giống như một cô con gái.

"Bác sĩ Tần đến Tân Giang, vậy không biết gia đình thế nào?"

Tổng biên tập quan tâm hỏi han, giúp Tần Lãng rót đầy cà phê.

Tần Lãng cảm ơn: "Cơ thể ba mẹ tôi rất tốt, có em trai ở bên cạnh họ."

"Vậy thì xin mạo muội hỏi, vợ chồng anh và con cái đều cùng đến Tân Giang à?" Tổng biên tập xuất phát từ suy nghĩ của một bà chủ nhà, rất nhã nhặn hỏi.

Tần Lãng ngước mắt lên, ánh sáng trong mắt tối đi mấy phần.

"Con gái của tôi năm nay mười tuổi, đang ở Anh cùng mẹ của nó."

Tổng biên tập lập tức ngưng bặt, không tiện hỏi tiếp, vợ chồng họ ở cách xa hai đầu địa cầu như vậy, một là ly hôn hoặc là chuẩn bị ly hôn, nếu không phải vậy thì sao có thể cam lòng bỏ lại đứa bé lớn như vậy.

Bác sĩ không giống với những nghề nghiệp khác, đây chính là một nghề không có biên giới.

Ninh Bối Bối ở một bên nghe được không nhịn được nhảy cẫng vui mừng, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tất cả các nhân tố đều có lợi cho cô.

Điện thoại vang lên.

"Tiểu Ảnh?" Cô gật đầu với Tần Lãng, quay lưng lại nghe.

Tần Lãng và tổng biên tập trò chuyện, ánh mắt vô tình hay cố ý cuối cùng vẫn liếc về phía Ninh Bối Bối, cô trả lời ngắt quãng, anh cũng nghe được nửa vời, khóe môi nhẹ nhàng xuất hiện một tia vui vẻ nhàn nhạt.

Ninh Bối Bối xoay người lại.

"Là Tiểu Ảnh." Cô nói với Tần Lãng.

"Hai người giống như có quan hệ rất tốt, cô ấy vẫn đang làm việc ở bên ngoài?" Đuôi mày Tần Lãng cong lên, ngoắc tay với người phục vụ.

"Cô ấy là đang yên ổn làm bà chủ, trước giờ đều ngoan ngoãn ở nhà." Ninh Bối Bối nói.

"Không, để tôi." Tổng biên tập trông thấy người phục vụ đưa hóa đơn cho Tần Lãng, vội giành.

"Nào có đạo lý nào để phụ nữ phải trả tiền." Tần Lãng cười cười móc ví ra thanh toán, chuyển hướng sang Ninh Bối Bối. "Sáng mai tôi phải qua Trường Giang thăm dì, hôm nay đi trước, hôm nào mời cô và Tiểu Ảnh ra ngoài dùng cơm."

"Thật tốt." Ninh Bối Bối bận rộn cầm danh thiếp của mình, hai tay đưa cho Tần Lãng. "Anh... lúc nào cũng có thể gọi cho tôi."

Tần Lãng gật đầu một cái.

Tổng biên tập vô cùng áy náy tiễn Tần Lãng ra cửa, miệng không ngừng nói lời cảm ơn.

Oa, Ninh Bối Bối trông thấy chiếc xe việt dã vô cùng lóa mắt của Tần Lãng kia, trong lòng không nén được khen ngợi một tiếng.

Đây là chiếc "Lục Hổ" độc quyền trong series tứ đại 'Lục Hổ' thiết kế đẹp nhất giá cả cũng cao nhất, là chiếc việt dã xa hoa nhất trong thị trường quốc nội, nhãn hiệu lâu đời xuất xứ từ Anh quốc, có danh xưng là "Con ngựa của dòng dõi quý tộc".

Vẻ ngoài của nó không hề thô kệch tiếng động cơ cũng không hề khoa trương, ưu nhã, hàm súc mà không khoe khoang, sự mạnh mẽ bên ngoài được cất giấu vào trong, chỉ có quý tộc chân chính mới có thể lái được chiếc xe như vậy, không giống loại nhà giàu mới nổi, lái BMW lao vun vút là cho rằng đã lột xác.

Rõ là vật tựa như chủ, lòng của Ninh Bối Bối đã si mê Tần Lãng đến đầu lăn xuống đất, cô xin thề, người đàn ông này, cô nhất định tận tay câu được.

Tần Lãng lễ độ tạm biệt, "Lục Hổ" xuyên qua ráng chiều rực rỡ, xuyên vào trong màn đêm mịt mờ.

"Đừng nhìn nữa, cô ấy à, tiếng Trung người ta thường gọi là 'sắc tâm trỗi dậy'." Tổng biên tập liếc Ninh Bối Bối một cái, trêu chọc nói.

Ninh Bối Bối cười rộ lên, không mảy may ngượng ngùng.

Tổng biên tập vội vã về nhà thăm chồng của mình, hai người tạm biệt, Ninh Bối Bối gọi ngay cho Trì Tiểu Ảnh, muốn nghe ngóng thêm chút tin tức về Tần Lãng.

"Tiểu Ảnh chết bầm, lại còn dám tắt điện thoại của chị chứ."

Ninh Bối Bối nghe được giọng nữ ngọt ngào nhắc nhở vang lên bên tai, 'ba' một tiếng gấp lại điện thoại di động, miệng cong lên.

Chương 13: Không kịp đề phòng (III)

"Chúng ta vẫn luôn oán trách duyên phận không phải là đến quá sớm thì cũng là đến quá muộn. Thực ra sai rồi, chỉ là nếu cho cậu trở lại thời khắc đó, vừa vặn gặp được người kia, chưa hẳn cậu sẽ thích người đó, bỏ lỡ là đánh mất, không cần lặp lại lần nữa."

Editor: Lữ

♥♥♥

Cả đêm Tuyên Tiêu không về.

Bàn tay Trì Tiểu Ảnh máy móc nắm lại, thu dọn hành lý, tắm qua một cái rồi đi ngủ. Nằm trên giường, một chút buồn ngủ cũng không có, cô nhắm mắt thật chặt, xem như để cho đôi mắt được nghỉ ngơi.

Cách một ngày nữa là thứ bảy, cùng với hai ngày nghỉ. Cô định bụng qua Trường Giang về nhà mẹ một chuyến, nhưng trước khi đi, muốn gặp riêng một người.

Cô gọi cho Yên Nam Nam một cuộc điện thoại.

Vào lúc chuông đồng hồ điểm đúng bảy giờ sáng, giọng nói của Yên Nam Nam có phần hỗn loạn, cũng có thể là do chưa tỉnh ngủ, thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Trì Tiểu Ảnh đơn giản nói ra một địa điểm, cúp điện thoại, xách theo hành lý xuống lầu.

Ngày trước, cô đi đâu cũng sẽ để lại lời nhắn rằng mình đi đâu, còn không thì sẽ gọi điện thoại nói một tiếng. Bây giờ, cô nghĩ không cần thiết phải làm như vậy nữa.

Còn sớm như vậy, cửa hàng đã mở cửa hoặc là tiệm mỳ, hoặc là tiệm cháo, những chỗ này đầy ắp cả người, ghế còn chưa kịp ngồi ấm, bên cạnh đã có người đứng đợi.

Cô chọn một tiệm bánh mỳ do người Hàn Quốc mở, ở bên cạnh trạm xe lửa. Chỗ này ấm áp lịch sự lại tao nhã, không giống tiệm cơm, tự nhiên

trong sáng; không giống quán bar, vừa lộ vẻ tùy tiện lại còn phân biệt đẳng cấp, toàn bộ tiệm ăn được bao phủ bởi hương vị ngọt ngào gợi cho Trì Tiểu Ảnh một cảm giác ấm áp.

Một cô gái trẻ bưng lên cho cô một ly sữa nóng, còn có hai miếng bánh sừng bò vừa ra khỏi lò.

Cô ăn hết cả hai cái từng chút một, dạ dày cũng thật biết điều, cô vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn ăn bánh, uống sữa, khiến cho dạ dày đang trống rỗng ấm áp hẳn lên.

Yên Nam Nam cảm giác được bản thân mình phải đi đến nơi hẹn. Tính xem chuyện gì đã xảy ra, không chỉ dò không ra được độ nông sâu của Trì Tiểu Ảnh, sau này cũng không có cách nào đưa ra được biện pháp, nên trong lòng vẫn lộ ra vẻ thiếu tự tin.

Sợ gì chứ, yêu một người không sai.

Là tình yêu của Tuyên Tiêu đối với Trì Tiểu Ảnh đã thay đổi, vừa vặn nảy sinh tình cảm với cô, không có cô, cũng sẽ có người khác.

Yên Nam Nam tự trấn an bản thân mình, cố ý trang điểm thật khéo léo, đeo trang sức quý giá.

Nhưng không biết vì sao, cô luôn luôn không có cách nào vực dậy ý chí.

Cô biết rất rõ, đối với Trì Tiểu Ảnh, Tuyên Tiêu vô cùng để tâm, nhưng biết đâu được đó không phải là yêu.

Nếu như Trì Tiểu Ảnh buông tay trước, cái đập của Tuyên Tiêu cũng chỉ là một bàn tay không thể phát ra tiếng kêu mà thôi.

Yên Nam Nam đẩy cửa ra, trong tiệm có hai gốc cây rất lớn, không biết là thật hay giả, vươn thẳng lên nóc nhà, Trì Tiểu Ảnh đang an vị ở cái cây bên phải kia.

Yên Nam Nam mỉm cười đi đến, Trì Tiểu Ảnh dịch sang bên cạnh một chút, nhường lại một chỗ cho cô.

Yên Nam Nam ngồi xuống, trong lòng liền co rút lại. Trông thấy Trì Tiểu Ảnh, sự tự tin góp nhặt từng chút một suốt đoạn đường đi đột nhiên tan thành mây khói.

Quen biết lâu như vậy, thông qua cái nhìn của những người đàn ông từng gặp qua, cô biết Trì Tiểu Ảnh không đẹp bằng mình. Nhưng trong Trì Tiểu Ảnh có một loại khí chất thanh nhã, khiến kẻ khác không thể dời mắt đi.

Hôm nay Trì Tiểu Ảnh chỉ mặc một cái áo lông cao cổ màu đen, khăn quàng cổ màu xám, quần áo đậm màu không hoa văn. Khuôn mặt rất gầy, đường nét sạch sẽ, một chút phấn son cũng không có, thoạt nhìn có chút nhợt nhạt, nhưng sau khi nhìn kỹ lại có một cảm giác thanh lệ, mày đen mà có lực, ánh mắt trong suốt, tóc buộc sau gáy, làm lộ ra vầng trán. Đặc biệt là nụ cười của cô ấy, tựa như ánh mặt trời, chiếu rọi lên khuôn mặt những người gặp mặt lần đầu, khiến cho người khác lấy làm ngạc nhiên.

Mặc cho Trì Tiểu Ảnh là hạt bụi, cô là viên minh châu, hiện tại, hạt bụi này đã hoàn toàn che lấp đi sự lộng lẫy của viên minh châu kia.

Yên Nam Nam thầm thở dài, không thể không thừa nhận, cô đẹp, nhưng sắc đẹp thì có thời hạn, thêm vài năm nữa, lại trở thành hoa vàng của ngày hôm qua, còn khí chất của Trì Tiểu Ảnh thì được thấm nhuần theo năm tháng, càng tỏa ra hào quang chói mắt.

"Chị có muốn chút gì đó không, hay là cũng giống như cô gái này?" Cô gái trẻ trong tiệm mỳ đã chạy đến tủm tỉm cười hỏi.

Trong lòng Yên Nam Nam cáu bẳn, ánh mắt của người khác cũng thật độc, rõ ràng chỉ kém một tuổi, ngay cả cách xưng hô cũng không giống nhau.

Cô bên ngoài cười nhưng bên trong thì không, mở miệng: "Em gái, em mang cho tôi một ly nước trái cây là được."

Trì Tiểu Ảnh đối mặt với ánh mắt của cô, sau khi chậm rãi nhét nốt một miếng bánh mỳ vào trong miệng, từ từ nuốt xuống.

Nước trái cây được bưng lên, hai người lại trầm mặc một lúc.

"Cậu định ra ngoài?" Yên Nam Nam thấy túi lớn trên mặt đất, mở miệng hỏi trước.

"Ừm." Trì Tiểu Ảnh gật đầu một cái, lại tiếp tục im lặng.

"Tớ..." Yên Nam Nam xoa hai tay, cởi khăn quàng họa tiết da hổ ra, cắn môi một cái, quyết định ra tay trước.

"Tớ và Bách Viễn ly hôn rồi."

"Tớ biết." Trì Tiểu Ảnh nghiêng đầu lại nhìn cô. "Mấy ngày trước anh ấy đến phòng làm việc tìm tớ."

"Anh ấy tìm cậu?" Yên Nam Nam ngẩn người."Anh ấy... nói gì với cậu?"

Trì Tiểu Ảnh không giấu diếm, nhíu mày nói: "Anh ấy nói cậu yêu Tuyên Tiêu."

Yên Nam Nam không ngờ Trì Tiểu Ảnh lại thẳng thắn như vậy, trong phút chốc không có cách nào nói tiếp, khuôn mặt lúc thì đỏ khi thì trắng, miệng cứng lưỡi đơ: "Anh ấy...nói bậy? Rõ ràng là anh ta lăng nhăng với người phụ nữ khác."

"Vậy cậu không yêu Tuyên Tiêu à?" Trì Tiểu Ảnh lãnh đạm cười một tiếng.

Yên Nam Nam bất ngờ nghẹn ứ, trợn mắt há mồm nhìn Trì Tiểu Ảnh.

"Tớ..."

"Tại sao phải phủ nhận chứ? Hay là cậu cho rằng đây là chuyện đáng xấu hổ khiến người ta không có cách nào mở miệng? Hôm qua, ở bờ sông, tớ nhìn thấy hai người rồi, tớ cũng biết cậu nhìn thấy tớ." Trì Tiểu Ảnh nói xong, khóe miệng uyển chuyển nhếch lên.

"Tiểu Ảnh." Khuôn mặt Yên Nam Nam căng ra đến mức đỏ bừng, xấu hổ lúng túng đến độ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Trì Tiểu Ảnh thực sự là thâm sâu khó lường, chỉ có điều nếu đã xé tan vẻ mặt kia, cô cũng sẽ không giả vờ chân thành nữa, cô bất chấp kiên trì đến cùng, ngồi thẳng lại.

"Toàn bộ mọi chuyện không giống như cậu nghĩ đâu, tớ cũng không muốn cướp Tuyên Tiêu của cậu, chỉ là Bách Viễn anh ta ngoại tình, trong lòng tớ đau đớn, đúng lúc cùng với Tuyên Tiêu làm việc ở bên ngoài, tớ khóc lóc kể lể với anh ấy, cũng đã uống chút rượu, chúng tớ... mất đi lý trí lên giường với nhau, ôm ấp cùng một chỗ. Tớ vốn định quên đi

chuyện này xem như chưa từng phát sinh điều gì. Nhưng mà tớ phát hiện, tớ đã dần dần yêu Tuyên Tiêu, cũng chính vì có Tuyên Tiêu, tớ mới bước ra được từ trong bóng tối của việc ly hôn. Tiểu Ảnh, tớ là bạn tốt nhất của cậu, lại làm ra loại chuyện này với cậu, tớ biết thế là không hay, nhưng mà tớ không còn cách nào khác. Khi tình yêu đến, tớ không thể nào cản nổi, đè xuống cũng không được, tớ chỉ là một người phụ nữ bình thường... Yêu một người, không phải là sai, đúng không?"

Khuôn mặt thon gầy của Trì Tiểu Ảnh chầm chậm nở rộ một đóa hoa vui vẻ, ánh mắt dần dần ngưng đọng.

"Tớ không hề phát hiện ra, tình yêu còn có thể trở thành một lý do thần thánh cho hành động như vậy. Ừm, yêu một người thì không sai, cậu có thể khẳng định đó là tình yêu chứ không phải cướp đoạt ư?"

Khuôn mặt Yên Nam Nam đông cứng lại, nhìn trân trân Trì Tiểu Ảnh không lên tiếng, rất lâu sau mới mới thở ra một hơi run rẩy. "Tớ có thể thề với trời, tớ yêu Tuyên Tiêu, chỉ là yêu, không hề có ý định phá hoại gia đình của hai người."

"Vậy cậu tự đặt bản thân vào vị trí nào?"

"Chờ đợi." Yên Nam Nam đau xót thở dài, khổ sở cười một tiếng. "Không như vậy thì tớ còn có thể làm thế nào?"

"Đợi Tuyên Tiêu đề nghị ly hôn với tớ, sau đó hai người kết nghĩa vợ chồng? Nói như vậy, tớ lại cảm thấy mình là một vật cản không thức thời, cản trở một đôi tình nhân yêu nhau đấy." Trì Tiểu Ảnh giương mắt nhìn, bưng ly sữa tươi lên, chỉ trong phút chốc, sữa ấm đã lạnh rồi, chỉ chạm môi một cái, cô lại đặt xuống.

"Tớ chỉ đang đợi một người yêu tớ mà tớ cũng yêu người đàn ông ấy, về phần anh ta là ai, tớ không phải thần thánh, không quản được nhiều như vậy." Yên Nam Nam lảng tránh, quả quyết thanh minh.

Trì Tiểu Ảnh vẫn cười nhạt như trước, vượt ngoài dự tính của Yên Nam Nam, cô cho rằng cô ấy sẽ mỉa mai trả lời lại một cách châm biếm cùng với những lời ghen ghét.

"Ừm, cậu rất thẳng thắn, chỉ sống vì bản thân mình. Bây giờ, có rất nhiều người vì vật chất vì hiện thực mà chịu đựng kết hôn, còn cậu chỉ vì tình

yêu, tớ còn có thể nói gì được?"

Trì Tiểu Ảnh lại nói: "Tớ cũng từng thầm mến một người, sự dịu dàng càng kéo dài, thì cay đắng càng dài hơi, nhìn anh ấy và bạn gái ở trước mặt anh anh em em, tớ lại thấy chua xót thay cho mình, vui vẻ thay cho anh ấy. Tình yêu không sai, nhưng yêu trên sự đau khổ của người khác, cho dù tớ chiếm được tất cả, có thể duy trì được đến khi nào? Tớ lựa chọn chúc phúc, đem tình yêu biến thành tình bạn, tớ không hề mất đi anh ấy, ngược lại có thêm được rất nhiều điều."

"Cậu... thầm mến ai?" Trái tim Yên Nam Nam đập thình thịch một tiếng chạy vọt đến tận cổ họng.

"Bách Viễn." Trì Tiểu Ảnh trả lời.

Yên Nam Nam khẽ rít một hơi lạnh: "Tớ một chút cũng nhìn không ra."

"Cậu nhìn không ra, Bách Viễn cũng không biết, chỉ là thầm mến. Mười chín tuổi, cái gì cũng không hiểu, đối với người đầu tiên xuất hiện trước mặt mình, một nam sinh vừa quan tâm chăm sóc mình lại nhất kiến chung tình, không nói rõ được vì sao lại thích, còn chưa kịp bày tỏ, thì bên cạnh anh ấy đã có cậu."

Trì Tiểu Ảnh nhớ lại quãng thời gian đi học, vẻ mặt tản ra một tia lưu luyến.

Không cần Trì Tiểu Ảnh động thủ, Yên Nam Nam đã cảm thấy một tiếng tát thẳng lên mặt mình vang vọng nơi lỗ tai, nóng rẫy đến đau đớn.

"Sau đó, có lần khi tụ họp, cậu và Bách Viễn đều uống say. Bách Viễn kéo tay tớ nói cho tớ biết, thật ra bức thư kia là viết cho tớ, nhưng lại trao nhầm vào tay cậu. Tớ không hỏi đến cùng, xem như chuyện gì cũng chưa nghe thấy, bởi vì tớ trông thấy Bách Viễn và cậu ở cùng nhau rất vui vẻ."

"Đủ rồi." Đột nhiên Yên Nam Nam cắt đứt lời của Trì Tiểu Ảnh. Không cần phải nói thêm nữa, những cái bạt tai như mưa rơi xuống, cô đã vô cùng xấu hổ.

Nếu khi ấy Trì Tiểu Ảnh ra tay, cô và Bách Viễn không thể nào kết hôn.

Trì Tiểu Ảnh là muốn hiện thân giảng giải đạo lý, để cô kiểm điểm lại mình sao?

Sai rồi, khi đó Trì Tiểu Ảnh chỉ là một đứa quê mùa bước đến cổng trường, cái gì cũng không biết. Nhưng cô thì không giống, tuyệt đối không làm chuyện ngốc như vậy.

Bách Viễn khi đó sao có thể sánh với Tuyên Tiêu bây giờ?

"Bây giờ Bách Viễn là người tự do, còn chưa kết hôn, cậu vẫn còn kịp." Cô mỉa mai nói.

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười một tiếng: "Anh ấy có tự do hay không, không liên quan đến tớ. Tớ nhớ Trương Tiểu Nhàn từng nói, chúng ta vẫn luôn oán trách duyên phận không phải là đến quá sớm thì cũng là đến quá muộn, thực ra sai rồi, chỉ là nếu cho cậu trở lại thời khắc đó, vừa vặn gặp được người kia, chưa hẳn cậu sẽ thích người đó, bỏ lỡ là đánh mất, không cần lặp lại lần nữa."

"Vậy cậu... sẽ rời bỏ Tuyên Tiêu ư?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Yên Nam Nam liền hối hận muốn vả vào miệng mình, nghe thế nào lại giống như cầu xin cô ấy bố thí như vậy.

Trì Tiểu Ảnh đứng lên. "Đây là chuyện giữa tớ và Tuyên Tiêu, không cần nói với cậu."

Yên Nam Nam bị sặc đến mặt đỏ tía tai, cô cố gắng cứu vãn trợn mắt nhìn Trì Tiểu Ảnh.

"Thật ra thì, cậu không yêu Tuyên Tiêu, chỉ ham muốn tất cả mọi thứ anh ấy đem đến thôi phải không?"

Trì Tiểu Ảnh khoác xong áo.

"Tại sao bọn tớ lại kết hôn?"

Cô đón lấy ánh mắt xấu hổ của Yên Nam Nam.

"Hả?" Trong nhất thời Yên Nam Nam không trả lời được.

"Là vì muốn cùng người kia bạc đầu giai lão, nuôi dạy con cái? Hay là trò chơi mập mờ, ngoại tình thì ly hôn? Nếu không thể hạnh phúc đến già, việc gì phải kết hôn? Làm một người tự do, không phải chuyện gì cũng dễ dàng hơn sao? Em gái, tính tiền."

Cô gái trẻ trong tiệm bánh mỳ cầm hóa đơn chạy đến.

"Tính chung hay sao ạ?" Cô gái quét mắt qua ly nước trái cây của Yên Nam Nam.

"Em nghĩ sai rồi, chị không quen cô ấy." Trì Tiểu Ảnh đưa tiền cho cô gái, xách túi lên, cũng không quay đầu lại bước ra ngoài.

Yên Nam Nam ngồi ngây ngẩn, Trì Tiểu Ảnh nói không quen cô, cô không nghe nhầm chứ?

Nếu như Tuyên Tiêu là chiến lợi phẩm, cô và Trì Tiểu Ảnh là đối thủ, vậy thì hiệp đầu tiên, cô thua.

Thật không ngờ, Trì Tiểu Ảnh nho nhã yếu đuối lại sắc bén như vậy, cô đã khinh địch.

Cũng không biết từ khi nào trời lại bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa mịn như hạt bụi trên khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh trong nháy mắt lại hóa thành giọt lệ.

Cô đi đến cửa tàu điện ngầm, một chiếc tàu đúng lúc tiến vào trạm, cô bước nhanh lên toa xe, đứng cạnh cửa, khép lại, cô trông thấy khuôn mặt mình phản chiếu trên kính thủy tinh, hốc hác nhợt nhạt.

Cô dừng mắt nhìn bản thân mình, chưa khi nào cô nghiêm túc ngắm nhìn bản thân mình cả. Trên gương mặt này, bây giờ là dỗi hờn nên kích động?

Hay lạnh lùng dứt khoát cắt đứt quan hệ?

Xe ngừng, lại đi được một trạm. Trì Tiểu Ảnh xác định mình là người thứ hai, cô tìm một góc ít người qua lại ngồi xuống, lấy di động ra gửi cho Tuyên Tiêu một tin ngắn: *"Tuyên Tiêu, chúng ta ly hôn thôi!"*

Chương 14: Sương giăng trong lòng (I)

Editor: Lữ

♥♥♥

Tình hình chung là Tuyên Tiêu ít khi nổi giận bất thường đối với nhân viên. Nhưng hôm nay quả thật anh không nhịn được nữa. Khách hàng đã đợi ở Thượng Hải mà hợp đồng vẫn chỉ là mấy tờ giấy vứt bừa bãi trên bàn, con số về những hạng mục lớn vẫn chưa hề xuất hiện.

Phụ trách phần hợp đồng này chính là Ninh Y, ngoài việc khóc lóc ra, hỏi bất kỳ điều gì khác cũng không trả lời.

Anh thật sự tức giận đến mức có thể nôn ra máu, tất cả nhân viên đều bị anh dùng giọng điệu nghiêm nghị trước nay chưa từng có khiển trách qua một lần, sau đó tập thể đều tăng ca, bao gồm cả anh.

Cũng bởi vì bị Ninh Y liên lụy và tất cả những nhân viên khác đều trừng mắt nhìn Ninh Y, bất đắc dĩ nối đuôi nhau ra khỏi phòng làm việc của Tuyên Tiêu, tiếp tục vắt khô sức lực.

Ninh Y thì giống như bị đóng đinh tại chỗ, khóc đến vai co rút lại.

"Nếu cô có năng lực đảm đương công việc này, vậy thì nội trong đêm nay tính cho ra toàn bộ số liệu bê tông tốt nhất cho tôi. Còn nếu không thể, cô thảo một đơn từ chức, liền có thể nghỉ việc. Tôi sẽ bảo bên tài vụ tính cho cô nửa năm tiền lương."

Tuyên Tiêu lạnh lùng nói ra, cũng không thèm liếc mắt qua khuôn mặt khi khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa của cô.

Ninh Y đờ đẫn, giọt lệ đọng trên mi mắt, không dám rơi xuống.

"Cô còn không đi?"

Tuyên Tiêu không kiên nhẫn gập tài liệu lại.

Từ trong nước mắt, Ninh Y nhìn ra được sự lạnh lùng của Tuyên Tiêu, trong lòng thoáng chốc không suy nghĩ tới hậu quả, tức giận gào lên.

"Nếu hôm nay là quản lý Yên làm hỏng hợp đồng, anh cũng sẽ nói như vậy ư?"

Tuyên Tiêu quan sát cô, lạnh lùng nhếch khóe môi, bất ngờ nhặt một thứ trên bàn ném mạnh xuống mặt đất.

Ninh Y theo bản năng co rúm người lại, cúi đầu nhìn xuống, là điện thoại di động của Tuyên Tiêu, giống như là một cái xác vừa bị ngũ mã phanh thây, vỡ thành từng mảnh, rơi tứ tán trên mặt đất.

Nước mắt của Ninh Y lũ lượt rơi xuống.

"Trước tiên, Yên Nam Nam không phải là nhân viên trong phòng làm việc của tôi. Hơn nữa, cô ấy là một người rất rạch ròi giữa công việc và chuyện tình cảm, cô ấy tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống như cô vậy. Câu trả lời này, cô hài lòng không?"

Các thớ cơ trên khuôn mặt của Tuyên Tiêu co rúm lại, ánh mắt u ám.

"Có một số việc tôi không nói ra, không phải là dung túng, cũng không phải là cổ vũ, mà tôi muốn để cho đối phương chút ít tôn nghiêm, lột mặt nạ ra, thú vị lắm ư? Tôi cho rằng đối phương xứng đáng với sự tôn trọng này, xem ra tôi đã hiểu sai rồi. Ninh Y, bây giờ tôi chính thức cảnh cáo cô, những tin nhắn quấy rầy kia ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi. Đừng có âm thầm kích động, còn nữa, ít tùy tiện bình phẩm về cuộc sống riêng của tôi lại. Tôi mời cô đến đây làm việc, không phải tìm một người điên cuồng bới móc quấy rối cuộc sống của tôi. Tôi rất coi trọng khả năng làm việc của cô, nếu cô còn tiếp tục như vậy, tôi chỉ còn cách mời cô đi cho. Được rồi, bây giờ cô đi soạn hợp đồng hay là viết đơn từ chức, tùy cô lựa chọn, nhưng xin mời giây tiếp theo biến khỏi tầm mắt của tôi."

Ninh Y bụm miệng, không dám tin nhìn anh một cái, khóc thút thít đẩy cửa chạy xuống lầu.

Tuyên Tiêu nghe thấy tiếng bước chân của Ninh Y dần biến mất ở cầu thang, chán nản ngồi lại ghế, nhìn mặt đất ngổn ngang, xoa xoa thái dương, nhắm hai mắt lại.

Ngọn đèn trong phòng làm việc của Tuyên Tiêu sáng thâu đêm, mãi tận năm giờ sáng, một bản hợp đồng hoàn chỉnh rốt cuộc cũng đặt trên bàn

làm việc của Tuyên Tiêu.

"Chuẩn bị xe, đích thân tôi đến Thượng Hải một chuyến."

Hai mắt Tuyên Tiêu hằn lên tia máu, không dám xem nhẹ, thời gian hẹn đã chậm nửa ngày, anh nhất định phải đến trước mặt xin lỗi khách hàng. Mặc dù chỉ là một người thuộc tầng lớp trung lưu, nhưng danh dự và uy tín thì cao hơn hết thảy.

Nắng sớm xuyên qua ô cửa kiếng rọi vào bên trong, chiếu lên gương mặt của mỗi người, yên bình, tĩnh lặng.

Ninh Y không hề viết đơn từ chức, hai mắt sưng tấy ngồi trước máy tính, đôi mắt phục tùng thu lại. Trải qua vài tiếng đồng hồ, tựa như bất chấp tất cả, im lìm đối mặt với máy tính, thực sự tính ra toàn bộ số liệu về loại bê tông tốt nhất.

Tuyên Tiêu liếc nhìn cô một cái. "Ninh Y là người phụ trách hợp đồng, cùng tôi đi Thượng Hải! Những người khác hôm nay được nghỉ phép."

Anh theo thói quen lần mò di động, định gọi điện thoại cho Trì Tiểu Ảnh.

Trong túi trống rỗng, anh giật mình, quên mất, đợi quay lại hẵng nói đi!

Đoạn đường từ Tân Giang đến Thượng Hải chỉ một hai trăm cây số, trong ngày có thể đến đó rồi quay trở lại.

Ninh Y ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt Tuyên Tiêu rất bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ bất thường nào, môi của cô run run.

"Vâng, tổng giám đốc Tuyên."

Một giọt nước mắt lăn trên gò má rơi xuống trên mu bàn tay đang run rẩy của cô.

Trời vừa hửng sáng, xe cộ trên đường vẫn còn rất ít. Đoàn người Tuyên Tiêu rất nhanh đã ra khỏi nội thành, đến xa lộ. Anh lo mình mệt mỏi quá độ, không dám lái xe, để cho tài xế của văn phòng lái xe thương vụ. Ngồi xe này rất thoải mái, có thể đi đứng vươn vai, cũng có thể nằm, rất thích hợp với du lịch đường dài.

Anh và Ninh Y ngồi phía sau. Ninh Y tay chống cằm, nhìn ngắm phong cảnh lướt nhanh qua cửa sổ đến ngây người, nét mặt héo úa.

"Công ty Thủy Kiến có ý định cạnh tranh hai nhịp dẫn cầu bắc qua Trường Giang, đã lên phương án giao cho phòng làm việc của chúng ta. Nghiệp vụ này trách nhiệm rất lớn, xác định rõ sẽ do chúng ta phụ trách. Sau khi từ Thượng Hải trở về, em sắp xếp lại công việc trong tay, đến đây phụ giúp tôi." Tuyên Tiêu ưu nhã vắt chéo hai chân, giọng điệu như đang giải quyết công việc chung.

Ninh Y từ từ nghiêng mặt quay lại, vô cùng ngạc nhiên: "Tại... tại sao?"

Tuyên Tiêu tựa như gào thét đánh đòn cảnh cáo, đánh đến mức đầu óc cô choáng váng, hết sức xấu hổ, cũng khiến cho lòng cô đau như dao cắt. Không phải Tuyên Tiêu đang cùng cô chơi trò tình cảm, mà là đứng ở góc độ một người lãnh đạo bao dung cho sự ngu xuẩn và gây sự vô cớ của cô.

Anh dùng từ "quấy rối", hai mắt Ninh Y đau đáu, khiến cô quên đi tất cả mọi tính toán.

"Tôi từng nói tôi rất quý trọng năng lực làm việc của em, không chỉ riêng em, bất cứ người nào trong văn phòng, chỉ cần cố gắng làm việc, tôi đều cho người đó cơ hội như vậy."

Tuyên Tiêu nói xong, cơ thể giãn ra, nhắm mắt thả lỏng, không lên tiếng nữa.

"À!" Ninh Y cười tự giễu, khuôn mặt đã sớm vứt xuống Thái Bình Dương, cũng không muốn phí công nhặt về.

Anh chỉ để ý đến năng lực của cô, bày ra một thái độ vô cùng đoan chính. Không biết khi Yên Nam Nam biết được toàn bộ, sẽ đắc ý thành cái dạng gì.

Cô nghiêng người nhìn khuôn mặt tuấn tú của Tuyên Tiêu, người đàn ông như vậy gần mình trong gang tấc, lại không thuộc về mình, bỏ mặc vẻ đẹp động lòng người của cô, lại đi yêu một Yên Nam Nam đã từng trải qua một cuộc hôn nhân kia, cuộc sống thật biết cách đả kích người khác.

Ninh Y tự oán tự đau, toàn bộ oán hận trút cả lên người Yên Nam Nam.

Tài xế đột nhiên chép miệng, Tuyên Tiêu mở mắt ra: "Sao vậy?"

"Tổng giám đốc Tuyên, gần mười giờ rồi, mặt trời vẫn bị che hết một nửa, chỉ sợ khi trở về sẽ có sương mù, không biết cao tốc có đóng cửa không? Nếu như đóng thật, chúng ta phải qua đêm ở trên đường."

Tuyên Tiêu ngồi thẳng người, hạ cửa sổ xuống. Ánh mặt trời nhợt nhạt yếu ớt, độ ẩm trong không khí rất cao, tầm nhìn không được bao xa.

"Chúng ta dùng cơm trưa xong trở về trước, lúc đó chúng ta thay phiên lái xe, tranh thủ giữa trưa về đến Tân Giang."

Tài xế gật đầu một cái.

Tuyên Tiêu lại sờ túi, thấy một khoảng không.

Haiz, không có di động thật là bất tiện.

"Cho tôi mượn di động một chút." Anh đưa tay về phía tài xế.

Tài xế móc ra, Tuyên Tiêu cầm trên tay, sửng sốt, trước kia, anh đều lưu số của Trì Tiểu Ảnh trong điện thoại, hơn nữa còn đặt ở vị trí đầu tiên, khi muốn gọi, chỉ cần nhấn số một là được, nhưng anh lại chưa từng ghi nhớ những con số kia.

"Rốt cuộc là số nào?" Anh nhíu mày, lẩm nhẩm một mình, suy nghĩ rất lâu, anh từ bỏ lắc đầu một cái, sửa thành số điện thoại ở nhà.

Điện thoại ở nhà không có người nghe.

Trong điện thoại của Ninh Y có số điện thoại của Trì Tiểu Ảnh, cô nhìn Tuyên Tiêu, muốn nói rồi lại thôi. Lúc này, cô nên ít nói với Tuyên Tiêu thì hơn.

Tuyên Tiêu không hề mở miệng hỏi cô số điện thoại của Trì Tiểu Ảnh, sao cô có thể trả lời?

Tuyên Tiêu buồn bực khép di động lại, vẻ mặt đỏ bừng khó coi như vừa giẫm phải phân.

Chương 15: Sương giăng trong lòng (II)

Editor: Lữ

***

Trì Tiểu Ảnh vác theo túi lớn bước xuống xe buýt, vẫy tay với một chiếc xích lô đang đậu bên cạnh trạm xe.

Thị trấn rất bé, đi qua hai con hẻm nhỏ quanh co vòng vèo thì đến nhà.

Căn nhà nằm trong khu nhà ở của giáo viên khi ba vẫn còn sống đã từng góp vốn, không lớn, điều kiện cũng không quá tệ, trong sân có hoa có cỏ, còn có một sân bóng rổ, vài đứa bé đầu đầy mồ hôi đang thi đấu so tài, nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, ngượng ngùng cười một tiếng.

Trì Tiểu Ảnh sống trên tầng mười, khi ở ngay khúc quanh cuối cùng, cô vỗ vỗ ngực, hít sâu, rồi lại hít sâu.

Cô lấy hết dũng khí đi về phía cửa nhà.

Cửa chính mở rộng, cô cẩn thận quan sát bên trong, oái, cả người đờ ra.

Trong phòng chật kín những cụ ông cụ bà, từng ánh mắt một chân thực, khuôn mặt đỏ bừng vẻ mặt căng thẳng, sở hữu toàn bộ ánh mắt tập trung kia nằm ở chính giữa phòng khách, nơi đó có một cái máy vi tính, trên màn ảnh có những số liệu màu xanh lá không ngừng lên xuống, còn người ngồi trước máy tính giống như đang quan chỉ huy ba quân chính là người mẹ yêu dấu của cô... Hạ Tú Phân.

"An Tín lại tăng, tăng... Vợ thầy giáo Trì à, bà mua ngay cho tôi cổ phiếu này." Một bà cụ đứng bên cạnh Hạ Tú Phân nhịn không được lớn tiếng nói.

"Được, bà mua mấy tay?" Hạ Tú Phân linh hoạt mở ra một cửa sổ đối thoại, lọc cọc gõ ra một chuỗi tài khoản.

Cụ bà rất hưng phấn: "Mười tay, mười tay, hôm qua con tôi vừa mới gửi tiền cho tôi."

Hạ Tú Phân nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình: "Vậy bà nạp vào cố định bao nhiêu tiền?"

Những ông cụ bà cụ khác vây xem châu đầu rỉ tai nhau thảo luận, đôi mắt mờ đục dụi đến sáng lên.

"Trì sư mẫu, tôi nào có hiểu cái này, bà cứ làm tất tần tật cho tôi là được, tôi tin bà."

"Đúng, đúng vậy, chúng tôi tin tưởng Trì sư mẫu." Những người khác cũng bảy mồm tám lưỡi nói theo."

"Vậy được rồi." Hạ Tú Phân khảng khái vung tay lên, đang định gõ số tiền, một cánh tay duỗi đến.

"Mẹ, mẹ biết sử dụng máy tính từ khi nào?"

Trì Tiểu Ảnh nhìn mẹ mình tựa như trông thấy người ngoài hành tinh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Hạ Tú Phân vừa nhìn thấy con gái, nở nụ cười: "Tiểu Ảnh về rồi à, con vào phòng nghỉ ngơi trước một chút đi, còn nửa tiếng nữa là báo cáo cuối ngày, mẹ sẽ nấu cơm cho con."

"Mẹ, mẹ còn chưa trả lời câu hỏi của con."

Nếu như cô nhìn không lầm, mẹ cô nghiễm nhiên là một người môi giới cổ phiếu, giúp người khác chọn cổ phiếu quỹ, đây quả thực rất dọa người, mẹ cô chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, chữ hơi phức tạp một chút đã không nhận ra.

"Mẹ không rảnh, mau buông ra, qua phiên tăng giảm này, nếu như ngày mai tăng, sẽ kiếm được rất nhiều tiền." Hạ Tú Phân gẩy tay con gái ra, lại chuyên tâm nhìn vào màn hình.

Trì Tiểu Ảnh thở dài cái thượt: "Mẹ ơi, hôm nay là thứ bảy, hình như thị trường chứng khoán không có giao dịch đâu!"

"Biết mà." Hạ Tú Phân vô cùng thành thạo gật đầu. "Hôm nay chúng ta đang tập dượt trước, mẹ luyện tập tốc độ thao tác, như vậy khi bắt đầu phiên giao dịch vào thứ hai, tay chân mẹ cũng không luống cuống."

Trì Tiểu Ảnh dở khóc dở cười nhún vai, đi vào căn phòng ngủ nho nhỏ của mình ngày trước.

Một tràng tiếng động huyên náo từ trong phòng khách lọt qua khe cửa, từ sau khi ba mất, trong căn phòng này lạnh lẽo cô quạnh, cảnh tượng náo nhiệt như vậy đã từ rất lâu rồi.

Cô móc di động từ trong túi ra nhìn một chút, chưa điện thoại đến, cũng không hề có tin nhắn. Quái lạ, sau khi Tuyên Tiêu nhận được tin thông báo ly hôn từ cô, lại có thể bình tĩnh như vậy, đây không giống với tác phong quyết đoán của anh.

"Tiểu Ảnh, sao con lại về một mình, Tuyên Tiêu không lái xe đưa con về à?"

Phòng khách rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, Hạ Tú Phân sửa sang qua loa lại đôi chút.

"Buổi chưa con muốn ăn gì, ngày, ngày hôm nay mẹ còn chưa mua thức ăn nữa?" Bà vỗ đùi một cái đột nhiên nhớ ra.

"Mẹ, chúng ta ăn đại một tí, không có đồ ăn không quan trọng." Tiểu Ảnh đi ra, nhìn mẹ cẩn thận cầm mảnh vải mỏng che máy tính lại.

"Máy tính ở đâu ra vậy?"

Hạ Tú Phân vui vẻ cười một tiếng: "Tuyên Tiêu mua đấy. Lần trước lễ Trung Thu bọn con về, nó thấy mẹ và Lưu lão sư nhà bên đang bàn về cổ phiếu quỹ, liền mua máy tính cho mẹ, để mẹ ở nhà mua chơi, xua đi cô đơn. Tiểu Ảnh, con không biết chứng khoán rất có sức hấp dẫn à, mẹ bây giờ lưng không xót chân không đau, cả người khỏe vô cùng."

"Anh ấy không cho mẹ cả tiền vốn đấy chứ." Trì Tiểu Ảnh ngao ngán nhắm mắt lại.

"Ừm, năm vạn."

"Mẹ, mẹ cũng biết chứng khoán có rủi ro mà."

Trì Tiểu Ảnh biết quá rõ một người phụ nữ gia đình như mẹ cô, tiết kiệm biết bao nhiêu, tiền chỉ có thể lời, không được phép lỗ, trên đời này có loại buôn bán như vậy ư?

"Mẹ chọn cổ phiếu quỹ, cái đó không có mạo hiểm, mẹ cũng không phải lòng tham không đáy, mỗi tháng kiếm một hai nghìn là được rồi." Hạ Tú Phân tủm tỉm cười mở tủ lạnh, lấy từ bên trong một bọc rau và vài quả trứng, chuẩn bị một chút mì.

Còn không phải lòng tham không đáy, Trì Tiểu Ảnh nhìn mẹ, cũng không ư hử gì cả.

"Mẹ, mẹ thích kiếm tiền lắm à?"

Hạ Tú Phân ngẩn ra, dạy bảo: "Không có ai có thù với tiền cả, năm nay là năm hiếm gặp trong vài thập niên nay của Đại Ngưu Thị, nhân dân cả nước đều phát điên, tại sao mẹ phải làm kẻ khờ?"

"Vậy là mẹ liền làm kẻ điên?"

Hạ Tú Phân giận dỗi khoát tay ngăn lại: "Con đây là về thăm mẹ, hay là nổi nóng với mẹ? Mẹ một mình giống như một kẻ ngốc mỗi ngày đều ngồi trong nhà thì con mới vui? Chứng khoán cũng chẳng phạm pháp, mẹ tiêu pha giết thời gian, không được hả?"

Trì Tiểu Ảnh nhẹ nhàng bước lên trước, ôm lấy mẹ: "Được, nhưng chúng ta cũng chỉ mua năm vạn này, lời lỗ cũng đừng để bụng, xem như chơi cho vui, còn nữa, không được mua giúp người khác, chuyện liên quan đến tiền bạc, dù sao cũng không thể nói rõ ràng."

"Biết rồi, biết rồi." Hạ Tú Phân chột dạ tránh né ánh mắt của con gái, không ngừng bận rộn tới lui trong nhà bếp.

"Không lễ không tết, tự dưng con trở về làm gì?"

Trì Tiểu Ảnh dựa vào tường, cắn cắn môi: "Mẹ, con muốn...ly hôn với Tuyên Tiêu."

"Ầm"

Trong nhà bếp vang lên một tiếng thật lớn, lửa giận như muốn bốc ra khỏi đầu Hạ Tú Phân.

"Ông trời ơi, đang yên đang lành lại nói điên nói khùng cái gì đấy, con ở đây nói đùa với mẹ, phải không?" Bà ngờ vực nhìn khuôn mặt con gái.

"Không phải, con nói thật đấy, con chuẩn bị ly hôn với Tuyên Tiêu, về đây báo trước với mẹ một tiếng."

"Con... ở bên ngoài có nhân tình?" Trong đầu của Hạ Tú Phân nghĩ đến nhân tình, những thứ bà có thể tưởng tượng ra không nhiều lắm.

Trì Tiểu Ảnh cười bất lực: "Không phải."

"Hay là con kết hôn bốn năm rồi không sinh con, Tuyên Tiêu sốt ruột, mẹ đã sớm nói với con rồi mà, đến bệnh viện xem một chút, không được, thì giống như những gia đình khác làm thụ tinh trong ống nghiệm."

"Cũng không phải."

Hạ Tú Phân trợn tròn mắt: "Vậy là có người phụ nữ khác dụ dỗ Tuyên Tiêu?"

Trì Tiểu Ảnh không lên tiếng.

Hạ Tú Phân tựa như từ trên trời rơi xuống, gấp đến mức trong lòng nhộn nhạo.

"Thật muốn phát điên mà, điên cả rồi, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy. Có vài người phụ nữ chính là hèn hạ như thế, không nhìn ra được chồng người ta rất tốt, không biết xấu hổ lại còn dâng đến miệng. Chỉ có điều, Tiểu Ảnh à, đàn ông chính là thèm muốn những thứ mới mẻ như vậy, đợi sự mới mẻ qua đi, nó sẽ lại nhớ đến sự tốt đẹp của con. Chỉ cần nó không mở miệng trước, con nhường nhịn một chút đi! Các con tốt đẹp như vậy, Tuyên Tiêu lại có tiền đồ thế kia, con đừng nghĩ rằng ly hôn là có thể tìm được người đàn ông tốt như Tuyên Tiêu, nghe mẹ nói này, chúng ta nhịn đi, được không?"

Bà đau lòng vuốt ve khuôn mặt của con gái, khóc lóc nhòe nhoẹt.

Trì Tiểu Ảnh không ngờ mẹ mình lại nói chuyện này ra, cô hiểu, nhưng không thể đồng ý.

"Mẹ, chuyện của con để tự con quyết định, mẹ đừng lo lắng. Con sẽ cố gắng làm việc, để mẹ bây giờ vẫn sống tốt như trước đây."

Hạ Tú Phân lắc đầu nghẹn ngào: "Mẹ tốt hay không cũng chẳng sao, quan trọng là con, người phụ nữ ngàn vạn lần không được tùy tiện nói ly

hôn là ly hôn, phải độ lượng hơn một chút. Tuyên Tiêu có ân đối với chúng ta, con xem nó đối với ba con, đối với mẹ, còn có với con, có mấy ai làm được điều này. Mẹ... không đồng ý cho con ly hôn, dù là Tuyên Tiêu nói ra, con cũng phải cắn chặt không được nhả."

Từ đầu Trì Tiểu Ảnh đã tự tiêm một mũi dự phòng, cũng không phải đến để bàn bạc kết quả gì với mẹ. Nói qua một lần, trong lòng mẹ tất nhiên sẽ có chuẩn bị, cứ cho là nếu có gì đó xảy ra thật, nhiều nhất cũng chỉ là khóc thôi.

"Mẹ, mẹ còn không mau xuống dưới đi, con đói rồi." Cô mỉm cười đổi chủ đề.

Hạ Tú Phân lại hỏi một câu: "Con có nghe lời mẹ không?"

"Chỉ cần là đúng, con đều nghe."

Trì Tiểu Ảnh đẩy mẹ vào bếp, hai mẹ con cùng nhau làm một nồi mì sợi, vừa bưng lên bàn, Trì Tiểu Ảnh vừa ngửi thấy mùi nước luộc mì kia, dạ dày chợt co rút.

"Ọe..." Cô bụm miệng, vội vàng vọt vào nhà vệ sinh.

"Sao đột nhiên lại như vậy?" Hạ Tú Phân đột ngột vui vẻ.

"Chẳng lẽ là có thai rồi?"

Trì Tiểu Ảnh vẫn còn đang nôn thốc nôn tháo đanh mặt lại, trong lòng nhẩm tính kỳ kinh nguyệt, trời ạ, thực sự đã qua mấy ngày.

Nhưng không có khả năng có thai được, việc ngừa thai trước giờ cô làm rất tốt. Trước đây cô dùng thuốc tránh thai, nhưng do cô dị ứng với thuốc, Tuyên Tiêu chủ động dùng áo mưa.

Trì Tiểu Ảnh trong nháy mắt ghé thẳng vào bồn rửa mặt, có thai thật ư? Đúng là điên rồi, đầu tiên là bị rơi mất giấy chứng nhận kết hôn, bây giờ lại còn có thai.

Con đường ly hôn dài đằng đẵng này, đâu mới là điểm cuối cùng.

Ông trời à không nên đùa quá trớn, cô nói với khuôn mặt tái nhợt trong gương. Đột nhiên, cô cảm thấy bụng dưới truyền đến một con đau mơ

hồ, kèm theo hai chân đang nóng lên, cô vội vàng cởi quần ra, trên quần lót quả thật có vài giọt máu đỏ sậm.

Ách, tình trạng này dường như hơi khác kỳ kinh nguyệt mọi khi của cô. Chu kỳ của cô ngay từ đầu đã vào vấn đề chính, sóng nhiệt cuồn cuộn, chứ không phải vài giọt như vậy, lại không đau bụng.

Cơn đau bụng vẫn đang tăng lên, Trì Tiểu Ảnh vội vàng xử lý, bất kể là gì, như thế này cũng không phải là có thai, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Tú Phân mang vẻ mặt mong chờ đứng bên ngoài.

"Không phải, là con đến kỳ thôi." Trì Tiểu Ảnh ôm bụng ngồi vào bàn.

Nụ cười trên mặt Hạ Tú Phân xoay một cái đông cứng lại, bà vừa ăn vừa khuyên nhủ con gái, nói tới nói lui cũng chỉ một câu, không được phép ly hôn. Để đạt được hiệu quả, khi thu dọn bát đũa, bà còn bồi thêm một câu, nhà họ Trì bọn họ không thể mất mặt, ba cô ở dưới suối vàng cũng không thể nhắm mắt được.

Trì Tiểu Ảnh khó khăn nuốt xuống nửa bát mì sợi, một mực không mở miệng.

Vừa qua một giờ trưa, mấy cụ ông và cụ bà ban sáng lại đến, sự nhiệt tình lo lắng chuyện con gái muốn ly hôn của Hạ Tú Phân, ném hết vào trong công việc, ngay cả thời gian nói chuyện với con gái cũng không có.

Trì Tiểu Ảnh xách giỏ lặng lẽ đi xuống lầu, cô tin rằng, chỉ cần có cổ phiếu, nhất định mẹ cô có thể vượt qua được chuyện cô ly hôn này.

Trước khi trở lại Tân Giang, Trì Tiểu Ảnh đến nghĩa trang một chuyến. Trong tiệm hoa cô mua một bó hoa cúc, dưới sắc trời u ám, màu trắng của hoa cúc hiện lên vô cùng chói mắt, buồn bã đau thương.

Trên bia mộ, khuôn mặt của ba cô vẫn yên tĩnh như trước.

Cô đặt hoa trước mộ phần, từ từ ngồi xuống, gió từ khắp nơi đến thổi tung mái tóc cô, cô cũng không vội vuốt xuống.

"Ba, xin lỗi, khiến cho ba thất vọng. Lần trước con làm ba thất vọng là khi thi tốt nghiệp trung học không thi vào học viện mà ba kỳ vọng, tuy ba không nói ra, nhưng con biết trong lòng ba không hề dễ chịu. Lần này là

lần thứ hai, con quyết định ly hôn với Tuyên Tiêu, nếu ba còn sống, có đồng ý không? Ba chưa từng gặp Tuyên Tiêu, bề ngoài anh ấy rất tuấn tú, cũng rất xuất sắc, chính là loại đàn ông mà ông trời vô cùng thiên vị, ưu điểm vô số. Ba cũng biết con từng nói con rất may mắn, bởi vì con được gả cho Tuyên Tiêu."

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, khẽ cười, giống như đang tự giễu.

"Số phận an bài con và người đàn ông ưu tú này trở thành vợ chồng, con có chút lo sợ, hoặc đúng hơn là không đủ tự tin. Con luôn cho rằng con và anh ấy không cùng một loại người, con thích đơn giản qua loa, yên ổn, anh ấy thích cầu kỳ tỉ mỉ, náo nhiệt. Cũng không biết anh ấy tìm được điểm nào, lại xem trọng con. Ba, nếu đã là vợ chồng với anh ấy, con muốn nhất định phải sống hạnh phúc, nghiêm túc yêu anh ấy. Nhưng mà con không biết anh ấy có thực sự yêu con không? Ba sẽ cười con đang nói lời ngớ ngẩn, nhưng là thật đấy. Cuối cùng con cảm thấy tất thảy đều là giấc mộng, con nhẹ nhàng nâng niu trong tay, thấp thỏm đề phòng, chỉ sợ nó sẽ tan biến. Con mất bốn năm để xác định tình cảm của anh ấy đối với con, còn kết quả ư, chỉ là con đang từng bước một chứng kiến quá trình giấc mộng kia tan vỡ."

"Ba, con không hận anh ấy, cũng không trách bản thân mình không làm tốt, đây chính là đoạn nhân duyên ngắn ngủi của con và anh ấy. Con hai mươi bảy tuổi, chưa có con, sự nghiệp không nổi bật, muốn ly hôn ngay lập tức, còn mất đi người ba con yêu thương, như vậy quá thảm, nhưng ba à, cuộc sống của con bây giờ đã ở dưới đáy, tình trạng xấu nhất rồi, sau này mỗi một ngày trôi qua, không thể nào tồi tệ hơn bây giờ nữa, chỉ biết rằng vượt qua được sẽ rất tốt, con có gì phải lo chứ? Con vẫn chưa được tính là già, sau này vẫn còn có thể gặp được người mình yêu, công việc cũng sẽ khởi sắc, ba, con có ngày mai, cho nên ba thở dài thất vọng mấy hơi thôi, đừng quá để bụng. Mẹ học chứng khoán, rất dư giả, ba đừng bận lòng, có con thay ba chăm sóc mẹ rồi, ba tự mình bảo trọng nhé."

Trì Tiểu Anh thò tay gạt đi giọt nước mắt, đứng dậy, hướng về phía bia mộ cúi mình thật sâu.

Từ nghĩa trang trở lại trạm xe, Trì Tiểu Ảnh vẫn luôn hít thở khó khăn tâm tình đã tốt hơn nhiều. Cô vừa khéo bắt được chuyến xe cuối cùng trở về Tân Giang, trên xe chật kín người, chiếc xe có vẻ tồi tàn, khi lái đi, tiếng thủy tinh va vào nhau lách cách.

Vẫn còn là buổi chiều, tài xế đã bật đèn, sương mù giăng kín đất trời, Trì Tiểu Ảnh ngồi bên cửa sổ, người lái xe đến gần cũng không nhìn rõ mặt.

Cả một đoạn đường chòng chành lắc lư đến bến phà, trời đã rất tối, sương mù dày đặc, tầm nhìn tối đa cùng lắm cũng chỉ năm mươi mét.

Tài xế nhìn thấy trên phà vẫn còn chỗ, trong lòng vui vẻ, thúc giục hành khách xuống xe, bận rộn không ngừng lái xe lên phà.

Trì Tiểu Ảnh che miệng, theo dòng người xuống xe, không được rồi, cô bị lắc lư đến buồn nôn. Nhìn xung quanh, trông thấy cách đó không xa có một nhà vệ sinh công cộng, cô chịu đựng cơn khó chịu, chạy vào trong.

Miệng vừa lau sạch, liền nghe thấy vài tiếng còi tàu vang lên, cô vội vàng chạy đến, nhưng phà đã chậm rãi rời khỏi bờ sông.

Trong loa người quản lý bến phà không ngừng nhắc nhở: Bởi vì sương mù bay kín mặt sông, cân nhắc đến độ an toàn của người và xe, quyết định tạm thời ngừng qua sông, đợi ngày mai sau khi sương mù tan, sẽ thông tàu lại.

Trì Tiểu Ảnh đứng trên bậc thang, nhìn về phía mặt sông đang cuộn trào sóng lớn, trợn tròn mắt.

Sau lưng xếp thành hàng dài, những tài xế đợi qua sống mắng chửi thành một đoàn. Mắng chửi nhất định là để hả giận, chẳng lẽ có thể đem mạng sống của mình ra đùa giỡn. Sau khi mắng chửi xong, lại đi mua đồ để ăn qua đêm, có người ru rú trong buồng lái, gọi điện về nhà, lại có người nhắm mắt ngủ ngon.

Xe của Trì Tiểu Ảnh có lẽ đã ra đến giữa sông, gần bến phà lại không có lấy một khách sạn, nhà nghỉ, vậy cô đi đâu đây?

Xe của Tần Lãng cũng kẹt giữa dòng xe đang bị trì trệ, anh nhích từng chút một, rốt cuộc vẫn không bắt kịp chuyến phà sau cùng, ngày mai, còn có một cuộc phẫu thuật, anh gấp đến đầu cũng bốc khói, không làm sao được nên đành chịu.

Mới vừa nói chuyện điện thoại với bệnh viện, dời thời gian lại hai tiếng, suy nghĩ miên man vượt ra khỏi lời nói, liếc nhìn Trì Tiểu Ảnh tựa như

pho tượng.

Anh hấp háy mắt vài cái, chần chừ cất tiếng: "Trì Tiểu Ảnh?"

Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc quay đầu.

Chương 16: Sương giăng trong lòng (III)

Editor: Lữ

***

Tình yêu vĩnh viễn không thể thoát ly khỏi hiện thực, môn đăng hộ đối, cùng chung chí hướng, những thứ này không phải là lời hoa mỹ nói suông. Một cuộc hôn nhân dài lâu, chỉ có tình yêu là không đủ. Sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất, tình cảm như vậy chẳng qua chỉ là hiển hách nhất thời, khi cháy rụi thì chỉ còn lại một đống tro tàn.

Chỉ là thân ở trong đó, có bao nhiêu người có thể hiểu được đây?

♥♥♥

Khuôn mặt người đàn ông trung niên nhìn qua có phần quen quen, cũng không nhớ được đã từng gặp qua ở đâu. Nhưng ở bến phà xa lạ thế này, đêm tối, sương mù dày đặc, có một người biết mình bao giờ cũng cảm thấy thân thiết bội phần.

Trì Tiểu Ảnh lễ phép quay lại cười với Tần Lãng một tiếng, đi về phía anh.

Quái lạ, chiếc xe việt dã chói mắt kia, sao cô cũng cảm thấy quen mắt?

"Chào anh, xin hỏi anh là..?" Trì Tiểu Ảnh không hề khôn khéo mà lên tiếng trước, rất thật thà nói đến trí nhớ vụng về của mình.

Tần Lãng cười một tiếng, khéo léo trả lời: "Tôi là bạn của Ninh Bối Bối, Tần Lãng."

Bạn bè của Ninh Bối Bối đầy khắp đại giang nam bắc, đi đến chỗ nào người quen cũng một đống, có lẽ là gặp mặt trong một lần ăn cơm.

"Xin lỗi, trí nhớ của tôi không được tốt. Anh cũng định quay về Tân Giang sao?" Trì Tiểu Ảnh hỏi.

"Ừm, dì của tôi ở huyện Đồng, tôi đến thăm một chút, không ngờ lại gặp phải trận sương mù này."

Sau khi Tần Lãng mở cửa xe, rất tao nhã mời Trì Tiểu Ảnh vào trong trò chuyện.

Có thể bởi vì tuổi tác của Tần Lãng cộng với thái độ điềm đạm của anh, còn có quan hệ với Ninh Bối Bối, ấn tượng của Trì Tiểu Ảnh với Tần Lãng không tệ, cô không nghĩ ngợi nhiều liền lên xe. Cảm thấy người đàn ông trung niên này suy xét mọi việc rất chu toàn, không trực tiếp cho cô ngồi ở phía trước.

Cùng một người xa lạ không quá quen thuộc nói chuyện ở một cự ly gần như vậy, rất mất tự nhiên.

"Tôi qua sông về thăm mẹ, ngồi trên xe buýt buồn nôn, tôi đi đến nhà vệ sinh một chuyến, kết quả thành ra như vậy." Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Vậy thì cùng tôi ngồi trên xe này đi!" Tần Lãng hất mày, từ máy nước uống chuẩn bị sẵn trong xe tự mình rót nước ấm đưa cho Trì Tiểu Ảnh.

"Xem ra chỉ có thể làm phiền anh." Trì Tiểu Ảnh cầm một ly nước ấm trong tay, không biết thế nào, lại cảm thấy trong lòng chua xót.

Cô lại lấy điện thoại ra xem một chút, thời gian hiển thị 19:46, cảm thấy không ngờ lại trễ như vậy, vẫn không có điện thoại gọi đến, không hề có tin nhắn.

Tần Lãng mở cửa sổ, nhìn cửa hàng bán đồ ăn nho nhỏ hai bên, thỉnh thoảng có khách hàng cầm tô và nước sôi cùng với tài xế ra ra vào vào, ven đường có một ông lão ngồi xổm bên cạnh bếp lò bán trứng luộc trong nước trà, mùi thơm hấp dẫn người khác, vây quanh bởi một đám người.

Anh nhún vai một cái, từ bên cạnh chỗ ngồi lấy ra một túi giấy, bên trong có vài cái bánh bao, anh lấy ra một nửa, còn lại một nửa trong túi giấy đưa cho Trì Tiểu Ảnh.

"Ăn qua loa một chút, coi như cơm tối nay."

Lúc nói chuyện, anh cười cười, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng, thái độ ngượng ngùng này thể hiện rõ trên mặt người đàn ông hơn bốn mươi tuổi thành thục chín chắn đã trải quá những rắc rối phức tạp của cuộc đời, khiến cho Trì Tiểu Ảnh từ kinh ngạc, trong lòng dần dần ấm áp.

"Cám ơn!" Cô thấp giọng nói. "Bây giờ ngu ngơ lại may mắn gặp được anh, nếu không tôi không biết phải làm thế nào nữa."

"Tôi cũng rất bất ngờ lại gặp được em ở chỗ này..."

Bên trong xe đột nhiên có điện thoại, Trì Tiểu Ảnh giật thót, lật đật móc di động ra.

Là điện thoại của Tần Lãng reo, còn là giọng nói của một bé gái.

Giọng nói của Tần Lãng vô cùng kiên nhẫn trò chuyện cùng bé gái kia, hỏi, Điểm Điểm đã ăn cơm trưa chưa, hôm nay có tập đánh đàn không, học bơi thế nào rồi, ba rất khỏe, ngày mai mới có thể gọi video để gặp nhau, con phải ngoan ngoãn, sống với mẹ thật tốt...

Trì Tiểu Ảnh ngồi phía sau, nhìn bóng lưng của anh.

Không còn nghi ngờ gì anh đã có một gia đình mỹ mãn đầm ấm, còn có đứa con gái để yêu thương cưng chiều, từ áo và xe của anh, có thể nhìn ra được sự nghiệp rất thành công. Người đàn ông bốn mươi tuổi, đúng như Ninh Bối Bối nói, được sự nghiệp và gia đình tôi luyện, cũng đủ để đem tất cả điểm yếu như cứng ngắc trúc trắc và bộp chộp kích động lột bỏ, biến bản thân trở nên thông suốt thành thạo.

Người đàn ông như vậy, xuất sắc, không ai sánh bằng, phẩm vị đặc biệt, hiểu được trách nhiệm và chịu trách nhiệm. Người phụ nữ được gả cho anh, thật có phúc.

"Con gái của tôi." Tần Lãng tắt điện thoại, quay đầu lại, tiện thể mở đèn trên mui xe.

Ánh sáng dìu dịu của ngọn đèn đột ngột rắc một dải sáng vàng trong xe.

"Ừm, sao bây giờ con bé lại ăn cơm trưa?"

"Con bé và mẹ đang ở Anh, bây giờ ở bên Anh là chính là bữa trưa, mới mười tuổi, học người khác giảm cân, không chịu ăn cơm." Tần Lãng cưng chiều cười một tiếng, giọng nói đúng là của người cha hạnh phúc.

"Vậy sao anh lại trở về nước? Trong quá trình con gái trưởng thành, đặc biệt cần có ba làm bạn."

Ba mất sớm vẫn luôn khiến cô cảm thấy cuộc sống thiếu vắng đi rất nhiều thứ.

"Tôi và mẹ con bé đã ly hôn rồi, điều kiện giáo dục ở Anh so với trong nước tốt hơn."

Tần Lãng cũng không nói quá nhiều, nhưng Trì Tiểu Ảnh nghe hiểu được. Rất hoảng hốt, người đàn ông thế này cũng ly hôn. Cô không hỏi ra miệng.

Tần Lãng nhìn thấu nghi hoặc của cô.

"Chánh án nói, giữa văn hóa Tây Phương có điểm khác biệt, phó chánh án nói, thói quen sinh hoạt không cách nào hòa hợp. Mẹ của Điểm Điểm là người Anh, khi tôi du học ở Cambridge quen cô ấy. Tình yêu đến mãnh liệt áp đảo hết thảy mọi thứ, tôi cầu hôn với cô ấy. Sau khi kết hôn, mới phát hiện tính cách của hai người, thói quen, quan điểm có rất nhiều bất đồng, chúng tôi lúc nào cũng cãi vã, có một lần, hơn cả cãi vã, cô ấy bỏ nhà trốn đi, khi tôi tìm được cô ấy, cô ấy nói ly hôn đi, tôi cũng mệt mỏi, gật đầu đồng ý, nhưng vào lúc ấy, cô ấy đã mang thai. Vì đứa bé, chúng tôi tự kiểm điểm, thề rằng sẽ sống chung thật tốt. Kết quả khi Điểm Điểm được hai tuần tuổi, cuối cùng chúng tôi vẫn chia tay. Cân nhắc việc con gái theo mẹ sẽ tương đối tốt, Điểm Điểm được phán quyết cho cô ấy, tôi trở về Bắc Kinh, cho đến bây giờ."

Tần Lãng nói chuyện rất bình tĩnh, vẻ mặt cũng không thay đổi quá nhiều. Có thể do chuyện quá khứ đã rất lâu rồi, thời gian đã xóa sạch mọi vết tích, đây chỉ là một giọt nước trong dòng sông dài hồi ức mà thôi.

Trì Tiểu Ảnh lẳng lặng lắng nghe, cũng không phát biểu bất kỳ điều gì. Chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ sao anh lại thản nhiên thổ lộ nhiều việc riêng như vậy với cô, lại nói bọn họ vẫn là người xa lạ.

Tình yêu vĩnh viễn không thể thoát ly khỏi hiện thực, môn đăng hộ đối, cùng chung chí hướng, những thứ này không phải là lời hoa mỹ nói suông. Một cuộc hôn nhân dài lâu, chỉ có tình yêu là không đủ. Sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất, tình cảm như vậy chẳng qua chỉ là hiển hách nhất thời, khi cháy rụi thì chỉ còn lại một đống tro tàn.

Chỉ là thân ở trong đó, có bao nhiêu người có thể hiểu được đây?

"Ly hôn không phải là hạnh phúc đã hết, nếu quả thật duyên đã tận, xa cách, ngược lại là chuyện tốt. Năm ngoái mẹ của Điểm Điểm đã kết hôn rồi, cùng với người yêu sống rất hạnh phúc, chồng cô ấy cũng rất yêu thương Điểm Điểm, chúng tôi không sống chung cũng không sai."

"Anh rất độ lượng." Trì Tiểu Ảnh nói ra. "Vậy sao anh lại đến Tân Giang?"

Không phải cô nhiều chuyện, càng không phải hiếu kỳ với người đàn ông ôn hòa trước mắt này, đêm quá dài, cô cũng không biết phải trải qua thế nào.

"Tôi đến đây thỉnh giảng hai năm, ở bệnh viện nhân dân số 1 Tân Giang."

Anh là một bác sĩ, đến bây giờ Trì Tiểu Ảnh mới hỏi thăm đến nghề nghiệp của anh.

"Vậy có phải mỗi ngày đều phải ở trong bệnh viện hay không?"

" Bệnh viện cho tôi mướn một căn hộ nhỏ trong Khế Viên."

"Khế Viên?" Trì Tiểu Ảnh cười nhàn nhạt. "Đó là tiểu khu tốt nhất Tân Giang, mở cửa là có thể nhìn thấy Trường Giang. Phòng trong tiểu khu đó là bạn học của tôi Trì Linh Đồng thiết kế, từng được khen thưởng thiết kế vàng toàn quốc."

"Phải không, em cũng học kiến trúc à?" Tần Lãng có phần kinh ngạc.

"Không, tôi học quản lý công trình."

"Cô bạn kia về sau còn có thiết kế nào nổi tiếng nữa không?"

"Không còn, sau khi được khen thưởng, cô ấy liền đổi nghề, bây giờ cô ấy là tác giả trên mạng."

"Đổi nghề một chút cũng không tồi, chỉ là có hơi đáng tiếc."

Tần Lãng thực sự không nghĩ ra, một người thiết kế nhà cửa và tác giả văn học mạng có liên quan gì nữa.

"Biết đâu. Bởi vì yêu một người, sẽ yêu luôn cả một phần nghề nghiệp, đem bỏ phần nghề nghiệp không có cảm giác, đối với công việc yêu thích sẽ không thấy mệt mỏi, thay đổi một công việc, không hẳn là chuyện xấu, tôi hiểu cô ấy."

Dường như uống quá nhiều nước, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy bụng hơi căng ra, cô nhìn ra ngoài một chút, sương dày đến mức không thể nhìn thấy rõ cửa hàng nhỏ đối diện.

"Tôi ra ngoài một chút." Cô cầm lấy túi xách, đẩy cửa xe ra.

"Đợi một chút..." Tần Lãng gọi cô lại, cùng cô xuống xe, đặt một cây đèn pin vào tay cô.

"Nhà vệ sinh không được sạch sẽ, em soi một chút, túi để tôi cầm."

Trì Tiểu Ảnh tắc nghẹn, một thứ tình cảm đã lâu không thấy dâng lên trong lòng, cô cảm thấy dường như mình lại là cô bé kia, ngày ngày cô bé ấy đều được ba đưa đón.

Giống như một cái đầu gỗ đi vào trong nhà vệ sinh, xử lý xong xuôi tất cả, rửa sạch tay, đi ra, Tần Lãng mỉm cười đứng bên ngoài nhà vệ sinh, trong tay cầm túi của cô, toàn thân bị sương mù bao quanh.

Bức tranh kiểu này, cô có chút xúc động muốn khóc.

Ở một nơi xa lạ, đêm khuya có một người đàn ông đợi trước nhà vệ sinh, loại cảm giác này, không cách nào nói thành lời, rất cảm động, rất ấm áp, lại rất an toàn.

Tại sao anh có thể có một loại cách thức xử sự trịnh trọng mà lại khiêm tốn nhã nhặn như vậy, đây là thứ mà trước giờ Trì Tiểu Ảnh chưa từng thấy trên người đàn ông khác.

Cô cũng không còn tuổi trẻ xinh đẹp, cũng không có tỏa ra mùi vị hấp dẫn, tại sao lại khiến cho một người đàn ông coi trọng và ân cần như vậy?

Có lẽ là nhờ phước phần của Ninh Bối Bối đây mà!

"Cảm ơn." Cô mỉm cười nhận lấy túi, nhiệt độ ban đêm giảm mạnh, tay đông cứng, cô đặt lên bên miệng thổi phù phù, cái bụng nhỏ lại truyền đến cơn đau mơ hồ.

"Em mau lên xe đi." Tần Lãng mở cửa xe giúp cô, bản thân lại không theo lên.

Trì Tiểu Ảnh ôm bụng nằm nghiêng trên ghế ngồi, chỉ chốc lát, Tần Lãng lên xe, mang theo một bát mỳ nóng hương thơm nhẹ nhàng theo vào.

"Ăn một chén mỳ đi, ít nhất phải một tháng chất độc trong mỳ mới hết. Bây giờ là thời gian đặc biệt, không cần màng đến những thứ này."

Tần Lãng nhấn một cái nút, đột nhiên trước mặt Trì Tiểu Ảnh lộ ra một cái bàn vuông nho nhỏ. Tần Lãng đặt lên phía trên.

"Chỉ... độc có một mình tôi thôi sao?" Trì Tiểu ảnh bị mùi thơm của mỳ dụ dỗ đến nuốt nước miếng, nhưng thật là mỳ chỉ có một chén.

"Em biết làm bác sĩ luôn luôn có chút bệnh sạch sẽ, tôi ăn không vô những thứ này, môi của em cũng lạnh đến tái nhợt rồi, mau ăn đi, đưa bánh bao hết cho tôi."

Trì Tiểu Ảnh sờ sờ đôi môi, cầm lấy thìa, mở nắp chén, hơi nóng phà ra vỗ vỗ vào khuôn mặt, vành mắt của cô không nhịn được ươn ướt, nhất định là do hơi nóng bốc lên thôi.

Chương 17: Gây thêm rắc rối (I)

Editor: Miu Béo

***

Sáng sớm hôm sau, qua chín giờ, sương mù mới dần dần tản đi, bến phà khôi phục nhịp độ công việc như bình thường. Tần Lãng sửa sang đầu tóc, nhìn Trì Tiểu Ảnh còn nằm nghiêng ngủ ở chỗ ngồi phía sau, khóe miệng hiện lên một nụ cười mang theo thương yêu. Nụ cười thoáng qua rồi biến mất, làm người ta không cách nào bắt được.

Xe vừa chuyển động, Trì Tiểu Ảnh tỉnh, một hồi lâu mới nhớ tới đang ở nơi nào, ngồi thẳng người dậy, thấy ngoài cửa sổ là sông nước mênh mông. Phà kéo vang còi hơi, chậm rãi đi tới hướng bờ bên kia.

"Rốt cục có thể trở về Tân Giang rồi." Cô bật thốt lên.

Vừa nói xong, Trì Tiểu Ảnh thở dài. Trở lại Tân Giang, là lại sắp sửa gặp mặt Tuyên Tiêu, phải chính thức bàn chuyện ly hôn. Tâm tình xoay chuyển trầm trọng dường như không thể thở được, bụng cũng càng thêm đau đớn, đau đến nỗi mồ hôi lạnh đầm đìa.

"Không thoải mái à?" Tần Lãng là một bác sĩ nhạy cảm, liền nhìn ra bất thường của Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh ấn ấn gáy, lắc đầu. "Vào nội thành, để tôi xuống xe là được rồi."

Cô không muốn làm phiền Tần Lãng quá nhiều.

"Ừ, sáng sớm tôi có cuộc phẫu thuật, sẽ liên lạc với cô sau. Có thể cho tôi số điện thoại di động chứ?" Tần Lãng lái xe ổn định, không khách sáo mà kiên trì.

"Dĩ nhiên." Trì Tiểu Ảnh tìm không được lý do cự tuyệt, cũng thấy không cần thiết phải từ chối.

Tần Lãng cũng bằng tuổi chú cô, kinh nghiệm từng trải phong phú, làm việc xuất sắc, cô không nên nghĩ quá nhiều. Nói ra một dãy số, Tần Lãng

rất chân thành ghi chép lại.

Qua sông, chỉ chốc lát đã vào khu vực nội thành. Ở một ngã tư đường, Tần Lãng dừng xe, từ ghế lái bước xuống, đứng ở cửa xe nói tạm biệt với cô. Nhìn cô lên một chiếc xe taxi mới xoay người trở lại trên xe.

Trì Tiểu Ảnh mới vừa vào chung cư đã nghe điện thoại có âm báo tin nhắn, liền mở ra nhìn.

"Đang chuẩn bị vào phòng mổ, Tiểu Ảnh về đến nhà rồi sao?"

Cô khẽ mỉm cười, chỉ nhắn lại một chữ: *"Vâng!"*

Tâm tình xám xịt trong lòng như được một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Cửa thang máy mở ra, cô móc ra chìa khóa mở cửa, chỉ chuyển một chút, khóa liền mở ra.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh thấy kinh hãi, rõ ràng lúc rời đi cô đã khóa trái.

Cô hoảng sợ đẩy cửa ra, bỗng dưng mở mắt thật to nhìn.

Bên bàn ăn, Ninh Y cầm ly cà phê trong tay, đang nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn, mặc trên người áo ngủ của cô. Dựng thẳng tai nghe lần nữa, trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền đến tiếng tắm rửa ào ào.

Cô thừa nhận cũng có mức độ nhưng giờ khắc này, Trì Tiểu Ảnh thật sự không nhịn được nữa rồi. Cô đứng ở cửa trước, đầu gối như nhũn ra, thân thể run rẩy.

Cô nhớ tới Giả Bình Ao viết "Phế Đô" trong đó có một chương như thế này: *Có một người đàn ông đưa bạn đến nhà chơi, mở cửa từng phòng, lúc mở cửa phòng ngủ, người bạn thấy hai người nằm trên giường, một người là thê tử của người đàn ông, một người là người đàn ông khác, hai người thân thể trần truồng ôm nhau thật chặt. Lúc ấy người bạn ngây người, người đàn ông như không có việc gì đóng cửa lại, đi về phía một căn phòng khác. Người bạn không nhịn được hỏi: "Người đàn ông kia là ai", người đàn ông bình tĩnh quay đầu lại: "Còn có thể là ai, không phải là tôi sao?"*

Cô muốn tin rằng hiện tại ngồi bên bàn ăn, người phụ nữ đang uống cà phê kia cũng chính là cô.

Tuyên Tiêu ở bên ngoài làm chuyện mập mờ, cô không quản được. Nhưng thời điểm cô còn chưa ly hôn với anh ta, mà anh ta đã công khai đưa phụ nữ về nhà, đây không phải là ghen, mà là một loại nhục nhã sâu sắc.

Đau lòng giống như trái tim đang bị dao cắt, từng chút từng chút một, máu tươi chảy đầm đìa.

Tuyên Tiêu có thể không yêu cô, nhưng không thể không tôn trọng cô như vậy.

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy muốn phát điên, cô lấy hết sức đem đầu ngón tay bấm vào trong da thịt, cảm thấy đau, cô mới cố gắng trấn định lại.

"Chị Trì, chị đã về rồi!" Ninh Y nghe được tiếng động ở cửa, ngẩng đầu, đỏ mặt lên, rụt rè đi tới.

"Tổng giám đốc Tuyên, anh ấy. . . . . ."

"Anh ta đang tắm, tôi nghe thấy."

Trì Tiểu Ảnh lạnh lùng nhìn bộ áo ngủ Ninh Y đang mặc trên người. Áo màu xanh, tay thêu hoa trắng, là cô mua về trong

một ngày đi dạo ở một cửa hàng nổi tiếng, nhìn kiểu cách bình thường, nhưng vô cùng cao quý. Lúc ấy, cô thích không phải điều này, mà là này sự thanh lịch nhã nhặn của nó.

Hiện tại, bộ quần áo này bị hủy hoại.

Cô thật sự nghe được âm thanh bị xé rách, xoẹt xoẹt, từng sợi một, đang hóa thành tro bụi.

"Tôi. . . . . Quần áo của tôi bị bẩn, tổng giám đốc Tuyên. . . . . Để cho tôi thay. . . . . ." Ninh Y lắp bắp giải thích, mặt đỏ như tôm nướng.

Trì Tiểu Ảnh không nói gì, lướt qua Ninh Y, đi vào.

Rất tốt, ga giường đã đổi lại, ga giường ban đầu cùng áo ngoài của Ninh Y còn có quần áo của Tuyên Tiêu quấn thành một đống ném trên sàn nhà.

Cô nhắm mắt lại, che ngực, cảm giác mùi vị ngai ngái nơi đầu lưỡi quanh quẩn.

Tê tâm liệt phế là như thế nào, núi lở đất rung là như thế nào, không gì hơn cái này, không gì hơn chuyện thế này.

Có lẽ cô nên trở về chậm một chút nữa, có phải hay không?

"Chị Trì, tất cả không phải là chị suy nghĩ đâu, chuyện đó. . . . .." Ninh Y cùng đi theo vào, mười ngón tay xoắn lại với nhau, vẻ mặt sợ hãi.

"Chúng tôi từ Thượng Hải trở về, ở đường quốc lộ bị ngăn một đêm, không biết tại sao tổng giám đốc Tuyên bị đau dạ dày, tôi cùng tài xế đưa anh ấy trở lại, mới vừa lên giường, anh ấy liền ói, trên giường, trên quần áo cũng bẩn. Tôi chỉ có thể. . . . . .mặc áo của chị."

Trì Tiểu Ảnh cắn môi, đem nước mắt đang tràn mi ngăn lại.

"Ninh Y, tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, có phải cô nghĩ quá nhiều rồi hay không?"

Cô khinh miệt nghiêng đầu sang chỗ khác, quái lạ nhìn Ninh Y.

"Chị Trì, tôi. . . . . ." Ninh Y mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt né tránh.

"Điện thoại di động của cô số đuôi là 1314, có đúng hay không? Số điện thoại này thường xuyên gửi tin nhắn cho Tuyên Tiêu vào đêm khuya. Cô cho rằng cái gì tôi cũng không biết? Còn nữa, xin hỏi quần áo của tài xế cũng bị ói làm bẩn thì sao? Cô chân thực nhiệt tình, tôi chưa từng có cảm thấy lo sợ, cô gặp vợ người khác còn tính toán chồng người ta ở bên ngoài... Thật là một người phụ nữ tốt?"

Ninh Ý thật sự hận trên mặt đất không có một cái hố để chui vào.

Tuyên Tiêu phát bệnh ở trên xe, đau đến nỗi sắc mặt tái nhợt, cô cố ý để cho tài xế đi mua thuốc dạ dày, tự mình chủ động yêu cầu đưa Tuyên Tiêu lên lầu. Cô vốn muốn cùng Trì Tiểu Ảnh lôi kéo quan hệ, không nghĩ tới Trì Tiểu Ảnh không có ở nhà, cô vui mừng đỡ Tuyên Tiêu lên

giường. Tuyên Tiêu vừa nằm lên giường, đột nhiên không khống chế được đem bữa sáng toàn bộ nôn ra, ói đầy mặt và đầu cổ cô ta.

Nôn xong, Tuyên Tiêu dễ chịu chút ít, người yêu sạch sẽ như anh, nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái, vội vàng vào phòng tắm súc miệng. Cô ta tìm trong phòng ngủ lấy một bộ áo ngủ thay ra, thuận tiện cũng đổi luôn ga giường.

Tài xế mua thuốc còn chưa đi lên, Tuyên Tiêu đang tắm. Cô ta trong phòng rộng rãi đi tới đi lui. Đi được một lúc liền sinh ra cảm giác như nữ chủ nhân.

Cô ta tự mình rót ly cà phê, mới vừa ngồi xuống thì cánh cửa mở ra.

"Thật xin lỗi, chị Trì, tôi. . . . . Trẻ tuổi không biết, làm chút ít chuyện ngu xuẩn, tôi sau này sẽ không như vậy nữa." Mặt Ninh Ý đỏ bừng, xấu hổ chỉ dám nhìn dưới đất.

"Không nên nói với tôi những thứ này, ôm lấy quần áo của cô, cút cho tôi." Trì Tiểu Ảnh nghiêm nghị nhìn chằm chằm cô ta, chỉ vào cửa.

"Nếu như cô nóng lòng tiến vào như vậy, có thể cho tôi một chút thời gian chuyển đi chứ?"

Sắc mặt Ninh Ý hết đen rồi lại tím, nhanh chóng trắng bệch, vô cùng xấu hổ nhặt quần áo trên sàn nhà lên, chạy trối chết ra cửa.

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Tuyên Tiêu mặc áo tắm đi ra.

"Có chuyện gì vậy?" Anh thấy trên mặt Ninh Y có nước mắt.

"Không có gì!" Ninh Y nghẹn ngào nói, đi tới cửa, vừa lúc tài xế mua thuốc đi lên, nhìn cô ta bỗng lấy làm kinh hãi.

Cô ta đem thuốc bỏ lên trên bàn, kéo người tài xế, liền không nói thêm gì, bối rối đi ra ngoài.

Tuyên Tiêu chớp mắt mấy cái, đi vào phòng ngủ.

Trì Tiểu Ảnh đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía anh.

"Đi đâu mà cũng không nói một tiếng." Anh đặt mình xuống, nằm dài trên giường.

"Tại sao lại đưa cô ta mặc bộ quần áo đó?"

Trì Tiểu Ảnh quay đầu lại, khuôn mặt thanh tú cau lại, ánh mắt không che giấu nổi sự thất vọng.

"Cái gì quần áo?" Tuyên Tiêu nhất thời không hiểu.

"Váy ngủ của em."

"Hả, một bộ quần áo đó, cô ta mặc thì sao? Anh không để ý. Nếu em thích lại đi mua mấy bộ như thế là được."

Tuyên Tiêu nhắm mắt lại, cảm giác sau khi tắm xong thấy dạ dày dễ chịu một chút. Dạ dày của cũng là do mải miết chuẩn bị đấu thầu, không ăn cơm đúng giờ, hiện tại một chút vất vả sẽ đau đến nỗi không chịu nổi."

"Tuyên Tiêu, có thể để em không phải đối diện với những chuyện như thế này hay không? Em chán ghét mình giống như người đàn bà đanh đá, lần lượt đề phòng sợ hãi, em muốn cuộc sống không phải như vậy. Nếu như điều này có thể tăng cảm giác thành tựu của anh, như vậy để cho em đi đi, anh cho một người khác thay thế."

Trì Tiểu Ảnh tức giận, nước mắt như mưa.

Tuyên Tiêu khẽ nhíu mày, vừa nhắm mắt lại.

"Em đang ở đây nói gì vậy, anh nghe không hiểu. Nếu như em giận Ninh Y mặc bộ quần áo đó của em, cũng quá chuyện bé xé ra to rồi. Em không phải là người hẹp hòi như vậy, Tiểu Ảnh. Em là vợ của anh, không thể rộng lượng một chút đối với nhân viên của anh được sao?"

Cô thật muốn cười to ba tiếng, hai tay đem chồng mình dâng lên, cùng người khác hưởng, sau đó giống như kẻ ngu, giả vờ không nhìn thấy, không nghe thấy, chính là rộng lượng sao?

Cô không có sức lực để tranh cãi cùng anh nữa, Tuyên Tiêu là một miếng bánh ngon, người khác thích thì liền lấy đi, cô mệt mỏi rồi.

"Tuyên Tiêu, anh nhận được tin nhắn của em chứ?"

Cô đau đớn liếc Tuyên Tiêu một cái, hai năm yêu thương, hai năm kết hôn, bốn năm, tất cả sắp trở thành quá khứ.

Cô không còn yêu, chẳng qua là có một chút bi thương, thất bại.

Không có tình cảm, ít nhất còn có thể cho cô một phần tôn trọng, không phải sao?

"Điện thoại di động của anh bị rơi vỡ." Tuyên Tiêu trở mình, quay mặt hướng vào trong.

Anh cảm thấy người vợ luôn luôn yên tĩnh của anh hôm nay có chút cố tình gây sự, anh quá mệt mỏi, không còn sức để tranh cãi, chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.

Trì Tiểu Ảnh không biết nên khóc hay cười mà lắc đầu, ông trời thật có những trò đùa quái đản. Cô đi tới bên giường, nói: "Như vậy hiện tại em nói cho anh biết cũng được, Tuyên Tiêu. . . . . ."

Trên giường truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ, Tuyên Tiêu đã ngủ say rồi.

Trì Tiểu Ảnh ngơ ngác nhìn Tuyên Tiêu, càng nhìn càng thấy xa lạ. Cô thở dài, cũng không thu dọn hành lý, đi ra khỏi nhà lần nữa.

Cô muốn cùng anh chia tay trong vui vẻ, bình tĩnh nói chấm dứt, không làm được vợ chồng, anh còn có thể là học trưởng mà cô tôn kính. Tân Giang không lớn, đầu đường không thấy cuối hẻm cũng gặp, không cần làm quan hệ đôi bên trở nên khó khăn.

Bây giờ nhìn lại, đây chỉ là cô, một bên tình nguyện thôi.

Chương 18: Gây thêm rắc rối (II)

Editor: Miu Béo

***

Trước mặt là đường dành cho người đi bộ. Trì Tiểu Ảnh nhìn chung quanh, không có ai quen thuộc đi cùng cô.

Không có ai biết, từ sau khi cha cô qua đời, Trì Tiểu Ảnh vẫn không dám qua đường một mình. Dòng xe chạy tấp nập làm cho cô e ngại, chỉ nhìn thôi mà chân cô cũng không thể nhúc nhích được.

Lên đại học, bưu điện và siêu thị ở đối diện đường, mỗi lần đi, cô luôn kéo bạn học đi cùng, nắm cánh tay người khác, lòng của cô mới an bình một chút. Đi làm, qua đường, cô luôn tìm kiếm xung quanh cô gái có vẻ quen thuộc, sau đó nắm chéo áo người ta đi qua.

Hiện tại nhớ lại, Tuyên Tiêu chưa từng dắt cô qua đường. Anh luôn luôn bận rộn, không phải là đi công tác thì về đến nhà cũng nhão ra như bùn.

Nhưng anh cho cô rất nhiều, danh phận người vợ, một căn hộ thật to, còn có ánh mắt hâm mộ của đồng nghiệp người thân, cùng với những hư vinh ngoài mặt không thể nói hết.

Nhưng tất cả những thứ đó, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy còn không bằng một bàn tay có thể dắt cô qua đường.

Không có người đồng hành, cô sẽ chờ một chút đèn xanh sáng. Rốt cục có một người đàn ông trung niên đang đắt xe đạp từ từ đi tới, Trì Tiểu Ảnh chạy mấy bước, đem tay nhẹ nhàng khoác lên yên sau xe đạp của ông, cùng đi qua đường.

Đối diện đường là quán cà phê, cô tiện tay đẩy cửa đi vào, tìm cái ghế bên góc ngồi xuống. Nhân viên cửa hàng đưa tới một ly nước chanh, cô nhẹ giọng nói cảm ơn. Một người phụ nữ cùng một người đàn ông gây lộn xong, sẽ chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng còn cô, đi đâu được đây? Nhà mẹ đẻ xa như vậy, dĩ nhiên không đi được, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối vì muốn tự do, ở trọ một mình bên ngoài, cô đã từng tới đó, nhà trọ rất lớn.

"Bối Bối, em có thể ở chung với chị mấy buổi tối được không?"

Trì Tiểu Ảnh không muốn trở về căn nhà kia nữa, không lâu sau này, dù sao cũng sẽ phải đổi chủ, đi sớm đi muộn cũng giống nhau. Không phải là cô kích động, giận dỗi, chỉ là muốn đã suy nghĩ kỹ.

Ly hôn, hãy để cô yên lặng rời đi.

Ngồi ngẩn người, cô thật sự sợ Tuyên Tiêu trong lòng cô hoàn toàn thay đổi, càng không muốn cùng Yên Nam Nam, Ninh Y tranh giành đến bể đầu chảy máu.

"Chỉ ở mấy buổi tối, em sẽ nhanh đi tìm phòng."

Ninh Bối Bối thoáng do dự: "Tiểu Ảnh, em thật sự muốn ly hôn sao?"

Trì Tiểu Ảnh nhợt nhạt cười một tiếng: "Trông em giống như đang nói giỡn sao? Không phiền chứ?"

"Tiểu Ảnh, em biết. . . . ." Ninh Bối Bối chép miệng, sau đó cười.

"Chị biết rất nhiều thương nhân trong giới địa ốc, để chị nhờ bọn họ nhanh chóng tìm cho em một căn phòng, ngày mai em có thể vào ở. Tối nay ở khách sạn đi, chị chi tiền cho. Có được hay không? Nhưng Tiểu Ảnh à, sao em có thể để lại cho Tuyên Tiêu căn hộ đó một cách vô ích như vậy. Có phải là quá dễ dàng cho anh ta rồi không?"

"Căn phòng ô uế đó, em không muốn nữa. Thôi, em tìm chỗ khác để ở, chị nhanh chóng tì giúp em một nhà trọ là tốt rồi."

Ninh Bối Bối là cô gái thời đại mới, có khi mang tình nhân trở về hẹn hò, Trì Tiểu Ảnh đoán vậy.

"OK!"

Cúp điện thoại, Trì Tiểu Ảnh ngồi ở quán cà phê, ăn một phần fast food, liền rời đi.

Ở ven đường đón một chiếc xe, cô bật thốt lên muốn đi tới chỗ thôn ven bờ sông.

"Nơi đó không phải đã phá bỏ và dời đi rồi sao." Tài xế xe taxi nói. "Còn có người ở sao?"

Trì Tiểu Ảnh ngắm phòng cảnh ngoài cửa sổ, không nói gì.

Đi đến thôn đã bị phá bỏ và dời đi, nhưng lại có một con đường rộng rãi âm u yên tĩnh dị thường. Bờ sông thành phố Tân Giang được quy hoạch thành một khu ngắm cảnh, có công viên, khu giải trí, còn có khu chung cư hạng sang Khế Viên đang ở trong đó.

Còn lại một ít cư dân, không nhiều lắm, toàn bộ đã dời đi nơi khác, còn có mấy tòa nhà cũ kỹ hai, ba tầng lỗi thời đứng thẳng, trên vách tường có thể thấy được mọi người dùng vôi viết mấy chữ "Dỡ bỏ" thật to.

Trì Tiểu Ảnh xuống xe, kéo theo hành lý đi đến một tòa nhà hai tầng ven đường.

Ban ngày, cửa lại bị đóng nghiêm chỉnh. Trì Tiểu Ảnh nhẹ nhàng gõ cửa, một hồi lâu, mới nghe được bên trong vang lên tiếng bước chân.

Cô gái với ánh mắt thật to, ngó đầu từ trong khe cửa dò xét nhìn ra ngoài.

"Này! Trì Linh Đồng." Trì Tiểu Ảnh cười chào hỏi. "Có thể ở nhờ mấy ngày chứ?"

Trì Linh Đồng là em khóa dưới của cô, cùng trường nhưng không cùng hệ. Hai người quen biết nhau ở câu lạc bộ văn học, chẳng qua là biết, cũng không thân lắm.

Người nào sẽ nghĩ tới chuyện, nhà thiết kế Khế Viên thế nhưng lại ở trong một tòa nhà bị phá dỡ nguy hiểm như vậy.

Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn, đón lấy túi xách của cô.

"Vào đi! Tôi ngủ ban ngày, buổi tối làm việc, vừa lúc, tránh để cho cái giường này nhàn rỗi, chị muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu."

Cô chỉ vào góc tường duy nhất không có bày sách đặt một chiếc giường đơn, một chút cũng không có tò mò một phụ nữ đã có chồng đột nhiên muốn chơi trò bỏ nhà trốn đi là vì sao.

Đây chính là điều Trì Tiểu Ảnh cần lúc này.

Tất cả những gì liên quan đến Tuyên Tiêu, cô chỉ nghĩ lắng đọng, không muốn ồn ào.

Cô và Trì Linh Đồng mặc dù không quen, nhưng cô cảm thấy Trì Linh Đồng có thể hiểu cô. Thực chất là người vừa mất đi tình yêu, tâm ý tương thông.

Trì Linh Đồng sắp xếp giúp cô xong, rồi bò trở về giường.

Trong phòng khắp nơi đều là sách cùng giấy viết bản thảo, còn có đồ ăn vặt, màn hình máy tính chợt lóe chợt tắt, khắp nơi cho thấy cô ấy là một trạch nữ phong bế cuộc sống.

Trì Tiểu Ảnh coi như là đã có điểm dừng chân, buồn bực trong lòng hơi chút giảm bớt.

Hôm nay là chủ nhật, cục dân chính không làm việc, ngày mai là thứ hai, tìm thời gian cùng Tuyên Tiêu làm thủ tục ly hôn. Sau này, anh cũng không thấy phiền, cô cũng sẽ không rầu rĩ nữa.

Từ đó, anh đi đường dương quang của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi. Không còn liên quan nữa, ngày mai tươi sáng cũng sẽ đến.

Trì Tiểu Ảnh sợ mình sống ở trong phòng ảnh hưởng đến giấc ngủ của Trì Linh Đồng, cô mở cửa đi ra ngoài.

Ven đường có rất nhiều cây liễu, tiết trời này, cây cũng đã ngả vàng. Người đi đường rất ít, đi tới trước, liền thấy một cây liễu đang phất phơ trong gió, uyển chuyển lay động như "hẹn người trong ánh chiều tà".

Đường đối diện, chính là "Khế Viên" nổi tiếng xa gần.

Phòng bên trong Khế Viên, không chỉ có thanh u hoa mỹ, không giống những chung cư khác. Chủ nơi này từ khi bắt đầu xây dững đã nói rõ, chỉ mướn không bán, hơn nữa người mướn phòng phải do nhà họ Nghiêm xét duyệt tư cách, không phải là người có tiền là có thể mướn được. Một

chiêu này ngược lại làm cho mọi người rất hiếu kỳ, mọi người ở Tân Giang cho rằng mướn được phòng ở Khế Viên là niềm tự hào.

Thấy bên cạnh không có người nào, hoàng hôn dần buông xuống, Trì Tiểu Ảnh mới cho dòng nước mắt tràn mi lăn xuống.

Tuyên Tiêu bị bệnh đau dạ dày, cô nên ở lại chăm sóc anh, nấu cho anh bát cháo để dễ tiêu hóa. Trong nhà có chút lộn xộn, cũng muốn dọn dẹp lại thật tốt. Cô không phải là người máu lạnh, lại càng không phải là người vô tình, nhưng là cô thật sự không thể ngây ngốc trong ngôi nhà đó thêm một khắc nào nữa.

Trong đầu luôn không kìm lòng được nhớ tới lời nói của Yên Nam Nam, bộ đồ ngủ mặc trên người Ninh Y.

Không có cô, Tuyên Tiêu tự có người giành lấy chăm sóc, cô lo lắng cái gì đây?

Nếu không đã đi cả ngày rồi, tại sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng Tuyên Tiêu không gọi?

Cô đối với anh, trừ danh nghĩa trên luật pháp, đã sớm có cũng được mà không có cũng không sao.

Hôn nhân đi tới tình trạng này, thật đáng buồn.

Không cách nào phân biệt đúng sai, chỉ có thể nói là duyên đã hết.

Điện thoại trong túi áo đột nhiên vang lên, Trì Tiểu Ảnh giật mình, không có dũng khí mở ra.

Tiếng chuông dường như thúc giục vang lên không ngừng, cô bất đắc dĩ mở ra, là Ninh Bối Bối, cô thầm nghĩ có thể là phòng đã thuê xong, chị ấy thật đúng là người thuộc trường phái hành động.

Lau hết nước mắt, xác định thanh âm không có gì khác thường, mới nhấn phím trò chuyện.

"Tiểu Ảnh, Tần Lãng mới vừa gọi điện thoại mời chúng ta đi ăn cơm." Giọng nói của Ninh Bối Bối bởi vì kích động mà đặc biệt cất cao.

"Em có việc đang ở phía ngoài." Trì Tiểu Ảnh từ chối thẳng thừng. Một lát sau mới nhớ Tần Lãng là ai, cảm thấy người này thật là nhiệt tình.

"Không được, người ta mời cả hai chúng ta. Đến đây đi, dù sao bây giờ em cũng có một mình. Ra ngoài tụ tập cùng bạn bè, để tâm tình buông lỏng một chút."

"Sau này đi, tối nay thật sự em không muốn đi ra ngoài."

"Không được, bình thời em nói không đi, chị cũng không miễn cưỡng. Hôm nay không được, chị lo cho em, đi đi, nói cho chị biết địa chỉ, Tần Lãng nói đến đón hai người chúng ta."

Ninh Bối Bối rất biết quấn người, giọng điệu không cho người khác có thể từ chối.

Cô không nghĩ tới Tần Lãng lại nhanh hẹn cô như vậy, dĩ nhiên, đây không phải là cuộc hẹn hai người. Cô hơi có chút rụt rè, mới lộ vẻ giá trị. Cái này cần Trì Tiểu Ảnh xuất hiện.

Trì Tiểu Ảnh hiểu tâm tư của Ninh Bối Bối, Tần Lãng chẳng qua là bạn của Ninh Bối Bối, cô chen chúc náo nhiệt làm gì, nói không chừng người ta chỉ là nói một câu khách sáo. Nếu là bình thường, cô cũng sẽ cự tuyệt, chưa kể hiện tại cô mặt xám mày tro, tâm tình như rơi xuống đáy tuột dốc không phanh.

"Bối Bối, thật xin lỗi. . . . . ."

"Đừng, đừng..." Ninh Bối Bối tức thời chặn lại lời của cô.

"Đừng từ chối ý tốt của người khác, không cần lâu đâu, em ăn cơm xong liền rời đi, không cần phải tiếp tục tham gia, như thế nào?"

Trì Tiểu Ảnh thở dài, không cách nào phản bác, chỉ có thể nhượng bộ. Làm sao trước đây cô lại quen biết một người bạn như Ninh Bối Bối chứ. Hiện tại cô cần là một cái ôm ấm áp, mà không phải một nhóm người cùng nhau tụ họp chén lớn chén nhỏ.

"Được rồi, ở nơi nào, em tự đón xe tới."

Chương 19: Gây thêm rắc rối (III)

Cô không phải mặt trăng của anh, anh cũng không phải mặt trời của cô.

♥♥♥

Editor: Lữ

***

Buổi gặp mặt được đặt tại một nhà hàng kiểu Nhật rất xa hoa, hoa viên, cảnh vật xung quanh tĩnh lặng xinh đẹp, món ăn sang trọng.

Tiếp tân dẫn Trì Tiểu Ảnh vào một căn phòng nhỏ, cô mới biết không chỉ có cô và Ninh Bối Bối lẫn Tần Lãng ba người, còn có hai nam hai nữ, Tần Lãng lần lượt giới thiệu viện trưởng và chủ nhiệm khoa ngoại còn có thêm hai vị bác sĩ nữa.

Cô vẫn mặc quần áo ban sáng, còn Tần Lãng thì toàn thân mới cáu, áo sơ mi màu tối, quần dài màu xám tro, vóc người cao lớn, không giống như một người đàn ông đã ngoài bốn mươi một chút nào, nhìn rất đẹp trai phóng khoáng.

Những người bình thường được người khác xem như thiên sứ áo trắng, cởi áo blouse xuống một cái, tựa như biến thành một người khác, nói năng bạo dạn, không trau chuốt, đặc biệt thích nói chuyện theo hơi hướm gây cười, không hề ra vẻ nghiêm trang đạo mạo như ngày thường. Điều này rất hợp với sở trường của Ninh Bối Bối, tối nay cô nàng ăn vận đặc biệt xinh đẹp, giống như bị mấy người kia đánh cho thành từng mảnh, đang khi nói chuyện, đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại, không ngừng liếc về phía Tần Lãng.

Tần Lãng nói không nhiều, chỉ mỉm cười lắng nghe. Trì Tiểu Ảnh vốn là một người ít nói, bởi vì tâm sự chồng chất, càng không có lòng dạ nào nói chuyện.

Nhưng chỉ cần Trì Tiểu Ảnh mở miệng, Tần Lãng sẽ nói theo.

Bàn ăn gồm bốn chiếc bàn vuông kiểu Nhật ghép lại, bảy người xếp bằng ngồi xung quanh. Trì Tiểu Ảnh chọn một góc nhỏ, kế bên Ninh Bối Bối, Ninh Bối Bối tự nhiên ngồi kế bên Tần Lãng. Trì Tiểu Ảnh ngồi đối diện với một bác sĩ nữ miệng cười kéo đến tận mang tai.

Phục vụ trở vào gọi món, vị viện trưởng kia kính cẩn đưa thực đơn cho Tần Lãng trước, Tần Lãng khoát khoát tay, hướng về Ninh Bối Bối và Trì Tiểu Ảnh, nói rằng hãy để cho khách mời chọn đi.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh phiền muộn, cười cười ứng phó, đem thực đơn cho Ninh Bối Bối. Từ thái độ và cách nói chuyện của viện trưởng với Tần Lãng, thấy được Tần Lãng vốn không chỉ là một bác sĩ, tựa như một vị khách quý có địa vị rất cao vậy.

Ninh Bối Bối thành thạo chọn món với phục vụ, dáng vẻ đặc biệt xinh đẹp, thời thượng.

Dáng vẻ xinh đẹp của một cô gái lúc nào cũng thu hút người khác, mỗi tiếng nói cử động của Ninh Bối Bối, tuy có chút kiểu cách, nhưng không thiếu sự nũng nịu, nếu là đàn ông đều sẽ vui vẻ bằng lòng cùng cô nói chuyện. Rất nhanh cô đã trở thành nhân vật chính của cuộc gặp mặt, không tránh được việc trở thành kẻ thù chung của hai vị bác sĩ nữ kia.

Vì vậy hai bác sĩ nữ liền trò chuyện cùng Trì Tiểu Ảnh, cố tình lạnh nhạt với Ninh Bối Bối.

Trì Tiểu Ảnh như ngồi trên chông, nói một lúc lại liếc nhìn chăm chăm ra bên ngoài, thức ăn sao còn chưa chịu lên?

Rốt cuộc, món ăn Nhật đa dạng màu sắc sắp xếp kiểu cách cũng lần lượt được bưng lên.

Vừa bắt đầu buổi tiệc, mọi người đã tranh nhau mời rượu Tần Lãng, Tần Lãng nhấp một ngụm, tất cả còn lại đều uống cạn, không giống như đang cùng người khác đối ẩm.

Trước mặt Trì Tiểu Ảnh đặt một mâm sushi hải sản, cô gắp một miếng, còn chưa kịp vào miệng, đã cảm thấy buồn nôn, vội vàng buông đũa xuống, uống vội một hớp nước ấm, mới ép được cơn buồn nôn xuống, sau đó cũng rất ít đụng đũa.

Trên bàn ăn, những người khác trò chuyện vô cùng hưng phấn.

"Cô Trì thực sự đọc bản vẽ công trình?"

Chẳng hiểu thế nào, nói qua nói lại, bây giờ trọng tâm câu chuyện lại chuyển sang Trì Tiểu Ảnh. Chủ nhiệm khoa ngoại không tin nhìn Trì Tiểu Ảnh.

"Vâng." Trì Tiểu Ảnh gật đầu một cái.

"Ai cũng nói nữ sinh đọc bản vẽ công trình đều thuộc hàng khủng long đấy, khí chất cô Trì như vậy, xinh đẹp hẳn là nên đọc nhạc lý, nghệ thuật, đọc bản vẽ thật là mai một."

Người trong bàn đều cười lớn.

Trì Tiểu Ảnh cũng cười theo, lời nói đùa trên bàn rượu. Người ta chỉ nói vế trước lược bỏ vế sau, không cần cho là thật.

"Cô trì, vậy cô nhất định đã đọc qua Tam Đại Cơ Học rồi." Chủ nhiệm khoa ngoại lại hỏi.

"Dĩ nhiên, Cơ học Vật liệu, Cơ học Lý thuyết, Cơ học Kết cấu, có cần tôi giới thiệu từng thứ một không?" Trì Tiểu Ảnh trêu chọc nhếch nhếch khóe miệng.

"Không cần, không cần, cái đấy thì sâu quá rồi, nghe không hiểu. Nhưng mà cô có biết ba định luật cơ học của tình yêu không?"

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên: "Cái đó cũng có định luật sao?"

"Có đấy." Ninh Bối Bối nói thay.

"Định luật một: Vị trí mặt trăng của người chồng và người vợ cùng rơi vào một chòm sao. Định luật hai: Vị trí mặt trời của người chồng hợp thành một góc một trăm tám mươi độ với vị trí mặt trăng của người vợ. Định luật ba: Vị trí mặt trời của người chồng và vị trí mặt trăng của người vợ cùng thuộc một chòm sao. Trong định luật này, mặt trăng đại diện cho nội tâm của một người trong vũ trụ, hai mặt trăng tương đồng, thì hiển nhiên là tâm linh tương thông, vợ chồng hòa hợp, giống như vừa gặp đã yêu. Nếu một là mặt trời, một là mặt trăng, thì mặt trăng có khuynh hướng phụ trợ cho mặt trời, bình thường thì hai người sẽ lâu

ngày nảy sinh tình cảm, bởi vì hiểu rõ nhau mà xuất hiện sự đồng cảm. Mặt trăng và mặt trời hợp thành một trăm tám mươi độ kia là, giữa hai bên vừa tồn tại một lực hấp dẫn vô cùng lớn, vừa có tương phản rõ rệt, kiểu này thì giống như bạn đời vừa yêu vừa hận. Thế nào, đúng không?" Ninh Bối Bối hất cằm, quét mắt qua vài người đang trố mắt nhìn.

"Vậy thì ngoại tình giải thích thế nào?" Đột nhiên Trì Tiểu Ảnh hỏi.

"Cái đấy thì tương đương với một hành tinh hấp dẫn vài vệ tinh, thuộc về phạm vi cơ học cao cấp, không có chút bản lĩnh đấy đâu, vẫn là có chút thử nghiệm thì tốt hơn." Ninh Bối Bối đáp.

Các thiên sứ áo trắng cười ầm lên, hăng say mời rượu Ninh Bối Bối.

Cô không phải mặt trăng của anh, anh cũng không phải mặt trời của cô.

Ninh Bối Bối tửu lượng tốt, rượu này độ cũng không tính là cao, uống vài hớp, đôi mắt thanh tú sáng rực nhìn về phía Tần Lãng.

"Bác sĩ Tần, anh có khuynh hướng định luật tình yêu thứ mấy?"

"Tôi?" Tần Lãng nhíu mày một cái. "Duyên phận có thể gặp không thể cầu, tôi thuận theo tự nhiên. Vận mệnh bảo có, nhất định sẽ có. Tự bản thân xuất hiện, không cần tùy tiện cố gắng. Chỉ có thể chờ. Xin phép vắng mặt một chút."

Anh cầm di động đi ra bên ngoài.

"Bác sĩ Tần đúng là kim cương Vương Lão Ngũ số một Tân Giang, liền làm cho các đại mỹ nữ trong bệnh viện dõi theo, cậu ấy có câu theo vài vệ tinh cũng không là vấn đề gì." Viện trưởng nhìn theo hướng Tần Lãng đi ra, cười nói.

*(*Kim cương Vương Lão Ngũ: Chỉ những người đàn ông đã qua 35, rất có tiền, độc thân, gặp nhiều trong giới giải trí.)*

Ninh Bối Bối không ngừng mời rượu viện trưởng, thừa dịp thăm dò thêm chút tin tức về Tần Lãng.

Trì Tiểu Ảnh vô cùng rung động trước câu nói kia của Tần Lãng.

Kiểu đàn ông từng trải, thành thục, trầm ổn, muốn loại con gái nào không có, hà tất gì phải đợi? Lẽ nào mấy năm qua anh đều sống cuộc sống một mình ư? Vấn đề tâm lý và sinh lý giải quyết thế nào? Hay chính là dùng một loại tín niệm trong lòng như vậy, chống đỡ cuộc sống cô độc của bản thân?

Điện thoại trong túi chợt rung, lấy ra nhìn, vô cùng giật mình, là Tần Lãng.

"Cả buổi tối em không ăn gì, có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không? Muốn ăn gì, tôi chọn giúp em, nhà hàng này cũng có cơm Trung."

Anh lại khiến cô rung động.

Anh là mặt trăng được các tinh tú quây quanh, nhưng sự chú ý này lại rơi xuống trúng cô. Nếu như ngay trước mặt người trong bàn, hỏi han ân cần với cô, người khác sẽ cảm thấy kỳ lạ. Cô chỉ là một người thuận tiện được kéo theo làm khách, không tiện yêu cầu quá nhiều. Cho nên, mới có cách thức này.

Sự chăm sóc chu đáo của anh khiến cô hoảng sợ.

"Không, tôi khá no rồi, cảm ơn."

Cô lễ độ gửi lại một tin, có chút bất an.

Phút chốc, Tần Lãng đi vào từ bên ngoài, một phục vụ bàn theo sau, trên tay bưng một cái bát màu lam, bên trong là bánh trôi, một luồng hương quế thoang thoảng chớp mắt tràn ngập gian phòng.

"Vừa vặn qua hành lang, ngửi thấy mùi thơm bánh trôi quế hoa, hình như đã nhiều năm rồi không ăn, nhịn không được bảo phục vụ làm một bát." Tần Lãng cười nói.

Những người khác hếch mũi ngửi ngửi, ồn ào bảo rằng thơm quá. Nhưng món ăn kiểu này bình thường sao có thể so với món ăn Nhật Bản đắt đỏ, bưng lên từ trong mâm, có rất ít người thưởng thức, Ninh Bối Bối múc một chén.

"Trì Tiểu Ảnh muốn một chút không?" Tần Lãng nghiêng đầu qua hỏi.

Trì Tiểu Ảnh gật khẽ đầu một cái: "Tôi nếm thử xem." Đây là bánh trôi đặc biệt làm vì cô, cô không thể bỏ qua ý tốt của Tần Lãng.

Bánh trôi trong veo vừa chạm vào miệng, hương thơm mềm dẻo mê người, thật đúng là kích thích dạ dày của cô, không kiềm được ăn nhiều hơn một chút.

Lần mời rượu thứ hai lại bắt đầu, Tần Lãng sảng khoái cùng viện trưởng cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Cuộc gặp mặt kết thúc, chưa đến chín giờ, viện trưởng đề nghị đi uống cà phê, không thì đến KTV, Tần Lãng cười xua tay: "Hôm nay tôi có cuộc phẫu thuật, hôm qua lại ngủ trên xe cả đêm, không trụ nổi nữa, ngày khác đi!"

Ninh Bối Bối tủi thân dẩu miệng lên: "Bác sĩ Tần, anh cũng không phải trẻ con, sao lại có chuyện chín giờ liền ngoan ngoãn lên giường, đi đi, đi đi."

"Tôi không phải trẻ con, so với em, còn lớn hơn đấy, đương nhiên tinh lực không bằng em rồi. Đi chơi vui vẻ nhé."

Tần Lãng "tứ lạng bạt thiên cân" (bốn lạng địch nghìn cân) chặn Ninh Bối Bối xa hơn ngàn dặm.

"Vậy cũng được, phiền anh đưa Tiểu Ảnh về." Ninh Bối Bối ít khi nhắc đến Trì Tiểu Ảnh.

"Đó là điều nên làm."

Trì Tiểu Ảnh nhếch khóe miệng, ngẩn người, đem lời cự tuyệt nuốt vào trở lại trong bụng.

Kế tiếp, mọi người chia làm hai ngả, một đường tiếp tục đến quán khác, một đường trở về nhà. Ninh Bối Bối trăm phần không tình nguyện nói tạm biệt với Tần Lãng, có được hôm nay, lần sau cô có thể chủ động hẹn gặp Tần Lãng rồi, nghĩ đến những điều này, trong lòng cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

"Em ở đâu?" Tần Lãng mở cửa xe, điềm đạm nhìn về phía Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh nhún vai tự giễu: "Chỗ tôi cũng tiện đường ngồi xe đấy."

"Em cũng ở Khế Viên?"

"Không, gần đó."

Lúc này, cô ngồi vào chỗ bên cạnh anh, cách anh rất gần. Gặp gỡ hai lần, hẳn là xem như đã quen. Ban đầu cô nghĩ Tần Lãng đã uống rượu không biết có thể lái xe hay không, không ngờ đến anh lái xe vô cùng vững vàng. Cơn đau bụng so với ban ngày càng nặng hơn, nhưng vẫn chỉ có những giọt đỏ sậm, trong cơ thể cô sẽ không mọc ra thứ gì cản trở nhiệt lưu đấy chứ?

Trì Tiểu Ảnh ngẫm nghĩ lại thấy hơi sợ, trong ngực có một loại cảm giác tắc nghẹn. Bánh trôi ăn vào trong bụng lại bắt đầu trở mặt giằng co, cô không nhịn được che miệng, một tay ôm bụng, khom người xuống.

"Tiểu Ảnh, em lạnh à?" Đèn xe đối diện chiếu vào trong xe, làm rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Trì Tiểu Ảnh.

"Không phải." Cơn đau càng lúc càng tăng, đến mức không thể hít thở. Không được, ngày mai phải đến bệnh viện xem một chút, không lẽ tâm tình không tốt sẽ dẫn đến đau bụng khi hành kinh?

Tần Lãng đậu xe lại ven đường, từ sau rút ra một cái áo khoác khoác lên người cô. Áo khoác mang theo hương bạc hà mát rượi, không phải là mùi thuốc lá, cũng không phải mùi rượu, rất sạch sẽ.

Trì Tiểu Ảnh đau đến hai mắt díu chặt, hơi thở có phần hỗn loạn.

"Tiểu Ảnh, chúng ta đến bệnh viện xem một chút nhé?" Tần Lãng vô cùng không yên tâm nhìn cô một cái.

"Tôi đoán do mệt mỏi thôi, ngủ một giấc sẽ tốt lại." Trì Tiểu Ảnh có ý muốn nói với Tần Lãng đây chỉ là hiện tượng sinh lý.

Tần Lãng không nói gì thêm, chỉ lái nhanh thêm một chút.

Rất lạ, khi xuống xe, cơn đau bụng lại chuyển biến tốt hơn, nhưng một chốc khi ở trên xe kia, Trì Tiểu Ảnh đã đau đến cả người toàn mồ hôi lạnh, gần như bị choáng.

Cô trả lại áo khoác, nói lời cảm ơn, sau đó chào tạm biệt.

Tần Lãng nhìn những căn nhà cũ kỹ ẩn mình trong bóng đêm một chút, gọi cô lại, từ trong xe lấy ra hai thứ đưa cho cô.

"Đừng hà khắc với bản thân quá, để mình thư thái một chút cũng không tệ. Thật ra hôm nay đã là lần thứ tư chúng ta gặp nhau, chỉ là em không nhớ được thôi." Tần Lãng cười cười, vẫy chào rồi lên xe, "Tiểu Ảnh, ngủ ngon, mơ đẹp. Cơ thể khó chịu, lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi."

Cô mơ mơ hồ hồ nhìn xe của Tần Lãng rời xa, đèn đường tỏa ra những chùm sáng yếu ớt, cô cúi đầu, màu đỏ trong tay thoáng một cái vụt vào trong tầm mắt.

Là giấy hôn thú của cô và Tuyên Tiêu đã mất lại trở về, từ một người lạ mà cô tiếp xúc thông qua Ninh Bối Bối.

Đột nhiên cô nghĩ đến.

Tần Lãng không phải là bạn bè của Ninh Bối Bối, anh vốn là người ở ngã tư đường kia thiếu chút nữa đã đụng vào cô, là người đàn ông ở hội quán massage bị cô hiểu lầm.

Thế giới này thật đúng là nhỏ bé, chả trách nhìn lại có vẻ quen mắt.

Trì Tiểu Ảnh nở nụ cười nhàn nhạt, khẽ vuốt ve tờ hôn thú trong tay, bây giờ thì được rồi, chuyện ly hôn giữa cô và Tuyên Tiêu trở nên rất đơn giản.

Còn đây là ý trời.

Chương 20: Gây thêm rắc rối (IV)

Editor: Lữ

***

Tuyên Tiêu ngủ một mạch đến mặt trời ló dạng ở hướng Đông, mở mắt ra, bên cạnh trống trải, trên giường một vệt nhăn cũng không có. Anh nhíu chặt mày, khoác áo bước xuống giường, nhà bếp, nhà vệ sinh, thư phòng, phòng khách đều tìm qua một lượt, cũng không có Trì Tiểu Ảnh. Anh đứng trên ban công ngắm nhìn bụi cây xa xa, chỉ mới hơn sáu giờ.

Sớm như vậy, cô đi đâu? Hay vẫn là cả đêm không về?

Tuyên Tiêu chợt rùng mình một cái, anh khẳng định chắc là vế sau. Chén bát trong nhà bếp sắp xếp ngay ngắn, trong nồi trống không, tủ lạnh chỉ còn vài quả táo lạnh đến đông cứng, một túi bánh mì, giống như đã nhiều ngày không ăn cơm.

Suốt hai ngày nghỉ này, cô ấy đã làm gì?

Tuyên Tiêu phát hiện ra có gì đó không bình thường, nhớ đến dáng vẻ tức giận đến mặt mũi tái mét của cô hôm qua, còn nói với anh quần quần áo áo cái gì đó.

Quái quỷ, rốt chuyện là xảy ra chuyện gì?

Tuyên Tiêu rất ghét mọi chuyện trật khỏi quỹ đạo, trước nay Trì Tiểu Ảnh chưa từng khiến anh phiền muộn chút nào, từ khi còn là bạn gái đến khi là vợ, biểu hiện của cô vô cùng quan tâm săn sóc, khéo léo, dịu dàng, tuy rằng hướng nội, không thích tụ tập.

Một phụ nữ, cả đêm không về, nói lên điều gì. Đừng nói với anh, chỉ vì một bộ quần áo mà cô bỏ nhà đi.

Khuôn mặt anh cứng nhắc cầm lấy điện bàn, đột nhiên tức giận ném ống nghe xuống.

Chết tiệt, anh lại không nhớ nổi số điện thoại của cô, hôm nay dù thế nào cũng phải đi mua điện thoại di động trước, sau đó lưu lại số của những

người kia.

Tuyên Tiêu tắm sơ qua, không tỉ mỉ phối đồ giống như ngày thường, tùy ý mặc lấy, đóng sầm cửa lại, mặt chảy dài, trong lòng vô cùng khó chịu. Người đi cùng thang máy nhìn thấy anh, lời bắt chuyện chuẩn bị vọt ra lại phải nuốt trở vào.

Cửa hàng điện thoại di động vừa mở cửa, đã đón được một vị khách.

Tuyên Tiêu là người hoài niệm cái cũ, vẫn chọn loại trước kia, nhưng chưa được sạc pin. Nhìn lại một chút thấy sắp đến giờ làm việc, cầm hộp điện thoại lên, đến phòng làm việc để làm nốt việc còn lại.

Xe rẽ vào đường lớn, đỗ xe xong, Tuyên Tiêu đi về phía văn phòng làm việc.

Một chàng trai trẻ tuổi mặc quần áo "trẻ trâu" chặn đường anh lại, mũi thở ra khói, lời nào cũng không nói.

Tuyên Tiêu bị cậu ta làm cho ù ù cạc cạc, nên mở miệng trước hỏi cậu ta có chuyện gì.

Chàng trai trẻ khiêu khích nói: "Anh là Tuyên Tiêu đúng không?"

Tuyên Tiêu nhíu chặt mi, đợi cậu ta thở đều rồi mới nói tiếp.

Chàng trai trẻ thở thật dài, rướn mày lên: "Rốt cuộc bây giờ tôi cũng hiểu, hiểu toàn bộ. Ban đầu còn cho rằng anh là một tên cáo già béo bụng phệ, không ngờ vẫn còn đội lốt trai trẻ, lại có tài, có tiền, gặp mặt mỗi ngày. Cô ấy sao có thể không yêu cơ chứ? Nhưng vậy thì sao, có những thứ này thì anh có thể tùy tiện dụ dỗ phụ nữ à? Xã hội này trở nên bẩn thỉu thế này, chính là nhờ người đàn ông như anh đấy, ỷ trong tay có chút quyền, dáng người có vài phần đẹp đẽ, liền biến đám thục nữ thành kỹ nữ, phải không?"

Liên tiếp những lời chỉ trích không đầu không đuôi, lũ lượt không ngừng như pháo oanh tạc, khiến Tuyên Tiêu cảm thấy thật không thể tin được. Cậu trai trẻ trước mặt giống như một kẻ điên tính khí thất thường.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì, sao chỗ nào cũng không được như ý. Anh dùng một tay ra hiệu, hỏi: "Xin hỏi cô gái anh nói là ai?"

Chàng trai vô cùng tức giận: "Đến lúc này, anh còn vờ vịt?"

"Tôi giống như đang giả vờ sao?"

"Nhìn thì có vẻ không giống."

Chàng trai trẻ không khỏi châm chọc nhếch nhếch khóe miệng, rút từ trong túi ra một xấp hóa đơn điện thoại thật dài.

"Cái này mới được gửi đến từ công ty, nhìn đi, thời gian gửi tin nhắn và số, anh quen không? Hôm qua các người còn cùng đi Thượng Hải, nghĩ ra chưa? Ngay từ đầu, cô ấy nói muốn chia tay với tôi, tôi còn tưởng cô ấy tùy hứng, không ngờ cô ấy muốn thật. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, tôi không làm sai điều gì, hóa ra mấu chốt là ở anh. Nghe nói anh có vợ rồi, thế thì, anh định xử lý cô ấy thế nào? Làm tình nhân, hay là bà hai? Còn không thì ly hôn để cưới cô ấy?"

Tuyên Tiêu vẻ mặt không đổi nhặt hóa đơn điện thoại lên, lạnh lùng liếc một cái. Cậu trai trẻ tiếp tục trách móc, liên tiếp nã pháo, càng nói càng hăng. Âm lượng tăng vụt rốt cục cũng khiến các nhân viên trong phòng làm việc của Tuyên Tiêu ngước đầu lên.

Khuôn mặt của Ninh Y trắng bợt, cô cắn môi, hơi thở chững lại, điên tiết kéo cửa ra, vọt đến.

"Dương Quang, anh điên à, đây là chuyện giữa tôi và anh, không liên quan đến người khác."

"Ái chà, rốt cuộc cũng tình chàng ý thiếp, em vẫn còn bênh vực cho anh ta. Anh ta là người khác đấy à? Vậy em thề đi, em muốn chia tay với anh, không chút nào liên quan đến anh ta."

Bây giờ Tuyên Tiêu mới hiểu ra, tên nhóc này hóa ra là bạn trai của Ninh Y.

"Nói chuyện yêu đương, hợp thì đến, không hợp thì tan, nói nhiều có ích gì chứ?" Ninh Y gấp đến độ sắp phát khóc, liều mạng đẩy Dương Quang sang một bên.

"Em nói dễ dàng quá đấy, chúng ta ở cùng cũng sắp hai năm rồi, lập tức sẽ nói đến chuyện kết hôn, bây giờ em nói không chơi nữa, thế thì ít nhất

cũng phải cho anh một lý do?"

"Được, được, tôi cho anh lý do." Ninh Y không thèm đếm xỉa gì nữa, lúng túng thẹn thùng khom lưng với Tuyên Tiêu: "Xin lỗi, tổng giám đốc Tuyên, làm phiền đến anh."

Tuyên Tiêu hững hờ nhắm mắt: "Không sao! Xử lý tốt chuyện này rồi lại đến làm việc, loại chuyện như thế này lần sau không được phép tái diễn nữa. Có thể nhìn ra, cậu ta rất yêu cô, quý trọng một chút!"

Anh khẽ cúi đầu, ném hóa đơn điện thoại đi, lướt qua người Dương Quang, tiếp tục đi về phía tầng mười.

"Anh... nói gì đấy, anh quay lại đây..." Dương Quang tức giận chỉ chỉ vào Tuyên Tiêu.

"Tôi... bị anh làm cho tức chết mất." Ninh Y cảm thấy không biết giấu mặt vào đâu, cắn răng nghiến lợi kéo Dương Quang chạy ra ven đường.

"Em tức tối cái gì, em thấy chưa, loại người như vậy chẳng qua chỉ chơi đùa với em một chút, không có khả năng lấy em..."

Dương Quang không sợ chết nói còn chưa xong.

Ninh Y ngước mặt lên trời thờ dài, khóc không ra nước mắt.

Cách một tấm kính, người xem trò vui vừa trông thấy Tuyên Tiêu đi vào, cuống quýt vùi đầu vào màn hình máy tính, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tuyên Tiêu bình tĩnh đi vào phòng làm việc của mình, tay gõ nhẹ mặt bàn, tâm trí không yên, không muốn làm gì cả.

Hôm nay là thứ hai, không phải ngày thứ sáu đen tối mà!

Đột nhiên nghĩ đến điện thoại còn chưa sạc pin, vội vàng mở hộp, lấy di động ra, cắm cáp vào, nối với nguồn, nhấn nút khởi động, tiếng nhạc êm tai vang lên, trên màn hình xuất hiện một con bướm bay lượn.

Máy vừa khởi động được một lúc, trên màn hình nhấp nháy gửi tin đến, chừng hơn hai mươi tin, hơn phân nửa là tin rác, có vài tin do khách hàng gửi đến, không hề có Ninh Y. Tuyên Tiêu vừa xem vừa xóa, anh

ngạc nhiên phát hiện có một tin là do vợ anh gửi đến, phải, phải rồi, hôm trước, cô có hỏi anh rằng có nhận được tin nhắn của cô hay không.

Tuyên Tiêu mở tin ra, ngây người như phỗng.

"Tuyên Tiêu, chúng ta ly hôn đi."

Thời gian là sáng sớm thứ bảy, khi đó anh vẫn còn trong phòng làm việc, vừa đập vỡ điện thoại.

Cô muốn ly hôn? Cô muốn ly hôn? Cô muốn ly hôn?...

Đầu Tuyên Tiêu ong ong trống rỗng, chỉ đờ đẫn lập đi lập lại câu hỏi này.

Anh xem lại một lần nữa, nghĩ rằng có thể do hoa mắt không. Không, vô cùng chân thực, Trì Tiểu Ảnh nói cô muốn ly hôn, rất ngắn gọn, chỉ vài chữ, tính toán đúng thời gian, không phải vì bộ quần áo kia.

Vậy thì vì chuyện gì?

Tuyên Tiêu gõ đầu, cảm thấy linh hồn như lìa khỏi cơ thể, người biến thành một cái xác.

Đây không phải là kết quả mà anh mong muốn, chẳng lẽ biểu hiện của anh vượt quá giới hạn, ép uổng cô? Không thể nào, anh còn chưa chính thức bắt đầu mà? Tuyệt đối không phải là do có sự xuất hiện của kẻ thứ ba, anh đối với Trì Tiểu Ảnh rất kiên định.

Nếu như bọn họ phải ly hôn, Tuyên Tiêu nghĩ, vậy cũng chỉ có thể tự bản thân mình nói trước mới hợp với lẽ thường, cô muốn gì, anh đều có thể cho cô, mà cô đối với anh thì thế nào, từ đầu đến cuối đều lạnh lùng như vậy, căn bản không thể so sánh với những phụ nữ nhiệt tình nóng bỏng bên ngoài được. Nhưng trước nay anh chưa từng có qua ý định ly hôn. Người chồng như anh vậy còn không xứng đáng ư?

Mấy ngày qua, là anh cố ý để cho cô cảm giác được bên cạnh anh có người phụ nữ khác qua lại, nhưng chẳng qua muốn xem phản ứng của cô một chút, rốt cuộc có bao nhiêu quan tâm đến anh. Anh chưa từng lộ liễu thể hiện, cô lại muốn tự mình rời khỏi. Vậy màn trình diễn kia để cho ai xem?

Trong lòng Tuyên Tiêu xẹt qua một hồi đau nhói, tại sao cô có thể tùy tiện buông tay như vậy? Ngay cả tranh giành anh một chút cũng không chịu, có phải cô đã sớm mong chờ ngày này hay không?

Bỏ nhà đi là vì thế ư? Hy vọng là vậy, nếu không thì anh sẽ xé cô ra mất.

Nếu cô có gì đó ngờ vực, có thể trực tiếp hỏi anh mà?

Không được, anh tuyệt đối không đồng ý ly hôn. Bất kể là do anh, hay là do cô.

Cũng có giận dỗi, cũng không hề có sự tự nguyện, cũng có thật nhiều tình cảm mơ hồ nói không rõ. Nếu nói rằng đó là thói quen, tạm thời anh không có ý định ly hôn, như vậy vợ của anh càng không có cái quyền rời khỏi anh.

Tuyên tiêu quả quyết xóa tin nhắn đi, nếu điện thoại đã hỏng, như vậy anh xem như chưa từng đọc tin nhắn này.

Nhưng mà trái tim rốt cuộc cũng không thể giữ được sự bình tĩnh, không thể không thừa nhận, anh có một chút thương tích.

Người phụ nữ khác đều muốn tranh giành chiếm lấy cảm tình của anh, nhưng cô lại không ngừng đẩy anh ra xa, đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào, đều sẽ bị đả kích thật lớn.

Tuyên Tiêu nhìn chằm chằm di động, tâm tình tồi tệ đến cực điểm.

Có người gõ cửa, tổ trưởng tổ khảo sát giá cả đẩy cửa đi vào: "Tổng giám đốc Tuyên, người của công ty xây dựng Thủy Kiến đã đợi trong phòng họp."

"Tôi sẽ xuống ngay." Tuyên Tiêu nhớ đến hôm nay có cuộc hẹn với công ty Thủy Kiến thảo luận về việc đấu thầu xây cầu bắc qua Trường Giang. Trong lòng rối rắm từng đợt tê dại, anh đứng dậy, ổn định đầu óc thật lâu, mới đi xuống lầu.

Chương 21: Gây thêm rắc rối (V)

Editor: Miu Béo

***

Tất cả bệnh viện đều có mùi giống nhau.

Trì Tiểu Ảnh cau mày, xếp hàng, lấy số khoa phụ sản.

Sáng sớm tỉnh dậy, càng đau trầm trọng hơn. Còn chưa đánh răng, gục trên bồn cầu ói đến mặt đầy nước mắt nước mũi, còn đi tiểu nhiều lần, liên tục chạy vào phòng vệ sinh, ngẫm lại đây không phải là có chuyện, gọi điện thoại đến phòng nhân sự xin nghỉ, rồi tới bệnh viện.

Trên đường, nhận được điện thoại của Tần Lãng, hỏi cô mọi thứ vẫn ổn chứ? Cô không nói mình đi bệnh viện chuyện, cô không muốn thiếu người khác quá nhiều.

Khoa phụ sản ở tầng sáu, phía ngoài phòng chờ khám bệnh ngồi đầy người. Phần lớn đều là những người phụ nữ có thai đang nâng cao bụng, được chồng hoặc là mẹ đưa đi, vẻ mặt hạnh phúc chờ kiểm tra. Cũng có người giống như Trì Tiểu Ảnh, một mình, sắc mặt tái xám, vẻ mặt buồn bã, nhưng nhìn qua tuổi không lớn lắm.

Trì Tiểu Ảnh ôm bụng tìm một vị trí ngồi xuống, rất hâm mộ nhìn những người mẹ khác. Cô rất thích trẻ con, rất muốn sinh một đứa con gái lớn lên giống mình, cho bé mặc váy công chúa, mua búp bê cho bé, mang bé đi dạo công viên, đi sân chơi, buổi tối ôm bé ngủ, nằm trên giường kể chuyện cổ tích cho bé nghe.

Nhưng cô không dám muốn. Nếu như không thể xác định cho đứa nhỏ một không gian ngọt ngào để trưởng thành, thì vẫn đừng nên để bé đến với thế giới này, đây là sự tôn trọng với đứa bé.

Bệnh nhân theo thứ tự đi vào. Trì Tiểu Ảnh nghe mới gọi đến số 6, trong tay cô là số 14, còn phải chờ một hồi lâu. Cô nhàm chán nhìn đi chỗ khác, phòng khám bệnh bên cạnh phòng khám phụ khoa, là một phòng phẫu thuật, có thể là thực hiện phá thai, điều trị những bệnh phụ khoa đơn giản.

Trì Tiểu Ảnh đang nhìn, cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, một người đàn ông vịn một người phụ nữ xinh mặt cắt không còn giọt máu đi ra.

Y tá đứng ở cạnh cửa dặn dò: "Thuốc bột là dùng để vệ sinh phía dưới, thuốc viên để uống, một ngày ba lần. Sau này trở về, nằm trên giường nghỉ ngơi, nên bồi bổ thêm dinh dưỡng, ngàn vạn không cần vội vả làm chuyện kia."

Y tá mặc dù nói thật uyển chuyển, nhưng âm lượng lớn, dẫn tới những người đợi khám bệnh rối rít nhìn sang. Người đàn ông không khỏi đỏ mặt, cảm thấy rất không tự tại, vội vàng gật đầu, bất an nhìn cô gái một chút, cô gái đau đến mặt nhăn thành một nắm, không nghe rõ y tá đang nói cái gì.

Người đàn ông nheo mắt quét một vòng, bỗng nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, hai người cũng lấy làm kinh hãi.

Bách Viễn đi Bắc Kinh công tác lúc nào thì trở về rồi? Trì Tiểu Ảnh trừng mắt nhìn, nhìn thấy Bách Viễn miệng ngập ngừng, mặt đỏ càng thêm đỏ, cô chuyển mắt nhìn sang chỗ khác.

Ở loại địa phương này gặp nhau, còn có thể chào hỏi gì chứ?

Bác sĩ là một người đã đứng tuổi, mái tóc của bà có chút xám trắng, nghe Trì Tiểu Ảnh nói rõ bệnh trạng, lông mày nhăn lại.

"Sau thời gian hành kinh năm ngày, bụng dưới cảm giác đau đớn như xé rách, kèm thêm nôn mửa, âm đạo ra chút máu, đi tiểu nhiều lần?"

"Đúng vậy."

"Hiện tượng này đã hai ngày rồi." Thầy thuốc cầm lấy dụng cụ đo huyết áp, đo huyết áp cho Trì Tiểu Ảnh, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, bà rút ra một tờ đơn thuốc.

"Làm siêu âm thử đi!"

Trì Tiểu Ảnh sợ đến tim muốn ngừng đập. "Bác sĩ, có phải trong tử cung của tôi có gì xấu hay không?"

"Chờ kết quả siêu âm mới biết được." Bác sĩ không nhiều lời, gọi một vị y tá đến đẫn Trì Tiểu Ảnh đi, còn dặn dò để y tá nộp phí hộ, không nên

để Trì Tiểu Ảnh chạy lên chạy xuống.

Thứ hai ở bệnh viện có rất nhiều người làm siêu âm, may là có y tá dẫn đi, Trì Tiểu Ảnh thuận lợi làm xong siêu âm.

Bác sĩ cầm kết quả siêu âm đơn giản nhìn một chút, để Trì Tiểu Ảnh đi xét nghiệm máu và nước tiểu.

"Bệnh trạng không quá rõ ràng, tôi muốn nghiên cứu kỹ hơn, cô có thể ra vườn hoa chờ một lát, không nên đi xa, tốt nhất nên gọi cho chồng cô đến đây."

"Tôi. . . . . chồng của tôi đi công tác rồi." Trì Tiểu Ảnh trong lòng đã hoảng sợ bất an, mặc dù bác sĩ không có nói rõ, nhưng cô hiểu dường như cô đang mắc bệnh nặng.

Bác sĩ ôn hòa cười một tiếng: "Không cần khẩn trương, không nghiêm trọng như cô nghĩ. Chúng ta một lát gặp lại."

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy chân giống như nặng ngàn cân, cả người cũng lạnh cứng rồi. Cô không biết làm sao đi vào thang máy, bước ra khỏi phòng khám, thấy Bách Viễn khoanh hai tay lại đứng dưới một thân cây.

"Tiểu Ảnh, thân thể em có chỗ nào không thoải mái sao?" Bách Viễn đi tới, liếc mắt nhìn bụng Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh khó khăn cười một tiếng, đi tới bên ghế dài ngồi xuống.

"Còn chưa rõ ràng, chờ có kết quả xét nghiệm sẽ biết. Anh. . . . . Làm sao không theo cô ấy?"

Cô nhìn xung quanh một chút, cô gái xinh đẹp lúc nãy không có ở đây.

Bách Viễn bối rối đến nhức đầu. "Chị gái của cô ấy đón cô ấy đi rồi, cô ấy là. . . . . ."

"Không cần nói cho em biết." Trì Tiểu Ảnh mệt mỏi khoát khoát tay, cảm thấy có vẻ như Bách Viễn ôn hòa trong suy nghĩ chính mình đã đi xa rồi.

Ly hôn với Yên Nam Nam không tới một tháng, đã có một người bạn gái mang thai. Hai người bọn họ thật là bất phân thắng bại sàn sàn như nhau.

Đây là chuyện của người khác, cô không muốn bình luận.

Bách Viễn cắn cắn môi, buồn buồn ngồi xuống cạnh cô, thật lâu không lên tiếng.

"Tại sao phải bỏ đưa bé?" Trì Tiểu Ảnh đột nhiên thở dài một tiếng.

"Tinh Tinh còn muốn chơi mấy năm." Bách Viễn khổ sở cười một tiếng. "Tiểu Ảnh, em có khỏe không?"

"Em cùng Tuyên Tiêu sắp ly hôn rồi. Em không mang thai." Trì Tiểu Ảnh bình tĩnh trả lời.

Bách Viễn khẽ nguyền rủa một tiếng, nặng nề đánh về phía chiếc ghế.

"Yên Nam Nam này thật là nói được làm được."

"Không liên quan đến cô ta, cũng không liên quan tới bất cứ kẻ nào. Đây là chuyện của em và Tuyên Tiêu."

"Tiểu Ảnh..." Bách Viễn xoay người qua.

"Bây giờ trong lòng em có phải rất xem thường anh hay không, cho là bản thân anh cũng như vậy, không có tư cách gì để chỉ trích Yên Nam Nam?"

Trì Tiểu Ảnh lạnh nhạt đong đưa chân, không lên tiếng.

"Có rất nhiều chuyện, vì mặt mũi nên anh vẫn không nói rõ ra. Tiểu Ảnh, em có biết Yên Nam Nam làm sao làm đến chức quản lý của công ty xây dựng Thủy Kiến không? Ha ha, đó là cô ta lên giường cùng lão tổng giám đốc công ty Thủy Kiến đổi lấy."

Bách Viễn đau khổ nhắm nghiền hai mắt. "Anh biết cô ta có dã tâm, tham luyến quyền dục, không cam lòng đứng dưới người khác. Em không thể nghĩ đến cô ta có thể dùng phương thức như thế đi tranh đoạt. Cũng giống như tất cả những ông chồng có vợ ngoại tình, anh là người cuối cùng biết chuyện. Lúc trước, công ty Thủy Kiến gặp phải thăng trầm, anh đi công tác bên ngoài trở về. Về trước một ngày, mở cửa, bắt gặp bọn họ ở trên giường. Yên Nam Nam cùng lão tổng kia quỳ xuống van xin anh, Yên Nam Nam tìm cái chết, thề thốt với anh, nói đến thống khổ đau đớn, anh. . . . . Nhớ tới chút tình cảm lúc trước, nghĩ cô ta chỉ

là trẻ tuổi hồ đồ, liền bỏ qua cho bọn họ. Sau đó, Yên Nam Nam quả thật an phận thật lâu, lão tổng kia vừa lúc bị điều đi, anh cho là chuyện này có thể êm êm ả ả mà trôi qua như thế. Một năm trước, tình cảm của bọn anh trở nên lạnh lẽo lần nữa. Bên ngoài nhìn không có chút khác thường, thật ra thì bọn anh đã phân giường từ lâu rồi. Đúng lúc này, anh gặp được Tinh Tinh. Anh thừa nhận anh là người đàn ông bình thường, không kháng cự được sự hấp dẫn, bất kể là trong lòng hay nhu cầu sinh lý đều cần một chỗ để phát tiết. Yên Nam Nam đã biết, không ầm ĩ không náo loạn, nói vừa lúc cô ta cũng lên giường cùng Tuyên Tiêu. Vậy thì đường ai nấy đi tìm mùa xuân khác cho mình. Thiếu chút nữa anh đã bị dọa đến điên lên, chặt đứt quan hệ với Tinh Tinh. Ngôi nhà này của bọn anh coi như bị phá hủy, anh không thể để cho cô ta phá hỏng quan hệ của bọn em. Tiểu Ảnh, anh thật sự nỗ lực, nhưng. . . . . Anh nhớ Tinh Tinh, cô ấy. . . . . mang thai, người nhà của cô ấy cũng đã biết chuyện của bonja nh, anh. . . . . không thể làm gì khác hơn là ly hôn với Yên Nam Nam, do đó cũng hại em thê thảm như vậy."

Bách Viễn nói xong lời cuối cùng, đáy mắt ửng lên một mảng ẩm ướt.

Trì Tiểu Ảnh vẫn nhìn phía trước, lẳng lặng nghe.

"Tiểu Ảnh, em nói một câu đi!" Bách Viễn đẩy Trì Tiểu Ảnh.

"Nói gì? Em không độ lượng như anh, có thể tha thứ người đã đi đường khác. Bất kể là tình cảm hay là thân thể, chỉ cần có một lần ở bên ngoài..., em cũng sẽ không tha thứ. Không có gì phải tiếc nuối, ngược lại là một loại giải thoát. Em cùng Tuyên Tiêu ly hôn, thật sự không có bất cứ liên quan nào đến hai người. Chắc đã có kết quả xét nghiệm, em trước đi xem một chút."

Cô chậm rãi đứng lên.

"Tiểu Ảnh, em. . . . . hận anh sao?" Nơi cổ họng Bách Viễn chuyển động, khó khăn hỏi.

"Em không có lý do gì để hận anh, chúng ta còn có thể làm bạn." Trì Tiểu Ảnh đi về phía cửa thang máy.

"Tiểu Ảnh, hay là anh đi cùng em?"

"Anh mới vừa rồi như vậy đã làm người khác chú ý, hay là tha cho em đi!" Cô cười một tiếng, cửa thang máy khép lại, che khuất vẻ mặt tan nát cõi lòng của cô.

Bách Viễn kinh ngạc đứng yên thật lâu, không biết làm sao, cảm thấy Tiểu Ảnh cười đến thật thống khổ.

Bác sĩ cũng vừa khám xong cho những bệnh nhân đã đăng ký, phòng khám bệnh yên tĩnh hơn rất nhiều. Trì Tiểu Ảnh xoa ngón tay, ngồi xuống đối diện bà, thấy trên bàn đặt bệnh án của mình và kết quả xét nghiệm.

"Cô có người nhà nào khác ở thành phố Tân Giang không?" Bác sĩ nhẹ nhàng hỏi.

"Mẹ tôi ở cách nơi này không xa, bác sĩ, không biết tôi bị bệnh gì?" Trì Tiểu Ảnh tâm cũng thót lên tới cổ họng.

Bác sũ cười một tiếng: "Trong máu cô có nhiều bạch cầu hơn bình thường một chút, có phải lúc trước đã bị cảm?"

"Vâng, bị mắc mưa, có chút cảm mạo, sau khi uống thuốc xong đã tốt hơn nhiều."

"Thật ra thì cô cũng không phải là bị bệnh nặng gì, là cô mang thai. Nhưng không nên khổ sở, đứa bé này vẫn tốt, nhưng cô uống nhiều thuốc cảm nên đã không thể giữ được."

Mang thai?

Trì Tiểu Ảnh ngạc nhiên trừng mắt thật to.

"Chuyện này. . . . . Làm sao có thể, tôi vừa mới có kinh nguyệt?"

Bác sĩ thu hồi nụ cười, rất nghiêm túc nhìn Trì Tiểu Ảnh.

"Đây không phải là kinh nguyệt, mà là trong cơ thể ra máu. Cô mang thai, nhưng là phôi thai không ở trong tử cung, mà là bên trong ống dẫn trứng, hiện tượng này được gọi là thai vị bất thường, hay còn gọi là thai ngoài tử cung."

Chương 22: Cổng thành thất thủ (I)

Editor: Miu Béo

***

"Có rất nhiều nguyên nhân tạo thành thai ngoài tử cung, từng có người có bệnh sử thai ngoài tử cung, cũng có người do nạo thai, bị viêm xương chậu mãn tính, viêm ống dẫn trứng, vân vân, cũng sẽ dễ dàng dẫn đến thai ngoài tử cung. Bởi vì vách ống dẫn trứng mỏng, vừa không có tổ chức màng và mô dưới niêm mạc đầy đủ, sau khi trứng được thụ tinh, lông tơ ăn mòn vách tế bào, phá hủy các mạch máu nhỏ dẫn đến ra máu, thậm chí vỡ mạch máu. Trứng đã thụ tinh có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào, một lượng máu lớn chảy vào ổ bụng, nếu như không kịp thời chữa trị, có thể nguy hiểm đến tính mạng. Mặc dù bây giờ thai của cô còn chưa vỡ ra, nhưng cũng đã đứng trên bờ vực nguy hiểm, phải nhanh chóng làm phẩu thuật."

Bác sĩ nói, nhanh chóng điền tên Trì Tiểu Ảnh lên đơn phẫu thuật và đơn nhập viện.

"Tôi chỉ có thể cho cô một chút thời gian trở về tắm rửa, thay quần áo, sau đó bảo người nhà đưa cô đến nhập viện, tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp thời gian phẫu thuật cho cô, tốt nhất cô nên báo cho chồng cô quay về."

Trì Tiểu Ảnh mờ mịt ngẩng đầu, thấy hai tay của mình khống chế không được mà run rẩy. Chuyên gia nói một ít từ chuyên môn, cô nghe không hiểu, cô chỉ biết cô mang thai, là thai ngoài tử cung.

Thai ngoài tử cung, danh từ này không xa lạ gì, lúc cô học trung học, giáo viên Ngữ Văn vẫn đang khỏe mạnh, đột nhiên sắc mặt tái nhợt ngã xuống đất, chờ đến khi đưa đến bệnh viện, người đã tắt thở rồi. Nghe nói cô ấy chính là mang thai ngoài tử cung, lúc chết bên trong ổ bụng đều là máu.

Hiện tại chuyện như vậy làm sao sẽ phát sinh trên người cô đây?

Thượng Đế còn muốn trừng phạt cô như thế nào nữa, cô và Tuyên Tiêu không ngừng dây dưa, lại càng thêm loạn?

Nếu có một thiên sứ muốn xuất hiện trên đời này để cứu vãn hôn nhân của cô và Tuyên Tiêu, như vậy tại sao lại muốn lấy phương thức như thế để tới đây?

"Cô còn điều gì thắc mắc không?" Bác sĩ thấy cô chỉ ngồi ngơ ngác, không nhúc nhích.

Hai mắt Trì Tiểu Ảnh trống rỗng lắc đầu, nắm chặt đơn phẫu thuật và đơn nhập viện, nước mắt không tự chủ được tràn đầy hốc mắt.

Nên đến công ty làm thủ tục nghỉ phép, nên gọi điện thoại báo cho mẹ, nên về nhà tắm rửa, thay quần áo...

Nhưng, cô nhìn chằm chằm hai chân của mình, giờ khắc này, bọn nó bãi công rồi, cô căn bản không có biện pháp đứng thẳng lên.

"Không nên sợ, đây là ca bệnh thường gặp, chẳng qua là cắt bỏ một bên ống dẫn trứng, bên còn lại vẫn rất khỏe mạnh. Cuộc đời cô còn dài, sau này sẽ lại có cơ hội làm mẹ." Bác sĩ cười an ủi.

Cô cũng miễn cưỡng nở một nụ cười, chẳng qua là, cười trông giống như khóc.

Không biết tốn bao nhiêu thời gian, rốt cục cô cũng đi xuống lầu, ra khỏi bệnh viện.

Gió thu xào xạc, ánh mặt trời lờ mờ, đầy đường lượn vòng những chiếc lá vàng.

"Muốn đi xe không?" Một chiếc xe taxi dừng ở trước mặt cô.

Cô gật đầu, lên xe, nhẹ nhàng nói ra địa chỉ phòng làm việc của Tuyên.

Cho dù chỉ mới là một cái trứng nhỏ bé, Tuyên Tiêu vẫn là cha của nó, Tuyên Tiêu là người chồng hợp pháp của cô, trước tiên cô phải nói chuyện này cho Tuyên Tiêu.

Hơn nữa tại thời điểm bất lực này, cô chỉ nhớ đến Tuyên Tiêu, chỉ muốn đem bất lực của bản thân lộ ra trước mặt anh. Một chút khúc mắc rời xa toàn bộ, bờ vai rộng rãi của anh là thứ cô muốn dựa vào nhất lúc này.

Cô cầm lấy điện thoại di động gọi cho Tuyên Tiêu, điện thoại tắt, hừ, có lẽ là điện thoại bị hư.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, cũng không rõ vị trí của cái thai ở chỗ nào. Trong đầu một mảnh mơ hồ, chỉ có nước mắt không còn gì ngăn cản rơi xuống.

Xuống xe, cô lau sạch nước mắt, mới đi vào phòng làm việc của Tuyên Tiêu.

Trong phòng làm việc vẫn đang bận rộn, nghe được tiếng động ở cửa, mới ngẩng đầu. Lần trước cô đã đến một lần, các nhân viên đều biết cô, lễ phép cười, sau đó trao đổi cho nhau một ánh mắt phức tạp, đổ mồ hôi thay Tuyên tổng, cho là cô nghe nói sáng sớm bạn trai Ninh Y tới gây chuyện, nên mới đến chất vấn.

"Tổng giám đốc Tuyên đang họp ở phòng cuối cùng." Một chàng trai mặc áo sơ mi lịch sự đi tới nói.

"Phiền cậu giúp tôi gọi anh ấy, tôi có việc gấp." Trì Tiểu Ảnh cố gắng bình thản, nói chuyện rõ ràng.

Chàng trai gật đầu, đẩy cửa phòng họp ra, bên trong tối đen như mực, trên màn hình lớn đang trình chiếu hình ảnh, ánh sáng màn ảnh chiếu vào Tuyên Tiêu và Yên Nam Nam ngồi gần nhất, bọn họ đang cúi đầu vào nhau, thấp giọng thảo luận gì đó, khuôn mặt ăn ý nở nụ cười.

Trì Tiểu Ảnh quay mặt qua chỗ khác.

Chàng trai đến gần Tuyên Tiêu, ghé vào tai anh nói Trì Tiểu Ảnh tới. Sắc mặt Tuyên Tiêu lúc ấy liền thay đổi, sáng sớm này cô mới tuyên bố ly hôn, không nhận được câu trả lời chắc chắn của anh, thế nhưng người đã đuổi theo đến cửa rồi. Tức giận ập đến, anh nổi trận lôi đình trừng mắt nhìn chàng trai một cái.

"Không thấy hiện tại tôi đang họp sao? Bảo cô ấy về nhà rồi nói."

Chàng trai đỏ mặt, gật đầu xin lỗi, đi ra ngoài đem lời Tuyên Tiêu truyền đạt cho Trì Tiểu Ảnh nghe.

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên cảm giác mình tới đây là quá hoang đường, cô muốn quay đầu rời đi lập tức, nhưng cô suy tư một chút, vẫn xoay người đẩy cửa phòng họp ra.

"Tuyên Tiêu, tôi chỉ làm phiền anh mười phút đồng hồ, không cần lâu." Cô bình tĩnh gật đầu với mọi người một cái, ánh mắt rơi vào trên người Tuyên Tiêu.

Vẻ mặt Tuyên Tiêu căng thẳng, nhìn cô chằm chằm, không nói một lời. Hai ngón tay Yên Nam Nam cầm bút, xinh đẹp xoay tròn, chuyển hướng sang nói với Tuyên Tiêu: "Đi đi, tổng giám đốc Tuyên, đừng để Tiểu Ảnh chờ."

Những người khác không rõ nhìn lướt qua Tuyên Tiêu, rồi lại nhìn Trì Tiểu Ảnh, cho là vợ chồng son giận dỗi, cười cười.

"Tổng giám đốc Tuyên đi đi, vừa lúc chúng tôi cũng muốn nghỉ ngơi."

Tuyên Tiêu đặt bút trong tay xuống, xanh mặt đứng lên, thẳng tắp đi về phía Trì Tiểu Ảnh.

"Em cứ không kịp đợi như vậy sao?" Anh u ám nheo mắt.

"Đúng vậy, một chút tôi cũng không chờ được rồi." Trì Tiểu Ảnh nói.

Tuyên Tiêu ngắm nhìn cô, giọng nói lạnh băng: "Tốt lắm, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện, đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng đến người khác."

Trì Tiểu Ảnh hạ mi mắt, bác sĩ dặn cô không nên vận động kịch liệt, đặc biệt không thể leo lầu.

"Không cần lên lầu, chúng ta đi ra ngoài nói."

Tuyên Tiêu hừ một tiếng, kéo cửa thủy tinh đi ra ngoài. Cửa lắc lư hai cái, thiếu chút nữa đánh trúng Trì Tiểu Ảnh đi theo phía sau.

Trì Tiểu Ảnh ngây ngốc, giữ cánh cửa còn đang lắc lư, bước đi ra ngoài.

Anh móc đồng hồ đeo tay ra. "Tôi nghĩ căn bản là không cần đến mười phút, hiện tại tôi sẽ cho em câu trả lời chắc chắn, tôi không đồng ý."

"Anh không đồng ý cái gì?" Trì Tiểu Ảnh rất kinh ngạc.

Anh là tiên tri sao?

"Bất kể cô nói cái gì, tôi cũng không đồng ý."

"Tuyên Tiêu." Trì Tiểu Ảnh cắn cắn đôi môi. "Không phải tôi tới yêu cầu anh đồng ý cái gì, chẳng qua là tới báo cho anh một tiếng."

"Phải không? Em thật hiểu lễ tiết." Tuyên Tiêu cười lạnh.

Trì Tiểu Ảnh lặng lẽ nắm tay thành quyền, lấy thêm dũng khí.

"Tuyên Tiêu, tôi không biết xảy ra lúc nào, tôi... Mang thai."

"Tôi... em nói cái gì? Mang thai?"

Tuyên Tiêu nhất thời trở nên thẫn thờ, mắt nháy không ngừng, một hồi lâu, mới tiến lên cẩn thận nắm hai cánh tay Trì Tiểu Ảnh.

"Đúng vậy, rõ ràng mỗi lần đều có dùng biện pháp tránh thai, nhưng tôi vẫn mang thai." Cô nhíu mày tự giễu, rất bất đắc dĩ.

"Có một số đồ ngừa thai chất lượng không tốt, chuyện này rất bình thường. Vậy bây giờ em cảm giác như thế nào? Đã được bao lâu?"

Khóe miệng Tuyên Tiêu không tự chủ được tạo nên nụ cười, thần sắc căng thẳng hòa hoãn đi không ít, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng của cô.

Trì Tiểu Ảnh chậm rãi rút cánh tay ra. "Hơn một tháng, thế nhưng không thể giữ đứa bé này."

"Tại sao?" Anh trợn tròn hai mắt.

"Bởi vì thân thể tôi..." Trì Tiểu Ảnh hốc mắt đỏ lên, cảm thấy nước mắt trong lòng cũng ngập thành đại dương.

"Mấy ngày hôm trước tôi bị cảm, uống rất nhiều thuốc... Đây là một mặt, còn có vị trí mang thai..."

"Có phải lần trước em cố ý dầm mưa cảm mạo hay không?" Tuyên Tiêu bỗng dưng ngắt lời cô, nụ cười đông lại ở khóe miệng, khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo lại.

"Có thể là vậy!"

Anh nhìn cô thật lâu, thật lâu cũng không nói một câu, gan ruột dứt ra từng khúc. Hận cô vẫn bình tĩnh như thế, hận cô nói một cách hời hợt như thế, hận vẻ mặt vô tội như thế. Tại sao cô có thể tùy ý như vậy, là một tính mạng, không phải là bóp chết một đóa hoa, một cọng cỏ.

Tuyên Tiêu gần như phát điên lên.

"Không phải là hôm nay em mới biết được mang thai, em đã sớm biết rồi, cho nên em cố ý dầm mưa, sau đó nói bởi vì uống thuốc nên không thể giữ đứa bé này, nhưng thật ra là từ lúc vừa mới bắt đầu em đã không muốn có nó. Trì Tiểu Ảnh, tôi vẫn cho là tính tình em yên tĩnh lạnh lùng, nhịn một chút cũng được rồi, không nghĩ tới lòng của em ác như vậy. Vì ly hôn, em thật sự là không tiếc hết thảy. Cùng tôi ly hôn, em liền khẳng định em sẽ hạnh phúc, vui vẻ sao?"

Cô nhìn anh không dám tin nổi, đôi môi run run nói không ra một câu, thân thể không kiềm chế được sự run rẩy.

"Tuyên Tiêu, không phải như vậy..."

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cô gấp gáp muốn phản bác, anh lạnh lùng ngăn cô.

"Không nên nói nữa, tôi luôn nghĩ tại sao ngày đó em đột nhiên chạy tới? Đây hết thảy cũng là em dự mưu, trong bốn năm, em vẫn không chịu mang thai, thật vất vả có một đứa bé, em cũng muốn giết nó. Làm sao em có thể giả mù sa mưa chạy tới nói cho tôi biết, trực tiếp xử lý sạch là tốt."

Tuyên Tiêu tuyệt vọng lắc đầu, vẻ mặt tức giận, ánh mắt trừng lên đầy tơ máu.

"Tôi còn cái gì để quý trọng, lưu luyến em. Loại phụ nữ như em không có nhân tính không muốn cũng thế thôi. Được, được, ly hôn thì ly hôn, tôi thả em đi."

"Ừm." Trì Tiểu Ảnh gật đầu, cũng không muốn nói gì nữa, cũng không còn cần thiết nữa. Nếu như Tuyên Tiêu có một chút yêu cô, chắc chắn sẽ không nói ra những lời này.

Cuối mùa thu gió thổi qua giống như từng mũi dao, khiến người ta đau, sợi tóc chạm vai nay đã tán loạn, trái tim lạnh như băng, cô có chút đứng không được vững.

Người đàn ông nếu đã có tâm tư khác, có nói gì cũng không phải là ngoài ý muốn.

Cô nở một nụ cười.

"Chúng ta bây giờ phải đi cục dân chính làm thủ tục sao?" Cô hỏi.

"Có phải có một người đàn ông đang chờ em hay không, ngay cả một chút em cũng chờ được? Bây giờ trong bụng em còn mang đứa con của tôi đấy." Tuyên Tiêu giễu cợt nhìn cô.

Cô hạ thấp mi mắt, cười một tiếng. "Người chờ tôi sẽ không để ý đến một chút thời gian như vậy, tôi là sợ quản lý Yên chờ không kịp rồi."

"Đừng đem người khác ra nói." Tuyên Tiêu bị cô chọc giận cả người cũng mất đi lý trí.

"Hôm nay tôi coi như biết rõ ràng bộ mặt thật của em, em là một động vật máu lạnh từ đầu đến chân, làm sao cũng không ấm lên nổi. Trì Tiểu Ảnh, ly hôn là em nói ra, tôi sẽ thành toàn cho em. Tôi Tuyên Tiêu đứng ở chỗ này, thề với em, sau này, tôi nhất định sẽ cưới một người con gái so với em còn tốt hơn gấp trăm, gấp nghìn lần làm vợ."

"Tôi nghĩ chuyện này không khó."

Cô là một cô gái bình thường, người thắng được cô, trên đường cái tùy tiện kéo một là được.

"Vậy lúc nào chúng ta đi làm thủ tục?"

"Chờ em phẫu thuật xong."

Trì Tiểu Ảnh gật đầu, móc ra đơn xin phẫu thuật.

"Trên này cần chữ ký của người nhà, hiện tại về mặt luật pháp chúng ta vẫn có quan hệ. Phiền anh ký vào đây một chữ."

Nhìn chằm chằm đơn phẫu thuật cô đưa tới, Tuyên Tiêu giống như bị bỏng, lui về phía sau mấy bước.

"Phá thai chỉ là tiểu phẫu, cũng có thể uống thuốc, cần gì phải phí công làm chuyện lớn như vậy, tôi sẽ không trở thành đao phủ giống cô. Cô gọi điện thoại để mẹ tới đây, mấy ngày nữa tôi sẽ không về nhà, sau này chúng ta cũng không cần gặp mặt. Mười phút đã hết, tôi còn có việc."

Nói xong, anh phiền chán trừng mắt nhìn cô một cái, cũng không quay đầu đẩy cửa đi vào, tức giận khiến cho gương mặt tuấn tú cũng thay đổi hình dạng. Các nhân viên chưa từng thấy qua anh như vậy, mọi người bị làm cho sợ đến thở lớn cũng không dám.

Trì Tiểu Ảnh không tự chủ thở dài một tiếng, từ từ đi xuống lầu.

Một người phụ nữ không có bờ vai để nương tựa, có chút đáng thương.

"Mẹ, là con? Không cần lo thị trường chứng khoán gì nữa, bây giờ mẹ liền thu thập hành lý đến Bệnh viện số 1 Tân Giang ... Càng nhanh càng tốt... Nếu không..."

Cô băng qua đèn đỏ, rẽ vào con phố, chỉ mải nói chuyện, không có chú ý phía trước nắp cống không biết tại sao bị mở ra một nửa, cô bước hụt một bước, thân thể không ổn định, cả người đột nhiên ngã trên mặt đất.

Tay chân có mấy chỗ bị trầy xước, cô cũng không có lấy một cảm giác đau, ngược lại là một cơn đau từ bụng nhỏ phía dưới truyền đến bao trùm cả người cô.

Một người đi đường đi ngang qua đỡ cô dậy, thấy mặt cô trắng bệch như tờ giấy, kinh ngạc đến ngây người xuống.

"Cô... Không sao chứ?"

"Mau... gọi 120..." Cô dùng hết sức mở mắt ra, đem đơn phẫu thuật trong tay nhét vào tay người đi đường, sau đó liền ngất đi.

Chương 23: Cổng thành thất thủ (II)

Định nghĩa nhà là gì? Nếu mỗi người là một hạt giống, nhà chính là mảnh đất màu mỡ nơi bạn khát khao bén rễ nảy mầm. Để bạn trở về trạng thái cũ của bản thân, không ràng buộc. Hưởng thụ tình cảm chân thành của cuộc sống, đồng thời sẵn lòng nỗ lực không điều kiện.

***

Editor: Lữ

***

Sắc xanh chói lòa của đèn xe cấp cứu 120, ồn ào đến, rồi vồn vã rời đi.

Bác sĩ và y tá vội vàng đưa Trì Tiểu Ảnh đang bị sốc chạy đến phòng cấp cứu.

Bác sĩ trên xe cấp cứu trùng hợp là vị bác sĩ nữ ngày đó miệng cười đến mang tai cùng ăn cơm với Trì Tiểu Ảnh, cô đọc tờ giấy thông báo phẫu thuật của Trì Tiểu Ảnh, ở trên xe gọi cho Tần Lãng một cuộc điện thoại.

Tần Lãng vừa ra khỏi phòng mổ, còn chưa kịp cởi bỏ áo khoác dính đầy máu, anh đứng bần thần bất an trước cửa phòng cấp cứu, như thế nào cũng không thể ngờ đến, một lần nữa gặp lại Trì Tiểu Ảnh lại là tình huống này.

"Tình trạng thế nào?" Anh đến gần băng ca, nắm lấy đôi bàn tay trầy xước sưng tấy của Trì Tiểu Ảnh.

"Huyết áp rất thấp, mạch nhanh, chẩn đoán sơ bộ là vỡ ống dẫn trứng, xuất huyết ổ bụng, không thể trì hoãn, phải lập tức phẫu thuật." Vị bác sĩ nữ linh hoạt tiêm cho Trì Tiểu Ảnh một mũi thuốc trợ tim: "Bác sĩ Tần, anh có cách nào thông báo với người nhà của cô ấy không?"

"Việc này không còn kịp, cô xem phòng mổ đã trống chưa, tôi đi liên hệ với bác sĩ Đỗ." Tần Lãng tỉnh táo sắp xếp.

Bác sĩ Đỗ là người trực tiếp chịu trách nhiệm ký trên giấy thông báo phẫu thuật, nhận được điện thoại của Tần Lãng, ngẩn người, nói mười phút sau sẽ đến ngay.

"Ơ?" Phút chốc vị bác sĩ nữ kia sững sờ, việc này hình như không hợp với lẽ thường. Không có chữ ký của người thân, phẫu thuật có thể thực hiện ư? Nhưng Tần Lãng là nhân vật lớn rất có sức ảnh hưởng đến bệnh viện, chuyên gia Đỗ cũng bị anh gọi đến, cô không cần nói nhiều, chỉ theo lệnh làm việc.

Toàn bộ trình tự được tiến hành một cách nhanh nhất.

Phòng mổ đã chuẩn bị xong, bác sĩ Đỗ và y tá ai vào vị trí của người đó, dụng cụ phẫu thuật được xếp ngay ngắn chỉnh tề, bác sĩ gây mê đã đợi sẵn. Từ đầu đến cuối Tần Lãng đều ở bên cạnh băng ca của Trì Tiểu Ảnh, hai hàng lông mày chau chặt.

Y tá đến kho máu dự trữ để lấy đột nhiên vẻ mặt thất thểu chạy đến, Trì Tiểu Ảnh nhóm máu O, trong kho máu đúng lúc không còn, điều từ bệnh viện khác đến, ít nhất phải hơn một giờ.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn nhau, đừng nói là một giờ, chỉ sợ nửa giờ thôi cũng không thể đợi.

"Tôi nhóm máu O, mấy hôm trước vừa kiểm tra, vô cùng an toàn, lấy của tôi đi!" Tần Lãng mở lời.

"Bác sĩ Tần, liều lượng cũng không phải là nhỏ." Bác sĩ Đỗ mặt biến sắc thốt lên.

Tần Lãng cười ôn hòa: "Tôi biết, tôi và cô ấy cùng vào phòng mổ, chuẩn bị đi!" Bàn tay phất nhẹ một cái, anh cúi đầu, thuốc trợ tim ngấm Trì Tiểu Ảnh từ từ mở mắt ra.

"Không sao rồi, sau hai giờ nữa là em sẽ bình an không có chuyện gì nữa." Tần Lãng vuốt ve mái tóc của cô, nụ cười rạng rỡ.

Đôi môi tái nhợt của Trì Tiểu Ảnh giật giật, cảm thấy một loại an toàn, trước nay chưa từng có. Thời điểm cô bất lực nhất sợ hãi nhất, cô đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Hình như cô đang đứng bên bờ sông mênh mông, xoay người, Tần Lãng mỉm cười chào cô.

Cô vẫn còn rất may mắn.

"Cảm ơn!" Giọng cô khàn mà nhỏ, trong chớp mắt trái tim an tĩnh trở lại.

"Cô bé ngốc." Anh khẽ lắc đầu miệng lẩm bẩm.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, con ở đâu?" Ở một nơi trên hành lang, Hạ Tú Phân tìm kiếm từng gian phòng, vừa đi vừa sợ hãi kêu lên.

"Là mẹ tôi." Trì Tiểu Ảnh gắng sức mở to mắt.

"Đúng lúc, để cô ấy ký một chữ." Bác sĩ trên xe cấp cứu vội vã cầm giấy đến.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, con sao vậy?" Hạ Tú Phân thấy người nằm trên băng ca, con gái đang chuẩn bị được đẩy vào phòng mổ, đột nhiên mất bình tĩnh.

Bà là một người phụ nữ không cần phải đảm đương quá nhiều việc, khi chồng còn sống, bà đều dựa vào chồng. Sau khi chồng bà đi rồi, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều là con gái lo liệu. Đột nhiên, bắt bà tự mình đối mặt với tình huống này, bà ngây ngẩn cả người.

"Chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ, ký tên là thủ tục, cô đừng lo lắng, ký đi ạ!" Tần Lãng ôn tồn giải thích.

"Không, tôi không ký, tôi không có quyền này. Tuyên Tiêu đâu, bảo nó đến ký." Hạ Tú Phân dáo dác nhìn quanh bốn phía.

"Mẹ, con là mẹ sinh ra, mẹ không có quyền, người đó có ư?" Trì Tiểu Ảnh đau đến thở không nổi, nói không ra hơi.

"Nhưng Tuyên Tiêu là chồng con, cái gì mẹ cũng không biết, mẹ gọi điện cho nó."

"Không cần gọi, mẹ, con đi tìm... anh ấy, anh ấy... không chịu ký." Trì Tiểu Ảnh chỉ thở ra, không hít vào nổi.

Tần Lãng ở một bên nghiêng đầu sang chỗ khác, trong đôi mắt đen nhánh vụt qua sự thương tiếc người khác khó phát hiện.

"Trời ơi!" Bây giờ Hạ Tú Phân mới ý thức mối quan hệ giữa con gái và con rể tồi tệ đến mức nào, Trì Tiểu Ảnh nói ly hôn không phải do giận dỗi, không phải là đùa giỡn, chính là thật. Không ngờ khi trái tim người đàn ông thay đổi, rõ là lòng gan dạ sắt. Con gái nguy hiểm đến trước mắt, cậu ta cũng không thèm ngó ngàng, bà tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất, cảm thấy trời đất ngả nghiêng, dường như trở lại khoảng thời gian tối tăm khi chồng vừa mới qua đời.

"Thật là như vậy, thì ly hôn thôi, mẹ không cản con nữa, ôi Tiểu Ảnh đáng thương của tôi!"

Bà ôm đầu gối, khóc rống lên.

Tần Lãng cầm tờ đơn giao cho một y tá trẻ, đợi đến khi bà khóc xong, để cho cô ở cùng với Hạ Tú Phân, anh cố gắng giữ sự tỉnh táo nắm lấy tay Trì Tiểu Ảnh đi vào phòng mổ.

Cánh cửa phòng mổ từ từ khép lại, đèn đỏ bật sáng.

Bác sĩ gây mê chầm chậm tiêm thuốc mê vào trong huyết quản của Trì Tiểu Ảnh, trước khi mê đi Trì Tiểu Ảnh thoáng nhìn thấy Tần Lãng nằm cách đó không xa, yên tâm nhắm mắt lại.

Khi vị bác sĩ nữ ở trên xe cấp cứu khi nãy tiêm kim truyền vào trong cánh tay Tần Lãng, thở dài một hơi, khẽ nói: "Cô ấy có chồng rồi."

Tần Lãng nhìn không chớp mắt: "Rút đi."

Dòng máu đỏ tươi từ nếp khuỷu của anh chảy ra, qua ống truyền, từng giọt, từng giọt, chảy vào trong cơ thể Trì Tiểu Ảnh.

***

Ban ngày gió rít điên cuồng đến tối thì chấm dứt, nhiệt độ lại giảm vài độ, bất kể mùa thu có ngoan cường thế nào, cũng không thể ngăn cản được mùa đông đang đến gần.

Tuyên Tiêu không hề ở lại công ty Nhất Kiến dùng cơm, cùng vài nhân viên tăng ca ra ngoài ăn, ăn xong lại trở về phòng làm việc, bật máy điều

hòa, lấy tài liệu về cầu bắc qua Trường Giang ra tham khảo một chút, chuẩn bị nghiên cứu cho thật tốt.

Mặt sau phòng làm việc của anh có một phòng ngủ đơn giản, bình thường nếu theo hợp đồng quá muộn, sẽ ngủ lại bên trong.

Trước khi ngồi xuống, anh vào trong xem xét. Chăn mền vẫn còn là loại mỏng dành cho mùa hè, đệm bên dưới cũng mỏng, sợ rằng tối nay sẽ bị lạnh cóng mất.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ, có lẽ Trì Tiểu Ảnh đã về đến nhà rồi. Không, không cần người phụ nữ máu lạnh như vậy.

Cô thật sự là không lên tiếng thì thôi, đột nhiên nói một tiếng thì ai nấy đều kinh ngạc.

Kết hôn bốn năm, họ chưa từng bày ra khuôn mặt tức giận đến một lần, ngay cả một lời nói nặng cũng không có. Ngờ đâu cô lại là thâm tàng bất lộ.

Tuyên Tiêu nhớ lại cuộc nói chuyện ban ngày, vẫn giận đến khó mà giữ được bình tĩnh, trái tim như bị dao cứa.

Con, có trời mới biết anh muốn một đứa con đến phát điên ra sao. Ngôi nhà kia quá lớn quá lạnh lẽo, có đứa nhỏ, sẽ có thêm bao nhiêu là ấm áp. Anh hiện tại, có khả năng cho con mình một cuộc sống vô cùng đầy đủ, sự giáo dục tốt nhất.

Hai người, vẫn chỉ là thế giới hai người, có con, mới được gọi là gia đình ba người (tam khẩu chi gia).

Định nghĩa nhà là gì? Nếu mỗi người là một hạt giống, nhà chính là mảnh đất màu mỡ nơi bạn khát khao bén rễ nảy mầm. Để bạn trở về trạng thái cũ của bản thân, không ràng buộc. Hưởng thụ tình cảm chân thành của cuộc sống, đồng thời sẵn lòng nỗ lực không điều kiện.

Thế nhưng, bốn năm, họ vẫn không có con.

Cô đã sớm có lòng muốn ly hôn, đương nhiên sẽ không để đứa nhỏ làm vướng chân của mình. Người xưa có nói: độc nhất chính là trái tim người phụ nữ, quả không sai.

Tuyên Tiêu cười nhạt.

Một người chồng, phải kiếm tiền, lo cho gia đình, không lăng nhăng, làm được như vậy, còn chưa đủ khiến cô thỏa mãn sao? Ly hôn, cô một người vừa hai mươi bảy tuổi sẽ đi tìm mùa xuân thứ hai, có thể có một tương lai rực rỡ, còn anh, so với cô có quá nhiều cơ hội.

Ba mươi hai, có nhà có xe, có công việc, có địa vị, có diện mạo, anh không tự luyến, nhưng lại hết sức tự tin, người đàn ông như vậy giống như một vật tỏa ra ánh hào quang không thể che đậy, muốn phụ nữ dạng nào không có. Anh sẽ khiến cho cô vì việc làm của ngày hôm nay phải làm tất cả để trả giá, sẽ khiến cô ân hận đến rách ruột rách gan.

"Tuyên Tiêu." Cửa phòng làm việc đẩy nhẹ ra, trong tay Yên Nam Nam xách theo một bình thủy, vẫy vẫy anh: "Nghe nói anh bị đau bao tử, em cố nấu chút cháo."

Tuyên Tiêu mím chặt môi, mắt nheo lại, khóe miệng hung ác nhếch lên, giống như giờ phút này Trì Tiểu Ảnh đang ở trước mặt, nhìn một chút đi, trên đời này không phải chỉ có em là phụ nữ, đây không phải có rất nhiều người ôm lòng nhớ nhung ư.

"Sao lại đeo theo vẻ mặt này?" Yên Nam Nam giận dỗi liếc anh, tự ý đi vào, thuận tay đóng cửa phòng: "Có phải hôm nay cãi nhau với Tiểu Ảnh không, em thấy anh như vậy không yên tâm chút nào."

"Em đúng là rất quan tâm đến anh nhỉ!" Tuyên Tiêu nhướn mày, hai tay khoanh lại.

Yên Nam Nam ném ra một ánh mắt vô cùng quyến rũ, cơ thể nhanh nhẹn chân tay mau lẹ gạt tư liệu trên bàn ra, mở bình thủy, mùi cháo hấp dẫn bay ra.

Chinh phục một người đàn ông, trước tiên phải chinh phục bao tử của anh ấy, chinh phục một người phụ nữ, đương nhiên là 'cô bé' của cô ấy rồi, những thứ này trăm ngàn năm qua, đều là chân lý đã được khảo nghiệm và ghi chép trong lịch sử.

(Nghĩa gốc: Chinh phục người đàn ông, trước tiên phải chinh phục 'thực đạo' của anh ấy, chinh phục người phụ nữ, đương nhiên là 'âm đạo')

"Đương nhiên rồi, em không quan tâm anh thì quan tâm ai?" Cô cười khanh khách, ấn vai anh xuống, để anh ngồi vào ghế.

Tuyên Tiêu hất tay của cô ra, đột ngột xoay người, cười lạnh một tiếng, nâng cằm của cô lên: "Tại sao lại như vậy?" Thái độ tựa như một người khác, anh không chút tình cảm cởi nút áo Yên Nam Nam ra, một tay nhanh chóng luồn vào áo cô, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, ánh nhìn lạnh lẽo.

Yên Nam Nam thoáng chút run rẩy, theo bản năng khẽ lên tiếng. Cô chỉ muốn mượn cơ hội thể hiện một chút, không nghĩ đến chuyện bất ngờ thế này.

"Một người phụ nữ quan tâm đến một người đàn ông, còn có thể là vì chuyện gì?" Cô cũng không giả vờ rụt rè mà buông tha cơ hội tốt trước mắt này, cơ thể mềm nhũn, hai tay ôm lấy cần cổ Tuyên Tiêu, dựa sát vào cơ thể anh, nhẹ nhàng cọ xát, dùng ánh mắt trêu chọc anh.

Là một người đàn ông thân thể cường tráng khỏe mạnh, trong lòng ôm một người phụ nữ cơ thể mềm mại tươi trẻ, lại mang theo sự căm phẫn, cơ thể Tuyên Tiêu trong chớp mắt nảy sinh sự biến hóa, toàn thân như lửa đốt.

"Anh hiểu lòng em mà, em thích anh đã từ rất lâu rồi, chỉ là... Em không dám nói..." Cô cười khẽ xoay người thổi một luồng hơi nóng vào tai anh, cảm giác được cơ thể anh cứng ngắc. Vui như mở cờ trong bụng.

Chuyện giữa nam và nữ là vậy, nói khó, khó như lên trời, nói dễ, cũng dễ như trở bàn tay.

Cuối cùng Tuyên Tiêu cũng không qua được ải mỹ nhân.

"Em thật không giống một kẻ nhát gan." Tuyên Tiêu mặc cho huyết quản căng trướng, hơi thở gấp gáp, để mặc tay cô không an phận tùy ý chạy loạn, anh chỉ mang theo một vẻ mặt châm chọc nhìn cô chằm chằm.

"Tiểu Ảnh... dù sao cũng là bạn tốt của em, rốt cuộc em vẫn có chương ngại về tâm lý..." Hơi thở Yên Nam Nam hỗn loạn, đã không còn khống chế được cơ thể bắt đầu uốn éo.

Không nhắc đến Trì Tiểu Ảnh thì thôi, nhắc tới, đột nhiên Tuyên Tiêu nổi giận như con sư tử, hưng hăng giày xéo bộ ngực của cô: "Loại phụ nữ máu lạnh đấy không đáng để băn khoăn."

Giọng anh chế nhạo, nhìn cô, khóe miệng lộ ra nụ cười thâm hiểm.

"Tuyên Tiêu... mau... mau lên..." Yên Nam Nam đã say tình đến không thể kiềm chế, mời mọc, vung tay lên, bình thủy nhanh như chớp lăn từ trên bàn 'xoạt' một tiếng rơi xuống đất, mảnh thủy tinh và cháo rơi rớt đầy trên mặt đất.

Tiêu Tiêu chăm chú nhìn đống hỗn loạn trên sàn nhà, cơ thể căng cứng.

Lúc này, trong bệnh viện, Trì Tiểu Ảnh đã làm phẫu thuật xong, ở lại quan sát thêm một giờ, rồi được chuyển lên băng ca, đẩy ra khỏi phòng mổ.

Trên cửa phòng mổ, đèn xanh sáng lên.

Tần Lãng dịu dàng nhìn cô, khẽ thở dài một hơi.

Bên ngoài cửa sổ là ánh đèn của hàng vạn gia đình, giữa hàng vạn ánh đèn có một loại là cảm giác vui vẻ và ấm áp sung túc, cũng có một loại vắng lặng, đau thương cho chuyện vừa xảy ra.

Chương 24: Cổng thành thất thủ (III)

Editor: Lữ

***

"Nắm tay em, mới biết em xấu xí, lệ rơi đầy mặt, em không đi tôi đi, buồn cười không, Thân Ái? Haizzz, vẫn còn không chịu cười, vậy anh sẽ nói tiếp, anh sẽ khóc, anh sẽ quậy, từng đêm từng đêm không ngủ, cầm lọ thuốc ngủ trong tay, tóm lấy một sợi dây thừng định treo lên. Dù xấu xí cũng muốn nói đến tình yêu, nói đến khi vũ trụ tràn ngập yêu thương, hi hi hi!"

Giọng đùa ngây ngô của người cậu thanh niên, tự bản thân cười đến gập người xuống, cô gái trên giường bị chọc đến khóe miệng cong lên, trợn mắt với anh ta.

Trì Tiểu Ảnh trên giường bên cạnh cũng nhịn không được bật cười theo, cười một tiếng, lại khẽ động đến vết thương, cô thở hắt ra từng hơi lạnh, vội vàng mím chặt miệng,

Đây là phòng bệnh thường, có ba giường bệnh, ở giữa chen vào một cái giường xếp, là của người cậu thanh niên dùng để ngủ vào buổi tối, chỉ là hôm qua cậu ta đã quan tâm tặng lại cho Hạ Tú Phân.

Cậu thanh niên ngây ngô cùng cô gái chỉ chừng hai mươi tuổi, cùng học trường kỹ thuật, lơ tơ mơ thế nào, cô gái có thai ba tháng mới biết. Thai quá lớn, không thể làm gì khác phải làm phẫu thuật để lấy thai. Hai người trẻ không hề gì, chỉ có phụ huynh hai nhà bộ dạng chán nản, không còn mặt mũi, tránh né ánh mắt của mọi người.

Phẫu thuật đã được ba ngày, sức khỏe cô gái hồi phục rất tốt, cậu trai ngây ngô tuân lệnh mẹ, mang cháo gà đến cho cô bé, không biết thế quái nào lại chọc giận con bé, con bé giận nói không uống canh gà, cậu trai tin là thật, tự mình uống vài hớp lớn đến hết, lần này con bé nổi đóa, cả buổi không thèm để ý đến cậu kia. Cậu thanh niên gãi đầu một cái, sau khi phát giác cười nhăn nhở, trêu chọc cho cô gái vui lên.

"Em không phải tiền, sao cứ dính lấy em thế?" Cơn giận của cô gái vẫn còn rất lớn.

"Thân Ái à, em không biết trên đời này thứ em không thể bỏ đi ngoại trừ hàm răng thì chính là tình yêu đấy? Em có chuyện không vui, nói ra để anh khiến cho em vui lên!"

Không được, không được rồi, Trì Tiểu Ảnh cắn chặt môi, cô lại muốn cười. Đối với trẻ nhỏ có lẽ không cảm nhận được cuộc sống bất đắc dĩ, không biết gánh nặng và trách nhiệm của tình yêu, núp dưới cánh của cha mẹ, vui vẻ không màng sự đời. Tình yêu đơn thuần, không mang theo bất cứ mục đích và vật chất gì, chỉ vì yêu nên yêu thôi.

Thật quá hâm mộ! Trì Tiểu Ảnh thở dài, cô ở tuổi ấy, chưa từng vui vẻ. Đối với chuyện người yêu mà nói, cãi nhau rồi không gặp mặt, giận hờn, sau đó được người kia dỗ dành, nói những lời ngọt ngào trêu chọc mình. Không có, không hề có, nếu nói chuyện tình yêu giữa cô và Tuyên Tiêu, chỉ giống như phụng mệnh hành sự, anh là người chỉ huy, cô là người thi hành.

Nhớ đến Tuyên Tiêu, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia đau đớn.

"Trì Tiểu Ảnh, đo thân nhiệt." Y tá kiểm tra nghiêm mặt đi vào phòng bệnh, kẹp nhiệt kế vào nách cô: "Cảm thấy sao rồi?"

"Vô cùng tốt." Trì Tiểu Ảnh mấp máy đôi môi khô khốc, trả lời. Cơn đau sau phẫu thuật so với trước khi gây mê tăng nhiều hơn, đau đớn tựa như núi lớn đổ sập xuống, đơn giản chính là cơn đau nhỏ gặp cơn đau lớn hơn. Bây giờ hẳn là sẽ đau buốt, nhưng qua vài ngày nữa, vết thương sẽ khép miệng, cô sẽ lại khôi phục như ban đầu, nhưng cơn đau ngày ấy đúng là đáng sợ và vô vọng.

Cho nên, có gì đáng để buồn đâu chứ? Ngày mai nhất định sẽ tốt hơn hôm nay, cô mỉm cười nheo mày lại.

Y tá thờ ơ ghi chép lên bệnh án, nhìn đồng hồ, rút nhiệt kế từ dưới nách ra, vẫy vẫy: "Ờ, thân nhiệt bình thường, hôm nay cô phải truyền hai chai nước. À, người nhà đâu rồi?"
"Mẹ tôi ra ngoài ăn chút gì đó rồi, lập tức trở lại ngay."

Y tá kinh ngạc liếc mắt nhìn cô một cái, một người phẫu thuật thai ngoài tử cung, bác sĩ Tần truyền máu, bác sĩ Đỗ mổ chính, hai người này hiện tại là nhân vật số một số hai trong bệnh viện, người con gái trên mặt dát vàng giường này rốt cuộc lai lịch thế nào? Mà người phụ nữ này hình như không có chồng.

"Cố gắng đừng di chuyển, đừng để đụng đến vết thương." Cô y tá dặn dò một câu, xoay người sang hỏi cô bé kia.

Bác sĩ kiểm tra bệnh phòng lúc này cũng đi vào, đi về phía giường người phụ nữ sắp sinh trước. Làm siêu âm, chẩn đoán người phụ nữ mang song thai, bụng vô cùng lớn. Cặp vợ chồng này là nông dân ở vùng ngoại thành, để đảm bảo đứa trẻ được an toàn, nên mới đến bệnh viện này.

Thường nói phụ nữ thời kỳ mang thai và sinh con rất không có tôn nghiêm, trên hành lang người người đi lại, trong phòng bệnh cũng có đàn ông khác, bác sĩ khám bệnh vén chăn lên, vén áo của thai phụ, cởi quần, người phụ nữ mang thai đỏ mặt, bất đắc dĩ lộ cơ thể ra trước ánh mắt của mọi người. Người chồng thật thà cố gắng che chắn cơ thể cho vợ mình, bác sĩ kiểm tra đến đâu, anh ta không ngừng bận rộn kéo chăn đến đó, còn dùng ánh mắt trìu mến nhìn vợ mình, khi nghe bác sĩ nói tất cả đều khỏe mạnh, hai vợ chồng bốn mắt đan vào nhau, nhìn nhau mỉm cười.

Trì Tiểu Ảnh nghiêng mặt sang một bên, nhìn thấy hết thảy, chóp mũi chua xót, hốc mắt nóng lên, xuýt nữa thì rơi nước mắt.

Người phụ nữ hạnh phúc chính là, không phải khuynh quốc khuynh thành, không phải phú quý ngất trời, mà là người có một chồng yêu thương, quan tâm và bảo vệ, chù dù anh ấy không có trình độ học vấn tốt, không có thu nhập cao, không có biệt thự, xe hơi, thế nhưng khi ở cùng anh ấy, bạn sẽ cảm thấy an toàn, bạn có thể bất chấp mà ỷ lại vào anh ấy, biến mình thành người phụ nữ của anh ấy, một cô gái nhỏ, cho dù bạn nghèo đến mức chỉ có một bát cháo, anh ấy cũng sẽ uống phần nước loãng, để dành phần cháo đọng xuống đáy bát cho bạn. Có thể kết quả cuối cùng hai người đều chết đói, nhưng có vòng tay vững chãi của anh ấy ôm bạn, bạn sẽ không sợ hãi.

Không nhịn được, nước mắt Trì Tiểu Ảnh tràn mi, cô nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn ra song cửa.

Tại sao trong mắt cô, tất cả mọi người đều hạnh phúc hơn so với cô, là vì cô quá bất hạnh ư?

Ngoài cửa chỉ trông thấy một mảng âm u, ánh mặt trời e thẹn núp sau rặng mây dày đặc, thỉnh thoảng lại lóe ra vài tia sáng.

"Giường này là bệnh nhân của bác sĩ Đỗ." Bác dĩ đi về phía Trì Tiểu Ảnh, y tá trẻ nhỏ giọng nhắc nhở.

Bác sĩ ngẩn ra, xoay người rời khỏi phòng bệnh, đi đến cửa, gặp Tần Lãng: "Bác sĩ Tần, chào!"

Tần Lãng vừa đến bệnh viện, còn chưa thay áo blouse, áo khoác màu kem, áo sơ mi nâu, nho nhã khôi ngô.

"Chào, vất vả rồi!" Tần Lãng vỗ vỗ vai bác sĩ, mỉm cười gật đầu với đôi mắt kinh ngạc còn đang trong phòng bệnh, đi đến trước giường bệnh của Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh còn chưa kịp lau nước mắt, một giọt lệ còn đọng trên mi, cô ngượng ngùng cười một cái.

"Sao không ngủ nhiều thêm một chút?" Sau khi phẫu thuật, bởi vì Hạ Tú Phân khủng hoảng bất lực, một mực khóc lóc, còn cần người chăm sóc, Tần Lãng cũng ở bên cô đến gần sáng, sau khi tỉnh lại cô vẫn luôn đau nhức, nhưng kiên trì không ca thán. Cô đâu đến không cách nào ngủ được, Tần Lãng tìm một túi nước ấm gối phía dưới ống truyền dịch, như vậy thuốc khi chảy vào trong cơ thể cô nhất định sẽ ấm hơn. Anh nắm lấy tay cô, vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch.

Sau đó, khi cô rốt cuộc cũng nặng nề đi vào giấc ngủ, Tần Lãng mới rời đi, trời cũng gần sáng rồi.

Bây giờ mới hơn chín giờ, anh ngủ được bao lâu?

Cạo râu, tắm, thay quần áo, thật là một người đàn ông sạch sẽ.

"Tinh thần anh không tốt, bác sĩ làm hại người bệnh thì sao bây giờ?"

"Tôi ngồi tù, em đến thăm tôi." Tần Lãng cười nói, vuốt vuốt mái tóc rối tung của cô: "Hôm qua em chịu khổ rồi." Trong giọng anh trầm trầm, tựa như vô tình giúp cô lau đi nước mắt còn vương trên mi.

"Nếu muốn tái sinh, dù sao cũng phải trả giá một thứ gì đó." Cô cười khẽ.

"Nghĩ như em là tốt rồi, vậy mau chóng quên đi mọi thứ trong đầu, hôm nay cố gắng ngủ nhiều. Trong lúc em ngủ sâu, miệng vết thương sẽ lành nhanh nhất."

"Vâng." Cô vô cùng phối hợp gật đầu: "Vậy anh đi xem bệnh nhân của mình đi!"

"Em cũng là bệnh nhân của tôi." Anh kéo một cái ghế nhỏ lại, ngồi xuống cạnh cô.

"Ngày mai tôi mang tạp chí và MP3 đến, thêm một số thứ đặc biệt khác, để em giết thời gian. Còn trước mắt chỉ có thể truyền dịch, đói cùng phải ráng nhịn thôi."

"Thứ gì đặc biệt?"

"Tạm thời bí mật. Bác sĩ Đỗ đến kiểm tra." Tần Lãng mỉm cười đứng lên.

"Bác sĩ Tần thật chu đáo với bạn bè, không đến phòng khám, lại đến phòng bệnh trước." Bác sĩ Đỗ trêu chọc, đọc kết quả vừa mới xét nghiệm sáng nay.

"Không chu đáo với bạn bè thì còn gọi là bạn bè gì chứ?" Tần Lãng xoay mặt về cửa chính, vừa vặn che khuất cơ thể của Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh dõi theo bóng hình anh, một dòng nước ấm chảy qua đầu ngón tay.

Bác sĩ Đỗ cười lớn, kiểm tra vết thương, hỏi thăm vài vấn đề, liền rời khỏi. Điện thoại trong túi Tần Lãng không ngừng reo lên, anh nhấn tắt, lại ngây người, cho đến khi y tá phòng khám đến, anh mới tạm biệt.

Rời khỏi không bao lâu, âm thanh báo có tin nhắn trong điện thoại để bên gối Trì Tiểu Ảnh vang lên, là Tần Lãng.

Trong tin nhắn anh nói trên đường đến bệnh viện xảy ra một chuyện thú vị, nói đơn giản vài câu, đã khiến Trì Tiểu Ảnh vừa cười vừa thở phì phò.

Nếu anh sốt ruột biểu lộ sự quan tâm thái quá, tự nhiên Trì Tiểu Ảnh sẽ bài xích, đề phòng anh, nhưng bây giờ, cô cảm thấy Tần Lãng là một người bạn thật sự, như ba lại giống như anh trưởng, chính là thứ cô không có trong sinh mệnh.

May mắn dường nào, cô quen biết được anh.

Sau khi kiểm tra, truyền dịch rồi lại truyền dịch, không ngừng không nghỉ, trong phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Hạ Tú Phân vẫn chưa quay về, Trì Tiểu Ảnh lo lắng không biết mẹ có lạc đường hay không, có thể do thuốc an thần, chỉ trong chốc lát, cô ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, cầm điện thoại xem thời gian, cũng sắp mười hai giờ, lại có vài tin nhắn của Tần Lãng, không liên quan đến bệnh tình, đều viết theo suy nghĩ của anh.

Trên tủ cạnh giường bệnh có thêm một bó hoa và một giỏ trái cây, là đồng nghiệp trong viện thiết kế mang tới.

Ách, trước giường còn có một cậu trai trẻ, đang dùng ánh mắt chất vấn nhìn cô chằm chằm.

"Cô là Trì Tiểu Ảnh? Vợ của Tuyên Tiêu?" Chàng trai nhúc nhích cái miệng, có chút khó tin.

"Cậu có chuyện gì à?" Vừa tỉnh lại, giọng của cô vẫn rất khàn, còn chưa rửa mặt, không súc miệng, tóc rối tung, bộ dạng rất lôi thôi.

Chàng trai tê liệt ngồi xuống cạnh giường, vẻ mặt "Thì ra là vậy".

"Tôi tên Dương Quang, là bạn trai cũ của Ninh Y, có một đồng nghiệp sinh con, tôi đến tặng hoa, ở phòng y tá nghe được họ nhắc đến Trì Tiểu Ảnh, tên nghe rất quen, lại nhớ đến trước đây Ninh Y vẫn luôn miệng nhắc đến, thấy tò mò, liền đến nhìn một chút. Mà thôi, sau khi gặp, tôi đối với cô không ôm hy vọng, nhìn cô không giống người hung dữ, không giúp được tôi. Mặt mũi lại bình thường, dáng người thì phổ biến, làm sao quản được người đàn ông như Tuyên Tiêu?"

Trì Tiểu Ảnh đáng thương suy nghĩ mãi, mới hiểu được lời nói của Dương Quang, phút chốc dở khóc dở cười.

"Hóa ra định tìm tôi giúp đỡ?"

"Ờ, tôi muốn cô quản Tuyên Tiêu cho tốt, để anh ta đừng có bậy bạ với Ninh Y. Hiện giờ, tôi chỉ có thể đồng cảm với cô thôi, thân cô còn khó giữ, nói gì đến người khác."

Lời này cũng đúng, Trì Tiểu Ảnh cam chịu: "Cậu rất yêu Ninh Y?"

"Không hẳn, chỉ là nuốt không trôi chuyện này."

"Vậy vì sao cậu không quản cô ta cho tốt đi?"

"Cô ấy là người lớn, quản làm sao được?" Dương Quang nhướn mày, nghiến răng kèn kẹt.

"Cũng phải, một người lớn, trưởng thành rồi, làm sao mà quản? Chính là trói hai chân cô ta lại, che mắt cô ta đi, chặn miệng cô ta, để cô ta không nhìn không nghe không đi được, chỉ là không trói được tim cô ta. Tim không cô ta không đặt trên người cậu, làm gì cũng vô ích, không bằng buông tay đi. Buông tha cô ta, cũng là buông tha cho chính mình. Cậu hẳn là nên cảm thấy may mắn vì cậu và Ninh Y còn chưa kết hôn, bây giờ chia tay chỉ đau một lúc, nếu đã là gia đình, có con, lại mỗi người một ngả, không phải còn thảm hơn sao? Rất lâu sau này, khi nghĩ lại, cũng chỉ là ước muốn mà thôi."

Dương Quang kinh ngạc: "Ồ, nghe cô nói câu này, thật là như được nghe giảng đạo lý, đúng rồi, tôi giữ lại chuyện này làm gì chứ? Phụ nữ tốt rất nhiều, tôi không thể chết treo trên một thân cây được. Tôi mất đi một thân cây, lại xuất hiện cả cánh rừng, khà khà, hẳn là nên ăn mừng đấy!"
Cậu ta đột nhiên dừng lại, bàn tay xoa xoa: "Vậy còn cô thì sao?"
Trì Tiểu Ảnh ngước mặt nhìn bình dịch truyền: "Tôi đợi xuất viện."

Dương Quang rời đi.

Trước khi đi, cậu ta hàm ý bỏ lại một câu: "Tuyên Tiêu là một kẻ mù."

Lại chọc cho Trì Tiểu Ảnh nhức đầu một lúc, xoay qua xoay lại, trông thấy Hạ Tú Phân hai mắt sưng phù kéo lê chân bước vào.

"Mẹ?"
Hạ Tú Phân ngẩn ngơ nhìn Trì Tiểu Ảnh một chút, trước tiên giúp cô rửa

mặt, lau tay, thay bịch nước tiểu, rồi mới ngồi xuống.

"Mẹ ăn xong điểm tâm định đi chợ mua một con cá, y tá nói đằng sau bệnh viện có người giúp bệnh nhân nấu ăn, con mất nhiều máu như vậy, nhìn lướt qua giống như đứa nghiện vậy, nhất định phải bồi bổ thật tốt." Hạ Tú Phân vừa nói vừa khóc.

"Sau đó người bán cá không chịu bán cho mẹ à?" Trì Tiểu Ảnh hỏi.

Hạ Tú Phân lắc đầu: "Không phải, mẹ gặp mẹ chồng con."

Chương 25: Cổng thành thất thủ (IV)

Editor: Lữ

***

Lúc tờ mờ sáng, anh lái xe vào tiểu khu, tắt máy, đậu ở dưới lầu, không hề xuống xe.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có một cụ già đang luyện Thái Cực Quyền trong vườn hoa, từng chiêu từng thức, có bài có bản, đầy sinh lực sức sống.

Có vài đứa bé đến trường, trước mặt lục tục sáng đèn, anh không hề chú ý đến những thứ này, ánh mắt cố chấp dừng trên bức rèm tơ tằm màu xanh lam trên lầu hai mươi.

Đó là nhà của anh, nhưng anh lại không còn sức lực để đi lên.

Bình thường không hút thuốc lá, anh đặc biệt rút ra một điếu, trong lòng buồn bực đến khó chịu. Chuyện kia anh căn bản không hề hay biết, đã bị những thứ dụng cụ lạnh lẽo trong bệnh viện phá vỡ từ khi còn trong trứng nước, vì người phụ nữ của anh nghĩ đủ mọi cách để rời khỏi anh, vì đột nhiên xuất hiện một người yêu anh, vì sắp phải tiến hành một hợp đồng quy mô lớn... quá nhiều chuyện, không hề báo trước, lũ lượt kéo đến, anh gánh không xuể.

Trong xe, trong túi, không tìm được lấy một điếu thuốc, anh càng thêm cáu kỉnh, bực dọc, muốn nói ra, nhưng không được, muốn khóc, nhưng không có nước mắt. Chỉ cảm thấy những yếu đuối trước nay chưa từng có, không biết ồ ạt đến từ nơi nào.

Trong từng tia nắng yên lặng nơi cửa sổ, là sự tịch mịch.

Người phụ nữ kia đã giải quyết hết thảy, hẳn là đang ngủ rất say rồi nhỉ! Anh nằm ngửa ra ghế, hít thở dồn dập.

Chết tiệt, cô có thể xem như không hề có chuyện gì, anh thất hồn lạc phách làm chi? Đột ngột, có một ngọn lửa không tên bừng lên từ đáy lòng.

Cả địa cầu, thiếu đi một người, vẫn chậm rãi xoay.

Trên đời này chưa từng có việc gì lọt ra khỏi lòng bàn tay của Tuyên Tiêu, cũng không một ai có thể thao túng cuộc đời của anh. Anh tức giận, lắc đầu, thu mắt lại, quyết đoán khởi động xe.

Để chứng minh sự quyết tâm của bản thân, trước tiên anh đi ăn sáng, sau đó trở lại phòng làm việc thay quần áo, rửa mặt sơ qua, mở tập tài liệu Giang Đại Kiều ra, mới nghe được tiếng mở cửa đi làm của nhân viên ở dưới lầu.

Công việc tiến hành như bình thường, đối chiếu rồi lại đối chiếu, viết hợp đồng rồi lại hợp đồng, anh nhận điện thoại của hai khách hàng, xem lại tài liệu và bản thiết kế một lần.

Cầu treo bắc qua sông vô dùng dài, song song sáu làn xe chạy, thiết kế dải phân cách ở giữa và một nơi để dừng xe lúc khẩn cấp, hai bên dành ra năm mét cho người đi bộ. Lối thông bên dưới cầu cho tàu thuyền cao sáu mươi mét, trụ cầu cao khoảng hai trăm mét, nhịp dẫn bằng bê tông. Cây cầu này khi xây xong, chắc chắn sẽ lọt vào top mười cây cầu trên thế giới.

Công trình vô cùng lớn, đòi hỏi thiết kế vô cùng cao, vẻ ngoài vô cùng tráng lệ.

Tuyên Tiêu nhìn màn hình không chớp mắt, toàn thân máu huyết sôi sục, sự thử thách trong công việc gạt đi sự thất bại Trì Tiểu Ảnh mang đến cho anh. Anh khác xa sự suy đoán của mọi người, nói nói cười cười, nghiêm túc trong công việc, vẫn giống như trước.

Anh còn đặc biệt lái xe đến bờ sông ngắm nghía vị trí cây cầu một chút, ăn bữa trưa trong một nhà hàng nhỏ gần Khế Viên, nằm trên xe chợp mắt một lát, rồi mới trở lại phòng làm việc.

Trong phòng làm việc yên tĩnh, một nhân viên lơ đãng liếc mắt một cái, hất hàm với ý tứ "ráng giữ gìn sức khỏe thật tốt".

Hè năm nay mẹ của Tuyên Tiêu là Điền Hoa về hưu, động một chút là gọi điện giục anh và Trì Tiểu Ảnh về nhà ăn cơm, chỉ là, tài nghệ nấu nướng của bà, mọi người ăn rồi đều chạy mất.

Có lúc Tuyên Tiêu thật khâm phục ba anh, có thể kiên trì nhẫn nhịn chịu đựng sự tàn phá nhiều năm như vậy.

Điền Hoa không cười, trên mặt một lớp phấn dày: "Con là đợi bị đánh với về?"

"Con đợi tan việc, mẹ, mẹ ngồi xuống đi!" Tuyên Tiêu rót cho mình một ly nước, kéo mẹ ngồi xuống sô pha.

Điền Hoa lạnh lùng gạt tay của anh ra: "Hôm nay mẹ tình cờ gặp mẹ vợ con ở chợ đấy."

Tuyên Tiêu cứng đờ, ý cười tan biến: "Mẹ vợ con nói gì?"

"Bà ấy không nói gì hết, nhìn thấy mẹ như là trông thấy quỷ vậy, trốn mất." Âm lượng của Điền Hoa cao đến cấp 8.

Tuyên Tiêu mệt mỏi ngả rạp ra sô pha, ờ một tiếng.

"Con không có gì muốn nói à?" Cơn giận của Điền Hoa cao ngút trời nhìn Tuyên Tiêu đe dọa.

Anh nhún vai: "Mẹ, mẹ về nhà nấu cơm đi, chuyện này mấy hôm nữa con nói với mẹ, bây giờ con đang làm việc mà!"

"Ừ, mẹ tin rằng con bận rộn, con là tổng giám đốc Tuyên cơ mà, con không phải con của ai, cũng không phải chồng của người nào, con vì công việc mà biến thành người máy rồi. Nếu có thể, mẹ thật muốn nuốt một cái cho con chui vào trong bụng lại, để không phải sinh ra một đứa con trai lạnh lùng như con vậy."

Nét mặt Tuyên Tiêu căng thẳng, không nói được lời nào.

Điền Hoa thở phì phò bặm môi: "Được, thời giờ của con quý như vàng, mẹ chậm trễ đến không nổi. Mẹ đi, mẹ đến bệnh viện thăm con dâu của mẹ."

"Cô ấy vẫn còn ở bệnh viện?" Tuyên Tiêu có chút hoảng hốt.

"Không phải ở đấy thì con cho rằng con bé ở đâu? Đi dạo phố? Đi làm? Tuyên Tiêu, làm người đừng quá tuyệt tình, cho dù con có thành công, thì cũng thật đáng thương. Bởi vì con là do mẹ sinh ra, mẹ không thể nói

lời nặng nề, mẹ chỉ có thể nói là mẹ không biết cách dạy con." Điền Hoa thất vọng lắc đầu: "Ba con còn chưa biết chuyện này, mẹ thật sự sợ rằng khi ông ấy biết sẽ đánh chết con."

"Mẹ, rốt cuộc là mẹ đang nói chuyện gì vậy?"

"Đừng nói với mẹ rằng con không biết Tiểu Ảnh có thai?"

Tuyên Tiêu không lên tiếng.

"Hóa ra con biết, biết hết, lời của mẹ Tiểu Ảnh nói đều là thật." Điền Hoa tức giận đến run cả người, không nhịn được, giơ tay lên 'bộp' một tiếng giáng cho Tuyên Tiêu một bạt tai.

Tuyên Tiêu ngẩn ngơ ngước mắt lên kinh ngạc, trong ấn tượng của anh, mẹ chưa từng đánh anh.

"Tiểu Ảnh mang giấy phẫu thuật đến cho con ký tên, con không đồng ý, phải không?" Anh vẫn tiếp tục im lặng. Điền Hoa kéo áo của anh, tức giận không thôi: "Từ khi nào, lòng con lại trở nên ác độc như vậy, con không biết thiếu chút nữa là con hại con bé chết trên phố à, nếu trễ nửa giờ nữa, con và con bé âm dương cách biệt rồi."

"Mẹ, mẹ nói bậy bạ gì đó? Mang thai có thể nghiêm trọng thế sao?"

Bả vai Điền Hoa run rẩy: "Phải rồi, phải rồi, mẹ nói xằng nói bậy, thật mong là mẹ nói sai. Mang thai cũng phải xem là mang thai thế nào... Tiểu Ảnh con bé... là thai ngoài tử cung, con không biết cái này rất dễ gây chết người sao?"

Ầm, giữa trời quang, đột nhiên vang lên một tiếng sét, đánh Tuyên Tiêu vỡ ra thành từng mảnh.

Từng từ vang ra từ miệng Điền Hoa giống như từng con ong đang vỗ cánh, ong ong bay loạn xạ trước mắt anh, bay tới bay lui, khiến lòng anh hoang mang.

Quá bất ngờ, thai ngoài tử cung, đây là một thuật ngữ biết bao là xa lạ. ANh nhớ trong tay cô cầm tờ giấy báo phẫu thuật, anh tức giận đẩy ra, không hề chú ý nhìn qua, còn lớn tiếng gầm lên với cô, nói không bao

giờ muốn nhìn thấy cô nữa. Anh thiếu chút nữa đã gián tiếp hại chết cô, không phải sao?

Ngay trong đêm đó, anh còn ôm một người phụ nữ khác.

Ông trời ơi, anh đã làm gì thế này?

Đây là báo ứng, đây chính là sự trừng phạt. Tuyên Tiêu tự trách mình, trái tim co rút đến đau đơn không sao hít thở được, đầu tựa như bị úng nước, tay chân đông cứng.

"Nghe nói các con muốn ly hôn, được, ngay cả không có chuyện này, mẹ cũng sẽ khuyên Tiểu Ảnh rời khỏi con, xem xem con bây giờ có gì tốt chứ? Tuyên Tiêu... con đã đi đâu?"

Đột nhiên Tuyên Tiêu như tên rời khỏi cung, kéo cửa ra, liều mạng chạy ra ngoài.

Hướng về phía cửa, sải bước lên xe. Dọc đường đi, xe điên cuồng lao về phía trước với vận tốc như được cả trăm con ngựa kéo đi, anh không nhìn thấy đèn đỏ, không nhìn thấy người đi đường, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh, trong lòng chỉ có một âm thanh, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh em ở đâu?

Anh chạy đến bệnh viện, xông thẳng vào khoa phụ sản, trong phòng trực nghe được số phòng của Trì Tiểu Ảnh. Đi đến trước cửa, đột nhiên đầu gối anh nhũn ra, mỗi bước đều cứng đờ.

Mẹ nói, trễ nửa giờ thôi, cô và anh sẽ âm dương cách biệt. Nửa giờ, ba mươi phút, một nghìn tám trăm giây, không dài, không hề dài, ngắn tựa cái chớp mắt, anh nghĩ đến toàn thân phát run, mồ hôi lạnh thấm ướt áo sơ mi.

"Anh có vào hay không?" Ninh Bối Bối cầm bó hoa nháy mắt với Tuyên Tiêu ở cửa.

Tuyên Tiêu hít sâu, lại hít sâu một hơi nữa, lau mồ hôi trên trán đi: "Tôi vào."

Chương 26: Cổng thành thất thủ (V)

Editor: Lữ

***

"Tuyên Tiêu?" Ninh Bối Bối nhận ra anh, cố tình tăng âm lượng: "Anh có đi nhầm không, chỗ này có người quen của anh à?"

Cả một phòng bệnh đều bị giọng nói của cô làm cho ngẩng đầu.

Chiều buông, ánh sáng nhàn nhạt trải ra trên giường Trì Tiểu Ảnh, cô mở to mắt, nhưng không thấy được người bên ngoài, nghe được hai chữ "Tuyên Tiêu", cô bất giác run lên, mặt cắt không còn giọt máu nào.

"Bối Bối, đừng như vậy." Cô nuốt nước bọt một cái, cô gắng giữ cho giọng nói được bình thường nhất có thể.

"Không phải đâu, tớ chỉ hỏi cho rõ thôi, tổng giám đốc Tuyên không phải người thường, lãng phí thời gian của anh ấy giống như phạm tội vậy." Ninh Bối Bối nhìn Tuyên Tiêu giễu cợt.

Mặt Tuyên Tiêu xám ngoét, không thèm để ý đến Ninh Bối Bối, anh nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh. Tiều tụy, ốm đi, nằm trong chăn không lớn hơn một cô gái nhỏ là mấy, ánh nhìn nhợt nhạt.

Anh khó khăn nhấc chân lên, nhích từng bước, tựa như vạn lý trường chinh, thiên sơn vạn thủy mà đi đến cạnh giường Trì Tiểu Ảnh.

"Anh đến rồi!" Trì Tiểu Ảnh bất ngờ, mẹ nói vừa gặp mẹ chồng, dựa vào tính khí nóng nảy, bênh vực kẻ yếu của mẹ chồng ắt hẳn sẽ trút hết lửa giận lên Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu đúng là con ngoan, nghe lời mẹ.

"Sao cậu lại khách sáo thế? Anh ấy là gì của cậu? Đừng nghĩ đã liền sẹo rồi thì quên đi đau đớn." Ninh Bối Bối xông lên trước, đẩy Tuyên Tiêu ra xa, giựt bó hoa xuống, sau đó xoay người nói với những đôi mắt đang hiếu kỳ bên này: "À, quên giới thiệu với mọi người, vị này là Trì Tiểu Ảnh, vóc dáng không tệ đúng không, cũng có thần thái, nhưng mọi

người biết không, anh ta không chỉ có phụ nữ ở bên ngoài, mà còn từ chối ký vào giấy phẫu thuật thai ngoài tử cung của Trì Tiểu Ảnh. Trì Tiểu Ảnh đến bệnh viện thế nào? Cô ấy ngất xỉu trên đường, người qua đường gọi 120. Loại chồng thế này có gì tốt đẹp chứ, ngay cả người qua đường cũng không bằng, hừ."

Đột nhiên trong phòng bệnh im bặt, ánh mắt hiếu kỳ của những người khác trở thành từng lưỡi kiếm khiển trách, đâm vào khắp người anh, thảm hại không thôi.

"Bối Bối, cậu nói ít vài câu đi. À, cậu đi chào bác sĩ Tần trước đi, anh ấy ở phòng khám đấy." Trì Tiểu Ảnh sợ không biết Ninh Bối Bối tiếp theo sẽ nói ra những gì. Bất kể là gì, cô cũng không thích nhục mạ người khác trước mặt mọi người, hơn nữa hiện tại Tuyên Tiêu vẫn là người chồng trên pháp luật của cô. Nhìn anh bị giễu cợt, cô không vui.

"Cậu thật vô dụng, thảo nào bị người khác khi dễ như vậy." Ninh Bối Bối làu bàu tức giận, giậm giật chân, lườm nguýt Tuyên Tiêu, không cam tâm rời đi.

Tuyên Tiêu luôn luôn được người khác nịnh nọt tâng bốc, vây quanh, nào chịu được tội trạng như vậy. Nhưng anh không tức giận, dù có nặng nề hơn, ngay cả đánh anh, anh cũng chấp nhận, chỉ có như vậy, sự hổ thẹn trong lòng mới có thể vơi đi một chút.

Những lời nói cay độc, những lời thề thốt đã từng phát ra, giờ đây biến thành từng mũi tên, hiện đang thay đổi mục tiêu, một phát nhắm vào anh, trúng ngay trọng tâm.

Anh không biết nên nói gì cho phải, cắn môi, mắt không hề chớp nhìn Trì Tiểu Ảnh trên giường, rõ ràng khoảng cách gần như thế, nhưng anh lại cảm thấy dường như cô đã xa không thể với đến, từng hình ảnh dần rời rạc tan biến trong cái nhìn của anh.

Anh muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt của cô, muốn cảm nhận nhiệt độ của cô, nhưng cánh tay của anh cứng đờ.

"Em... muốn uống nước không?" Đây là câu đầu tiên anh nói.

Trì Tiểu Ảnh cực kỳ yên tĩnh, không hề oán hận, cũng không tự thấy xót xa, chỉ bất giác cảm thấy tủi thân, ánh mắt nhìn anh tựa như đang nhìn

một vị lãnh đạo đến thăm nhân viên của mình, lễ phép cười một tiếng.

"Em không khát. Hôm nay có bận không? Trên đường đến đây có kẹt xe không?"

"Không bận, cũng không kẹt xe." Anh trả lời ngắn gọn, chậm rãi đi về phía đầu giường.

"Bác sĩ nói em phải ở lại khoảng mười ngày, sau đó nghỉ ngơi một tháng. Bối Bối đã giúp em thuê một căn nhà, mẹ em cũng đã mua một chút vật dụng và chăn gối các loại. Đợi sau khi mọi thứ xong xuôi, em sẽ gọi điện cho anh, mang đồ của em đến, chúng ta liền làm thủ tục."

Những lời này giống như một cú đấm, giáng xuống khiến anh mông lung không nhìn ra phương hướng.

Anh đứng bất động bên mép giường, cảm thấy không còn tư cách để bước đến gần hơn nữa. Chỉ là, sao có thể trách cô được, đổi lại là bản thân mình, sau khi bị đối xử như vậy, trái tim cũng sẽ lạnh như băng, không còn gì lưu luyến.

Thế nhưng...

"Tiểu Ảnh, đối với..."

"Này, cái kia của cô ấy phải thay rồi." Anh còn chưa nói xong, cậu trai trẻ giường bên cạnh nói xen vào, tay chỉ túi nước tiểu đã căng ra treo ở bên dưới mép giường.

Trong túi là chất lỏng màu vàng đậm, đung đưa dưới mép giường.

Tuyên Tiêu rụt lại hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, không biết làm sao mới đúng.

"Không cần đâu." Trì Tiểu Ảnh đỏ mặt, ngăn anh lại: "Chuyện này đợi mẹ em quay lại làm, anh đừng động vào."

"Đầy lắm rồi, sẽ đụng vào sonde tiểu, khiến bệnh nhân đau đấy." Cậu trai ấy lại lầm bầm mở miệng.

"Làm phiền cậu giúp tôi gọi y tá, vừa đúng lúc tôi cũng phải tháo bình dịch truyền." Trì Tiểu Ảnh nghiêng đầu qua nói với cậu thanh niên,

thuốc trong bình đã sắp đến đáy.

"Không cần gọi, tôi sẽ làm." Tuyên Tiêu cúi đầu, rút cái bô từ dưới gầm giường ra, anh xách bịch nước tiểu lên, tìm mối nối.

"Tuyên Tiêu đừng." Trì Tiểu Ảnh nhịn đau, nhấc người lên, kéo ống tay áo của anh: "Giữ lại cho em một chút tôn nghiêm được không?"

Anh đờ người ra, mặt xám lại, tay không tự chủ buông ra. Bịch nước tiểu rơi "bộp" trên nền nhà.

Cô không muốn anh làm những việc vệ sinh cá nhân cho cô, không để anh nhìn thấy cơ thể của mình, xa lánh, lạnh nhạt, dù chưa làm đủ thủ tục, nhưng cô đã thẳng thừng không để anh trong lòng nữa.

Anh chỉ là một người đàn ông xa lạ.

Anh thực sự đã tổn thương cô rất nhiều sao? Đáp án chắc chắn là phải.

Cậu thanh niên khinh bỉ trừng mắt nhìn anh một cái, gọi y tá đến, thay một túi nước tiểu mới, mang bình dịch truyền đi, cánh tay đang duỗi ra bên ngoài của Trì Tiểu Ảnh thu lại.

Anh trông thấy trên cánh tay xanh xanh tím tím, có rất nhiều nốt kim tiêm.

Cũng phải, Tiểu Ảnh rất gầy, dù sao y tá cũng không tìm thấy tĩnh mạch, tiêm vào, treo bình dịch truyền, sẽ phải tiêm nhiều hơn vài lần so với người khác.

Anh đau lòng ngồi xuống cạnh giường, giúp cô đắp chăn lại.

"Anh về đi, mẹ em sắp đến đấy. Anh cũng biết là thế hệ trước suy nghĩ bảo thủ, nhất định sẽ nói ra nhiều lời khó nghe."

Anh cũng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể quay về được rồi. Mà cô cũng thật sự không muốn nhìn thấy anh.

Là hiểu lầm cũng được, bạc tình bạc nghĩa cũng xong, thời điểm cô bất lực nhất, anh đã đẩy cô ra xa, quay đầu bỏ đi. Cảnh tượng đó như một con dao, khắc sâu vào tim của cô.

Cô không phải người quá độ lượng, quá hiền lành, không thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Không sao, tối nay anh không về, ở lại đây với em." Giọng nói Tuyên Tiêu hơi run rẩy.

"Phòng bệnh này nhỏ như vậy, chen không nổi vài người. Em còn có mẹ chăm sóc, anh phải lo chuyện ở công ty, về nghỉ ngơi sớm một chút..."

"Em đừng cứng đầu đẩy anh đi nữa." Đột nhiên anh nổi giận: "Anh biết chuyện này là anh sai, anh hiểu lầm em, lại không nhìn kỹ giấy phẫu thuật, để em chịu nhiều cực khổ như vậy, em lập tức xử cho anh án tử, ngay cả một cơ hội hối cải cũng không có? Chúng ta vẫn còn quan hệ về mặt pháp luật không phải sao?"

Anh muốn hét lên, muốn giằng xé, muốn lay cho cô tỉnh, nói cho cô biết, anh thật sự không cố ý.

Khóe miệng Trì Tiểu Ảnh xuất hiện một nụ cười thê lương: "Tuyên Tiêu, chuyện này không quan trọng, anh không cảm thấy, chúng ta... không thích hợp ở một chỗ sao."

"Vậy ai thích hợp ở cùng một chỗ với em?" Anh sợ hãi nhìn cô, khẽ gầm lên.

Sau lưng có một cánh tay vỗ nhẹ, anh quay đầu lại.

Tần Lãng nhìn anh đầy trách móc, anh theo bản năng rùng mình một cái, người đàn ông lịch sự nho nhã này là ai?

"Tôi là bác sĩ của Trì Tiểu Ảnh, Tần Lãng, hôm nay là ngày hậu phẫu thứ hai, bệnh nhân tạm thời không được nói quá nhiều. Anh là chồng của Trì Tiểu Ảnh, vừa đi công tác về?"

Tuyên Tiêu cười gượng gạo gật đầu một cái, vươn tay về phía Tần Lãng.

Tần Lãng bắt lấy: "Nếu như là hiểu lầm, vậy thì dễ nói chuyện hơn, đừng khiến cô ấy quá kích động, sẽ động đến làm đau vết thương." Sau đó anh thấp giọng nói bên tai Tuyên Tiêu rằng: "Tôi cảm thấy, giờ phút này, nên rút lại nhuệ khí và sự sắc sảo của anh đi, hò hét sẽ không tốt cho cô ấy. Có chuyện gì đợi sau khi cô ấy xuất viện hãy nói tiếp."

"Ngay cả chuyện này bác sĩ cũng chữa à?" Tuyên Tiêu nhếch môi tự giễu.

Tần Lãng cười, buông tay của Tuyên Tiêu ra, chắp tay sau lưng, cúi người nhìn Trì Tiểu Ảnh, ánh mắt trong suốt như kính, Trì Tiểu Ảnh không được tự nhiên nhướng mày nhìn về phía anh, thở dài bất lực.

"Hôm nay vẫn bình thường, em không có biến chứng sau phẫu thuật, vậy không có chuyện gì rồi, đợi bình phục thôi. Buổi tối không cần truyền dịch, nghỉ ngơi thật tốt."

"Anh cũng vậy."

"Ừm."

Tần Lãng buông thả ánh mắt cho nó dừng lại trên khuôn mặt của cô một lúc, sau đó thu lại, sau đó gật đầu với Tuyên Tiêu một cái, sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Ánh mắt Trì Tiểu Ảnh không kìm được đuổi theo bóng lưng của anh, có đôi chút mất mát dâng lên trong lòng.

Biểu hiện hiện tại của Tần Lãng, không giống như bạn bè, chỉ là một bác sĩ, cô không biết phải thế nào, không quen được.

Tuyên Tiêu nhạy cảm phát hiện sự thờ ơ của Trì Tiểu Ảnh đối với mình, nhưng anh không hề nghĩ ngợi nhiều. Bệnh nhân ỷ lại vào bác sĩ, giống như tín đồ đối với Phật Tổ, đó là một tinh thần thuần khiết không vẩn tạp chất.

Có sự nhắc nhở của Tần Lãng, cuộc tranh cãi của hai người tạm dừng.

Hạ Tú Phân đã trở lại, bà vừa trông thấy Tuyên Tiêu, không hề ầm ỹ giống như Trì Tiểu Ảnh lo lắng, chỉ trừng mắt nhìn anh như kẻ thù, nước mắt không kiềm được tuôn rơi.

Bộ dạng này, so với mắng chửi còn đáng sợ hơn.

Tuyên Tiêu không cần bà phải lên tiếng, tự giác đi ra ngoài, bây giờ không còn thể diện, cũng không còn can đảm để ở lại.

Hạ Tú Phân đi theo anh đến tận thang máy: "Đừng quay lại nữa, trước đây chúng tôi bấu víu vào cậu, rơi vào tình cảnh này. Bây giờ Tiểu Ảnh bị cắt một bên ống dẫn trứng, bác sĩ nói vẫn còn khả năng mang thai, nhưng dù sao cũng xem như nửa cơ thể là phụ nữ, chúng tôi đều biết, mọi chuyện đã qua rồi, cậu không nợ chúng tôi, chúng tôi cũng không nợ cậu."

Hạ Tú Phân vừa nói vừa lau nước mắt.

Anh há hốc miệng, kết hôn với Trì Tiểu Ảnh bốn năm, anh vẫn một mực cho rằng bà mẹ vợ này, chỉ cần cho bà ít tiền, mua thêm ít đồ, sẽ vui vẻ cười toe toét, có thể gạt sang một bên. Bây giờ, anh mới biết, bằng lòng nhận quà của anh không phải vì tham những lợi ích nhỏ nhặt, mà là nhận lấy tấm lòng của anh, bởi vì anh là người thân của bà.

Không phải người thân, cho dù quà biếu có tốt hơn, nhiều tiền hơn, bà cũng sẽ không liếc mắt nhìn qua.

Tuyên Tiêu trầm mặc xuống đến lầu một, đi mãi đi mãi, không biết đã ra đến đường lộ như thế nào. Anh đi tới đi lui trên đường, không biết được rốt cuộc đã đi hết bao nhiêu lâu, cuối cùng đi đến một nhà hàng nhỏ, thấy có vài người ngồi bên trong uống rượu.

Anh vào trong uống một chai, không đợi món ăn được dọn lên, anh đã khiến bản thân say rũ ra với tốc độ nhanh nhất.

Chú ý:

Truyện không có lịch up cụ thể, tùy theo thời gian rảnh mới đào, ngày lấp hố không biết trước nên hãy suy nghĩ kỹ trước khi nhảy hố.

Nhóm không có lịch post cố định, khi nào có chương mới là post ngay không câu view nên mong mọi người không thúc giục.

Chương 27: Ngăn cơn sóng dữ (I)

Editor: Lữ

***

Ngắm cảnh đêm.

Tân Giang là một đô thị cỡ vừa, không có quá nhiều cao ốc. Ban đêm tĩnh mịch, có thể thấy được sao trên bầu trời. Cô biết rõ bệnh nhân phải nghỉ ngơi thật tốt, mới có ích cho việc bình phục, nhưng từ sau khi Tuyên Tiêu đến, cô làm thế nào cũng không thể ngủ được.

Đêm nay, bầu trời nhiều mây, chỉ có vài ngôi sao điểm nhẹ lên bầu trời, mặt trăng cũng không biết đã trốn tận nơi nào.

Mọi người trong phòng bệnh đều đã ngủ say, tiếng ngáy trầm bổng nối tiếp nhau.

Cô nhìn ngắm trời đêm không chớp mắt, trong đầu, cùng với Tuyên Tiêu sáu năm, từ khi bắt đầu đến nay, từng thứ một, tựa như rất nhiều việc quan trọng, từng đoạn từng đoạn thoáng hiện lên.

Biển người mênh mông, người với người có thể gặp được nhau, trở thành vợ chồng ngủ chung một giường, sinh con dưỡng cái, thật là một loại duyên phận không thể nói rõ thành lời. Tựa như ta ở trên bờ cát nhặt vỏ sò, luôn luôn muốn nhặt được một cái phù hợp với mình, nhưng lại không biết lúc nào thì có thể nhặt được. Gặp được người thích hợp, thì tự bản thân lại không phù hợp với người ấy.

Hôn nhân giống như một canh bạc, trong canh bạc này, tiền cược chính là hi sinh, khiêm nhường, bao dung và trách nhiệm, kết quả là thắng thì đôi bên đều hạnh phúc, thua thì tất cả đều mất hết.

Cô không phải là một tảng đá không có sự ấm áp, yêu nhau hai năm, cô đã điều chỉnh toàn bộ thể xác và tinh thần thật tốt, quyết định chấp nhận Tuyên Tiêu.

Cô có quá nhiều lý do để yêu Tuyên Tiêu, huống hồ thành tích của anh xuất sắc vượt trội, có mấy người con gái có thể cưỡng lại được đây.

Cô là một người bình thường, một người con gái truyền thống.

Sau này, tảng đá ấm áp mỗi lúc một lạnh dần.

Lấy thân phận là bạn gái, lần đầu tiên đến nhà Tuyên Tiêu. Viện trưởng Tuyên và Điền Hoa nhìn thấy cô, giật nảy người, nhưng che giấu rất nhanh. Điền Hoa vào nhà bếp nấu cơm, cô ngồi một mình trong phòng khách xem TV, viện trưởng Tuyên gọi Tuyên Tiêu vào thư phòng.

Hiệu quả cách âm của ngôi nhà không được tốt.

"Con khẳng định là con thật sự yêu con bé chứ? Không phải là lẫn lộn giữa đồng cảm và tình yêu?"

"Cô ấy ngoại trừ gia cảnh không xứng với gia đình chúng ta, những mặt khác đều rất phù hợp, trước mắt, con chưa gặp được người tốt hơn cô ấy."

"Con xem hôn nhân là cái gì?" Viện trưởng Tuyên không khống chế được trở nên tức giận: "Nhà họ Tuyên chúng ta còn chưa nói đến chuyện môn đăng hộ đối, nhưng nếu kết hôn, con phải thay gia đình họ chịu trách nhiệm cuộc đời của con bé."

"Con sẽ, cô ấy muốn gì, con đều có thể kiếm cho cô ấy. Con muốn cuộc đời của mình có một sự nghiệp lẫy lừng, không muốn bỏ quá nhiều tinh lực cho chuyện hôn nhân, cô ấy đúng với ý muốn của con."

Trên TV chiếu thứ gì, cô cũng không nhìn rõ. Cô không ngồi nữa, đến nhà bếp giúp Điền Hoa nấu cơm. Điền Hoa để cô làm đầu bếp chính, hôm ấy thức ăn không phải quá mặn thì cũng là quá nhạt, viện trưởng Tuyên vẻ mặt đau khổ ca thán, mẹ chồng nàng dâu hai người có phải cần một người dạy nấu ăn không?

Bọn họ không hề có tuần trăng mật, kết hôn được mười ngày, Tuyên Tiêu đã vắng nhà. Ban đêm, một mình nằm trong phòng tân hôn cô quạnh, ôm gối của anh, hít lấy mùi hương của anh, không có cách nào đi vào giấc ngủ, gọi điện thoại cho anh, không biết anh đang ở cùng ai, hò hét loạn cả lên. Giọng nói rất trầm rất không kiên nhẫn: "Ngoại trừ việc gấp, không nên tùy tiện gọi điện, anh đến nơi sẽ gọi cho em!" Cô lặng lẽ tắt máy, chảy nước mắt. Về sau, dù anh có đi đâu, cô cũng không chủ động gọi điện cho anh nữa.

Có một lần, anh bị đau bao tử, vẫn khăng khăng ở lại tăng ca, cô nấu canh mang đến cho anh bồi bổ. Khi ấy là tháng Hai, cô không dùng bình thủy, anh đang họp với khách hàng, cô cầm gà mên, lấy tay che lại đợi anh. Canh nguội, anh mới ra ngoài, quét mắt qua cái hộp, nhíu chặt mày: "Anh không ăn." Lại vội vàng rời đi. Cô cầm gà mên, đi về nhà.

Văn phòng nhận một công trình ở Sơn Đông, anh đến khảo sát công trường, chạng vạng vẫn chưa về nhà, đến mười hai giờ, vẫn không nghe được tiếng bước chân của anh, cô lo lắng, gửi tin nhắn cho anh, sau đó cầm điện thoại, cách năm phút lại nhìn một cái. Mãi đến gần sáng, cô ặt ẽo ngủ trên sô pha, mới nghe được tiếng mở khóa. Anh nói trên đường gặp một tai nạn, đường bị chặn ba giờ. Cô hỏi anh tại sao không trả lời tin nhắn cho em? Anh nói có thời gian như vậy chi bằng gọi điện thoại, một phút, có thể nói được bao nhiêu là chữ? Cô không nói gì, một phút có thể nói được rất nhiều chữ, nhưng anh cái gì cũng không nói.

Thỉnh thoảng, cô sẽ trêu hỏi anh, bên ngoài anh có người nào ngưỡng mộ không? Anh trừng mắt liếc cô một cái, em xem anh là loại người nhàm chán này sao? Thần kinh!

Rạn nứt không phải là chuyện chỉ trong chớp mắt, là từng chút một hình thành.

Xem TV, trong sách vở có một vài tình tiết lãng mạn, lúc nào cô cũng cười nhạt. Tuyên Tiêu không nhớ sinh nhật của cô, ngày đó đăng ký kết hôn là trùng hợp với dịp anh rảnh rỗi, không phải một ngày đặc biệt, đương nhiên lại càng không nói đến ngày kỷ niệm thành hôn. Về phần giáng sinh, năm mới, đồng nghiệp trong đơn vị hưng phấn nói việc họp mặt vân vân và vân vân, cô chỉ lẳng lặng lắng nghe, vào thời gian này của Tuyên tiêu, thường ít ra ngoài.

Cô không hoa, không quà, nhưng cô có tiền, muốn cái gì, tự mình đi mua, Tuyên Tiêu nói với cô như vậy.

Trên mạng có một câu chuyện cười, nói hôn nhân là mộ phần của tình yêu, có thể có một ngôi mộ dù sao cũng tốt hơn so với phơi thây đầu đường đúng không! Cô đọc mà trong lòng mặn chát, rất hợp với bản thân.

Hôm ấy lật tờ lịch đến ngày cô hai mươi bảy tuổi, nhớ lại cô hai mươi bốn, hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mới phát hiện không có lấy một

hồi ức đẹp đẽ nào, cuộc đời cô khô khan nhạt nhẽo, qua đi như một bà lão ngồi thiền vậy.

Cô muốn thay đổi, nhưng lại không có năng lực.

Cô rất sợ, thanh xuân ngắn ngủi ngắn đến không kịp quay lại, đã mau chóng già đi, giống như một cái giẻ lau cũ đã nhiều năm, hoặc là một bộ quần áo theo mùa, bị lãng quên ở một xó xỉnh nào đó.

Cô biết rõ, Tuyên Tiêu đã thật sự lẫn lộn giữa tình yêu và sự đồng cảm.

Không chỉ một lần, cô muốn mở lời đề nghị ly hôn, mỗi khi cô định nói ra miệng, cuối cùng vẫn có thứ gì đó ngăn những lời này lại. Đó chính là ân tình của Tuyên Tiêu đối với gia đình cô.

Nếu như không có những chuyện gần đây, cô vẫn có thể tiếp tục chịu đựng tiếp. Nhưng hiện tại, cô không cần nhịn. Từng chuyện một, giống như một con dao sắc bén, giúp cô cắt đứt những dây dưa lộn xộn, cô được thoát rồi.

Chưa nói đến chuyện thương tổn, là anh và cô đều lạc đường.

Sau khi xa nhau, họ đều sẽ vì bản thân tìm được đúng hướng. Chuyện quá khứ đã qua, không nên nghĩ mãi không buông, nếu cô muốn có sau này.

Nghĩ thông suốt hết thảy, trên hành lang đã vang lên tiếng bước chân vội vã của y tá trực ban.

Trời đã sáng, nắng sớm lấp lánh trên song cửa, tựa như đang trộm nhìn đôi mắt của nhân thế. Có một hai con chim không biết tên, chầm chậm lướt qua ô cửa sổ, rất nhanh đã biến mất trong rặng cây.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, cho đôi mắt đã làm việc cả đêm nghỉ ngơi một chút.

Sáng sớm, phòng bệnh đã rất náo nhiệt.

Bác sĩ kiểm tra phòng bệnh theo thông lệ, kim truyền của Trì Tiểu Ảnh được rút, bác sĩ Đỗ đề nghị hôm nay có thể rời giường đi vài bước, cố gắng vận động một chút. Rút kim truyền, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy thoải mái hơn, hơn nữa từ hôm nay, có thể ăn chút cháo. Cô bé phá thai hôm

nay được xuất viện, sản phụ mang song thai sáng sớm nay bắt đầu đau bụng, đã được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Hạ Tú Phân giúp Trì Tiểu Ảnh rửa mặt, súc miệng, buộc tóc cô thành một cái đuôi ngựa, thay một cái áo len. Trì Tiểu Ảnh nhờ mẹ đẩy giường lên cao, cô muốn ngồi để truyền dịch, có thể nhìn thêm một chút cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Di động của Hạ Tú Phân vang lên. Không cần phải nói, là mấy cụ ông cụ bà chơi chứng khoán kia.

Nhận điện thoại xong, mặt mày của bà lại hưng phấn tươi cười như hoa, thi thoảng lại thở dài, chỉ là, cô rất thích cảm giác này.

Trì Tiểu Ảnh không đủ sức để hỏi nhiều, chỉ mong có thể sớm xuất viện. Mẹ nên có cuộc sống của riêng mình, không cần lấy cô làm trung tâm nữa.

Tần Lãng mang theo một túi giấy lớn đến, anh mặc một cái áo len màu xám, hoa văn chìm, vừa nghiêm túc vừa có sức sống.

"Tối qua ngủ không ngon à?" Đặt túi giấy xuống, anh nhìn cô, nhíu mày: "Tôi phải đề nghị bác sĩ Đỗ cho em thêm thuốc an thần rồi."

"Giấc ngủ của con người cũng có hạn, ban ngày ngủ quá nhiều, buổi tối sao có thể ngủ nữa. Đây là gì thế? Quà tặng đặc biệt?" Cô chuyển chủ đề.

"Tiểu Ảnh, tôi chuyển cho em đến phòng VIP, ở đây quá hỗn tạp, không thích hợp để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng."

"Rõ là chuyện bé xé ra to, người khác còn bệnh nặng hơn em cũng có thể ở đây, sao em lại không thể? Đừng có mà vì lợi ích của bệnh viện, mà rút tiền của em đấy." Cô nghiêng đầu, vờ như đang nói thật.

Tần Lãng im lặng, nhìn cô chăm chú, chăm chú đến mức khiến Trì Tiểu Ảnh hoảng sợ.

"Mặt em rửa không sạch à?"

Tần Lãng lắc đầu, lấy từng món một từ trong túi giấy ra, ba quyển album lớn, một cái MP3, hai bản tạp chí phụ nữ, vẫn chưa xé bao, đoán chừng là mừa mới mua.

"Album này là vừa gửi đến từ Bắc Kinh, sau khi xem xong, không được cười trộm, cẩn thận đụng đến vết thương. Nhạc và tạp chí để cho ngày mai và ngày kia, hôm nay chỉ có thể xem album thôi." Nhìn cô vội vàng gấp rút muốn lật album, anh đè lại.

Cô ngẩng đầu lên, chợt trông thấy trong mắt anh dường như đang cố nén lại thứ gì đó, có vài lời cứ quanh quẩn bên miệng, trong đôi mắt sâu thẳm trói cô lại, thoáng hiện lên vài phần nghiền ngẫm.

Bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Cô nhắm mắt, lại mở ra, trên khuôn mặt Tần Lãng lại là sự ấm áp thường thấy.

"Có cần phải bày tỏ cảm nghĩ sau khi xem cho anh không?" Cô hỏi dí dỏm.

"Không cần miêu tả văn hoa, có thể biểu đạt bằng lời." Tần Lãng nháy mắt với cô một cái, lại xoa xoa tóc cô.

Hai người nhìn nhau cười.

"Tần Lãng, đợi em khỏe lại sẽ mời anh ăn cơm."

"Được, giá cả thế nào?"

"Ừm, tương đương với giá hai lít máu."

"Định tính toán rõ ràng à? Vậy giá cũng không hề thấp đâu đấy." Trong mắt Tần Lãng lấp lánh ý cười, anh biết cô muốn cảm ơn anh chuyện truyền máu, nhưng chuyện này đâu chỉ nói lời cảm ơn là kết thúc.

Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh ửng đỏ, chun mũi lại: "Vậy em đây trả tiền theo kỳ. Tần Lãng, cám ơn anh, vì rất nhiều rất nhiều chuyện."

Tần Lãng khẽ thở dài một hơi: "Nói em ngốc cũng phải, em đúng thật là ngốc."

Y tá ở phòng chuyên môn lại tìm đến, bắt Tần Lãng đi mất.

Trì Tiểu Ảnh ngẩn người một lúc, từ từ lật album.

Tần Lãng hai tuổi, lộ ra một hàm răng bé xíu, cười ngây ngô, tay ôm một quả bóng thật to.

Tần Lãng tám tuổi, thay răng cửa, môi mím chặt, vẻ mặt như một người lớn nhỏ.

Tần Lãng mười sáu tuổi, đã là một cậu thanh niên khôi ngô tuấn tú, mày rậm mắt to, tài giỏi ôn hòa.

Tần Lãng hai mươi tuổi, vẻ mặt Tần Lãng vui vẻ tay nắm một nữ sinh xinh xắn, đây hẳn là mối tình đầu của anh.

Tần Lãng hai mươi tám tuổi, ngồi trong công viên, có một nữ sinh xinh đẹp ôm bắp chân của anh, giống như một con khỉ nhỏ bám vào một cái cây to lớn.

Tần Lãng bốn mươi tuổi, khiêm tốn nhã nhặn, phía sau là máy bay đang cất cánh và một góc sân bay thủ đô.

...

Trì Tiểu Ảnh lật giở, hơi mỉm cười. Dường như thời gian quay ngược lại, cô cùng với Tần Lãng thoáng chốc trải qua bốn mươi năm.

Không hiểu tại sao, cô cảm thấy Tần Lãng ở tuổi bốn mươi so với khi hai mươi, ba mươi tuổi cũng đều đẹp trai, chỉ là khí chất có sự thay đổi, càng thêm hòa nhã, khoan dung.

Từ ba mươi tuổi trở về sau, trong hình của Tần Lãng ngoại trừ một cô bé rất giống anh, không hề xuất hiện một người phụ nữ nào khác, thực rõ là một người đàn ông vừa nghiêm túc vừa truyền thống.

Anh nói, duyên phận, trong sinh mệnh có, sẽ có, không cầu được, chỉ có thể chờ.

Không biết người đàn ông như vậy, đang chờ một mối lương duyên thế nào?

Trì Tiểu Ảnh từ từ khép lại quyển album.

Chương 28: Ngăn cơn sóng dữ (II)

Editor: Lữ

***

Tuyên Tiêu chầm chậm mở mắt ra, xung quanh tối đen.

"Tuyên Tiêu, lau khô tóc rồi hãy lên giường, đừng ngại phiền phức, nếu không sau này đầu sẽ trọc luôn đấy."

Anh đi công tác trở về, tắm rửa xong, mệt mỏi cấp tốc bò rạp lên giường, cô cầm khăn lông gọi với theo sau anh.

"Thuốc dạ dày để trong ngăn kéo thứ nhất, không được nuốt khan, đây, nước này. Em nấu cháo đậu xanh, anh muốn ăn một chút không? Hay là em lấy cho anh một ly nước ép trái cây nhé?"

Anh ngẩng đầu lên từ trước máy tính, không nhịn nổi nữa phất phất tay, bảo cô đóng cửa lại đi ra ngoài.

Cô không hề cử động, cứ đứng trơ ra ở cửa, đầu tựa vào khung cửa, lặng lẽ nhìn anh.

Rất lâu sau, anh mới nghe được tiếng cửa đóng lại.

...

Anh ngẩng đầu không ngừng tìm kiếm: "Tiểu Ảnh? Tiểu Ảnh?"

Ngoại trừ âm thanh của anh vọng lại, tất cả đều yên tĩnh.

Sực nhớ, Tiểu Ảnh không ở nhà, ở trong bệnh viện chứ nhỉ?

Anh lại nằm ngửa ra sô pha, quần áo đều là mùi nôn mửa. Không tệ, anh vẫn có thể tìm về đến nhà, không ngủ ở đầu đường xó chợ.

Trong đầu giống như có một cái máy xới đột nhiên chui vào, ùng ùng liên tục.

Anh nhắm mắt lại, lại nằm thẳng ra, từ từ ngồi dậy, vào trong toilet, trước tiên lấy khăn dọn dẹp sô pha, sau đó tắm rửa, đánh răng, anh đun cho mình một bình nước sôi, rót một chén, ra ban công, tựa vào cửa sổ, uống từng ngụm một.

Bầu trời xanh xám, những tòa cao ốc xa xa hửng ra một vầng sáng vàng nhàn nhạt. Anh lặng lẽ nhìn ngắm thành phố này cho đến khi dần dần tỉnh táo lại.

Một cơn gió mát thổi lướt qua mặt, tay cầm ly nước có phần run rẩy.

Đây không phải lần đầu tiên anh mơ thấy Trì Tiểu Ảnh. Trước đây lúc ở công trường, anh từng mơ thấy cô, sau khi tỉnh lại, cơ thể vừa khô vừa nóng, mỗi tế bào đều khát khao được cô vuốt ve an ủi.

Khi ấy khí huyết sôi trào, bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, tiểu biệt thắng tân hôn, dù cho có bận rộn mệt mỏi hơn nữa, chỉ cần ôm cô một cái, lúc nào cũng sẽ dây dưa đến nửa đêm.

Đêm nay, mơ thấy cô, nhưng chỉ là đau thương khôn xiết đâm rách da thịt, rả rích liên tục, anh đau lòng đến run rẩy.

Từ trước đến nay anh luôn suy nghĩ độc lập mà rõ ràng, bây giờ lại cảm thấy thần kinh và đại não như đứt đoạn, anh vẫn một mực suy nghĩ xem là thứ gì, thứ gì đã khiến cho họ trở thành như vậy?

Anh đã quen với việc cô ngoan ngoãn, nhu thuận, chưa từng nghĩ đến bộ dạng khi cô tức giận sẽ như thế nào. Không ngờ cô lại quật khởi và kiên định như vậy, anh thật sự chống đỡ không nổi.

Một thứ sợ hãi chưa bao giờ có, từng chút, tựa như lá cây bị sâu ăn, từ từ ăn lan ra.

Anh đã mường tượng ra rất nhiều đáp án, nhưng anh cho rằng mỗi một đáp án đều không chính xác.

Nếu vì người phụ nữ khác, tại sao cô chưa từng ghen tuông?

Nếu vì anh không dành nhiều thời gian ở cùng cô, tại sao trước giờ cô chưa từng đề cập tới, vả lại anh cũng không rượu chè ăn chơi, anh chỉ vì công việc.

Nếu vì giữa họ không thích hợp làm vợ chồng, vậy tại sao phải đợi đến bốn năm sau mới nói những lời này, không ngại quá lâu sao?

Càng nghĩ, anh càng cảm thấy cô sẽ không có cách nào tha thứ cho mấy câu nói lẫy của anh ngày đó khi bị kích động, dù cho cô không thừa nhận.

Tuyên Tiêu day day cái trái đau nhức, cầm ly trở vào phòng, dọn dẹp qua loa một chút, cầm chìa khóa xe, ra khỏi nhà.

Tuyên Tiêu có thể đi đến được ngày hôm nay, sẽ không để vài câu nói dọa dẫm đến mức bị đẩy lùi.

Xuống lầu, hít thật sâu vài ngụm không khí trong lành, đầu óc thoải mái hơn rất nhiều.

Siêu thị mở cửa rất sớm, anh không mua quà biếu. Anh nói với nhân viên mình muốn đi thăm người vừa làm phẫu thuật, nhân viên cười vui vẻ rất nhanh mang đến cho anh hai túi thuốc bổ bao bì tinh xảo.

Khi thanh toán, di động vang lên.

Là Ninh Y, ấp a ấp úng xin lỗi chuyện Dương Quang, nói rằng đã xử lý xong mọi thứ, hỏi xem cô có thể quay lại phòng làm việc chưa?

Tuyên Tiêu trả lời chung chung 'ờ' một tiếng, cúp máy.

Tiếp theo, lại có một cuộc gọi, là Yên Nam Nam, anh nhíu mày, trực tiếp nhấn tắt.

Anh gần như cả năm không ngơi nghỉ, bây giờ vợ nằm viện, anh cũng nên nghỉ ngơi vài ngày.

Ngày nghỉ đầu tiên cũng chẳng mấy thuận lợi, vừa ra khỏi bãi đậu xe, đã bị cảnh sát cản lại. Vốn là hôm qua anh chạy như bay đến bệnh viện, đêm đến, uống say khướt lại chạy như bay về nhà, không biết đã vượt bao nhiêu cây đèn đỏ, vi phạm đậu xe bao nhiêu lần, may là việc anh uống say không bị phát hiện.

Giấy phép lái xe bị tạm giữ, xe bị kéo đi. Anh xách hai cái túi đến ngân hàng nộp phạt, sau đó lại liều mạng gọi cho người quen đến đồn cảnh sát

giao thông năn nỉ giúp, đến khi lấy được bằng lái và xe ra, cũng đã hơn bốn giờ chiều.

Khi trông thấy đèn đỏ, Tuyên Tiêu không khống chế được cơn giận, chửi cha chửi mẹ, chửi cả xe đang cản đường phía trước, chửi biển quảng cáo bên đường chướng mắt, chửi người đi đường không đi trên lối đi bộ.

Xe cản phía trước như cố tình trêu ngươi anh, lại đi cùng hướng với anh, nhưng thủy chung anh không vượt qua được. Đến bệnh viện, vừa xuống xe, đúng là oan gia ngõ hẹp, lại là xe của Ninh Bối Bối.

Sự đồng cảm của Ninh Bối Bối chưa bao giờ dành ra quá nhiều, cho dù ra đối với mẹ ruột của cô, lần này chạy đến bệnh viện, mượn danh nghĩa hỏi thăm sức khỏe của Trì Tiểu Ảnh, nhưng chủ yếu là ngấm ngầm tấn công Tần Lãng.

Chỉ có điều, tấn công không được thuận lợi.

Thường nói đàn ông thích chơi trò mập mờ, nhưng Tần Lãng lại là ngoại lệ, cô lộ liễu, kín đáo đều thử qua, nhưng đến cuối anh đều có biện pháp xua đi.

Đây càng khơi dậy ý chí chiến đấu của Ninh Bối Bối.

"Này, anh lại đến đây làm gì? Trì Tiểu Ảnh cũng đồng ý nhường đường rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Nói cho anh biết, tôi sẽ tìm một luật sư tốt nhất giúp Trì Tiểu Ảnh, đường có thể nhường, nhưng về mặt tiền bạc, anh đừng mong sẽ bắt nạt được Tiểu Ảnh."

Ninh Bối Bối tựa vào cửa xe, tay cầm chìa khóa lắc lắc.

Tuyên Tiêu xách đồ từ trong xe ra, nhìn cô không chớp mắt bước đến bên cạnh.

"Đem cái này về chỗ của tôi, bằng không tôi có thể kiện em tội phá hoại tình cảm vợ chồng người khác đấy."

"Cắt, luật dân sự có điều này sao? Tổng giám đốc Tuyên, không phải anh định chơi trò chuyển kiếp chứ, tưởng rằng người nào cũng tam thê tứ thiếp? Xem chồng là trời, nam nhân ở bên ngoài làm xằng làm bậy, thê tử không được phép có chút oán hận nào. Còn không thì, anh xem Trì

Tiểu Ảnh là phụ nữ Nhật Bản à, cung cung kính kính nói: Ông xã à, anh ở bên ngoài có phụ nữ, trước tiên phải có biện pháp ngừa thai tốt, đừng để bị lây bệnh, rồi từ từ hưởng thụ. Ha, thật là nực cười. Anh muốn kiện thì cứ kiện đi, tôi không sợ, chuyện này là tôi đã nhất định sẽ giúp rồi. Đừng có mà bên ngoài thì cờ màu phấp phới, trong nhà cờ đỏ vẫn giương cao như vậy, Tiểu Ảnh ly hôn không phải chuyện ngày một ngày hai, từ rất rất lâu trước đây, cô đã muốn rời khỏi anh."

"Em nói sao chứ?" Tuyên Tiêu ngoảnh mặt lại, đôi mắt rực đỏ.

Ninh Bối Bối nhún nhún, vẻ mặt kiểu như "anh cũng thật là giả tạo".

"Có lẽ do anh có vài đồng tiền dơ bẩn, cũng có chút tài lẻ, được vài ba người phụ nữ không có phẩm hạnh theo đuổi liền lâng lâng, nếu không phải anh từng giúp đỡ chiếu cố đến ba Trì Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh cần gì phải nhẫn nhịn đến lúc này!" Cô nhịn không được lắc đầu ngao ngán, có chút giễu cợt.

Từng thớ cơ trên khuôn mặt anh co rút lại run giật liên tục, ngực như bị gõ mạnh một cái.

"Anh đi về đi, bây giờ Tiểu Ảnh đang dưỡng bệnh, anh mà làm hại tâm tình cậu ấy không tốt, là khóc đấy! Tốt xấu gì cũng có bốn năm tình nghĩa, đừng quấn lấy cậu ấy nữa."

Ninh Bối Bối nói xong, xoay người một cái, đôi bông tai vẫn loáng thoáng lấp lánh, lên cầu thang.

Lời nói của Ninh Bối Bối rất chối rất châm chọc, Tuyên Tiêu muốn phản bác, nhưng trong lòng xót xa... cổ anh dường như bị ai bóp chặt, một câu cũng không nhả ra được. Có thứ gì đó nghèn nghẹn, nhổ không ra nuốt không vào. Rất khó chịu.

Anh cứ như vậy đứng ngây ngốc ở đó, sự tự tin khi bước ra khỏi cửa tụt xuống chỉ còn là con số không.

Qua một ngày, Điền Hoa và viện trưởng Tuyên đến bệnh viện một chuyến. Viện trưởng Tuyên thiết diện vô tư đứng trước giường bệnh, không nói một lời, nhưng từ trong mắt ông lộ ra sự thương tiếc không thôi.

Điền Hoa thì lôi kéo Hạ Tú Phân, luôn miệng "xin lỗi", bảo Hạ Tú Phân về nhà nghỉ ngơi vài hôm, bà đến chăm sóc Trì Tiểu Ảnh là được.

Trong đầu Hạ Tú Phân chỉ quẩn quanh ba cái đường cong cổ phiếu kia thôi, nhưng bà vẫn biết nặng biết nhẹ, từ chối thẳng.

Vẻ mặt Điền Hoa và viện trưởng Tuyên gần như xấu hổ rời khỏi bệnh viện.

Lại thêm hai ngày nữa, Tuyên Tiêu lần nữa đến bệnh viện. Người gầy xọp hẳn đi, mí mắt đen ngòm, vô cùng ủ rũ. Trì Tiểu Ảnh và Hạ Tú Phân nhìn anh, cảm thấy hết sức hoảng hốt.

Cái gì anh cũng không nói, giành rót nước, gọt táo cho cô. Nói đến là đến, nói đi là đi, mỗi lần khoảng một giờ đồng hồ, đến bất chợt, không báo trước đi cũng vô cùng đột ngột, không chào hỏi.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày anh đều đến bệnh viện.

Hạ Tú Phân và Trì Tiểu Ảnh có chút mù mờ.

Trì Tiểu Ảnh đã có thể tự mình đi vào toilet, tuy rằng cơ thể còn rất yếu, nhưng lại khôi phục rất tốt. Người phụ nữ mang song thai sinh được một trai một gái, không nhỏ chút nào, khóc rất lớn. Trì Tiểu Ảnh có thể ghé sát vào giường trẻ em bên cạnh, cũng đã đứng một tiếng rồi.

Hạ Tú Phân thấy cô như vậy, liền quay lưng lại lau nước mắt.

Có một hôm đã nhá nhem tối, Tuyên Tiêu lại đến, vừa đúng lúc Hạ Tú Phân vắng mặt.

Cặp song sinh long phượng được bác sĩ ôm đi tắm, ba mẹ đi theo xem. Phòng bệnh cực kỳ yên tĩnh.

Hai người cứ một câu rồi lại một câu, dè dặt cẩn trọng, tựa như lúc nào cũng đề phòng một thứ gì đó. Mỗi câu đều phải nghiền ngẫm trong lòng, rồi mới dám nói ra.

Trì Tiểu Ảnh thật sự không chịu nổi loại bất an và mất tự nhiên này, cô rất thành thật nhìn Tuyên Tiêu: "Thai ngoài tử cung, dù là ngày ấy vẫn còn tốt đẹp, cũng phải làm phẫu thuật, anh không cần áy náy, không liên quan đến anh, em cũng không giận anh, dù sao bây giờ em cũng khỏe

hơn rồi, Tuyên Tiêu, đi về nghỉ ngơi đi, anh nhìn anh xem giống như người mấy ngày không được ngủ vậy."

Tuyên Tiêu thẫn thờ nhìn cô, đôi mắt trợn tròn, dường như bọn họ căn bản không hề quen biết, lại giống như hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

Qua một khoảng thời gian im lặng rất lâu, anh bắt đầu mở miệng: "Ai nói không liên quan đến anh? Không phải tại anh, em sẽ không có thai."

Nói rồi, anh cúi xuống từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ.

Giờ này, ngoài cửa sổ trời gần như đã tối đen, nhưng trong phòng bệnh vẫn chưa bật đèn, ngọn đèn trên hành lang hắt vào, rơi xuống sàn nhà, một vòng tròn sáng chói, xoay rồi lại xoay, xoay đến tay Tuyên Tiêu, phản chiếu dòng chữ bằng tiếng Nhật trên chiếc hộp.

"Tuyên Tiêu, anh làm gì vậy?" Trì Tiểu Ảnh khó tin nhìn chằm chằm hộp 'áo mưa' trên tay Tuyên Tiêu.

Chương 29: Ngăn cơn sóng dữ (III)

Editor: Lữ

***

Cái hộp này, rất quen thuộc với cô, mỗi lần đi siêu thị cô đều đỏ mặt giấu nó bên dưới đống hàng hóa chỉ sợ gặp phải người quen.

Tuyên Tiêu chẳng nói chẳng rằng, tự mở hộp, rút ra một cái. Thật quái lạ, chưa sử dụng, chỉ có hộp bên ngoài, mỗi một cái trong hộp đều đã bị xé bao.

Trì Tiểu Ảnh nhíu mày, không biết trong hồ lô của Tuyên Tiêu bán thứ thuốc gì.

Tuyên Tiêu khẽ rút ra một cái, đưa cho cô: "Em đưa ra sáng nhìn một chút."

Cô càng lúc càng không hiểu, mù mờ nhận lấy, mở đèn đầu giường, đột nhiên sửng sốt, bên ngoài áo mưa nhẵn nhụi có một lỗ kim, nếu không nói, thật sự không phát hiện ra.

"Đây là?" Cô ngạc nhiên nhìn Tuyên Tiêu.

Không biết do kích động, hay vì hổ thẹn, giọng nói Tuyên Tiêu hơi run rẩy.

"Đây là do anh châm."

"Tại sao?" Tiểu Ảnh há hốc miệng, trong lòng có nơi nào đó nổ tung.

"Bởi vì anh muốn có con, nhưng không biết phải mở miệng thế nào, em luôn nói đợi một chút, anh không còn cách nào, cho nên..."

"Không, Tuyên Tiêu, đây không phải là lý do." Trì Tiểu Ảnh lắc đầu, cô không tin. Nếu như anh muốn có con với cô, sao cô lại không cảm nhận được cơ chứ?

Anh có thể từ chối tránh thai, có thể nói trực tiếp với cô: *Tiểu Ảnh, chúng ta sinh con đi.*

Anh chưa từng mở miệng.

Tuyên Tiêu cắn cắn môi, dùng sức lực rất lớn, mới tiếp tục, đầu tiên anh cười tự giễu trước.

"Kết hôn bốn năm, ít nhiều chúng ta vẫn có điểm hiểu nhau. Đúng vậy, đây không phải lý do chính. Lý do chính là do anh cảm thấy năm nay bắt đầu xuất hiện vấn đề giữa chúng ta, em giống như giấu mình đi, anh không nhìn thấy em nữa. Chúng ta không giống như một cặp vợ chồng, mà giống như người cùng thuê chung một căn nhà. Em lạnh nhạt với anh, giống như anh có cũng được không cũng chẳng sao, em không nghĩ đến anh, ngay cả quan tâm chỉ là lễ tiết, không phải xuất phát từ tấm lòng. Vì vậy anh nghĩ chỉ có đứa con sẽ khá lên một chút, cho nên muốn đem đến cho em một sự ngạc nhiên. Nhưng không ngờ, lại hại em bị thai ngoài tử cung."

Nói liên tục một hơi, mặt anh đỏ gay, ánh mắt bất an dừng trên khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh.

Hóa ra anh không phải không có hành động, cũng cảm thấy, cũng hiểu. Thế nhưng anh đã sai rồi, nếu đứa bé có thể thay đổi hết thảy, cô đã sớm làm rồi. Thảo nào, khi nghe cô có thai, phản ứng của anh lại bình tĩnh như vậy, khi biết đứa bé không còn, tâm tình lại kích động đến như thế.

Trì Tiểu Ảnh nhắm mắt lại, trong mắt có thứ gì đó chảy tràn ra, cô nhắm thật chặt. Nếu anh có thể nói với cô một câu sưởi ấm cõi lòng, chỉ cần một câu, không cần nhiều, không phải những lời nói hiện tại, cô sẽ tha thứ cho anh.

"Tin nhắn của Ninh Y, vết son trên người anh, mùi nước hoa cũng là cố tình giữ lại cho em xem sao?" Cô mở mắt ra, nhìn sâu vào mắt anh.

Ánh mắt Tuyên Tiêu nhìn cô có phần hỗn loạn: "Anh... tưởng rằng như vậy sẽ khiến em chú ý đến vấn đề của chúng ta."

"Anh 'tưởng' em sẽ làm thế nào? Đánh nhau với người phụ nữ khác vì anh, ghen tuông, theo dõi anh giống như một kẻ trộm ư? Nếu em thật sự như thế, chỉ sợ thái độ của anh bây giờ sẽ không như vậy."

Đột nhiên lúc này, toàn bộ cảm giác bi thương đều toát ra khỏi ánh mắt. Cô rất hiểu anh, anh quen được coi trọng, không quen bị xem nhẹ, không quen bị vướng bận.

"Tuyên Tiêu, anh như vậy không phải khiến em chú ý đến anh, mà là đang gây hấn với em. Nếu anh có lòng với em, tại sao lại để em bị người phụ nữ khác lên mặt, giễu cợt, nhục mạ đây?" Cô nhìn anh chòng chọc.

"Ai đã nói gì với em?" Tuyên Tiêu căng thẳng hỏi.

"Những thứ đó đều qua rồi." Khóe miệng bật ra một nụ cười khổ.

"Tuyên Tiêu, vì để kích thích sự đố kỵ của em, anh còn lên giường với Yên Nam Nam?"

Cô không muốn nói, nhưng lời vẫn ra khỏi miệng.

Phủ nhận đi, nói rằng không có, nhanh, nhanh lên... Từ sâu trong đáy lòng cô có một âm thanh rất nhỏ đang liều mạng kêu gào.

Hô hấp ngừng trệ, cô bất giác siết chặt mười ngón tay.

Tuyên Tiêu, mấp máy miệng, khuôn mặt thoắt xanh thoắt trắng, anh im lặng.

Cuối cùng một một cây huyền cầm, réo rắt đến vậy mà lại im bặt.

"Diễn xuất của anh rất có đầu tư, tiếc là em không biết thưởng thức."

Anh đáp lại cô, vẫn là một mực im lặng.

Anh có nằm mơ cũng không thể ngờ cô lại biết nhiều đến như vậy, giải thích thế nào được, chuyện trai gái lên giường, không xảy ra chuyện gì gì, nào có ai tin? Chỉ có thể im lặng.

Cô vất vả lắm mới có thể bình tâm trở lại, lại trở mình nhổm dậy. Anh cho rằng anh hy sinh rất nhiều, nhưng sự hy sinh đó cũng chỉ vì bản thân anh, chưa từng để tâm đến cảm nhận của cô.

Anh giơ tay cầm lấy tay cô, nói: "Đừng nghĩ lung tung nữa, được không? Tiểu Ảnh, đừng giận nữa, anh sẽ không ly hôn với em đâu."

"Anh không, nhưng em sẽ." Cô lạnh lùng đẩy anh ra.

"Anh có thể tổn thương em, nhưng xin anh đừng sỉ nhục chỉ số thông minh của em. Anh nói không muốn lên giường với người phụ nữ khác, hậu quả của trò chơi mập mờ này là gì anh biết không? Đừng đẩy trách nhiệm sang cho người khác, nếu anh không cho người ta hy vọng, sao họ có thể đến gần anh? Tuyên Tiêu, Yên Nam Nam và Bách Viễn ly hôn, Ninh Y và bạn trai chia tay, bây giờ, em không thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì tiếp tục chung sống với anh. Nguyên tắc cơ bản tối thiểu của hôn nhân, anh không hề tuân thủ. Tuyên Tiêu, đừng nói nữa, ly hôn thôi!"

Tuyên Tiêu thật sự không thể mở miệng, giống như một kẻ trộm bị người khác nhìn thấu, lật đật cuống cuồng, phá cửa mà chạy.

Trì Tiểu Ảnh nghiêng mặt sang chỗ khác, cắn môi, nước mắt chảy như mưa.

Vài ngày sau, Tuyên Tiêu không hề xuất hiện, Hạ Tú Phân cũng không gặng hỏi, ngược lại Điền Hoa mỗi ngày đều đến, khi đến hầm một nồi canh, nấu chút gì đó, trò chuyện cùng với Hạ Tú Phân, chưa từng nhắc đến Tuyên Tiêu.

Viện trưởng viện thiết kế từ Thiên Tân trở về đã được vài ngày, hôm nay dành ra hai tiếng đến bệnh viện thăm Trì Tiểu Ảnh. Bà bảo Trì Tiểu Ảnh cứ yên tâm dưỡng bệnh, chuyện công việc không vội. Hai người nói về bệnh một chút, lại nói đến chuyện trong cơ quan.

"Tiểu Ảnh, thật ra con là một nhân tài về công trình, đáng tiếc con lại không thích." Viện trưởng cười cười.

"Vâng, mấy môn ở trường đại học cũng không tệ, con còn được nhận học bổng vài lần, là vì để ba ở trên trời được vui vẻ, con thích khoa văn hơn."

"Khi con vừa làm việc, mỗi ngày đều căng thẳng, vẽ, thiết kế, cô vốn định bồi dưỡng con. Nhưng, có một ngày đi ăn gặp chồng con, cậu ấy đặc biệt nhờ cô, hỏi cô có thể giúp con đổi một công việc khác, nói rằng bản lĩnh văn chương của con rất tốt, tham gia văn thư không tồi. Sau đó

cô quan sát con, cho con viết vài bản báo cáo, liền cho con đến phòng làm việc của cô. Haizzz, chuyện này nói một cái vậy mà chớp nhoáng đã hai năm rồi."

Viện trưởng khẽ vỗ Trì Tiểu Ảnh.

"Tiểu Ảnh, cô là người từng trải. Ly hôn rồi, cuộc sống của phụ nữ ly hôn cũng không dễ dàng gì. Mỗi đêm cô quạnh, một mình liếm láp vết thương rỉ máu, từng đêm từng đêm rơi lệ, không ai có thể tưởng tượng được. Có đôi khi còn phải gắng gượng hít thở, sau này ngẫm lại những chuyện đã qua có đáng giá không? Con kiên cường thì sao? Con độc lập thì thế nào? Cái gì mà ôm ấp hoài bão. Là người đều sẽ phạm sai lầm, có thể tha được thì tha đi! Đừng tùy tiện nói ra lời ly hôn."

Trì Tiểu Ảnh cười nhàn nhạt đáp lại, nếu đổi lại là trước đây, cô sẽ vì sự quan tâm lo lắng của Tuyên Tiêu mà cảm động. Bây giờ cô chỉ chết lặng.

"Người sống thì phải thở, sao có thể không chứ?"

"Cô đấy, sao lại giống tôi thế này cơ chứ?" Viện trưởng thở dài, đứng dậy.

"Vẫn là đừng hành động theo cảm tính, suy nghĩ thêm một chút. Đàn ông trên đời này không nhiều lắm đâu, người tiếp theo xuất hiện chưa chắc đã là người mà con mong muốn. Được rồi, bạn trai hiện tại của Bối Bối là ai?"

"Sao ạ?"

"Cả ngày con bé vui vẻ, ăn mặc rất đứng đắn, nói chuyện với cô thì nhẹ nhàng, không biết là người kia làm ngành gì nhỉ?"

Trì Tiểu Ảnh nở nụ cười, nhớ đến mẫu đàn ông mà Bối Bối từng nói, là chân mệnh thiên tử của cậu ấy: "Con... con sẽ lặng lẽ nghe ngóng giúp cô."

"Được. Aiya, con bé này thật khiến cô hao tổn tâm trí, nếu như nó hiểu chuyện được phân nửa như con thôi thì tốt bao nhiêu."

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh chua xót, cô hiểu chuyện ư?

Bây giờ còn không phải đang khiến cho mẹ phải nhọc lòng lo lắng hay sao?

Chương 30: Hồi thiên vô lực* (I)

Editor: Lữ

(*Không thể nào khiến mọi chuyện quay trở lại được như trước)

****

Buổi sáng, bác sĩ Đỗ đến kiểm tra phòng theo thông lệ, vết mổ của Trì Tiểu Ảnh khi được kiểm tra đã khép miệng, lại xem đến các kết quả xét nghiệm, nói rằng ngày mai có thể xuất viện.

Nhắc đến chuyện xuất viện, khuôn mặt Hạ Tú Phân lộ vẻ buồn rầu. Hiệu suất làm việc của Ninh Bối Bối rất cao, trong thời gian cực ngắn đã giúp Trì Tiểu Ảnh thuê một căn hộ đơn. Thế nhưng căn nhà kia... Hạ Tú Phân thở dài một hơi, so với nhà vệ sinh trước đây còn bé hơn, hơn nữa còn bị nhà cao tầng chắn trước mặt, mùa này phải đến sau mười hai giờ trưa mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời, trước mười giờ, ánh sáng trong nhà không được tốt lắm, không bật đèn không được. Đối diện khu trọ còn có một khu ăn sáng, tinh mơ ba bốn giờ người xe đã tấp nập, ồn ào không ngớt. Ninh Bối Bối nói nhà này tuy nhìn hơi cũ, nhưng cách trung tâm thành phố không xa, chỉ cách viện thiết kế vài con đường, lại có chợ, thuận tiện đi làm, sinh hoạt dễ dàng, nhiều người giành lắm! Cô phải nhờ người mới thuê được, hơn nữa tiền thuê cũng rẻ. Than ôi, Tiểu Ảnh kết hôn bốn năm, về sau ở loại nhà này, tiền bạc lại phải tính toán tỉ mỉ, sống qua ngày!

Hạ Tú Phân ngẫm nghĩ, trong lòng buồn phiền hoang mang, càng thêm hận Tuyên Tiêu.

"Tiểu Ảnh, mặc dù chuyện ly hôn là chúng ta mở miệng trước, nhưng lỗi là ở Tuyên Tiêu. Khi ra ở riêng, con cần phải bàn bạc với nó cho kỹ. Đừng có mà sĩ diện, đời còn dài mà!" Hạ Tú Phân ngồi một bên giường, thương lượng với con gái.

"Có gì hay mà nói, tranh giành cái gì, lại không có con, con có chân có tay, mẹ sợ con không nuôi được mẹ à?" Trì Tiểu Ảnh cười khẽ.

Hạ Tú Phân thở dài cái thượt: "Mẹ không cần con nuôi. Là con đấy, cũng không phải con gái trẻ trung, không mấy nữa là ba mươi rồi, trên tay

không có tiền thì tốt thế nào được! Nhà con không cần, trong thành phố giá nhà đắt đỏ, đến lúc nào mới chân chính có được một căn nhà. Thái độ con như vậy, người khác cũng không cảm ơn con đâu."

"Tại sao phải cần người khác cám ơn, trong lòng con thoải mái là được."

Hạ Tú Phân bất đắc dĩ lắc đầu: "Nói không lại con, sau này đừng có mà khóc lóc trước mặt mẹ!" Đang nói, di động bà vẫn luôn giữ khư khư trong lòng bàn tay vang lên, bà quýnh quáo nhìn vào, vừa đi vừa chạy ra ngoài.

Trì Tiểu Ảnh nhịn không được bật cười, mẹ bây giờ giống hệt một nhân vật quan trọng, mỗi ngày tiếp điện thoại đến nhũn tay. Cô nằm xuống, tiện tay lật giở tạp chí Tần Lãng mang đến.

Sáng nay, Tần Lãng không trình diện, trực tiếp đến phòng phẫu thuật, hình như có một ca mổ khẩn. Trước khi vào phòng phẫu thuật, anh gửi một tin, rất ngắn gọn: *Ngày mai, anh đưa em về.*

Sau khi cô đọc xong, nhớ đến dáng vẻ anh mặc áo trong phòng mổ, đeo khẩu trang, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trước khi mở cửa phòng mổ, anh quay người lại, cầm điện thoại di động. Nghĩ đến đây, khuôn mặt cô dần dần nóng lên. Tần Lãng và cô trao đổi, hoặc là mặt đối mặt nói chuyện, hoặc là nhắn tin, rất ít khi gọi điện. Tần Lãng nói, qua cách biểu đạt câu chữ có thể cảm nhận được chân thực một người, hoặc là anh hy vọng có thể trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương. Khi nói những lời này, cô cảm thấy Tần Lãng giống như là một nhà thơ, nhưng nhà thơ thì lại không thích hợp làm bác sĩ. Bác sĩ bình tĩnh mà lý trí, còn nhà thơ cảm xúc dâng trào lại hay xúc động. Tần Lãng lúc nào cũng vượt xa dự đoán của mọi người.

Có một lần, cô nghe các y tá len lún bàn tán về mình, nói cô là bệnh nhân VIP trong phòng bệnh thường, y tá trưởng chăm sóc, là y tá giỏi nhất, thỉnh thoảng, viện trưởng còn đến thăm một chút, cùng cô tâm sự. Toàn bộ những thứ liên quan đến cô, đương nhiên đều là ưu tiên, tốt nhất.

Cô biết, cô là nhờ hưởng phúc lợi từ Tần Lãng. Thật ra, cô sợ nhất là nợ ân tình của người khác, bất kể là bạn thân đến đâu hay là đồng nghiệp. Nhưng sự giúp đỡ và quan tâm lo lắng của Tần Lãng, cô lại thoải mái nhận lấy. Tần Lãng quá tốt, quá tinh tế bạn căn bản chưa phát hiện, thì đã

đón nhận rồi. Bạn bè như vậy, nếu như bạn muốn cự tuyệt hoặc đền đáp, đó tựa như là một sự xúc phạm đối với anh.

Hôm sau, Trì Tiểu Ảnh xuất viện, người phụ nữ sinh đôi một trai một gái cũng cùng xuất viện, bầu không khí trong phòng bệnh phút chốc thông thoáng hơn hẳn. Hạ Tú Phân làm thủ tục xong, Ninh Bối Bối lái xe đến chở một vài vật dụng khi nằm viện của cô về nhà trọ chuẩn bị trước. Hôm nay, để chúc mừng Trì Tiểu Ảnh xuất viện, cũng vì chúc mừng cô chuyển đến nơi ở mới, Ninh Bối Bối muốn đến nhà mới của cô náo loạn một phen.

Sau bữa trưa, Trì Tiểu Ảnh mặc rất dày, đầu bọc khăn quàng cổ, đứng trước cổng bệnh viện đợi Tần Lãng lấy xe, mấy ngày nay nằm viện, có một đợt không khí lạnh từ phương Bắc tràn về, khiến cho mùa đông đến sớm trên thành phố Tân Giang. Bầu trời âm u, mặt trời treo lơ lửng tượng trưng, một chút ấm áp cũng không có. Người đi trên đường chắp tay, rụt chặt cổ, vẫn không thể thích ứng với tiết trời lạnh lẽo.

"Tiểu Ảnh." Điền Hoa xách theo một bình giữ nhiệt bước xuống từ taxi.

"Sao con lại ra đây? Như vậy sẽ bị lạnh đấy, mau, vào trong đi."

"Hôm nay con ra viện." Trì Tiểu Ảnh nuốt một ngụm nước bọt, nuốt xuống tiếng 'mẹ' chỉ còn thiếu chút nữa thì bật ra.

"Hôm qua sao lại không nghe con nói gì?" Điền Hoa nóng nảy.

"Nhưng mà, không sao, nhà mẹ cũng đã dọn dẹp rồi, vậy chúng ta về nhà thôi. Tuyên Tiêu... nó biết con xuất viện không?"

Trì Tiểu Ảnh cười yếu ớt, cái gì cũng không nói.

Xe của Tần Lãng dừng lại bên cạnh cô, anh lễ phép gật đầu với Điền Hoa, mở cửa xe.

"Tiểu Ảnh, con như vậy là định đi đâu?"

Điền Hoa không quen Tần Lãng, bắt đầu đánh trống ngực, Tiểu Ảnh từ khi nào lại có một người chú nho nhã thế này?

"Con về nhà."

Trì Tiểu Ảnh nhìn thấy một lọn tóc trắng của Điền Hoa bay nhẹ trong gió, đôi mắt ngấn lệ mờ đi, cô không dám quay đầu lại: "Bác gái, người cũng về nhà đi! Khi khác con sẽ đến thăm người."

"Con gọi mẹ... là Bác?" Điền Hoa không thể chấp nhận, mặc cho nước mắt chảy dài.

"Tiểu Ảnh, con thật sự không còn cách nào tha thứ cho Tuyên Tiêu sao?" Bà đột nhiên xông về phía trước túm Trì Tiểu Ảnh lại.

"Con, vậy chúng ta cũng không tha thứ cho nó, xem nó như không khí, đuổi ra khỏi cửa. Sau này, mẹ nhận con làm con gái nuôi."

Trì Tiểu Ảnh liều mình cắn môi, giọt nước mắt lăn tròn trong hốc mắt: "Bác gái, cám ơn người. Bác sĩ Tần đang chờ con."

Cô gạt nhẹ tay Điền Hoa, dựa vào cánh tay của Tần Lãng, dứt khoát lên xe, sau đó cửa xe gắt gao đóng lại.

Điền Hoa vỗ vỗ cửa xe, cô cúi đầu, vờ như không nhìn thấy.

Tần Lãng lặng lẽ nhìn cô một cái, khởi động xe.

"Tiểu Ảnh, canh..." Điền Hoa giơ bình giữ nhiệt, đuổi theo chiếc xe.

Chiếc Land Rover tao nhã rất nhanh đã hòa mình vào dòng xe, tìm không thấy bóng dáng.

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy..."

Điền Hoa lặp đi lặp lại câu hỏi, người có thể trả lời câu hỏi chỉ có mình Tuyên Tiêu. Mà di động của Tuyên Tiêu thì, Điền Hoa vô lực khép điện thoại lại, mang theo bình giữ nhiệt hoảng hoảng hốt đến phòng làm việc của Tuyên Tiêu.

Thật sự, bà không thể nào tin Tiểu Ảnh và Tuyên Tiêu cứ như vậy mà chia tay, không phải chỉ là hiểu lầm thôi sao? Nói ra, cơn giận qua đi, không phải sẽ tốt rồi ư. Trước đây tại sao lại cảm thấy Tiểu Ảnh rất nhu mì, giờ sao lại cứng rắn đến chín bò cũng kéo không được?

Trời ơi, Điền Hoa than một tiếng, có lẽ là bà đã quá già rồi chăng!

Hôm nay Ninh Bối Bối ăn vận cực kỳ thục nữ, đôi bông tai khoa trương không còn, thay vào đó là một bộ trang sức nền nã, áo khoác màu kem, áo bên trong xanh nhạt, quần bó màu kem, thật đúng là sinh ra vài phần tri thức, Tần Lãng không rành đường, gọi vài lần điện thoại cho cô, cô sợ anh lái qua mất, đứng dưới lầu đợi. Nhìn chiếc Land Rover từ xa chạy đến, cô khẽ quay người lại, rút một cái gương nhỏ từ trong túi ra, nhìn xem tóc có rối hay không, son có tự nhiên chưa, hoa tai đã ổn chưa? Khẳng định mọi thứ đều hoàn hảo, lúc này cô mới cười tươi như hoa xoay người lại.

"Tầng mấy?" Tần Lãng đỡ Trì Tiểu Ảnh xuống xe, quan sát khu nhà trọ, đầu mày chau lại.

"Tầng sáu!" Ninh Bối Bối trả lời.

"Cũng là tầng cao nhất." Tần Lãng thoáng quan sát, đầu mày díu lại một chỗ: "Khu nhà trọ này không có thang máy thì phải!"

Ninh Bối Bối nhún nhún vai: "Dựa theo quy định, cao ốc từ bảy tầng trở lên mới có thể bố trí thang máy."

Trì Tiểu Ảnh ôm ngực, yếu ớt thở gấp, nghe xong lời của Ninh Bối Bối, cô ngây cả người. Cơ thể cô bây giờ, lên được lầu sáu sao?

Ninh Bối Bối đột nhiên ý thức được vấn đề, cô chỉ chú ý đến tiện nghi, lại không cân nhắc nhiều như vậy, trước tiên không nói chuyện làm thế nào để lên lầu, lên lầu rồi, còn không phải lại giống như một cái lồng sao!

Hạ Tú Phân ở trên lầu đợi mãi không thấy người, cũng xuống lầu, lên xuống cầu thang vài lần, mặt mũi trắng nhợt ra. Ninh Bối Bối nhìn Hạ Tú Phân một chút, lại nhìn lại bản thân mình, hấp háy mắt vài cái, có đôi lúc, phụ nữ dù có năng lực thế nào đi chăng nữa cũng phải thừa nhận bản thân thật nhỏ nhoi và yếu ớt.

Lầu kia làm sao lên đây? Cô đang mải mê suy nghĩ biện pháp, Tần Lãng bất ngờ khom người xuống, hai tay nhấc một cái, ôm cả người Trì Tiểu Ảnh vào trong ngực.

"Tần Lãng, mau thả xuống, em nặng lắm." Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh ửng hồng đến tận mang tai, lần đầu tiên gần gũi cùng với một người đàn ông khác ngoài Tuyên Tiêu, cơ thể theo bản năng cứng đờ, rất không tự nhiên lên tiếng.

"Biết mình nặng, thì đừng nên lộn xộn, ôm cổ anh, để anh tiết kiệm chút sức lực, lầu sáu lận đấy!" Cánh tay Tần Lãng cẩn thận tỉ mỉ hơi siết lại, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Trì Tiểu Ảnh buộc lòng im lặng, áy náy ôm lấy cổ anh, đầu tựa vào vai, hai người dùng một tư thế thân mật nhất đi lên phòng.

Thoáng chốc, trong lòng Ninh Bối Bối 'tinh' một tiếng, lại có chút lúng túng, không hiểu. Ở đây, chỉ có một người đàn ông là Tần Lãng, bộ dạng anh như vậy, đúng thật là phong độ ngời ngời, không thể vọng tưởng lung tung. Cô ngước mặt lên chăm chú ngắm nhìn bóng lưng của Tần Lãng, miệng mím thật chặt. Trái tim khẽ run lên, theo bản năng vuốt vuốt tóc, dời ánh mắt, tim đập thịch, thịch, thịch... còn nghe được cả âm thanh. Nếu Tiểu Ảnh ly hôn, thì chẳng phải sẽ trở thành cô nàng độc thân hay sao?

"Bác sĩ Tần thật tốt."

Một hơi đi đến lầu sáu, đỡ Trì Tiểu Ảnh xuống, Tần Lãng cũng vã mồ hôi, vào toilet rửa mặt, Hạ Tú Phân cảm động nói với con gái: "Vừa quan tâm việc chữa trị, vừa chăm sóc đưa con về. Bác sĩ trước đây mẹ gặp, thái độ lẫn cách nói chuyện đúng là không thể ngửi được, giống như con thiếu nợ người ta cả mấy đời ấy chứ."

"Mẹ, mẹ nói là mấy người già cả rồi thôi, bác sĩ Tần là chuyên gia, tố chất đương nhiên khác biệt rồi." Trì Tiểu Ảnh cười thấp thỏm, không biết có khiến Tần Lãng mệt hay không, còn là lầu sáu, mang túi gạo thôi cũng phải nghỉ, thế nhưng anh đi thẳng một mạch.

Khi Tần Lãng trở lại, khuôn mặt đỏ bừng dịu đi đôi chút.

"Bác sĩ Tần ở đây ăn cơm nhé!" Hạ Tú Phân rót cho anh ly trà, ngỏ lời mời.

Tần Lãng nhìn Trì Tiểu Ảnh, hai mắt Trì Tiểu Ảnh sáng lấp lánh.

"Bây giờ trời cũng sắp tối, bệnh viện chắc cũng không còn việc gì đâu, ở lại đi."

Tần Lãng gật đầu một cái, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trì Tiểu Ảnh.

Ninh Bối Bối đẩy cửa bước vào, đúng lúc trông thấy cảnh tượng hai người họ nhìn nhau cười, bàn tay không tự chủ run lên.

Bởi vì có thêm Tần Lãng, bữa cơm này Hạ Tú Phân đặc biệt chăm chút. Thoăn thoắt hai bên trái phải từng chén, rất nhanh bày ra hơn nửa bàn ăn, nào đỏ nào xanh nào vàng nào trắng, gà cá rau trứng, sắc hương vị có đủ, chỉ là những món bình thường nhưng lại không mất đi phần tinh xảo.

Tần Lãng ngồi một bên, ngỏ lời khen: "Tay nghề của dì cũng phải bốn sao, con chưa từng được thưởng thức thức ăn gia đình thế này bao giờ."

"Thật không đấy?" Hạ Tú Phân mặt mày hớn hở: "Con thích thì sau này thường đến nhé, dì làm cho con ăn."

"Mẹ, mẹ bảo Tần Lãng đến, là chạy đến đây hay là phải qua sông?" Trì Tiểu Anh bắt thóp lời của mẹ, tinh nghịch hỏi.

"Cái con bé này thật là, ở đây cũng được, ở quê mẹ cũng hoan nghênh bác sĩ Tần thường xuyên đến chơi."

Tần Lãng ngẩng đầu lên: "Dì Hạ, con lại tưởng thật đấy ạ."

Ninh Bối Bối nghe những lời này, trong lòng buồn bực, viện cớ đi lấy muôi múc canh, vào nhà bếp hít sâu từng hơi.

Cả khách lẫn chủ đều vui vẻ ăn cơm tối. Sau khi ăn xong, Hạ Tú Phân vào nhà bếp thu dọn, Tần Lãng xung phong đi gọt táo, từng sợi vỏ mỏng manh liền lạc rơi vào trong mâm, cuộn thành từng vòng lớn dần lên. Anh dùng nĩa xiên một miếng đưa cho Trì Tiểu Ảnh trước, sau đó là Ninh Bối Bối. Quay đầu lại, kể cho Trì Tiểu Ảnh nghe những chuyện thú vị trong bệnh viện, Ninh Bối Bối lặng lẽ ăn, miếng táo lạnh buốt chạy dọc theo thực quản, từng chút một lạnh đến đáy lòng.

Tần Lãng cũng không ở lại quá lâu, liền sớm tạm biệt. Tiểu Ảnh nhờ anh đưa Ninh Bối Bối xuống lầu, Ninh Bối Bối nói muốn ở lại chơi thêm chút nữa.

Sau khi Tần Lãng đi rồi, Ninh Bối Bối uống trà, giả vờ hỏi này hỏi nọ, cuối cùng, cô thực sự không kiên nhẫn được nữa, ngón tay gõ nhẹ lên thành ly, nhìn Trì Tiểu Ảnh một chút.

"Tiểu Ảnh, em có cảm thấy dường như Tần Lãng đối với em đặc biệt tốt không?"

Trì Tiểu Ảnh không hề hoảng sợ, mệt mỏi nhắm mắt lại: "Bối Bối, chị định ở đây viết kịch bản sao? Em là nhân vật nào? Cô bé lọ lem hay là công chúa lưu lạc trong nhân gian?"

Ninh Bối Bối cười châm chọc rướn khóe miệng lên: "Hỏi chút thôi mà! Lẽ nào em không có suy nghĩ gì về người đàn ông nhã nhặn như Tần Lãng?"

"Bối Bối, nói lung tung gì đó, bây giờ em vẫn là phụ nữ đã có chồng. Hơn nữa, chị đã bao giờ nhìn thấy cô bé lọ lem hai mươi bảy tuổi, hoàng tử bốn mươi hai tuổi chưa?"

Kỳ lạ thay, chớp mắt mây mù trong lòng Ninh Bối Bối tan sạch, cô lại khôi phục làm người phụ nữ đức hạnh kia, nói tới nói lui, lời không sợ người người không nghỉ, mãi cho đến khi Hạ Tú Phân ngáp ngắn ngáp dài mới về nhà. Cách một lớp cửa, vẫn nghe được âm thanh của cô bạn vọng lại trên cầu thang. Trì Tiểu Ảnh hé môi cười, không cần hỏi, mẫu hình đàn ông mà Ninh Bối Bối thích, cô đã biết là ai rồi.

Chỉ có một phòng, kê một cái giường, hai mẹ con đành phải chia ra ngủ. Hạ Tú Phân bận bịu cả ngày, rất nhanh đã cất tiếng ngáy. Nhưng Trì Tiểu Ảnh thì lại tỉnh, rất lâu cũng không ngủ được.

Trước mặt mẹ, cô vờ như vui vẻ. Không phải cô có thói quen hưởng thụ, cũng không phải cô ngại nhà quá nhỏ, dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể biến nơi này thành nhà. Trong căn nhà này chỉ có một mình cô.

Từ hôm nay trở đi, cô và Tuyên Tiêu chính thức ở riêng, tiếp theo sẽ là ly hôn. Sau đó, là một thân một mình. Một lần nữa làm người đơn thân, tựa như chén canh đêm hôm trước, đem hâm lại, mùi vị thật ra cũng không khác biệt là mấy, nhưng nếm kỹ lại, vẫn thiếu đi chút gì đó, không giống với trước khi kết hôn.

Hóa ra mãi mãi ở một mình, sẽ không cảm thấy gì cả. Đột nhiên từ hai người biến thành một, sự cô đơn không chút tiếng động cứ lũ lượt kéo về, nháy mắt bao trùm lấy toàn thân. Cô cho rằng cô đã chuẩn bị chấp nhận hết thảy, nhưng khi thật sự thực hiện, còn cần có một quá trình thích hợp. Nhưng, cô chưa từng có suy nghĩ sẽ chùn bước, chỉ là có chút thổn thức mà thôi.

Di động đặt cạnh gối, đèn màn hình chợt lóe lên. Tần Lãng gửi đến một tin, nói cho cô biết rằng bữa cơm rất ngon, anh đã về đến nhà, xem sách một chút rồi sẽ nghỉ. Cô mỉm cười, không nhắn lại, để Tần Lãng tưởng rằng cô đã ngủ rồi. Lát sau cô lại nhìn điện thoại một chút, im ắng, không cuộc gọi, cũng không tin nhắn. Nhìn đồng hồ, mười hai giờ, cô thở dài, tay nắm chặt di động, ra lệnh cho bản thân nhắm mắt lại. Trên đời này, có những người bạn vĩnh viễn không cần phải đợi.

Trên trời, trăng non treo trên ngọn cây, dáng vẻ thẹn thùng. Ánh sáng dìu dịu tỏa ra vung vẩy soi đến một chiếc xe phủ đầy sương đêm đậu trước chợ, hai đèn bật sáng, trong xe, Tuyên Tiêu nằm trên ghế, châm một điếu thuốc, giống như thắp một nén hương, cháy cho đến khi chỉ còn một lại một đoạn nhỏ, mới rít lấy một hơi.

Chương 31: Hồi thiên vô lực (II)

Editor: Lữ

***

Con đường trước chợ, dù sao cũng không quá sạch sẽ, người cũng hỗn tạp. Đêm đã khuya, vài nhà bán bát tiên (*), cửa hàng tạp hóa vẫn sáng đèn, không biết phải đi đâu nên người khách ngoại lai ngồi xổm dưới gốc cột điện hút thuốc và lớn tiếng nói chuyện phiếm, hai bên đầu cột điện, một bên dán "Công chứng Thành Tín", một bên dán "Chuyên trị xuất tinh sớm".

(*) tên một món ăn gồm: hạt súng, bạch truật, củ từ, sơn tra, bạch phục linh, hạt sen, đảng sâm 5g, trần bì 3g, bột nếp 600g, bột gạo 400g, đường kính 100g

Tuyên Tiêu bóp thuốc, lay lay hai chân tê dại, mở cửa sổ, ném điếu thuốc ra ngoài, lại liếc mắt về phía căn nhà trọ được bao phủ dưới ánh trăng một lần, khởi động xe. Về đến tiểu khu của mình, xuống xe, vào thang máy, thấy một người đứng sẵn ở trong, ngẩng đầu... là Yên Nam Nam.

"Anh đi đâu vậy? Điện thoại cũng không gọi được." Yên Nam Nam giống như một người vợ đang dựa cửa chờ chồng về, vẻ mặt nôn nóng quan tâm.

"Có chuyện gì à?" Tuyên Tiêu miễn cưỡng dời mắt nhìn cô ta một cái, nhấn nút đợi thang máy xuống.

"Tất nhiên là có, nếu không thì em cũng không ở đây chờ anh suốt ba tiếng đồng hồ." Giọng Yên Nam Nam có hơi hờn dỗi.

"Là chuyện riêng, bây giờ tôi mệt rồi, hôm khác hãy nói, là chuyện công, ngày mai đến phòng làm việc bàn."

"Anh nói dễ nghe nhỉ, đến phòng làm việc có thể gặp được anh sao? Tuyên Tiêu, anh đã mất tích bốn ngày rồi, tính chơi trò gì đấy?" Hai tay Yên Nam Nam nắm chặt, nhìn Tuyên Tiêu đầy chất vấn.

Cửa thang máy mở ra, Tuyên Tiêu đi vào, Yên Nam Nam cũng theo vào, Tuyên Tiêu chặn lại: "Trễ thế này rồi, anh không còn hơi sức đâu mà tiếp khách."

Yên Nam Nam hơi sửng sốt một chút, nở nụ cười quyến rũ: "Em biết trên bàn trong phòng làm việc anh mới có sức."

Tuyên Tiêu mím môi, đi ra khỏi thang máy: "Yên Nam Nam, chuyện hôm đó trong phòng làm việc, là lỗi của tôi, không phải bởi vì em, đổi lại là một người phụ nữ khác tôi cũng sẽ không khống chế được, tôi hy vọng em hiểu."

Yên Nam Nam chua xót trễ môi, mở miệng nói: "Em biết anh là người có lỗi." Nếu là người bình thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống đó, trước đùa sau thật, cô cởi sạch sẽ, cơ thể ngọc ngà nằm ra bàn làm việc, hai chân mở ra, nhiệt tình mời gọi anh. Nhưng khoảnh khắc anh chạm vào cửa, thứ cứng rắn của anh đột nhiên mềm nhũn, tuyên bố bãi công. Cô dở khóc dở cười, muốn dùng tay giúp anh lấy lại tinh thần, nhưng anh lại xoay người, tự kéo khóa, chạy ra khỏi phòng làm việc, vứt bỏ mình cô lại.

"Tuyên Tiêu, có phải vì áp lực công việc quá lớn, nên anh mới như vậy không? Em biết một thầy thuốc Đông y, em dẫn anh đi khám nhé." Cô quan tâm đưa ra lời đề nghị.

Tuyên Tiêu nhướn mi oán giận, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn như thể bảo cô 'xen vào việc của người khác'.

Yên Nam Nam chán nản nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng mất mát, cảm thấy tâm tình Tuyên Tiêu hôm nay cực kỳ cực kỳ không tốt. Đương nhiên cô biết anh không tốt ở điểm nào, Trì Tiểu Anh mang thai ngoài tử cung, hình như không phải là lỗi của cô, thật đáng buồn. Nhưng mà, Tuyên Tiêu là khoản đầu tư lâu dài của cô, chỉ chút ít oan ức này cô vẫn chịu được.

"Hôm nay em đến vì chuyện của cầu bắc qua sông, buổi họp báo công bố mười ngày sau sẽ tiến hành, cuối tháng mười hai sẽ mở thầu, qua tết âm lịch, công trình chính thức khởi công."

"Nhanh như vậy?" Nói đến chuyện công việc, não bộ Tuyên Tiêu tỉnh táo hơn nhiều,

"Ừm, đây là công trình trọng điểm quốc gia lôi kéo đầu tư, tài chính dồi dào, mức độ quan tâm cũng cao, à, em cũng có cầm một ít tài liệu đến, chúng ta tìm quán cà phê nói chuyện một chút."

"Không, lên xe nói trên đường đi, đầu anh hơi váng, vừa vặn hóng gió một chút."

Hai người lên xe, chạy thẳng về phía trước. Yên Nam Nam đem toàn bộ tình hình kế hoạch họp báo nói cặn kẽ một lần, cũng nói rằng đã cử người đi hỏi thăm người chỉ huy công trình này là ai, hy vọng có thể biết thâm chút thông tin. Tuyên Tiêu chuyên tâm lái xe, bất giác đã đến bờ sông, anh đậu xe trên một cái đập nước trơ trọi, xuống xe.

"Buổi họp báo hôm đó, tôi và em cùng đi. Tôi cho rằng không cần động tác quá lớn, công trình lớn như vậy, có người ở trên cũng không dám thả." Tuyên Tiêu lạnh lùng nhìn mặt nước sông mịt mờ.

Trên sông, thỉnh thoảng có vài chiếc thuyền máy chạy ngang qua, tiếng nổ của động cơ, xa xa có thể nhìn thấy những bóng người mờ nhạt thông qua những ngọn đèn.

Bọn họ là người một nhà ư?

Đột nhiên Tuyên Tiêu im bặt, con tim như bị cào một cái. Bốn ngày này, mỗi ngày anh đều đến bệnh viện, chỉ là không vào phòng bệnh của Trì Tiểu Ảnh. Anh thông qua bác sĩ quen hỏi thăm bệnh tình của cô, đứng từ xa lặng lẽ nhìn cô tản bộ trên hành lang. Khuôn mặt cô vắng lặng, dường như không chút nào biết rằng chồng mình đang ở bên ngoài, cộng thêm thai ngoài tử cung cái loại thương cảm đó. Anh biết hôm nay cô xuất viện, cũng biết cô dọn đến nơi nào/ Mẹ đứng trong gió đuổi theo ô tô của Tần Lãng, anh cũng nhìn thấy. Ngay tại giây phút đó, anh xác định Trì Tiểu Ảnh muốn ly hôn tuyệt đối không phải là một câu nói lẫy, cô đang rất nghiêm túc thực hiện. Không chỉ là nhất thời dao động, thất bại, hổ thẹn, trong lòng đủ mọi cảm giác phức tạp. Anh là một người chồng thất bại như vậy sao? Khiến cho vợ nhìn mình như con thú dữ. Con người, có đôi khi thật nhỏ bé, nhìn tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, chân tay lúng túng, không cách nào tránh né, để mặc cho tảng đá lớn đó đập nát bản thân mình. Không sức lực! Không bỏ chạy! Không phản kháng!

Yến Nam Nam không thấy Tuyên Tiêu lên tiếng nữa, đến gần anh một chút. Một ánh đèn thuyền mờ mờ thoáng chiếu sang, cô nhìn thấy khuôn

mặt Tuyên Tiêu bi ai gần như sắp khóc, trái tim, không khỏi nảy lên một cái.

"Tuyên Tiêu, lạnh quá." Cô chụm hai tay lại, len lén dựa vào vai anh.

Tuyên Tiêu bất ngờ tránh ra, thiếu chút nữa cô ngã nhào xuống đất. "Về thôi! Mai tôi phải đến phòng làm việc, chuyện hợp đồng các người không cần quan tâm nữa, tôi có cân nhắc."

"Ờ!" Yên Nam Nam sờ sờ khuôn mặt, may mà trời tối đen, đã giấu đi khuôn mặt xấu hổ của cô.

Lái xe về, dọc đường đi hai người đều im lặng không lên tiếng. Yên Nam Nam không ngừng lén nhìn Tuyên Tiêu, không hiểu tại sao, trước đây còn tự tin cho rằng sẽ rất nhanh thôi có thể nắm Tuyên Tiêu trong tay, bây giờ lại có phần chùn bước.

Mỗi ngày trời chỉ vừa ba bốn giờ sáng Trì Tiểu Ảnh đã thức dậy, bên ngoài cửa sổ tiếng ồn ã trên chợ rau rất lớn. Nhưng, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, cửa sổ phòng ngủ của cô đối diện với cổng chính của chợ rau, dựa vào bệ cửa, có thể nhìn rõ đường đi bên dưới không sót một chút nào. Trước đây cô chưa từng có sở thích này, bây giờ đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, thời gian vô cùng dư giả, ở góc độ người đứng xem, những chuyện phát sinh, giống như đang xem chuyện vui, rất thú vị.

Có hôm, cô còn nhìn thấy một cặp vợ chồng mùa cá trắm hay cá mè gì đấy, hai người tất bật qua lại, cuối cùng lại thành đánh nhau, sau khi đánh xong, hai người lại xách giỏ cùng nhau về nhà. Người kháng chỉ có thể trơ mắt nhìn khó hiểu. Cô còn thấy một thiếu niên áng chừng chỉ mới trung học, giật túi của một cô gái đẹp, bao nhiêu là thanh niên trai tráng gặp chuyện bất bình ra tay trương trợ, học sinh trung học kia bị dọa đến ngất tại chỗ. Lại có một hôm, cô chợt trông thấy có một chiếc xe quen thuộc đi ngang qua, cô sợ đến lùi bước ra sau, sao Tuyên Tiêu lại có thể đến nơi này? Mấy ngày tiếp theo, cũng khoảng thời gian đó, cô lại thấy chiếc xe kia. Thi thoảng, còn đi qua đi lại vài lần. Cô không hề nói với Hạ Tú Phân, một mình nén xuống.

Hôm qua, chiếc xe kia không đến, mà người đến là Ninh Bối Bối, còn có Tần Lãng. Hai người không lập tức lên lầu, bắt đầu nói chuyện. Ninh Bối Bối vô cùng kích động, huơ tay múa chân, bước đến định kéo cánh tay của Tần Lãng. Tần Lãng tránh ra, rất lãnh đạm nhìn cô, nói gì đó, cuối

cùng Ninh Bối Bối vừa đi vừa khóc, chỉ chốc lát sau, Trì Tiểu Ảnh nghe được tiếng chuông vang lên.

Tần Lãng cười dịu dàng với cô một cái, trong tay cầm mấy cái đĩa CD violon và máy nghe nhạc, Trì Tiểu Ảnh thích tiếng violon trầm trầm, chỉ đề cập với anh đúng một lần. Cô vẫn chưa nói cảm ơn, nhận lấy. Hạ Tú Phân bưng hoa quả và trà nóng lên, hỏi sau này Trì Tiểu Ảnh cần chú ý những gì, còn có bao nhiêu ngày thì được tính là đã bình phục hẳn. Hạ Tú Phân chưa từng ra khỏi nhà lâu như vậy, trong lòng vẫn vướng bận chuyện cổ phiếu, mỗi ngày đều xuống máy tính trong siêu thị nhỏ dưới lầu xem tỉ giá, mấy ngày này tăng rất nhiều, lòng bà đã sớm bay bổng. Tần Lãng nói rằng một tháng sau Trì Tiểu Ảnh có thể chính thức đi làm, hiện tại mới được hai mươi ngày, tương đương với việc được vận động nhẹ một chút, dù sao người vẫn còn khó chịu, cơ thể sẽ yếu một chút.

"Ngày mai anh không có phẫu thuật, dẫn em đến công viên tắm nắng nhé?" Anh hỏi Trì Tiểu Ảnh.

"Đừng, đừng..." Trì Tiểu Ảnh ngẫm nghĩ đây là lầu sáu, một bước cũng không muốn đi, chẳng lẽ lại để anh ẵm nữa sao?

"Tần Lãng, vừa rồi Bối Bối gọi điện cho em, dường như đang khóc, con bé ầm ỹ với anh à." Trì Tiểu Ảnh thử thăm dò Tần Lãng.

Tần Lãng cầm một tách trà trên mâm lên thổi nhẹ, không hề che giấu: "Anh và cô ấy có chuyện gì có thể cãi nhau à? Chỉ là cô ấy cảm thấy anh phù hợp với mẫu hình người đàn ông của cô ấy, mà em cũng cho rằng cô ấy phù hợp với mẫu hình phụ nữ của anh. Loại chuyện như vậy, không thể qua quýt được, anh không muốn tạo thành bất cứ hiểu lầm nào, nên trực tiếp giải thích với cô ấy. Cô ấy giống như đứa trẻ bị cưng chiều sinh hư, nhất thời không chấp nhận được."

"À!" Trì Tiểu Ảnh mím mím môi: "Hai người chưa bắt đầu, sao anh biết Bối Bối không phù hợp với anh?"

Tần Lãng bật cười lắc đầu: "Tiểu Ảnh, anh bốn mươi hai tuổi rồi, không phải hai mươi bốn, đã sớm trải qua độ tuổi kích động rồi, hình thức bên ngoài đã không còn sức hấp dẫn đối với anh. Anh từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, lần thứ hai,nếu lại tùy tiện bắt đầu, anh sẽ không đợi đến lúc này. Không gặp người thích hợp, anh thà rằng trải qua một mình."

"Người như thế nào mới thích hợp với anh?" Nói vừa dứt lời, Trì Tiểu Ảnh liền hối hận ngay. Có phải cô quá nhiều chuyện rồi không?

Con ngươi đen nhánh của Tần Lãng sâu như biển: "Anh nghĩ anh đang ở cách cô ấy không xa."

Chiều hoàng hôn đầu đông, không mở đèn, trong phòng ẩm thấp, âm u, cô và anh ngồi đối diện nhau, cùng nhau nghe, tiếng violon như thơ như lời kể. Nếu có hy vọng, trái tim sẽ có khả năng lắng nghe.

Ba bốn giờ chiều, bên ngoài chợ sẽ bày bán những quầy thức ăn, có thể mua được đồ ăn vặt từ khắp nơi, tiếng nhộn nhịp báo hiệu chợ đêm đã bắt đầu. Trì Tiểu Ảnh đã quen với cái ồn ã này, bây giờ, một mình ngồi trong phòng đọc sách, đột nhiên cảm thấy bao nhiêu buồn phiền tích tụ lâu ngày trong lòng dường như đang chảy tràn, cô muốn làm một thứ gì. Cô tìm giấy và bút, vừa viết được mấy chữ, bên tai nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, âm thanh kia rất nhỏ, nếu không chú ý nhất định sẽ không nghe thấy, nhưng đã lọt vào tai cô. Mở cửa, Tuyên Tiêu đang đứng bên ngoài. Cô không mấy bất ngờ, bình tĩnh nhìn anh. Không mấy ngày nữa ngày nghỉ của cô sẽ hết, họ cũng nên gặp nhau.

"Mẹ không có ở đây chứ?" Anh có phần thấp thỏm.

"Vâng! Vào đi! Từ phòng làm việc đến thẳng đây à?" Cô tránh người qua một bên, anh lắc đầu: "Không vào, em... có thể ra ngoài không?"

Anh rất nhanh đã quan sát hết lượt bên trong, tất cả đều nhìn rõ ràng. Phòng quá nhỏ, nếu Hạ Tú Phân có mặt ở đây, có mấy lời anh không thể nói ra miệng. Trì Tiểu Ảnh do dự một chút, quay người vào nhà lấy áo khoác. Hôm nay là ngày thứ hai mươi sáu sau phẫu thuật, cô hồi phục rất tốt, xuống lầu không thành vấn đề. Tuyên Tiêu mở cửa xe, cô muốn ngồi phía sau, ngẫm nghĩ một chút, vẫn ngồi bên cạnh anh. Xe lái ra khỏi tiểu khu, về hướng Tây Thành, nơi ấy có nhiều trường học, đường xá rộng rãi, vắng vẻ.

"Tại sao muốn ở bên ngoài? Về nhà là được, không muốn nhìn thấy anh, anh có thể về bên nhà ba mẹ ở." Tuyên Tiêu mở miệng.

Cô cười khẽ, nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nhìn anh.

Anh im lặng.

Di động của cô vang lên, là Tần Lãng gọi đến, thật lạ, sao không phải là tin nhắn.

"Tại sao không có ở nhà?" Trong điện thoại Tần Lãng hỏi ngay tắp lự.

"Xuống dưới đi dạo một chút, hít thở khí trời trong lành."

"Có mặc thêm áo không đấy?" Anh dịu dàng hỏi han.

"Em không phải con nít. Lát nữa em gọi lại cho anh."

"Ừm, đừng ở lâu quá đấy." Tần Lãng cúp điện thoại.

Một hồi im lặng lại qua đi, Tuyên Tiêu nói: "Ai gọi?"

"Bạn của em."

Đường trống xe chạy như bay, Tuyên Tiêu nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt điển trai u ám, đầu ngón tay cầm lái đến trắng bệch. Bầu không khí trong xe ngột ngạt khiến người khác khó khăn hít thở. Trì Tiểu Ảnh nhích người, thời gian rảnh, cô ngồi đếm cửa hàng, không biết có phải phía sau không được bằng phẳng hay không, cô cảm thấy giống như có một thứ gì đó cồm cộm. Cô thò tay ra, kéo lại cái đệm cho bằng, ngón tay đột nhiên chạm vào một thứu lành lạnh, giống như chạm vào một mảnh lụa. Cô nghiêng người sang, từ từ kéo ra ngoài, một cái quần lót vừa gợi cảm vừa dụ dẫn treo trên đầu ngón tay.

***

^_^(Các bạn đang đọc truyện được edit bởi NCU Team)^_^

Truyện được chuyển ngữ và đăng tải với mục đích phi lợi nhuận tại:

http://ngucanhuyen.com/

www.facebook.com/NguCanhUyen/

Chương 32: Hồi thiên vô lực (III)

Editor: Lữ

^_^(Các bạn đang đọc truyện được edit bởi NCU Team)^_^

Truyện được chuyển ngữ và đăng tải với mục đích phi lợi nhuận tại:

http://ngucanhuyen.com/

www.facebook.com/NguCanhUyen/

***

Tuyên Tiêu cảm thấy trước mắt tối sầm, muốn đoạt lấy cái quần lót kia, nhưng tất cả mọi thứ đã quá muộn. Chiếc quần lót tơ lụa màu hồng nhạt, viền ren cùng màu, thêu một đóa hoa hồng đang nở rộ, khiến người khác không thể không liên tưởng xa xôi.

Trì Tiểu Ảnh hờ hững lắc lắc quần lót trên đầu ngón tay vài cái, ngón tay rũ xuống, quần lót nhẹ như bẫng rơi xuống chân, mặt mày nhăn nhúm, giống như một vũng bùn.

"Em còn không biết anh lại có sở thích như vậy." Cô khẽ cười tự giễu.

Cả người Tuyên Tiêu bủn rủn, môi tái nhợt: "Tiểu Ảnh, đây không phải cố ý." Anh giải thích.

"Không phải cố ý để ở đây, hay là vô ý rơi xuống, à, em hiểu rồi, anh không cần phải nói những lời này, cái gì em cũng không muốn biết."

Bất kể anh có cùng với người phụ nữ khác mây mưa ở đây hay không, nhưng chắc chắn đã từng phát sinh hành động vô cùng thân mật, cô không phải một bé gái ngu ngốc, kết hôn bốn năm, còn thứ gì mà không biết? Mà hình như cả chủ nhân của chiếc quần lót này cô cũng biết.

"Tiểu Ảnh, lại đây, nhìn xem bông hồng trên quần lót này hàm ý biết bao nhiêu!" Yên Nam Nam liếc mắt một cái, nhận lấy quần lót từ tay nhân viên bán hàng, không ngừng ướm thử trong gương.

"Cậu nghĩ có khiến Bách Viễn mê mẩn không?" Cô hỏi chòng ghẹo.

Yên Nam Nam dẩu môi hờn dỗi, hừ một tiếng: "Dụ dỗ anh ấy quá lãng phí, tớ phải mặc nó đi mê hoặc những kẻ bề ngoài chính nhân quân tử nghiêm trang đạo mạo cơ."

Khi tính tiền, thu ngân khẽ cười ánh mắt có vài tia khác thường, dọa Trì Tiểu Ảnh giật nảy mình, Yên NamNam mắt cũng không chớp mua liền hai cái.

Cô còn định ôm lấy ước vọng xa vời gì đây, trên đời không hề có kì tích, chỉ có sự thật trần trụi. Giấy chứng nhận kết hôn bị mất tìm lại được, mang thai ngoài tử cung ngoài ý muốn, nụ hôn của Yên Nam Nam trên gò má Tuyên Tiêu...

Rất nhiều những ám hiệu, cô còn cho rằng là chiêm bao được sao?

Cô vẫn luôn tuân theo sự an bài của ông trời, lần này phải thật sự cố gắng, mở to hai mắt, giữ sự tỉnh táo, cô cùng anh, kiếp này duyên tình đã tận. Không có nước mắt, chỉ có sự châm chọc rộng như biển khơi, điên cuồng ập lên cô. Đau khổ vì tình nhiều năm qua vẫn luôn được văn học khoa trương, cho nên ít nhiều đã ăn sâu vào tiềm thức của người phụ nữ, nếu có một ngày mất đi tình yêu, sẽ không ngừng khóc lóc than van. Thật ra còn rơi lệ, đó là trong lòng bạn vẫn có người đàn ông kia, còn lệ không rơi, vậy là tim bạn đã chết đi triệt để.

"Đừng đi nữa." Cô mở lời, chỉ vào ven đường, bảo anh cho xe dừng lại: "Anh nói em xuống lầu, có chuyện gì muốn nói ư?"

Anh cắn môi, trầm mặc.

"Anh xem bây giờ cơ thể em đã hồi phục, vậy cũng không cần kéo dài thêm nữa, sáng mai tám giờ, em ở trước cục dân chính đợi anh, anh mang theo chứng minh thư, giấy chứng nhận kết hôn. Liên quan đến việc phân chia tài sản, tùy anh. Xử lý xong, điện thoại cho em." Tất cả mọi chuyện cô đều đã tính toán chu toàn. Đã chuẩn bị để giữ bình tĩnh, nói, nói, nhưng giọng nói vẫn cứ nghẹn ngào.

"Tiểu Ảnh." Tuyên Tiêu dừng xe, hai người nhập nhằng giây lát, anh mới mở miệng: "Em... thật sự không còn yêu anh sao?"

Trì Tiểu Ảnh thật hoài nghi tai mình bị hỏng, không thể tin nổi Tuyên Tiêu lại hỏi được câu này, cô muốn cười, nhưng nặn ra không được: "Vậy anh có yêu em không?" Cô mang câu hỏi trả lại cho anh.

Tuyên Tiêu im lặng nhìn cô: "Anh cho là anh có."

"Phải vậy không?" Trì Tiểu Ảnh hạ kính xe xuống, nghiêng đầu sang chỗ khác, hít lấy bầu không khí trong lành, cảm thấy lồng ngực không còn phập phồng, mới quay đầu lại: "Tuyên Tiêu, anh chưa từng. Từ khi chúng ta quen biết đến nay, anh đối với em không phải là yêu, mà là bố thí. Tình yêu chính là công bằng, không phải là một bên thấp, một bên cao. Mà anh từ trước đến giờ chính là đứng trong đám người nhìn xuống em, giống như ánh mặt trời nhuộm kín một bụi cỏ. Bởi vì anh thấy em, cho nên anh nghĩ rằng trong mắt em cũng chỉ có thể có anh. Được anh yêu là vinh hạnh của em, em nên mang ơn, không thể cự tuyệt."

Được rồi, những đè nén trong lòng suốt sáu năm qua, cuối cùng cô cũng đã nói ra hết.

"Anh chưa từng nghĩ đến, em có lý do để không yêu anh, không chấp nhận anh. Gia cảnh nhà anh rất tốt, con người lại ưu tú, mà em lại bình thường như vậy. Có lẽ, ngay từ lần đầu trước khi chúng ta lên giường, anh chưa từng hôn em, không hề ôm lấy em, không hề nói với em lời nào âu yếm, không hề nắm tay, càng không nói cho em biết anh yêu em. Ngay cả khi muốn kết hôn, anh nói kết hôn đi, mà không phải là hỏi em: Tiểu Ảnh, em có đồng ý lấy anh không? Đây không phải là cầu kỳ, kiểu cách, mà là tôn trọng. Tuyên Tiêu, anh biết bốn năm này vì sao vẫn kiên trì tránh thai không?"

Anh mím chặt môi, không nói một lời.

"Em nghe thấy anh nói với ba anh rằng, em không phải người phiền phức, rất hiền thục, tạm thời vẫn chưa gặp được người phụ nữ phù hợp với anh hơn em. Vậy giả dụ, nếu như anh gặp được thì sao? Có khả năng chúng ta sẽ ly hôn, vậy con thì làm thế nào? Nửa năm ở với mẹ, nửa năm ở với ba? Em không phải lớn lên từ gia đình đơn thân, nhưng ba em qua đời từ sớm. Loại cô đơn và hoảng sợ đó không thể nói thành lời, còn người khác thì không cách nào tưởng tượng nổi. Khi kết hôn, em đã từng hy vọng xa vời rằng anh sẽ thay đổi, nhưng anh chưa từng. Em không muốn có con, thật ra là bảo vệ nó. Tuyên Tiêu, trong lòng anh, anh xem em là gì? Một cái gối cho anh ôm, người giữ cửa, giữ tiền. Để làm những

việc này không phải không có em thì không được, người các cũng có thể làm được như vậy. Em nghĩ anh đã tìm được người rồi."

Cơ thể cô vốn chưa khỏe hẳn, lại nói rất dài, không kiềm được thở dốc.

"Nhưng mà Tuyên Tiêu à, em vẫn muốn cảm ơn anh. Trong lúc em mất đi ba, là anh ở bên em. Khi em vừa đi làm, anh không để em vì cuộc sống mà phải bôn ba. Bốn năm này, em sống quá xa xỉ. Nhưng những thứ đó không thể trờ thành lý do để kéo dài cuộc hôn nhân của chúng ta được, anh có quyền có được hạnh phúc của mình, em có quyền đi tìm hạnh phúc của em. Không có sự chiếu cố của anh, có thể sẽ rất khó khăn, nhưng em muốn thử."

Im lặng rất lâu, đến mức không khí trong xe cũng như đóng băng. Máu trên mặt Tuyên Tiêu một giọt cũng không còn, trắng hệt như một tờ giấy.

"Nếu sống cùng anh khiến em cảm thấy khổ sở như thế, vậy thì, được, ly... hôn đi!" Tuyên Tiêu lên tiếng trước phá vỡ sự yên lặng, âm lượng không cao, cũng rất kiên định.

Không hề dễ dàng, chỉ cảm thấy việc này như cát bụi phù du.

"Được, ngày mai tám giờ gặp lại. Em muốn xuống xe đi một chút, trong xe quá bí bách, không cần đợi em, lát nữa em sẽ đón xe quay về." Trì Tiểu Ảnh mỉm cười mở cửa, gió lạnh kéo đến một lượt, vỗ lên mặt, cô không khỏi rùng mình một cái.

Không thể tiếp tục ở trên xe nữa, còn có thể nói gì nữa đây? Cô vô tình hay cô ý, cũng sẽ nhìn thấy chiếc quần lót màu hồng đó, nó giống như một kho đạn, nhắc nhở tình trạng của bản thân cô. Có thể trái tim kiêu ngạo của anh sẽ bị thương, nhưng cô không thể quan tâm đến anh. Bởi vì tim cô cũng đau. Cô không quay đầu lại, dọc theo lề đường đi về phía trước. Cô nghe được tiếng động cơ khởi động, sau đó lướt qua cô, điên cuồng lao về phía trước, khi cô không còn nhìn thấy nữa, đôi vai rũ xuống, tựa vào thân cây ven đường, dần dần tê liệt ngồi sụp xuống đất.

Gió luồn vào áo khoác của cô, thổi tóc bay loạn, cô ngồi ngây ngốc. Mười phút trôi qua, lại thêm mười phút. Những học sinh gần đó tò mò nhìn cô, không biết đang nói gì, cười ồ lên rồi nghênh ngang bỏ đi.

Hoàng hôn buông xuống, đèn đường lần lượt được bật. Tay chân lạnh đến không còn cảm giác, khi điện thoại trong túi vang lên, cô nhất thời không rút ra được. Chuông reo không ngừng, cho đến khi cô mở điện thoại.

"Tiểu Ảnh, vẫn chưa về nhà sao?" Giọng nói êm ái của Tần Lãng từ trong điện thoại truyền đến.

"Vâng, em đang ở bên ngoài." Cô cảm thấy có gì đó trỗi dậy trong lồng ngực, từ từ dâng lên, dần đến cô họng. Hơi ngứa một chút, nhịn không được phải nuốt xuống, chỉ cảm thấy chua chát, cũng không biết là thứ gì.

Tần Lãng nở nụ cười: "Xung quanh nơi ấy thế nào?"

Cô ngẩng đầu lên: "Có cây lớn, có nhà lầu, có học sinh, không có đèn đường, à, có một cái đèn đường tối thui, mắt mờ mất rồi, hì hì." Cô cười ngây ngô.

"Ừm, vậy em ở bên cây đèn đường kia trước đã."

Điện thoại cúp, cô cuộn người lại, tiếp tục ngồi, khuôn mặt lạnh đến căng cứng. Cũng không biết đã bao nhiêu lâu, cô nghe thấy sau lưng có tiếng phanh xe, một cánh tay dài ôm lấy cô từ dưới đất, phút chốc chạm vào gò má của cô, hơi nóng một chút.

"Tần Lãng, anh lợi hại quá, thoáng một cái đã tìm đến rồi! Em đi bộ xa quá, nên lạc cả đường." Hệ thống sưởi trong xe được bật tối đa, sưởi ấm đến cả cõi lòng.

"Ừm." Tần Lãng đưa tay khẽ vuốt tóc cô, từng chút một: "Bây giờ, anh đưa em về nhà, được không?" Anh không phải người Tân Giang, trường học ở Tân Giang nhiều như vậy, để tìm một ngọn đèn tắt ngúm, anh đã vòng đi vòng lại trên đường đủ ba tiếng đồng hồ, không dám nói cho cô biết, bây giờ đã gần mười một giờ rồi.

"Được! Tần Lãng, người ta ai làm bác sĩ cũng bận tối cả mắt, sao anh lại rảnh rỗi như vậy?" Cô ngoẹo cổ, hỏi anh.

"Trước đây anh ở nước ngoài, ở Bắc Kinh, cũng bận rộn lắm, động một chút là làm thêm giờ, ca đêm, bất tri bất giác, cơ thể mệt lả đi. Vì để được nghỉ ngơi hẳn hoi, anh mới đồng ý đến Tân Giang đấy. Khi còn trẻ

thì không vấn đề gì, qua bốn mươi tuổi, người ta sẽ cảm thấy sức khỏe vô cùng quan trọng."

"Đúng đấy, được sống tốt bao nhiêu, cái gì cũng vẫn còn kịp để làm." Cô gật gù như gà mổ thóc.

Không lâu sau, xe đi vào tiểu khu.

"Bây giờ người ta ngủ sớm thế!" Trì Tiểu Ảnh ngước đầu, nhìn khu trọ đèn tắt tối thui, chớp chớp mắt: "Tần Lãng, em có thể lên lầu, anh không cần bế em."

Tần Lãng phì cười: "Anh bận cả một ngày rồi, sao còn bế em nổi. Được rồi, vậy em lên lầu, hôm khác anh sẽ đến quấy rầy bác gái sau."

"Vâng, lái xe cẩn thận nhé." Cô vẫy tay, xoay người lên cầu thang.

Hành lang cầu thang đèn rất mờ, cô bước từng bậc, mỗi một lần nhấc chân, đều giống như tiêu hao hết thể lực, thở hổn hển như trâu. Tốn gần hai mươi phút, cô mới lên được lầu sáu, giống như một loài bò sát bò đến cửa, móc lấy chìa khóa để mở. Trong phòng lạnh ngắt, sáng nay Hạ Tú Phân nhìn sắc mặt của cô, vội vàng thu dọn hành lý, quay về trấn nhỏ xem tình hình cổ phiếu. Đóng cửa lại, không hề bật đèn, cô nắm tay lại cắn chặt trong miệng, tưởng rằng có thể nhịn, nhưng không được nữa rồi. Nước mắt, như hạt châu đứt dây, lộp độp rơi vỡ.

Nước mắt giàn dụa như mưa, đột nhiên cô nghe được tiếng chuông cửa. Cô còn cho rằng mình bắt đầu bị ảo giác, tiếng chuông đổi thành tiếng gõ cửa gấp gáp. Hàm răng va đập, nước mắt vẫn đọng trên mi, cô khó khăn bước về phía cửa, mở ra.

Tần Lãng lo lắng đứng bên ngoài: "Anh thấy đèn vẫn chưa mở, không yên tâm. Tiểu Ảnh, em..."

Cô không nói gì, giang rộng hai tay, giống như một người rơi xuống nước đang vùng vẫy vớ được một khúc cây, cô nhào vào lòng Tần Lãng, nước mắt tràn mi, rất nhanh đã làm ướt vạt áo Tần Lãng.

Tần Lãng khẽ thở dài, cằm chôn sâu trong tóc cô, yêu thương siết chặt: "Tiểu Ảnh, để anh chăm sóc em, được không?"

Run rẩy.

Chương 33: Rẽ trái rẽ phải (I)

Editor: Lữ

***

Cả thế giới hơn năm trăm vạn người, số bạn gặp, bất quá cũng chỉ năm trăm, một phần vạn, hiểu được nhau có lẽ chẳng quá năm, một phần tỷ, kết hôn, chỉ có một, năm tỷ người chỉ có một, mấy chữ này viết trên giấy, cũng phải nguệch thêm vài số không, thì dài được bao nhiêu? Hai người một đời, bạn phải trải qua nghìn núi vạn sông, cuối cùng mới có thể đến bên cạnh người ấy. Duyên phận, đối với bất cứ ai, ở bất kỳ quốc gia nào, bất luận là triều đại nào, đều thiêng liêng. Phải có bao nhiêu tiếc nuối, mới có thể cắt bỏ đoạn 'nhân duyên' này?

Thật ra không hề nghiêm trọng đến mức đó, duyên phận, rất khó có được, nhưng xa nhau cũng rất dễ dàng, Trì Tiểu Ảnh cười khổ, cúi đầu nhìn đồng hồ trong điện thoại, còn năm phút nữa là tám giờ, cô đến sớm. Cơ quan làm việc lúc tám rưỡi, cánh cửa đi vào nơi đăng ký kết hôn vẫn còn đóng chặt. Hai mươi phút sau Tuyên Tiêu cũng đến, anh nhìn qua không xem là quá tệ, ít nhất cũng đã cạo râu, quần áo cài không sai khuy nào. Hai người nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu một cái.

"Ăn sáng chưa?" Trì Tiểu Ảnh hỏi.

"Rồi." Tuyên Tiêu mím chặt môi, cầm theo túi da từ trên xe: "Hôm qua anh để luật sư giúp anh, về đơn ly hôn, phân chia bất động sản, xe, tiền tiết kiệm và những thứ khác, có muốn xem qua trước một chút không?"

"Nhà và xe em không cần, em có tiền tiết kiệm, giữa chúng ta không có bất cứ tranh chấp về mặt tài sản nào. Hôm nay anh không cần về nhà, em về thu dọn quần áo của em, sau đó để chìa khóa trên bàn, anh nhớ cất. À, anh có mang theo hình không?"
"Có." Khóe miệng Tuyên Tiêu nhếch lên một tia trào phúng.

Cổng vào trung tâm đăng ký kết hôn đã mở, người tiếp bọn họ chính là cô gái trẻ lần trước Trì Tiểu Ảnh gặp. Quan sát hai người từ trên xuống dưới, người khác đều là giành chỗ đầu để đăng ký kết hôn, chưa từng gặp người nào lại đi ly hôn sớm thế này, hẳn là chịu không nổi nữa.

Quá trình ly hôn rất đơn giản, nhân viên lấy giấy chứng nhận thân phận của Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh, kiểm tra tình trạng kết hôn và đơn ly hôn, chỉ hỏi một câu: "Hai người có thiếu nợ hoặc tranh chấp kinh doanh bên ngoài không?"

Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh cùng lắc đầu.

Nhân viên đóng một cái mộc lên giấy chứng nhận kết hôn của hai người, sau đó giao cho họ mỗi người một tờ giấy ly dị màu xanh. Trì Tiểu Ảnh chậm chạp nhận lấy, từ đầu đến cuối không quá hai mươi phút, cuộc hôn nhân giữa cô và Tuyên Tiêu chính thức kết thúc.

Hai người một trước một sau rời khỏi trung tâm đăng ký. Tuyên Tiêu mở cửa xe: "Khi nào em đi làm?"

"Ngày mốt." Trì Tiểu Ảnh khẽ cười.

"Ừm!" Tuyên Tiêu nói: "Anh tiễn em được không?"

Trì Tiểu Ảnh xua xua tay: "Không cần, chúng ta không cùng đường."

Anh quay đầu xe về bên trái, còn cô chuyển hướng về bên phải.

"Tiểu Ảnh." Đột nhiên Tuyên Tiêu gọi giật cô lại: "Em nói cũng đúng, chúng ta đều có quyền có được hạnh phúc của mình. Kết thúc cũng tốt, không kết thúc, thì làm sao có được sự khởi đầu mới." Nói xong, xe 'vụt' một tiếng lướt đi xa.

Trì Tiểu Ảnh nhún vai một cái, cảm thấy cả người nhẹ nhõm, dương như một chú chim bị giam cầm quá lâu, có một loại ước vọng được bay lượn. Cô đứng trên dải cỏ ven đường, ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời. Ánh sáng mặt trời rót lên khuôn mặt cô, chan hòa rực rỡ khiến khuôn mặt hiện lên vô cùng sinh động. Cô nheo mắt lại, xuyên qua hàng mi có nhìn nhìn thấy những gợn mây nhởn nhơ bay trên không trung. Dần dà, nước mắt cô bắt đầu chảy. Cô rút di động, gọi cho Trì Linh Đồng một cuộc điện thoại. Kể từ sau lần ngủ nhờ trước, hai người rất lâu chưa có liên lạc. Trì Linh Đồng vẫn còn đang ngủ, nửa tỉnh nửa mê nghe điện thoại.

"Linh Đồng, mình ly hôn rồi."

"Ừm, có chỗ ở chưa?"

"Rồi, mình thuê một căn nhà. Linh Đồng, hai năm qua, cậu trải qua thế nào?" Người yêu của Trì Linh Đồng bỏ đi vì lý tưởng, Khế Viên chính là tác phẩm cuối cùng Trì Linh Đồng hợp tác với anh. Ở lại căn phòng kia, chính là muốn đến gần tình yêu hơn một chút.

"Giống như trước đây thôi. Tiểu Ảnh, cuộc sống không hề khó khăn như cậu tưởng tượng, hôm nay, cậu đau, ngày mai có thể vẫn đau, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, thời gian sẽ thay cậu lau sạch tất cả những vết thương. Thứ cậu mất đi, sẽ có một người trả lại cả vốn lẫn lời cho cậu. Hạnh phúc không ở quá xa, nó chỉ lởn vởn xung quanh cậu thôi, đợi đến khi cậu xứng đáng, nó sẽ tự biết đến gần cậu. Hay nói phụ nữ sau khi ly hôn đều trở thành chuyên gia trong lĩnh vực hôn nhân, hiện tại chuyên mục trong hôn nhân và ngoài hôn nhân của tạp chí rất hot, hành văn của cậu lại tốt như vậy, muốn thử một chút không?" Trì Linh Đồng vĩnh viễn lạc quan vui vẻ tiến về phía trước. Lời của cô chọc cho Trì Tiểu Ảnh bật cười, cúp điện thoại, bước chân về nhà nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy cô và Tuyên Tiêu vừa ly hôn, thời gian chính thức có hiệu lực bắt đầu từ ngày mai, hôm nay. Cô muốn lặng lẽ trải qua một mình. Cô đến chợ mua chút đồ ăn, bận bịu một mình trong gian bếp, buổi trưa, cũng bày ra được vài cái đĩa, cô rót hai ly rượu, đặt hai đôi đũa.

Cô ngồi xuống, rót đầy ly rượu, sau đó cầm một ly: "Tuyên Tiêu, chúc anh sự nghiệp thành công, cuộc sống mỹ mãn." Nói xong cô ngửa đầu một hơi cạn sạch. Rượu đỏ nồng đậm, cô uống không quen, đắng chát đến mức cô phải hé miệng. Tiếp theo, cô lại ngồi sang đối diện, bưng một ly rượu khác lên: "Tiểu Ảnh, mời em, được sống cho bản thân, có tự tin, vui vui vẻ vẻ." Lại một hơi nữa cạn sạch. Đi qua đi lại liên tục vài lần, thức ăn trên bàn vẫn chưa đụng vào, rượu đã chạm mức nửa bình. Khuôn mặt cô hửng hồng, mắt long lanh, cảm thấy cả căn phòng dường như đang chao đảo, cô cười khanh khách, tiếp tục chơi một mình.

Rượu đỏ độ không cao, nhưng tác dụng vô cùng mạnh. Trì Tiểu Ảnh không biết đã lên giường thế nào, ngủ từ ngày đến đêm, lúc này mới tỉnh lại. Nhìn bản thân mình trong gương, hơi nhợt nhạt, nhưng tuyệt đối không trắng như quả cà, héo úa.

Hôm nay rất bận rộn, cô quay lại căn nhà khi trước, bị cảnh tượng 'tráng lệ' trước mặt dọa chết khiếp. Tuyên Tiêu thật có bản lĩnh, mới rời nhà vài ngày, đã biến căn nhà lớn như vậy một bàn chân cũng nhét không lọt. Trên mặt đất, ghế sa lon, trên bàn, khắp nơi đều là quần áo, giày thì trái phải mỗi nơi một chiếc, trong ngăn kéo phòng ngủ chất đống mỳ ly, trên giường còn có hai chiếc đũa. Trì Tiểu Ảnh thở dài ngao ngán, cởi áo khoác, đi từ trong ngoài, từng phòng từng phòng một, rác bỏ túi giấy, quần áo dơ, ga giường bẩn bỏ vào máy giặt, sạch sẽ lại treo lên. Trời cũng sắp tối, cô mệt mỏi đến mức thắt lưng cũng duỗi không nổi, căn phòng mới khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Đứng trên ban công rộng lớn, ngửi mùi quần áo sạch thoang thoảng, đột nhiên cô có chút ngẩn người, cười tự giễu, xoay người, tìm một cái vali lớn, đem tất cả quần áo ra gấp gọn lại ,đặt từng món một xong xuôi, chìa khóa cửa đặt gần lối ra vào, khoác áo, rời đi. Vali quá lớn, không tiện ngồi xe buýt, cô gọi một chiếc taxi. Khi xe đi qua một tiệm bánh ngọt, cô bất giác, thở dài.

Vừa xuống khỏi taxi, đã nhìn thấy Tần Lãng đứng loay hoay dưới lầu.

"Em đi thu dọn hành lý!" Cô cười bắt chuyện: "Đợi rất lâu rồi phải không?"

"Vừa đến thôi." Tần Lãng nhận lấy hành lý, không cùng cô lên lầu, mà đặt hành lý vào trong xe: "Đi, chúng ta đi ăn mừng một chút." Anh mở cửa xe cho cô.

"Ăn mừng điều gì?"

"Mừng em ngày mai đi làm, mừng Trì tiểu thư hôm nay hai mươi bảy tuổi." Tần Lãng cười dịu dàng đẩy cô lên xe.

"Sao anh biết?" Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật của cô, cũng là ngày cuộc ly hôn của cô và Tuyên Tiêu có hiệu lực, sau này muốn quên cũng quên không được.

"Vấn đề này có thể không trả lời không?"

Cô cong khóe miệng, đương nhiên có thể, chẳng lẽ cô còn phải dùng bạo lực để ép anh?

Tần Lãng đặt một chỗ ở nhà hàng Seine River, lại đặt một cái bánh sinh nhật và một bó hồng đỏ rực.

Trong một buổi tối nay, giữa ánh nến lấp lánh rất lâu cũng không nhìn thấy được nụ cười của Trì Tiểu Ảnh, hoặc là một nụ cười khiên cưỡng. Không hề cố ý, bất giác lại nhớ đến Tuyên Tiêu. Nếu bây giờ ngồi trước mặt cô là Tuyên Tiêu, không ánh nến, không hoa hồng, cho dù chỉ là hai tô mì, cô cũng sẽ vui sướng tựa như lên trời, khát vọng trong lòng cô, lại là một người đàn ông khác làm thay. Cơm Tây từ trước đến giờ đều là hình thức lớn hơn nội dung, nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này nó mới trở nên thú vị, thành thực mà nói nó đem lại một cảm giác trang trọng. Ngẫm lại xem, trước đây mặc dù ăn thứ gì, dao nĩa bày một bàn, vải lụa xanh biếc quấn thành một vòng tinh xảo quanh dụng cụ bằng bạc, đợi người trải nó ra trước mặt bạn, ly đế cao thanh mảnh, hương rượu đỏ tràn đầy lồng ngực, khiến người khác chưa uống đã say.

Đương nhiên Tần Lãng biết rằng hôm qua Trì Tiểu Ảnh đã ly hôn, nhưng tối qua anh không hề quấy rầy cô, anh biết Tiểu Ảnh muốn được yên tĩnh một mình, ngay cả một tin nhắn anh cũng không gửi. Hôm nay là một ngày mới, bất chấp trong lòng Tiểu Ảnh nghĩ gì, anh đã có thể danh chính ngôn thuận bắt đầu. Từng món được mang lên, âm nhạc nhè nhẹ khắp nơi, bay bổng trên không trung. Hai người nói chuyện khe khẽ, khi thì nhìn nhau cười. Khi Trì Tiểu Ảnh uống sữa ấm, nghĩ thầm, Tần Lãng thật sự hao tổn tâm trí, mình nhất định phải tỏ ra vui vẻ một chút.

Không biết từ lúc nào, một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp đứng trước bàn của hai người, kính râm màu tím loang nhạt che quá nửa khuôn mặt, nhưng Trì Tiểu Ảnh vẫn nhận ra cô.

"Bối Bối?"

Ninh Bối Bối mặt lạnh như tiền, cái gì cũng không nói, túm lấy ly rượu đỏ trên bàn, hướng về phía Trì Tiểu Ảnh hất tay một cái.

Chương 34: Rẽ trái rẽ phải (II)

Editor: Yuè Yīng

"Cô đừng ra vẻ thánh nữ, kỳ thực cô và Yên Nam Nam là cùng một loại người." Ninh Bối Bối chỉ vào thẳng vào mặt Trì Tiểu Ảnh mắng. "Cái gì mà trên đời này không có cô bé lọ lem hai mươi bảy tuổi với bạch mã vương tử bốn mươi hai tuổi, cô coi tôi như con khỉ mà đùa giỡn. Hừ, không trách được cô ly hôn Tuyên Tiêu không sớm không muộn, hiện tại đột nhiên muốn chia tay, hóa ra là trong lòng có mưu mô, thật ác độc."

Trì Tiểu Ảnh giống như bị đánh đòn phủ đầu, rất vừa lúc, khiến cô hoa mắt, từng rượu rơi nhỏ giọt từ trên tóc chảy xuống vạt áo

"Ninh Bối Bối." Tần Lãng đứng lên. "Xin lỗi Trì Tiểu Ảnh đi."

"Tại sao? Lẽ nào các người làm được, tôi không thể." Ninh Bối Bối cười nhạt.

"Bằng cô không có lý do gì để nói những lời này."

Tần Lãng không khỏi cao giọng, tất cả khách khứa trong phòng ăn đều nhìn về phía bên này. Một người lúc nào cũng có vẻ mặt ôn hòa, một khi đã thực sự nóng giận, cũng khiến người khác phải sợ hãi, Ninh Bối Bối nhìn chằm chằm khuôn mặt lạnh lùng của Tần Lãng, không khỏi rùng mình một cái.

"Tôi là gì của cô?" Tần Lãng trừng mắt nhìn cô với ánh mắt quái đản.

"Anh... Tôi..." Ninh Bối Bối luống cuống, mặt đỏ tới mang tai, cứng họng.

"Tôi, một - không phải là bạn trai cô, hai - càng không phải chồng cô, ai cho cô quyền chạy tới nổi cơn tam bành ở đây, quan hệ giữa chúng ta chỉ là sơ giao, ngay cả là bạn thân cũng không tính. Về chuyện cô xem trọng tôi, tôi rất cảm kích, nhưng thực sự không chịu nổi, tôi đã nói rõ thái độ của mình rồi. Hơn nữa, tôi và Trì Tiểu Ảnh, hai người độc thân cùng nhau ăn cơm tối, có cái gì sai? Trì Tiểu Ảnh, cô ấy là bạn tốt của cô, thái độ làm người của cô ấy như thế nào, không phải là cô biết rõ lắm sao? Cô nói năng lộn xộn chỉ trích cô ấy, cô làm bạn của cô ấy như thế? Tôi

thực sự cảm thấy buồn thay cho Trì Tiểu Ảnh, người bạn như vậy không có cũng được..."

"Tần Lãng, đừng nói vậy." Mãi một lúc lâu sau Trì Tiểu Ảnh mới hoàn hồn, cầm lấy khăn ăn lau rượu trên mặt đi.

"Thích một người, dễ đánh mất lý trí, tôi hiểu. Bối Bối, hình như là từ khi chúng ta quen biết nhau tới nay, đây lần đầu tiên chị rất nghiêm túc đối với tình yêu." Cô quay sang mỉm cười với Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối há hốc miệng, né tránh tầm mắt của cô, quay đầu qua chỗ khác, vô cùng xấu hổ, chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai.

"Giữa chị và Tần Lãng, em là người ngoài, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Bối Bối, chuyện tình cảm không thể đơn độc, nó nhất định phải do hai bên cùng nhau hướng về phía trước. Em và Tần Lãng không phải giống như chị nghĩ đâu, hôm nay là sinh nhật của em, hoa hồng này chỉ là hoa tặng sinh nhật, không có ý nghĩa gì khác. Bối Bối, ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm tối!"

Ninh Bối Bối cứng đờ, cắn môi, chợt xoay người, chạy ra khỏi cánh cửa kiếng.

Phong ba được dẹp loạn, chỉ có chút chuyện nhỏ như thế này cuối cùng cũng sẽ hòa vào bóng đêm. Trên tóc Trì Tiểu Ảnh, ngay cả vạt áo trước ngực đều có vết bẩn của rượu, màu đỏ như máu rất chói mắt.

Tần Lãng vô cùng tức giận, khuôn mặt vẫn nghiêm nghị, cầm lấy chiếc áo khoác của mình phủ lên trên người Trì Tiểu Ảnh, trả tiền, dìu Trì Tiểu Ảnh đi ra ngoài trong những cái nhìn chăm chú của mọi người.

"Đừng như vậy, tôi đâu có yếu ớt như thế. Nhìn thấy không, cái này kêu là gặp sắc quên bạn, sức mạnh của ái tình thật là đáng sợ nha!" Trì Tiểu Ảnh than thở.

Tần Lãng thật sự có điểm dở khóc dở cười: "Trì Tiểu Ảnh, việc này phải trách tôi không tốt! Có lẽ ngày đó tôi không nên kiềm chế, nói kiên quyết hơn nữa, khả năng cô ta sẽ chết tâm."

"Không phải là nói anh không tốt. Bối Bối rất kiêu ngạo, anh không yêu cô ấy nhưng chỉ cần anh không yêu người khác, có thể cô ấy sẽ chấp

nhận. Nhưng, nếu bởi vì anh có người khác mà cự tuyệt cô ấy, trong lòng cô ấy không chịu nổi. Giống như người vợ bắt gian tại trận, không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là trút giận lên người tình, bứt tóc, vừa khóc vừa gây ầm ĩ. Tôi chính là một ví dụ!" Cô khẽ nhếch miệng, nở một nụ cười châm chọc: "Phụ nữ có lúc rất đáng thương."

"Em phân tích rất sâu sắc, nhưng tôi vẫn cảm thấy là cô ta cố tình gây sự."

Trì Tiểu Ảnh hít sâu một hơi gió đêm, làm sao cô không cảm thấy như vậy chứ?

Nhà hàng này ở trong khu náo nhiệt, bãi đỗ xe thiết lập tại con đường đối diện, hai người phải băng qua đường mới tới được xe. Trì Tiểu Ảnh đứng ở đầu đường, nhìn bốn phía xung quanh, nhăn mặt cau mày.

Tần Lãng dắt cánh tay của cô.

"Không đi sao?"

"Đi!" Cô đưa tay lại, nắm chặt tay Tần Lãng, trong lòng là một khoảng an bình.

Lên xe thì cô nghe thấy tiếng điện thoại di động báo có tin nhắn, mở ra nhìn: *"Xin lỗi! Sinh nhật vui vẻ!"* Là Ninh Bối Bối

Cô cười nhạt một tiếng, đối với Ninh Bối Bối, trải qua chuyện tối nay, trong lòng ít nhiều cũng có một chút ngăn cách.

Bối Bối là chuyên gia về phụ nữ, có điều chỉ là lý luận viết trên giấy cho người khác xem. Rơi vào hoàn cảnh như vậy cũng chẳng khác những người phụ nữ bình thường là bao, chỉ làm chuyện ngu xuẩn.

Tình bạn giữa phụ nữ rất nhẹ nhàng mỏng manh, ngày nào đó cùng liên quan đến một người đàn ông, rất tự khắc sẽ tan thành mây khói.

Yên Nam Nam với Tuyên Tiêu, Ninh Bối Bối với Tần Lãng, ở vào thời điểm này, bọn họ đều không phải là bạn bè của cô, mà là kẻ địch.

Dạng tình địch này, còn đáng sợ hơn rất nhiều so với kẻ thù. Kẻ thù gây tổn thương bạn là vết thương ngoài da, ngày nào đó có thể khép lại. Bạn

bè gây ra vết thương trong lòng bạn, không nhìn thấy, nhưng lại khiến bạn đau đớn như dao cắt.

Tần Lãng lái xe tới, hai người lên xe. Tần Lãng lái xe rất chậm, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô.

"Trì Tiểu Ảnh, ngoại trừ mẹ và con gái, bên cạnh tôi chỉ có hai dạng phụ nữ, một loại là bạn bè bình thường, hai chính là người tôi thích. Tôi ghét nhất loại quan hệ không rõ ràng, không cho được thứ người khác mong muốn, tôi sẽ thẳng thắn nói rõ ràng. Cũng tương tự, nếu như tôi thích người khác, người ta không thể cho thứ tôi mong muốn, tôi cũng sẽ tôn trọng cô ấy như vậy, không quấy rầy cô ấy nữa. Tôi biết bây giờ em còn chưa sẵn sàng bắt đầu một tình yêu mới, tuy rằng tôi thích em không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng tôi có thể chờ."

"Tôi..." Trì Tiểu Ảnh còn chưa nói ra khỏi miệng, Tần Lãng vội cướp lời: "Đừng nói như vậy sẽ làm tôi lỡ làng, tôi bốn mươi hai tuổi, và người đàn ông chừng ba mươi tuổi nóng lòng kết hôn là không giống nhau, tôi đã để lỡ từ lâu. Lời nói theo kiểu rất ngôn tình là, tôi là một người đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, mấy tháng nữa hay vài năm, tôi cũng có thể chấp nhận." Đột nhiên anh hạ thấp giọng.

"Tôi vốn không muốn mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến em sợ hãi, thế nhưng Tiểu Ảnh, nhìn em, thực sự tôi không yên lòng. Ngày hôm nay chỉ là bữa cơm sinh nhật đơn thuần, chớ suy nghĩ quá nhiều. Tôi đã ly dị, hiểu được tâm tình của em. Trì Tiểu Ảnh, chúng ta bây giờ chỉ là bạn bè."

Còn có thể nói gì hớn chứ, cô khe khẽ thở dài.

Xe dừng lại ở trước khu nhà trọ, thời tiết se lạnh. Tần Lãng xách hành lý, đưa cô lên lầu, nhìn cô mở cửa rồi bật đèn sáng, anh liền tạm biệt, cũng không hề khiến cô phải khó xử.

Cô ghé vào bệ cửa sổ, nhìn Tần Lãng ở dưới lầu khởi động xe, sau đó đi xa, trong mắt rơi xuống một hạt nước mắt. Đàn ông thật sự là đứa trẻ phải không, nhất định phải đợi tới khi bước vào tuổi ngoại tứ tuần, mới có thể trưởng thành?

Mở hành lý, dọn dẹp lại quần áo, nhìn điện thoại di động, đã mười hai giờ, sinh nhật của cô đã trôi qua, vừa già thêm một tuổi rồi. Nở một nụ

cười khổ, ngày mai đi làm phải chuẩn bị một chút, túi xách cũng đã lâu không dùng, lật túi ra thì thấy tờ đơn ly hôn ở bên trong, ách, thỏa thuận ly hôn, tại sao không có một phần của cô? Đột nhiên cô nhớ tới, không đúng, hình như cô còn chưa ký, hôm ly hôn đó quên mất.

Quên đi, có và không có, đối với cô không có gì khác nhau.

Tắm qua một cái, ngủ, một đêm không mơ mộng.

Bầu trời ban ngày trong xanh, vừa qua khỏi phòng làm việc, đã bị viện trưởng gọi tới.

"Bối Bối chọc con tức giận?" Viện trưởng mỉm cười nhìn cô. "Tối hôm qua vẫn gọi điện thoại cho cô, nói không ngừng, muốn cô đi làm tới hỏi con, sau đó thay nó xin lỗi con, nói dù thế nào đi chăng nữa cũng đừng bỏ rơi nó."

Trì Tiểu Ảnh cười: "Không có nghiêm trọng như vậy đâu ạ, tối hôm qua ăn mừng sinh nhật con, hai người đều uống nhiều rồi, lời say ai còn nhớ rõ."

Viện trưởng "ách" một tiếng, quan tâm quan sát cô vài lần.

"Một tháng này cũng không béo ra chút nào, mặt xanh xao vàng vọt, vì lo lắng cho chuyện của chồng con sao?"

"Bọn con đã ly hôn."

Viện trưởng sửng sốt, ôm cô một cái.

"Ừ, đi làm cho tốt, cô quen không ít thanh niên ưu tú, mấy ngày nữa lấy ảnh tới cho con xem nhé."

Trì Tiểu Ảnh bật cười đẩy bà ra.

"Cô cứ đưa cho Bối Bối xem trước đi!"

Nói xong quay đầu trở lại phòng làm việc của mình, liếc mắt liền thấy trên bàn đặt một thiếp cưới đỏ.

Cô buồn bực mở ra xem, vùng xung hàng quanh lông mày nhăn lại.

Bách Viễn sắp kết hôn rồi, thế nhưng lần trước không phải là cô nghe Bách Viễn gọi bạn gái là Tinh Tinh, thế nào phía trên này tên cô dâu là Giang Phương, lẽ nào Tinh Tinh là nhũ danh?

Cơm trưa lúc nghỉ ngơi, cô gọi điện thoại cho Bách Viễn, Bách Viễn nghe máy rất nhanh, không biết đang ở đâu mà thanh âm hỗn loạn: "Alo, alo, Tiểu Ảnh à? Em thật là khó tìm, thấy thiếp cưới chưa? Ừm, đến lúc đó nhất định phải tới, không cần mang quà đâu, em đến là tốt rồi. Anh ở đâu à? Anh ở buổi họp báo đấu thầu xây dựng cầu vượt Giang Đại, Tuyên Tiêu cũng ở đây, lát nữa anh phải lên sân khấu chủ trì hội nghị, cúp trước đây!"

Trì Tiểu Ảnh buồn bực cúp điện thoại, không phải Bách Viễn làm ở cục xây dựng của thành phố sao, tới chỗ đó để làm gì chứ, còn chủ trì hội nghị, chuyện gì đã xảy ra?

Cô là một người lười suy nghĩ, không hiểu chuyện, nên không suy nghĩ nhiều. Vừa nghe thấy Tuyên Tiêu cũng có mặt ở buổi họp báo, trong lòng cô khẽ run lên theo phản xạ, ngồi ở bên cạnh anh nhất định là Yên Nam Nam.

Cô cùng anh ly hôn, công việc đều khôi phục như bình thường, chỉ là cô thay đổi một nơi ở, hình như tất cả đều không có gì thay đổi.

Anh tốt, cô cũng rất tốt.

Chương 35: Rẽ trái rẽ phải (III)

Editor: Yuè Yīng

Trì Tiểu Ảnh không biết, sau khi trở về từ Bắc Kinh, Bách Viễn đã thay đổi công tác, thăng chức từ phó chủ nhiệm cục xây dựng nhảy cóc lên trở thành cục trưởng cục giao thông thành phố Tân Giang. Trên quan trường thì được gọi là nâng cấp thêm một bậc, nhưng trong giới quan trường ai cũng biết, từ phó bước lên chính là một bước rất xa, còn khó ngang với cả lên trời. Bao nhiêu người lăn lộn tới chức vị này, tóc đều đã bạc trắng hết, mà Bách Viễn mới ba mươi hai tuổi, tiền đồ rộng mở thênh thang, vậy mới nói chỉ trong chớp mắt đã khiến bao kẻ nhìn với ánh mắt nửa đố kỵ nửa ước ao.

Từ trước đến nay, không có cái bánh ngon nào từ trên trời rơi xuống.

Tháng trước, Cục xây dựng đón vị chủ nhiệm văn phòng mới, trông dáng vẻ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tướng mạo và vóc người đều bình thường, sắc đẹp còn không đến mức trung bình, nhưng nhìn qua coi như hiền lành ngoan ngoãn, cộng thêm lai lịch không nhỏ. Là thiên kim tiểu thư của một trong những vị quan chức cấp cao của chính phủ, mới ly dị,

nguyên nhân cụ thể thì không rõ cho lắm. Cục xây dựng họp mặt ban lãnh đạo vài lần, chủ nhiệm văn phòng cũng đã gặp mặt Bách Viễn mấy lần, thường xuyên qua lại, tình cảm cũng nhân lên. Cục trưởng Cục xây dựng đứng ra làm mối cho Bách Viễn, Bách Viễn đang tìm hiểu em gái của bí thư văn phòng thị ủy, vừa nghe việc này có chút choáng váng. Cục trưởng phân tích rõ ràng, thuyết phục, trong đó chuyện quan trọng nhất là đem lợi ích được mất ra phân tích cho Bách Viễn nghe. Bách Viễn suy đi nghĩ lại, quyết định thật nhanh, tới Bắc Kinh thì đưa Tinh Tinh đi ra ngoài chơi một chuyến, vừa lúc Tinh Tinh ham chơi, không chịu sinh con, rõ ràng là nỗi lo về sau của anh, cũng bởi vì chuyện này, anh đưa lời lẽ chính đáng ra nói chia tay Tinh Tinh. Tinh Tinh muốn gây chuyện, dù sao theo Bách Viễn cũng đã nhiều năm, anh trai cô nghư được thông tin ở đâu là gần đây Bách Viễn trúng số đào hoa nên khuyên em gái nhịn đi.

Và ngay sau khi chia tay Tinh Tinh, Bách Viễn lập tức thân thiết qua lại với chủ nhiệm văn phòng, rất nhanh thì nói tới chuyện hôn nhân. Vừa lúc Cục trưởng Cục giao thông thành phố Tân Giang phạm tội song quy, chức vị bị bỏ trống, sau đó nhiều người thấy thành phố Tân Giang tổ chức tiến hành khảo sát Bách Viễn cùng mấy cán bộ trẻ tuổi, sau khi được cán bộ lãnh đạo xác định và đánh giá, quần chúng bỏ phiếu kín, Bách Viễn với thành tích cao nhất thuận lợi tiếp nhận chức vụ Cục trưởng Cục giao thông thành phố Tân Giang.

Bách Viễn vừa nhậm chức thì vinh dự chủ trì sự kiện quan trọng là buổi họp báo đấu thầu xây dựng cầu vượt Giang Đại, đây cũng chuyện rất vẻ vang, truyền thông và các đài truyền hình tới rất nhiều, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng cử phóng viên tới.

Bách Viễn chải tóc gọn gàng về phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, mặc một bộ âu phục đắt giá, trên túi áo còn cài hoa, cớ thể hơi mập ra nhìn rất đối xứng với địa vị của anh bây giờ, có phong thái hiên ngang của một vị lãnh đạo.

Bách Viễn tươi cười gật đầu ý chào từng vị tới dự họp, trên sân khấu chủ trì, các lãnh đạo trong ban chỉ đạo xây dựng cầu vượt Giang Đại đều đã ngồi đông đủ, nhưng chờ tổng chỉ huy đến, hội nghị mới chính thức bắt đầu.

"Tiểu nhân đắc chí."

Yên Nam Nam và các tổng giám đốc các công ty xây dựng, còn có cả Tuyên Tiêu ngồi ở vị trí giữa, nhìn thấn sắc Bách Viễn trước mắt, trong lòng vẫn là chua chát, giống như đang ngâm mình trong hũ giấm.

"Chỉ biết dính tới đàn bà, có bản lãnh gì khác đâu."

Cô lên giọng mỉa mai quay mặt đi, trong lòng thầm nghĩ, nếu như bọn họ chưa ly hôn, không phải bây giờ mình là bà lớn của cục trưởng nhỉ. Ai dà, cuộc đời này cô không có phúc phần đó, chỉ có điều, chỉ cần cô đoạt được Tuyên Tiêu về tay mình, vĩnh viễn có thể vênh váo tự đắc trước mặt Bách Viễn.

Nghĩ vậy, nghiêng người sang nhìn về phía Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu tập trung nhìn tài liệu trong tay, biểu lộ nét mặt bình tĩnh.

Đối với chuyện Bách Viễn một bước lên mây, anh không có gì giật mình.

Muốn lăn lộn trong giới quan trường để đạt được vị trí nào đó, không cần phải dựa vào quá nhiều năng lực, mà dựa vào là đường lối và cơ hội. Tìm đúng đường, nắm đúng cơ hội, tất cả sẽ thuận gió xuôi nước.

Hội trường vang lên những tiếng nhốn nháo, có rất nhiều người đứng lên, tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, Tuyên Tiêu ngẩng đầu, từ ngoài cửa đi vào là một quan chức có cái đầu hói như ông thổ địa, mọi người giống như "chúng tinh phủng nguyệt", đoán chừng là tổng chỉ huy công trình.

Người nọ như một nhân sĩ giang hồ vừa đi vừa chắp tay về phía hội trường.

"Xin lỗi chư vị, vì Hồng mỗ tôi tới muộn khiến mọi người phải đợi lâu, à, chỉ huy Tống có việc phải ra nước ngoài, hiện tại do tôi đảm nhiệm tổng chỉ huy công trình."

Hội trường "ồ" lên, hình như người kinh ngạc nhất là chủ trì hội nghị Bách Viễn, dường như quá choáng váng, khuôn mặt co rúm lại, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không làm được.

"Cục trưởng Bách, hội nghị có thể bắt đầu rồi."

Chỉ huy Hồng ngồi xuống, mỉm cười nói với Bách Viễn.

Khó khăn lắm Bách Viễn mới lấy lại tinh thần, sắc mặt thoáng thì trắng thoáng thì đỏ, cố nặn ra nụ cười, hai tay cầm tài liệu vẫn còn run rẩy, tiếp đó đọc những văn bản không được lưu loát, còn thấy những người phía dưới không ngừng cười trộm.

Tuyên Tiêu cau mày một cái, rốt cuộc Bách Viễn ở những trường hợp như thế này, có cần phải khẩn trương thành như vậy không? Thoáng nhìn qua, phát hiện ra ánh mắt Yên Nam Nam ngồi bên cạnh cũng đăm đăm, khuôn mặt tái nhợt.

Ngồi ở bên cạnh, tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến mang sắc mặt rạng rỡ, lặng lẽ nói với Yên Nam Nam: "Lát nữa hội nghị kết thúc, cô đi chào hỏi chỉ huy Hồng, tốt nhất là nói rất hân hạnh được mời ông ấy ăn một bữa cơm tối."

Yên Nam Nam cười đến nỗi giống như khóc, cúi đầu, cũng không dám nhìn Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu sờ sờ cằm, hai chân bắt chéo nhau, khẽ lật tư liệu, rất là nhàn nhã như đi chơi. Buổi họp báo chỉ là một hình thức không kéo dài, rất nhanh thì giải tán, các đơn vị bên cạnh đều tranh nhau tới mua bản vẽ, nộp tiền thế chấp. Bách Viễn lau mồ hôi bước xuống khỏi bục chủ trì hội nghị, đi tới chỗ Tuyên Tiêu.

"Này, có thuốc lá không?" Tâm tình Bách Viễn vô cùng tồi tệ, như vừa mới thua trận.

"Ở trong xe." Tuyên Tiêu nói.

"Vậy tới xe cậu ngồi một lát."

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, Tuyên Tiêu đi tới cửa thì quay đầu lại. Yên Nam Nam và tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến đang bắt tay với chỉ huy Hồng, ánh mắt chỉ huy Hồng nhìn Yên Nam Nam kia, như là đang cởi từng thứ trên người Yên Nam Nam ra, khiến Tuyên Tiêu nghĩ đến một từ "Ý dâm"*.

Bách Viễn rít một hơi hết nửa điếu thuốc, sắc mặt mới tự nhiên hơn một chút.

"Làm sao vậy, gặp phải quỷ?" Tuyên Tiêu hạ cửa xe xuống, để mùi thuốc lá bay ra ngoài.

"Con mẹ nó, không khác gì gặp phải quỷ, thế nào lại là lão già kia làm tổng chỉ huy?" Bách Viễn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Quen sao?"

"Nào chỉ là quen, lão già kia có mấy sợi lông dài tớ đều biết."

Tuyên Tiêu bật cười lắc đầu.

Chương 36: Ngày mai trời lại sáng (I)

Editor: Yuè Yīng

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Yên Nam Nam làm ở bộ phận quản lý của công ty xây dựng Thủy Kiến, nhưng công việc chủ yếu là xã giao. Tuổi còn trẻ đẹp, đầu óc linh hoạt, lại có tài ăn nói, cũng không ai có thể thống kê ra được, tổng giám đốc công ty đi ra ngoài xã giao vì dẫn theo Yên Nam Nam đã ký được bao nhiêu hợp đồng.

Trong công ty có một số phụ nữ tầm tuổi như Yên Nam Nam, khó tránh khỏi việc họ khinh thường hành động như vậy. Ngẫm lại cũng đúng, một công việc nghiêm túc khô khan như vậy, lại nhiều cạm bẫy, mặc dù không giải quyết vấn đề then chốt, ai có thể nói không phải là một loại mua bán tình dục biến tướng chứ? !

Thế nhưng Yên Nam Nam cũng không cho rằng như vậy, phụ nữ đẹp nếu không để đàn ông thưởng thức, còn không bằng nhốt mình ở nhà đừng ra ngoài nữa. Ai mà chẳng có kiểu vừa mắng người khác lẳng lơ, vừa nịnh nọt người khác để có tiền mua mỹ phẩm quần áo thời trang, cho đến lúc sáu mươi tuổi, ở đó mà cãi nhau chuyện ăn uống điều độ để giảm béo, chứ đâu còn muốn chuyện tình dục mỗi ngày, nghĩ tới thời kỳ chuyện thầm kín. Phụ nữ phải phát huy sức quyến rũ to lớn của mình, mới có thể thúc đẩy phát triển kinh tế, đẩy nhanh tiến bộ xã hội. Cho nên cô không cho rằng phải xấu hổ, ngược lại còn thấy ngạo mạn, mỗi lần theo tổng giám đốc bước vào chiếc xe đắt tiền kia, cô còn ưỡn ngực lắc mông, dường như muốn rêu rao khắp nơi.

Đêm nay, biểu hiện của cô đã có chút mất tiêu chuẩn.

Chỉ huy Hồng không khiến cô mất thể diện, từ chối tiệc chiêu đãi của chính quyền thành phố Tân Giang, đồng ý tham gia bữa tiệc chiêu đãi của công ty xây dựng Thủy Kiến.

Rượu có tiếng cùng những món ngon đã bày đầy một bàn.

Đương nhiên là Yên Nam Nam bị sắp xếp ngồi ở bên cạnh lãnh đạo, để thuận tiện chiếu cố. Nếu đổi lại bình thường, Yên Nam Nam tuyệt đối làm rất được việc. Nhưng hôm nay trên bàn tiệc lại xuất hiện thêm hai vị khách, vô cùng lo lắng, làm thế nào mới ổn chứ?

Bách Viễn lăn lộn vài năm ở trong quan trường, luyện được chiêu "khẩu Phật tâm xà"* tới trình độ cao nhất. Tổng giám đốc Công ty xây dựng Thủy Kiến chỉ khách sáo mời anh đi cùng Chỉ huy Hồng, không ngờ anh lại tới thật.

*(*Bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác)*

Trong bữa tiệc, anh tỏ ra rất nhiệt tình với Chỉ huy Hồng, thái độ nịnh hót, tuyệt đối khiến cho Chỉ huy Hồng cảm thấy xem như ở nhà. Vài chén rượu xuống tới dạ dày, hai người liền xưng huynh gọi đệ.

"Người anh em, vì chúng ta cùng chung chiến hào, để đánh thắng trận này, chúng ta phải cạn thêm chén nữa." Chỉ huy Hồng chủ động giơ ly rượu lên hướng về phía Bách Viễn, thần thái đầy ý vị sâu xa.

"Được, mời anh." Sắc mặt Bách Viễn hơi ửng đỏ, một hơi cạn sạch.

Chỉ huy Hồng cũng là sảng khoái uống cạn, ánh mắt đục ngầu mê đắm nhìn sang Yên Nam Nam, bàn lặng lẽ đưa xuống dưới bàn sờ lên mông Yên Nam Nam, đặt vào nơi giữa hai chân cô ta. Yên Nam Nam cảm thấy, động tác của ông ta càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Rất nhanh đã cảm thấy mình hưng phấn không nói lên lời. Chuyện này quá kích thích, trước kia là lén lút vụng trộm, ngày hôm nay, ngay trước mặt cấp dưới, ngay trước mặt người tên là Bách Viễn đã từng khiến ông ta quỳ xuống, ông ta mặc sức làm những hành động thấp hèn bỉ ổi với Yên Nam Nam, đối với một người đàn ông, đơn giản chỉ là thỏa mãn.

Yên Nam Nam uống cũng không ít rượu, gương mặt ửng hồng, ánh mắt mơ màng tràn đầy sức sống. Không ngờ Chỉ huy Hồng làm như vậy, cô ta kẹp hai chân lại, khiếp đảm nhìn Tuyên Tiêu ngồi ở phía đối diện, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Tại sao Tuyên Tiêu cũng tới đây?

Nhưng cô ta lại không dám đắc tội Chỉ huy Hồng, chỉ là trốn ở dưới bàn, lấy tay ngăn bàn tay háo sắc kia lại. Chỉ huy Hồng đột nhiên nắm chặt tay cô ta, kéo khóa kéo quần, tiến vào.

Cô ta ngây ra vì kinh ngạc, trợn tròn mắt.

"Tiểu Yên, có nhớ lão lãnh đạo này không?" Chỉ huy Hồng cười híp mắt ngẩng lên, yết hầu cuộn lên từng đợt mãnh liệt.

Yên Nam Nam run run không nói ra lời. Ông ta lại có thể dùng tay thôi cũng khiến cô nổ tung.

"Dĩ nhiên rồi, bình thường quản lý Yên luôn nhắc tới lão lãnh đạo." Mấy người trong ban giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến hiểu ý liếc nhìn nhau, nói giúp vào.

Yên Nam Nam nắm chặt bàn tay đang xoa nhẹ lên chân mình, đứng dậy.

"Tôi... Tôi đi toilet."

"Đi nhanh về nhanh." Chỉ huy Hồng nhìn theo bóng lưng của cô ta, nói:"Chờ em đấy!"

"Lão lãnh đạo thật là một người luôn nhớ tình bạn cũ." Bách Viễn lảo đảo đứng lên. "Nào, chúng ta lại uống một chén nữa."

"Cục trưởng Bách, ly này tôi thay anh tới kính Chỉ huy Hồng." Tuyên Tiêu vẫn an tĩnh uống nước trái cây từ đầu đột nhiên đứng lên. Anh vòng qua mọi người, đi tới bên cạnh Chỉ huy Hồng.

Chỉ huy Hồng không biết anh, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía người khác.

Tuyên Tiêu giơ tay lên một cái, ý bảo người khác không nên mở miệng.

"Tôi là nhân viên kỹ thuật phụ trách giá đấu thầu của công ty xây dựng Thủy Kiến. Dạ dày tôi không tốt không được uống rượu. Nhưng lần đầu gặp mặt, vì muốn bày tỏ sự tôn kính với Chỉ huy Hồng, tôi xin cạn trước, Chỉ huy Hồng tùy ý là được rồi."

Nói xong, anh uống một hớp hết rượu trong ly.

Chỉ huy Hồng vừa nghe là một tiểu bối vô danh, cũng không để tâm, liền bưng ly rượu lên ý bảo nhấp nhấp môi.

Tuyên Tiêu cười cười, xoay người rời đi.

"Các vị cứ từ từ uống, thời gian lên kế hoạch gấp, tôi về văn phòng làm việc trước."

Anh quay lại gật đầu với những người trên bàn ăn, đi tới giá áo, thấy áo khoác của Chỉ huy Hồng đặt bên cạnh mình, anh nhếch khóe miệng nở một nụ cười mỉa mai.

Tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến đứng dậy tiễn anh, Bách Viễn thì chỉ phất tay với anh, tiếp tục quay lại công kích Chỉ huy Hồng.

"Mau vào tiếp Chỉ huy Hồng đi, đừng khiến ông ấy mất hứng, sau này nhiều chuyện cần tới nhờ vả ông ta!" Tuyên Tiêu ý bảo vị tổng giám đốc quay lại.

Vị tổng giám đốc bắt tay anh.

"Chuyện giá đấu thầu thì phiền toái rồi."

Hai người chia tay, anh mới vừa đi tới bên cạnh xe, Yên Nam Nam từ bên trong lao ra.

"Tuyên Tiêu..." Cô ta nhõng nhẽo lên tiếng, quan sát anh. "Đó là công việc, em cũng không có cách nào."

Cô cho rằng Tuyên Tiêu ghen vì chỉ huy Hồng nói với cô ta mấy câu đó.

"Ừ, người trong giang hồ, thân bất do kỷ." Tuyên Tiêu mở cửa xe, bước vào.

Yên Nam Nam dùng cả người chặn ở cửa xe, không cho anh đóng cửa.

"Có phải anh tức giận hay không?"

Tuyên Tiêu xòe hai tay, quay lại lạnh lùng nhìn cô ta, nhíu mày.

"Tại sao tôi phải tức giận?"

Yên Nam Nam hậm hực cúi đầu.

"Người khác nhìn em như thế nào, em không quan tâm, chỉ cần anh tin tưởng em là được."

"Tôi vẫn luôn rất tin tưởng năng lực của cô."

"Không phải là năng lực, là trái tim của em đối với anh, Tuyên Tiêu, anh chờ em chút, em đi vào chào một tiếng, rồi cùng đi với anh."

"Quản lý Yên, cô uống nhiều rồi! Chẳng phân biệt được công và tư nữa rồi."

Tuyên Tiêu đóng sầm cửa xe, nghênh ngang mà đi.

Thật không thể hiểu nổi, trước đây sao Trì Tiểu Ảnh và Yên Nam Nam lại có thể trở thành bạn bè được, rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau, Trì Tiểu Ảnh mà có một chút tính sở hữu như của Yên Nam Nam với anh, hôn nhân của họ cũng sẽ không đi tới bước này. Thế nhưng nếu Trì Tiểu Ảnh giống như Yên Nam Nam một chút thôi, anh còn có thể yêu cô sao?

Yêu? ? ! ! Đúng vậy, anh yêu Trì Tiểu Ảnh.

Chỉ có điều anh cho rằng tình yêu và công việc cũng giống như nhau, không cần ngôn ngữ.

Khoa trương hơn, chính là muốn dùng sự nghiệp để chứng minh. Sự nghiệp của anh chính là cho Trì Tiểu Ảnh một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi thoải mái, để cho cô và người nhà của anh có cuộc sống vật chất đầy đủ.

Vì cô, có chịu khổ thế nào, anh cũng đều cam nguyện.

Thế nhưng anh chỉ mải mê theo đuổi kết quả, một mình vùi đầu đi về phía trước, lại đánh mất Trì Tiểu Ảnh.

Anh vẫn luôn cho rằng Trì Tiểu Ảnh vẫn luôn ở đó, chỉ cần anh muốn quay đầu lại, là có thể thấy.

Ngày đó ở trên xe Trì Tiểu Ảnh có nói, thật sự là đòn cảnh cáo, thức tỉnh anh.

Ở trong lòng anh, đúng là anh đã dành tất cả cho Trì Tiểu Ảnh, đương nhiên Trì Tiểu Ảnh phải yêu anh. Nhưng anh đã quên mất, hết thảy những việc anh làm, là thứ Tiểu Ảnh mong muốn sao? Trì Tiểu Ảnh làm vì anh, anh cảm nhận được sao?

Đúng thật là anh bố thí, mà không phải nỗ lực.

Tỉnh ngộ thì đã quá muộn.

Trì Tiểu Ảnh ở bên cạnh anh đã không sung sướng từ lâu, mà anh lại liên tiếp làm ra những chuyện không thể tha thứ nổi, anh không có mặt mũi để giữ Trì Tiểu Ảnh ở bên người.

Có lẽ anh là người mạnh mẽ trong sự nghiệp, nhưng tuyệt đối là tên ngu ngốc trong tình yêu.

Vợ chồng là phải sóng vai dắt tay nhau, mà không phải là một đi trước một bước theo sau.

Anh còn có thể làm Trì Tiểu Ảnh hạnh phúc sao?

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, cô rất gầy gò, đôi mắt trong suốt khẩn khoản nhìn anh, dường như đem toàn bộ mong muốn đều ký thác vào trên người anh vậy.

Trái tim anh bỗng nhiên đập loạn nhịp, đột nhiên nảy sinh ra ý muốn sẽ che chở cho cô, anh cũng tự nhận là mình có năng lực bảo vệ cô.

Trì Tiểu Ảnh cũng không phải một gốc cây tơ hồng, cô độc lập, kiên cường khiến cho anh phải sợ, tựa như không có anh, cô vẫn sống rất tốt.

Tuyên Tiêu bật cười, sáu năm trước đó, ai mới là người bố thí ai chứ?

Xuống xe, lên thang máy, mở rộng cửa, trước khi bật đèn, Tuyên Tiêu đều lẳng lặng đứng im một hồi, sau đó mới bật đèn sáng.

Hết thảy đều là dấu vết anh rời khỏi nhà vào buổi sáng, dép đặt lộn xộn, quần áo ngủ ném ở trên ghế sa lon, trên bàn ăn trống trơn, không có hoa quả, không có bánh ngọt, trong phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, nhà vệ sinh chỉ đặt một chiếc cốc cũng như chỉ có bàn chải đánh răng của anh cô đơn đứng đó, trên kệ rửa mặt, khăn mặt cũng đơn độc lẻ loi.

Phòng giữ quần áo, phân nửa trống rỗng, chăn trên giường hiện tại cũng chỉ có một cái, đệm dựa thì có hai chiếc, một chiếc là của Trì Tiểu Ảnh, đó là vết tích duy nhất mà Tiểu Ảnh lưu lại.

Tuyên Tiêu thở dài, nằm nghiêng trên gối dựa, "Tiểu Ảnh", anh khẽ gọi một tiếng, cầm lấy tập lịch mỏng đặt trên tủ đầu giường, viết vào tờ lịch ngày hôm nay: "Tiểu Ảnh rời nhà ngày thứ tư", lật lên trước nữa ghi là: "Tiểu Ảnh rời nhà ngày thứ ba, ngày thứ hai, ngày đầu tiên", lật từng ngày một, đây trở thành việc anh làm mỗi đêm trước khi đi ngủ.

Hôm nay là ngày hai mươi tháng mười một, cách năm mới chỉ còn có xấp giấy thật mỏng, Tuyên Tiêu lật tập lịch, mong muốn trong lòng một năm tới thì anh sẽ viết xuống: "Ngày hôm nay Tiểu Ảnh về nhà".

Chương 37: Ngày mai trời lại sáng (II)

Editor: Yuè Yīng

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

***

Thời tiết dần dần trở lạnh, gió Bắc thổi vù vù điên cuồng, lại hạ những cơn mưa lạnh băng, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy chiếc áo ngoài sắp không chịu nổi nữa, thay bằng áo bông mới có thể khiến cô cảm thấy ấm áp được một chút. Đi làm, Ninh Bối Bối gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có thể đi ra ngoài tâm sự hay không, cô đoán rằng là vì chuyện hôm sinh nhật đó, bảo hôm nay cô bận, hôm nào thì đi sau!

Từ trước cho tới bây giờ Ninh Bối Bối đều không tỏ thái độ như vậy, tự dưng trở nên để ý cẩn thận, có lẽ cũng biết sự việc nghiêm trọng. Chỉ có điều, Trì Tiểu Ảnh không phải người mang thù vặt, nhưng quả thực Tần Lãng đối với mình không tệ, lại đi cùng Ninh Bối Bối nữa, ít nhiều có chút khó xử, nói gì được đây, chi bằng không gặp.

Tan tầm, đi ra ngoài, không ngờ Ninh Bối Bối đang chờ ở cửa Viện thiết kế. Cô cố ý nhìn xung quanh, giả vờ như không nhìn thấy Ninh Bối Bối. Ninh Bối Bối đột nhiên xông tới, ôm lấy cô nhét vào bên trong xe, thắt dây an toàn, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh.

"Chị làm gì chứ, bắt cóc nha?" Trì Tiểu Ảnh dở khóc dở cười.

Ninh Bối Bối cười ha hả: "Đúng vậy, trói em lại đi bán. Được rồi, Tiểu Ảnh, em muốn đánh chửi chị như thế nào cũng được, thế nhưng không được không để ý tới chị nữa, có được hay không?"

"Em quan trọng với chị như vậy sao?" Trì Tiểu Ảnh liếc nhìn cô ấy.

"Chị có rất nhiều người bạn, thế nhưng bọn họ chỉ nhậu nhẹt chè chén thì đập phá cùng nhau thôi, chỉ có em mới là một người bạn thực sự một cách đúng nghĩa."

"Em nào tốt như vậy?"

Ninh Bối Bối dừng xe ở trước một phòng trà, hai người một trước một sau đi vào, chọn đồ uống, cô mới lên tiếng: "Tiểu Ảnh, em không biết sao? Em rất chân thật, đối xử với mọi người chân thành, cũng không lợi dụng ai. Tốt chính là tốt, nếu không tốt, em cũng sẽ không giả vờ dối trá. Ngày đó chị đối xử với em như vậy, nếu đổi lại là em làm vậy đối với chị, chị sẽ nhảy dựng lên túm tóc, và đánh nhau với em, thế nhưng em chưa từng trách cứ chị lấy một câu, còn hiểu chị như vậy."

Ninh Bối Bối nói xong, ra sức uống vài hớp trà nóng mới trở lại bình thường.

"Chị quá xúc động, cũng đố kỵ, Tần Lãng là 'Tề Thiên đại thặng', là người hiếm có, chị nhìn không sai nhé, nếu so sánh với em, chị cũng không phải là gì cả."

"Chị đang nói cái gì, sao em không hiểu lấy một câu vậy? "Tề Thiên đại thặng" là cái gì?"

"Em đúng là đồ nhà quê thứ thiệt." Ninh Bối Bối đảo cặp mắt trắng dã. "Tề Thiên đại thặng chính là những người đàn ông ưu tú từ 38 tới 45 tuổi còn dư lại, hoàn mỹ ưu tú giống như một vị thần, người đàn ông như vậy bất luận tâm lý và quá khứ đều rất phức tạp, muốn khiến anh ta thực sự yêu mình rất khó, dùng một câu để hình dung: *Đừng mê luyến anh, anh chỉ là một câu chuyện cổ tích.* Thế nhưng nếu như một khi được anh ta thích, không nói tới chuyện cả đời áo cơm không lo, hơn nữa về mặt tình cảm cũng sẽ không có chuyện lo được lo mất, hôn nhân đặc biệt ổn định. Chị hai mươi chín tuổi, chơi được cũng không xê xích gì nhiều, tình nhân có mấy người, nhưng muốn chị xác định lại, bọn họ đều không hợp. Khó khăn lắm mới quen được người hợp ý như Tần Lãng, em lại đoạt trước mất rồi, ai dà, là số phận nha! Chỉ có điều ngẫm lại cũng đúng, con đường tình yêu của chị còn phong phú, người hâm mộ vẫn còn nhiều, muốn làm vợ, còn phải chọn cô gái đàng hoàng như em, nếu chị đổi lại là Tần Lãng, chị cũng chọn em. Được rồi, chị đã nghĩ thông suốt, Tiểu Ảnh, chị tuyệt đối ủng hộ em và Tần Lãng."

"Đừng nói mình như vậy , Bối Bối."

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy trái tim đau xót, cô biết Ninh Bối Bối muốn nói ra những lời này, có bao nhiêu dũng khí.

"Chị ăn ngay nói thật mà, Tần Lãng nói không sai, không giống như những người đàn ông không cho được thứ mình mong muốn mà vẫn qua lại với mình. Tần Lãng không như vậy, từ chối chị rất khéo léo, nói cho chị biết trong lòng anh ta đã có nơi chốn, chị có hoài nghi tới em, không nghĩ tới là thật. Tiểu Ảnh, chỉ có em gả cho Tần Lãng, chị mới chịu thua, nếu như người phụ nữ khác, chị sẽ thổ huyết."

Trì Tiểu Ảnh nở nụ cười: "Nói bậy gì đó, em và Tần Lãng chỉ là bạn."

Nét tươi cười đột nhiên biến mất trên khuôn mặt cô.

"Chuyện tình cảm với em mà nói, bây giờ còn quá xa."

"Chẳng lẽ em còn muốn tái kết hôn với Tuyên Tiêu?"

Trì Tiểu Ảnh lắc đầu.

"Tái kết hôn, em sẽ không. Nếu như quay trở lại bốn năm trước một lần nữa, em sẽ phát điên. Khó khăn lắm mới thoát khỏi nó, em phải biết quý trọng."

"Vậy là tốt rồi, hãy hưởng thụ cuộc sống độc thân vui sướng đi! Cùng lắm thì, em phải sớm nắm chặt lấy Tần Lãng, không thì chị sẽ đánh lén."

Hai người nhìn nhau cười to, không còn sót lại chút gì ngăn cách.

Tối nay, Ninh Bối Bối dẫn Trì Tiểu Ảnh đi sửa tóc, tắm trắng, làm đẹp, điên đảo tới nửa đêm mới đưa cô trở về.

Trì Tiểu Ảnh ngáp dài đi vào khu nhà trọ, thấy cửa cầu thang có một người đang ngủ, người đầy mùi rượu, cô nơm nớp lo lắng bước qua anh ta, người nọ đột nhiên ngồi dậy.

"Tiểu Ảnh, em đã về rồi!"

"Bách Viễn, sao anh lại ngủ ở đây?"

Trì Tiểu Ảnh nương theo ngọn đèn vừa nhìn, hai mắt Bách Viễn đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch, như là đã quá say.

"Mau lên đây, em pha trà cho anh."

"Không.... không đi lên, em là... cô gái tốt.... đêm hôm khuya khoắt, đừng để đàn ông vào nhà....." Bách Viễn lảo đảo đứng lên.

"Chúng ta.... ra bên ngoài nói chuyện."

Nói xong, anh lảo đảo bước xuống, bước đi không được vững, Trì Tiểu Ảnh phải dìu anh ở phía sau. Hai người chọn một phiến đá trong ngay chợ rau ở phía trước ngồi xuống, gió đêm thổi qua, Bách Viễn cảm thấy tỉnh rượu được mấy phần, tinh thần thư thái.

Anh mở to hai mắt, nhìn Trì Tiểu Ảnh không chớp mắt, nhìn, nhìn, đột nhiên trong mắt trào đầy nước mắt.

Trì Tiểu Ảnh xoa tay vào nhau để sưởi ấm, không chú ý tới biểu hiện dị thường của anh.

"Em mua cho anh bộ đồ ăn, là một bộ đồ bằng gốm sứ, nhìn qua rất tinh xảo đẹp mắt, chuẩn bị để ngày anh kết hôn mang tới, bây giờ anh tới rồi, em đi lấy đưa cho anh." Trì Tiểu Ảnh nói.

"Đừng, ngồi cùng anh một lát đi." Bách Viễn lặng lẽ nuốt xuống nước mắt.

Nếu như năm đó thư tình không đưa sai người, vậy anh và Trì Tiểu Ảnh có khả năng ở bên nhau hay không? Nếu như thực sự ở bên nhau, thế giới của anh hiện tại sẽ có cảnh tượng như thế nào? Đáng tiếc trên đời này không có nếu như.

"Sống một mình cũng khó khăn, đừng tùy tiện lãng phí, em tới là được rồi."

Trì Tiểu Ảnh nở nụ cười, thấy siêu thị còn mở cửa, chạy tới mua cho anh chai nước khoáng.

"Bách Viễn, ngày hôm nay anh có điểm quái lạ, làm sao rồi, bị chuyện gì kích động à?"

Bách Viễn uống hết nửa chai nước, cơn nóng trong lồng ngực mới lắng xuống.

Câu nói như một lời nguyền rủa của Yên Nam Nam vẫn xoay quanh trong đầu anh hai ngày nay, anh không có cách nào tin nổi. Trì Tiểu Ảnh

thầm mến anh, anh vội vàng muốn tới nhìn cô, thế nhưng anh lại không dám tới, rất sợ phá hủy giấc mộng đẹp kia.

Anh đã xấu xa tới tận gốc rễ, sao có thể xứng với tình yêu của Trì Tiểu Ảnh chứ? Mượn cảm giác say, anh lấy dũng khí đến hỏi Trì Tiểu Ảnh có phải thật như vậy hay không.

Trì Tiểu Ảnh vẫn thanh nhã ngồi ở trước mặt anh, ôn hòa mỉm cười với anh, nói những lời quan tâm, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt của Trì Tiểu Ảnh, đem tất cả những câu hỏi đều nuốt vào trong bụng.

Cảm ơn ông Trời đã trêu đùa, anh và Trì Tiểu Ảnh đã sai lầm, anh trách bản thân mình, vì mục đích, mọi thua thiệt gì cũng có thể chịu đựng, chuyện gì xấu cũng có thể làm, anh có thể làm tổn thương Yên Nam Nam không chút lưu tình, sao có thể gây tổn thương cho Trì Tiểu Ảnh đơn thuần như vậy chứ? Nếu như Trì Tiểu Ảnh là vợ anh, nhìn anh biến thành như vậy, sẽ đau đớn khổ sở.

May là thư tình đưa nhầm người.

"Tiểu Ảnh, một cái cây được trồng trong lòng đất, mọi người cũng vậy, thế nhưng một số lớn lên khỏe mạnh, một số lớn lên sẽ nghiêng lệch, vậy cũng là nhân tố con người, không phải vốn là hư hỏng, đúng hay không?"

Trì Tiểu Ảnh chớp mắt mấy cái.

"Bách Viễn, anh muốn nói gì?"

Bách Viễn hì hì cười khúc khích, dốc chai nước uống sạch.

"Tiểu Ảnh, anh nói cho em biết, không phải người đàn ông nào cũng là thứ tốt, ăn trong chén nghĩ trong nồi, nhìn trong nồi lại muốn bên ngoài, không có mèo không ăn vụng thức ăn, chỉ có kỹ thuật có cao hay không thôi, tốt nhất em nên bảo vệ mình, không được bị người xấu lừa, không nên tùy tiện lập gia đình."

Trì Tiểu Ảnh nhỏ che miệng muốn cười, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của Bách Viễn, cô đành phải gật đầu: "Được. Tối nay anh tới đây chỉ để nói những lời này cho em biết hay sao?"

"Anh là tới tìm kiếm những hình ảnh trước kia, Tiểu Ảnh, em thực sự là một cái bóng. Từ trước.... hiện tại.... sau này, đều như vậy."

Bách Viễn thất thểu đứng lên, vẫn lầu bầu, đi đến chỗ chiếc xe đang đỗ.

Trì Tiểu Ảnh thấy chiếc xe khởi động, không đuổi theo.

"Tiểu Ảnh, sau này nếu như có chuyện gì, cứ tới tìm anh."

Bách Viễn quay đầu, thanh âm run rẩy. Anh đã xấu xa, không thể làm bẩn Trì Tiểu Ảnh, chỉ có thể nói những lời bất lực này với cô. Lên xe, hai tay anh bụm mặt, nước mắt từ kẽ hở âm thầm chảy xuống.

Trì Tiểu Ảnh "ồ" một tiếng, thấy xe xa dần, lúc này mới xoay người lên lầu, cảm thấy đêm nay thực sự là quá đặc sắc.

Chương 38: Ngày mai trời lại sáng (III)

Editor: Yuè Yīng

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Mặt trời mọc, rồi lại hạ.

Một ngày đêm liền đi qua.

Ngồi một mình trên bàn ăn, bữa tối đơn giản, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy bản thân mình đã thích ứng được thời kỳ hậu ly hôn. Một mình ăn tối, trước sau chưa tới nửa giờ. Sau khi ăn xong, trời vẫn sáng. Cô có thói quen nằm bên cửa sổ, chỉ có vào lúc này, khu nhà trọ mới có một ánh chiều tà chiếu tới. Nhìn ánh nắng chiều chậm rãi chuyển từ màu cam thành đen xám, khuôn mặt của cô dần dần mờ ảo trong bóng chiều.

Cuộc sống như thế, rất an tĩnh, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy nhịp đập trái tim mình; rất thong thả, có thể đếm được thời gian trôi qua. Không có TV, không có điện thoại, buổi tối đọc sách nghe nhạc, mười giờ lên giường ngủ, sau đó bốn - năm giờ sáng tỉnh dậy, làm bữa sáng, giặt quần áo, dọn dẹp gian phòng, thay quần áo đi làm.

Lịch trình mỗi ngày tựa như chiếc đồng hồ quả lắc, rành mạch phân minh. Cô cảm thấy cuộc sống như thế cũng tốt, thế nhưng ở trong mắt người khác là lạnh lẽo cô đơn.

Mọi người đều đồng tình với người yếu thế, sau khi tin tức Trì Tiểu Ảnh ly hôn truyền ra ngoài, các đồng nghiệp biết thái độ làm người của Trì Tiểu Ảnh, suy đoán nhất định là Tuyên Tiêu vượt quá giới hạn, lập tức thấy bất bình thay cho cô, vỗ ngực nói nhất định phải tìm giúp cô một người đàn ông tốt hơn Tuyên Tiêu, khiến Tuyên Tiêu tức giận mặt mũi méo xẹo mới thôi. Vì vậy, không hiểu sao bên cạnh cô có thêm rất nhiều người quan tâm.

Đầu tiên là phòng làm việc của cô có thêm nhiều vị khách xa lạ hơn, chẳng rõ có người đàn ông chui ra từ đâu, áo mũ chỉnh tề gật đầu với cô, hào hoa phong nhã hỏi chuyện, không nói nhiều, ngồi một chút liền đi, sau đó lại có đồng nghiệp khác lao tới phòng làm việc, hỏi cảm giác của cô ra sao?

Lúc tan việc, lại có một đồng nghiệp khác hẹn cô ở nhà hàng, nói có một cuộc tụ tập, chờ tới lúc cô chạy đến, phát hiện chỉ có một người đàn ông xa lạ chờ ở nơi đó.

Từng có vài lần, Trì Tiểu Ảnh không chịu nổi, có vẻ như cô còn rất có giá, những người đàn ông đã từng gặp mặt cô đều tìm cách nhờ vả để muốn tiếp tục mối quan hệ với cô. Trì Tiểu Ảnh phải khéo léo nói với đồng nghiệp là hiện nay cô không có dự định tái hôn, đồng nghiệp nói, ai cho cô lấy chồng ngay đâu, trước tiên phải tìm một nơi thật tốt.

Cô dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là có thể tránh thì cứ né tránh, hoặc đùn đẩy trì hoãn.

Các đồng nghiệp cho là cô ngại những người đó không có điều kiện tốt, cứ hai ngày lại thay đổi một người, Trì Tiểu Ảnh thấy đáng sợ, cô hoài nghi rằng tất cả những người đàn ông chừng ba mươi tuổi chưa kết hôn ở thành phố Tân Giang này đều được các đồng nghiệp vơ vét hết. Trì Tiểu Ảnh thực sự không hiểu, lẽ nào một người phụ nữ đã ly hôn sống một mình, là pháp luật không cho phép, hay là cả thế giới không cho?

Hiếm khi thứ bảy lại có cuộc xem mắt, là viện trưởng sắp xếp. Cô lo phải ăn bữa tiệc miễn phí kiểu như vậy, muốn từ chối nhưng lại sợ làm trái ý tốt của viện trưởng, không thể làm gì khác hơn là đi đến nơi hẹn. Viện trưởng còn đặc biệt căn dặn, ít nhất phải ngồi đầy một tiếng đồng hồ mới được rời khỏi đây.

Buổi sáng trời có rơi tuyết, nhẹ nhàng lất phất bay, giống như đang có tâm sự.

Con đường ngoài cửa sổ vắng vẻ, trong nhà trọ dường như càng lạnh hơn bình thường tới vài nhiệt độ, càng tĩnh lặng vắng vẻ.

Thời gian hẹn là sau 12h trưa, quán cà phê Tả Ngạn nằm bên ven đường bày từng bàn nhỏ. Trì Tiểu Ảnh không dồn hết tâm trí cho trang phục, chiếc áo khoác ngoài dài màu đen, áo len cao cổ màu xám tro, một chiếc sắc khăn quàng cổ màu tím vừa to vừa dày là điểm sáng duy nhất trên người cô.

Tuyết rơi, quán cà phê không có nhiều khách lắm, Trì Tiểu Ảnh vừa tiến vào, liền nhìn thấy người đàn ông đã hẹn, thân hình cao lớn, hai mắt sáng ngời thông minh, nụ cười tươi ấm áp.

Mẫu người đàn ông như vậy cũng phải đi xem mắt, có đúng là có yêu cầu rất cao hay không, hay là Nguyệt Lão đều nghỉ việc hết rồi? Trì Tiểu Ảnh than nhẹ.

"Trì Tiểu Ảnh?" Người đàn ông chậm rãi đứng lên, vươn tay ra.

Trì Tiểu Ảnh lễ phép gật đầu, chạm vào tay anh ta, liền rụt lại.

"Tôi là Trâu Hoa." Anh ta đưa tay làm động tác "mời" với cô, không hề che giấu sự kinh ngạc của mình đối với Trì Tiểu Ảnh. "Là phóng viên đài truyền hình. Mời ngồi."

Trì Tiểu Ảnh cười cười, ngồi xuống vị trí đối diện anh ta.

Hai ly cà phê bốc hơi nóng hổi được đặt giữa bàn. Nhấp một ngụm, mùi vị cà phê vô cùng đậm đà.

Trì Tiểu Ảnh nói: "Phóng viên Trâu, tôi biết viện trưởng Ninh rất quan tâm tới tôi, thế nhưng tôi nghĩ... "

"Chờ chút..." Trâu Hoa ngắt lời cô. "Viện trưởng Ninh là dì họ xa của tôi, tôi là bị bà ấy ép buộc tới đây, ban đầu vốn có mang theo tâm trạng rất bất đắc dĩ, nhưng toàn bộ cảm giác của tôi bây giờ là, may mà tôi đã tới."

Trì Tiểu Ảnh há hốc miệng, rốt cuộc là người làm nghề phóng viên thực sự bạo dạn cái gì cũng dám nói, bọn họ mới quen nhau vài phút, có thể có bao nhiêu cảm giác chứ.

"Hôm nay tôi tới, là..."

"Cũng giống như tôi, đúng không?" Trâu Hoa lại ngắt lời cô. "Xem ra chúng ta thật là có duyên, tôi còn tưởng rằng trên đời này người phụ nữ có khí chất thanh tú đã tuyệt chủng, không ngờ ông trời vẫn cho tôi gặp một người như vậy. Trì Tiểu Ảnh, em làm thư ký, tôi làm phóng viên, chúng ta đều làm công việc liên quan tới ngôn ngữ, đây là điểm tối đã định trước, chúng ta sẽ có cuộc trò chuyện không bất đồng quan điểm trong trọng tâm câu chuyện."

Trì Tiểu Ảnh lại há hốc miệng, trong lòng dâng lên sự khó chịu, có chút đứng ngồi không yên. Muốn mở miệng tạm biệt, nhưng Trâu Hoa lại có cách ngăn cô lại từ trước.

"Trì Tiểu Ảnh, trước kia tôi có mấy cô bạn gái, thế nhưng bọn họ rất tầm thường, cả ngày bôi vẽ trên mặt thành một vai mặt hoa*. Tôi nghĩ không được nhìn thấy tướng mạo vốn có của họ, nếu như ngày nào đó lấy về nhà, nửa đêm vừa tỉnh lại, bên cạnh là một người phụ nữ xa lạ, còn tưởng rằng mình nằm nhầm giường, vậy không phải là sợ chết khiếp sao."

**(Vai diễn trong tuồng hát thời xưa)*

Trì Tiểu Ảnh cười: "Phóng viên Trâu thật khôi hài, tôi còn có việc, đi...."

"Đừng đừng, bên ngoài có tuyết rơi, có chuyện gì có thể quan trọng hơn cùng nhau uống cà phê vừa ngắm tuyết chứ. Tôi sẽ kể cho em nghe một câu chuyện thật lý thú, đảm bảo em sẽ cười sặc sụa. Lần trước không phải mời có tin tức về cuộc họp báo xây dựng cầu vượt sông Đại Kiều sao? Truyền thông Như Vân, thành phố Tân Giang và hầu hết những quan chức quan trọng trong Bộ giao thông đều có mặt, người thứ nhất nói tới chính là tổng chỉ huy công trình, ha ha, ông ta đứng lên nhìn xuống phía dưới thì mang vẻ mặt nghiêm túc, thế nhưng em biết phía dưới xảy ra chuyện gì không?"

Trì Tiểu Ảnh nhếch nhếch khóe miệng, miễn cưỡng lắc đầu, nhìn tuyết đang bay lả tả ngoài cửa sổ, rất mệt mỏi.

Người có tên là phóng viên Trâu này thật sự là một người nói nhiều, mãi xong chưa nha!

"Ông ta ngồi xuống, có lẽ là muốn lấy chiếc kính lão từ trong túi áo ra, kết quả, móc ra một cái quần lót, ha ha, màu hồng nhạt, còn thêu hoa hồng nữa! Sắc mặt những người phía dưới đều thay đổi, đến thở mạnh cũng không dám. Chính ông ta cũng kinh sợ, tới nỗi mặt đỏ tía tai, càng nắm chặt hơn, vẫn còn cầm lấy cái quần lót, như là không thể tin được. Truyền thông sáng mắt lên, một ống kính chợt quay lại, trên mạng có video này, lúc nào rảnh rỗi em có thể tìm xem, nhất định đây là buổi họp báo tin tức đình đám nhất."

Trâu Hoa cười đến nỗi gập người về phía trước, Trì Tiểu Ảnh chỉ biết chớp mắt, suy nghĩ như dừng lại.

Lại là nội y có hình hoa hồng, hay chỉ là trùng hợp? Hiện nay những cuộc hẹn hò kín đáo đều tặng nội y hay sao?

".... Sau đó thì sao?"

"Còn có sau đó nữa sao, vị tổng chỉ huy kia hơn năm mươi tuổi, bà vợ cũng là một bà già, có khả năng mặc nội y kiểu này sao? Tất cả mọi người đều thầm hiểu nhất định là tối hôm qua ông ta đã làm chuyện hào hoa gì, xem ra là một chuyện trăng gió, quá tàn bạo, ai ở đó cũng có thể chứng kiến, hay là ông ta coi nội y đó như chiếc khăn tay yêu thích, ha ha. Vẻ mặt ông ta trắng bệch đọc văn bản xong, xuống sân khấu thì phải nhờ tới thư ký đỡ xuống, nghe nói vừa về tới khách sạn, ông ta liền gọi Tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến tới dạy dỗ cho một bài học, có khả năng lần này công ty xây dựng Thủy Kiến phải rời khỏi cuộc cạnh tranh đấu thầu xây cầu Đại Kiều, đây là tin đồn, hiện nay chẳng biết thật giả ra sao, công nhân của công ty xây dựng Thủy Kiến bàn tán sự kiện lần này với tiêu đề là 'Một chiếc quần lót dẫn tới án oan'."

Cũng là công ty xây dựng Thủy Kiến, trong lòng Trì Tiểu Ảnh như sáng tỏ, không phải chỉ là trùng hợp? Chiếc quần lót đó và nội y trên xe của Tuyên Tiêu là cùng một cái sao?

Bỏ đi, cái đó có quan hệ gì tới mày chứ, mày đâu cần được biết?

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu, nhấc ly cà phê nhấp một ngụm, nghe thấy điện thoại di động trong túi xách kêu vang, là Tần Lãng gọi tới từ sân bay, anh đi Bắc Kinh tham gia một hội thảo nghiên cứu và thảo luận y thuật, thuận tiện thăm bố mẹ, đi một tuần, hiện đang chuẩn bị ngồi xe quay về khu vực nội thành.

"Ở bên ngoài? Có lạnh hay không?" Tần Lãng hỏi.

"Tôi ở quán cà phê Tả Ngạn." Trì Tiểu Ảnh nhìn Trâu Hoa phía đối diện, nói.

Tần Lãng nở nụ cười: "Gọi cho tôi một ly trà sữa Royal, tôi lập tức tới ngay."

Sân bay của thành phố Tân Giang cách khu vực nội thành với khoảng cách không xa, ngồi xe chỉ cần nửa giờ.

"Ai vậy?" Trâu Hoa tò mò.

"Bạn tôi." Trì Tiểu Ảnh trả lời rất mơ hồ.

Trâu Hoa không hài lòng lắm, nhưng là không hỏi đến cùng, tiếp tục kể những câu chuyện lý thú mà anh ta từng gặp, Trì Tiểu Ảnh nghe mà tư tưởng không tập trung, không ngừng nhìn về phía cửa chính của quán cà phê.

Nửa giờ sau, Tần Lãng mang một toàn thân đầy hoa tuyết đi đến, vừa nhìn tình cảnh này, trong lòng liền hiểu.

Không đợi Trì Tiểu Ảnh giới thiệu, anh tỏ ra rất có phong độ vươn tay về phía Trâu Hoa.

"Tần Lãng, là bạn của Tiểu Ảnh, tôi đi Bắc Kinh trong thời gian này, xem ra người quan tâm cô ấy không ít."

Lúc nói chuyện, cánh tay anh nhẹ nhàng đặt ở hông của Trì Tiểu Ảnh, rõ ràng là quan hệ không tồi.

Trâu Hoa không ngốc, ngượng ngùng cười nói: "Tần tiên sinh đừng hiểu lầm, viện trưởng của Tiểu Ảnh là dì tôi, chúng tôi chỉ hàn huyên một chút."

Ai dà, một người đẹp có khí chất như vậy làm sao có thể là hoa vô chủ chứ?

"Đâu, trò chuyện đến đâu rồi, không ngại tôi tham gia chứ! Ách, lát nữa cùng nhau ăn cơm nhé, ở phía đối diện có quán món cay Tứ Xuyên, tuyết rơi ăn lẩu là tốt nhất." Tần Lãng ôn hòa cười khẽ, nắm tay của Trì Tiểu Ảnh ngồi xuống.

"Tiểu Ảnh, sao tay em lạnh như băng vậy?" Anh nhíu mi.

Trâu Hoa sờ mũi một cái.

"Không được rồi, tôi còn có một cuộc phỏng vấn, hẹn lần sau."

Anh ta cầm hóa đơn trên bàn lên, Tần Lãng lại đoạt được trước.

"Để tôi, tôi và Tiểu Ảnh ngồi thêm lát nữa."

Ở trước mặt người đàn ông nho nhã không hề tầm thường này, Trâu Hoa chỉ có thể ảo não chạy thoát thân.

Một Trâu Hoa bỏ đi, Trì Tiểu Ảnh mới thở dài thân vãn.

"Nếu như anh không đến, tôi thực sự muốn gọi 120 đấy, chưa từng thấy người đàn ông nào có thể nói chuyện phiếm như thế, căn bản là không có cơ hội nói chen vào, tôi đều bị ngắt lời tới ba lần."

"Vậy sao không nói muốn đi toilet?" Tần Lãng nhướn nhướn mi.

Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh đỏ lên, nhắc tới thật đúng là muốn đi toilet thật.

Từ toilet trở về, Tần Lãng gọi thêm cho cô một ly trà sữa.

"Vị phóng viên Trâu Hoa này hẳn không phải là người duy nhất quan tâm tới em nha!" Anh dùng ánh mắt thấy rõ hết thảy nhìn Trì Tiểu Ảnh.

"Ừm, ở trong mắt người khác, tôi là con cá đáng thương, một mình không sống nổi." Trì Tiểu Ảnh tự giễu nhún nhún vai.

"Trì Tiểu Ảnh, phải học cách biểu lộ tâm tình của mình, đừng tự miễn cưỡng, phải học cách nói 'Không' với người khác. Ngày hôm nay tôi trùng hợp giải vây giúp em, nhưng lần sau mà có tình huống như vậy nữa, em phải làm sao? Không thích là không thích, không muốn là không muốn, không muốn gặp thì không gặp, đừng lo lắng chuyện đối xử với nhau có lễ nghĩa, đừng đặt áp lực lên chính mình, em có quyền như vậy." Tần Lãng vuốt tóc của cô. "Kiểu tóc mới không tệ lắm, nhìn qua giàu sức sống hơn nhiều."

"Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh." Trì Tiểu Ảnh đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nói.

Tần Lãng sửng sốt một chút, gật đầu.

"Được rồi, tôi về Khế Viên trước, nhớ kỹ đừng ở bên ngoài quá lâu, buổi tối gió tuyết sẽ mạnh lên, tôi sẽ gửi tin nhắn cho em."

Anh đứng lên, khom lưng xách hành lý lên, nghe thấy Trì Tiểu Ảnh che miệng cười trộm, mới biết là mắc lừa.

"Cô nhóc nghịch ngợm." Anh cười ngồi trở lại, không đề cập tới vừa tim của mình run rẩy mấy cái.

"Tôi đã biết, đại bác sĩ Tần, vừa thấy mặt đã giáo huấn tôi, sau này sẽ không để mình lại rơi vào cục diện khó xử như vậy nữa. Đi thôi, chúng ta đi ăn lẩu, cho anh đón gió, tôi mời khách, thế nhưng chỉ có thể chọn một nồi lẩu vừa phải thôi, hiện nay tôi tương đối nghèo."

Có thể là Tần Lãng nhiều tuổi còn có sự nuông chiều, ở trước mặt của Tần Lãng, Trì Tiểu Ảnh có thể tự nhiên nói đùa, hoạt bát dí dỏm như một cô gái nhỏ, hình như đã tìm lại được niềm vui đã đánh rơi từ lâu lắm rồi.

"Hiếm khi được em chủ động mở hầu bao một lần, tôi sẽ không bỏ qua cho em." Tần Lãng nhìn cô đầy nuông chiều.

Hai người trả tiền, vừa nói vừa cười ra khỏi quán cà phê Tần Lãng dắt tay của Trì Tiểu Ảnh băng qua đường, đi vào quán món cay Tứ Xuyên đối diện, trước cửa, anh kéo bàn tay lạnh lẽo của cô khẽ xoa xoa, phủi bông tuyết trên trán cô, sự động chạm ấm áp vào một ngày trời lạnh như hôm nay khiến Trì Tiểu Ảnh cảm nhận rất sâu sắc.

Chạng vạng ngày tuyết rơi, những bông tuyết đang bay lượn trên không trung qua ánh đèn đường trở nên dịu dàng hơn, thậm chí khuôn mặt những người mẫu trong tủ kính cũng trở nên sinh động.

Bởi vì một người, cả thành phố bắt đầu gợi tình hơn.

Không thể phủ nhận, thật sự cô có chút ỷ lại vào Tần Lãng.

Tuyết lớn dần, xe cộ cẩn thận di chuyển trên đường phố, trước quán món cay Tứ Xuyên có một ngã rẽ, hai chiếc xe không cẩn thận va vào nhau, giao thông lập tức tắc nghẽn.

Tuyên Tiêu bị bao vây kìm hãm trong đó không kiên nhẫn ấn còi inh ỏi, nhàm chán nhìn bốn phía.

Đột nhiên, ánh mắt anh dừng lại ở trước một lớp kính, anh xoa xoa mắt, không sai, người phụ nữ vừa nở nụ cười kia đúng là vợ trước Trì Tiểu Ảnh của anh, đang gắp thức ăn cho cô chính là vị bác sĩ Tần.

Trái tim của anh bất ngờ run lên một cái, anh không để mắt đến cái gì? Sắc mặt anh lạnh lẽo, nhìn không chớp mắt, gương mặt anh tuấn như phủ một lớp sương mù.

Anh cầm điện thoại lên.

"Luật sư Trần đấy à, phần hiệp nghị kia anh sửa đổi xong chưa?"

Chương 39: Ngày mai trời lại sáng (IV)

Editor: Yuè Yīng

Từ lúc thấy cảnh tượng ở quán ăn món cay Tứ Xuyên kia, vẻ mặt của Tuyên Tiêu đều không thay đổi, xấu tới nỗi ai nhìn thấy cũng muốn tránh thật xa.

Họ mới ly hôn chưa đầy một tháng, bên cạnh Trì Tiểu Ảnh đã xuất hiện một người đàn ông mới, thật là đúng lúc. Chẳng qua vị bác sĩ Tần kia không những là bạn mới, còn là một ông bạn già, nếu như là bạn già, sắc mặt Tuyên Tiêu thoắt trắng thoắt xanh, đôi mắt dữ tợn như muốn ăn thịt người.

Có lúc cả ngày anh cũng không nói một câu, có lúc sẽ coi những tập số liệu sai như chỗ trút giận, xé tan thành từng mảnh. Áp lực của phòng làm việc thấp tới nỗi mọi người ở đó cũng không ai dám thở mạnh.

Điền Hoa lo lắng anh sống một mình, thúc giục anh chuyển về nhà ở. Anh không chịu, thỉnh thoảng lại về ăn một bữa cơm. Viện trưởng Tuyên vừa nhìn thấy anh, âm mũi "hừ" một tiếng, coi anh là không khí, ngồi ở trên bàn cơm, hai cha con cũng không thèm liếc nhìn nhau lấy một cái.

Điền Hoa lên tiếng, thở dài: "Tuyên Tiêu, ngày hôm nay bác cả con gọi điện thoại cho mẹ, nói đơn vị bác ấy có một cô gái mới đi du học về nước, hai mươi chín tuổi, ngày nào đó hẹn thời gian gặp mặt?"

Ai da, còn lớn hơn Tiểu Ảnh hai tuổi!

"Con không rảnh, cũng không muốn gặp người nào!" Tuyên Tiêu trả lời.

Điền Hoa để đũa xuống, thử thăm dò: "Vậy con cảm thấy có hy vọng tái kết hôn với Tiểu Ảnh sao?"

"Mẹ, mẹ nghĩ rằng con và cô ấy chỉ không sống chung nhà thôi sao?" Tuyên Tiêu đẩy bát ra, đứng lên. "Con ăn no rồi, quay về phòng làm việc đây."

Điền Hoa tiếp tục hỏi: "Không thể tái kết hôn, con không gặp những cô gái khác, lẽ nào con muốn cứ như vậy cả đời?"

"Điền Hoa..." Viện trưởng Tuyên vỗ mạnh xuống bàn. "Chuyện của nó, sau này không cần lo cho nó nữa. Nó có tiền, bà không cần bận tâm!"

Tuyên Tiêu vịn vào khung cửa, thân thể chợt cứng đờ, anh cắn môi, bước xuống lầu.

Trên đường quay về phòng làm việc, anh nhận được điện thoại của Yên Nam Nam, giọng nói gấp gáp, hỏi anh ở đâu, có tiện đi ra gặp mặt hay không. Anh nói thẳng rằng không tiện, Yên Nam Nam nói cô ta thực sự có việc gấp, tôi đến chỗ anh, gặp mặt nói chuyện có được hay không?

Anh lạnh lùng cười, cúp điện thoại.

Tuyên Tiêu cùng Yên Nam Nam gần như đồng thời đến phòng làm việc, trong phòng làm việc ở lầu một rất lộn xộn, nhân viên đang bận rộn chuyển tủ, bàn, để chuẩn bị cho một phòng làm việc phía trong cùng.

"Lại tuyển người vào làm nữa?" Yên Nam Nam lên lầu thì hỏi, Ninh Y phía đối diện nhìn với ánh mắt khinh miệt, hai người nhìn nhau trong mười giây mới rời ánh mắt đi chỗ khác.

Tuyên Tiêu gật đầu một cái, coi như là câu trả lời.

Vào phòng làm việc của Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu lấy từ bên trong căn phòng một chiếc hộp giấy lớn, sau đó đem văn kiện trong hộc tủ và trên bàn làm việc đã phân loại xong, bỏ từng thứ vào.

Yên Nam Nam đan hai tay vào nhau, dựa vào bàn làm việc, nhìn anh giống như tìm tòi nghiên cứu thứ gì đó.

"Cô vội vội vàng vàng chạy đến đây, rốt cuộc có chuyện gì gấp?" Tuyên Tiêu bớt thời gian ngẩng mặt lên.

Đột nhiên vẻ mặt Yên Nam Nam đỏ lên, cô ta đè lại bàn tay đang bận rộn của Tuyên Tiêu.

"Tuyên Tiêu, ngày hôm nay ban chỉ huy công trình cầu vượt nói bản thiết kế kiến trúc không đủ tư cách, chính thức bác bỏ gói đấu thầu của công ty xây dựng Thủy Kiến, tiền thế chấp cũng đã trả lại."

Thật ra là chỉ huy Hồng xui xẻo không có cách nào phát tiết nên mới tìm cách gây khó dễ công ty xây dựng Thủy Kiến cho hả giận.

"Ừm..." Tuyên Tiêu nhìn cô ta không chớp mắt. "Như vậy thì tôi không cần lập phương án đấu thầu nữa? Thật đúng lúc, chúng ta còn chưa ký hợp đồng, cũng không có khoản tiền dự chi."

"Tuyên Tiêu, tin tức này cũng anh không thấy ngoài ý muốn, chuyện của chỉ huy Hồng kia là anh làm." Mặt Yên Nam Nam đỏ như gan heo.

Một nụ cười nơi khóe miệng Tuyên Tiêu càng hiện lên rõ ràng hơn.

"Chuyện gì cơ?"

Yên Nam Nam trầm mặc không nói gì, khuôn mặt của cô ta đã đỏ tới nỗi không thể đỏ hơn. Hai người căng thẳng một hồi, cô ta bất đắc dĩ xòe hai tay, dứt khoát nói thẳng trước: "Không cần giả bộ nữa, chiếc nội y đó của em là anh cố ý đặt vào trong túi chỉ huy Hồng."

Tóm lại vẫn còn có một chút xấu hổ trong lòng, cô ta thay đổi cách gọi từ quần lót đổi thành nội y.

"Tại sao tôi có thể có nội y của cô?" Tuyên Tiêu thu hồi nụ cười, gương mặt anh tuấn như được phủ một lớp sương lạnh.

Yên Nam Nam nhìn anh, biểu lộ hết sức khó xử.

"Tuyên Tiêu, em thừa nhận em là cố ý nhét nội y vào phía dưới ghế xe của anh, em không có ý gì khác, chỉ muốn lưu lại cho anh một kỷ niệm."

"Loại vật kỷ niệm thật là đặc biệt." Tuyên Tiêu chậm rãi nói, ngữ điệu có chút ít châm chọc và chế giễu. "Chỉ sợ cô cố ý kỷ niệm cho tôi không chỉ món đồ này?"

"Anh đang trả thù em?"

Yên Nam Nam vốn cho rằng Tuyên Tiêu chỉ ghen với chỉ huy Hồng, cố ý chỉnh ông ta, bây giờ nghe giọng điệu này của Tuyên Tiêu, tuyệt đối không phải như thế, cô ta không khỏi rùng mình một cái.

Tuyên Tiêu không thừa nhận, cũng không phủ nhận, ánh mắt sáng như ngọn đuốc.

"Yên Nam Nam, tôi rất ghét bị một phụ nữ ngấm ngầm mưu tính, cô đã chạm đến giới hạn của tôi. Tôi và Bách Viễn là bạn tốt, trước đây chú ý

chăm sóc đối với cô, hoàn toàn là nể mặt Bách Viễn. Sau đó hai người ly hôn, tôi cũng cố gắng hỗ trợ cô trong công việc. Nhưng tôi cảm thấy tôi sai rồi, cô quá tham lam. Chưa nói tới trả thù, tôi chỉ khiến chiếc nội y đó "vật quy nguyên chủ" mà thôi."

"Tuyên Tiêu, anh không có tư cách nói những lời này với tôi." Trong lòng Yên Nam Nam dấy lên một ngọn lửa, hùng hồn nói cho rõ ràng, tức giận nói: "Tôi và Bách Viễn cũng không phải người tốt, ly hôn cũng không ai nợ ai. Tôi chỉ có chút không cam lòng, cố ý ra vẻ bị người khác vứt bỏ ở trước mặt anh, đương nhiên dường như anh cũng đáng giá để tôi hy sinh. Tôi là người phụ nữ xấu, không, xác thực mà nói là người phụ nữ đê tiện, thế nhưng "con ruồi không lọt qua vỏ trứng", nếu Tuyên Tiêu anh vẫn chính trực, tôi có cơ hội mưu tính anh sao? Tôi lấy lòng anh, nịnh bợ anh, mê hoặc anh, không phải là anh rất hưởng thụ hay sao? Trong lòng anh chưa từng ngấm ngầm so sánh giữa tôi và Trì Tiểu Ảnh, có đúng là tôi có vẻ nữ tính hơn cô ta? Ngày đó, ngay trên bàn, ngay tại đây, anh vuốt ve đôi nhũ hoa của tôi, cởi quần áo của tôi, phía dưới người anh có thêm "một cái chân", là tôi cưỡng bức anh sao? Cái gì mà gọi là hỗ trợ, cái gì gọi là chiếu cố? Anh là người như thế nào, tại sao lại có ý tốt cho tôi nhiều thứ như vậy? Giữa nam nữ có tình bạn chân chính thật sao, anh giả vờ giả vịt, không phải là muốn nằm trên tôi? Chỉ có điều, trước đây anh không biết tôi là người phụ nữ hèn hạ, hiện tại biết rồi, anh đã muốn đẩy tôi ra, sau đó độc ác tàn nhẫn với tôi. Tuyên Tiêu, nói cho anh biết, anh rất thành công, ngày hôm nay, tôi đã bị công ty xây dựng Thủy Kiến cho cuốn gói, bởi vì tôi cố tình gây tội với tổng chỉ huy công trình, có thể khiến công ty xây dựng Thủy Kiến tổn thất mấy nghìn vạn lợi nhuận. Nghe được tin tức này, anh thấy trong lòng nở hoa chứ!"

Một người thực sự lật mặt nạ, cũng chẳng quan tâm tới thứ gì nữa, cũng không sợ gì hết. Dù sao đi chăng nữa thì câu chuyện chính là như vậy, người khác còn có thể như thế nào đây. Thế giới rộng lớn, không thiếu điều lạ, đạo đức phán xét những chuyện như vậy, mỗi người một ý. Yên Nam Nam lên giường với người khác để đổi lấy lợi ích, bạn không quen nhìn, vậy cũng đừng xem nữa, làm phiền tới người ta.

Sau một lúc lâu Tuyên Tiêu không nói chuyện.

Một lúc lâu nữa, anh mới từ từ nói: "Tôi đã bị báo ứng rồi, như cô bây giờ, cũng là báo ứng của cô. Tôi cũng không phải là một người cao thượng, đối phó với người xấu, chỉ có thể dùng chuyện xấu xa."

"Tuyên Tiêu." Yên Nam Nam nhắm mắt lại. "Anh không cảm thấy anh đã làm quá mức sao? Anh tuyệt tình như vậy, đối với anh có lợi ích gì chứ?"

"Công ty kiến trúc cạnh tranh không phải chỉ có một mình công ty xây dựng Thủy Kiến!" Tuyên Tiêu hời hợt nhếch khóe miệng, tay lại tiếp tục bận rộn.

Yên Nam Nam sợ đến nỗi há hốc miệng, đôi môi liên tục run rẩy: "Tuyên Tiêu, anh... sẽ không làm như vậy?"

"Tôi sẽ làm. Công ty xây dựng Thủy Kiến vốn không đủ trang thiết bị kỹ thuật cao để kham nổi một công trình lớn như cầu vượt Đại Kiều, ngay từ đầu tôi biết rất rõ ràng, nhưng mấy người đều hy vọng cũng như mong muốn thông qua quan hệ bất chính, đi cửa sau. Tôi đã muốn từ chối mấy người ngay từ đầu, thế nhưng cô đã làm cho tôi rất nhiều chuyện, tôi giữ thái độ im lặng. Tôi vẫn đang thực hiện lập phương án đấu thầu, chỉ có điều, thay đổi công ty kiến trúc mà thôi."

"Tuyên Tiêu, anh quả thực là một ác ma." Yên Nam Nam gào lên khàn cả giọng. "Không có thực lực chính là không có thực lực, nhưng mà..."

"Thế nhưng đắc tội chỉ huy Hồng, sau này muốn trúng thầu các công trình khác, mấy người khó có thể nhận được, đúng không? Mắc mớ gì tới cô, cô đã không phải nhân viên của công ty xây dựng Thủy Kiến nữa rồi." Tuyên Tiêu đứng trước tủ tài liệu, quay đầu lại.

Yên Nam Nam hoảng sợ, không ngừng lắc đầu.

"Anh thực sự là kẻ giết người không cần dao, Tuyên Tiêu, được, được, tôi sẽ nhớ kỹ tất cả những gì anh đã làm hôm nay. Kỳ thực anh cũng chỉ là một kẻ đáng thương, cho dù anh có làm tốt đến mấy, có kiếm được nhiều tiền hơn nữa thì có ích lợi gì, ngay cả một người để chia sẻ cũng không có."

Không kìm được nước mắt tràn ra, từ trước đến nay, cô ta luôn tự kiêu ngạo về khả năng quyến rũ của mình, có thể chiếm được mọi thứ mình mong muốn, không ngờ sẽ có một ngày, cô ta vì vậy mà thua, thất bại thảm hại.

"Quả thực như vậy." Tuyên Tiêu gật đầu.

Sắc mặt Yên Nam Nam vẫn có chút ửng hồng, cô ta lau nước mắt, căm hận trừng mắt nhìn Tuyên Tiêu một cái, quay phắt đầu lại, kéo cửa ra, giận dữ rời đi.

Đi tới cửa cầu thang, có hai người đang hướng về phía trước, cô ta lùi sang bên cạnh.

Trì Tiểu Ảnh đi ở phía sau ngẩng đầu, thấy Yên Nam Nam, hai người đều giật mình kinh ngạc.

Yên Nam Nam lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười: "Đã lâu không gặp."

Trì Tiểu Ảnh nhìn thẳng cô ta, thản nhiên đáp lại.

Yên Nam Nam ngẩng đầu, hất hàm: "Vào đi thôi, Tuyên Tiêu ở đây! Ách, nói cho cô biết một tin tốt, tôi đã chơi đùa anh ta xong, bỏ rơi anh ta, hiện tại, anh ta hoàn toàn thuộc về cô."

Ánh mắt trong veo của Trì Tiểu Ảnh khẽ xao động.

"Trì Tiểu Ảnh, nói thật đi, Tuyên Tiêu không hổ danh là cao thủ, nhưng bản lĩnh ở trên giường thực sự là quá tầm thường, vô cùng đơn điệu, so với anh ta thì Bách Viễn mạnh mẽ hơn nhiều, đây cũng nguyên nhân tôi muốn bỏ anh ta. Còn có một cái bớt ở chỗ đó của anh ta, cô có thấy không? Thực sự là đặc biệt."

Yên Nam Nam đột nhiên ghé sát vào tai Trì Tiểu Ảnh, thấp giọng nói, sau đó lẳng lơ nghênh ngang rời đi.

Trì Tiểu Ảnh đưa mắt chăm chăm nhìn theo bóng lưng của cô ta, đôi môi xám xịt gần như không còn chút máu.

"Tổng giám đốc Trì?"

Luật sư Trần đi đàng trước quay đầu lại, thấy Trì Tiểu Ảnh không theo kịp, gọi một tiếng.

Trì Tiểu Ảnh xoay người, đáp: "Tới rồi đây."

Cô hít sâu, lại hít sâu, nhìn luật sư Trần đẩy cánh cửa phòng Tuyên Tiêu.

Chương 40: Ngày mai trời lại sáng (V)

Editor: Yuè Yīng

Một trận tuyết rơi dầy khắp nơi, kéo theo hơi lạnh chưa từng có, khẽ phả ra một hơi, có thể ngưng tụ thành băng rất nhanh.

Thành phố Tân Giang nghiêng về phương nam, mùa đông không có hệ thống sưởi hơi, phải dựa vào điều hòa để sưởi ấm. Tác dụng của điều hòa chỉ thấy rõ ràng vào mùa hè, nhưng ở mùa đông, thiết bị thông gió bên ngoài có quay ro ro vù vù thì độ ấm bên trong cũng không tăng lên được là bao. Thông thường những người ở bên ngoài mặc quần áo dày bao nhiêu thì ở bên trong phòng cũng mặc bấy nhiêu, dùng áo khoác một cách tối đa.

Bắt đầu vào giữa mười hai tháng, các cuộc hội nghị như nhiều hơn, phía ngoài, đơn vị, Trì Tiểu Ảnh đều phải tăng thêm mấy người, cuối cùng vẫn thấy tài liệu viết thế nào cũng không xong.

Ngày hôm nay Viện trưởng nói rằng chiều nay muốn mở đại hội công nhân viên chức, để cô chuẩn bị bài phát biểu. Cô cầm trong tay những tài liệu khác đặt sang một bên, nằm úp sấp trước máy vi tính, đang vắt óc nghĩ bản thảo bài báo cáo để gõ thì cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông thông minh khoảng hơn bốn mươi tuổi từ bên ngoài bước vào, tự xưng họ Trần, là luật sư ủy thác của Văn phòng Tuyên Tiêu.

Cô đứng lên, rót cho anh ta chén trà.

Luật sư Trần lấy ra hai bản thỏa thuận ly hôn từ trong túi ra, để Trì Tiểu Ảnh ký tên lên trên đó.

Trì Tiểu Ảnh tiếp nhận, rất dầy, nhìn mấy hàng chữ trên trang thứ nhất, những toàn là điều khoản thuật ngữ chuyên ngành, thấy đầu cháng váng, trong lòng cô đang nhớ tới bản báo cáo, không có tâm trạng nhìn kỹ hơn, dù sao thì cũng đã đối thoại dứt khoát với Tuyên Tiêu rồi, có lẽ chỉ bổ sung thêm mấy thủ tục tiếp theo, cô lật thẳng tới một trang cuối cùng, nhanh nhẹn ký xong tên mình, một phần tự mình giữ lại, một phần đưa cho luật sư Trần.

"Lúc nào thì tổng giám đốc Trì quay về Văn phòng điều hành công việc?" Luật sư Trần giải quyết việc xong, hỏi.

Tổng giám đốc Trì?

Trì Tiểu Ảnh nhíu nhíu mi, hỏi: "Tôi.... tại sao tôi phải tới Văn phòng điều hành công việc?"

Luật sư Trần sờ mũi một cái.

"Tổng giám đốc Trì, cô không nhìn kỹ thỏa thuận sao? Sau khi cô và Tuyên Tiêu ly hôn, bất động sản, ô tô, toàn bộ tiền gửi ngân hàng, Tuyên Tiêu nắm giữ chín mươi phần trăm cổ phần công ty, cũng coi như là tài sản chung của hai người, hai người không có con, tài sản chia theo bình quân, giảm phần trước này, phần của cô có lên tới sáu mươi phần trăm cổ phần công ty Văn phòng Tuyên Tiêu, như vậy, cô chính là cổ đông lớn nhất của Văn phòng Tuyên Tiêu, theo lẽ thường thì cô nên phụ trách công việc ở Văn phòng Tuyên Tiêu."

"Tôi... không rõ ràng lắm những chuyện này." Trì Tiểu Ảnh buồn bực chớp mắt, ngay cả nhà ở, tiền gửi ngân hàng cô cũng không cần, Văn phòng Tuyên Tiêu có quan hệ gì tới cô chứ?

"Cô Trì rảnh thì nên đọc "Luật công ty" và "Luật kinh tế", ở trong đó có nói tương đối kỹ càng." Luật sư Trần kiên nhẫn cười.

"Luật sư Trần, anh không nên nói đùa, Văn phòng Tuyên Tiêu vừa nghe tên cũng biết là tài sản cá nhân của Tuyên Tiêu, tôi không có lý do gì được chia cổ phần ở đó cả."

"Luật sư không bao giờ nói đùa, tên Văn phòng không liên quan gì tới quyền được chia tài sản, trước kia hai người là vợ chồng, cô có quyền lợi này."

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy giống như "Quý ngài hai mặt", thật hối hận là khi nãy mình vội vàng hấp tấp như vậy.

"Tôi có thể từ chối không?"

"Cô đã ký tên xong, tức là đã có hiệu lực về pháp luật. Nếu như cô muốn chuyển nhượng cổ phần cho người khác, dựa theo quy định, ít nhất phải

hai năm. Tổng giám đốc Trì, bây giờ Văn phòng Tuyên Tiêu là của cô."

Trì Tiểu Ảnh ngã ngồi trên ghế, vốn tưởng rằng sau khi ly hôn sẽ phân rõ giới tuyến với Tuyên Tiêu, hiện tại thì tốt rồi, cô "cướp thành chiếm đất", thành lãnh đạo của Tuyên Tiêu.

"Nếu như tôi không trở về Văn phòng Tuyên Tiêu điều hành công việc thì sao?"

"Cô có thể triệu tập cuộc họp cổ đông, bán Văn phòng hoặc giải thể."

Trì Tiểu Ảnh khóc không ra nước mắt, con đường này không thông suốt.

"Tuyên Tiêu biết việc này sao?" Cô xoa trán.

"Đương nhiên."

"Anh ta nói gì?"

Luật sư Trần dừng lại một lát, đáp: "Cậu ấy nói chấp nhận."

"Luật sư Trần, tôi không muốn giải tán Văn phòng Tuyên Tiêu, cũng không muốn số cổ phần này, anh có thể giúp tôi nghĩ một cách vẹn cả đôi đường không?"

"Cô và Tuyên Tiêu phục hôn, tất cả khôi phục như bình thường, phần thỏa thuận ly hôn này cũng vô hiệu."

Trong đầu Trì Tiểu Ảnh đột nhiên lóe lên tia sáng, cô cắn cắn môi: "Tôi đã biết, luật sư Trần, anh chờ tôi một lát, chúng ta cùng tới Văn phòng Tuyên Tiêu."

Cô lưu lại bản thảo, tắt máy vi tính, cài nút áo khoác, kéo chặt khăn quàng cổ, cùng luật sư Trần ra khỏi phòng làm việc.

Tuyên Tiêu đã dọn dẹp được tương đối, văn kiện quan trọng đặt vào két, những thứ thuộc về anh đóng gói cho vào hộp, để dưới đất, quần áo trong phòng nghỉ được gấp lại gọn gàng,

đặt ở một bên. Bàn làm việc được lau chùi tới nỗi không nhiễm một hạt bụi, trên mặt bàn sáng loáng phản chiếu bóng người rõ ràng.

Trì Tiểu Ảnh cùng luật sư Trần đứng bên cạnh những thùng giấy đựng đồ, anh thản nhiên đón nhận ánh mắt của cô.

"Tôi sẽ đem mấy thứ này dời đến phòng làm việc của tôi ở bên dưới kia ngay lập tức."

Đây là lần đầu tiên sau khi ly hôn, họ mặt đối mặt nhau như vậy. Có một chút khó xử, có một chút luống cuống, có một chút xa lạ, có một chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là hai người quen thuộc hiểu rõ nhau.

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười, lộ ra hàm răng nhỏ thẳng tắp rất trắng. Trong lòng Tuyên Tiêu run lên, hàm răng nhỏ thẳng tắp này ở trong bóng tối sẽ lóe lên như một tia sáng rực rỡ đến chói mắt, khiến cho anh mê say gấp bội.

"Tuyên Tiêu, anh có thể dừng lại một lát không? Chúng ta nói chuyện." Trì Tiểu Ảnh nói.

"Được, Tổng giám đốc Trì." Tuyên Tiêu bỏ quần áo đặt ở trên ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống.

"Tôi nghĩ ra là có một cuộc điện thoại quan trọng phải gọi, đi ra ngoài một chút." Luật sư Trần thức thời đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Trì Tiểu Ảnh cọ tay vào chiếc áo khoác ngoài, ngẩng đầu nói:

"Tuyên Tiêu, tôi không biết anh xuất phát từ mục đích gì khi làm như vậy, nhưng bây giờ nên ngừng lại đi. Tôi không muốn có cổ phần công ty này, tôi có công việc, có hai tay, mẹ tôi có tiền lương hưu, cuộc sống cũng không quá khó khăn tới nỗi không vượt qua được. Nếu như anh vẫn cố phân chia tài sản cho tôi, được, tôi sẽ nhận một nửa số tiền gửi trong ngân hàng."

"Tôi sợ tôi không có cách nào, em đã ký tên trên bản thỏa thuận." Thái độ của Tuyên Tiêu rất bình tĩnh.

"Chúng ta có thể lập một bản thỏa thuận mới."

"Như vậy trước tiên chúng ta phải tái kết hôn sau đó lại ly hôn."

Trì Tiểu Ảnh không tự chủ được bấm móng tay vào trong da.

"Tuyên Tiêu, anh cho là chúng ta làm chung trong công ty sẽ cảm thấy vui vẻ sao?"

"Tôi có thể làm được."

"Tôi có thể đảm nhiệm được công việc mới này sao?"

"Không ai ngay từ nhỏ đã làm được, em có thể từ từ học."

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên đứng dậy.

"Tuyên Tiêu, được rồi, tôi muốn ly hôn là vì muốn bắt đầu một cuộc sống mới, không phải muốn tiếp tục dính dáng không rõ với anh. Tôi không có đủ tự tin như anh rằng mình có thể đảm nhiệm được công việc này, cũng không có cách nào bảo đảm mình sẽ duy trì được tâm trạng thật tốt để đối mặt với anh."

"Em suy nghĩ nhiều quá, em làm công việc Tổng giám đốc của em, tôi làm chuyện nhân viên của tôi, công việc giữa chúng ta phân công rất rõ ràng, sẽ không dính dáng tới nhau. Tôi sẽ nắm chặt chừng mực, em không làm được sao?"

"Tuyên Tiêu..." Trì Tiểu Ảnh cắn cắn môi. "Nếu như anh không muốn hủy diệt Văn phòng Tuyên Tiêu của anh, tìm luật sư Trần nghĩ cách đi. Pháp luật là chết, người là sống. Phải đối mặt với anh, đối với tôi mà nói, đều là một loại dằn vặt. Bỏ qua cho tôi đi!"

Nói cô thật vô dụng, giả làm đà điểu, "mắt không thấy tâm không phiền". Nhìn Tuyên Tiêu, trước mắt sẽ hiện ra cảnh tượng anh cùng với Yên Nam Nam, Ninh Y, hay còn có những người phụ nữ khác, như vậy cơn ác mộng lại tiếp tục, cô sẽ phát điên.

Gương mặt điển trai của Tuyên Tiêu khẽ giật giật.

"Em... thích người khác?"

"Tôi có quyền như vậy, có đúng hay không?" Cô hỏi ngược lại, giọng nói nghẹn ngào.

Anh gật đầu, nhìn có vẻ rất bất đắc dĩ.

"Tuyên Tiêu, bây giờ là những ngày tháng mà tôi vẫn luôn khát vọng, xin anh đừng phá hỏng nó. Tôi còn có bài phát biểu phải viết, tạm biệt."

Nói xong, cô kéo cửa ra chạy ra ngoài.

Tuyên Tiêu không nhúc nhích, qua rất lâu sau, anh đứng dậy, ôm lấy chiếc hộp giấy, kiên định đi xuống lầu dưới.

Chương 41: Đúng bệnh hốt thuốc (I)

Editor: Yuè Yīng [NCU Team]

Không biết bắt đầu từ ngày nào, đã thành thói quen, khi Trì Tiểu Ảnh thấy tâm tình không tốt thì lại muốn gặp Tần Lãng. Tần Lãng đang phẫu thuật, y tá của phòng làm việc rót trà cho cô, nói cuộc phẫu thuật kéo dài một tiếng sắp kết thúc, để cho cô đợi lát nữa.

Y tá là một người phụ nữ trung niên mập mạp, cười rộ lên mắt híp lại thành một đường, đặc biệt là rất hay nói. Bà ấy có biết Trì Tiểu Ảnh, khi Trì Tiểu Ảnh nằm viện, có mấy lần bà ấy chạy tới phòng bệnh tìm bác sĩ Tần.

"Nếu như sau này muốn có con, tới bệnh viện thông ống dẫn trứng, như vậy tỷ lệ có cơ hội mang thai cao hơn rất nhiều."

Chẳng biết thế nào, nói tới chuyện thai ngoài tử cung, bà y tá này nói chuyện rất nhiệt tình.

Trì Tiểu Ảnh lặng lẽ cười, chẳng biết bản thân mình có còn cơ hội làm mẹ hay không.

"Tôi cũng kết hôn nhiều năm mới có bầu, thiếu chút nữa ly hôn vì chuyện này, khi đó chồng tôi bị một con tiểu hồ ly tinh để mắt tới, nói sẽ sinh cho ông ta một thằng con trai, chồng tôi làm theo thật, thế nhưng lại không dám nói với tôi, dù sao bố mẹ hai nhà trước đây là bạn tốt, không thể làm gì khác hơn là lén lén lút lút ở bên ngoài. Sau khi bị tôi phát hiện, tôi nghĩ nếu như tôi làm ầm lên, vừa lúc kích hoạt quả bom này, không được, tôi phải ra một chiêu độc, "kiếm đi nét bút nghiêng". Chồng tôi đối tốt với tiểu hồ ly tinh, tôi đối với cô ta cũng rất tốt. Ông ta hết sức phấn khởi lao về phía trước đấu tranh anh dũng, tôi thì hết sức hùa theo. Hai người từ đầu tới cuối chung sức đồng lòng, nhất trí trong hành động. Tiểu hồ ly tinh và chồng tôi chẳng biết trong hồ lô của tôi chứa cái gì, thấy tôi xù lông, về sau tiểu hồ ly tinh kia không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là chạy thoát. Lão chồng tôi không còn chỗ hy vọng, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi, không lâu sau thì tôi có con, cho tới bây giờ,

vẫn yên bình."

Ánh mắt bà y tá tràn đầy đắc ý, nhìn qua rất có thành tựu.

"Những kẻ hèn hạ thích lén lút, thích vụng trộm, thích kiễng chân âm thầm đi trong bóng tối. Thế thì tôi bật đèn đuốc sáng trưng, khua chiêng gõ trống ở bên cạnh, xem bọn họ còn dám vụng trộm không?"

Trì Tiểu Ảnh nghe được bỗng sững sờ, không thua gì như đang xem cao thủ võ lâm so chiêu, ai kém hơn một chút liền thua binh bại tướng. Nhưng phải bảo vệ hôn nhân kiểu này, thắng lợi có nghĩa là sẽ hạnh phúc sao? Nhìn dáng vẻ vui vẻ của y tá, chắc là hạnh phúc.

"Bác sĩ Tần đã trở về." Y tá nói.

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu.

Thần sắc Tần Lãng rất mệt mỏi, đây là cuộc phẫu thuật phức tạp mất hơn năm tiếng đồng hồ, nhưng vừa nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, tinh thần của anh đột nhiên phấn chấn, đây hình như là lần đầu tiên Trì Tiểu Ảnh chủ động tới tìm anh.

"Mười phút." Anh tự nhiên vẫy tay với Trì Tiểu Ảnh, vội vàng chạy ào phòng để quần áo.

Y tá cười to: "Rõ ràng tôi còn nhỏ hơn bác sĩ Tần ba tuổi, thế nhưng tôi cảm thấy nhìn qua quả thực tôi như bà chị lớn của anh ấy."

"Phụ nữ thường mau già dặn hơn đàn ông." Trì Tiểu Ảnh nói.

"Đúng vậy, cho nên tốt nhất là phụ nữ nên gả cho một ông chồng nhiều hơn mình chục tuổi ấy, không phải lo nghĩ vấn đề thời gian, anh ta còn có thể sung mãn độc thân đi ra ngoài lừa phụ nữ."

Trì Tiểu Ảnh cười cười, thở dài.

Trên đời này có một cuộc hôn nhân để hai bên tin tưởng lẫn nhau một cách vô điều kiện rằng có thể trung thành đến lúc già đầu bạc hay không? Giống như hôn nhân đều là nam lớn nữ nhỏ, nhưng cũng có trường hợp đặc biệt.

Gần đây Ninh Bối Bối lại yêu, là một cậu em, ít hơn cô bốn tuổi, là huấn luyện viên của một trung tâm thể hình. Tình cảm lưu luyến bắt đầu thế nào, cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng từ vài lần nghe Ninh Bối Bối nói trong điện thoại, tình yêu đang phát triển ở mức gay cấn, Ninh Bối Bối rất có chí khí không lấy chồng.

Nhớ tới tháng trước, Ninh Bối Bối đối với Tần Lãng còn liều sống liều chết, Trì Tiểu Ảnh cười. Tình yêu của Ninh Bối Bối bắt đầu rất dễ, kết thúc thì cũng không đau khổ. Mà cô, dường như rất khó để yêu, khó khăn lắm mới bắt đầu, nhưng được nửa đường thì chết yểu, đau đến mức tê tâm liệt phế.

"Được rồi." Tần Lãng mặc một bộ trang phục khoan khoái dễ chịu đi ra, chiếc áo khoác lông dê màu xám dài quá đầu gối, quấn quanh cổ chiếc khăn kẻ ca-ro, đậm chất học giả.

"Y tá ở phòng làm việc của anh là do bệnh viện sắp xếp hay tự anh bổ nhiệm?"

Hai người sóng vai xuống lầu, Trì Tiểu Ảnh phát hiện ra một số y tá trẻ gặp thoáng qua, ai cũng còn trẻ trung xinh đẹp, liếc về phía Tần Lãng, đầy kính trọng.

Tần Lãng giơ tay lên dựng thẳng cổ áo cho cô.

"Em muốn nghe đáp án kiểu gì?"

"Chân thật."

"Là tôi bổ nhiệm."

"Vì sao?"

"Bởi vì cô ấy rất chuyên nghiệp, cũng rất thông minh, phân biệt rõ giấc mờ và hiện thực. Nói không phải tự kỷ, chỉ là phòng ngừa chuyện chưa xảy ra, cũng để khiến người để ý tới tôi yên tâm. Tuy rằng tôi có thể bảo đảm tự hạn chế, nhưng có đôi khi hiểu lầm cũng giống như là loại tổn thương. Nếu như có thể tránh thì cứ cố gắng tránh cho việc này sẽ không phát sinh!"

Cô ngừng thở theo phản xạ, tâm trí không tự chủ được ngã vào đôi mắt sâu thẳm trước mặt.

Có một câu thần chú thần bí, đang gõ từng cái vào trong lòng cô, một chút, một chút.

"Được làm vợ anh thực sự rất hạnh phúc." Cô nghe thấy cái thở dài sâu kín trong lòng, nhưng vừa nói xong, lại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

"Em có thể nghĩ như vậy, tôi thấy rất vui." Tần Lãng sung sướng.

"Xe đâu, xe đỗ ở đâu vậy?" Cô giả vờ nhìn xung quanh, cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng lên.

Trên mặt Tần Lãng như ẩn giấu một nụ cười, chiếc Land Rover đang đỗ ở phía sau cô.

Hai người lên xe, anh không lái xe ngay, mỉm cười nhìn cô một cách chăm chú.

Trì Tiểu Ảnh cụp mắt, né tránh tầm mắt của anh.

Tần Lãng có một đôi mắt nhã nhặn thanh tao, đây là điều cô đã sớm biết, thế nhưng lúc này, cô không dám đối diện.

"Ngày hôm nay rốt cục cũng rảnh rỗi!"

Mấy ngày hôm trước anh gọi điện thoại cho cô, cô bận rộn chưa nói được vài câu đã cúp điện thoại.

"Công việc vẫn chất đống, nhưng tôi không muốn nghĩ tới nữa. Tần Lãng, ngày hôm nay không được cản tôi, tôi muốn uống say."

Cô cắn môi mạnh tới nỗi hiện lên cả dấu răng.

Tần Lãng nhíu mày, phát động động cơ.

"Vậy tới nhà em đi, như vậy em có uống say, anh đỡ phải ôm em lên tới

lầu sáu."

Trì Tiểu Ảnh suy nghĩ một chút, không phản bác, trước khi lên lầu hai người mua chút đồ ăn, còn mua cả mấy món xào trong tiệm cơm, xách lên.

Nhà trọ nhỏ, vừa thấp lại vừa lạnh, mở điều hòa hay không mở cũng như nhau.

Tần Lãng cởi áo khoác, ngồi ở cạnh bàn ăn, vẻ mặt và dáng ngồi tao nhã trong phòng ăn không hề khớp nhau.

Trì Tiểu Ảnh cầm chén lên định rót rượu, anh ngăn lại, sau khi để cô ăn mấy món xào rồi mới đồng ý cho cô uống.

Tửu lượng của Trì Tiểu Ảnh thấp đến đáng thương, nhấp một ngụm thôi mà mặt đã nhăn lại, uống một chén, mặt đỏ có thể so với quan công, thế nhưng cô giống như đang cùng ai phân chia cao thấp, không sợ chết đón lấy từng chén từng chén một.

Tần Lãng lặng lẽ gắp thức ăn cho cô, cũng không nói gì, để mặc cô.

Trì Tiểu Ảnh rất kiềm chế, cái gì cũng đè nén ở trong lòng, hiếm khi thấy cô không kiềm chế nổi.

Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?

"Tần Lãng, anh có nhớ vợ trước của mình không?"

Vài chén rượu uống xuống bụng, Trì Tiểu Ảnh lấy tay chống cằm, đôi mắt ươn ướt, vẻ mặt yêu kiều.

Anh không trực tiếp trả lời cô.

"Chúng tôi liên lạc bình thường, bởi vì chúng tôi có một cô con gái, về sự trưởng thành và giáo dục của con bé, chúng tôi có rất nhiều chuyện phải bàn bạc trao đổi cùng nhau."

"Nếu như không có con, anh cũng sẽ liên hệ bình thường với cô ấy sao?"

Cô như một đứa trẻ ham học hỏi, phải hỏi liên tục.

Tần Lãng lắc đầu: "Không, nếu chia tay, đương nhiên sẽ tôn trọng cuộc sống riêng của nhau, nếu như cô ấy có bạn mới, càng không thể liên hệ, cứ năm mới lễ tết gửi lời hỏi thăm là được rồi."

"Hay đó! Thế nhưng vì sao anh ta không buông tha cho tôi chứ?" Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu, trong mắt có rã rời, có đau thương, còn có bất lực.

"Tôi đã cố gắng tránh thật xa, lẽ nào tôi phải rời khỏi thành phố Tân Giang? Tôi không muốn nhìn thấy anh ta, không muốn trở lại cơn ác mộng trước kia, không muốn nghe những chuyện về những người phụ nữ cùng với anh ta nữa. Không phải tôi lưu tâm tới anh ta, chỉ là sống cùng nhau bốn năm, đã tạo thành rất nhiều thói quen, nhất thời không thể sửa được. Tôi đã dần dần thích ứng được như bây giờ, tìm được chính mình, cũng có bạn mới, tôi còn thử nghiệm viết văn theo sở thích của mình, thế nhưng vì sao anh ta lại xuất hiện chứ?"

Ánh mắt Tần Lãng lóe lên, dần dần trở nên u ám.

Là Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu tới tìm cô! !

"Tiểu Ảnh, em còn yêu cậu ta." Nét cười trên gương mặt Tần Lãng như bị xóa sạch.

"Không có, không có." Trì Tiểu Ảnh ra sức lắc đầu, đột nhiên cảm thấy đau thương, khóc nức nở không chấp nhận nổi.

"Từ sau khi ly hôn trở đi, tôi liền cắt đứt hoàn toàn với anh ta. Nhiều chuyện như vậy, nhiều người như vậy, khiến tôi đau đớn tựa như dao đâm, ở chỗ này." Cô chỉ vào ngực, dòng nước mắt rơi xuống lã chã. "Anh ta có thể không yêu tôi, nhưng không thể lần lượt khiên tôi cảm thấy nhục nhã. Gọi tới thì tới, nói đi thì đi. Anh ta coi tôi là cái gì? Trước kia là bố thí, hiện tại coi là con rối. Trong lòng tôi có quá nhiều hố sâu ngăn cách, không vượt qua được, tôi và anh ta là không thể nào. Tần Lãng, tôi có quyền được sống cho chính mình, đúng hay không?"

Ngữ khí kiên định, ánh mắt lại không nói dối được, cô đã hoảng sợ không còn cách lựa chọn. Tuyên Tiêu luôn có bản lĩnh điều khiển tâm tình của cô.

"Tiểu Ảnh, em xác định không muốn trở lại như trước sao?" Tần Lãng cầm tay cô, giọng nói bình thường, lại rõ ràng mang theo một tia thấp thỏm.

"Ừm." Cô trịnh trọng gật đầu, để chứng minh quyết tâm, còn giơ tay kia lên lập thệ, hai vai thẳng đứng, tâm tình chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hôm nay Tiểu Ảnh ngây thơ bị ép cùng đường, mới tìm tới anh.

"Như vậy thì không nên quá để tâm, thản nhiên một chút, đừng bài xích, đừng chống cự, có thể giải quyết thì giải quyết, không thể giải quyết thì gác lại đó. Tiểu Ảnh, em muốn tôi giúp em làm gì không?" Anh nhìn cô đầy khích lệ.

Chả trách được cô lại tới tìm anh, cô coi anh trở thành cảng tránh gió, giữa bọn họ, cuối cùng cô đã bắt đầu đi tới, Tần Lãng thấy trong lòng nhảy nhót, khóe miệng khẽ cong lên.

Trì Tiểu Ảnh gần như muốn nằm ra bàn.

Giúp gì nhỉ? Giúp đỡ cái gì nhỉ? Có mấy lời đã tràn đến bên môi, nhưng lại không thể nói ra.

Đã từng, người cha cô coi như một ngọn núi cao để dựa, đột nhiên từ bỏ cô và mẹ cô, một thân một mình đi lên thiên đường, cô không thể dùng cơ thể nhỏ bé và yếu ớt nâng nổi gánh nặng gia đình; Tuyên Tiêu đã từng khiến cô muốn cả đời dựa dẫm, lại dùng phương thức nhục nhã nhất, khiến cô không thể không kết thúc cuộc hôn nhân này.

Có ai có thể không muốn được dựa dẫm? Có cái gì có thể vĩnh hằng?

Bầu không khí đột nhiên trầm mặc.

"Có phải muốn rót rượu cho em hay không?" Anh nở nụ cười, rót đầy chén đã trống rỗng cho cô.

"Tần Lãng…" Cô từ từ ngẩng đầu, trên khóe mắt vẫn còn giọt nước mắt.

"Một mình tôi thực sự…. không được, tôi không xác định được giữa

chúng ta là gì, thế nhưng ở cùng anh, tựa như tìm được cảm giác vui sướng và an toàn đã mất từ rất lâu rồi, không cần lo lắng điều gì cả, cũng không phải lo lắng nữa, dù cho ngày mai là tận thế, hay phạm vào một sai lầm lớn, cũng không liên quan. Tôi…. Muốn…. "

Tần Lãng đoán được cô muốn nói cái gì, tuy rằng đây không phải là yêu, mà coi anh là bến đỗ tránh bão, nhưng cô cũng chỉ nghĩ đến anh, không phải là người khác. Nhất định là cô nói ra như vậy, tất nhiên trong lòng đã có sự chuẩn bị để tiếp nhận anh.

Anh không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này.

Bắt được cơ hội, mọi thứ mới có khả năng.

Ánh mắt của anh bỗng nhiên mềm mại, nhẹ nhàng đã mở miệng, nghe được tự mình vấn: "Em muốn gì?"

Trì Tiểu Ảnh hoảng hốt làm đổ chén rượu, rượu chảy tràn trên bàn, cô nghiêng đầu qua một bên, ổn định hô hấp, đột nhiên cảm thấy bản thân mình quá ích kỷ.

"Tôi không muốn, không muốn."

Tần Lãng đã nói, lần đầu tiên hôn nhân thất bại, sao còn có thể thất bại lần thứ hai? Đây là chuyện giữa cô và Tuyên Tiêu, không thể kéo theo Tần Lãng, cô có ý nghĩ như vậy, là bất công với Tần Lãng. Không người nào có thể tới cứu rỗi cô, chỉ có tự mình cô thôi.

Tần Lãng nhìn ánh mắt của cô.

"Em thích tôi sao, Tiểu Ảnh?"

"Tôi…"

Ôi, tại sao trước mắt lại có thể có hai Tần Lãng, còn lúc ẩn lúc hiện khiến cô nhìn thấy không rõ lắm.

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, Tần Lãng.….tôi thích anh, bởi vì anh quý trọng … tôi…. bảo vệ tôi…. đau lòng vì tôi… như ba…. như anh trai….. như…. "

"Rầm."

Đột nhiên cô nằm úp sấp trên mặt bàn, say tới bất tỉnh, mái tóc xõa tung che khuất gương mặt.

Tần Lãng sờ mũi một cái, thất thần cười lên thành tiếng, anh đi tới, ôm lấy cô, cô dựa sát vào bàn tay của anh, như con mèo thoải mái cọ cọ vào.

Anh bình tĩnh lại trong thoáng chốc.

Chỉ sau chốc lát chần chừ, đi vào phòng ngủ, để cô nằm ngang ở trên giường, đắp chăn lên.

Cảm giác mềm mại vẫn còn lưu lại trên tay.

Ngừng lại, anh dè dặt cúi xuống sát gần gương mặt cô, len lén nhìn kỹ.

Ánh sáng nhạt lờ mờ như phác họa vẻ dịu dàng của cô, lông mi thật dài, cánh mũi nhỏ, đôi môi ướt át. Ngoại trừ hô hấp lên xuống đều đặn, hầu như cô vẫn không nhúc nhích, rõ ràng ngủ rất say, nhưng đôi mi thanh tú vẫn còn nhíu chặt lại, cũng không biết còn có suy nghĩ gì?

Yên lặng nhìn một hồi lâu, cho đến khi cánh tay chống tới nỗi mỏi nhừ, anh mới đứng thẳng lưng, thì thầm nói rằng: "Tiểu Ảnh, biết không, từ khi em còn là vợ của người khác, tôi đã chờ em rồi. Tôi không muốn làm ba của em, cũng không muốn làm anh trai em, tôi muốn làm chồng em."

Nói xong, anh nở nụ cười, nhẹ nhàng cái trán không để nó nhăn lại. Cô cử động, nghiêng người sang, ngủ rất sâu giấc.

Chương 42: Đúng bệnh hốt thuốc (II)

Editor: Yuè Yīng

Ban đêm lại có tuyết rơi.

Tuyết lẳng lặng bay giống như phấn trắng, rơi nền tuyết cũ còn chưa bị tan ra. Sáng sớm có những người đi lại, để lại những dấu chân thành hàng dài ở trên mặt tuyết, bị những bông tuyết mới phủ lên, dần dần xóa đi những dấu vết trên nền tuyết cũ, trở thành một khoảng trắng xóa.

Tần Lãng mang theo hai ly sữa đậu nành và bánh bao mới ra lò mở cửa đi vào, Trì Tiểu Ảnh vừa mở mắt ra, cơn say rượu khiến đầu cô ong ong như có hàng ngàn cây búa đang gõ liên hồi, cô từ từ chống người ngồi dậy, mở cửa phòng ngủ, cô nghe thấy trong phòng khách có tiếng bước chân, sau đó trong bếp vang lên tiếng chiếc bếp dầu cũ kỹ đang rên rỉ như tàn hơi, tiếng dầu mỡ kêu bùm bụp trong nồi.

Cô chớp chớp mắt, buồn bực khoác áo bước xuống giường, lê đôi dép bằng lông xù đi vào phòng khách.

Cô ngây ngốc đứng đó, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn. Tần Lãng đẩy cô một cái, cô mới bước tới về phía toilet. Trong nhà vệ sinh chật hẹp chỉ chứa được một người, có thêm một chiếc bàn chải đánh răng, có thêm một chiếc khăn lông. Cô bóp kem đánh răng, vừa xúc miệng ra đầy bọt, hai mắt cô đột nhiên trợn to.

"Tần Lãng..."

Cô nhớ lại tối hôm qua không phát sinh chuyện gì, thế nhưng ký ức chỉ dừng lại vào lúc trước khi uống rượu, sau đó chuyện gì đã xảy ra? Sao sáng sớm Tần Lãng đã ở trong nhà trọ của cô?

Đột nhiên tư tưởng như tóm được vấn đề then chốt, đầu tiên là khuôn mặt trắng bệch, sau đó khó chịu đến đỏ bừng.

"Tần Lãng..."

Cô lề mề bước ra toilet, mười ngón tay xoa vào nhau.

"Đêm qua, tôi say thật khủng khiếp phải không?"

Cô cúi đầu, trong đầu "ầm" một tiếng, hình như quần áo trên người cũng đã được thay.

Tần Lãng đang bày chén đũa, vốn là muốn ốp cho hai người hai quả trứng gà, kết quả là không thành công, trứng gà ở trong nồi dính lại với nhau thành một khối, anh đành đổi thành trứng rán.

"Em khá tốt, không có biểu hiện xấu, chỉ có điều nửa đêm ói ra một lần. Lại đây, mau ngồi xuống, uống chút sữa đậu nành làm ấm dạ dày. Ở đây cũng khá tốt đấy chứ, buổi sáng muốn ăn gì cũng có."

Tần Lãng ấn cô ngồi xuống.

Cô xấu hổ tới nỗi chỉ muốn chết quách đi, không cần hỏi, nhất định là Tần Lãng thay quần áo cho cô.

"Thực sự không xảy ra chuyện gì khác nữa?" Cô lấy dũng khí hỏi.

Tần Lãng ngẩng lên nhìn cô, hỏi: "Em muốn xảy ra chuyện gì?"

Tay anh đặt ở trên vai cô.

Hai đầu gối của cô chạm vào nhau, run rẩy. Chưa bao giờ có một khoảnh khắc như vào thời điểm hiện tại, để cô ý thức được rõ ràng rằng: hóa ra Tần Lãng là một người đàn ông, một người đàn ông anh tuấn, một người đàn ông nguy hiểm, một người đàn ông khiến cô không thể hít thở nổi.

Tần Lãng lớn hơn cô 15 tuổi, có lúc, cô coi anh như trưởng bối, mà trưởng bối thì không có giới tính. Nếu như cô và trưởng bối có suy nghĩ vượt giới hạn, vậy giống như loạn luân, khiến cô cảm thấy rất hoang đường. Đương nhiên Tần Lãng không phải là trưởng bối của cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nắm chặt tay cô ở trong lòng bàn tay mình.

"Bầu không khí đêm qua đúng là lộn xộn, nhưng em còn chưa chuẩn bị cho tốt, hơn nữa tôi cũng không muốn giữa chúng ta phát triển quá nhanh, tôi... Sợ em hối hận. Thế nhưng cũng không phải là tôi không có thu hoạch, tôi được nghe em thổ lộ."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu: "Tôi... Thổ lộ cái gì?"

Làn môi đã rơi vào bên má cô, anh khẽ hôn nhẹ, vuốt ve thân thể run rẩy của cô.

"Tiểu Ảnh, em nói em thích ở bên anh. Anh đã từng do dự vì khoảng cách chênh lệch tuổi tác giữa chúng ta, nhưng bây giờ anh không muốn chần chừ. Tiểu Ảnh, anh thực sự nguyện ý chăm sóc em... cả đời."

Cô tựa vào lồng ngực anh, cảm nhận dường như đó là đại dương bao la ấm áp.

Cuối cùng Tuyên Tiêu đã thành công dồn cô đến sát biên giới.

Ngày hôm nay, cô đi làm trễ.

"Tan tầm anh tới đón em, một vài ngày nữa là lễ Giáng Sinh, chúng ta đi dạo phố."

Tần Lãng sống ở nước ngoài nhiều năm, quen đón ngày lễ theo dương lịch.

Dọc theo con đường này, anh vẫn một tay lái xe, tay kia nắm tay Trì Tiểu Ảnh từ đầu tới cuối. Sau khi nói rõ tất cả, thái độ của anh với Trì Tiểu Ảnh lập tức mạnh dạn một cách chừng mực.

"Đêm nay không được, em phải đi tham gia hôn lễ của một người bạn."

Giữa hai người có bước phát triển nhảy vọt như vậy, cô còn không phản ứng kịp.

"Đồng ý với anh, tối hôm nay không được chạm vào rượu." Tần Lãng lấy túi xách từ phía sau đưa cho cô. "Nếu như tiệc rượu tan trễ, gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em."

Sắc mặt cô ửng hồng, gật đầu, vẫn không dám hỏi tối hôm qua anh ngủ ở đâu? Cô sợ đáp án đó sẽ làm cô tan vỡ.

Phòng làm việc của viện trưởng đóng cửa, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, hình như có khách tới chơi.

Cô vội vàng mở máy vi tính ra, mở bản thảo ngày hôm qua còn chưa viết xong, tiếp tục phấn đấu. Vừa nhấn nút save, cô thở phào nhẹ nhõm, lại soi lại một lần, in ra.

Phòng làm việc của viện trưởng mở cửa, cô lễ phép xoay người, mỉm cười, ý cười còn chưa tỏa ra hết liền đông cứng lại bên môi, lông tơ toàn thân như dựng thẳng.

Sắc mặt Tuyên Tiêu không thay đổi quay ra gật đầu với cô, quay đầu lại bắt tay chào viện trưởng.

"Viện trưởng, anh ta... Tới làm gì?"

Trì Tiểu Ảnh nhìn theo Tuyên Tiêu xuống lầu, liền lao vào phòng viện trưởng. Viện trưởng cất chén trà trên bàn xong mỉm cười nhìn cô.

"Chớ khẩn trương, là việc công, không phải việc tư."

"Viện thiết kế của chúng ta và phòng làm việc của anh ta có liên hệ sao?"

"Trước đây không có, hiện tại có." Viện trưởng cười đầy hàm ý.

"Là chuyện gì ạ?"

"Tiểu Ảnh, con thu xếp lại chuyện của mình đi, cô sẽ tìm người tới thay thế công việc của con rất nhanh thôi."

"Vì sao?" Cô hỏi vô ích, tuy rằng đáp án này cô đã sớm biết trước, nhưng cô hy vọng là cô nghĩ lầm rồi. Viện trưởng dịu dàng vén tóc mai cài lại sau tai cho cô.

"Bởi vì có một công việc còn cần con hơn."

"Cô đồng ý với anh ta?" Gương mặt của Trì Tiểu Ảnh trắng bệch.

Viện trưởng gật đầu: "Thư ký của cô có thể tìm người khác, thế nhưng Văn Phòng Tuyên Tiêu cũng không thể một ngày vô chủ."

"Viện trưởng, nếu như con xử lý tốt những chuyện bên kia, cô... cô còn để con trở về sao?"

Viện trưởng mỉm cười không trả lời, để bảo cô mang bản thảo báo cáo của hội nghị ngày hôm nay tới đây.

Cô máy móc xoay người, cảm thấy trời sắp sập xuống.

Viện trưởng ở phía sau cô khẽ than nhẹ một tiếng, cầm điện thoại lên.

"Bối Bối, sau này không được tùy tiện giới thiệu đối tượng cho Tiểu Ảnh nữa. Con đừng hỏi có chuyện gì, không được là không được. Có ai tốt, con tự giữ lại cho mình là được."

Ngày hôm nay Bách Viễn kết hôn.

Hôn lễ này quả thực chính là một đại hội của thành phố Tân Giang, hôn lễ tổ chức ở khách sạn hàng đầu Tân Giang, hầu như những lãnh đạo cao cấp đều có mặt, tổng cộng đặt năm mươi bàn. Có một đoàn lễ nghi chuyên nghiệp phụ trách tiếp đãi khách, dẫn khách ngồi vào vị trí.

Tâm trạng Trì Tiểu Ảnh vô cùng tồi tệ, nhưng vẫn phải tới.

Khi đến nơi, khách khứa đã tới tương đối đông đủ, Bách Viễn và cô dâu đứng ở một cổng hoa đón khách.

Thấy cô dâu, cô lại càng hoảng sợ, tuy rằng áo cưới là nhãn hiệu nổi tiếng và quý giá, trang điểm rất tinh xảo, nhưng dù sao cũng là kết hôn lần thứ hai, hơn nữa tướng mạo quá mức tầm thường.

Ai đó đã nói: nếu như phụ nữ không xinh đẹp, thì có khí chất là được rồi; nếu như không có khí chất, vậy nhất định phải dễ thương; nếu như không đáng yêu, vậy nhất định phải lương thiện.

Hình như dùng một từ "Dữ" để hình dung cô dâu thôi cũng chưa đủ, cằm hếch, mắt trợn lên, nhìn mọi người cũng chỉ dùng một từ Liếc, chỉ có đối với Bách Viễn thì mới mỉm cười.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh chua chát, hai tay đưa lễ vật được đóng gói rất tinh xảo đẹp mắt. Bách Viễn cảm ơn muốn đưa tay nhận lấy, đột nhiên cô dâu đoạt lấy, ném cho phù dâu ở phía sau.

"Đi vào trong, tìm chỗ ngồi đi."

Sắc mặt của Bách Viễn lập tức u ám.

"Đây là bạn tốt nhất của anh." Anh ta tức giận trừng mắt nhìn cô dâu.

"Tốt tới mức nào?" Cô dâu đảo mắt một vòng, rồi đột nhiên đổ dấm.

"Cục trưởng Bách là học trưởng của tôi." Trì Tiểu Ảnh nhân nhượng cho khỏi phiền, cướp lời: "Chúc mừng hai vị."

Vội vàng đi thẳng vào bên trong như chạy trốn, phía sau, Bách Viễn còn đang dỗ dành cô dâu, cô thở dài một hơi.

"Bách Viễn."

Cô còn chưa tiến vào phòng khách, nghe được một tiếng cười lạnh tới chói tai, có chút mỉa mai: "Anh phong lưu vui vẻ, sẽ không quan tâm tới sự sống chết của tôi sao? Vậy cũng thật là không có thiên lý."

Tất cả khách khứa trong phòng đều nghe được, kinh ngạc nhìn về phía bên ngoài.

Trì Tiểu Ảnh quay đầu lại, cả người Yên Nam Nam mặc trang phục đỏ rực, nũng nịu với Bách Viễn, hai tay chống nạnh.

Nhân viên phục vụ của khác sạn mới đầu cho rằng cô ta là khách, không ngăn cản, hiện tại nhìn thì không giống như vậy, vội tiến lên định kéo cô ta ra ngoài.

"Đừng đụng vào tôi, tôi là vợ trước của anh ta, tới chúc mừng không được sao?"

Nhân viên phục vụ sững sỡ đứng bên cạnh.

"Cô tới làm gì?" Gương mặt Bách Viễn gần như méo xệch, trong mắt cô dâu như sinh ra hai luồng lửa, tức giận thân phận của Yên Nam Nam, vừa tức cô ta cướp đoạt danh tiếng của mình, không có nơi phát hỏa, nắm lấy cánh tay Bách Viễn cắn mạnh một cái.

Bách Viễn đau đến nỗi nhếch miệng, cũng không dám phát ra tiếng nào.

"Anh nói tôi tới làm gì sao?" Yên Nam Nam không hề tỏ ra yếu kém, hỏi.

"Cô cứ nhất định phải nói trong ngày hôm nay sao?" Bách Viễn không khống chế được cơn tức giận, cao giọng.

"Tôi nghĩ hôm nay là ngày tốt, anh đưa số tiền thuộc về tôi cho tôi, tôi sẽ biến đi ngay lập tức."

Sắc mặt của Bách Viễn đột nhiên thay đổi: "Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện..." Anh quay lại cười cười với những người xúm lại xem, kéo Yên Nam Nam đi ra bên ngoài.

"Bách Viễn!" Cô dâu dậm chân, kêu khàn cả giọng.

Bách Viễn quay đầu phất tay một cái với cô ta.

"Anh lập tức quay lại ngay."

Ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn chùm pha lê trong khách sạn, phản chiếu gương mặt anh ta, hoảng hốt kinh hoàng.

Chương 43: Đúng bệnh hốt thuốc (III)

Editor: Lữ

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Bản Wedding March (Hành khúc đám cưới) vang lên, chú rể tiến vào, tiếng vỗ tay như sấm nổ. Nhưng ai cũng có thể trông thấy nụ cười miễn cưỡng của chú rể, thậm chí khuôn mặt của Bách Viễn còn hằn rõ năm dấu ngón tay. Khách mời ra sức uống rượu, chúc mừng, chọc phá chú rể, dù thế nào đi nữa, vẫn cảm thấy buổi hôn lễ này thiếu thiếu một chút gì đó.

Trì Tiểu Ảnh ngồi ở một cái bàn trong góc, khách cùng bàn hình như là bạn bè của cô dâu, không hề kiêng kỵ đem Bách Viễn và chồng trước của cô dâu ra so sánh, nói thẳng Bách Viễn hời to.

Cô nghe không lọt, đứng dậy vào trong toilet, sau đó đi về phía sảnh ngoài hóng gió, nghe thấy tiếng cụng ly lớn ly nhỏ, cô chán nản cụp mi mắt. Nếu không phải áo khoác còn ở bên trong, cô đã định bụng trực tiếp rời khỏi nơi ấy.

"Tiểu Ảnh, sao em lại ở đây?" Cánh cửa dẫn thẳng ra sảnh bị kéo, Bách Viễn đi đến, tay kẹp điếu thuốc.

Cô xoay người, vờ như không nhìn thấy dấu tay trên khuôn mặt Bách Viễn, im lặng đôi chút, lên tiếng: "Yên Nam Nam đâu?"

"Đi rồi. Cô ấy bây giờ không người che chở, túi của chỉ huy Hồng có chiếc quần lót của cô ấy, bí mật này bị công khai, chẳng khác nào tai họa đối với cô ấy, các đơn vị thi công không ai dám nhận cô ấy. Bình thường tiêu xài hoang phí, bây giờ tiền bạc túng quẫn, chạy đến đòi tiền anh, đúng là điên rồi." Bách Viễn một hơi nói một câu dài, trông thấy Trì Tiểu Ảnh không phản ứng, cười xòa, ngừng lên tiếng.

Trì Tiểu Ảnh chăm chú quan sát Bách Viễn một lúc lâu: "Anh nên vào đi, đừng để cô dâu đợi lâu quá."

Bách Viễn không nói gì, dời mắt lên bầu trời đen thẳm, đông lạnh, ngày mai nhiệt độ lại giảm nhiều.

"Bách Viễn, anh yêu cô ấy không?" Cô vẫn không nhịn được, câu hỏi vẫn luôn chực chờ trong lòng.

"Tiểu Ảnh, trước đây, anh thật sự yêu Yên Nam Nam, vì yêu nên kết hôn, kết quả thì sao? Em cũng yêu Tuyên Tiêu nên mới kết hôn, bây giờ thế nào? Yêu, chính là khi trẻ người non dạ ăn chưa no lo chưa tới, không ốm mà rên, cho thơ ca tìm chút tư liệu, không thể là thật được. Lần này, anh vì tương lai của mình kết hôn, lấy cô ấy, anh lập tức tiền đồ rộng mở, có thể không cần phấn đấu hai mươi năm, có gì là không tốt? Vả lại vợ là một vật trang trí, muốn đàn bà đẹp, tìm bên ngoài là có." Bách Viễn bỡn cợt nhả ra một làn khói.

Lần này, Trì Tiểu Ảnh không lên tiếng, cúi đầu siết áo lại, sau đó, vượt qua anh, đi vào căn phòng huyên náo.

Vừa ngồi xuống, phát hiện người phụ nữ ngồi cùng bàn đang chỉ chỉ một bàn khác, không biết đang nói gì, che miệng, cười một cái đến mê hoặc lòng người.

Cô lần theo ánh mắt, ngừng một chút, liền thu lại. Không ngờ Tuyên Tiêu cũng đến tham dự hôn lễ, bàn kia, đều là bạn học của Bách Viễn, cũng rất thân với Tuyên Tiêu trước đây. Khuôn mặt Tuyên Tiêu đúng thật rất điển trai, thư thái, như làn gió xuân.

Trai đẹp như vậy, là phụ nữ, ai nhìn cũng choáng, chỉ riêng mình cô là vô cùng bình tĩnh.

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy một giây cũng không thể nán lại, cô cầm áo khoác và túi, cũng không chào hỏi, đi như trốn ra khỏi đại sảnh.

Cô đi thẳng đến cổng nhà hàng, ngoắc taxi, cô còn chưa kịp lên xe, sau lưng đã có một người đuổi theo gọi cô.

"Trì Tiểu Ảnh." Tuyên Tiêu gọi đích danh.

Trì Tiểu Ảnh không quay đầu lại, chỉ là giọt nước mắt cứ như vậy lăn xuống.

"Tôi không nói gì cả, em sao thế?" Tuyên Tiêu cau mày một cái, phất tay ra hiệu cho taxi lái đi. "Tôi chỉ đến nói cho em biết, ngày mai công ty Long An ở Bắc Kinh đến dự chi công trình cầu vượt sông Đại Kiều, sau đó ký hợp đồng, em nhất định phải có mặt ký tên."

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy trong lòng buồn bực khôn tả, mỗi khi như vậy, cô chỉ biết liều mạng cắn môi, cho đến khi đầu lưỡi cảm thấy vị ngọt.

Cô giơ tay lau nước mắt, đi thẳng, Tuyên Tiêu đuổi theo: "Sáng mai mười giờ, ở phòng họp." Anh lặp lại.

Trì Tiểu Ảnh đột ngột quay đầu lại, xém chút nữa hai người va vào nhau.

"Tuyên Tiêu, anh có bản lĩnh thì ăn sạch tôi luôn đi, được không?" Trì Tiểu Ảnh khóc nấc: "Tôi mềm lòng, phòng làm việc là Tuyên Tiêu anh hao tổn tâm huyết bao nhiêu năm mới được quy mô như hiện nay, anh biết tôi luyến tiếc không nỡ phá hủy. Nhưng mà đây chỉ là tôn trọng thành quả lao động của người khác, không phải là lưu luyến anh. Tuyên Tiêu, chúng ta đã ly hôn. Sau khi ly hôn, chúng ta không ai liên quan đến ai nữa. Công việc trước đây của tôi tuy rằng lương không cao, nhưng tôi thu được danh dự từ đó, đó là giành được bằng năng lực của chính mình, không cần dựa vào ai, tôi mệt nhưng vui vẻ. Không nói đến sáu mươi phần trăm cổ phần, hay là giao phòng làm việc của anh cho tôi, tôi còn phải ở cạnh bên anh nữa, Tuyên Tiêu, đây là chuyện tôi vô cùng không tình nguyện. Ly hôn là tôi nói ra, anh không nợ tôi gì cả, chúng ta đừng tiếp tục dây dưa nữa."

"Nếu như tôi có mặt ở phòng làm việc khiến em không vui, tôi có thể rời đi, điều khiển công việc không chỉ có lãnh lương mà không làm, em làm không được, thì không có cơm ăn, cực khổ trăm phần so với hiện tại, em gặt hái được gì không liên quan đến tôi." Giọng điệu Tuyên Tiêu không chút nào nhượng bộ.

Trì Tiểu Ảnh thất vọng cười khổ, thật sự không còn cách nào: "Tuyên Tiêu, tôi. . . đã chuẩn bị đón nhận người đàn ông khác." Cô lôi Tần Lãng ra.

"Chúc mừng." Giọng Tuyên Tiêu không mấy ngạc nhiên, cũng không nghe ra chút nào ngoài ý muốn.

Bầu không khí yên ổn trở lại, nhất thời hai người không nói gì. Trước mặt Tuyên Tiêu, bản thân vĩnh viễn là một kẻ thất bại, có lẽ do bản thân quá đa tình, thật sự anh ấy xuất phát từ lương tâm chia cho mình một phần tài sản, không hề có ý gì khác.

"Vậy thì gặp lại sau." Tâm trí lấp kín bỗng chốc rỗng tuếch, lại nói, ra vẻ mình có làm gì đó, nghe lời Tần Lãng, điềm nhiên như không.

"Tôi đưa em về." Tuyên Tiêu khách sáo mở miệng.

"Không, không. . . xe của anh, tôi sợ."

Trì Tiểu Ảnh phất phất tay: "Tuyên Tiêu, trước pháp luật tôi chịu thua, ngày mai tôi sẽ đến văn phòng Tuyên Tiêu như anh mong muốn, nhưng tôi chỉ ở đó ba tháng. Sau ba tháng, nếu như anh không thể mua cổ phần trong tay tôi, tôi sẽ bán cho những người khác, tôi nghĩ có rất nhiều người hứng thú, đây cũng là điều pháp luật cho phép." Nói xong lời này, cô băng qua đường, lẻ loi đi về phía ngọn đèn sâu hút.

Tuyên Tiêu im lặng nhìn cô rời xa, cho đến khi không còn thấy nữa, mới xoay người.

Tại sao mềm lòng? Bởi vì để tâm.

Ngày hôm sau, Trì Tiểu Ảnh đến viện thiết kế trước. Người thay thế vị trí của cô đã được chọn, viện trưởng cũng đã đến. Cô dẫn theo thư ký mới đi tham quan phòng tài liệu, hướng dẫn từng ngăn kéo một, di động vang lên, kế toán Lưu từ văn phòng Tuyên Tiêu gọi đến, hỏi khi nào tổng giám đốc Trì đi, anh ta có nhiều ngân phiếu định mức cần phê duyệt. Tiếp đến, là tổ trưởng tổ định giá, có một công ty bất động sản mới hoàn thành xong, đợi nghiệm thu, muốn mời văn phòng Tuyên Tiêu đến định giá. Nửa giờ ngắn ngửi, di động của Trì Tiểu Ảnh cũng sắp bị nhân viên của văn phòng Tuyên Tiêu gọi đến hỏng.

"Thư ký Trì, đến đây được rồi, nếu chị có việc cứ đi trước đi!" Thư ký mới vô cùng quan tâm hỏi han.

Trì Tiểu Ảnh nhấc tay, nhìn đồng hồ một chút đã sắp mười giờ, cô vội vã xuống lầu, mới vừa ra khỏi cổng chính, đã thấy chiếc xe thương vụ của văn phòng Tuyên Tiêu chờ ở bên ngoài. Cô nhủ thầm, nếu như cô xuống

trễ chút nữa, có thể nhân viên trong văn phòng làm việc Tuyên Tiêu trói cô xuống xe hay không?

Lần này đi vào văn phòng Tuyên Tiêu, nhân viên không giống như trước chỉ gật đầu chào cô, bây giờ nhất loạt đứng lên, hướng về cô hành lễ: "Chào tổng giám đốc Trì!"

Ninh Y kia nhìn thấy cô, giống như chuột nhìn thấy mèo, lúc chào hỏi, giọng nói cũng run lẩy bẩy.

Bàn làm việc của Tuyên Tiêu ở trong cùng, bên trên chất đầy bản vẽ, tài liệu, cũng không khác mấy những nhân viên xung quanh. Vẻ mặt Trì Tiểu Ảnh cũng mờ tịt bất lực, cô quen làm lính, đột nhiên lên làm chỉ huy, cũng không biết phải chỉ tay thế nào.

Tuyên Tiêu tiến lên trước, dẫn Trì Tiểu Ảnh vào phòng họp, Ninh Y mang theo văn kiện của buổi họp, không tự nhiên đi sau lưng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, thật ra thì, không mấy người hiểu vợ chồng tổng giám đốc Tuyên thay phiên làm chủ, kẻ hát người xướng, nhưng mặc kệ là hát thế nào, không liên quan đến họ, muốn làm gì thì làm.

Công ty xây dựng Long An đến bốn người, hai phó tổng giám đốc, một trưởng ban công trình, một trưởng ban tài vụ, ngồi uống trà.

Tuyên Tiêu giới thiệu Trì Tiểu Ảnh: "Đây là tổng giám đốc Trì của văn phòng chúng tôi, đây là tổng giám đốc Dương của công ty xây dựng Long An."

Trì Tiểu Ảnh cười ôn hòa, dùng tay ra hiệu mời.

Đoàn người của tổng giám đốc Dương kinh ngạc nhìn Tuyên Tiêu, ở cuộc họp mở thầu hai ngày trước, vẫn còn là do Tuyên Tiêu quản lý, xoay người một cái liền đổi chủ. Trước mặt không tiện hỏi, chung quy họ cũng chỉ nhắm vào Tuyên Tiêu, chỉ cần có Tuyên Tiêu, ai làm chủ cũng được.

Hợp đồng, công ty Long An đã sớm chuẩn bị xong, trưởng ban công trình đưa một bản cho Trì Tiểu Ảnh. Trì Tiểu Ảnh tựa như phải bỏng, quay đầu nhìn Tuyên Tiêu, ánh mắt anh chăm chú quan sát hai, ba bản vẽ

công trình cầu vượt đại kiều, lại nhìn Ninh Y, người phía sau căn bản đến dũng khí nhìn cô cũng không có.

Trời ơi, vừa đến đã áp đảo tinh thần rồi. Tình hình thế nào cô cũng không biết, ngay cả một lời nhắc nhở cũng không có sao? Cái gọi là ký hợp đồng, chẳng qua như ra chợ cò kè mặc cả được gọi cho văn hoa mĩ miều lên, tính chất cũng như nhau cả thôi, thế nhưng dù sao cũng có một giá quy định, sau đó hạn mức cao nhất là bao nhiêu, thấp nhất là bao nhiêu, phải không?

"Tổng giám đốc Trì, tình hình kinh tế hiện tại không tốt, không dễ kiếm tiền đâu nhỉ!" Mọi biểu cảm của Trì Tiểu Ảnh đều lọt vào mắt tổng giám đốc Dương của Long An, cười tinh quái. "Con đường kiếm tiền qua các công trình càng khó khăn hơn, công ty xây dựng nhiều vô số kể. Năm nay công ty chúng tôi nhận vài công trình, vốn quay vòng đặc biệt khó khăn. Liên quan đến hợp đồng, trước đây chúng ta đã bàn xong, nếu như trúng thầu, án công trình khoản giá thiên phần có năm phần thành, nếu như không trúng, phó ngũ vạn khối khổ cực phí, khà khà, tài nghệ của tổng giám đốc Tuyên, đương nhiên không thể không trúng, chỉ là kinh tế của công ty tôi có hơi khó khăn, năm phần kia có thể chuyển thành ba không?"

Hai đoạn công trình này giá trị không nhỏ, lên tới hàng trăm triệu, dựa vào tỷ lệ kia, nghĩ thôi cũng đau lòng. Trì Tiểu Ảnh sửng sốt đôi chút, mở hợp đồng, quả nhiên số tiền kia cao bằng trời. Cô lại nghiêng đầu nhìn Tuyên Tiêu, dáng vẻ Tuyên Tiêu một chút cũng không đổi.

Các thớ cơ trên khuôn mặt cô cứng lên, da đầu căng ra, Tuyên Tiêu thấy lửa không dập, nếu như hỏng, cũng không hoàn toàn do lỗi của cô. "Tổng giám đốc Dương, nói như vậy cũng không sai. Kinh tế trì trệ thế này, hẳn là phải giảm chi phí nhiều mặt, tuổi nghề của công ty xây dựng lại cao như thế, nhân viên hẳn là vô cùng ưu tú, hà tất phải đưa bản hợp đồng này giao tiền ra cho người ngoài chứ?"

Bốn người của công ty Long An bị câu nói của Trì Tiểu Ảnh làm cho bất ngờ, người phụ nữ này rốt cuộc có hiểu hay không, đây là bớt một thêm hai, thế nào lại đem thành không bán? Da mặt Tuyên Tiêu bắt đầu căng ra, mím chặt môi.

Tổng giám đốc Dương cười khan: "Tổng giám đốc Trì thật biết nói đùa, nhân viên kỹ thuật công trình trình độ có cao đến đâu đi chăng nữa, cũng

không thể mang so sánh ngang hàng với tổng giám đốc Tuyên được. Công trình lớn thế này, chỉ có thể mời tổng giám đốc Tuyên ra tay thôi."

"Nếu Dương tổng cũng đã nói chỉ có tổng giám đốc Tuyên mới có thể, vậy thì ông cho rằng bản hợp đồng không đáng với cái giá đó ư?"

Xong rồi, tú tài gặp nhà binh, có lý cũng không nói rõ được. Tổng giám đốc Dương cứng hàm, nhìn sang Tuyên Tiêu cầu cứu.

Tuyên Tiêu căn bản không đáp lại ánh mắt của ông ta.

Ninh Y đang ghi chép liếc trộm Trì Tiểu Ảnh, nhớ đến bản thân có ý đồ với Tuyên Tiêu, không khỏi có chút sợ hãi.

Bầu không khí trong phòng họp nhất thời lâm vào cảnh bế tắc.

Một phó tổng giám đốc khác khẽ nói bên tai tổng giám đốc Dương, tổng giám đốc Dương nhìn chằm chằm Trì Tiểu Ảnh, bất đắc dĩ nhắm mắt cam chịu.

"Tổng giám đốc Trì, thôi được, chúng ta mặc dù là lần đầu hợp tác, hai bên nhường nhau một bước, bốn phần nghìn là tối đa, nếu được thì chúng tôi ký ngay, không được thì chúng ta đợi lần sau hợp tác vậy."

Trì Tiểu Ảnh không biết làm thế nào, lặng lẽ đá chân Ninh Y một cái, Ninh Y ngồi bên bất lực, cô gấp đến mức trán túa mồ hôi, bất đắc dĩ, thò tay đẩy đẩy Tuyên Tiêu.

Rốt cuộc Tuyên Tiêu cũng từ từ ngẩng đầu lên, quay sang cười cười với tổng giám đốc Dương, bàn tay ở phía dưới, kéo lấy tay Trì Tiểu Ảnh, viết trong lòng bàn tay của cô: "Chuyện gì?" Đầu ngón tay chạm nhẹ vào lòng bàn tay, tê rần, cũng rất thân mật, khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh đột nhiên ửng đỏ.

"Thấp nhất là bao nhiêu?" Bàn tay Trì Tiểu Ảnh vô cùng nóng.

Tuyên Tiêu không chút lo lắng ghi vào: "6", khuôn miệng Trì Tiểu Ảnh đột nhiên biến thành chữ O tròn vành vạnh.

"Tổng giám đốc Trì đã suy nghĩ kỹ chưa?" Tổng giám đốc Dương nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt.

"Sáu phần, là giá chót."

Tổng giám đốc Dương liếc nhìn vị phó giám đốc còn lại, vô cùng bất ngờ. "Tổng giám đốc Trì cô đang nói đùa đấy à?"

Bàn tay Trì Tiểu Ảnh vẫn bị Tuyên Tiêu nắm lấy, cô muốn rút ra mà rút không nổi, sợ người đối diện nhìn thấy, lại không tiện có động tác gì mạnh, buộc lòng để anh tùy ý: "Tôi nói vô cùng nghiêm túc. Chúng tôi ra giá như vậy nhất định có lý do, nếu như tổng giám đốc Dương có thể chấp nhận, chúng ta hợp tác vui vẻ."

Đôi mắt tổng giám đốc Dương híp thành một đường chỉ mảnh: "Tổng giám đốc Trì đúng là một người khảng khái, đây là chuyện lớn, chúng tôi còn phải về báo cáo một chút."

"Đương nhiên, chúng ta sẽ liên lạc lại sau." Giọng nói của Trì Tiểu Ảnh nhỏ đi một chút, cảm thấy việc lần này sắp hỏng đến nơi.

"Tổng giám đốc Trì cô cũng nên cân nhắc kỹ lại đi, phần trăm như như vậy, hình như lần đầu nghe đến, tổng giám đốc Trì tuổi vẫn còn quá trẻ đi." Người của công ty Long An rời khỏi, tổng giám đốc Dương quay đầu lại lên tiếng.

"Chỉ cần đảm bảo công ty Long An trúng thầu, tuổi tác này của tôi không liên quan." Trì Tiểu Ảnh cười, vẫy tay chào, trông thấy vẻ mặt căng ra của tổng giám đốc Dương.

Xe đi đã xa, người cũng rời khỏi, trên bậc thang chỉ còn hắt lại cái bóng nhỏ của cô dưới tuyết. Cô vươn tay ra, ngây ngô nhìn, lòng bàn tay vẫn còn chút hơi ấm, vừa rồi cô và Tuyên Tiêu tiếp xúc, khiến cô khẩn trương đến mức hô hấp trì trệ.

Cô không khỏi có phần tức giận, đẩy cửa đi vào.

Tuyên Tiêu đã nhanh chóng trở lại bàn làm việc, cô đứng bên cạnh bàn của anh: "Tại sao trong phòng họp anh không nói trước giá cho tôi biết?" Cô dùng âm lượng chỉ mình anh nghe thấy để chất vấn.

"Bởi vì người chủ trì công việc là em, đương nhiên do em quyết định." Tuyên Tiêu chậm rãi ngắm nghĩa bản vẽ trong tay.

"Nhưng. . . nhưng. . . sáu phần nghìn có phải là rất cao không?"

"Chưa bao giờ cao như vậy."

"Vậy sao anh còn nói với tôi!"

"Tôi chỉ đề xuất ý kiến, quyết định là ở em mà."

"Anh biết thừa tôi cái gì cũng không biết, anh cố tình hại tôi làm hỏng công việc lần này, phải không?" Ánh mắt phẫn nộ cô hận không để đâm anh.

"Không phải vẫn chưa có câu trả lời chính thức ư, sao lại cho rằng hỏng? Tự tin lên một chút nào." Tuyên Tiêu nói xong, lại cặm cụi vào bản vẽ.

"Tổng giám đốc Trì, khi nào rảnh có thể đến nhóm định giá được không?" Kế toán Lưu mang theo sổ sách của phòng kế toán đến.

"Anh đưa cho tổng giám đốc Tuyên xem trước, rồi đến tôi." Trì Tiểu Ảnh giận không chỗ để bộc phát.

"Tôi không quản lý phần đó, tôi bận nhiều việc." Tuyên Tiêu nói, mắt vẫn không dời đi.

"Tuyên Tiêu. . ." Trì Tiểu Ảnh lại lần nữa hung hăng trừng mắt với anh, thở gấp quay người đi lên lầu.

Tuyên Tiêu thở dài, cười khổ một tiếng, không nên để cô nhận ra, lúc nắm chặt tay cô, cơ thể anh vậy mà lại có phản ứng! Chết tiệt, có trời mới biết từ cơ thể đến con tim, anh có bao nhiêu phần nhớ cô!

Chương 44: Đúng bệnh hốt thuốc (IV)

Editor: Lữ

Ninh Bối Bối đang đắm mình trong mật ngọt đột nhiên gọi điện cho Trì Tiểu Ảnh, hẹn gặp ở tiệm sách Nhàn Ninh. Khi ấy, Trì Tiểu Ảnh đang bắt tay với tổng giám đốc Dương của công ty Long An, cùng nhau chia ra hai bản hợp đồng để ký tên.

Tổng giám đốc Dương không nói thêm điều gì nữa, liên tục nắm tay của Tuyên Tiêu, vẻ mặt nghiêm túc: "Tổng giám đốc Tuyên, từ khi công ty Long An thành lập đến nay, đây là lần nhượng bộ lớn nhất, hi vọng hợp tác vui vẻ."

Tuyên Tiêu đáp ngắn gọn: "Yên tâm!" Nụ cười lãnh đạm ung dung.

Trì Tiểu Ảnh đứng bên cạnh anh, khó nén lòng liếc trộm gò má anh, vẻ kiêu ngạo toát ra từ ánh mắt.

Buổi tối, ban đầu vốn định chiêu đãi nhóm người của tổng giám đốc Dương, nhưng họ nóng lòng quay về Bắc Kinh làm việc, hẹn gặp nhau vào ngày mở thầu, liền tạm biệt.

Nhóm người của tổng giám đốc Dương vừa rời khỏi, phòng làm việc liền huyên náo hẳn lên, các nhân viên reo hò muốn ăn mừng một chút, cũng là để ăn mừng tổng giám đốc Trì. Từng người một mong chờ nhìn Trì Tiểu Ảnh. Trì Tiểu Ảnh quay lưng, đang nói chuyện với Ninh Bối Bối. Cúp điện thoại, cô xoay người lên lầu lấy túi xách, căn bản không để ý đến những việc xảy ra trong phòng làm việc.

Các nhân viên tiu nghỉu trở lại vị trí của mình.

"Đợi đến ngày trúng thầu ăn mừng cũng không muộn." Tuyên Tiêu lên tiếng. "Trong tay mọi người vẫn còn hạng mục khác, ngày mở thầu công trình cầu vượt Đại Kiều cũng không còn xa, năm mới thì ở phía trước, e rằng mọi người phải làm thêm giờ."

Đừng nghĩ rằng Trì Tiểu Ảnh là người có chức vụ cao nhất, mọi người đều hiểu rõ, người chống đỡ cho phòng làm việc vẫn là Tuyên Tiêu.

"Tổng giám đốc Tuyên, làm thêm giờ không thành vấn đề, chỉ cần đến cuối năm tiền thưởng tăng thêm một chút là được." Trưởng ban cầu đường nói lên nỗi lòng của mọi người.

Tuyên Tiêu cười cười, gõ bàn phím, nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh vội vã đi xuống, anh đứng lên: "Tổng giám đốc Trì, tối nay phòng làm việc tăng ca."

Trì Tiểu Ảnh xoa túi xách, chớp mắt vài cái: "Ừm." Có phải muốn cô góp phần hay không?

"Tổng giám đốc Trì, cô thích cơm phần loại nào? Gà miếng? Sườn? Hải sản?" Kế toán Lưu phụ trách bữa tối lên tiếng hỏi.

Văn phòng Tuyên Tiêu không có nhà ăn riêng, buổi trưa dùng ở căn tin chính phụ sát bên. Buổi tối căn tin không có thức ăn, tăng ca đặt mua cơm phần từ tiệm ăn bên ngoài.

"Tôi. . . Tôi và bạn có hẹn, tối . . . không cần chuẩn bị cho tôi." Trì Tiểu Ảnh đột nhiên cảm thấy rất hổ thẹn, dường như bản thân tự bỏ quên mọi người, một mình ra ngoài chơi đùa.

Cô cũng không dám nhìn vẻ mặt của mọi người, giống như đào thoát ra khỏi phòng làm việc.

"Tổng giám đốc Trì." Ninh Y lấy dũng khí đuổi theo.

Trì Tiểu Ảnh dừng lại, buồn bực nhìn về phía cô.

Ninh Y xiêu vẹo đi đến chỗ cô, khuôn mặt đỏ ửng: "Tổng giám đốc Trì, chuyện trước đây là do em tuổi nhỏ. . . ngu ngốc, thật có lỗi, chị có thể tha thứ cho em không?"

Chẳng biết tại sao, trong lòng Trì Tiểu Ảnh xẹt qua một tia chua chát. Rất nhiều chuyện, nếu như có thể đơn giản chỉ một câu xin lỗi là có thể cho qua, vậy thì tốt biết nhường nào.

"Em không cần tôi tha thứ, trong lòng em cảm thấy không cảm thấy lấn cấn gì là được rồi."

Cô nhóc Ninh Y này, xem tình yêu hơn hết thảy mọi thứ, cho rằng mình làm cái gì cũng đúng. Yêu một người không sai, chỉ có điều phải biết

rằng có đôi khi, tình yêu cũng có thể tổn thương người khác.

"Em cực kỳ hối hận. Tổng giám đốc Trì, chị yên tâm, em đối với tổng giám đốc Tuyên đã sớm không còn ý nghĩ gì rồi, em sẽ cố gắng làm tốt công việc của mình. Chị và tổng giám đốc Tuyên sẽ đối xử với em như những nhân viên khác chứ?"

Trì Tiểu Ảnh cười cười, hóa ra đây không phải là dùng thành ý mà nói, mà là một lần thăm dò. Nếu như hôm nay cô không phải là tổng giám đốc Trì của văn phòng, trước mặt cô, thái độ của Ninh Y sẽ như thế nào?

Con người rất thực tế, vậy không sai. Sai là bản thân mình biết quá muộn mà thôi.

"Em không cần lo nghĩ gì cả, tôi chỉ là khách qua đường ở văn phòng." Trì Tiểu Ảnh cho Ninh Y một liều an thần, rồi xoay người, vẫy một chiếc taxi, vội vàng rời đi.

Tiệm sách Nhàn Ninh nằm sâu trong một khu náo nhiệt, đoạn đường không nhỏ nhưng lại khó tìm, bên ngoài trang hoàng theo phong cách cổ điển đơn giản. Bên trong là từng kệ sách, từng loại được trưng bày rõ ràng, toàn bộ nhà sách được quét tước sạch sẽ không chút bụi bặm. Nhân viên tựa như một cậu nhóc, áo sơ mi trắng quần tạp dề sậm màu, trong nhà sách vô cùng yên tĩnh, nhân viên nói chuyện cũng vô cùng nhỏ nhẹ.

Trì Tiểu Ảnh bước chân vào, liền yêu thích nơi này.

Cô nhìn xung quanh, không trông thấy Ninh Bối Bối, tiện tay lấy từ trên giá xuống một quyển sách, lật giở, trong lúc lơ đễnh, từ giữa khe hở của giá sách, cô nhìn thấy phía sau có một không gian không lớn lắm, có vài cái bàn cà phê nhỏ.

Bàn ghế gỗ dày nặng, phong cách tây, màu sẫm, phong thái quý tộc.

Trên bàn có hoa tươi, một chùm đèn từ trên trần nhà chiếu xuống, khiến người khác nhìn vào có cảm giác thư thái, tâm hồn rộng mở, nhưng lại ngăn cách với bên ngoài, hình thành một không gian yên tĩnh.

Cô không tự chủ được bước vào, nhìn thấy bên trong có một người đàn ông nho nhã đang ngồi, trước mặt anh ta đặt một chồng sách, vẻ mặt chuyên tâm khiến người khác tim đập chân run.

"Tần Lãng?" Trì Tiểu Ảnh lấy làm lạ, tại sao anh lại ở nơi này?

Đang trong lúc cô còn mơ hồ, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên đi về phía anh. Người phụ nữ này mặc váy đen, nước da trắng nõn, nhìn ra được cô ấy không trang điểm, chỉ tô một chút son môi nhàn nhạt, tóc buộc tùy tiện phía sau, hoàn toàn không đồ trang sức. Không cố ý trang điểm như vậy không phải là kiêu căng mà là tao nhã, thậm chí có chút cảm giác gia đình. Trì Tiểu Ảnh không những nhìn đến ngây người, người phụ nữ này, cô từng thấy trong album của Tần Lãng, chỉ là khi ấy trẻ hơn so với hiện tại quá nhiều, đứng bên cạnh một Tần Lãng hai mươi tuổi, hai người tay nắm tay.

Người phụ nữ bưng một tách cà phê, khẽ đặt trên bàn Tần Lãng, Tần Lãng ngẩng đầu lên, mỉm cười lại, có một loại liên kết không dùng lời nói. Tần Lãng nở nụ cười ra hiệu cho cô ngồi xuống, hai người từ từ trò chuyện, khi thì trầm ngâm, khi thì mỉm cười, âm thanh khẽ khàng, hoàn toàn không nghe được họ đang nói điều gì.

"Ghen tư?"

Bên tai đột ngột vang lên một giọng nói, dọa Trì Tiểu Ảnh thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Nghiêng đầu nhìn lại, Ninh Bối Bối và cậu thanh niên điển trai, đứng ở sau lưng cô.

"Giới thiệu một chút, đây là bạn thân của cô." Ninh Bối Bối nở nụ cười quyến rũ với cậu chàng.

Cậu thanh niên nhìn Trì Tiểu Ảnh gật đầu một cái.

"Con đi thăm quan để tay chân đầu óc phát triển đi, học thêm gì thì học, cô và Tiểu Ảnh nói chuyện." Ninh Bối Bối đuổi khéo cậu thanh niên đi, kéo Trì Tiểu Ảnh vào góc phòng, kéo ra hai cái ghế nhỏ, hai người ngồi xuống.

"Em nói xem thế giới này nhỏ biết bao, chị hẹn Tần Lãng đến đây cùng chờ em, không ngờ chủ tiệm sách là người quen của Tần Lãng, lại còn thân thiết như thế." Ninh Bối Bối chăm chú quan sát Trì Tiểu Ảnh. "Nói thật đi, trong lòng em có khó chịu không?"

Nói không khó chịu đó là gạt người, nhưng cũng không quá khó chịu, chỉ là có một chút mất mát.

"Bọn họ nhìn qua thật ăn ý." Cô trả lời bâng quơ.

"Ừm, đúng là cùng một kiểu người. Nhưng mà, Tiểu Ảnh, em có cảm thấy không, Tần Lãng đối với người ngoài đều nhã nhặn, khiêm tốn, vô ngữ vô cầu, duy chỉ khi nhìn em, nét mặt có một loại phấn khích dường như không đè nén được."

"Chị đang nói gì đấy?" Trì Tiểu Ảnh cười khổ quăng cho cô bạn một cái nhìn sắc lẹm.

"Tiểu Ảnh, mẹ chị bảo sau này chị đừng giới thiệu bạn cho em nữa, chị vặn hỏi cả nửa ngày cũng không hé ra lấy một chữ. Lẽ nào bà cũng biết chuyện Tần Lãng theo đuổi em?"

"Đừng nói linh tinh."

Trì Tiểu Ảnh thở dài, sau đó mang chuyện Tuyên Tiêu chia cổ phần cho mình, bản thân bất đắc dĩ trở về văn phòng Tuyên Tiêu làm chủ kể lại đơn giản. Ninh Bối Bối trợn tròn mắt, thiếu chút nữa rơi cả ra ngoài.

"Tuyên Tiêu muốn quay lại đấy!"

"Cũng biết chị sẽ nói như vậy mà, không phải chuyện này, em có nói cho anh ấy biết, em sắp đón nhận người đàn ông khác, anh ấy còn nói chúc mừng em."

Ninh Bối Bối quở: "Cô nương à, em đừng có ngốc như vậy chứ, Tuyên Tiêu là người đàn ông ưu tú, đừng có mà lên thuyền của hải tặc rồi vẫn còn quay qua cám ơn. Chị lo lắng thay cho Tần Lãng đấy."

Đột nhiên vành mắt Trì Tiểu Ảnh đỏ lên, dời ánh mắt ra ngoài cửa.

"Tiểu Ảnh, chị nói sai gì rồi à?" Hai tay Ninh Bối Bối lay lay vai cô.

"Bối Bối, nếu như có một ngày chị gả cho một người, khi chị ở khoảnh khắc sinh tử, vươn tay về phía anh ấy cần sự giúp đỡ, anh ấy lại một phát hất chị đi, chị có tiếp tục yêu anh ấy không?"

"Chị biết em tổn thương quá nhiều, là chị không tốt, không nên nói những chuyện này. Ôi, chị không được gả cho người xuất sắc, nhưng trước giờ cũng nói chuyện không dưới tám chín người, chẳng thể nào khá hơn, không để ý thì chia tay, ngựa không dừng bước trước hoa dưới

trăng, cuộc sống vô cùng no đủ. Chia tay nhiều thì không còn cảm giác, cho nên cũng không cảm thấy người nào quan trọng bao nhiêu. Cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai chân nơi nào cũng có, nửa thế giới này như nhau. Nhìn em thế này, chị thật không dám kết hôn."

"Cảm giác đau đớn ngày ấy, đến chết em cũng không quên được. Còn có phụ nữ vẫn luôn thèm muốn anh ấy, em không mạnh mẽ, cũng ngại làm một cô vợ tọc mạch điện thoại tin nhắn, hỏi đến cùng mùi nước hoa hay son môi trên người của anh ấy là của ai? Cuộc sống như vậy, cho dù là đắp vàng, một ngày em cũng không muốn."

"Vậy em đối với Tần Lãng thì sao?"

Trì Tiểu Ảnh khẽ cúi đầu, lật sách. "Bây giờ em không nghĩ đến việc sẽ chấp nhận tình yêu của ai cả, mà là muốn học yêu bản thân trước."

Ninh Bối Bối nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, không nói gì cả, chỉ vỗ vỗ vai cô.

"Tiểu Ảnh, đến đây từ khi nào?"

Tần Lãng và người phụ nữ đi qua kệ sách, phát hiện Ninh Bối Bối và Trì Tiểu Ảnh đang ngồi trong góc.

"Bạn gái của anh, Trì Tiểu Ảnh, bà chủ của Nhàn Ninh, Triệu Nhàn Ninh, bạn thời trung học của anh." Tần Lãng giới thiệu với Trì Tiểu Ảnh.

"Vừa rồi Tần Lãng một mực nhắc đến em, nhưng thấy em rồi, mới phát hiện ra anh ấy vẫn còn quá khiêm tốn." Triệu Nhàn Ninh rất biết nói chuyện, giọng nói vô cùng dịu dàng. "Mang một ly cà phê vào đây."

"Không cần, anh dẫn Tiểu Ảnh đi ăn tối. Bối Bối, cháu của em đâu?" Tần Lãng lại nhìn vào bên trong, rất tự nhiên nắm lấy tay Trì Tiểu Ảnh.

Triệu Nhàn Ninh cười khẽ.

"Em và cháu tránh đi thôi, mỗi người tự lo chuyện hẹn hò của mình đi, đừng quấy rầy nhau." Ninh Bối Bối xảo trá nói.

Tần Lãng và Trì Tiểu Ảnh cùng nhau tạm biệt, Triệu Nhàn Ninh vẫn tiễn họ ra đến bên ngoài tiệm sách.

Phố thị náo nhiệt có rất nhiều quán ăn, hai người ăn cá nấu. Đầu bếp tài nghệ không tệ, cá nấu rất vừa. Ăn được một lúc, cái mũi nhỏ của Trì Tiểu Ảnh đã lấm tấm mồ hôi, cay đến tê đầu lưỡi.

"Hôm nay công việc ở văn phòng có thuận lợi không?" Tần Lãng nuông chiều rót cho cô một ly sữa chua.

Đôi đũa gắp cá của Trì Tiểu Ảnh run lên, hình như cô chưa nói cho Tần Lãng biết chuyện cô chuyển công tác. Cô không hề giấu diếm, vô cùng tự nhiên nói đến việc ký hợp đồng ly kỳ với công ty Long An.

"Thật sự Tuyên Tiêu rất ưu tú, tự tin lại khôn ngoan, gặp đối thủ cao tay như vậy, chỉ có thể đầu hàng thôi." Tần Lãng nhận xét.

"Cả buổi chiều, tim em muốn treo cả lên, sợ mình làm hỏng hạng mục lớn đó, khi nhận được điện thoại của công ty Long An, em đi nói với Tuyên Tiêu, vẻ mặt anh ấy bình tĩnh, những người khác đều đang cười, em mới biết anh ấy đã sớm liệu được kết quả rồi, em đứng ở đấy, cảm thấy mình như một kẻ ngốc vậy."

"Văn phòng có một Tuyên Tiêu là đủ rồi, em không cần quá thông minh." Tần Lãng trấn an nắm lấy tay cô. "Vậy tối nay có thể thả lỏng được không?"

Trì Tiểu Ảnh lắc đầu: "Em phải về văn phòng xem một chút, họ đều. . . ở đó tăng ca."

Tần Lãng nhướn mày: "Tiểu Ảnh, em lại đang khiến bản thân áp lực. Nói cho anh biết, nếu như văn phòng Tuyên Tiêu không có em, công việc có vận hành bình thường không?"

"Đương nhiên." Trì Tiểu Ảnh trả lời vô cùng chắc chắn.

"Vậy em đang lo lắng điều gì?"

Vẻ mặt cô không mấy tập trung, đầu mày nhíu lại.

"Em. . . chỉ có chút không an tâm." Cô cắn cắn môi.

Tần Lãng rút tay về, trầm mặc nhấp một hớp bia.

"Được rồi, chút nữa ăn xong, anh đưa em quay lại văn phòng." Một hồi sau, Tần Lãng lên tiếng, vẻ mặt khổ sở.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Tần Lãng đứng trên phố, không hề vội vã lên xe, mà kéo cô đến một cửa hàng bánh bao trong một ngõ nhỏ.

"Mua vài hộp bánh bao về cho nhân viên của em ăn khuya, mua chuộc lòng người."

Anh dặn dò chủ tiệm bánh bao cẩn thận gói ghém, đừng đè quá, cũng trang trí thêm đủ loại.

Trì Tiểu Ảnh quan sát anh từ phía sau, đột nhiên vươn tay, ôm lấy thắt lưng anh, khuôn mặt dán chặt, tựa như một đứa bé, ỷ lại, rất lâu không chịu buông ra.

Ông chủ cửa tiệm bánh bao không ngừng cười mãi.

"Thật là trẻ con." Tần Lãng khi vuốt ve bàn tay Trì Tiểu Ảnh. "Được rồi, tranh thủ còn nóng đem đi nào."

"Ừm." Cô cầm lấy cái túi nhỏ.

Sau khi xe chuyển động, cô vẫn nhìn Tần Lãng, Tần Lãng rút tay ra nhẹ nhàng vân vê tóc cô: "Có chuyện gì muốn hỏi anh à?"

"Em đang đợi anh nói cho em biết."

"Triệu Nhàn Ninh là mối tình đầu của anh, gả cho một quân nhân. Sau khi chồng giải ngũ thì được phân đến thành phố Tân Giang công tác, cô ấy cũng theo đến đây, bọn anh dường như rất lâu rồi không gặp."

"Tần Lãng, em. . . thật sự không muốn làm anh thất vọng đâu." Trì Tiểu Ảnh không nhìn nữa, quay ra ngoài đêm đen.

"Giữa chúng ta, chỉ có yêu hay không yêu, không tồn tại chuyện thất vọng hay không thất vọng. Tiểu Ảnh, bất kể em có quyết định gì, anh đều sẽ ủng hộ em."

Xe bẻ lái, dừng trước văn phòng Tuyên Tiêu, Tần Lãng nhìn đồng hồ.

"Bây giờ là tám giờ, mười giờ anh đến đón em, hai giờ cũng đủ để biểu hiện trước mặt người khác rồi chứ, không được phản bác."

"Tần Lãng, không thì vào chung đi?" Trì Tiểu Ảnh do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra.

Tần Lãng bước xuống, mở cửa, đến bên cạnh cô nói rằng: "Tiểu Ảnh, nếu em yêu một người, em sẽ mãi không làm cho đối phương lo lắng. Hai giờ sau gặp lại."

Xe của Tần Lãng mất dần trong đêm tối, cô lấy lại tinh thần, mang theo túi bánh bao đi vào phòng làm việc đang sáng đèn.

Cửa kiếng vừa có tiếng đồng, nhân viên đang mải miết làm việc đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt Tuyên Tiêu vụt sáng.

"Tôi. . . mua cho mọi người ít bánh bao, mọi người nghỉ một chút đi." Trì Tiểu Ảnh không quen bị người khác nhìn ngó như thế này.

Mọi người vô cùng hưởng ứng reo hò, bỏ dở việc đang làm, chạy đến, chọn thứ mình thích, Trì Tiểu Ảnh lấy ra hai bánh bao nhân hạt lựu tam đinh hãm bánh bao đưa đến trước mặt Tuyên Tiêu.

"Bên ngoài lạnh không?" Tuyên Tiêu hỏi, giọng khàn đặc.

Trì Tiểu Ảnh lắc đầu một cái, xoay người, có chút ngượng nghịu. Hết thảy đều quen thuộc, Tuyên Tiêu thích ăn nhất loại bánh bao này, sao cô lại không thể quên được chứ?

Khóe miệng Tuyên Tiêu nhếch lên, cả tối duy trì vẻ mặt vui vẻ.

Ăn xong bánh bao, mọi người lại trở về vị trí của mình. Người khác đều bận rộn, Trì Tiểu Ảnh nhìn bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút, cô làm gì đây?

Cô cũng học công trình, nhưng đã không đụng đến công trình nhiều năm rồi, ném vào cô như vậy, rất khó để làm được ngay. Cô chỉ có thể châm trà cho mọi người, chuyển tài liệu, giống như một người làm việc vặt vậy.

Xoay qua xoay lại, dễ dàng nhìn thấy Tuyên Tiêu. Anh đang chăm chú duyệt tư liệu, đối chiếu bản vẽ, không khoanh không chấm mà ghi lại số

liệu vào sổ.

Những người khác gặp phải vấn đề, đi đến hỏi anh. Anh nghe xong, trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng giải thích, người nghe thỉnh thoảng gật đầu.

Những ngày tăng ca trước đây của anh, đều trôi qua như thế này sao? Cô chưa từng đến xem, lòng Trì Tiểu Ảnh co thắt, vội vàng xoay mặt đi.

Sau mười giờ, mọi người ngáp ngắn ngáp dài, lưu hồ sơ tắt máy, dọn dẹp tài liệu, lần lượt rời đi.

Tuyên Tiêu vẫn ngồi trước máy tính, không nhúc nhích. Cuối cùng, trong phòng làm việc chỉ còn anh và cô. Từ cửa kinh Trì Tiểu Ảnh có thể nhìn thấy xe của Tần Lãng đã đậu bên ngoài, bất đắc dĩ đi đến.

"Anh không về ư?" Cô hỏi Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu ngẩng đầu lên, day day mắt. "Tôi xem xong cái này thì về ngay, à, em phải đi sao? Tôi tiễn em."

"Không cần, tôi. . . có bạn đợi bên ngoài rồi." Khi nói câu này, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy bản thân rất tàn nhẫn.

Tuyên Tiêu nheo mắt lại, niềm vui cả một đêm đã không còn giữ nổi nữa.

Chương 45: Dòng nước ngầm gợn sóng (I)

Editor: Yuè Yīng

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Trì Tiểu Ảnh đã bàn giao công việc ở Viện thiết kế lại cho thư ký mới, chính thức đi làm ở Văn phòng Tuyên Tiêu. Nhưng cô không viết đơn từ chức, khẩn cầu viện trưởng Ninh đồng ý cho cô nghỉ không lương, cô nói chậm nhất là nửa năm, cô vẫn còn muốn quay về làm việc. Viện trưởng Ninh cười cười, nói nếu như cô có thể trở về, lúc nào cũng hoan nghênh.

Hai ngày sau, Trì Tiểu Ảnh mới hơi thích ứng đối với công việc mới của mình. Kỳ thực công việc của cô rất đơn giản, công việc cụ thể có Tuyên Tiêu phụ trách, chỉ khi nào Văn phòng Tuyên Tiêu cần người đứng ra đại diện thì cô mới xuất hiện. Mà mỗi lần xuất hiện như vậy, Tuyên Tiêu cũng sẽ có mặt bên cạnh. Có lúc, cô hoài nghi, nhân vật như cô có cũng được không có cũng chẳng sao, sở dĩ cô ở đây, là bởi vì có người muốn thấy cô. Suy nghĩ này chỉ là một ý niệm thoáng qua, cô không dám điều tra nghiên cứu tới tận cùng. Các công ty tới hợp tác hầu như mỗi ngày tới một lần, phần lớn thời gian cô đều ngẩn ngơ ở trong phòng làm việc.

Đã đến giờ cơm trưa, Tuyên Tiêu ngẩng đầu lên khỏi màn hình, Trì Tiểu Ảnh còn chưa xuống lầu. Người của phòng làm việc tốp năm tốp ba đều đã tới căn tin nhà nước ăn cơm trưa, anh dặn kế toán Lưu mua hai hộp cơm mang tới. Kế toán Lưu quan tâm, bản thân còn chưa ăn gì đã mang hai hộp cơm tới trước tiên.

Tuyên Tiêu mang hai hộp cơm xuống lầu, đẩy cửa ra...

Trì Tiểu Ảnh đang nằm sấp trước máy vi tính bận bịu!

"Tiểu Ảnh, ăn cơm." Không có người ngoài ở đây, anh đổi cách xưng hô.

Trì Tiểu Ảnh ngạc nhiên đứng lên, luống cuống tay chân tắt màn hình đi. Tuyên Tiêu nhíu mày, để hộp cơm đặt lên bàn.

"Bận gì mà không để ý tới thời gian ăn uống thế?"

"Không... Không bận gì."

Trì Tiểu Ảnh mở hộp cơm, kinh ngạc nhìn hộp cơm trông vậy thôi nhưng lại có đủ món đủ hương vị, nhìn qua đã thấy mê người.

"Thức ăn của căn tin nhà nước không tệ nhỉ."

"Đương nhiên, đảng cộng sản nào ngược đãi mình chứ." Tuyên Tiêu trêu đùa, nhướn mày, kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Trì Tiểu Ảnh nhìn ánh mắt của anh, cô lấy dũng khí mới làm được như vậy.

Nhân sinh đúng như một vở kịch, trước khi ly hôn, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, muốn gặp mặt nhau cũng khó khăn. Ly hôn xong thì tốt rồi, một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, trừ lúc đi ngủ, lúc nào họ cũng họ ở bên nhau.

"Ăn thôi!" Tuyên Tiêu lấy chiếc đũa ra.

Trì Tiểu Ảnh thoáng chần chừ một chút, hạ thấp người ngồi xuống. Tuyên Tiêu nhìn cô nghiêng người về phía trước, cái mông xê dịch không yên, bàn tay đặt trên bàn run nhè nhẹ, anh mỉm cười.

Không gian không lớn, hai người lại cách gần nhau như vậy, Trì Tiểu Ảnh cảm giác mình không được tự nhiên, nhưng vẫn phải cố tỏ vẻ lạnh nhạt với Tuyên Tiêu, có vẻ quá trẻ con.

Bọn họ bây giờ là cộng sự, không phải là vợ chồng.

Trì Tiểu Ảnh muốn di chuyển sự chú ý tới hộp cơm, phát hiện ra hộp cơm của mình không có đũa.

"Có thể kế toán Lưu quên mất, phía dưới có một ngăn kéo có đồ dự phòng, em tìm xem." Tuyên Tiêu nói, nhai cơm thấy khô, đứng dậy cầm lấy chén trà Trì Tiểu Ảnh vừa rót, cầm lên uống hai ngụm.

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, kéo mấy ngăn kéo ra cũng không thấy có bộ đồ ăn dự phòng nào.

"Ngăn kéo nào vậy?"

Tuyên Tiêu đột nhiên đưa tay ra, đưa đến một ngăn kéo ngay cạnh trước ngực cô, mặc dù anh rất lịch sự cố gắng né tránh, nhưng vẫn chạm đến lớp áo của cô. Chính xác ra, là chạm đến ngực cô. Trì Tiểu Ảnh lùi lại phía sau để nhường chỗ theo phản xạ. Tuyên Tiêu nghiêng nửa người tới, gần như là đụng phải bắp đùi của cô, lần này cô không thể lui được nữa.

Sau khi ly hôn, lần đầu tiên hai người tiếp xúc nhau ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí cô còn có thể thấy rõ những cọng tóc sau gáy anh. Rõ ràng hô hấp của cô ngừng lại rồi, thật sự không phải cố ý, tự dưng cô lại nhớ những tình cảm mãnh liệt về ban đêm khi trước, tim đập như trống chầu.

Tuyên Tiêu thuận lợi giật ngăn kéo ra, lấy bộ đồ ăn dự phòng bên trong ra.

"Tạm ăn một chút đi!"

Anh huơ huơ chiếc dĩa ăn trước mặt cô, trên mặt lộ ra vài phần

nghịch ngợm hiếm gặp. Tựa như khoảng thời gian động chạm khi nãy căn bản không tồn tại. Cho dù có tồn tại thật, trên nét mặt của anh, trong ánh mắt cũng không nhiễm một hạt bụi, không để cô vì tưởng tượng xa vời của mình mà xấu hổ. Sắc mặt cô ửng đỏ, nhận lấy chiếc dĩa ăn, trên chiếc dĩa ăn còn lưu giữ nhiệt độ của anh, cô bất lực nhắm mắt lại, từ từ nuốt hạt cơm, căn bản không biết là mình ăn cái gì.

"Ngày hôm nay bận à?" Một câu thoại không có chủ đề điển hình.

Tuyên Tiêu uống một ngụm, đưa chén trà cho cô. Cô nhìn hơi nước bay lượn, lại nhìn bờ môi của anh, mặt đỏ tới nỗi dường như có thể rỉ ra máu.

"Ừ, rất bận, đêm nay phải tăng ca. Trời lạnh, cơm mang về cũng nhanh nguội, lần sau chúng ta tới nhà ăn! Đã quen với nhân viên của văn phòng chưa?"

"Mọi người đều biết, chỉ là không biết tên hiệu thôi."

"Hai ngày nữa phòng làm việc sẽ liên hoan, anh sẽ giới thiệu với em. Tửu lượng của bọn họ thực sự rất kinh người, kế toán Lưu lợi hại nhất, được xưng lưu nhất cân, mấy phụ nữ cũng lợi hại, Ninh Y nửa cân xuống bụng, sắc mặt như thường."

"Vậy còn anh?"

"Anh?" Tuyên Tiêu đột nhiên đưa tay chạm vào mũi cô, đầu ngón tay dính một hạt cơm.

"Anh có thể uống bao nhiêu, em còn không biết rõ sao?"

Anh đem cơm bỏ vào trong miệng, lại bưng chén trà lên.

Không được, cô không nuốt nổi, hô hấp dồn dập. Cô không biết có phải hôm nay Tuyên Tiêu mắc bệnh thần kinh hay không, như là cố ý dằn vặt cô vậy.

Những động tác hời hợt như chuồn chuồn lướt nước, những ngôn ngữ mập mờ, rốt cuộc là muốn làm gì?

Nắm chặt dĩa ăn, bỗng nhiên Trì Tiểu Ảnh có cảm giác muốn khóc.

Trong nháy mắt cảm giác này bốc cháy, cháy sạch hết những trầm lặng dưới đáy, như là một mảnh tro tàn.

Thực sự rất muốn bật thốt lên hỏi anh, có phải là anh cũng quan tâm Ninh Y như thế này hay không, mới có thể dẫn đến chuyện khiến bọn họ động lòng.

"Tại sao không nói chuyện?" Tuyên Tiêu cười, hỏi.

"Em xuống dưới lấy nước quả." Cô không hỏi bất cứ câu nào, đứng lên, đi ra ngoài.

Tuyên Tiêu nghe tiếng bước chân xuống lầu của cô xa dần, di chuyển đến vị trí của cô, nhấn nút mở màn hình, trên màn hình là một trang của một nữ nhà văn trên mạng, có tiểu thuyết, còn có tùy tưởng, mỹ văn, điểm kích lượng rất cao. Nàng hình như đang ở viết thiệp, màn hình phía dưới có một đối thoại khuông, bên trong có một đoạn văn tự.

"Đối một người phụ nữ truyền thống mà nói, chuyện khó có thể vượt qua nhất, không phải là bị chính người đàn ông mình yêu vứt bỏ, mà là phải rời bỏ người đàn ông mình đã từng muốn sống chung tới bách niên giai lão. Người đàn ông này đã từng là toàn bộ sinh mạng của cô. Từ giây phút bắt đầu bước cùng người ấy tiến vào cung điện hôn nhân, thế giới của cô chỉ có người ấy. Bởi vì người ấy, thế giới rộng mở trước mắt cô. Hoảng hốt sợ hãi ngày trước của cô, trách nhiệm trên vai cô, nhận được sự an ủi từ người ấy. Bởi vì người ấy, cô học được cách yêu thương và quý trọng. Vì người ấy mà rơi nước mắt, chờ đợi vì người ấy, thay đổi bản thân mình, coi người ấy quan trọng hơn tính mạng. Thế nhưng có một ngày, cô phát hiện trong thế giới của người ấy không phải chỉ có riêng mình cô. Cô có phần cố chấp, hoặc là có được toàn bộ, hoặc là buông bỏ hoàn toàn. Oán hận lẫn nhau, chi bằng biệt ly. Biết đâu cưới một người đàn ông coi cô như tính mạng sẽ hạnh phúc hơn cô coi người đàn ông ấy như sinh mạng..."

Lời văn còn rất dài, Tuyên Tiêu nghe thấy thanh âm Trì Tiểu Ảnh lên lầu, vội vội vàng vàng đóng lại màn hình, cảm giác lồng ngực đang cuộn trào, dường như anh giống như một con thuyền ba lá gặp sóng gió lớn. Đi cũng không được mà dừng cũng không xong. Muốn đưa tay vịn vào mép bàn, không ngờ nơi nào cũng là sóng gió cuộn trào mãnh liệt. Anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh đi tới, viền mắt đột nhiên nóng lên.

Chương 46: Dòng nước ngầm gợn sóng (II)

Editor: Lữ

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Tuyên Tiêu cho rằng sau bữa trưa thoải mái này, việc ở cùng một chỗ giữa anh và Trì Tiểu Ảnh sẽ tiến thêm một bước, tiếp đó, anh có thể lợi dụng công việc, phát triển tình yêu văn phòng, kế tiếp nữa, thuận lợi bắt cô về làm vợ. Anh đồng ý ly hôn, không phải thật sự buông tay cô. Anh làm nhiều chuyện có lỗi với cô, khiến cô đau lòng, tuyệt vọng như vậy, anh cũng không còn mặt mũi yêu cầu cô ở lại bên cạnh anh. Thế nhưng, sau khi ly hôn, anh là một người đàn ông độc thân, lại có thể có quyền một lần nữa theo đuổi cô. Ngay cả chủ tịch Mao cũng đã từng nói: "Con người có quyền phạm sai lầm, chỉ cần biết sửa đổi."

Anh triệt để thay đổi, lại một lần nữa bắt đầu không được sao?

Quá khứ của họ không vui, nhưng không có nghĩa là tương lai cũng sẽ không hạnh phúc. Anh không giỏi biểu đạt tình cảm, anh có thể từ từ học. Khi người yêu còn ở cạnh bên, có thể bạn không cảm nhận được sự mãnh liệt này, nhưng một khi mất đi, toàn thân đau đớn, bạn mới biết được ai mới là tình yêu thật sự của mình.

Trên cõi đời này, những người phụ nữ khác không thể khiến anh buồn bã và đau lòng, nhưng Trì Tiểu Ảnh lại có năng lực ấy. Vì vậy, anh tìm luật sư Trần, dựa vào thỏa thuận ly hôn, thành công lừa được Trì Tiểu Ảnh về phòng làm việc của Tuyên Tiêu, có thể mỗi ngày ở kề bên nhau. Anh muốn cô cùng sẻ chia một phần thành công và vất vả của anh, muốn từng cử chỉ động tác lọt vào mắt cô, muốn cô nhìn thấy được tình yêu và sự quan tâm của anh đối với cô. Về phần Tần Lãng, anh không quá bận lòng. Suy cho cùng tuổi tác của đối phương, Trì Tiểu Ảnh cũng không thích loại tình cảm cha con, sao có thể thích một ông chú được?

Cả bữa trưa, hai má Trì Tiểu Ảnh đỏ bừng, khiến anh tự tin rằng Tiểu Ảnh vẫn còn cảm giác với mình. Hiện thực tàn khốc hơn so với tưởng tượng, nhất là khi nghĩ đến khoảng thời gian tươi đẹp.

Sau bữa trưa, suốt buổi Trì Tiểu Ảnh lạnh nhạt, những thứ cùng nói với anh đều là công việc, rõ ràng không muốn cùng anh trò chuyện, trăm phương nghìn kế tránh né ở cùng một chỗ với anh. Cùng khách hàng gặp mặt, gặp mặt nơi nào không biết, cô đã dễ dàng đá anh sang một bên.

"Chuyện này, chúng tôi muốn nói rõ ràng với tổng giám đốc Tuyên."

Ngay cả nhìn nhau cũng không có, cảnh tượng mười ngón tay siết chặt dưới bàn cũng không. Thỉnh thoảng, cô lại xuống lầu nói chuyện phiếm với người khác, anh nói tiếp, cô sẽ lập tức ngưng bặt.

Qua một tuần, cô đều đã quen thuộc với mọi người, gặp mặt đều tươi cười, duy chỉ có nhìn thấy anh mới lạnh nhạt.

Tuyên Tiêu đoán không ra vì sao Tiểu Ảnh đột nhiên thay đổi, một lòng muốn tìm cô hỏi cho rõ. Cuối cùng, giờ tan tầm ngày hôm sau cũng có cơ hội.

Anh đi lên phòng phục chế bản vẽ trên lầu, vừa hay Trì Tiểu Ảnh cũng ở trong, chỉ có một mình cô. Anh khẽ nín thở đi đến. Trì Tiểu Ảnh vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh. Nếu ví cô là con mèo, anh nhất định sẽ nhìn thấy hết lông phía sau cô dựng đứng lên cả. Im lặng một chút, cô mỉm cười gật đầu với anh một cái, nụ cười mang theo sự khẩn trương, tiếp đến, là đôi mắt, định rời khỏi anh. Anh làm sao có thể để cô đi?

Bước nhanh một bước, chận đứng trước mặt cô, mở miệng nói: "Tiểu Ảnh, hai mươi bốn tháng mười hai, mở thầu dự án cầu bắc qua sông, anh có một số việc muốn bàn với em."

Trước tiên anh mang chuyện công việc ra.

"Em là người ngoài nghề, anh tự suy xét là được."

Cô ngẩng đầu cảnh giác. Cô chưa từng nhìn anh như vậy bao giờ, ánh mắt đề phòng kia khiến lòng anh lạnh buốt.

"Tiểu Ảnh, em sợ tôi?"

Anh buột miệng hỏi.

"Không phải, chỉ là xin anh sau này chú ý cách cư xử, tôi không muốn giữa chúng ta quá khó chịu." Trì Tiểu Ảnh thấp giọng: "Chúng ta không

còn là gì của nhau nữa, có lẽ những trò chơi mờ ám người khác thích, nhưng tôi không thích, hi vọng anh có thể tôn trọng tôi."

Dứt lời, cô dùng sức đẩy anh ra, vội vã rời đi.

Tuyên Tiêu như quả bóng xì hơi ngây ra tại chỗ. Không lâu sau đó, những người khác trong phòng làm việc cũng nhìn ra sự gượng ép giữa bọn họ, kế toán Lưu tiếp xúc với Trì Tiểu Ảnh nhiều nhất, cũng hơn nhiều năm, nói chuyện cũng tùy ý hơn một chút.

"Tổng giám đốc Trì, em và tổng giám đốc Tuyên lại giận nhau rồi sao?"

Một hôm, Trì Tiểu Ảnh vào phòng kế toán nói chuyện, trong lúc vô tình anh ta hỏi.

Anh biết rõ họ đã ly hôn, nhưng một người nắm trong tay 60 phần trăm cổ phần, một người là trụ cột, phải cùng làm việc trong một công ty, chuyện ly hôn này không rõ lắm. Rất nhiều nhân viên đồn đoán rằng không quá nửa năm, hai người sẽ tái hôn.

Lòng Trì Tiểu Ảnh run lên, nói: "Sao vậy?"

Cô chột dạ liếc ra bên ngoài, sợ Tuyên Tiêu nghe thấy. Kế toán Lưu vừa sắp xếp lại một quyển sách, tiếp tục tùy tiện nói: "Khi tổng giám đốc Trì mới đến, hai người rất ăn ý, gần đây hai người gần như không nói tiếng nào, có hơi kỳ lạ."

Trì Tiểu Ảnh nghẹn giọng, biểu hiện của cô lại rõ như vậy ư? Không còn cách nào khác, nếu như không dốc hết sức, cô thật sự sẽ không chống cự được Tuyên Tiêu, mối quan hệ không rõ ràng.

"Có lẽ không có chuyện gì để nói, hơn nữa mọi người trong phòng làm việc bận rộn không ngóc đầu lên nổi, nào có ai ở không để tán gẫu với một người gần như không có việc gì như tôi. Kế toán Lưu, hiệu suất năm nay thế nào rồi?"

Kế toán Lưu mặt mày hớn hở: "Không cần nói. Tổng giám đốc Trì, cuối năm nay khi cô chia hoa hồng thì sẽ biết được nhiều bao nhiêu mà!"

"Tôi vừa mới đến, năm nay cũng không lấy hoa hồng đâu, đem phần của tôi để cho tổng giám đốc Tuyên, sau nữa cộng với phần của anh ấy, xem

xem được bao nhiêu, có thể mua lại được bao nhiêu cổ phần công ty trong tay tôi, tính toán giúp tôi xem có được không?"

Kế toán Lưu vẫn chưa trả lời, Ninh Y đi từ bên ngoài đến: "Tổng giám đốc Trì, có hoa của chị, mời chị ra ký nhận."

Giọng nói của Ninh Y có phần mất mát, nhớ đến trước đây, bình thường Dương Quang cũng hay tặng hoa cho cô. Bây giờ, Dương Quang cũng đã có bạn gái mới, nghe nói cũng sắp kết hôn rồi.

"Hoa?"

Trì Tiểu Ảnh lớn thế này rồi, chỉ có sinh nhật hôm ấy, một bó hoa hồng của Tần Lãng, kết quả nhận được một ly rượu của Ninh Bối Bối.

"Là một bó bách hợp." Ninh Y trả lời.

"Có phải giao nhầm rồi không?"

Trì Tiểu Ảnh buồn bực chớp mắt vài cái, đi ra ngoài. Vừa ra đến bên ngoài, liền thấy một bó hoa bách hợp tươi rói được quấn trong một lớp giấy kính trong suốt, xinh đẹp tươi mới, hương thơm khắp nơi.

Thật là đẹp, Trì Tiểu Ảnh thốt lên một lời khen ngợi trong lòng.

Trì Tiểu Ảnh cầm lấy tấm thiệp be bé ở giữa, chỉ có duy nhất một hàng chữ nhỏ: "Tiểu Ảnh, giáng sinh năm nay, bây giờ anh có thể tính trước không?"

Là nét chữ của Tần Lãng, Ninh Y đã sớm tò mò theo đến, kinh ngạc thốt lên: "Tổng giám đốc Trì, có phải vị Tần Lãng này đang theo đuổi chị không?"

Trì Tiểu Ảnh vội phủ nhận, mắt đảo nhanh như chớp, vẫn thấy Tuyên Tiêu đang chăm chú trước máy tính, đầu cũng không di chuyển, cô cười cười, cũng không nói gì, ôm hoa, rảo bước đi lên lầu.

Nếu như phía sau cô có một đôi mắt, sẽ nhìn thấy được khuôn mặt tái mét đến kinh người của Tuyên Tiêu, đối với bó hoa kia những người khác đang nhìn cũng sờ mũi một cái, không dám thở mạnh quay về vị trí cũ.

"Sao đột nhiên gửi hoa cho em?" Trì Tiểu Ảnh vừa vào phòng làm việc, liền gọi điện thoại cho Tần Lãng.

"Anh muốn nhắc nhở anh và em đã gần một tuần không gặp rồi, em bây giờ bận rộn nhiều việc, anh chỉ muốn hẹn trước mà thôi."

Cái miệng nhỏ của Trì Tiểu Ảnh dẩu lên: "Bạn bè như em giống như làm không tròn bổn phận vậy."

"Tự giác như vậy là tốt, chỉ là, em mới nhận chức, đương nhiên muốn tự mình làm việc, anh hiểu. Đêm giáng sinh có làm thêm giờ không?"

Giọng nói Tần Lãng khiêm tốn ôn tồn tựa như gió xuân phảng phất lướt qua mặt, Trì Tiểu Ảnh nghe vậy, bất giác vui vẻ.

"Có."

"Vậy năm mới thì sao?"

"Cũng có."

Trì Tiểu Ảnh cười cười: "Sau này mỗi đêm giáng sinh, mỗi năm mới, mỗi tết âm lịch, từng ngày lễ lớn nhỏ, đều hẹn trước sao?"

Cách một lớp sóng điện thoại, cô nghe được tiếng hít thở của Tần Lãng có phần nặng nề hơn. Hình như từ khi hai người quen biết đến nay, lần đầu tiên Tần Lãng ám chỉ mối quan hệ giữa hai người cần có một tên gọi rõ ràng như thế. Trì Tiểu Ảnh không muốn lừa gạt người khác, lại càng không muốn lừa gạt tình cảm của Tần Lãng dành cho cô.

"Tần Lãng, em không nên đồng ý với anh quá nhiều, em sợ em làm không được, em cần thời gian để ổn định lại bản thân. Nhưng năm nay em có thể dành hết những ngày lễ lớn nhỏ cho anh." Trì Tiểu Ảnh thật thà trả lời.

"Được, anh không tham lam, vậy năm nào tính năm đấy."

Tiếng cười của Tần Lãng rất dịu dàng, thở phào nhẹ nhõm. Anh chính là yêu một Trì Tiểu Ảnh thật thà như thế. Trong tình huống hết sức bình thường, Trì Tiểu Ảnh là một người vô cùng trọng chữ tín, ngay cả cô cũng không nghĩ đến, bản thân sẽ nuốt lời với Tần Lãng, cũng chính là

ngày hai mươi bốn tháng mười hai, ngày mở thầu công trình cầu vượt sông Đại Kiều.

u

Chương 47: Dòng nước ngầm gợn sóng (III)

Editor: Lữ

^_^(Truyện được edit bởi NCU Team – Ngự Cảnh Uyển)^_^

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, ắt hẳn là một ngày không bình thường.

Con người Tân Giang bây giờ cũng đã Tây hóa, vừa qua ngày hai mươi, khắp phố lớn ngõ nhỏ, đều tràn ngập bầu không khí Giáng sinh. Các cửa hiệu đều có cây thông, còn có các hoạt động ưu đãi dịp Giáng sinh, khắp cửa kính đều dán hình ông già Noel đang nở nụ cười.

Trước giờ làm, Trì Tiểu Ảnh đặc biệt đi mua cho Tần Lãng một đôi bao tay da dê, được cắt may thủ công vô cùng tinh tế, chạm lên nhẵn bóng như tơ lụa. Tần Lãng phong độ nhã nhặn, cô chỉ chọn màu nâu nhạt, cảm thấy rất hợp. Màu đen cũng không tệ, chỉ là quá nhiều người mang, có phần hơi tầm thường, nhưng có một người mang vào nhất định sẽ hiện lên sự cao quý bất phàm. Cô có phần lưỡng lự, rốt cuộc lấy cả hai màu.

Cô vừa vào phòng làm việc, liền thấy tổng giám đốc Dương của công ty Long An đã chờ ở đó. Lễ mở thầu cầu vượt sông Đại Kiều tổ chức ở trung tâm hội nghị, thời gian là hai giờ chiều. Nhóm của tổng giám đốc Dương của Long An đến sớm trước một ngày, hai bản dự thảo được Tuyên Tiêu đóng thành tập đặt trước mặt họ, tổng giám đốc Dương lật đến trang báo giá, vừa nhìn qua, ngẩng đầu lên: "Có thể cao như vậy ư?"

Tuyên Tiêu cười nhạt: "Đợi giá thầu thấp nhất xuất hiện mới biết được."

Tổng giám đốc Dương không nói thêm điều gì nữa, buổi trưa nói rằng đến quán cơm ăn là được, không cần tụ tập, thật ra trong lòng ông không chút để tâm. Có đôi lúc, đặt kỳ vọng vào một việc quá nhiều, khó tránh khỏi toan tính thiệt hơn. Công trình cầu vượt sông Đại Kiều lớn như vậy, bao nhiêu năm mới gặp một lần, ai mà không muốn trúng thầu, nhưng lại chỉ có một công ty xây dựng có thể thắng, quan sát năng lực các công ty. Công ty Long An thi công tương đối nhiều ở phía bắc, nghe được danh tiếng của Tuyên Tiêu, nhưng chưa từng tiếp xúc.

Nhìn về lợi ích và tên tuổi to lớn của công trình cầu vượt Đại Kiều, lần đầu tiên họ đến phía nam để cạnh tranh, có người đề cử Tuyên Tiêu. Nhưng bọn họ thật sự lo lắng Tuyên Tiêu chỉ là người hư danh. Trong lòng thấp thỏm không yên, không nói rõ tốt xấu, hẹn rằng sau khi ăn sẽ gặp ở trung tâm hội nghị, nhóm người của tổng giám đốc Dương tạm biệt.

Nguyên một ngày, Trì Tiểu Ảnh không nói lời nào, cô chỉ xem như một thính giả. Khi tiễn khách ra cửa, đột nhiên tổng giám đốc Dương quay đầu lại, hạ giọng nói với Tuyên Tiêu: "Tổng giám đốc Tuyên, có nghe qua người chỉ huy trên tổng bộ đổi rồi chưa?"

Tuyên Tiêu lắc đầu.

Tổng giám đốc Dương thần bí cười cười: "Chuyện cái quần lót lần trước đã làm chỉ huy Hồng mất mặt, bình luận trên mạng quá lợi hại, bên phía Bắc Kinh không giao cho nữa, liền đổi vị trí của ông ta, tránh đi một chút."

Tuyên Tiêu ồ lên một tiếng, dường như không quá quan tâm đến chuyện này.

Phòng làm việc vừa hoàn thành xong một hạng mục lớn, tuy rằng chưa có kết quả, hơn nữa lại trùng với dịp lễ, bầu không khí đã sớm dễ chịu hẳn. Có một chuyên gia thẩm định giá trẻ tuổi, mở nhạc trên máy tính, âm thanh nhè nhẹ lan tràn không gian. Có người nhắc lại chuyện tổng giám đốc Tuyên từng nói đợi sau khi mở thầu sẽ liên hoan một bữa, mọi đều nhôn nhao bàn bạc xem đến nhà hàng nào. Đang nói, cửa kiếng bị đẩy ra, một mình đi vào. Đám người quay đầu nhìn lại, bầu không khí chớp mắt lạnh toát: "Sao mọi người nhìn thấy tôi giống như nhìn thấy quỷ vậy? Tôi có thay đổi lớn như vậy à?"

Yên Nam Nam vô tình nhún vai, chào hỏi mọi người vô cùng thân thiết. Một người trong phòng làm việc không rõ thế nào lại chào lại, nghe đâu cô này rất nhiều chuyện, Ninh Y cũng từng ngấm ngầm nói qua chuyện Tuyên Tiêu ly hôn cũng có liên quan đến cô này, mọi người cảm hấy cô này da cũng đủ dày, gan cũng khá lớn đấy, còn dám đến tận nơi.

"Tổng giám đốc Tuyên của mọi người đâu nhỉ?"

Yên Nam Nam lên tiếng hỏi.

Trong phòng làm việc im phăng phắc, có người chỉ chỉ lên lầu. Cô xem nơi này như chốn không người bước lên lầu, quen thuộc đường đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc, cũng không gõ cửa, trực tiếp đi thẳng vào. Trong phòng, Tuyên Tiêu ngồi trên sô pha, kế toán Lưu cặm cụi viết gì đó, hai người giật mình ngẩng đầu lên.

"Có chuyện gì ư?"

Tuyên Tiêu nhíu mày, không vui hỏi.

Yên Nam Nam liếc nhìn, nghiêng đầu qua nhìn kế toán Lưu: "Không có việc gì thì không thể tìm đến à? Kế toán Lưu, làm phiền anh ra ngoài một lát, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với tổng giám đốc Tuyên của anh."

Kế toán Lưu ngỡ ngàng trợn trừng mắt, người phụ nữ này không phải thần kinh có vấn đề đấy chứ! Anh nhìn Tuyên Tiêu một chút, Tuyên Tiêu gật đầu một cái. Kế toán Lưu đẩy cửa đi ra ngoài. Đã có can đảm bước vào phòng làm việc của Tuyên Tiêu, Yên Nam Nam cũng không muốn quanh co vòng vèo, trực tiếp mở miệng: "Tuyên Tiêu, hôm nay em đặc biệt đến đây, là muốn tìm anh giúp em hỏi thăm một chuyện."

Từ khi cô đi vào, Tuyên Tiêu vẫn chưa có hành động gì, ánh mắt dán chặt lên cô.

"Tại sao tôi phải giúp em?" Tuyên Tiêu lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Khựng lại một chút, tựa như Yên Nam Nam đã hạ quyết tâm thật lớn, vô cùng kiên quyết nói: "Cũng nhờ anh ban tặng, danh tiếng của tôi trong ngành kiến trúc ở Tân Giang này đều bị phá hỏng, không một công ty nào chịu chấp nhận tôi, tôi chuẩn bị ra ngoài để phát triển. Tôi đi, cũng không trêu vào anh, anh có thể nối lại tình xưa với Trì Tiểu Ảnh. Tôi biết anh yêu cô ấy. Chỉ cần anh giúp tôi, tôi cũng có thể nói cho cô ấy biết, chúng ta nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, thiếu chút nữa là lên giường, nhưng chuyện không thành."

Một đám quạ đen bay ngang đỉnh đầu. Tuyên Tiêu chỉ có thể im lặng.

"Thế nào, điều kiện này vẫn chưa đủ à? Tuyên Tiêu, vậy anh nói xem, anh muốn tôi giúp anh chuyện gì? Tôi thừa nhận chuyện tôi tình nguyện gả cho anh, anh chán ghét tôi, tôi cũng không có cách. Tôi có làm

chuyện gì với anh, cũng không thể tàn nhẫn như việc anh làm với tôi. Anh xem anh đã ép tôi phải ra đi, bây giờ tôi không có việc làm, không người yêu. Còn anh, phòng làm việc vẫn phát triển như cũ, có người yêu thầm, có người chờ đợi, chính là Trì Tiểu Ảnh, các người vẫn là người một nhà, cái gì anh cũng không thiếu, đúng không?"

"Đủ rồi!" Tuyên Tiêu không nghe vào nữa, đột nhiên ngắt lời cô ta. "Cô muốn tôi giúp cô chuyện gì?"

Yên Nam Nam chồm lên phía trước: "Tuyên Tiêu, anh yên tâm, tôi không làm khó anh, nhưng anh nhất định phải giúp tôi. Cha anh không phải đang làm quan chức cấp cao sao? Chắc chắn ông ấy quen biết người ở ủy ban kỷ luật và viện kiểm soát Bắc Kinh, anh nhờ ông ấy hỏi giúp tôi xem chỉ huy Hồng bây giờ thế nào rồi?"

Nét mặt Tuyên Tiêu không thay đổi: "Cái gì mà chỉ huy Hồng thế nào?"

"Chỉ huy Hồng chính là người bị gặp rắc rối vụ bê bối trong buổi họp báo lần trước, ông ta bị chuyển công tác, nhưng có người vẫn không phục, viết thư tố cáo ông ta tham ô nhận hối lộ, ăn tiền công quỹ, hơn nữa còn có chứng cứ vô cùng xác thực. Ông ta bị ủy ban kỷ luật 'song quy' rồi."

Tuyên Tiêu từ nhỏ chịu ảnh hưởng từ cha nghe đến quen tai, biết được cái từ 'song quy' này vô cùng vi diệu, nó là một lằn ranh ở giữa nguy hiểm và an toàn, một loại ranh giới giữa thiên đường và địa ngục, thậm chí là một loại đấu sức giữa sinh và tử. Người trong quan trường đều hiểu rõ, hễ là người bị 'song quy', bên cạnh đều có thế lực ngầm. Có thể chuyển nguy thành an, yên ổn hạ cánh, thì phải xem người hỗ trợ có đắc lực hay không. Giống như một người rơi xuống nước, có người kéo lên liền có thể hồi sinh, nếu không thì chỉ chết chắc. Cái loại lưu manh quan lại một tay che trời như chỉ huy Hồng, chắc chắn là tham quan. Anh không ngờ chỉ huy Hồng bị 'song quy', ngoài ý muốn lại thấy Yên Nam Nam khẩn trương, bộ dạng hiện nay của cô ấy, chính là đang dò la tình hình của chỉ huy Hồng, cô ta sao có thể vất vả như vậy.

"Anh sẽ hỏi thăm giúp tôi chứ?" Yên Nam Nam đuổi theo hỏi.

"Không ngờ em với ông ta tình nghĩa thật sâu nặng." Giọng Tuyên Tiêu mỉa mai kéo theo nụ cười khẩy.

"Đây không phải chuyện tình nghĩa sâu nặng, mà liên quan đến lợi ích của bản thân. Nếu không phải. . . tôi đâu rảnh để hỏi đến ông ta." Yên Nam Nam lẩm bẩm đôi ba câu, Tuyên Tiêu cũng không nghe rõ.

"Tuyên Tiêu, tốt nhất là anh nghe được ông ta hiện tại đang ở mức nào rồi, đã giao gì ra, tôi. . . có chuẩn bị sẵn."

Tuyên Tiêu cười nhạt, con ngươi thoáng chút tinh quái: "Có lẽ em xem nhẹ tính nghiêm minh của ủy ban kỷ luật Bắc Kinh rồi, chuyện này, tôi không giúp em được."

Lông mày Yên Nam Nam dựng cả lên: "Tuyên Tiêu, anh đừng nói với tôi bằng cái giọng đấy, tôi cũng không bắt anh phải thả ông ta ra, chỉ là hỏi thăm một chút, có bao nhiêu khó khăn? Nói cho anh biết, nếu anh không giúp, bị liên lụy cũng không chỉ mình tôi đâu."

"Vậy có liên quan gì đến tôi ư?"

Yên Nam Nam sững sờ đôi chút, hai vai cụp xuống: "Cái loại đàn ông máu lạnh như anh, ai muốn liên quan đến anh. Anh không giúp tôi . . . Tiểu Ảnh?"

Cô đột nhiên trợn tròn mắt, nhìn Trì Tiểu Ảnh đi ra từ phòng nghỉ.

"Sao cậu lại ở đây?" Yên Nam Nam vuột miệng hỏi.

Sau khi Trì Tiểu Ảnh tiễn tổng giám đốc Dương đi, Tuyên Tiêu nói muốn bàn bạc chuyện thưởng cuối năm, vì vậy gọi thêm kế toán Lưu cùng lên, khi cô đi vào trong cởi áo khoác, thì Yên Nam Nam đẩy cửa vào. Cô không trả lời câu hỏi của Yên Nam Nam, nhìn chằm chằm lên khuôn mặt xinh đẹp kia, gằn từng chữ một: "Người bị liên lụy là Bách Viễn đúng không?"

Yên Nam Nam lấy hơi, nuốt nước bọt: "Bách Viễn. . . ngay cả những chuyện này cũng nói cho cậu biết à?"

Trì Tiểu Ảnh thu lại ánh mắt, chuyển sang đối diện với Tuyên Tiêu: "Tuyên Tiêu, nếu như có thể giúp hỏi thăm một chút, làm ơn giúp một chút đi!"

Tuyên Tiêu ngẩn ra, môi mỏng khẽ căng ra, khó tin trừng mắt nhìn cô.

"Anh có giúp không?" Yên Nam Nam không sợ chết hỏi tới tấp.

"Tôi vừa nói rồi, em không nghe thấy à?" Đột nhiên Tuyên Tiêu nổi trận lôi đình, quay sang sảng giọng với Yên Nam Nam.

"Tôi không có quyền hạn lớn như vậy, nghe rõ chưa?"

Yên Nam Nam rụt cổ lại, nuốt nước bọt, không dám mở miệng nữa.

"Cửa ở bên kia, em trực tiếp mở, sau đó đi xuống lầu, lại đi thẳng ra trước, nhìn thấy một cánh cửa màu ngọc, đẩy ra, không quay đầu lại, làm được không?" Tuyên Tiêu đứng lên, kéo cánh tay Yên NamNam, ngón tay chỉ về cửa chính.

Yên Nam Nam nhìn Trì Tiểu Ảnh một chút, lại nhìn Tuyên Tiêu, hơi cúi đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt, khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh đăm chiêu.

"Bách Viễn nói cho em chuyện gì?" Tuyên Tiêu giận vô cớ, vì bí mật giữa Bách Viễn và cô, anh không biết.

Trì Tiểu Ảnh hờ hững liếc mắt một cái: "Cái gì anh ấy cũng không nói cho tôi biết."

"Vậy em vừa nói cái gì?" Tuyên Tiêu lại gàn giọng hỏi, anh cảm thấy Trì Tiểu Ảnh đang gạt anh.

"Vừa rồi chỉ là suy đoán của tôi."

"Suy đoán của em lại chính xác như vậy ư?" Tuyên Tiêu không nhịn được cười khẩy. "Sau đó lại vì suy đoán em mở miệng ra van xin thay cho cậu ta? Thế nào tôi lại không hay, tình bạn của hai người tốt đẹp, tốt đến mức này luôn nhỉ?"

Trì Tiểu Ảnh không nhịn được cắn môi: "Tuyên Tiêu, anh nói chuyện có thể dùng đầu óc được không? Tôi có qua lại với ai, cũng không hề liên quan đến anh nữa!"

"Hiện tại không, nhưng trước đây thì có." Tuyên Tiêu phút chốc cứng miệng, cơn giận nguôi đi ít nhiều.

"Không nên lấy bụng ta suy ra bụng người, nói cho anh biết, tôi không phải là anh." Trì Tiểu Ảnh mặt đỏ bừng. Cơn giận của Tuyên Tiêu lại vọt lên cao: "Tôi thì sao? Vừa rồi em ở bên trong có nghe thấy không, tôi không có lên giường với cô ta."

"Cái gì gọi là lên giường, xảy ra quan hệ thể xác liền gọi là lên giường ư?" Trì Tiểu Ảnh bất lực, vẻ mặt đau đớn.

"Tôi. . . tại sao lại muốn nói mấy chuyện này với anh, anh yêu ai thì yêu, thích ai thì thích, anh có quay về cũng đã nhơ bẩn. . ."

Tuyên Tiêu gấp đến độ nói năng cũng lắp bắp: "Em thì sạch sẽ lắm chắc? Khi chúng ta còn chưa ly hôn, không phải em và bác sĩ Tần kia đã liếc mắt đưa tình rồi ư, còn có Bách Viễn. . ."

Trì Tiểu Ảnh không dám tin nhìn anh đau đáu, đột nhiên cô nghiêng đầu đi chỗ khác, lấy áo khoác từ phòng nghỉ, đi như cơn lốc. Khi cô bước ra đến cửa, Tuyên Tiêu muốn lao lên trước ôm lấy cô, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Trì Tiểu Ảnh lang thang trên đường không mục đích, khi đi qua một cái thùng rác, cô móc ra một đôi găng tay màu đen, bỏ lên miệng thùng rác, ném thẳng vào.

Chương 48: Dòng nước ngầm gợn sóng (IV)

Editor: Yuè Yīng

***

Làm một cục trưởng giao thông mới nhậm chức, chính xác là Bách Viễn rất bận rộn, lại là thời điểm cuối năm, những người dưới quyền quản lý bắt đầu báo cáo công tác, thảo luận các kế hoạch, thế cho nên chuông điện thoại reo được một hồi lâu, anh cũng không nhấc máy. Chuông điện thoại réo rắt không ngừng, Bách Viễn ngại phiền, rốt cục cầm điện thoại lên, là thanh âm nhàn nhạt lúc xa lúc gần của Trì Tiểu Ảnh: "Có phải rất bận hay không?"

Bách Viễn ngẩn ra, đáp: "Sao em không gọi vào di động của anh?"

Điện thoại bàn là để đối ngoại, số điện thoại di động của anh chỉ có người nhà cùng mấy người bạn thân mới có.

"Thì ra là số cũ anh không dùng nữa, số này là em tra 114 mới biết được."

"Oh, Trì Tiểu Ảnh, anh đang bận, đợi lát nữa anh gọi lại cho em."

Bách Viễn tiếp tục xử lý công việc, hết tập này tới trang khác, hết dạy dỗ Trương Tam lại tiếp tục chỉ trích Lý Tứ, người này còn chưa đi, người kia đã chờ dài cổ ở đó.

Chờ tới khi có thời gian nghỉ thì đã là lúc ăn cơm trưa.

Bách Viễn cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Trì Tiểu Ảnh, cô nhận cuộc gọi, nói lúc này mình đang ăn mì trong quán ở bên ngoài.

"Tìm anh có việc?" Bách Viễn dùng cách thức xã giao hỏi.

Trì Tiểu Ảnh nhẹ nhàng cười: "Buổi chiều anh sẽ tham gia buổi mở thầu công trình cầu vượt Đại Kiều?"

"Đi chứ!"

"Em ở siêu thị Hoa Liên bên cạnh, khi nào anh đi tiện đường đưa em đi cùng." Nói xong, Trì Tiểu Ảnh liền cúp điện thoại.

Bách Viễn kéo kéo cà- vạt, anh không tin Trì Tiểu Ảnh cố ý gọi điện thoại cho anh chỉ vì muốn đi nhờ xe, đại khái là có chuyện tìm anh giúp đỡ mà không tiện mở miệng ở trong điện thoại.

Ăn qua loa bữa trưa ở căntin, Bách Viễn không muốn tài xế mà tự mình lái xe. Trên đường cũng nhiều người, cũng nhiều xe, lộ trình không dài, đi khoảng hai mươi phút.

Xa xa liền thấy Trì Tiểu Ảnh đứng ở vị trí nổi bật bên ngoài siêu thị, tóc dài bay bay, nét mặt cô đơn, mặc chiếc áo khoác dài màu đen, càng tôn lên dáng người đứng tựa như núi xa.

Bách Viễn hạ cửa kính xe xuống, gọi: "Tiểu Ảnh."

Trì Tiểu Ảnh đáp lại anh một nụ cười, vung tay một cái, lướt qua dãy phân cách trên đường, lên xe.

"Căn tin của Viện thiết kế nghỉ sao, còn chạy ra ngoài ăn mì?" Bách Viễn tập trung nhìn về phía trước, cười hỏi.

"Bây giờ em làm ở Văn phòng Tuyên Tiêu."

Bách Viễn ngạc nhiên liếc mắt nhìn cô, ồ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

"Không phải hôm nay em đi tham gia đấu thầu." Trì Tiểu Ảnh nói. "Lần này công ty xây dựng Long An Bắc Kinh ủy thác phòng làm việc của em biên soạn hạng mục."

"Công ty xây dựng Long An chính là công ty lớn, đã nhận xây rất nhiều công trình thuỷ lợi và đoạn cao tốc."

Trì Tiểu Ảnh gật đầu: "Em điều tra tư liệu của bọn họ trên internet, hình như là không sai." Cô nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn về phía Bách Viễn.

"Bách Viễn, em biết tổng chỉ huy công trình đổi người rồi sao?"

Bách Viễn nhíu mày: "Biết, lão già háo sắc trước kia bị cách chức."

"Không phải, ông ta bị Ủy ban kỷ luật song quy."

Đột nhiên xe lao về phía trước một cái, lao về hướng người đi bộ bên đường, Bách Viễn sợ hãi vội vàng chuyển tay lái, cuối cùng cũng vượt qua nguy hiểm, nhưng hai người đều sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Bách Viễn cho xe dừng ở ven đường, cơ thịt trên mặt đều cứng ngắc.

"Tin tức có đáng tin không?"

"Chắc là thực sự."

"Tiểu Ảnh." Bách Viễn quay sang, nói. "Chỉ vì việc này mà hôm nay em gọi điện thoại cho anh?"

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười coi như câu trả lời.

Đột nhiên Bách Viễn bật cười lớn, tiếng cười vô cùng to, lại có chút gì đó giả tạo. "Tiểu Ảnh, ông ta song quy có liên quan gì tới anh?"

Trì Tiểu Ảnh trừng mắt nhìn.

"Sau khi Yên Nam Nam nghe được tin tức này, như chim sợ cành cong, cuống cuồng tìm đường lui. Hai người đã từng là vợ chồng, em lo lắng anh sẽ bị cô ấy liên luỵ. Bách Viễn, anh có được ngày hôm nay thật không dễ dàng gì. Sớm biết, sớm dự phòng, lúc nào cũng không sai."

Giọng điệu của Trì Tiểu Ảnh khi nói những lời này vô cùng thành khẩn, không khỏi khiến cho Bách Viễn có chút cảm động.

Bách Viễn tỏ ra bình tĩnh, nói: "Tiểu Ảnh, cám ơn em! Nhưng lo lắng của em thành dư thừa rồi, anh sẽ không bị cô ta liên luỵ đâu."

"Vậy là tốt rồi." Trì Tiểu Ảnh cười.

Ánh mắt Bách Viễn dừng trên khuôn mặt thanh lệ của cô, vì lúc tới tự cho là đúng mà cảm thấy xấu hổ. Công tác nhiều năm như vậy, mang mặt nạ đối nhân xử thế, ở trước mặt lãnh đạo ra vẻ đáng thương, trước mặt cấp dưới thì như bố tướng, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ. Anh đã sớm quên cảm xúc chân thành mang tư vị gì, ở trong mắt của anh, giữa người và người đều là lợi dụng lẫn nhau. Ai hay

cười với anh, đừng tưởng rằng đó là nhiệt tình, kỳ thực đó là khẩu Phật tâm xà.

Trì Tiểu Ảnh giữa những người anh quen biết, là thành phần khác biệt duy nhất.

Cô quan tâm tới anh không màng tới báo đáp, suy nghĩ cho anh, chỉ vì anh là học trưởng của cô, bạn bè? Không, không, đột nhiên trái tim Bách Viễn đập thình thịch, một ý niệm vụt qua trong đầu. Con người, chỉ có lúc đơn thuần yêu một người khác, mới có thể trong sáng cố gắng một cách ngu ngốc như vậy.

Trì Tiểu Ảnh vẫn còn lén thầm mến anh! !

Trong lúc cảm xúc dâng lên, trong lòng Bách Viễn chợt có một vị chua xen lẫn vị ngọt. Ngọt là vì trên đời này còn có người yêu anh thật tình, chua là bởi vì anh không thể đáp lại tình yêu của cô.

Thế nhưng... Nếu như... Đầu óc Bách Viễn xoay chuyển thật nhanh, anh mạnh dạn rút ra một kết luận.

"Tiểu Ảnh, sống một mình có ổn không?"

"Tốt vô cùng." Trì Tiểu Ảnh không biết anh đang suy nghĩ gì, không hiểu sao ánh mắt nhìn cô đột nhiên nảy sinh mấy phần cuồng nhiệt.

Bách Viễn nuốt nước miếng: "Anh quen rất nhiều chủ công ty bất động sản, anh lắp thiết bị gia dụng cho em, đi thuê phòng cũng không hay lắm, có một căn nhà của mình mới tốt."

"Nói là nói như vậy, nhưng hiện tại em đang không có năng lực kinh tế."

"Em không cần lo lắng vấn đề tiền nong, anh cho em ứng tiền trước. Em muốn mua gì đều có thể nói cho anh biết." Bách Viễn vỗ ngực.

Trì Tiểu Ảnh sửng sốt một chút, ngồi thẳng, nhìn thẳng về phía trước.

"Cục trưởng Bách, lái xe thôi, nếu không thì chúng ta sẽ bỏ lỡ buổi đấu thầu mất."

Trên mặt Bách Viễn có điểm không nén được giận, không hiểu sao đột nhiên Trì Tiểu Ảnh lại thay đổi trọng tâm câu chuyện.

"Bách Viễn, chúng ta là bạn bè nhiều năm, chỉ trùng hợp em là phụ nữ mà thôi. Cuộc sống đã đủ bất đắc dĩ rồi, những thứ hoàn hảo khó khăn lắm mới lưu giữ lại được, đừng nên hủy hoại nó."

Sắc mặt Bách Viễn đỏ lên, thần sắc cũng hốt hoảng, thông minh như Trì Tiểu Ảnh, cô đều hiểu cả.

"Anh không có... Anh chỉ là muốn... Giúp đỡ em một chút. Tiểu Ảnh, anh là thật lòng..."

"Bách Viễn, người đàn ông có gia đình không nên tùy tiện nói những lời này." Trì Tiểu Ảnh nghiêm nghị ngắt lời anh.

"Em cũng biết ý nghĩa thực sự cuộc hôn nhân của anh, anh có quyền lợi thích..."

"Không, anh không có quyền lợi. Đây là lựa chọn của chính anh, không ai dùng súng ép anh cả. Cá và tay gấu không thể có cả hai. Anh không phải phấn đấu hai mươi năm so với người khác, nhưng lại phải đánh đổi một số thứ. Anh với người khác như thế nào em không có quyền quản, nhưng ở trước mặt em xin đừng như vậy. Đừng để em thất vọng cắt đứt mối quan hệ hữu nghị này."

Bách Viễn bị cô nói xong á khẩu không trả lời được, một lát mới cười khổ: "Xin lỗi, Tiểu Ảnh, anh vừa phạm sai lầm, sau này anh sẽ không nhắc lại việc này nữa."

Tình yêu là chùm pháo bông tuyệt đẹp. Sau khi rực rỡ qua đi, sẽ tan tành thành mây khói. Còn tình bạn giống như sao cuối trời, khi bạn cô đơn nó sẽ luôn soi đường cho bạn

Dọc đường đi, hai người không nói chuyện với nhau, lúc xuống xe, hai người khách sáo đến mức có chút kỳ quái.

Các công ty cạnh tranh đều đã lần lượt tiến vào, trên bục chủ trì hội nghị, nhân viên của bộ chỉ huy công trình

cũng ngồi đầy gần như kín chỗ, một bàn công chứng được đặt bên cạnh, hai người mặc đồng phục công chứng viên mang vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở phía sau.

"Tổng giám đốc Trì ..." Tổng giám đốc Dương của công ty xây dựng Long An vừa nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh thì vội vàng chào đón. "Tôi vừa hỏi Tổng giám đốc Tuyên sao Tổng giám đốc Trì không tới đây."

Trì Tiểu Ảnh liếc mắt nhìn thấy Tuyên Tiêu đang nhìn sang hướng bên này, sắc mặt không chút thay đổi. "Tôi có chút chuyện nên đi trước." Cô ngồi bên cạnh Tổng giám đốc Dương, coi Tuyên Tiêu như không khí.

Nếu như anh thật sự là một luồng không khí thì tốt biết bao!

Lần thứ hai Trì Tiểu Ảnh xác định, anh để cô tới Văn phòng Tuyên Tiêu làm việc, chính là muốn nghiền nát tất cả mọi thứ đã từng có giữa cô và anh, xóa sạch, sau đó hóa thành tro, hoàn toàn muốn cô chặt đứt mọi niệm tưởng.

Như vậy, chúc mừng anh, anh quá thành công.

Cô thực sự hận lý trí của mình, vì sao tại thời khắc này, còn muốn lo lắng phòng làm việc, còn tự áp lực cảm nhận của mình, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì trước mặt anh? Có lẽ là cô chết lặng, hoặc là sau khi quá tuyệt vọng, ngược lại lại thấy buông bỏ.

Bách Viễn ngồi dãy trước họ, quay đầu lại gật đầu với Tuyên Tiêu.

Vẻ mặt Tuyên Tiêu hờ hững. Nếu như ánh mắt có thể giết người, trên người Bách Viễn hiện tại nhất định là có trăm ngàn lỗ thủng.

Người dẫn chương trình tuyên bố buổi mở thầu sẽ bắt đầu, cùng với sự hỗ trợ của công chứng viên, Phó chỉ huy xé bao niêm phong, những người ngồi trên bục chủ trì hội nghị nhìn nhau một cái, sau đó công bố giá thầu thấp nhất.

Tiếp theo, những bao niêm phong của những công ty cạnh tranh cũng được mở ra, người dẫn chương trình lần lượt thông báo khoản tiền dự toán công trình, có kết quả rất nhanh, một công ty xâu dựng Sơn Đông trúng gói thầu đầu tiên, hội trường lập tức vang lên một loạt tiếng vui mừng.

Phó chỉ huy mỉm cười giơ tay lên một cái, tiếp tục gói thầu thứ hai.

Công ty xây dựng Long An cạnh tranh gói thầu thứ hai và thứ ba.

Trì Tiểu Ảnh nín thở đưa mắt nhìn chăm chú, bàn tay lo lắng nắm chặt lại, đột nhiên, điện thoại di động có động tĩnh, bởi vì ở trạng thái rung, lại áp chặt vào đùi nên cô càng hoảng sợ. Len lén lấy điện thoại ra, là Tần Lãng, cô vội nhấn nút tắt, rồi gửi một tin nhắn "Đang họp". Tin nhắn hồi âm tới rất nhanh, Tần Lãng hỏi cô mấy giờ tan tầm, tới công ty hay tới nhà trọ đón cô.

Buổi mở thầu không phải kiểu hội nghị thao thao bất tuyệt bình thường, hội nghị kết thúc rất nhanh, Trì Tiểu Ảnh muốn về trang điểm một chút, thay quần áo... Đối với Tần Lãng ở nước ngoài lâu, đêm Giáng sinh thần thánh không thua gì đêm giao thừa - đêm 30, dù sao cô cũng phải nề nếp một chút.

"Tới nhà trọ đi!" Cô nhắn lại.

"Ừ!"

"Xôn xao..." Bên tai đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay như sấm, Trì Tiểu Ảnh khiếp sợ ngẩng đầu, chỉ thấy Tổng giám đốc Dương ngồi bên cạnh mang sắc mặt thắng lợi, hưng phấn không kiềm chế được, hai tay cầm chặt tay Tuyên Tiêu, ra sức lắc, nói: "Cảm ơn, cảm ơn!" Đột nhiên, ông ta xoay người, sợ nắm tay thôi cũng không đủ biểu đạt sự vui mừng, bỗng nhiên ôm Trì Tiểu Ảnh một cái, hiện trường vang lên những tiếng cười thiện ý.

Sắc mặt của Tuyên Tiêu chìm xuống như bị phủ một tầng sương.

"Trúng rồi sao?" Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh ửng hồng, đẩy Tổng giám đốc Dương ra.

Tổng giám đốc Dương kích động gật đầu: "Trúng rồi, hơn nữa còn vượt quá mức dự toán bình thường nữa!"

Hóa ra, gói thầu thứ hai là công trình lớn nhất, các công ty cạnh tranh tìm chỗ đầu tư trung gian rất sợ vượt quá mức giá rồi bị ép giá, kết quả vừa mở thầu, bản dự thảo vượt quá mức dự toán bình thường nhưng lại thấp hơn quy định 0.5%. Trái lại, chỉ có duy nhất bản dự thảo của công ty Long An cho phép số chênh lệch tiêu chuẩn chính xác, với mức giá đưa ra như vậy là giá thầu hợp lý nhất.

Trì Tiểu Ảnh cũng vui vẻ thay cho công ty Long An. Tuyên Tiêu, bỏ lại thân phận là chồng trước, bây giờ đứng ở góc độ của cô, cô thực sự rất kính phục anh.

Khả năng là thượng đế tạo ra con người rất công bằng, cho anh xuất chúng tài hoa, nhưng không cho anh một trái tim tinh tế dịu dàng. Có lẽ anh cũng biết dịu dàng, chỉ có điều cô không phải là người khai thác nhân vật.

Kế tiếp là gói thầu thứ ba, công ty Long An cũng có hồ sơ cạnh tranh, kết quả giống y như gói thầu thứ hai.

Buổi đấu thầu ngày hôm nay, công ty Long An trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Tổng giám đốc Dương cười đến toe tóet, đón nhận lời chúc mừng từ những người trong ngành, ông ta ồn ào nhất định đêm nay phải mở tiệc chiêu đãi toàn thể nhân viên phòng làm việc, đặc biệt Tổng giám đốc Tuyên và Tổng giám đốc Trì. Ông ta còn nói lúc ông ta báo cáo kết quả với chủ tịch, chủ tịch nói mong muốn sau này có thể hợp tác lâu dài với Văn phòng Tuyên Tiêu. Sang năm, mấy tỉnh lớn ở phương Bắc sẽ thiết kế thêm con đường cao tốc, công ty Long An muốn xây dựng một con đường, hạng mục này muốn mời Tổng giám đốc Tuyên và Tổng giám đốc Trì qua sang năm cùng tới Bắc Kinh gặp mặt đàm phán, cũng để thuận tiện cho công ty Long An tận tình làm chủ nhà, chiêu đãi Tổng giám đốc Tuyên và Tổng giám đốc Trì thật tốt.

"Chuyện đường cao tốc, ngài và Tổng giám đốc Tuyên bàn là được. Buổi tối tôi còn có chuyện khác, mọi người đi cùng đi!" Trì Tiểu Ảnh vội vã muốn thoát thân.

Tổng giám đốc Dương nhíu mi, nắm chặt tay Trì Tiểu Ảnh không cho giải thích.

"Tổng giám đốc Trì, có phải lúc trước công ty Long An sơ suất, giờ cô cố ý không nể mặt chúng tôi?"

Trì Tiểu Ảnh xua tay. "Không phải, là tôi có chuyện bận thật."

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn sự hợp tác lâu dài giữa hai công ty đây?"

Kết quả hoàn mỹ, cả người Tổng giám đốc Dương đều trở nên buông lỏng, nhiệt tình như ánh dương rực rỡ của mùa hè.

"Tổng giám đốc Trì, nói thật, nữ tổng giám đốc còn trẻ và xinh đẹp như cô, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Lần trước, để bảng giá, chúng ta tranh luận có vài câu, đó là tôi có mắt như mù. Tài năng của Tổng giám đốc Tuyên, không nói chuyện hơn sáu phần, hay bảy, tám đều giá trị. Đêm nay, để tôi kính một chén với Tổng giám đốc Trì xinh đẹp, Tổng giám đốc Tuyên tài hoa hơn người, ai dà, hai người là một tổ hợp tuấn nam mỹ nữ, rất xứng đôi."

Người phương Bắc hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, Tổng giám đốc Dương vừa nói vừa ghé sát, vỗ vỗ lưng Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh bỗng nhiên xuất hiện một vạch đen, thực sự rất muốn rút người ra rời đi.

Một cánh tay đưa tới, nắm lấy cổ tay Tổng giám đốc Dương, lấy cánh tay đang đặt trên vai Trì Tiểu Ảnh ra không dấu vết.

"Tổng giám đốc Dương, khả năng ngài không biết, tôi và Tổng giám đốc Trì không chỉ là một tổ hợp, còn có một lớp quan hệ khác?" Tuyên Tiêu không nhanh không chậm nói.

Tổng giám đốc Dương tỏ ra hứng thú: "Quan hệ thế nào?"

Tuyên Tiêu từ từ nhả ra hai chữ: "Vợ chồng!"

Tổng giám đốc Dương kinh ngạc nhìn Tuyên Tiêu, lại nhìn Trì Tiểu Ảnh, mắt chớp chớp.

Trì Tiểu Ảnh lạnh lùng thêm vào một câu giải thích: "Đã là quá khứ."

Mắt Tổng giám đốc Dương lại không chớp chớp nữa mà là nhìn chằm chằm. "...Vậy đêm nay chúng ta phải đi uống một chén, vì tôi hiểu lầm, vì hai người đã là quá khứ."

Trì Tiểu Ảnh muốn từ chối lần nữa, lúc này, có mấy người đi về phía Tuyên Tiêu.

"Tổng giám đốc Tuyên, chúc mừng chúc mừng nha!" Giọng điệu không hề có lấy một chút ý tứ chúc mừng.

Trì Tiểu Ảnh nhíu mi, nhìn về phía Tổng giám đốc Dương trưng cầu ý kiến, Tổng giám đốc Dương cũng lắc đầu.

"Tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến và người phụ trách quản lý công trình." Tuyên Tiêu giới thiệu với họ. "Tổng giám đốc Dương của công ty Long An, Tổng giám đốc Trì của Văn phòng Tuyên Tiêu."

Người phụ trách quản lý công trình cười một cách bí hiểm: "Tổng giám đốc Tuyên, cậu thực sự là khôn khéo, hiện tại lùi về phía sau hậu trường, đưa một người phụ nữ đẩy lên tuyến đầu, thật sự là không có một chút lòng thương hoa tiếc ngọc gì hết. Chỉ có điều, mọi người chỉ thừa nhận Tổng giám đốc Tuyên thôi! Ví dụ như chúng tôi, lúc nào cũng nhớ tới phần văn bản của Tổng giám đốc Tuyên. Tuy rằng lần này chúng tôi không có tư cách tham gia cạnh tranh đấu thầu, thế nhưng chuyện này không làm ảnh hưởng tới giao tình của chúng ta, có đúng hay không?"

Tuyên Tiêu bình tĩnh nói: "Nếu có hạng mục thích hợp, tôi vẫn sẽ nhận bản dự thảo từ quý công ty."

Quản lý công ty xây dựng Thủy Kiến cất tiếng cười to: "Quần áo mới thì tốt, bạn cũ thì mới thân.* Tôi thích những lời này của Tổng giám đốc Tuyên. Công ty chúng tôi quan tâm chăm sóc những người bạn già là vô cùng đặc biệt, giống như lãnh đạo cũ trước kia của chúng ta, à, chính là chỉ huy Hồng, chúng tôi đặc biệt săn sóc mà chu đáo dành cho ông ấy tất cả những thứ ông ấy nên có."

**衣是新的好, 朋友是旧的亲*

Tuyên Tiêu vừa nâng tầm mắt, con ngươi đen nhánh lóe lên một tia kinh ngạc.

"Được rồi, không quấy rầy mấy vị chúc mừng, chơi đùa thoải mái nha, Tổng giám đốc Tuyên." Tổng giám đốc công ty xây dựng Thủy Kiến vẫy tay chào.

Tổng giám đốc Dương là một người khôn khéo, rất mẫn cảm, ngửi thấy mùi thuốc súng trong giọng nói của đám người khi nãy.

"Tổng giám đốc Tuyên, cậu từng có khúc mắc với họ sao?"

Tuyên Tiêu lắc đầu: "Không có."

"Vậy chúng ta đi ăn mừng thôi! Tổng giám đốc Trì, cô chọn nhà hàng đi." Tổng giám đốc Dương nói. "Tôi đi lái xe."

Sắc mặt Trì Tiểu Ảnh đã vô cùng khó coi.

"Còn đứng gì chứ?" Tuyên Tiêu quay đầu nhìn cô.

"Anh không đụng chạm gì với công ty xây dựng Thủy Kiến đó chứ?"

"Anh đi con đường quang minh chính đại, không kiếm tiền bất chính, nộp thuế đầy đủ, anh có thể đụng chạm gì với ai?" Anh hỏi ngược lại.

"Mong là như vậy." Cô liếc anh một cái, trong lòng lại bị kéo căng đau đớn, chuyện những người đó nói vừa nãy nhất định là chuyện cái quần lót, thật khiến người ta ghét bỏ.

~~~~~

Sorry cả nhà vì đã chậm lâu như vậy T_T hứa sẽ edit rất chậm nhưng tuyệt đối không drop T_T

Tiện đây thông báo:

Tìm Editor:

– Không giới hạn số lượng.

Nội dung: Biên tập những bộ đang làm trong NCU, mở hố mới (nếu có thể)

1. Chiến tranh hoa hồng / Lâm Địch Nhi

2. Phu thê triền / Thánh Yêu

3. Hôn nhân bí mật, tình yêu thầm kín / Thánh Yêu

4. Hóa ra St. Paul không đau thương / Loan

Yêu cầu:

– Dùng Quicktranslator thông thạo.
~~~~~

– Chăm chỉ, đúng hẹn.

– Hòa đồng khi làm việc theo nhóm.

Liên lạc với Yuè Yīng qua inbox của page https://www.facebook.com/NguCanhUyen/ nha.

Chương 49: Dòng nước ngầm gợn sóng (V)

Editor: Yuè Yīng

***

Dựa vào danh hiệu Tổng giám đốc của Văn phòng Tuyên Tiêu thì Trì Tiểu Ảnh không thể tùy ý bỏ đi, đến cuối cùng vẫn bị đám Tổng giám đốc Dương kéo đi.

Những đồng nghiệp khác trong Văn phòng Tuyên Tiêu đã tới nhà hàng trước đông đủ. Hôm nay nhà hàng đông nghẹt, may là Tuyên Tiêu tìm người, khó khăn lắm mới đặt được một phòng riêng. Trì Tiểu Ảnh nôn nóng sốt ruột, định bụng chờ khi tiệc rượu bắt đầu, uống qua một vòng thì cáo từ. Cô muốn nhắn tin cho Tần Lãng, vậy mà vừa lấy điện thoại di động ra, dường như Tổng giám đốc Dương sợ cô chạy mất, tiến lên đoạt lấy.

"Tổng giám đốc Trì, đêm nay cô chuyên tâm một chút, không được "chân trong chân ngoài" . Tổng giám đốc Tuyên, cậu nói có đúng hay không?"

Tuyên Tiêu cũng không nói phải hay không, ánh mắt sáng rực nhìn Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ, chọn một chỗ bình thường, muốn ngồi một lúc rồi không chào hỏi, cứ thế rời khỏi đây. Chỉ có điều Tổng giám đốc Dương vô cùng khách sáo, cứ khăng khăng bắt cô ngồi lên ghế trên, cho dù cô rất không muốn nhưng vẫn phải qua đó ngồi, bên này là Tổng giám đốc Dương, bên kia là Tuyên Tiêu.

Tổng giám đốc Dương rất chu đáo, rượu đế, rượu đỏ, bia, ba loại đều gọi lên cả.

Vừa khai tiệc, những người bên công ty Long An phấn khởi cười tươi như hoa, liên tiếp mời rượu, tinh thần sảng khoái khiến người khác thấy phát run.

Trì Tiểu Ảnh uống một chén rượu đế, liền nói không chịu nổi, đứng dậy từ chối. Tổng giám đốc Dương không nghe, nói có phải Tổng giám đốc

Trì uống không quen đúng không, chúng ta đổi thứ khác, Tổng giám đốc Dương liền rót cho Trì Tiểu Ảnh ly rượu đỏ có đế cao.

Rượu đỏ, thật sự là Trì Tiểu Ảnh uống không quen, tuy nghe nói rằng nếu uống vào thì da sẽ rất đẹp, mà bia thì càng không phải bàn. Cô khéo léo nói: "Tổng giám đốc Dương, thật sự là tôi không biết uống rượu, để biểu đạt lòng biết ơn, tôi lại uống một chén rượu đế, được không?"

Tổng giám đốc Dương nheo mắt lại, nhìn Tuyên Tiêu khả nghi: "Nếu Tổng giám đốc Trì là không thể uống được thật, tìm người thay mặt cũng được."

"Để tôi thay Trì Tiểu Ảnh đi!" Tuyên Tiêu đưa tay đỡ lấy ly rượu trong tay Trì Tiểu Ảnh.

"Không được."

Đột nhiên Trì Tiểu Ảnh không khiến, rượu bị hắt ra ngoài hơn nửa. Anh coi cô là ai, cô mới không cần nhận ân tình của anh ta, vừa nãy đồng nghiệp đã thay phiên nhau kính anh một vòng, anh uống cũng không ít. Cô thật sự hận bản thân cô, tại sao lúc này lại nhớ tới bệnh dạ dày của anh ta chứ, tự khinh bỉ chính mình? Anh có tình nhân, có người đẹp, có thầm mến, có tình yêu cuồng nhiệt, bên cạnh có, bên ngoài có, còn muốn kéo cô làm khán giả, coi thành người nghe, rốt cuộc anh ta coi cô là cái gì?

Những cơn tức đan xen va chạm lẫn nhau trong lòng, sắc mặt Trì Tiểu Ảnh trắng bệch, nghiến răng, cầm chén rượu: "Tự tôi uống."

Vừa dứt lời, uống cả ly rượu đỏ vào bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng lên đỏ ửng.

Tổng giám đốc Dương vừa thấy, vô cùng vui vẻ, liên tục nói sảng khoái sảng khoái, ông ta cũng bưng ly lên cạn sạch.

Cái ly không vừa đặt xuống, nhân viên phục vụ đứng sau lưng ngay lập tức tiến đến rót đầy, Tổng giám đốc Dương nháy mắt một cái, những người bên công ty Long An tới, lần lượt mời rượu Trì Tiểu Ảnh.

Khuôn mặt Tuyên Tiêu lạnh đi, vài lần đứng lên định ngăn cản, Trì Tiểu Ảnh trừng mắt nhìn: "Chuyện của tôi không cần anh lo."

Anh lôi kéo, cô uống càng ác liệt.

Cuối cùng, ngay cả rượu đế những người đó mời cô cũng không từ chối nữa, cảm thấy rượu ở đầu lưỡi không phải những ngọn lửa, mà là ngọt ngào. Tự cô cho mình uống say mèm, ói ra nhiều lần. Tới khi tiệc tan thì ngay cả sức để nôn ra cô cũng không có nữa.

Những người khác cũng không khá hơn chút nào, bước đi xiêu vẹo, chỉ có Tuyên Tiêu là tỉnh táo.

Tổng giám đốc Dương níu lưỡi, cười tủm tỉm quay ra nháy nháy mắt với Tuyên Tiêu: "Tổng giám đốc Tuyên, đêm nay. . . Tổng giám đốc Trì nhờ cậu. . . Tiểu biệt thắng. . . Tân hôn. . . . Thoải mái vui vẻ. . ." Ông ta chỉ vào Trì Tiểu Ảnh say đến bất tỉnh, đưa điện thoại di động của cô trả lại cho Tuyên Tiêu.

Khuôn mặt Tuyên Tiêu cứng đờ, không nói tạm biệt, ôm lấy Trì Tiểu Ảnh lên xe.

Anh lái xe thẳng về nhà, ở trong thang máy, cô lại ói ra một lần, Tuyên Tiêu tức giận đến nỗi nguyền rủa Tổng giám đốc Dương kia một lần.

Vào cửa chính, ôm Trì Tiểu Ảnh vào phòng ngủ, anh nhìn tờ lịch đặt trên tủ đầu giường, trong lòng đau xót, rốt cục ngày hôm nay Trì Tiểu Ảnh đã về nhà.

Trì Tiểu Ảnh như một tế phẩm, mềm oặt ở trên giường, dang tay dang chân ra tứ phía, khuôn mặt sáng bóng lấp lánh.

Anh cởi quần áo ngoài đã bị vấy bẩn của cô ra, chỉ để lại nội y màu trắng, cả người cô toàn mồ hôi, anh cũng thế. Thân thể của anh phô bày hết dưới ánh đèn. Anh ngồi xuống ở bên giường, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến làn da cô. Cô say thực sự, yên lặng nằm đó, một chút phản ứng không có. Mặc cho đầu ngón tay của anh di chuyển, mặc cho bất kỳ cử động nào của anh.

Hình ảnh như vậy, anh không biết đã suy nghĩ bao nhiêu lâu. Lồng ngực vang lên ken két, giống như là xe lửa ầm ĩ ở trong sơn động, cũng giống như mũi khoan nhún nhảy trên vách đá, nơi mảnh vụn bay ngang qua. Anh nhớ tới trước kia, quay cuồng cùng cô trên chiếc giường này, cô đè nén thanh âm "ưm", anh cũng không khắc chế nổi chính mình, huyết

dịch toàn thân đều chảy về một chỗ, giữa hai chân cứng rắn anh muốn gầm nhẹ. Anh cúi người, dịu dàng ôm cô vào trong ngực, tỉ mỉ hôn từng điểm nhỏ trên cơ thể cô, dùng cứng rắn ma sát nơi mềm mại của cô.

"Tiểu Ảnh, đừng. . . giận dỗi. . . Chúng ta làm lại từ đầu, được không?" Anh mơ hồ gọi tên cô, liên tục trong khoảnh khắc.

Hàng mi dài của Trì Tiểu Ảnh rung lên, tại sao thanh âm này lại quen thuộc như vậy?

Cô hoảng hốt mở mắt ra, đối diện là khuôn mặt anh tuấn sát ngay trước mắt.

"A. . ." Cô lên tiếng hét ầm lên.

"Tiểu Ảnh, đừng kêu, đừng kêu, là anh." Tuyên Tiêu nhẹ nhàng vỗ về cô.

"Đừng đụng vào tôi." Trì Tiểu Ảnh sợ đến nỗi rụt vào bên trong, thấy trên người mình đã gần như là ở trần một nửa, trước mắt tối sầm, cô không hề nghĩ ngợi, trực tiếp giơ tay lên, nhắm ngay khuôn mặt Tuyên Tiêu.

"Phách" một cái tát, tất cả động tác liền một mạch.

Tuyên Tiêu ngạc nhiên sửng sốt: "Tiểu Ảnh, em đánh anh?"

Ánh mắt kia khiến trái tim Trì Tiểu Ảnh đập nhanh hơn.

"Anh không đáng đánh hay sao?" Cô kéo chăn che kín người. "Chúng ta đã không còn là vợ chồng, anh đang coi thường tôi."

"Coi thường?" Tuyên Tiêu tức giận đến nỗi muốn phát điên. "Làm sao anh sẽ coi thường em chứ? Em uống say, anh chỉ cởi quần áo bẩn ra cho em, sau đó. . . Em liền tỉnh. . ." Chỉ có điều, khi nói những lời này giọng điệu có phần chột dạ.

"Anh thật tốt bụng!" Trì Tiểu Ảnh cười nhạt,. "Cho tôi có bẩn chết say chết cũng không có liên quan gì tới anh. Tôi phải đi về." Cô lần tìm quần áo bị cởi ra.

"Quần áo bẩn ở giỏ giặt quần, trễ như thế, trở về nơi đó?" Nét mặt Tuyên Tiêu đen xì.

"Quay về đâu cũng được, chỉ cần không ở chung với anh."

Tùy hứng mà lại cố chấp. Cô nhảy xuống khỏi giường, đi chân đất chạy tới toilet.

Lần này Tuyên Tiêu không chậm trễ, lao tới vòng tay qua ôm eo cô từ phía sau, ôm thật chặt.

"Ngoại trừ ở đây, em cũng không có nơi để đi."

"Anh buông ra!"

"Anh không buông! Không buông không buông!"

Trì Tiểu Ảnh sống chết giãy dụa, muốn đẩy anh ra, cánh tay anh như một chiếc vòng kim cô, càng siết càng chặt.

Cô không còn sức để giãy nữa, thân thể bị anh siết chặt gây đau, hô hấp cũng khó khăn, dưới cơn tức giận, cắn một cái ở trên bả vai của anh.

Ngay trong cơn phẫn nộ cùng tức giận, có chết cũng cố chấp.

"Tuyên Tiêu, tôi. . . Không phải Yên Nam Nam."

Cánh tay Tuyên Tiêu run lên, ánh mắt trở nên ảm đạm.

"Anh không coi em như Yên Nam Nam." Anh đau khổ nói.

"Không phải là tôi nói anh coi tôi như cô ta, mà là tôi không có cách nào để có thể tùy tiện lên giường với người mình không yêu như cô ta. Tuyên Tiêu, chúng ta. . . Ly hôn." Cô nức nở nghẹn ngào.

"Tái kết hôn không được sao."

"Sau đó lại ly hôn sao?" Trì Tiểu Ảnh rưng rưng cười khổ. "Tuyên Tiêu, tôi không muốn quay trở lại những ngày của quá khứ, chúng ta ly hôn và những người khác không có vấn đề gì, là chuyện đã xảy ra giữa chúng ta."

Thật muốn tìm một cục đá đập vào đầu anh ta một cái, anh ta cho rằng mọi thứ vẫn giống như trước kia, cho rằng chỉ cần anh ta vẫy vẫy tay với cô, là cô sẽ nhảy vào biển lửa.

Anh ta vĩnh viễn đem mình đứng ở vị trí thiên thần.

"Sai một lần là ngây thơ không biết gì, sai một lần nữa chính là ngu xuẩn. Tôi chỉ muốn có một tình yêu đơn giản và sống những ngày tháng bình dị với người đàn ông bình thường."

Anh mím chặt môi không nói được một lời.

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên nghe có vẻ chói tai, là điện thoại của Trì Tiểu Ảnh, vang lên từng hồi.

Trong đầu Trì Tiểu Ảnh "ầm" một tiếng, nhất định là Tần Lãng, cô nghĩ tới, đưa tay muốn nghe máy, Tuyên Tiêu không chịu, dường như rất sợ tiếng chuông sẽ đem cô đi.

Tiếng chuông đầy kiên nhẫn, "leng keng thùng thùng", miên man không ngớt.

Trì Tiểu Ảnh miễn cưỡng đẩy anh ra, tiếng điện thoại di động đột nhiên ngắt, ngay sau đó là tiếng chuông cửa vang lên, nhẹ nhàng mềm mỏng, rất có lễ phép.

Tuyên Tiêu đi tới mở cửa, Tần Lãng mỉm cười gật đầu: "Tiểu Ảnh có ở đây không?"

Trì Tiểu Ảnh luống cuống tay chân mặc lại bộ quần áo bẩn, đi tới, vẻ mặt xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của Tần Lãng.

"Coi bộ dạng nôn nóng của em kìa." Tần Lãng đi tới, lộn lại chiếc áo khoác cho cô.

"Quá muộn rồi, trở về đi!" Anh đỡ Trì Tiểu Ảnh, đi qua Tuyên Tiêu, gật đầu nói: "Thật ngại, làm phiền cậu rồi, tửu lượng của Tiểu Ảnh quá kém."

"Tiểu Ảnh, đừng đi với anh ta." Tuyên Tiêu đột nhiên kéo tay của Trì Tiểu Ảnh lại.

"Tuyên Tiêu, không phải Tiểu Ảnh đi theo tôi, là cô ấy quay về nhà của mình. Sau này, không nên chi phối quyết định của cô ấy, để cô ấy tự quyết định được không?" Tần Lãng nói.

"Tôi. . . Về nhà." Trì Tiểu Ảnh lúng túng, khóe miệng giật giật.

Tuyên Tiêu chậm rãi buông tay ra, nhìn bọn họ mở cửa, đi vào thang máy.

Anh vẫn ngây ngốc đứng đó, cảm giác như đang trong giấc mộng.

Tần Lãng lái xe rất vững vàng. Đêm khuya, trên đường, những người mừng lễ Giáng Sinh còn đang mặc sức vui vẻ, quán bar, quán cà phê, ngọn đèn nhấp nháy, tiếng cười tiếng động lớn ồn ào.

Tần Lãng trầm mặc nhìn xe, ánh mắt tập trung nhìn về phía trước.

Trì Tiểu Ảnh nghiêng đầu tựa hướng cửa sổ xe, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt đờ đẫn, cô muốn giải thích một đôi lời, nhưng lại phát hiện ra nói gì cũng rất giả tạo, không bằng im lặng cho xong.

Tần Lãng đưa Trì Tiểu Ảnh vào nhà trọ, mở đèn, nấu nước sôi cho cô, nhìn cô súc miệng, rửa mặt, tinh thần tốt hơn một chút, sau đó cầm lấy chìa khóa xe.

"Giáng sinh vui vẻ, Tiểu Ảnh." Anh đặt trên bàn một tập sách được đóng gói tuyệt đẹp.

"Xin lỗi." Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, đi theo phía sau anh.

Tần Lãng nở nụ cười cô đơn: "Không nên như vậy, anh biết nhất định là em có việc, bằng không thì nhất định sẽ tới. Tiểu Ảnh, có khả năng ly hôn đã tạo một cú sốc quá lớn đối với em, em còn chưa tìm được lại chính mình. Anh không nên mạo muội xông vào cuộc sống của em. Sau này, tạm thời anh sẽ không tới quấy rầy em, chăm sóc mình thật tốt." Anh vuốt ve tóc của cô. "Lên giường đi ngủ đi. Lần sau đừng đụng vào rượu."

Nói xong, anh nhẹ nhàng cài cửa lại cho cô, dần dần khuất dạng trước mặt cô.

Chương 50: Dòng nước ngầm gợn sóng (VI)

Editor: Yuè Yīng

Niềm vui còn đọng lại sau Giáng Sinh chưa hết, tiếp theo chính là Tết dương lịch.

Tết dương lịch phòng làm việc sẽ được nghỉ ba ngày, tất cả mọi người vui vẻ không cưỡng lại được, cả ngày thảo luận sắp xếp ngày nghỉ như thế nào, vài người muốn hẹn bạn đi chơi, về nhà thăm bố mẹ, người chỉ muốn ngủ quên trời quên đất, người thì muốn lang thang trên phố hòa mình vào biển người đông đúc…

Cho dù những người khác bàn tán náo nhiệt, Tuyên Tiêu chưa bao giờ tham gia. Những đồng nghiệp khác phát hiện, từ đêm Giáng sinh, quan hệ giữa Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh càng ngày càng đóng băng. Hai người cần nói chuyện gì đều thông qua bên thứ ba truyền đạt lại. Có lúc, một người lên cầu thang, một người xuống cầu thang, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng không có.

Ở trong mắt Ninh Y, vui tận đáy lòng.

"Tổng giám đốc Tuyên, Tết dương lịch anh chuẩn bị làm gì?" Ninh Y liếc trộm người đồng nghiệp đang vui vẻ, nghiêng đầu qua chỗ khác, giả vờ hỏi vu vơ.

"Tăng ca." Tuyên Tiêu đáp. Trên bàn làm việc, văn kiện hạng mục chồng chất như núi.

"Ơ Tết dương lịch mà, Tổng giám đốc Tuyên không cho mình rảnh rỗi một chút sao?"

Tuyên Tiêu đưa mắt lên nhìn: "Tết dương lịch cũng chẳng phải là một ngày thông thường sao, có cái gì khác nhau."

"Để tôi tăng ca cùng Tổng giám đốc Tuyên nhé?" Ninh Y hốt hoảng nhìn về phía cầu thang, rất sợ đột nhiên Trì Tiểu Ảnh xuống đây.

"Nếu như công việc thuộc bổn phận của cô không thể hoàn thành trước kỳ nghỉ lễ thì cô tăng ca là chuyện của cô, không có vấn đề gì liên quan tới tôi." Tuyên Tiêu cúi xuống, giọng nói lạnh như băng, tuyệt đối không tiếp nhận tình cảm tốt đẹp đó.

Gương mặt Ninh Y đỏ bừng, không dám nói nữa nói, nản lòng thoái chí. Ngẫm lại vẫn có suy nghĩ không an phận, Tuyên Tiêu đã ly hôn, Yên Nam Nam cũng bị đá khỏi trò chơi, nhưng mình vẫn không có cơ hội. Tuyên Tiêu không phải vị sếp hiền lành, nhưng ít ra cũng gìn giữ lễ độ, cứ như thế xông tới nói chuyện, giải thích rõ một việc thì tâm tình của anh sẽ vô cùng tồi tệ.

Anh đứng lên đi tới phòng pha trà, những người đang rôm rả trò chuyện nhìn thấy bộ mặt như muốn ăn thịt người của anh đều tự liếc mắt nhìn nhau, lục đục trở về vị trí cũ làm việc.

Trì Tiểu Ảnh không biết Tết dương lịch mình nên làm gì.

Gọi điện thoại về nhà, mỗi lần đều là bác gái hàng xóm nghe, nội dung cuộc điện thoại chỉ có một: "Tiểu Ảnh, mẹ con đang bận, lát nữa bác bảo bà ấy gọi lại cho con nha."

Trì Tiểu Ảnh vâng dạ chờ, không chờ được điện thoại của Hạ Tú Phân gọi lại. Mẹ bận rộn như vậy, cô sao có thể gọi làm phiền chứ?

Phía Tần Lãng, Trì Tiểu Ảnh nhớ tới không phải trong lòng không có cảm giác. Anh là một người đàn ông nói được làm được, nói không quấy rầy cô, thực sự là không làm phiền cô nữa. Không còn tin nhắn gửi tới hàng đêm nữa, không còn những cuộc gọi dịu dàng quan tâm, không còn việc hẹn nhau ở đường nào, ăn ở đâu… Anh xóa sạch hết những dấu vết đã từng có trong cuộc sống của cô, dường như anh chưa từng xuất hiện.

Nếu như thật sự chưa từng xuất hiện thì tốt rồi.

Cuộc sống của cô đã quen có một Tần Lãng giống như người chú người anh người bạn, anh giống như là một vật sáng rực rỡ, chỉ cần cô ngẩng đầu, ánh sáng ấm áp sẽ chiếu tới cô. Cô không cần cho anh lời hứa hẹn, cũng không nhất định chịu trách nhiệm với anh, nhưng anh vẫn tồn tại vì cô. Vì vậy, cô không cần lo lắng bất cứ điều gì, tự do tự tại hưởng thụ sự yêu mến và nuông chiều của Tần Lãng.

Thế nhưng, không ai sẽ vĩnh viễn ở đó. Ngay cả cha cô, nói muốn được nhìn thấy cô lớn lên, tốt nghiệp đại học, thành đạt trong sự nghiệp, sau đó gả cho một người đàn ông ưu tú, kết quả, cũng lặng lẽ buông tay không nói tiếng nào đi về Tây Phương cực lạc.

Cô chẳng trách Tần Lãng nuốt lời, bởi vì người nuốt lời trước là cô.

Đối với một người đàn ông có tự tôn, nhìn thấy người phụ nữ mình thích đêm hôm khuya khoắt đơn độc ở với một người đàn ông khác, quần áo xốc xếch, có thể giữ được phong độ như vậy đã là lý trí phi thường rồi, còn có thể yêu cầu gì ở anh đây? Không có yêu cầu gì cả, Tần Lãng đã làm rất nhiều vì cô, cô chỉ có hưởng thụ, chưa hề đáp lại.

Bộ dạng như vậy cũng tốt, để Tần Lãng thấy rõ cô là một người phụ nữ ích kỷ, không đáng để anh tiếp tục gửi gắm. Có nhiều lần Trì Tiểu Ảnh mở số điện thoại di động của Tần Lãng ra, cuối cùng vẫn khép lại điện thoại di động.

Nói thì nói thế, nhưng không tự chủ được, Tần Lãng vẫn chiếm tất cả tâm tư của cô, khiến cô không có tâm tình nghĩ tới chuyện khác. Thế cho nên, thấy kẻ đầu sỏ gây nên chuyện Tuyên Tiêu, cô lại lười mở miệng, có thể tránh được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu.

Nửa đêm tỉnh mộng, người cô nghĩ tới cũng không còn là Tuyên Tiêu nữa, mà là Tần Lãng.

Cô có gặp Tần Lãng một lần, là cô nhìn thấy anh, mà anh không phát hiện ra cô.

Lễ Giáng Sinh Tần Lãng tặng cô tập sách mới phát hành, có hai quyển giống nhau chắc do lấy nhầm, cô muốn tới hiệu sách đổi lại. Đọc giấy đóng gói phía ngoài thấy ghi địa chỉ hiệu sách Nhàn Ninh, cô có biết. Tan việc, liền qua đó.

Hiệu sách vẫn yên tĩnh như trước đây, khách cũng không nhiều, có người mặc đồng phục học sinh ngồi ở tấm thảm trên sàn nhà lật xem sách báo, hoàn toàn không thấy một chút bóng dáng của cuộc sống xô bồ… Thực sự khiến người ta có cảm giác cô tịch mà thư thái.

Triệu Nhàn Ninh vẫn ngồi ở chỗ cây cà phê, hôm nay cô ấy mặc một bộ trang phục hàng hiệu nước Anh, chiếc áo khoác dài màu trắng kẻ carô,

cổ áo dựng thẳng một cách thoải mái, càng lộ ra vẻ dịu dàng đáng yêu vốn có.

Ngồi đối diện với cô ấy là Tần Lãng ấm áp, anh tuấn.

Trước mặt hai người là một chén trà búp Minh Tiền và một chén trà trà Long Tĩnh, ở giữa đặt một lư hương sưởi ấm đang tỏa ra mùi cúc La Mã nhàn nhạt.

Hai người chẳng biết hàn huyên điều gì, hiểu ý nhìn nhau cười.

Trong nháy mắt đó, trong đầu Trì Tiểu Ảnh trống rỗng, đột nhiên cảm cô thấy hiệu sách Nhàn Ninh cũng không phải là một nơi tốt như cô thấy, có thể mang tới niềm vui bất ngờ cho mọi người. Chí ít thì có một mùi hương thầm lặng tỏa ra như yêu khí đang cắn xé trái tim cô.
Gần như là cô xoay người theo bản năng, điên cuồng chạy ra khỏi hiệu sách như kẻ trộm. Chạy đến chỗ an toàn, cúi đầu nhìn, đã quên cả đổi sách. Cô không đề cập qua chuyện này với người khác, nhưng sau đó, cô lại bình thường trở lại.

Người chồng bốn năm má ấp môi kề của cô có thể vụng trộm qua lại với người bạn thân nhất của cô, chơi đùa hôn hít. Tần Lãng và mối tình đầu của anh cùng nhau uống chén trà ở trước mặt mọi người được coi là gì? Hơn nữa, chuyện như vậy có liên quan tới cô sao?

Ninh Bối Bối thức tỉnh lương tâm, trước ngày Tết dương lịch đã gọi điện thoại cho cô, hẹn cùng nhau ăn cơm.

Cô rất buồn bực, ngày đặc biệt như thế này, sao Ninh Bối Bối không ở cùng bạn trai nhỏ của chị ấy kia chứ?

Sáu giờ Trì Tiểu Ảnh đã đến khách sạn, về quan niệm thời gian thì Ninh Bối Bối cũng không bao giờ đúng hẹn.

Nhân viên phục vụ mỉm cười đi tới chỗ cô, hỏi cô đã đặt chỗ chưa.

Cô đang muốn trả lời, đột nhiên thấy rất nhiều khách khứa bước ra khỏi thang máy của khách sạn, trong đó có một người tên là Trì Linh Đồng. Cô ấy đang tay trong tay với một người đàn ông có diện mạo phi phàm anh tuấn, trên nét mặt tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào.

Lúc này người đàn ông phải đến quầy phục vụ dặn dò chút chuyện, để lại một mình Trì Linh Đồng đứng đợi trong chốc lát.

Trì Tiểu Ảnh đi tới: "Linh Đồng?"

Trì Linh Đồng kinh ngạc quay đầu lại, nở nụ cười: "Tiểu Ảnh, năm mới vui vẻ!"

"Năm mới vui vẻ." Trì Tiểu Ảnh quay sang quầy phục vụ dẩu môi nói: "Anh ta là ai vậy?"

Trì Linh Đồng hơi lộ ra vẻ thẹn thùng nói: "Chồng em."

Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc, hình như mới không gặp Trì Linh Đồng có một tháng.

"Chị chưa từng nghe nói em yêu đương..."

"Em và anh ấy biết nhau mười lăm ngày, sau đó anh ấy nói muốn chăm sóc em, em nói em không muốn yêu đương, chỉ muốn kết hôn, anh ấy nói vậy thì kết hôn đi!"

Trì Tiểu Ảnh há hốc mồm, chẳng biết nói cái gì cho phải, chuyện này quá miễn cưỡng và kinh sợ.

Vì vậy, cô hỏi một vấn đề rất ngu ngốc: "Em... Không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Sợ anh ta không phải người em dành tình cảm chân thành cả đời kia."

Trì Linh Đồng thản nhiên cười: "Tiểu Ảnh, thời gian chết đi rất dài, sống rất ngắn, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Có câu tục ngữ nói: Con người không phải sống nhờ suy nghĩ mà phải xông xáo. Em cũng như vậy, cũng không thể bảo đảm rằng cả đời này trái tim mình sẽ không thay đổi. Cho nên em yêu cầu kết hôn, chí ít trong hôn nhân, có luật pháp ràng buộc, chúng ta cũng sẽ rất lý trí để xử lý chuyện phát sinh, cẩn thận quan tâm. Em nghĩ tốt nhất là sớm có con một chút, như vậy hôn nhân mới càng viên mãn."

Trì Tiểu Ảnh còn muốn nói thêm điều gì đó, người đàn ông kia đã từ quầy phục vụ đi tới.

Nhìn bóng lưng dựa vào nhau đi ra khỏi khách sạn của họ, Trì Tiểu Ảnh ngẩn người một hồi lâu, một người đã yên lặng đi vào phòng ăn cùng cô.

Tần Lãng cũng từng nói muốn chăm sóc cô cả đời, nhưng cô cự tuyệt. Cô không có sự lạc quan và dũng khí như Trì Linh Đồng, bởi vì cô đã trải qua hôn nhân.

Hôn nhân không phải là một thành trì vững chãi, mọi lúc mọi nơi đều sẽ có kẻ địch mạnh xâm chiếm, cái vỏ bọc pháp luật kia kỳ thực rất nhẹ nhàng mỏng manh.

Sau khi cô chạy trốn ra khỏi đó, ngay cả dũng khí để quay đầu lại cũng không có, nào dám dễ dàng đi vào một tòa thành khác chứ.

“Người đẹp, có ngại khi tôi ngồi đây không?”

Có người ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ vai cô.

Chương 51: Trở lại xâm lược (I)

Editor: Chân Ý

"Người đẹp, có ngại khi tôi ngồi đây không?"

Có người ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ vỗ vai cô.

Trì Tiểu Ảnh quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười hiện ra.

Trên tay Trâu Hoa đang cầm một bó hoa hồng, trên đầu không biết đã thoa bao nhiêu keo dưỡng, mà từng sợi tóc đứng nghiêm, giống như một đội quân chỉnh trang.

Cô không khỏi hơi đau đầu, không ngờ Ninh Bối Bối có thể gọi Trâu Hoa đến đây, tối nay chắc chắn không thể thanh tịnh được rồi, Trâu Hoa có bản lĩnh nói chuyện có thể khiến người đã chết trong quan tài nhảy dựng lên.

"Anh cũng tới ăn cơm sao?" Cô cong khóe miệng hỏi.

Trâu Hoa kéo cái ghế ngồi kế bên cô, quan sát bốn phía: "Người chú phong độ nhẹ nhàng của cô đâu?"

"Đêm nay anh ấy bận rồi."

"Ồ." Trâu Hoa kéo dài giọng: "Thảo nào mặt cô buồn như vậy, thì ra là bị cho leo cây hả? Đúng lúc tôi cũng bị leo cây, nếu tôi tặng bó hoa này cho cô, cô có bằng lòng để tôi với cô ngồi chung một bàn không?"

Trì Tiểu Ảnh không nhịn được bật cười, chỉ chỉ phía sau anh ta: "Việc này tôi không thể làm chủ rồi, anh hỏi cô ấy đi."

Ninh Bối Bối đang hùng hùng hổ hổ từ ngoài cửa đi vào.

Trâu Hoa quay đầu lại, ưu sầu nhíu mày: "Thật là, đêm lãng mạn như thế này sao hai người phụ nữ lại hẹn nhau, chơi thủy tinh sẽ đâm chết người đấy."

Ninh Bối Bối tiến lên đoạt lấy hoa trong tay anh ta: "Anh là heo à, trong đầu chỉ toàn những thứ rác rưởi này. Tiểu Anh, phần của em này, đừng nên không lấy." Cô ấy chia hoa ra làm hai, rồi đưa mấy đóa cho Trì Tiểu Ảnh.

Trâu Hoa bĩu môi: "Tôi là heo thì cô cũng là lưu manh, ăn cướp đường phố."

"Không phải chỉ mấy đóa hoa thôi sao, cũng đâu có cướp sắc của anh, đúng là đồ keo kiệt!." Ninh Bối Bối nhướng mày, liếc nhìn Trâu Hoa một cái: "Được rồi, bây giờ anh có thể đi, tôi muốn ăn cơm với Tiểu Ảnh, một lát tôi còn có việc." Nói xong, vẫy tay với người phục vụ, ra hiệu gọi món.

"Nào có như thế, đoạt đồ của người khác còn muốn đuổi người ta đi." Trâu Hoa ôm ngực, bày ra vẻ mặt bi thương.

"Anh ở lại cũng được thôi, một lát anh tính tiền?"

Trâu Hoa liếc mắt đưa tình nhìn Trì Tiểu Ảnh một cái, nói: "Việc này không thành vấn đề, chẳng phải cô có việc sao? Vậy cô tránh đi là được rồi, tôi giúp cô ngồi với Tiểu Ảnh."

Ninh Bối Bối đập cái thực đơn một tiếng: "Không được, ăn cơm với Tiểu Ảnh là nhiệm vụ tối nay của tôi." Nói xong, cô ấy cảm thấy lỡ lời, chột dạ nhìn về phía Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh vốn mỉm cười ngồi ở một bên nhìn anh em bọn họ nói đùa, đang vui vẻ đấy, nhưng khi nghe Ninh Bối Bối nói những lời này thì trong lòng 'lộp bộp' một tiếng.

Trâu Hoa còn cảm thấy hứng thú, truy hỏi đến cùng: "Ai dám giao nhiệm vụ cho trào lưu nữ thế?"

Ninh Bối Bối ấp úng, ánh mắt né tránh, cố tình không tiếp lời, ngẩng đầu nói với em gái phục vụ: "Cô, tôi gọi món này...món này...Cả món này nữa..."

"Bối Bối, nếu Trâu Hoa đã ở đây, chị xem Tiểu Tôn có ở đây không? Gọi anh ta đến đây luôn đi." Trì Tiểu Ảnh thấp giọng nói, nói xong lời cuối cùng thì đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy được.

Ánh mắt cô lóe lên tia hoảng sợ, không che giấu được cảm giác mất mát đột nhiên ập đến.

Ninh Bối Bối tức giận, hận không thể tát vào mồm mình hai cái.

"Tiểu Ảnh...Chị...Không phải..."

"Không có gì, nhiều người thì sẽ thêm náo nhiệt thôi." Có thể khiến Ninh Bối Bối trước đêm năm mới bỏ lại bạn trai đến đây ở với cô, chỉ có sức hấp dẫn như Tần Lãng.

Anh không buông cô ra, cũng biết tối nay cô chỉ cô đơn một mình, lại không thể đến quấy rầy cô, anh lúc nào cũng có cách để nhìn thấu tâm hồn cô đơn của cô, tất cả nội tâm. Anh tốt lắm, rất tốt, nếu như cô có thể đáp lại anh, thì cũng có thể tiếp nhận một cách thoải mái. Nhưng bây giờ cô vẫn chưa ổn định được những rối loạn trong lòng mình, chỉ đành để anh thất vọng.

Tần Lãng lớn hơn cô mười lăm tuổi, cô muốn dựa vào anh, lại không muốn quá thân với anh, cho dù cố gắng tiếp nhận anh, thì mẹ có thể tiếp nhận sao?

Tần Lãng chỉ là khách đến Tân Giang mà thôi, sẽ rời khỏi đây rất nhanh, cô cũng chỉ là loài chim không di trú của Tân Giang mà thôi.

Trong lòng cô vẫn có một bóng hình, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện rồi đâm một cô nhát, sao cô có thể ở trước mặt Tần Lãng mà nhớ một người khác? Muốn gạt đi hình bóng ấy, lúc cô cần anh ta nhất thì anh ta cứ trôi xa, nhưng khi cô khó khăn lắm mới khôi phục lại yên tĩnh thì anh ta lại xuất hiện.

Cuộc đời thật là châm chọc, cô có khuynh hướng tự ngược không ta?

Vẫn câu nói ấy, cứ như vậy đi, cái gì nên đi thì sẽ đi, nên thay đổi sẽ thay đổi.

Ninh Bối Bối thở dài: "Tiểu Ảnh, thật không có gì lừa em được." Cô móc điện thoại ra, định vị để Tiểu Tôn đến đây, lúc đầu cô định ăn cơm chung với Tiểu Ảnh xong sẽ cùng Tiểu Tôn vui vẻ đón năm mới.

Trì Tiểu Ảnh nghe xong trong lòng càng cảm thấy khó chịu, tại sao cô lại trở thành đối tượng cần bố thí thế này?

Bữa cơm hai người, bây giờ đổi thành bốn người. Một lần nữa gọi đồ ăn, mở một chai Hương Tân. Trì Tiểu Ảnh nhớ đến hậu quả hai lần trước uống rượu, nên cũng không uống rượu chỉ uống nước trái cây, cả đêm nói rất ít.

Chỉ có điều cũng không tẻ nhạt lắm, vì có Trâu Hoa.

Trâu Hoa và Tiểu Tôn tám chuyện tập thể dục, rồi đến bóng đá, tiếp theo lại nói đến hai bộ phim điện ảnh đang chiếu hiện nay. Hai người hí hửng quên mất hai người con gái, mãi đến khi Ninh Bối Bối dưới bàn đạp vào chân Tiểu Tôn một đạp, Tiểu Tôn mới cười haha, vội vàng gắp thức ăn cho Ninh Bối Bối, hai người chụm đầu với nhau nhẹ nhàng nói chuyện. Trâu Hoa nhất thời được rảnh miệng, nên chuyển hướng sang Trì Tiểu Ảnh.

"Tiểu Ảnh, cô còn nhớ chuyện lần trước tôi với với cô không? Tổng chỉ huy công trình, họ Hồng đó."

"Ừ." Trì Tiểu Ảnh miễn cưỡng đáp lời.

"Ông ta xảy ra sự cố rồi." Trâu Hoa nói, giọng nói du dương.

"Lại tin đồn chứ gì?"

Trâu Hoa lắc đầu như đánh trống: "Là tin tức nội bộ, ông ta gặp hai vấn đề chủ yếu nhất là vấn đề nhận hối lộ, đã chắc như đinh đóng cột rồi, hơn nữa còn có mấy khoảng, đủ để tống ông ta vào tù. Thứ hai là vấn đề tác phong sống, đừng thấy ông ta cái đầu Địa Trung Hải, cái bụng to ụ, nhưng rất phong lưu đấy, bao nuôi bốn tình nhân dài hạn. Có một người còn là sinh viên đại học đã mang thai con ông ta, ông ta chi một cái là 750 vạn, chuẩn bị quỹ giáo dục cho đứa bé kia khi chào đời. Hiện nay, bên kiểm soát đang chuẩn bị nhúng tay vào, ông ta có lẽ không bị tử hình cũng bị chung thân."

Trì Tiểu Ảnh không quan tâm đến chuyện này, cô quan tâm đến việc khác: "Ông ta vi phạm những chuyện này khi còn là chỉ huy công trình sao?"

"Ông ta mới làm chỉ huy công trình mấy ngày thôi! Có một ít là khi còn đảm nhiệm ở bộ giao thông, đây chính là vị trí thực quyền, ai không xin xỏ ông ta, những công ty xây dựng xem ông ấy như ông nội mà cung phụng. Phần lớn là lúc ông ta còn ở vị trí tổng giám đốc công ty Tân Giang đã phạm tội. Khi ông ta còn tại chức, thị trường kiến trúc vừa mới nới lỏng, công ty Thủy Kiến đang nổi, ông ta lại tại chức nhiều năm như vậy, còn không kiếm được nhiều màu mỡ sao?"

"Công ty Thủy Kiến có người bị liên lụy không?"

"Nghe nói có một tình nhân, ông ta đã đưa một số tiền lớn cho cô ta làm gì đấy, tôi cũng không nhớ rõ. Người tình nhân đó bị viện kiểm soát đưa đến Bắc Kinh rồi."

Trì Tiểu Ảnh cả kinh: "Cô ấy cũng phải ngồi tù sao?"

Trâu Hoa phốc một tiếng nở nụ cười: "Cô ta đương nhiên không rồi, chỉ đi đối chất một chút thôi. Nhưng có thể phải bồi thường tiền, việc này đã qua nhiều năm rồi, tiền chắc có lẽ cũng xài hết."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Chuyện này tôi không rõ lắm. Mà nè, sao cô lại hỏi rõ ràng quá vậy?"

"Tôi...Một lát nữa rồi nói."

Trì Tiểu Ảnh hoảng loạn lấy điện thoại ra, ấn số của Yên Nam Nam, Yên Nam Nam đã tắt máy, cô muốn gọi cho Bách Viễn nhưng nhớ tới hiện giờ anh đang là cục trưởng giao thông, cô nói với anh chuyện này, anh nhất định sẽ theo đến cùng.

Thật ra cô không tin lời Bách Viễn nói không liên quan gì đến anh, cô còn nhớ ngày Bách Viễn kết hôn, Yên Nam Nam chạy đến hôn lễ gây sự, luôn miệng nói muốn đòi tiền anh, số tiền đó với số tiền Trâu Hoa nói là một sao?

Nếu như là một, Bách Viễn nhất định sẽ có cách, đây là chuyện tế nhị, nếu như cô hỏi nhiều, Bách Viễn sẽ rất khó coi.

Trì Tiểu Ảnh suy nghĩ lại rồi đóng điện thoại. Lúc tắt điện thoại, thì nhận được vài tin nhắn, cô mở ra xem đều là bạn học và đồng nghiệp ở viện

thiết kế không có Tần Lãng cũng không có Tuyên Tiêu.

Cô buồn buồn tiếp tục ăn cơm, Trâu Hoa tiếp tục hỏi, cô đổi đề tài khác.

Ăn cơm xong, Tiểu Tôn đề nghị cùng nhau đi nhảy, nhưng Trì Tiểu Ảnh nói mình rất mệt không muốn tham gia.

Ánh mắt Trâu Hoa sáng lên: "Tôi không muốn làm bóng đèn, tôi đưa cô về."

Anh ta nhạy bén cảm nhận được Trì Tiểu Ảnh với ông chú kia đã xảy ra chuyện rồi, nếu không phải lỗi quá đáng, sao lại đón năm mới một mình chứ? Anh có hảo cảm với cô trong lần gặp mặt trước, tro vốn đã nguội, bây giờ tro này lại ngo ngoe muốn cháy.

"Không phải chuyện của anh." Anh đang chìm đắm trong biển mơ thì Ninh Bối Bối bỗng nhiên lên tiếng.

"Cô, cô gái như cô sao phiền như vậy?" Trâu Hoa không vui trừng mắt.

"Không phải tôi phiền, mà là tôi không giỡn với anh, anh hãy ngoan ngoãn ngồi xuống đi!" Ninh Bối Bối kéo Trì Tiểu Ảnh đi về phía xe của mình.

"Tiểu Tôn, cậu không cảm thấy người phụ nữ của cậu giống tên thổ phỉ sao?" Trâu Hoa nháy mắt mấy cái, tức giận đến mũi muốn bốc khói: "Có người đẹp nào mà ác bá cường hào như vậy?"

Tiểu Tôn cười ngọt ngào, nét mặt rất hưởng thụ.

"Bối Bối, lần sau đừng đồng ý những việc ngốc như vậy, em ở một mình cũng rất tốt." Trên xe, Trì Tiểu Ảnh đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói.

Ninh Bối Bối gãi đầu: "Nhưng anh ta không ổn, mặc dù anh ấy không nói gì, nhưng trong mắt lại viết rất rõ ràng. Coi chị như nước lũ với thú dữ vậy. Mỗi ngày đều gọi điện hỏi em có khỏe không? Tiểu Ảnh, người đàn ông như vậy, trên đời sắp tuyệt chủng hết rồi. Em rốt cuộc đang do dự cái gì? Hay em với Tuyên Tiêu sắp tái hôn?"

"Đừng nói nhảm." Trì Tiểu Ảnh kiên quyết đáp lại rồi quay mặt sang chỗ khác.

"Chị không nói bậy, chỉ là em vui lên một chút có được không? Em có thể tha thứ cho lỗi lầm của Tuyên Tiêu thì quay lại tái hôn với anh ta đi. Còn nếu không thể, hãy bắt đầu một cuộc sống mới. Chứ em cứ nửa chết nửa sống thế này, chỉ hành hạ đến chết người mà thôi."

Trì Tiểu Ảnh bỗng nhiên tức giận: "Em sống cuộc sống của em, xâm phạm gì đến chuyện của các người. Em không cản trở ai cũng không hứa hẹn với ai. Tiếp nhận một người đàn ông dễ dàng như vậy sao? Em không phải..." Cô nuốt chữ cuối cùng xuống.

Ninh Bối Bối lạnh lùng cười: "Em không phải chị đúng không? Sao không nói rõ ràng, chị tùy tiện chị thích sẽ thích chứ không chơi trò mập mờ với người khác."

Mặt Trì Tiểu Ảnh trắng như tờ giấy: "Chị đang bất bình dùm Tần Lãng sao? Chị vẫn đang oán giận em giật Tần Lãng sao? Em không có, em không hề..." Nước mắt như những viên trân châu rơi vỡ, từ trong mắt cô chảy ra. "Được, được, sau này em sẽ không liên lạc với Tần Lãng nữa, em sẽ không gặp lại anh ta, sẽ không chơi trò mập mờ với anh ta nữa. Sau này em có sống hay chết chị cũng không cần quan tâm nữa, chị ăn cơm với em giống như bố thí vậy, ăn mà trong lòng cũng buồn bã. Để em xuống ở đầu đường phía trước."

"Câm miệng!" Ninh Bối Bối quát to, xe phóng nhanh ở trên đường: "Đêm nay chị không phải đang giúp em, chị đang giúp Tần Lãng, sau này chị sẽ không đợi em nữa."

Xe chạy như điên vào trong tiểu khu, Trì Tiểu Ảnh mặt lạnh xuống xe, ngay cả lời tạm biệt cũng chưa nói thì Ninh Bối Bối đã quay đầu xe, phóng như bay.

Trì Tiểu Ảnh chưa lên lầu ngay, cô xoay người quay lại đường cái, bắt một chiếc taxi.

Xe taxi dừng ở cửa phòng làm việc của Tuyên Tiêu: "Tôi không xuống xe, lập tức đi ngay."

Tài xế là lạ đánh giá cô, chớp chớp mắt.

Bên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, xuyên qua cửa kính, có thể nhìn thấy Tuyên Tiêu đang nằm úp sấp trước máy vi tính, cặp lồng cơm trên

bàn vứt sang một bên, anh ngồi lật sách vừa gõ bàn phím, không biết ai gọi điện đến cho anh, anh mỉm cười vừa nghe vừa gật đầu, còn không quên ghi lại cái gì đó lên giấy.

Hình như, với cuộc sống của Tuyên Tiêu mà nói, ly hôn cũng không có gì thay đổi.

Mà cô thì sao? Thật vất vả mới có được sự yên tĩnh lại bị anh ta làm hỏng đến rối tinh rối mù.

Cuối cùng là vì sao?

Trì Tiểu Ảnh không nhịn được khóc nức nở, vì kiềm chế tâm tình của mình, cô lấy tay che miệng theo bản năng càng khiến tiếng khóc của cô biến thành tiếng nức nở tê liệt tâm phế.

Chương 52: Trở lại xâm lược (II)

Editor: Yuè Yīng

***

Để biểu hiện thành ý, vừa mới qua tết nguyên đán, công ty Long An đã điều động, không ngừng gọi điện thoại mời Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh về phương Bắc, sau đó, còn chuyển fax tới, nội dung ghi đầy đủ cuộc hành trình cũng như khách sạn được sắp xếp.

Tuyên Tiêu cầm tờ fax tới gõ phòng Trì Tiểu Ảnh.

"Anh đi là được rồi." Ngón tay Trì Tiểu Ảnh linh hoạt lướt trên bàn phím, ánh mắt tập trung nhìn màn hình. "Thời tiết lạnh, tôi không muốn đi xa."

"Trong nhà ở Bắc Kinh có hệ thống sưởi, ấm hơn cả Tân Giang."

"Sắp tới mùa du xuân nên người ta thích di chuyển, trên đường nhiều người, tôi không muốn đi chen chúc."

"Thì đi máy bay, không cần chen."

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu, nhắm mắt lại: "Tôi đã từng tới Bắc Kinh hai lần, chuyện công việc tôi cũng không hiểu nhiều, tìm những đồng nghiệp khác đi cùng với anh ấy!"

Tuyên Tiêu lạnh lùng nhìn cô, đột nhiên quăng tờ fax xuống bàn của cô.

"Cũng không phải tôi mời em, em gọi điện thoại cho Tổng giám đốc Dương từ chối là được."

Nói xong, anh đẩy cửa đi ra, rầm rầm xuống lầu.

Trì Tiểu Ảnh cầm lấy tờ fax, nhìn từ trên xuống dưới, lật đi lật lại nhìn nhiều lần, thở dài.

Bắc Kinh có mấy danh lam thắng cảnh, trời thì lạnh lẽo, đi chơi thì không có hứng thú, bàn công việc, cô là một thường dân, đi chỉ để gia

tăng quân số.

Vì sao Tuyên Tiêu kiên quyết muốn cô đi?

Cô sẽ không ngây thơ cho rằng bởi vì cô là Tổng giám đốc trên danh nghĩa của Văn phòng, thiếu cô thì không được.

Lịch trình hàng ngày được sắp xếp hơn bảy ngày, phòng làm việc còn có những đồng nghiệp khác nữa mới có thể giữ vững bình tĩnh với Tuyên Tiêu.

Ở Bắc Kinh, đất khách quê người, hai người sống chung khách sạn, mỗi ngày cùng ra ra vào vào, sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Đây mới là điều Trì Tiểu Ảnh thực sự lo lắng, càng lo lắng, càng không khỏi nảy sinh chút mong đợi.

Chờ mong điều gì?

Cô không có cách nào để miêu tả cụ thể, chẳng qua là mấy ngày liên tiếp, mỗi ngày đối mặt với anh, những oán trách trong lòng không khỏi phai nhạt dần.

Không phải anh chỉ lạnh lùng đối với người khác, đối với mình cũng rất lạnh nhạt thờ ơ, công việc là thứ duy nhất khiến anh nhiệt tình.

Thật không hiểu trước đây, những chuyện không quang minh chính đại với Yên Nam Nam và Ninh Y xảy ra như thế nào?

Nếu như có thể thực sự quên được quá khứ, những lời lý giải này, giữa cô và anh sẽ có sự thay đổi sao?

Lại bỏ qua, lại trốn tránh, lại nói dối lòng, nhưng không phải là không thừa nhận, cô vẫn còn qun tâm tới anh, bằng không sao có thể tới Văn phòng làm việc?

Trúng mục tiêu Ma Kết nha!

Trì Tiểu Ảnh nhếch khóe miệng tự giễu cợt, tắt máy vi tính, xách túi lên, xuống lầu.

"Tổng giám đốc Trì, cô muốn đi ra ngoài sao?" Kế toán Lưu cười hỏi.

Trì Tiểu Ảnh ưỡn thẳng lưng.

"Ừm, tôi muốn đi Bắc Kinh công tác một tuần, về sớm thu thập hành lý một chút."

Tuyên Tiêu đang thu xếp bàn làm việc đột nhiên chấn động, ngạc nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác.

Trì Tiểu Ảnh đã đẩy cửa ra đi ngoài, còn chưa tới trạm xe bus, nghe thấy điện thoại di động vang lên một tiếng, là tin nhắn: *"Sáng mai tôi đón em."*

Cô đỏ mặt ngẩng đầu, Tuyên Tiêu lại có thể học được cách nhắn tin.

8h sáng máy bay cất cánh, nhất định phải có mặt sớm nửa tiếng tới sân bay làm thủ tục. 5h sáng Trì Tiểu Ảnh đã rời giường, khi rửa mặt đã thấy xe của Tuyên Tiêu đỗ ở dưới lầu.

Cô vội vội vàng vàng uống chút sữa, xách hành lý xuống lầu.

Tuyên Tiêu xuống xe nhận lấy, đặt trong cốp sau, mở cửa xe, mỉm cười với cô, thắt dây an toàn cho cô, sau đó lấy một cái bánh bao từ phía sau đưa cho cô.

"Mua lúc chờ em."

Cô khiếp sợ nhìn anh, trong ánh mắt đầy hoài nghi lỗ tai của mình đang nằm mơ.

Buổi sáng trên đường cao tốc ra sân bay có rất ít xe, cảnh tượng đìu hiu vốn có trong mùa đông lướt nhanh bên ngoài cửa sổ.

"Trước đây, hình như chúng ta không cùng nhau đi du lịch." Tuyên Tiêu đột nhiên nói.

Trì Tiểu Ảnh đang ăn bánh bao, đang nhai thì ngừng lại, trong lòng ẩm ướt.

Hai người ở cùng nhau 6 năm, không những không cùng nhau đi du lịch, ngay cả đi dạo công viên cũng chưa từng.

"Đây là lần đầu tiên." Tuyên Tiêu còn nói thêm, ánh mắt liếc thấy viền mắt cô ửng đỏ, áy náy thở dài.

Dừng xe xong, hai người tiến vào sân bay, anh đoạt lấy hành lý của cô, giống như một ông chồng quan tâm chu đáo, khỏe mạnh xách hết đồ.

"Hộ chiếu đặt ở trong ví tiền, túi quần dưới." Tới khi làm thủ tục, hai tay anh xách hành lý, không tiện lấy, nghiêng đầu nói với cô.

Khuôn mặt cô đỏ lên: "Anh buông hành lý xuống tự lấy đi."

"Nhanh lên một chút, người phía sau đang đợi đó!"

Cô không biết làm sao, lấy ví tiền từ trong túi quần của anh, tìm được hộ chiếu, đặt cùng hộ chiếu của mình tới trước mặt nhân viên sân bay.

Thời gian đợi, cảm thấy ngón tay vừa chạm tới nhiệt độ cơ thể anh không kiềm chế được đang run rẩy.

Làm thủ tục, lại gửi vận chuyển hành lý xong thì cũng gần tới giờ lên máy bay.

Vị trí của hai người lại không gần nhau, cách lối đi.

Lông mày Tuyên Tiêu nhíu chặt lại, lễ phép nói với

một người đàn ông trung niên bên cạnh mình: "Vợ tôi bị say máy bay, tôi muốn chăm sóc cho cô ấy, ông có thể đổi chỗ cho tôi được không?"

Người đàn ông trung niên vui vẻ đồng ý.

"Đổi làm gì chứ, cách không xa mà." Trì Tiểu Ảnh mang vẻ mặt ửng đỏ ngồi vào bên cạnh anh.

"Tôi muốn gần hơn một chút." Anh nhe răng cười, nắm lấy tay cô.

Công ty Long An tiếp đãi rất thịnh tình, kết hợp với phiền phức, mỗi một phút lại rót tràn ly cho hai người.

Buổi tối hai người quay về khách sạn, đều đã sắp nửa đêm liễu.

"Người Bắc Kinh rất hào sảng, uống rượu cũng dễ sợ." Hôm nay ở trên bàn rượu, Trì Tiểu Ảnh gặp phải "kiếp nạn này chưa qua kiếp nạn sau đã tới", nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu tan.

"Người Trung Quốc là thế, nếu như trên bàn ăn thiếu rượu thì không vui."

Hai người ra xem thang máy, ghế sa lon đối diện cửa thang máy, trên bàn trà đặt gạt tàn thuốc và kẹo, hạt dưa.

"Ngày mai cần bàn chuyện đường cao tốc, hai chúng ta xem bản vẽ và tư liệu trước một chút."

"Ở chỗ này?" Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc nhìn bốn phía. "Giờ là hơn nửa đêm, người ta còn cho là chúng ta bị làm sao ấy?"

"Vậy tới phòng em?" Tuyên Tiêu nháy mắt.

Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh bỗng chốc đỏ bừng, lắp bắp sửa lại: "Tôi không có ý này, ý tôi là... Nói đã quá muộn, ngày mai rồi hãy nói thôi!" Nói xong, cô đi về hướng phòng của mình như chạy trốn.

Vừa tắm xong, mở ti vi, là một màn biểu diễn, không xem vài lần, điện thoại liền vang lên, không nói cũng biết nhất định là Tuyên Tiêu, trái tim Trì Tiểu Ảnh đập loạn xạ, ổn định làm tâm tình xong mới cầm ống nghe lên.

"Đã ngủ chưa?"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, mê hoặc khiến người khác rối loạn tâm trí.

Cô nuốt nước bọt: "Không... Có, anh đang làm gì?"

"Tôi... Tôi đang phơi ánh trăng."

Trì Tiểu Ảnh không nhịn được cười, tâm tư căng thẳng thoáng chốc buông lỏng, mỉm cười nói: "Cẩn thận phơi nắng thành màu đồng cổ! Ánh trăng Bắc Kinh lớn hơn sao Tân Giang?"

"Không đẹp bằng Tân Giang."

"Đêm nay anh như một thi nhân."

"Vậy sao? Thi nhân có, tôi không có. Thi nhân không có, tôi cũng không có. Tôi chính là một người đàn ông tầm thường."

"Đàn ông ấy à!" Trì Tiểu Ảnh thở dài. "Dễ bị kích động, khó hứa hẹn. Dễ động tâm, khó chuyển tâm. Mà nhìn anh không thấy động tâm, cũng không thấy bị kích động, nước mắt của anh chỉ có thích hợp hay không thích hợp, phiền phức hay không phiền phức."

"Tôi là loại người như vậy sao?"

Cô không trả lời, chỉ nói khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi! Tuyên Tiêu gọi cô lại: "Tiểu Ảnh, biết tại sao tôi phải để em tới phòng làm việc không?"

Cô ngẩn ra, cô cho là vĩnh viễn anh sẽ không nhắc tới đề tài này.

"Không... cứ cho là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, ly hôn khiến tôi giàu có chỉ sau một đêm." Cô tự mình đánh trống lảng, nhún nhún vai.

Tuyên Tiêu cười khổ: "Sau khi ly hôn thì em coi tôi trở thành ôn dịch, bất cứ thứ gì cũng không muốn liên quan tới tôi. Căn hộ, tiền gửi ngân hàng, đồ trang sức, bỏ lại tất cả.

Tôi rất sợ sau này cũng không được gặp em nữa, nhưng quả thực tôi có lỗi trước, tôi cũng không biết tại sao đột nhiên giữa chúng ta biến thành như vậy. Tôi không muốn biện luận thay mình, thầm nghĩ nếu có một cơ hội, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Tôi muốn em hiểu rõ tôi, chia sẻ thành tựu và vất vả cùng tôi. Tôi để em tới phòng làm việc là tôi lại có thể nhìn thấy em, lại có thể cùng em ăn cơm, lại có thể chọc cho em tức giận. Tiểu Ảnh, cảnh giới cao nhất của tình cảm dĩ nhiên không phải là lãng quên cực khổ, nhưng điều đó lại có thể buông bỏ cực khổ và gánh nặng, để em ở đây là tự cho mình cơ hội thay đổi. Tiểu Ảnh, một người đàn ông coi công việc như tính mạng, giao trái tim đẫm máu cùng công việc, dâng hai tay đưa cho một người phụ nữ, em nói như vậy có ý gì?"

Cô không dám nói tiếp, bàn tay cầm ống nghe đang run rẩy liên hồi.

Trong TV bỗng nhiên phát ra những tiếng hét chói tai, ở vị trí cao nhất, Châu Kiệt Luân đi lên sân khấu, khẽ hát.

Có nên chăng, phải chui ra khỏi lớp vỏ nặng nề này

Đi tìm kiếm bầu trời xanh nơi nao

Phiêu diêu theo những làn gió bay

Những vết thương đã từng phải chịu đựng cũng sẽ không còn đau nữa

Chúng ta sẽ leo từng bước từng bước lên cao

Lặng lẽ đón chờ ánh nắng ban mai dịu nhẹ

Trì Tiểu Ảnh hoài nghi không biết có phải bài hát này là được sáng tác riêng cho cô hay không.

Có nên chăng, phải chui ra khỏi lớp vỏ nặng nề này, rất hình ảnh. Chúng ta sẽ leo từng bước từng bước lên cao, rất chính xác. Tình cảnh này, ca từ này, mọi thứ đều trùng khớp với trái tim cô.

Đây là lời tự tình đến muộn, chậm tới 6 năm rồi, cô còn có thể tin anh hay không?

"Tiểu Ảnh, em còn nghe không?" Không nghe thấy tiếng động, Tuyên Tiêu sốt ruột hỏi.

"Tôi... Ở." Nước mắt đã chảy ra, có lau đến mấy cũng không được.

"Tiểu Ảnh, đêm nay, anh muốn... Qua đó, ôm em, có thể chứ?" Như là dùng tất cả sức mạnh của cơ thể, Tuyên Tiêu dè dặt hỏi.

Chương 53: Trở lại xâm lược (III)

Editor: Lữ

Trì Tiểu Ảnh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên những hình ảnh quen thuộc, mắt Tuyên Tiêu đen thẫm, mỗi lúc một tối đi, hơi thở ấm áp lướt qua khuôn mặt cô, ngón tay thon dài của anh đặt trên cổ, khuôn mặt khôi ngô chầm chậm cúi xuống. Cô không nhịn được cả người run rẩy. Nhưng lý trí còn sót lại cuối cùng giữa trái tim đập nhảy liên hồi, dù thế nào cũng không thể để bị hủy hoại hoàn toàn.

Đêm tối lạnh lẽo nơi xứ người, nam nữ trưởng thành, một đêm khoái lạc, cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát, nhất là ngay trong thời đại này, lại còn gọi là hợp thời.

Không có tình cảm, đơn thuần sinh lý bộc phát, sưởi ấm giữa đêm trường, hà cớ gì phải thiên trường địa cửu?

Nhưng anh ấy là Tuyên Tiêu, cho dù bản thân cô có muốn phóng túng, cũng không muốn biến anh thành tình nhân. Bọn họ là vợ chồng đã ly dị, không phải người xa lạ, đêm nay vì tình cảm mãnh liệt lên giường, ngày mai sẽ đối mặt với nhau như thế nào đây?

Vờ như không có chuyện gì xảy ra, hay để tình cảm một lần nữa nảy sinh giữa bọn họ? Sau khi nảy sinh rồi cô lại phải đợi chờ từ phía ngược lại ư? Chẳng nói trước được điều gì cả, cô không muốn có hiểu lầm gì với Tuyên Tiêu.

Trì Tiểu Ảnh từ từ lùi ra, hơi thở cũng dần dần ổn định. Trong chớp mắt, lý trí trở lại, trong lòng vô vàn phức tạp, vành mắt nóng lên, nước mắt lại rơi.

"Tuyên Tiêu, em ngủ, ngủ ngon." Cô bình tĩnh lên tiếng.

"Tiểu Ảnh, câu này anh không tùy tiện nói ra, anh rất... nhớ em, không chỉ một đêm nay." Giọng nói của Tuyên Tiêu có bao nhiêu là tình cảm. "Từ ngày em đi, anh nằm trên giường một mình, không tự chủ được lại nhớ đến em."

Cô nghẹn ngào, nói không nên lời, liều mạng gật đầu.

"Đã ra đi, không cách nào quay lại, nhưng sau này có thể bù đắp, Tiểu Ảnh, ít nhất em cũng phải cho chúng ta một cơ hội."

Trì Tiểu Ảnh hạ quyết tâm.

"Tuyên Tiêu, anh nói xem tại sao một người phụ nữ đã từng kết hôn phải đồng ý ở cùng chồng trước dưới một mái nhà, nhận sự chăm sóc của anh ta?"

Tuyên Tiêu ngạc nhiên thốt lên: "Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh... Chúng ta..."

"Không, Tuyên Tiêu, cuộc hôn nhân lần trước của chúng ta thất bại, lần này, chúng ta cứ để thuận theo tự nhiên đi, vậy không tốt ư?"

Tuyên Tiêu thất vọng buông tiếng thở dài: "Chuyện này phải thuận theo tự nhiên bao lâu? Tiểu Ảnh, đã ba tháng sáu ngày em không về nhà rồi."

Cô chỉ cười không lên tiếng, khẽ cúp điện thoại.

Hôm sau khi gặp lại, hai người vẫn bình thường. Cuộc điện thoại đêm qua dường như chưa từng có, cùng lắm cũng chỉ diễn ra trong giấc mộng của hai người. Nhưng ít nhiều vẫn còn chút dấu vết.

Buổi chiều, bụi mù phủ kín Bắc Kinh, tuyết lại dày. Ban đầu công ty Long An định sắp xếp đến tham quan Vạn Lý Trường Thành một chuyến, nhưng đành phải hủy. Tổng giám đốc Dương lại tính bố trí một tiết mục các, Tuyên Tiêu đã ngăn lại, nói rằng buổi tối để họ sinh hoạt tự do là được.

Tổng giám đốc Dương hiểu ý nhìn hai người, liên tục nói được, khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh ửng đỏ đến tận mang tai.

Buổi trưa là tiệc rượu, Trì Tiểu Ảnh uống một ly nhỏ, muốn về ngủ một chút. Khoảng sau một giờ, cô mới vừa dậy, Tuyên Tiêu đã đến gõ cửa, toàn thân vận đồ thoải mái.

"Chúng ta đi dạo thôi."

Anh hiên ngang ngồi xuống bên giường, nhìn thấy cô chỉ mặc độc chiếc áo len, áo len bó sát, vòng eo nhỏ nhắn hiện lên, khuôn ngực tròn, lòng anh chợt căng thẳng, cơ thể theo bản năng trở nên cứng nhắc. Quay đầu nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, tự nhiên muốn xuống phố, nhưng trong lòng hi vọng cô từ chối.

"Ừm, em rửa mặt đã." Trì Tiểu Ảnh chạy vọt vào toilet.

Tuyên Tiêu xoa xoa miệng, điện thoại trong túi rung một cái, kế toán Lưu gửi tin đến, báo cáo tình hình liên quan đến các khoản tiền cuối năm của phòng làm việc, anh rút di động trả lời tin nhắn, một chữ loay hoay ấn cả buổi, Trì Tiểu Ảnh đi ra nhoẻn miệng cười.

"Để em trả lời cho."

"Thật là, bây giờ một tin ngắn thế này giải quyết được có bao nhiêu chuyện đâu!"

Tuyên Tiêu lẩm bẩm, Trì Tiểu Ảnh ngồi xuống cạnh anh, bất giác tay anh vòng qua eo cô.

"Kế toán Lưu lo em sử dụng điện thoại bên ngoài, thu phí rất cao, nên mới nhắn tin vậy đấy."

Trì Tiểu Ảnh liếc một cái.

"Tính toán chi li từ khi nào vậy, em nghèo lắm hả?"

Anh bất mãn, tay không an phận ngọ nguậy.

"Chuyện này không liên quan, là họ quan tâm đến em. Ngốc quá!"

Ngón tay Trì Tiểu Ảnh lướt trên di động, đưa anh nhìn một chút, rồi mới gửi đi.

"Đôi khi, không tiện nói, dùng tin nhắn sẽ dễ hơn."

"Là thế này, lần trước để em gõ vài chữ, anh phải dốc hết sức bình sinh, em nói phải báo đáp anh thế nào đây?"

Anh nghênh ngang dùng lực, ôm cô ngồi lên trên đùi, lên tiếng, khuôn mặt của anh vùi trong mái tóc dài, hôn lên cổ cô.

"Tiểu Ảnh, bên ngoài rất lạnh."

Trì Tiểu Ảnh xấu hổ né tránh môi anh.

"Đi một lát sẽ ấm."

Anh thì thầm, bàn tay chậm rãi men lên ngực cô. Trì Tiểu Ảnh khẽ cắn môi dưới, đột ngột đứng dậy.

"Hiếm khi có dịp lên Bắc Kinh, chí ít cũng phải mua chút đặc sản cho các đồng nghiệp khác, chúng ta ra phố đi!"

Tuyên Tiêu im lặng chốc lát, ánh mắt nhu hòa, áp chặt lên mũi, giọng nói kề sát tai cô.

"Đây là cái cớ."

Trì Tiểu Ảnh hé miệng cười khẽ.

Ra khỏi khách sạn liền có một trung tâm thương mại, tuyết rơi dày đặc, không ngăn được dòng người như thủy triều dâng. Vào trong trung tâm, Tuyên Tiêu tự nhiên nắm lấy tay cô, cô muốn né tránh, anh càng nắm chặt hơn, dứt khoát được ăn cả ngả về không, cứ vậy mà siết lên da thịt cô, cô không kiềm được ré lên:

"Nhẹ một chút, người khác đang nhìn đấy!"

Cô giận dỗi lên tiếng.

"Em sợ cái gì? Chúng ta là vợ chồng, có làm gì cũng không trái với pháp luật."

Anh cây ngay không sợ chết đứng, nói oang oang. Nói xong, quàng tay cô.

"Thật giống lúc làm nghi thức trước đây."

"Ừm, đúng ngay lúc đang tiến hành."

Anh kéo cô vào, đi một chút lại dừng. Lúc là quầy mỹ phẩm, khi lại quầy trang sức, một lúc sau lại ở khu quần áo nữ, khi vào câu cửa miệng là: "Có gì hợp với vợ chồng tôi không?"

Lời này buông ra, nhân viên cửa hàng đon đả: "Không biết anh chọn trong khoảng giá bao nhiêu?"

Chẳng mấy chốc, hai người họ bị vây quanh. Trì Tiểu Ảnh không để ý cách anh dùng từ, kéo anh đi.

"Anh cũng nhiều tiền thật đấy, em muốn em tự mua."

"Em mua so với anh mua ý nghĩa khác nhau."

"Cũng không nên khoa trương như vậy, anh có mua những thứ đó, em cũng không dùng đến."

"Vậy em cần gì?"

"Em nhìn trúng sẽ nói anh biết."

Bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc một dày thêm, mặt trời mọc đằng tây à, sao người này lại biến thành một kẻ khác rồi?

"Vậy chiếc áo khoác kia chắc cũng không rẻ, chúng ta đến xem một chút."

Trì Tiểu Ảnh nhìn thấy một cửa hàng thời trang nam bên trong treo áo khoác, chất liệu rất đẹp, vội vàng dời sự chú ý của anh, không nuốt trôi nổi thái độ thay đổi này của anh.

"Em nói xem màu nào đẹp?"

Hai người cùng tiến đến. Trì Tiểu Ảnh tròn xoe mắt nhìn, thẩm mỹ của anh trước nay đều tốt hơn cô, hôm nay lại khiêm nhường như vậy.

"Màu xám, chững chạc nhưng không u sầu, gợi được cảm xúc, anh thử xem. À, lấy luôn cái quần cùng màu, phối thành một bộ nhất định không tồi."

"Anh mà mặc cái quần màu mè như vậy ư?"

"Chỉ mặc một món có chút lạ, phối lại, sẽ không cảm thấy sặc sỡ đâu."

Trì Tiểu Ảnh giơ tay ra hiệu cho nhân viên mang đến hai bộ quần áo, đẩy Tuyên Tiêu vào phòng thử đồ, cô dựa vào quầy nghỉ lấy sức, cảm thấy phía sau nóng rực, chậm rãi quay đầu lại, giật mình đôi chút, trong lòng chỉ nghĩ đến một câu nói: Trái đất này sao lại nhỏ như vậy!

Chương 54: Trở lại xâm lược (IV)

Editor: Lữ

"Tần Lãng, anh... cũng ở Bắc Kinh à!"

Mười ngón tay cô siết chặt, không hiểu tại sao, trong lòng hơi chột dạ. Áo khoác của Tần Lãng cởi một nửa, vẻ mặt bình thản.

"Đã lâu không gặp, Tiểu Ảnh. Đến Bắc Kinh khi nào vậy?"

Kể từ đêm Giáng Sinh hôm ấy, đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, lần trước lặng lẽ trông thấy anh ở hiệu sách Nhàn Ninh không tính là đã gặp.

"Em đến đây được vài hôm rồi. Còn anh?"

"Sức khỏe ba anh không được tốt, hôm qua anh đến Bắc Kinh, Nhàn Ninh nhờ anh mang hộ ít đồ, ôm nay mới có thời gian đến trung tâm thương mại dạo một chút, thật không thể tin được!"

"Đúng thật, em cũng không ngờ đến, thật là đúng lúc."

"Nhà anh cách chỗ này cũng không xa lắm, em và tổng giám đốc Tuyên đến thăm một chút chứ?"

Anh cũng đã nhìn thấy Tuyên Tiêu, trong lòng Trì Tiểu Ảnh khẽ run lên, vẻ mặt thất vọng.

"Bọn em..."

"Tiểu Ảnh, anh cảm thấy cái quần này ngồ ngộ, em đến đây nhìn chút đi."

Tấm màn ở phòng thử đồ vén lên, Tuyên Tiêu ló đầu ra, liếc thấy Tần Lãng, vẻ mặt thay đổi tức thì.

"Em có số của anh, anh vẫn còn ở Bắc Kinh hai ngày, nếu có thể thì gọi điện cho anh, để chủ nhà như anh tiếp đón nữa."

Tần Lãng cụp mi xuống che khuất tầm mắt của một người đàn ông đang dồn né sự nhẫn nhục lớn nhất.

"Tiểu Ảnh, mau lại đây..."

Giọng Tuyên Tiêu có chút nóng nảy. Trì Tiểu Ảnh cười cười xin lỗi.

"Ngày mai em về lại Tân Giang rồi, em... qua bên kia giúp anh ấy một chút."

"Ừm, đi đi!"

Tần Lãng mỉm cười gật đầu, nhìn cô từ từ đi vào phòng thử quần áo, tấm rèm xoạt một tiếng đóng lại. Anh nén đau xót trong lòng, khổ sở nhếch nhếch khóe miệng. Tiểu Ảnh chính là vẫn chọn Tuyên Tiêu, trong dự tính, lại ngoài dự tính, tuy rằng Tiểu Ảnh luôn miệng nói không thể quay lại với Tuyên Tiêu được, nhưng từ khi cô đến văn phòng của Tuyên Tiêu làm việc, từ việc cô rơi lệ vì Tuyên Tiêu, anh nhận ra rằng Tuyên Tiêu vẫn cắm rễ trong lòng Tiểu Ảnh. Tuyên Tiêu như một đám lửa, lúc sáng lúc tối, Tiểu Ảnh chính là một con thiêu thân, chỉ cần Tuyên Tiêu chịu phát ra chút ánh sáng cho cô, cô sẽ lại một lần nữa si ngốc lao vào. Đây chính là ma lực của ái tình. Có thể anh vẫn ngây ngô cho rằng Tiểu Ảnh sau khi bị thương, sẽ học được cách yêu bản thân mình hơn người khác một chút, anh sẽ như biển cả bao dung chấp nhận tất cả mọi nỗi đau của cô, dùng chính tình cảm cao tựa núi của mình sưởi ấm cõi lòng cô. Bây giờ nhìn lại, khoảng cách mười lăm tuổi đối với Tiểu Ảnh là vực sâu quá lớn, anh cũng không phải là người trong tận đáy lòng kia của cô, cho nên anh dừng lại.

Tần Lãng lặng lẽ nhìn thoáng lại mảnh rèm vẫn đang đóng chặt của phòng thử đồ, quay người rời khỏi. Đi, cũng chính là ly biệt. Lần trước anh nói tạm thời không quấy rầy cô, cái tạm thời này phải kéo dài vĩnh viễn rồi. Vĩnh viễn, là một từ đáng sợ biết bao. Lần đầu tiên anh gặp Tiểu Ảnh, cô đứng lên từ trong cơn mưa, cách anh cánh cửa xe, anh vui mừng siết bao vì cô vẫn còn sống, sau cái may mắn đó, anh vì khuôn mặt giăng đầy đau khổ và bất lực của cô mà không giúp. Cô xoay cái chân bị thương, toàn thân ướt đẫm, vẫn còn lo lắng cho xe của anh phải bị đụng hư hay không. Xe không bị đụng hư, nhưng tâm hồn anh lại bị đụng trúng, khi nhặt tờ giấy hôn thú kia lên. Một lần ngoài ý muốn, lại kéo theo bao lần gặp gỡ. Tại hội quán massage, cô hiểu lầm anh, vô cùng chính trực giáo huấn anh phải chú ý đạo đức nơi công cộng. Anh nhớ

đến bộ dạng nhỏ bé nhưng mạnh mẽ của cô, không nhịn được bật cười. Đối với duyên phân giữa người và người mà nói, thế giới này nhỏ biết bao, anh không nghĩ rằng anh sẽ nhanh chóng quen được cô. Sự xuất hiện của Ninh Bối Bối, đêm ở cùng bên bờ sông kia, cuộc hôn nhân lung lay sắp đổ của cô... hết thảy, anh cho rằng sự xuất hiện của cô chính là được thượng đế cố ý an bài cho tâm hồn cô đơn như anh. Hóa ra là thượng đế trêu đùa anh, anh chỉ là ngọn lửa thử vàng cuộc hôn nhân của hai người họ. Tần Lãng cảm thấy tim mình thắt lại, đau đến tê người. Chỉ mong lần này aTiểu Ảnh không bị tổn thương nữa.

"Sao vậy?"

Phòng thử quần áo nhỏ hẹp, hai người đứng nhất định phải rất sát. Tuyên Tiêu khoe bộ đồ mới mặc, giơ cánh tay lên để Trì Tiểu ảnh xem một chút. Trì Tiểu Ảnh nhấp nhỏm quan sát một lượt,

"Em cảm thấy được! Không già lắm."

"Mắt nhìn của em là tốt nhất!"

Tuyên Tiêu bất ngờ giơ tay nâng cằm cô lên, để cô đối diện với đôi mắt mình: "Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh..."

Anh tựa như thôi miên gọi tên cô.

Đôi mắt cô long lanh phủ một tầng sương mù, biến trái tim một kẻ ngạo mạn như anh phải mềm đi, anh than nhẹ một tiếng, bất ngờ, bàn tay hơi dùng sức, đỡ lấy gáy cô, cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi đang há ra vì kinh ngạc của cô, anh mút mát môi cô, đầu lưỡi trượt vào trong, nhẹ nhàng chạm vào lưỡi cô, cuộn một vòng, tựa như rút lại rồi lại bắt đầu tấn công, không mạnh không nhẹ, giống như dày vò. Trì Tiểu Ảnh cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể phút chốc bừng tỉnh, sôi sục, cuồng loạn kêu gào, những tiếng kêu gào không thành lời của chúng cuộn thành như nước triều dâng, từng đợt từng đợt xô vào cô, khiến trống ngực cô đập liên hồi, tay chân bủn rủn, gần như đứng chẳng vững, lý trí yếu ớt một chút kháng nghị cũng không có, ngay lập tức nức nở một tiếng, ý thức tan biến.

"Anh gì ơi, có vừa không ạ?"

Nhân viên chờ bên ngoài đến cả ngày trời nhịn không được cất lời.

"Chết tiệt..."

Tuyên Tiêu lưu luyến buông đôi môi Trì Tiểu Ảnh, rủa thầm một câu, anh sao lại quên mất đây đang ở bên ngoài. Trì Tiểu Ảnh cúi gằm, vừa thẹn vừa bực, thở mạnh cũng không dám. Anh cởi áo khoác nhét vào tay cô, thoải mái thay quần trước mặt cô, sau đó hai người cùng đi ra. Nhân viên nhìn gò má ửng hồng của Trì Tiểu Ảnh, không khỏi nghíu lưỡi.

"Gói quần áo lại đi chứ! Cô lấy là vợ tôi."

Nhân viên bán hàng liếc mắt lên trời, có quỷ mới tin đấy, vợ chồng mà lại trốn trong phòng thử đồ ở trung tâm thương mại để làm bậy ư? Nhưng nhìn hai bộ đồ xa xỉ trên người, ít lời này lại phải nuốt về. Khách hàng đúng là thượng đế, vạn lần không nên đắc tội với thượng đế.

Trì Tiểu ảnh muốn che mặt chạy ra khỏi cửa hàng này, vẫn chỉ có Tuyên Tiêu ung dung, lọt lại phía sau, kéo kéo Trì Tiểu Ảnh, rêu rao khắp nơi.

Giữa dòng người ồn ã, nhìn khuôn mặt Tuyên Tiêu, Trì Tiểu Ảnh nảy sinh ảo giác, tựa như họ chưa từng ly hôn, vẫn là một cặp vợ chồng vô cùng ân ái ngọt ngào. Không kìm lòng được, cô nghiêng đầu lại gần vai anh, khẽ tựa vào. Như đôi chim cùng đậu một chỗ, cũng giống như con mèo nhỏ khi ngủ bắt chéo chân che mặt.

"Thật hi vọng khoảnh khắc này là thật."

Cô vuột miệng thốt lên.

"Em lại không lơ đễnh đấy à?"

Tuyên Tiêu đưa tay, vòng qua eo cô, đứng trong một ngày gió tuyết.

"Tiểu Ảnh, ở đây thật là thích, trước đây, chúng ta đôi bên đều có hiểu lầm, chỉ có thế này, chúng ta mới hiểu rõ tấm lòng của đối phương, chúng ta làm lại từ đầu đi!"

Anh không đùa, vô cùng nghiêm túc, con người đen láy, ánh mắt trong veo, lại có chút gì lưu luyến ở trong đó, Lòng cô từng chút, từng chút một, nổ tung. Dường như đợi cả thế kỉ, rốt cuộc anh cũng thấy cô hơi khẽ gật một cái.

"Tuyên Tiêu, chúng ta yêu nhau trước đi!"

Ông trời ơi, một người đàn ông ba mươi hai tuổi nói chuyện yêu đương có phải đã quá già rồi không? Vẻ mặt Tuyên Tiêu khổ sở, nhưng lại không dám phản đối, chỉ sợ đắc tội cô gái nhỏ bé này thôi, sau đó ngay cả cơ hội gần gũi cũng không có, ban đầu chỉ cần đuổi được người đàn ông đang rình rập bên cạnh Trì Tiểu Ảnh, tuyên bố chủ quyền, là yêu hay tái hôn, những thứ đấy đều là chuyện nhỏ. Tiếp tục lãng mạn. Hai người lại đi dạo thêm mấy cửa hàng nữa, trong quán cà phê ven đường uống hai ly cà phê, ăn điểm tâm, lại tiếp tục đi mua thêm một ít đặc sản Bắc Kinh. Trong một cửa hàng nội y, Tuyên Tiêu nhìn thấy bộ đồ quen thuộc, hoa văn màu lam, có thắt lưng, thêu viền tay áo.

"Cuối cùng anh cũng tìm được bộ này rồi."

Anh cười nói với Trì Tiểu Ảnh. Trì Tiểu Ảnh vẫn không lên tiếng, chỉ cúi đầu sau lưng anh, đôi mắt ẩm ướt. Ngày ấy Ninh Y đến nhà mặc đồ của cô, cô giận đến phát điên, đem bỏ bộ quần áo kia, vậy mà Tuyên Tiêu lại giữ chuyện này trong lòng. Ra khỏi cửa hàng quần áo, hai người rảo bước, tay siết chặt, không hề buông ra.

Đêm mùa đông trời tối rất nhanh, ngang qua đại học, trên đường bật sáng một ngọn đèn neon, hoa tuyết nhuộm màu ngũ sắc, đẹp đến mức người không kịp nhìn, phải vấn vương về nhà sưởi ấm. Tuyên Tiêu đề nghị quay về khách sạn ăn tối, Trì Tiểu Ảnh đồng ý, chân đi nhiều đến tê nhức, điểm tâm buổi chiều vẫn chưa tiêu hóa hết, hơn nữa cái bụng cũng cảm thấy hơi hơi đau. Họ tự về phòng rửa mặt, trong phòng tắm, cô nhìn dòng nước chảy mang theo vệt hồng giữa hai chân, thở dài.

Sau bữa tối, Tuyên Tiêu đi phía sau cô.

"Anh làm gì vậy?"

Cô chặn ngay cửa phòng, không để anh vào.

"Em nói cái gì mà, yêu đương ấy." Anh ngang ngạnh chen vào, quang minh chính đại lên tiếng, chớp lấy dịp cô đang ngây ra nhanh nhẩu thêm vào.

"Này này! Tuyên Tiêu, tối nay..."

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị chặn lại.

"Anh đã nói rồi, tất cả lý do đều đã dùng."

"Nhưng....Đừng..."

Anh vươn tay vòng qua eo cô, ghì cô vào lòng hôn xuống, cô lí nhí một lúc, lại ngoan ngoãn im lặng. Anh không nói thêm gì nữa, ôm lấy cô, đi thẳng đến giường lớn, cô nằm trên giường khẽ thở, hai người quấn lấy nhau, rất tự nhiên, rất nhanh, áo cô đã không đủ để che thân. Cô hoảng hốt nói đừng, không được. Toàn thân Tuyên Tiêu căng cứng đến cực điểm, anh kéo lấy tay cô đặt giữa hai chân mình, xúc cảm rắn chắc và nóng rực thoáng chốc lan đến tay cô, như điện truyền đi khắp cơ thể, khiến cô run rẩy một hồi. Anh trút bỏ quần áo của mình rất nhanh, đè lên người cô.

"Tiểu Ảnh, anh... muốn..."

Hơi thở mỗi lúc một dồn dập, tim đập nhanh. Anh thò tay vào trong áo cô, Trì Tiểu Ảnh bắt tay anh lại.

"Tuyên Tiêu, hôm nay không được."

"Tại sao?"

Tuyên Tiêu như mãnh thú cúi đầu trầm giọng. Khóe mắt cô ươn ướt, xấu hổ muôn phần lên tiếng.

"Tối nay có bạn đến thăm, không tin anh xem đi."

Anh gạt tay cô ra, khó tin nhìn lại, thật là như vậy. Anh há hốc mồm, chỉ là không biết nên cười hay nên hét lên đây. Đúng thật là quá nhiều chuyện nực cười, tưởng như là một bộ phim nghệ thuật, khung cảnh thích hợp, tình cảm thích hợp, điều kiện thuận lợi, hiếm khi thấy được Tiểu Ảnh cởi bỏ khúc mắc, anh cũng dũng cảm trải lòng, nhưng ông trời lại hết lần này đến lần khác không cho, tuyệt tình vung tay, hết thảy xóa sạch.

"Nếu anh thật sự muốn, chúng ta... cẩn thận một chút..."

Trì Tiểu Ảnh không muốn nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của anh.

"Ngốc quá!" Anh bình tĩnh lại, ôm cô vào lòng.

"Cũng không phải là tận thế, chúng ta còn có sau này mà! Anh nhịn vài ngày cũng không sao đâu! Nhưng đêm nay, không được đuổi anh đi."

Điên rồi, ôm cơ thể mềm mại của cô trong lòng, da thịt của anh bất giác nóng lên. Trì Tiểu Ảnh cảm động, quay người tắt đèn đầu giường. Trong bóng tối, cô lấy hết can đảm nói khẽ vào tai anh vài câu.

"Em... biết à?"

Anh nghẹn giọng hỏi. Cô thẹn thùng cắn môi anh.

"Không phải ai sinh ra cũng biết."

Cô dùng câu của anh để trả lời. Toàn thân anh vui sướng như được lên mây, giờ khắc này, anh tin rằng, cô vẫn còn quan tâm đến anh, nếu mà cứ như bộ dạng lạnh lùng kia của cô, sao có thể tự nguyện làm chuyện người khác khó tưởng tượng ra như vậy. Đêm nay, cho dù không thật sự tiến vào cơ thể cô, nhưng vẫn được nếm những vui vẻ trước nay chưa từng có, ngay thời điểm cao trào nhất, tất thảy mọi thứ đều lắng đọng lại, anh hôn lấy môi cô, ôm vào lòng, trong khi vùi thật sâu khuôn mặt vào mái tóc cô, nhẹ nhàng lên tiếng: "Trì Tiểu Ảnh, anh yêu em!"

Chương 55: Gió lạnh đầy tay áo (I)

Editor: Lữ

"Kính chào quý khách, tàu sẽ khởi hành đi Giang Tô, thành phố Tân Giang sau mười lăm phút nữa, xin mọi người nhanh chóng lên xe, ngồi đúng toa, đừng qua lại trên lối đi, xin cảm ơn!"

Tuyết rơi dày đặc liên tục hai ngày, các chuyến bay ở sân bay thủ đô đều bị hoãn, tổng giám đốc Dương của công ty Long An quan hệ rộng, trong đợt nghỉ xuân này mới mua được hai vé giường nằm về Tân Giang.

Trì Tiểu Ảnh sắp xếp hành lý, quan sát tuyết rơi bên ngoài, nhiều hơn khi vừa lên xe, lại dày, rơi lả tả, qua một đêm đã phủ kín mặt đất. Cô nghe thấy tiếng loa phát thanh của tàu, thở phào, cuối cùng cũng có thể về nhà.

Nghĩ đến về nhà, nụ cười bất giác hiện lên khuôn mặt, ngoảnh nhìn lại, Tuyên Tiêu vẫn còn ở trước cửa xe nói tạm biệt với đoàn người của tổng giám đốc Dương. Chuyến đi đến phương bắc lần này, gặt hái rất nhiều. Văn phòng của Tuyên Tiêu đã ký kết hợp tác lâu dài với công ty Long An, gần đây nhất là hợp đồng cao tốc liên tỉnh. Công ty Long An vì để biểu đạt thành ý, ngay cả khoản dự chi cũng đã chuyển đến văn phòng trước rồi, không chỉ có những thứ này, gặt hái lớn nhất là mối quan hệ đóng băng giữa cô và Tuyên Tiêu đã lẳng lặng tan rã.

"Lạnh không?" Cửa xe đã đóng, bánh xe chậm chạp trượt trên đường ray, Tuyên Tiêu sải bước vào phòng, kéo tay Trì Tiểu Ảnh, thân mật áp lên má. Loại phòng giường nằm này, trong toa chỉ có hai chiếc giường, không gian xung quanh hơi nhỏ, nhưng điều kiện xem ra không tệ.

"Hệ thống sưởi trong xe rất tốt, không lạnh. Chúng ta phải ở trên đây cả đêm đấy! Chúng ta ở Tân Giang đều chỉ có học, còn chưa từng du xuân, lần này xem như góp vui vậy." Trì Tiểu Ảnh hớn hở lên tiếng.

Hai người không hẹn mà cùng cười, cùng nhau cởi áo khoác, chen chúc nép vào nhau trên một chiếc giường, gần gũi thân mật khiến hai người tựa như đang trở lại thời điểm yêu đương cuồng nhiệt.

Tuyên Tiêu cầm lấy bàn tay cô đang đặt trên đầu gối, cuộn chặt trong lòng bàn tay anh, giống như sợ rằng cô sẽ chạy đi mất.

Tuy rằng đã trải qua mấy tháng dằn vặt cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng cứ mỗi lần được ôm Trì Tiểu Ảnh vào lòng như thế này, anh cảm thấy vô cùng xứng đáng.

"Tiểu Ảnh, đến tết, giao thừa đến nhà ba mẹ anh, mùng một chúng ta về nhà mẹ em. Còn nữa, không được ở trong khu nhà trọ ồn ào kia nữa." Anh không kiềm được đặt ra quy định cho cô và kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Trì Tiểu Ảnh chớp mắt vài cái: "Tuyên Tiêu, chúng ta vẫn còn đang ly hôn đấy!"

Anh thật sự vô cùng hận cô đã phá nát cảnh đẹp, ngón tay búng lên trán cô một cái.

"Chuyện này có gì khó đâu, quay về kết hôn là được rồi."

"Nhân viên ở nơi đăng ký kết hôn vẫn còn cho rằng chúng ta là gia đình nhỉ."

"Quan tâm đến người khác làm gì, đấy là việc của chúng ta."

Cô lại ngây ngô hỏi thêm một câu: "Vậy nếu như kết hôn, em có phải quay lại văn phòng không?"

Anh liếc cô một cái.

"Viện thiết kế đã có bí thư mới, em quay về cướp bát cơm của người ta à? Em đương nhiên phải đến văn phòng làm việc rồi, mỗi ngày đi qua đi lại trước mắt anh, em yên tâm, anh cũng yên lòng. Tiểu Ảnh, anh không muốn giữa chúng ta có thêm chuyện ngoài ý muốn nào nữa!"

Đoàn tàu phóng như bay giữa gió tuyết, bóng tuyết hắt vào cửa sổ xe, khiến cô có hơi chóng mặt.

"Không phải em thích viết văn ư, anh cho phép em làm việc riêng là được."

Sao cơ? Đôi mắt cô tròn xoe.

Anh cau mày lại, lên tiếng: "Em cho rằng anh không biết hả, bọn anh miệt mài vắt sức trong phòng làm việc, em ở trên lầu ngẩn ngơ cả buổi cũng không xuống một bước, cái gì mà yêu sinh mệnh yêu chỉ một người, thậm chí vì anh ấy thay đổi chính mình. . ."

"Anh nhìn lén!" Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh thoáng chống ửng hồng, hung dữ trừng mắt liếc anh một cái.

"Anh nhìn một cách quang minh chính đại." Anh ngay thẳng đáp: "Chỉ là sau khi xem, anh mới biết hóa ra anh từng được một người yêu thương sâu sắc như vậy. Tiểu Ảnh, tại sao lại muốn chôn giấu tình yêu của mình sâu như vậy?"

Nước mắt của cô không nghe lời, rưng rưng: "Em sợ quấy rầy anh, em nghĩ tình cảm anh dành cho em chỉ là. . . đồng cảm."

"Đồng cảm mà dâng hiến như vậy, thể xác và tinh thần còn có toàn bộ gia sản như vậy có phải quá lớn không?" Anh hài hước chớp nháy mắt với cô.

"Ai bảo trước đây anh lạnh lùng như vậy, ngay cả nhìn em một cái cũng như là bố thí."

Tuyên Tiêu không đùa nữa, dịu dàng vuốt ve cánh tay cô: "Tiểu Ảnh, có lẽ là anh không biết biểu đạt, mới để em hiểu sai như vậy. Đối với anh mà nói, cho dù bên ngoài cực khổ mệt mỏi bao nhiêu, chỉ cần về đến nhà, ôm em vào lòng, cùng nhau ngủ, anh liền cảm thấy bao nhiêu cũng đáng."

Tiểu Ảnh nhoẻn miệng cười: "Yêu cầu của em không cao, sau này chỉ cần anh nói những chuyện trong lòng ra với em như vậy là được, đừng làm những chuyện ngốc nghếch kia nữa, em. . . đừng. . ."

Đôi môi đột nhiên bị chặn lại, anh sợ cô nói tiếp sẽ nhắc đến những thứ làm anh không dám nhớ lại, trước hết cứ hôn cô đến mê muội đi rồi nói tiếp.

Giữa gió tuyết, đoàn tàu phóng như bay giữa trời đất mênh mông, ánh sáng ngoài cửa sổ mất dần.

Đêm xuống, đèn trên hành lang bật sáng, Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh đến toa ăn tối, sau khi về phòng của mình lại xem TV, rồi tắt đèn nghỉ ngơi.

Hôm nay là ngày nhiều nhất trong kỳ kinh của Trì Tiểu Ảnh, từ trước đến nay vào ngày này cô đều ngủ không yên. Ngủ đến hơn mười giờ, đứng dậy đến toilet, nghe thấy tiếng thở trầm trầm của Tuyên Tiêu, cô sợ làm anh thức giấc, rón rén mở cửa, một bóng người cũng không có.

Còn chưa đến được toilet, điện thoại trong túi chợt reo lên, réo rắt giữa đêm khuya, khiến cô bối rối một lúc quên cả bắt máy.

"Alo!" Thật lâu sau, cô mới mở di động, che miệng, hạ thấp giọng.

"Tiểu Ảnh, đánh thức em à?" Âm thanh của Bách Viễn có phần mệt mỏi vô lực.

Tiểu Ảnh xoa xoa ngực, thở dài: "Không có, em đang trên xe lửa. Anh vẫn chưa ngủ à?"

Bách Viễn ngừng một chút, lại nói: "Anh không ngủ được, đang nghĩ đến em, Tiểu Ảnh."

Trì Tiểu Ảnh ngẩn người, thoáng chốc cười một tiếng: "Không phải tối nay anh ra ngoài xã giao đấy chứ?"

"Không, anh rất tỉnh. Tiểu Ảnh, anh luôn nghĩ nếu ban đầu người anh theo đuổi là em, em có quen anh không?"

Khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh đỏ bừng, cũng không dám thở mạnh.

"Bách Viễn, không có nếu như."

Bách Viễn cười khổ một tiếng: "Không hề có nếu như, nhưng lại có giấc mơ. Nếu như em bằng lòng cùng anh qua lại, có lẽ anh cả đời đã là một nhân viên quèn, khó khăn đến chi li tính toán từng tí một, không mua nổi nhà lớn, không có nổi xe hơi, nhưng có thể chúng ta đã rất hạnh phúc, nói không chừng đã có con rồi."

Trì Tiểu Ảnh nín thở, không dám nói tiếp, đoán chừng đêm nay Bách Viễn đã uống quá nhiều.

"Tiểu Ảnh, em không nên xem lời nói của anh là gánh nặng, anh chỉ muốn nói với em một lần, nếu không sẽ không còn cơ hội. Khi em vừa bước vào trường, anh đã thích em, nhưng bởi vì anh mềm yếu, trở thành nô bộc của Yến Nam Nam, sau đó từng bước rời xa em, đến tận bây giờ. Anh biết anh của hiện tại vô cùng nhơ bẩn, quá vô sỉ, nhớ đến em chính là không tôn trọng em, nhưng con người ấy mà, mấy ai mà không có mơ mộng đây? Vuột mất một lần, liền bỏ lỡ một đời. Tiểu Ảnh, anh không cứu được. . ." Nói đến đấy, giọng nói Bách Viễn ở trong điện thoại đột nhiên òa lên khóc.

Trì Tiểu Ảnh cuống cuồng nhìn di động, không biết nên nói gì mới phải: "Bách Viễn, anh. . . có phải đang gặp chuyện gì không vui không? Đừng nghĩ đến những chuyện kia nữa, lên giường ngủ đi, sau khi thức dậy mọi thứ sẽ qua đi thôi."

"Còn có thể tỉnh lại ư? Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh. . ." Bách Viễn nấc từng tiếng gọi tên cô.

"Vợ anh đâu rồi?" Trì Tiểu Ảnh hết cách, nhìn trái nhìn phải mà nói với anh.

"Anh có vợ sao?" Bách Viễn đột nhiên bật cười khanh khách: "Anh cái gì cũng không có, chỉ có một mình, còn có một giấc mơ. Tiểu Ảnh, một người đã quá đau khổ thì không phải sợ, đừng vì hoàn cảnh mà chịu thiệt thân, kiên nhẫn trời sẽ quang mây sẽ tạnh, em thông minh như vậy, nhất định sẽ gặp được một người yêu em chân thành. Anh cũng không thể làm được gì cho em, còn chút sức lực hèn yếu, chỉ xin. . . giúp mình hoàn thành giấc mộng. . ."

Điện thoại đột ngột tắt ngúm, sau đó là giọng nói trong trẻo, Trì Tiểu Ảnh sợ đến run lên, điện thoại rơi 'bộp' xuống đất.

Quay đầu lại, Tuyên Tiêu đã khoác áo đi ra ngoài, hơi giận dỗi nhìn cô.

"Em. . . em đến toilet." Tuyên Tiêu vốn vì chuyện của cô mà có tranh chấp với Bách Viễn, cô sợ nói thật, Tuyên Tiêu lại nổi giận, vội vàng nhặt di động lên, chạy nhanh vào toilet.

Lúc đi ra, Tuyên Tiêu đã đi mất dạng.

Cô về đến phòng của mình, trong bóng tối thấy tàn thuốc lá lúc tối lúc sáng, khói mù cả phòng.

"Tuyên Tiêu, đừng hút nhiều khói quá, không tốt cho cơ thể." Cô ra vẻ thoải mái mà lên tiếng.

Tuyên Tiêu im lặng, đột nhiên dập tàn thuốc, gầm nhẹ: "Có phải là tay bác sĩ Tần kia không?"

"À, không phải." Trì Tiểu Ảnh vội vàng trả lời.

"Vậy thì ai? Em có biết em ngây người ở bên ngoài bao nhiêu lâu rồi không? Không dưới một giờ đâu." Tuyên Tiêu xông lại, cố sức nắm lấy vai cô, cô đau đến kêu thành tiếng.

"Tuyên Tiêu, anh không cần nghĩ bậy. Là. . . Bách Viễn."

Cố bất đắc dĩ nói thật.

"Em gọi cho cậu ta?" Cơn giận của Tuyên Tiêu không giảm mà còn tăng lên.

"Không phải, là anh ấy gọi cho em."

"Là chuyện quốc gia đại sự đến mức phải gọi báo cáo cho em giữa đêm tuyết thế này ư?" Tuyên Tiêu mỉa mai nhếch nhếch khóe miệng, khẽ buông tay cô ra, cô ngã nhào lên giường.

"Không phải chuyện gì to tát, chỉ là nói chuyện phiếm thôi." Trì Tiểu Ảnh đau đớn xoa xoa cánh tay. "Tuyên Tiêu, thật sự chỉ là một cuộc gọi thăm hỏi thôi." Có điều hơi lạ một chút.

"Em tính xem anh là thằng ngốc à! Trì Tiểu Ảnh, anh hỏi em một câu, em có thật lòng muốn cùng anh tái hôn không? Nếu như trong lòng em có người khác, vậy thì không nên miễn cưỡng, anh không cướp của người khác."

Đây là Tuyên Tiêu vừa nỉ non tâm tình với cô đây sao?

Trì Tiểu Ảnh giống như bị đâm một nhát, đau đến tê tái, cô nhắm mắt lại, hít sâu, lấy hết lý trí mà lên tiếng: "Tuyên Tiêu, đừng nặng lời như vậy,

chúng ta vất vả lắm mới bắt đầu lại, em. . . rất trân trọng. Từ ngày chúng ta yêu nhau đến bây giờ, trong lòng em luôn chỉ có anh."

"Vậy em thề với trời, nói rằng em chưa từng yêu Bách Viễn đi."

Trì Tiểu Ảnh bất lực thở dài: "Được, em xin thề."

Tuyên Tiêu đột ngột bật đèn, anh sáng chói mắt khiến cô không mở được mắt, cô thò tay định che mắt, Tuyên Tiêu bất chợt kéo mạnh, ánh mắt hằn tia đỏ nhìn cô chằm chằm: "Em nói dối, trước khi anh biết em, em chưa từng thích Bách Viễn sao?"

Cuộc họp báo ký kết hợp đồng ngày đó, Yến Nam Nam nói với Bách Viễn, anh ngồi trong xe, nghe không sót một câu, anh cho rằng đó là Yến Nam Nam tự biên tự diễn, bây giờ nhìn lại đúng là có chút dấu vết.

Trì Tiểu Ảnh lẳng lặng rút tay về, cụp mi mắt, cố gắng ngăn dòng nước mắt: "Tuyên Tiêu, anh chưa từng có mối tình đầu ư? Đây chẳng qua là thứ tình cảm mông lung, cũng không phải dạng tình yêu khắc cốt ghi tâm."

"Mối tình đầu của anh chính là khắc cốt ghi tâm." Anh hét lớn. Cả đời anh chỉ có một người phụ nữ là cô, còn cô thì lại từng yêu một người đàn ông khác, anh chua xót miệng đầy ghen tuông.

"Những chuyện thế này không luận trái phải, làm sao biết được sẽ ở đâu và khi nào gặp được một người, rồi người đó có cùng anh đi hết trọn đời? Nếu như em biết sẽ gả cho anh, cái ngày mà em bước vào cánh cổng đại học kia, em sẽ đứng ở một nơi thật nổi bật, không đi đâu cả, cho đến khi anh thấy em. Tuyên Tiêu, không nên để tâm những chuyện thế này, không phải anh đã nói tất cả qua hết rồi sao, chỉ muốn hiện tại và tương lai."

Cô dịu dàng nói nhỏ, ngước đầu nhìn anh, anh quay phắt người, kéo cửa, đi ra ngoài.

Anh nói rằng đã qua hết, nhưng chuyện hiện tại xảy ra quá rõ ràng, sao anh lại không để tâm cho được? Một loại lừa dối nhục nhã tựa như rắn độc đã cắn xé tim anh, đau đến hai chân mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Nửa đêm, anh đứng ở cửa xe, hút thuốc đến tận khi trời hửng sáng.

Trì Tiểu Ảnh nằm trên giường, dù cho hệ thống sưởi có cao đến mấy, chân tay cô vẫn lạnh buốt như cũ.

Yêu là yêu, cô vẫn làm theo trái tim của mình, không nhớ đến việc anh đã mang đến cho cô bao nhiêu đau khổ, cùng anh một lần nữa làm lại từ đầu.

Nếu như, chỉ là nếu như, cô gây ra cho anh đau khổ giống như vậy, anh cũng sẽ quên đi sao?

Trì Tiểu Ảnh không muốn biết câu trả lời, khi ánh sáng nhàn nhạt của rạng đông chiếu qua khe cửa trên chiếc giường đối diện không có người nằm, tất cả mọi thứ đã hiện rõ trước mặt.

Mười hai giờ rưỡi, tàu tiến vào trạm Tân Giang.

Giữa Tân Giang rộng lớn, mặt trời trên đỉnh đầu, gió khẽ thổi trên nền trời xanh nhạt, nhiệt độ vẫn rất thấp, nhưng so với Bắc Kinh thì hai cái lạnh hoàn toàn khác nhau.

Tài xế của văn phòng Tuyên Tiêu đã đậu xe ở cửa chờ, nhận lấy hành lý của hai người, hai người lên xe, tài xế quay đầu nhìn Tuyên Tiêu, hỏi rằng: "Tổng giám đốc Tuyên, Tân Giang xảy ra chuyện lớn."

Tuyên Tiêu thắt dây an toàn, không buồn nhìn lên: "Chuyện lớn gì?"

"Tối hôm qua, cục trưởng cục giao thông Bách Viễn tự sát."

Chương 56: Gió lạnh đầy tay áo (II)

Editor: Lữ

Linh đường của Bách Viễn đặt tại nhà tang lễ thành phố Tân Giang. Bên ngoài nhà tang lễ đặt rất nhiều vòng hoa trắng và các câu phúng điếu, các nhân viên trong cục giao thông đều quấn dải băng đen trên cánh tay, chịu trách nhiệm đón công chức đến thăm viếng liên tục không ngớt, có hơn phân nửa là vì hiếu kỳ mà kéo đến.

Bách Viễn tròn ba mươi hai tuổi, nhận chức cục trưởng cục giao thông còn chưa tới ba tháng, tuần trăng mật vừa kết thúc, cuộc đời đang lúc thuận buồm xuôi gió, tại sao lại buông tay như thế chứ?

Nếu như vì bệnh tật mà kết liễu, đó là bất đắc dĩ, con người đấu không lại mệnh trời, nhưng đằng này là tự sát, vậy thì có hơi kỳ lạ.

Bách Viễn chết trong nhà, trước khi chết đã tắm rửa, cạo râu, đổi một bộ đồ mới, sau đó uống một lượng lớn thuốc ngủ, không để lại lời nào, ra đi rất êm đềm, thanh thản. Là tài xế và thư ký của anh phát hiện. Sáng sớm anh có một cuộc họp, đến nhà đón anh, gõ mãi của cũng không mở, điện thoại lại không nhận, không thể làm gì khác đành nhờ người phá cửa, anh lẳng lặng nằm trên giường, tựa như đang ngủ say, nhưng cơ thể đã lạnh như băng.

Đêm qua, vợ mới cưới của anh về nhà mẹ ở trên tỉnh để đón lễ.

Cán bộ tự tử thường liên quan đến các vấn đề kinh tế, không thể thoát, cũng không chịu nổi nỗi khổ lao tù, chết khổ trăm về. Nhưng Bách Viễn vừa nhận chức cục trưởng giao thông mới ba tháng, đối với mỗi công trình, quan hệ với các công ty còn chưa quen mặt, muốn phạm tội rất khó. Trước đây khi công tác ở bộ xây dựng, khi từ chức cũng có trải qua thanh tra, mộc đỏ vẫn còn, chứng minh anh vô cùng trong sạch.

Còn là về chuyện tình cảm, cũng đâu đến mức để tự tử đâu! Nhiều nhất bị người ta châm chọc, nói ra nói vào phải kiểm điểm sinh hoạt cá nhân. Còn một chuyện Bách Viễn cũng không thể nào phạm, là kết hôn với người có gia đình.

Cái chết của Bách Viễn mãi mãi không thể giải thích được.

Có một thầy bói đã lén coi cho anh một quẻ, nói rằng vị trí cục trưởng cục giao thông này phạm hung, phải có người cực kỳ tài giỏi mới trấn giữ được. Mọi người xem đi, cả ba cục trưởng giao thông tiền nhiệm đều vào tù, người đương nhiệm lại tự sát, người tiếp theo nếu hỏa không vượng, nói không chừng cũng có kết cục không mấy tốt đẹp.

Lời đồn nhanh chóng lan rộng trong thành phố Tân Giang, cũng xem như một lời giải thích cho cái chết của Bách Viễn, hơn nữa, còn khiến cả những người đang nhòm ngó chức cục trưởng giao thông đẩy lùi ba bước. Chính quyền thành phố bất đắc dĩ, buộc phải đưa phó cục trưởng thường vụ thay mặt lên nhận chức.

Trì Tiểu Ảnh mua một bó cúc trắng, lặng lẽ đi vào linh đường, Bách Viễn mặc một bộ âu phục màu đen, nằm yên tĩnh, hai mắt nhắm nghiền.

Cô cúi đầu ba lần, đặt bó hoa cúc xuống, đi đến bên cạnh Bách Viễn, nước mắt không kìm được, rơi xuống.

Tối hôm qua lúc nghe điện thoại ở trên tàu, có dự cảm không lành cũng không ngờ đến anh lại muốn tự tử. Nếu biết, cô sẽ cùng anh nói chuyện, đến khi anh vứt bỏ ý định này.

Ba của cô cũng dùng chính cách này để chấm dứt sinh mệnh.

Tự sát, là khi cuộc sống đã lên đến giới hạn không cách nào đối mặt, cần một loại can đảm vô hạn, tài năng vô tận mới có thể thoát khỏi.

Bách Viễn đã đến mức này rồi sao?

Vì sao trước đây cô không cảm nhận được?

Anh chính trực thanh liêm, đường quan trường rộng mở, tuổi đời không nhiều nhưng đã công thành danh toại, trước đây không lâu còn muốn cùng cô chơi trò mập mờ, bị cô nghiêm khắc chỉnh đốn. Người như vậy tại sao lại cam chịu tìm đến cái chết chứ?

Trong lòng cô mơ hồ có một đáp án, cô từng nhắc nhở anh, nhưng anh lại bác bỏ. Trong khoảng thời gian đó, vẫn có thể cứu vãn, không thể nào đến bước đường này được.

Bên cạnh đột nhiên có đôi bàn tay: "Đi thôi!" Tuyên Tiêu đến cùng cô kéo cô vào lòng, nói.

Cô gạt nước mắt, lại nhìn Bách Viễn một chút, cái ngày đầu tiên cô bước vào đại học kia, người giúp cô xách hành lý, không còn được nhìn thấy cậu thanh niên khôi ngô như ánh dương kia nữa.

Nước mắt, sao lại cứ rơi không ngừng.

Ba mẹ và em gái của Bách Viễn ngồi ở một khu khác trong linh đường, cặp mắt ửng đỏ, mẹ của anh có mấy lần đã không trụ nổi.

Tuyên Tiêu và Trì Tiểu Ảnh cùng đi đến chỗ gia đình Bách Viễn, bọn họ có quen biết, đi đến an ủi. Em gái Bách Viễn ôm Trì Tiểu Ảnh, nói thẳng: "Chị Trì, chị nói đi, anh em sao vậy?"

Trì Tiểu Ảnh cùng khóc, nhìn xung quanh một chút, không nhìn thấy vợ của Bách Viễn.

"Người ta nói vì để chị dâu sau này lấy được người khác, nên chị dâu không thể đến linh đường." Em gái của Bách Viễn nói.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh lạnh toát, người bên này còn chưa yên mồ, bên kia đã định tái giá.

Tình như giấy bạc, mong manh dễ rách.

Hai người ra khỏi linh đường.

Trên xe, không ai lên tiếng, bầu không khí trầm mặc. Cho đến khi tới văn phòng, Tuyên Tiêu mới cất tiếng: "Vậy kia là cuộc gọi trước khi chết của cậu ấy?"

Trì Tiểu Ảnh khẽ gật đầu: "Giọng nói của anh ấy bình thường, bình tĩnh nói chuyện gia đình, còn nói đùa với em, sau đó đột nhiên khóc, em còn tưởng anh ấy uống say, không ngờ..." Cô che miệng, nuốt nước mắt vào trong.

Tuyên Tiêu không nên ghen với người đã khuất, nhưng trong lòng vẫn có chút chua chát: "Ở trong lòng cậu ấy, ắt hẳn em là người quan trọng nhất."
"Tuyên Tiêu?"

"Được rồi, anh sẽ không nhắc nữa, chuyện này bỏ qua đi." Tuyên Tiêu lên tiếng, nhún vai một cái: "Chỉ cần cái chết của cậu ấy không liên quan đến em."

Trì Tiểu Ảnh cười nhạt, cứ như vậy mà bỏ qua sao?

Hai người đi vào văn phòng, đem đặc sản từ Bắc Kinh chia cho mọi người.

Ninh Y lấy một văn kiện chuyển phát nhanh từ trong ngăn kéo ra: "Tổng giám đốc Trì, sáng hôm qua gửi đến, em đã ký thay chị."

"Cảm ơn!" Bên trong là chứng từ một phần bất động sản và một phần đất, bên trên viết cùng một cái tên : Trì Tiểu Ảnh, còn có một chuỗi chìa khóa. Cô mở to mắt, nhìn đi nhìn lại mấy lần, tên không sai.

"Lẽ nào trùng cả tên họ?"

Cô lẩm bẩm đi vào phòng làm việc của Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu ngẩn ra, đọc lướt một lần: "Em mua nhà?"

"Không có mà!" Trì Tiểu Ảnh lên tiếng: "Em đâu có tiền, anh biết mà. Hơn nữa căn nhà kiến trúc phục hưng này hơn hai trăm mét vuông, em có mua nhà cũng không mua lớn như vậy."

Tuyên Tiêu mím chặt môi, nhìn thẳng cô.

"Em nói là thật, không chừng người ta gửi sai đấy."

"Em ở đây kể chuyện ngày xưa à." Tuyên Tiêu trả lại giấy tờ cho cô, cười lạnh: "Trì Tiểu Ảnh, có thể anh bị vẻ ngoài ngoan hiền của em lừa gạt, thật ra em mới thực sự là cao thủ."

Căn phòng thoáng chốc yên tĩnh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trì Tiểu Ảnh tựa như đứng trong băng, răng va vào nhau lẩy bẩy, cô nghẹn ngào lên tiếng: "Tuyên Tiêu, anh nói một chút xem em là cao thủ gì?"

Lời còn chưa dứt, kế toán Lưu đã dẫn hai cảnh sát đi vào: "Tổng giám đốc Trì, có người tìm."

Trì Tiểu Ảnh ngạc nhiên, vẻ mặt Tuyên Tiêu hờ hững.

Một cảnh sát giải thích, mấy hôm trước, cục trưởng Bách Viễn dùng một khoản tiền lớn lấy danh mua một căn nhà, nhưng lại đăng ký tên Trì Tiểu Ảnh, mà cuộc gọi cuối cùng trước khi chết của anh là số của Trì Tiểu Ảnh, họ đến mời Trì Tiểu Ảnh đến sở cảnh sát lấy lời khai, để phòng khi có chút giúp ích cho điều tra việc cục trưởng Bách Viễn tự sát.

Trì Tiểu Ảnh cay đắng nhắm mắt, không còn cách nào cự tuyệt, chỉ đành theo họ đi, trước khi rời đi, cô liếc mắt nhìn Tuyên Tiêu, Tuyên Tiêu nhìn ra cửa sổ, cũng không thèm nhìn cô.

Vào sở cảnh sát, Trì Tiểu Ảnh mới biết rằng vụ tự sát của Tuyên Tiêu đã điều tra rõ mồn một, mời cô qua đây, chỉ là cái cớ mà thôi. Không hề tuyên bố kết quả điều tra, là bởi vì chuyện danh dự cá nhân của Bách Viễn, mà cái vấn đề danh dự này, lại gián tiếp ảnh hưởng đến vị nhạc phụ thuộc hàng quyền quý kia của anh.

Hết thảy căn nguyên vẫn từ vị chỉ huy Hồng kia.

Khi chỉ huy Hồng giao các khoản hạng mục, có một khoản ba triệu làm thế nào cũng không chịu giao, cho đến lúc không thể chống cự nổi, mới khai ra. Hóa ra khi ông ta còn nhận chức ở công ty xây dựng, đã nâng đỡ một người cấp dưới, một hôm ông và cấp dưới kia ở nhà, đang lúc thân mật, thì chồng của vị kia đúng lúc về nhà, bắt tại trận. Chồng của người này dùng camera chụp được ảnh của ông ta, nói muốn đưa ông ta ra ánh sáng, ông ta quỳ xuống cầu xin, chồng của người cấp dưới này muốn hai trăm vạn để giải quyết, ông ta đã đồng ý, dùng hai trăm vạn đổi lấy cuộn phim, sau đó rời thành phố Tân Giang, trước khi đi, lại cho cấp dưới một trăm vạn trấn an.

Vị cấp dưới kia chính là Yên Nam Nam.

Chồng của cô chính là Bách Viễn.

Yên Nam Nam được đưa đến Bắc Kinh để đối chứng việc này, từng việc đều thừa nhận. Khi người của ủy ban tìm Bách Viễn, Bách Viễn đã lấy tờ chứng nhận đã quyên góp hai trăm vạn cho hội chữ thập đỏ ra, nhưng người của ủy ban nói, chuyện này không chỉ hướng đến khoản tiền bẩn kia, trên thực tế Bách Viễn là người dính líu đến, có khả năng sẽ phải điều tra thêm.

Bách Viễn vừa nghe vậy đã cuống lên, bảo vợ anh về nhà cha vợ ở tỉnh nhờ người giải vây. Vợ Bách Viễn không ngờ anh lại làm như vậy, trong cơn giận, hai người đã to tiếng, người vợ nói muốn ly hôn, chạy về nhà mẹ, đã hơn nửa tháng.

Bách Viễn khủng hoảng cực điểm, không chấp nhận được việc đi tù, đi đến đường cùng.

Trước khi quyên góp hai trăm vạn kia, anh từng có vài lần đầu tư, tiền lời không ít. Anh lấy tiền chia làm hai phần, phần nhiều gửi tiết kiệm cho cha mẹ anh, phần ít mua nhà cho Trì Tiểu Ảnh.

"Trì Tiểu Ảnh, cô là người liên quan thế nào với cục trưởng Bách?"

Trì Tiểu Ảnh một mực im lặng lắng nghe, cũng không hề lấy làm ngạc nhiên. Yên Nam Nam đã sớm phòng hờ, nói chỉ huy Hồng sẽ liên lụy đến Bách Viễn, không nghĩ đến là lại là cách này.

Khi ấy, Bách Viễn vẫn là một nhân viên quèn, lương không quá một nghìn, hai trăm vạn là một thứ vô cùng mê hoặc, nhưng thứ này sẽ gột rửa mọi sỉ nhục Yên Nam Nam đem lại cho anh ư?

Như lời anh nói, con người không thể vì một lần lầm lỡ, mà đánh mất một đời được.

"Chuyện này với vụ án có liên quan đến nhau sao?" Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên.

Cảnh sát cười gượng: "Có chút liên quan."

"Anh ấy là đàn anh của tôi mà thôi." Cô rút chứng từ bất động sản, đất đai và chìa khóa từ trong túi ra.

"Những thứ này chỉ là anh ấy muốn vẹn tròn giấc mơ mà thôi, cho dù thật đẹp, rồi cũng phải tỉnh lại."

"Những thứ này không liên quan đến khoản tiền bẩn kia, cô có thể nhận lấy."

Trì Tiểu Ảnh khẽ mỉm cười, không nói điều gì, buông vật trong tay xuống, xoay người rời đi. Đồng hồ trên điện thoại chỉ hai giờ sáng, cô ra

khỏi sở cảnh sát, trông thấy Tuyên Tiêu ngồi một mình trên đường, nước mắt cô khi ấy liền trào ra.

Cô đi đến, Tuyên Tiêu đứng dậy.

Hai người sóng vai, lặng lẽ đi bên nhau một chút.

Đột nhiên, Tuyên Tiêu quay đầu lại, hướng về khuôn mặt cô, hung hăng tát một cái, âm thanh trong đêm tối vang vọng thật lâu.

"Cô là một người phụ nữ dơ bẩn, trước mặt tôi tỏ vẻ thanh cao thánh khiết, nhưng lại sau lưng tôi làm ra những chuyện đáng khinh như thế. Cô thà bán mình cho Bách Viễn, tại sao không thể bán cho tôi? Cái gì mà muốn ly hôn, có phải cô sợ có một ngày sẽ bị tôi vạch trần bộ mặt thật không, vậy là cô vẫn có thể là mối tình đầu đẹp đẽ đến cùng không? Đáng tiếc cô đã quyết định quá muộn, Bách Viễn cậu ta chết rồi, chết rồi, bỏ mặc cô, rồi sau này có phải cô muốn chết tâm cùng cậu ta hay không? Nói cho cô biết, tôi không thèm đồ vứt đi. Không phải cô yêu tiền ư? Ngày mai tôi sẽ bảo luật sư Trần mua cổ phần trong tay cô, từ giờ trở đi, cô đừng xuất hiện trước mặt tôi, và tôi cũng sẽ không cho cô bất cứ cơ hội nào đâu."

Nói xong lời này, anh quay người biến mất trong màn đêm.

Trì Tiểu Ảnh ôm lấy gò má nóng rực, lẳng lặng một lúc, kéo cổ áo lên, quấn khăn quàng, ngước nhìn bầu trời đầy sao, hít một ngụm hơi lạnh.

Ái tình là một khúc ca, chỉ có thể hát cho người biết nghe, nếu không, nó chính là một thứ tạp âm.

Cô nhớ đến hôm qua, hôm kia, hai người lại tốt đẹp như xưa, ước mơ về khoảng thời gian sau này, đôi bên xin lỗi, thời gian cũng không thể dừng lại khoảnh khắc kia, bởi vì cô có một đôi mắt nhìn thấu tương lai, biết rằng đây chẳng qua chỉ là phù dung mà thôi.

Chương 57: Gió lạnh đầy tay áo (III)

Editor: Lữ

Hai mươi bảy tháng Chạp, Trì Tiểu Ảnh về nhà.

Nơi thị trấn nhỏ mùi vị năm mới đã nồng đượm, trên đường lớn đi vài bước liền gặp những người bán hồ lô và bong bóng, ngày nghỉ trẻ con nô đùa chạy đuổi phía sau. Rất nhiều gia đình ở cửa chính đã treo lồng đèn đỏ, một số cửa kính ở siêu thị dán đủ loại hình quảng cáo đồ ăn.

Trong ấn tượng, những ngày này mấy năm trước, mẹ vô cùng bận bịu, hơn năm giờ đã rời giường, xay gạo nếp, làm bánh tổ, sao hạt dưa, lạc và gạo. Tất cả bánh mứt đều tự mình làm, từng mẻ từng mẻ chưng lên. Trong nhà bếp cả ngày đều ngập hơi nước, tiếng gà tiếng vịt kêu liên tiếp, cá trong bồn quẫy đạp, canh ninh hầm chín nồng... Chỉ là sau khi ba đi rồi, thói quen mỗi năm tất tả thế này vẫn không thay đổi.

Từng cảnh tượng, vào lúc này, như một sợi tơ vá lại những mảnh vụn trong lòng cô.

Trì Tiểu Ảnh đứng dưới cầu thang, lấy tay phẩy phẩy, sửa sang tóc tai một chút, nhúc nhích khóe môi, bày ra một bộ dạng vui vẻ, đi về nhà.

Còn chưa đến cửa, đã nghe thấy âm thanh đồng loạt "Xuống rồi, xuống rồi, bỏ... bỏ..." Lòng cô trầm xuống, từ từ đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ.

Hạ Tú Phân ngồi trước máy tính ngón tay liến thoắng tranh thủ thời gian liếc nhìn cô một cái: "Thị trường chứng khoán đêm ba mươi cũng bắt đầu giao dịch, sao các con nghỉ sớm vậy?"

Trì Tiểu Ảnh khổ sở kéo kéo khóe miệng: "Con xin nghỉ về đây chơi với mẹ."

"Mẹ ở đây có nhiều người chơi cùng rồi, vội làm gì, mà về rồi thì thôi, tự tìm gì ăn chút đi." Hạ Tú Phân nói xong, lại vô cùng chăm chú nhìn vào máy tính, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cô.

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy lạnh lẽo khó tả, vào phòng cất hành lý, đến nhà bếp, nồi niêu lạnh tanh, chén cháo trên lò bếp cũng đã đóng băng, không biết đã nấu từ bao giờ. Cô mở tủ lạnh, bên trong ngoại trừ mấy quả trứng gà, thứ gì cũng không có.

Cô nhìn ra ngoài một chút, môi mím chặt. Nhanh nhảu vo gạo nấu cơm, sau đó chưng trứng gà. Đến khi mùi cơm thoang thoảng bay ra, các bác trong phòng vẫn chưa rời đi, khuôn mặt mỗi người xám ngoét như tro, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi.

"Sao vậy ạ?" Trì Tiểu Ảnh thò đầu ra liếc qua màn hình, một màu xanh biếc.

"Đại Bàn đột ngột nhảy cầu." Đôi mắt Hạ Tú Phân nhìn đăm đăm, giọng nói vô lực.

"Thế nào gọi là nhảy cầu ạ?" Trì Tiểu Ảnh không hiểu.

"Aiyo, thì đang ngay lúc lên cao, đột ngột sụt giá."

"Thị trường chứng khoán không phải là có lên có xuống sao, vậy cũng bình thường thôi mà, nói không chừng mai tăng trở lại đấy." Trì Tiểu Ảnh an ủi.

Hạ Tú Phân cười khổ: "Con biết nó sụt bao nhiêu điểm không?"

Trì Tiểu Ảnh lắc lắc đầu.

"Quên đi, có nói con cũng không hiểu." Hạ Tú Phân đứng lên, xoay khuôn mặt buồn rười rượi về phía các bác ở phía sau phất tay một cái. "Mọi người về nhà cả đi, tiền đổ vào không phải ít, với lại cuối cùng cũng sẽ lên thôi. Ngày mai chúng ta quay lại đợi tiếp vậy."

"Mẹ, sao năm nay không chuẩn bị gì cho năm mới vậy?"

Hạ Tú Phân liếc cô một cái: "Mẹ lấy đâu ra thời gian, hơn nữa cũng chẳng ai đến, hai mẹ con mình ăn đại cái gì cũng được."

Trì Tiểu Ảnh nghe vậy trong lòng buồn phiền quá đỗi, cơm trong miệng không cách nào nuốt nổi.

Hạ Tú Phân chỉ nghĩ đến cổ phiếu, căn bản không hề chú ý đến vẻ mặt của Trì Tiểu Ảnh, càng không phát hiện ra Trì Tiểu Ảnh đã gầy rộc đi.

Không đợi luật sư Trần tìm đến mình, Trì Tiểu Ảnh đã tìm đến ông ấy trước, đem tất cả giấy tờ mang tên cô đã ký đặt trước mặt ông, nói với ông rằng mình đã đọc kỹ về luật kinh tế, sau này không có bất cứ quan hệ gì với văn phòng của Tuyên Tiêu.

Luật sư Trần nhìn cô, chột dạ đến cứng miệng.

Cô ở văn phòng Tuyên Tiêu đến khi mọi người tan việc, mang mọi vật phẩm riêng của mình đi, con dấu và chữ ký của văn phòng để lại trong ngăn kéo, rất giữ lời, không chạm mặt với Tuyên Tiêu.

Ngày thứ hai cô đến ngân hàng lấy tiền, phát hiện trong tài khoản có thêm một khoản tiền, con số không lớn, áng chừng một tháng lương làm việc ở văn phòng Tuyên Tiêu, cô không gọi điện hỏi.

Lấy tiền rồi cô đến viện thiết kế.

Ngồi trong phòng làm việc của viện trưởng cả buổi, nhìn khuôn mặt hiền hòa của viện trưởng, cô cầm lòng chẳng đặng, bật khóc.

"Đều tại ta, ta không nên để con đi." Viện Trưởng vô cùng đau lòng. "Ta vốn định giúp con được như ước vọng, vợ chồng lúc nào cũng khuyên hợp không khuyên ly, haiz, tính cách của một người sao có thể nói thay đổi trong một sớm một chiều được."

"Viện trưởng, đừng nên nói như vậy, con chưa từng trải qua, chưa từng nỗ lực, hơn nữa, chưa từng chủ động, sao con có thể hiểu dược kết quả sẽ như vậy? Nói không chừng con sẽ vẫn ngây ngốc chờ đợi, bây giờ con sẽ không phải đợi nữa rồi." Cô nghẹn ngào lên tiếng.

Viện trưởng nhìn cô chăm chú, vừa khéo bí thư mới tới đến bây giờ vẫn chưa lên tay, nhìn vẻ mặt thảng thốt của Trì Tiểu Ảnh, để cô năm sau quay lại tiếp tục làm bí thư, năm nay không cần đi làm.

Ngày hôm sau, Hạ Tú Phân tiếp tục chiến đấu trước màn hình, các cô bác vây quanh chật như nêm, Trì Tiểu Ảnh hỏi vài câu, họ cũng không rảnh đáp lại.

Trì Tiểu Ảnh dứt khoát không hỏi nưa, tất cả tự mình quyết định.

Bất kể có ai đến hay không, năm mới phải ra năm mới, đặc biệt là năm nay, càng phải có. Cô cũng muốn để bản thân bận rộn một chút, để mình có việc làm, trong đầu mới không nghĩ ngợi lung tung. Nếu như dừng lại chút thôi, cô thực sự sợ bản thân mình sẽ suy sụp mất.

Chẳng phải anh đã sớm nói, trên đời này dù ít đi một người, trái đất vẫn quay đấy sao.

Không tình yêu phụ nữ, năm vẫn hết.

Trông thấy thời tiết tốt, Trì Tiểu Ảnh mang chăn đệm, tháo toàn bộ rèm cửa trong nhà ra giặt giũ, sau đó mỗi ngóc ngách bên ngoài phòng khách đều rửa sạch qua một lần.

Buổi sáng hai mươi chín tháng Chạp, Trì Tiểu Ảnh vẫn tràn đầy tinh thần chiến đấu, đến siêu thị mua sắm lỉnh kỉnh đồ tết, cá, thịt, sủi cảo, bánh trôi, còn có cả dăm câu đối và một nút kết truyền thống. Lối đi người xe hối hả, đều vội vàng đi về nhà. Trì Tiểu Ảnh thầm nghĩ, bất kể ai ở phương xa, trong lòng luôn có gia đình, có gia đình thật tốt!

Cô mang theo đồ tết về nhà, một phòng đầy người chỉ quan tâm đến Đại Bàn, không hề chú ý đến cô. Cô mang chăn đệm giặt xong bày ra, rèm cửa treo lại, sau đó đứng trong nhà bếp bận bịu. Một ngày tất tả trôi qua.

Buổi tối làm một bữa cơm đơn giản bưng lên, phát hiện Hạ Tú Phân đã về phòng ngủ, cô gõ cửa, Hạ Tú Phân nói mệt, không muốn ăn, giọng nghe buồn buồn.

Sáng ba mươi tết bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên, giống bao người khác, cô dán câu đối, mỗi cánh cửa đều được thay áo mới, phòng khách treo nút kết màu đỏ. Cô đến mộ ba một chuyến, đặt một bó hoa trắng, đốt chút giấy tiền vàng bạc, ngồi thinh lặng.

Lúc về đến nhà, các cô bác đã không còn ở đó, Hạ Tú Phân thẫn thờ ngồi trước máy tính, Trì Tiểu Ảnh gọi bà vài câu, vẫn không có tiếng trả lời.

Trì Tiểu Ảnh đẩy bà một cái, bà hét một tiếng rồi bật khóc nức nở.

Trì Tiểu Ảnh bị dọa đến ngồi sụp trước mặt bà: "Mẹ, sao vậy?"

"Tiểu Ảnh, làm sao bây giơ? Rớt giá nhiều quá, nhiều lắm, mẹ rất sợ." Hạ Tú Phân khóc nấc như một đứa trẻ.

"Mẹ, không có chuyện gì đâu, mới sụt có năm vạn, chúng ta vẫn chịu được. Con nghe người ta nói sang năm sẽ khác, kinh tế tốt, thị trường chứng khoán nhất định sẽ lên."

Hạ Tú Phân đột nhiên ngẩng đầu lên, mở to mắt: "Đúng vậy, năm tới có thế vận hội, kinh tế sẽ tốt."

"Ừm, olympic sẽ làm cho nhiều ngành có cơ hội phát triển."

Hạ Tú Phân đột nhiên ngừng khóc mà bật cười, vỗ vỗ đôi tay: "Vậy là tốt rồi, vậy mẹ không lo nữa. Aiyo, năm này, mẹ, không thuận lợi, con thì ly hôn, giá cổ phiếu lên đến sáu ngàn điểm, đột nhiên lại sụt thê thảm. Hy vọng năm sau là một năm may mắn."

Trì Tiểu Ảnh dở khóc dở cười: "Mẹ, hai chuyện này có thể gộp chung được à? Ly hôn là chuyện cá nhân của con, giá cổ phiếu là chuyện của quốc gia."

"Với mẹ mà nói, như nhau cả thôi."

Đang nói, có tiếng sấm rền truyền đến, giữa mùa đông cũng không nên có chứ nhỉ! Đột nhiên ngoài cửa sổ một vật nổ tung, ngũ sắc chiếu rọi sáng rực cả một vùng, là pháo bông. Thì ra tiếng vang từ xa vừa rồi là tiếng pháo nổ. Ngoài cửa sổ khói cuộn không dứt, giống như một cái cây tỏa ra lộng lẫy. Lại có thêm một tiếng nổ thật lớn, sàn nhà rung lên một chút, tiếng thủy tinh va vào nhau.

Trì Tiểu Ảnh đem các món làm xong vào phòng khách, còn cầm theo rượu, ngồi đối diện với Hạ Tú Phân. Hai người gắp vài đũa, Hạ Tú Phân quay sang bên trái thở dài: "Năm nay thiếu đi một đôi đũa."

Trì Tiểu Ảnh đang ăn một miếng dưa muối, vô tình cắn phải lưỡi, cả người đau đớn, hốc mắt nóng lên. Cô nếm được mùi máu tanh, nhanh chóng quay về phòng lấy khăn giấy, liếc mắt một cái thoáng thấy trên vali để bộ đồ mặc ở nhà màu lam. Trong mắt Trì Tiểu Ảnh toàn là hình ảnh của thứ đồ vật kia, đầu lưỡi càng lúc càng lạnh, hai chân như nhũn ra, không chịu nổi trọng lượng cơ thể, cô khom lưng ngồi bên mép giường.

Tiếng pháo nổ vang tứ phía, dường như khắp mọi ngõ ngách đều có pháo. Lửa khói từng lần một lập lòe bên khung cửa sổ, trong phòng rực rỡ xanh đỏ. Có tiếng trẻ con bên ngoài reo mừng, Hạ Tú Phân ở ngoài gọi điện chúc tết, nói năm sau may mắn, con gái bà nói giá cổ phiếu sẽ tăng mạnh.

Trì Tiểu Ảnh che miệng, sợ rằng bản thân sẽ khóc thành tiếng, chỉ cắn chặt ngón tay, bụng trống rỗng, toàn thân không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Cô cho rằng cô có thể kiên cường chống đỡ tất cả, nhưng vẫn là yếu mềm không thấu.

Nhưng yếu đuối của cô, cô chỉ biết bộc lộ vào giờ khắc này, cô sẽ không để mẹ nhìn ra, lại càng không để người khác phát hiện.

Bốn năm hôn nhân, sau khi triệt để mất đi lòng tin với Tuyên Tiêu, cô dứt khoát ly dị.

Sau khi ly dị, cô cảm thấy Tuyên Tiêu thành tâm nỗ lực, trái tim đã chết của cô sống lại, biết rõ có nguy hiểm, nhưng cô vẫn như trước lựa chọn đi về phía anh.

Kết quả thì sao?

Thứ Bách Viễn trước khi chết để lại, giống như một ma kính phát sáng, soi ra tình cảm giữa cô và Tuyên Tiêu nông sâu bao nhiêu.

Yêu, nhẹ như lông hồng, mặt trời chiếu xuống, tinh khiết như tuyết kia, mỹ lệ thơm tho, một hồi cuồng phong kéo đến, thổi mất không còn tăm hơi.

May là mẹ cô không biết đoạn tình cảm phát sinh này.

Đêm giao thừa, Trì Tiểu Ảnh ăn mười cái sủi cảo, hai viên trôi nước, xem chương trình cuối năm cho đến khi kết thúc, sau đó ngả đầu liền ngủ.

Một đêm mông lung như cỏ dại, mộng gì cũng không rõ.

Sáng sớm vừa rời giường, các cô bác đã tới cửa chúc tết, "Mẹ Tiểu Ảnh ơi, năm mới thị trường chứng khoán thực sự sẽ tăng sao?"

"Ừm, không tin, bà hỏi Tiểu Ảnh nhà tôi ấy." Hạ Tú Phân gọi Trì Tiểu Ảnh từ trong nhà ra: "Tiểu Ảnh, con lặp lại lời nói hôm qua xem nào."

Trì Tiểu Ảnh chớp chớp mắt mấy cái, hôm qua cô nói rất nhiều, muốn cô lặp lại câu nào đây?

"Chính là cái câu thị trường chứng khoán tăng mạnh đấy."

Bác trai bác gái lom lom nhìn cô.

Cô sực nhớ ra: "Việc đó à, con cũng là nhìn thấy trên báo. Trong phần bình luận kinh tế, mọi người lên mạng xem một chút đi."

Ngay sau đó Hạ Tú Phân mở máy tính, lên mạng, mọi người hơi nhích tới, nhốn nháo. Vào web liên quan đến năm 2008 chiều hướng của giá cổ phiếu, lên rất nhiều, thái độ đa phần lạc quan, các bác trai bác gái càng xem càng thích thú, trong lòng hớn hở. Đầu năm mùng một, tập trung trong nhà Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh không muốn ở mãi trong nhà, một mình đi ra ngoài một chút. Lối đi bộ vắng vẻ quạnh hiu rộng hơn ngày thường rất nhiều, cảm giác giống như đi trên phố ở nước Nga, đường lạnh, nhà hai bên đường cũng lạnh, rất ít người qua lại, xe cũng ít, trên xe buýt chẳng có mấy người.

Trước rạp chiếu phim tụ tập không ít người, bán thức ăn, đồ chơi, đắp thành đống. Trì Tiểu Ảnh đến từng sạp xem thử, quanh đi quẩn lại, mai đến khi mặt trời ngả về tây mới về nhà.

Các bác đã giải tán, hiếm khi Hạ Tú Phân vào bếp, vừa làm cơm vừa hát.

Lúc ăn cơm tối, Trì Tiểu Ảnh cẩn thận quan sát Hạ Tú Phân, rồi lên tiếng: "Mẹ, một mình mẹ chơi chứng khoán cũng đợc, nhưng đừng kéo thêm người khác, ngộ nhỡ giá cổ phiếu không tăng, người ta đổ tiền vào, làm sao bây giờ? Không phải nói thị trường chứng khoán vô cùng mạo hiểm ư, bước chân vào phải cận thận đấy!"

Hạ Tú Phân nhướng mày, đặt đũa xuống: "Sao con nói khó nghe vậy, chẳng phải có thế vận hội sao?"

"Không phải, nhưng thị trường chứng khoán biến hóa, không ai có thể thao túng giá cổ phiếu, tiền đâu có dễ kiếm, giống như đánh bạc vậy, đánh được chút ít đã vui mừng, đánh lớn thì cược luôn cả nhà."

"Ý con là gì?" Hạ Tú Phân đột nhiên lên giọng: "Mẹ đây vừa mới vui vẻ được một cút, con liền tạt cho mẹ gáo nước lạnh. Mẹ cũng đủ đáng thương rồi, chồng chết sớm, bỏ lại mình mẹ, vất vả nuôi con gái thành người, còn chưa nở mày nở mặt, đã ly hôn. Mẹ cuối cùng cũng phải sống tiếp chứ, tìm chút vui thú, con lại làm không được. Tiểu Ảnh, mày có phải con ruột của mẹ không? Vừa mới qua năm, có cần phải nguyền rủa mẹ mày như vậy không?"

Nói tới nói lui, Hạ Tú Phân nước mắt nước mũi tèm lem khóc nức nở.

Trì Tiểu Ảnh khuyên hết lời, rất lâu, cũng không hiệu quả.

"Sau này, chuyện của mẹ không cần mày lo, chuyện của mày, mẹ cũng không quản nữa." Hạ Tú Phân nức nở hai câu, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Bữa cơm này, hai mẹ con kết thúc trong buồn bã.

Đến ngày hôm sau, vẻ mặt Hạ Tú Phân vẫn chảy ra như cũ, Trì Tiểu Ảnh gọi bà, bà cũng không buồn trả lời, nấu cơm, cũng không ăn, chạy sang nhà hàng xóm bên cạnh ăn, nói rằng con gái bất trung, không có mẹ già trong mắt.

Trì Tiểu Ảnh không nói gì, có lẽ đầu năm không thích hợp nói những chuyện này.

Cô muốn xin lỗi mẹ, nhưng Hạ Tú Phân chẳng mảy may xúc động, không để cô có cơ hội.

Cô rất muốn cam đoan rằng năm nay cổ phiếu sẽ tăng, nhưng cô nào có khả năng như thế.

Người lớn tuổi giống như trẻ nhỏ, khi đến cơn, vô cùng tùy hứng, quyết liệt.

Chiến tranh lạnh hai ngày, năm ngày đầu năm cũng qua rồi, Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ thu dọn hành lý quay về Tân Giang.

Lúc gần đi cô nói với Hạ Tú Phân: "Mẹ, con là do mẹ sinh ra, con nói sai rồi, mẹ đừng để trong lòng. Trên đời này người thân nhất của mẹ có con, còn có bà ngoại, các dì, cậu, nhưng mà con chỉ có mình mẹ. Mẹ, mẹ có thể đánh con chửi con, nhưng không nên đẩy con đi. Hai ngày nữa, con gọi điện cho mẹ."

Cô xách hành lý, đi ra cửa.

Hạ Tú Phân quay lưng về phía cửa, đôi mắt không nhịn được mờ đi vì nước.

Chương 58: Gió lạnh đầy tay áo (IV)

Editor: Lữ

Kết thúc kỳ nghỉ đông, nhưng năm vẫn còn chưa qua hết, đi làm cũng không có mấy việc để làm, phần lớn mọi người đều tán gẫu.

Trì Tiểu Ảnh đến vẫn không nhàn rỗi, mang từng việc từng việc đã bị vị bí thư thay thế cô kia làm rối tung lên thu xếp lại, mặt khác cùng viện trưởng mở vài cuộc họp, mỗi ngày còn bớt chút thời gian để theo dõi tình hình thị trường chứng khoán.

Trong viện thiết kế có vài đồng nghiệp cũng xem như người có kinh nghiệm lâu năm, đi làm liền mở biểu đồ giá cổ phiếu. Cuối cùng Trì Tiểu Ảnh cũng hoàn thành báo cáo chạy đến phòng làm việc: "Hôm nay giá cổ phiếu thể nào?"

Hỏi vài lần, người đồng nghiệp buồn bực: "Bí thư Trì, cổ phiếu của cô mua à? Hay chỉ định mua thôi, không liên quan đến vệc hiện tại lắm?"

Trì Tiểu ảnh cười gượng: "Tôi nào có ở không mà đầu tư cổ phiếu, nhưng mà mẹ tôi thì có mua. Khi cổ phiếu lên, thì tâm tình của bà tốt, cổ phiếu rớt giá, bà lại bắt đầu cáu gắt. Tôi không quan tâm thị trường chứng khoán, tôi là lo cho tình hình hiện tại của mẹ thôi."

Đồng nghiệp vừa nghe vậy, đanh mặt nói: "Bí thư Trì, đây không phải tôi nhiều chuyện, là người đi trước nếm nhiều khổ ải, có được sẽ có mất, năm trước là năm vận may nhiều năm hiếm gặp, ai lơ ngơ bước vào thị trường chứng khoán rảo một vòng, cũng có thể trở mình một phen, tình hình năm nay sẽ không tốt như vậy, người già không chịu nổi thay đổi, cô nên khuyên bà ấy một chút."

Trì Tiểu Ảnh cười khổ: "Nếu bà có thể nghe lời của tôi thì hay rồi. Tôi không còn cách nào, chỉ có thể ngày đêm cầu nguyện cổ phiếu tăng mạnh."

"Vậy thì chúng ta cùng đợi để được thơm lây thôi." Đồng nghiệp chòng ghẹo.

Trì Tiểu Ảnh nhún vai quay lại phòng làm việc, hôm sau có một cuộc họp toàn bộ công nhân viên chức, cô mang bài phát biểu đã viết xong đến văn phòng viện trưởng.

Cửa văn phòng đóng, cô đẩy ra, nhìn thấy viện trưởng đang ngồi trên sô pha, khuôn mặt đẫm lệ.

Trì Tiểu Ảnh khẽ bước đến, ngồi xuống, rút vài miếng khăn giấy từ bàn trà bên cạnh đưa đến: "Bối Bối chọc giận cô à?" Người phụ nữ mạnh mẽ như viện trưởng vậy, chỉ có Ninh Bối Bối mới đủ lực sát thương khiến bà rơi lệ.

Viện trưởng miễn cưỡng nở nụ cười: "Con bé muốn ra nước ngoài."

"Nước nào ạ?" Từ khi có đôi lời cãi vã với Ninh Bối Bối ở trên xe hồi đầu năm, hai người vẫn chưa gặp lại, năm mới ngay cả một tin nhắn chúc mừng cũng không có.

"Canada."

Trì Tiểu Ảnh không lên tiếng, chồng trước của viện trưởng sau khi ly hôn liền đến Canada định cư, thanh quan khó cắt việc nhà.

"Con bé này đang yên đang lành ở với Tiểu Tôn, không biết thế nào Tiểu Tôn lại gặp một cô gái cũng gọi là xinh đẹp cùng nhau dùng bữa, bị Bối Bối bắt gặp, hai người xích mích. Con bé nổi cơn, gọi điện cho ba nó, nói muốn đi định cư. Mấy năm trước ba nó đã mong chuyện này, không ngừng vì con bé làm đủ mọi loại giấy tờ, nó muốn một tuần sau đi."

"Hay là chị ấy chỉ đi cho khuây khỏa một chút." Ngoài lời an ủi vô cùng thiếu sức sống thế này, Trì Tiểu Ảnh cũng không nghĩ ra được có thể nói gì.

Con người sống chỉ có một mục tiêu, vi kỳ phấn đấu, vi chi y lại vi kỳ phấn đấu, vi chi y lại, sống như vậy mới có giá trị. Viện trưởng độc thân nhiều năm như vậy, chịu bao nhiêu khổ ải đơn giản vì hạnh phúc của Ninh Bối Bối, bây giờ Ninh Bối Bối đi, thân tâm bà ngay cả một điểm tựa cũng không có, cả người sắt cũng khó mà vượt qua.

"Không phải đâu, lần này con bé mà đi sẽ không quay lại." Viện trưởng vùi đầu lên vai Trì Tiểu Ảnh, òa khóc.

Trì Tiểu Ảnh vỗ nhẹ vai bà: "Có muốn con nói chuyện với Bối Bối một chút không?"

"Đừng, con bé bây giờ chỉ muốn làm con đà điểu, Canada chính là đống cát, cho nó một chút tôn nghiêm đi. Chẳng qua nó không thể chịu thua thôi." Đến lúc này, viện trưởng vẫn còn lo nghĩ cho Ninh Bối Bối.

Thương cả thiên hạ chỉ phụ mẫu tâm.

Hết giờ làm, dọc đường đi, cô vội vàng gọi điện cho Hạ Tú Phân, không lý do gì cả, chỉ là muốn nghe tiếng bà. Hôm nay giá cổ phiếu có lên một chút, tâm tình của Hạ Tú Phân không tệ.

"Mẹ, sau khi thời tiết ấm hơn, mẹ đến Tân Giang một chuyến đi! Con mua một cái máy tính, đến cục điện tín làm thủ tục, mẹ ở đây cũng có thể theo dõi tình hình cổ phiếu."

"Như vậy không giống, mẹ ở đó, các bác không thấy được, làm sao mà họ yên tâm được chứ."

"Tại sao họ lại không yên tâm?" Trong lòng Trì Tiểu Ảnh ngờ vực dừng lại một chút: "Mẹ, có phải mẹ lập nhóm đầu cơ cổ phiếu không?"

"Làm gì có chuyện này, mọi người chơi với nhau không mà, con nghĩ đi đâu vậy. Được rồi, nước đầy, mẹ đi xả nước, cúp đây!" Không đợi Trì Tiểu Ảnh lên tiếng, Hạ Tú Phân vội vàng cúp điện thoại.

Trì Tiểu Ảnh nhìn chiếc điện thoại đang 'Tút' dài, ngẩn người.

Bất kể thế nào, Trì Tiểu Ảnh cũng phải đến gặp Ninh Bối Bối.

Cô không gọi điện, trực tiếp đi đến. Ninh Bối Bối ở trong một chung cư cao cấp, nằm ở lầu ba của một kiến trúc đa tầng, chọn một căn nhà được điêu khắc, hệt một kiệt tác kiến trúc châu Âu.

Vừa đến cửa, chỉ nghe một loạt âm thanh loảng xoảng quăng đồ, theo đó, một quả banh bóng rổ từ trên cầu thang lăn xuống chân cô, cô cúi đầu nhặt lên, cô vừa mới xoay người, Tiểu Tôn từ bên trong hùng hùng hổ hổ xông xuống lầu, ôm một bao quần áo lớn, trên khuôn mặt và trên tóc dính một ít vỏ trái cây, nhìn qua vô cùng nhếch nhác.

Vừa nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, Tiểu Tôn hừ một tiếng: "Cô đến thật là tốt, mau gọi 120, cô bạn kia của cô điên rồi."

Trì Tiểu Ảnh nhường đường cho cậu, lên tiếng: "Anh biết Bối Bối muốn xuất ngoại không?"

Giọng Tiểu Tôn mỉa mai trễ miệng ra: "Cô ấy không phải ỷ có một người mẹ có chức có vị, có ba ở nước ngoài, mới không chút kiêng kỵ như vậy, cũng đã là gái ế ba mươi rồi, còn tưởng mình mười tám, muốn mọi người nâng niu trong bàn tay. Cô ấy muốn đi nước ngoài thì đi đi, không ai ngăn, định dọa ai đấy! Tôi có cả tá em theo đuổi, cô ấy vừa đi, tôi liền quên cô ấy sạch sành sanh."

Trì Tiểu Ảnh yên lặng đặt quả bóng lên đống quần áo của Tiểu Tôn, cái gì cũng không nói, nhấc chân lên lầu.

Gõ cửa một lúc, Ninh Bối Bối giật cửa ra giống như sư tử mẹ, giơ gậy bóng chày trong tay lên, dọa đến Trì Tiểu Ảnh phải lùi một bước.

"Ối, là em à!" Ninh Bối Bối thở ra, mở cửa thật to.

Trong nhà ngổn ngang, không biết đã ném cái gì, mảnh vụn bay tán loạn đầy đất. Trì Tiểu Ảnh tìm được một nơi an toàn để ngồi, nhìn Ninh Bối Bối, trong lòng thấp thỏm. Cô hiếm khi trông thấy Ninh Bối Bối trong bộ dạng không trang điểm, bình thường lại còn trang điểm rất đậm, hôm nay đột ngột nhìn thấy mặt mộc của Ninh Bối Bối, mới phát hiện Ninh Bối Bối đã lộ ra giấu hiệu của năm tháng, khóe mắt, trán đầy nếp nhăn, da lại sậm màu, áng chừng do cuộc sống về đêm quá độ tạo thành.

"Trong nhà không có gì cả, em dùng tạm đi." Ninh Bối Bối đưa cho Trì Tiểu ảnh ly nước lọc: "Chị cũng đang định gọi điện cho em, chị phải ra nước ngoài một thời gian, em có thể dọn vào trông nhà giúp chị không?"

"Chị có thể sẽ về đúng không?" Trì Tiểu Ảnh ngạc nhiên hỏi.

Ninh Bối Bối hẩy hẩy mái tóc: "Đương nhiên, đợi đến khi kết hôn, chị về nước, mời cái tên đàn ông ác tâm kia đến, chị rốt cuộc có phải là không ai cần hay không."

Trì Tiểu Ảnh bật cười: "Không chịu nói mình quá kén chọn, còn nói người khác không muốn, cái này gọi là cãi cố này."

Ninh Bối Bối đẩy cô một phát, cười theo, nhấc cằm lên, nhướn mi: "Nhất định rồi, toàn bộ đàn ông Trung Quốc đều không lọt vào mắt của bản tiểu thư đây, cho nên bản tiểu thư phải tìm một anh tây."

"Anh tây cư xử rất phóng khoáng." Trì Tiểu Ảnh thuận theo lên tiếng.

Ninh Bối Bối vô tình cụp mắt: "Biết mà! Người tây rõ ràng, cũng không khiến người ta huyễn hoặc, còn đàn ông Trung Quốc thì bày ra cái dạng tình cảm chân thành, khiến chúng ta không thể đề phòng, rồi cho một nhát trí mạng."

"Đừng có quy chụp hết vậy chứ, vẫn còn có nhiều người tốt mà!" Trì Tiểu Ảnh cố tình nói đùa, thật ra đã đau xé lòng.

"Mười thằng có tận chín thằng hư, còn một thì không thương chị, còn cách nào đâu cơ chứ!" Cô không chút thương tiếc liếc xéo Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh vờ ngây ngô, không nói tiếp.

Một lát sau, cô mới hỏi: "Tiểu Tôn thật sự làm chị vô cùng tổn thương sao?"

Ninh Bối Bối nằm dài lên sô pha, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt từ khóe mi rơi xuống.

"Nói thật, anh ấy không tổn thương chị, lần này là chị cố tình tìm lý do để chia tay. Hôm ấy chị đến trung tâm thể hình gặp anh ấy, khi đi ngang qua một quán cà phê gần đó, nhìn thấy anh ấy cùng một cô gái uống cà phê. Cách một cái tủ kính, chị thấy họ cười đến vui vẻ, lại cùng trẻ tuổi, xứng đôi đến như vậy, còn nhìn mình trong gương, có trang điểm thế nào cũng không thể che đi được dấu vết của năm tháng. Tiểu Ảnh, hiện tại chị còn có thể dựa dẫm vào chút nhan sắc để giữ lấy lòng của Tiểu Tôn, còn vài năm nữa, cái gì chị cũng không có, chị lấy gì để anh ấy yêu chị đây? Còn không bằng giành lấy quyền chủ động vào tay mình, giữ lấy kiêu hãnh cho bản thân. Nếu như chị bị người đàn ông mình yêu sâu sắc vứt bỏ, nhất định sẽ chết." Ninh Bối Bối mở mắt ra, nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh thay đổi sắc mặt, gấp gáp giải thích: "Tiểu Ảnh, chị không nói em, em là do cái tên Tuyên Tiêu xấu xa kia không biết giữ, là tên đó không xứng với em.

Trì Tiểu Ảnh vỗ về tay cô: "Không sao, Bối Bối, khả năng chịu đựng của con người cực kỳ lớn. Em cảm thấy chị như vậy là không công bằng với Tiểu Tôn. Chúng ta đều bất hạnh, những chuyện đã qua đều không muốn nhớ lại, sợ bản thân bị tổn thương, thu mình đến không dám bật khóc, nhưng mà, chúng ta còn có thể có hạnh phúc không? Nếu như có thể gặp được người chị yêu và người ấy cũng yêu chị, dù thời gian không còn nhiều, vẫn là không nên bỏ lỡ."

"Không được, Tiểu Ảnh, chị được cưng chiều quan rồi, chỉ có thể thắng không thể thua. Nghe nói trong mắt đàn ông nước ngoài, phụ nữ phương Đông đều nhỏ nhắn xinh đẹp, chị liền ôm mộng đến phương tây thôi! Đi, chị đói, đối diện có quán mì không tệ, chúng ta đi ăn mì đi. Còn chuyện trông nhà hộ chị em đồng ý không?"

Trì Tiểu Ảnh hơi cụp mắt xuống: "Bối Bối, cám ơn chị!" Cô khẽ ôm lấy Ninh Bối Bối, dùng đôi vai mảnh mai của mình sưởi ấm chị, cũng là tự sưởi ấm cho bản thân mình.

Một tuần sau, Ninh Bối Bối đi.

Trì Tiểu Ảnh và viện trưởng đưa cô đến sân bay, cô vẫn nói không ngừng, kéo cánh tay viện trưởng, dáng vẻ như một cô bé con nhõng nhẽo. Khi kiểm tra an ninh, cô xách hành lý đi thẳng vào, không quay đầu lại, từ đôi vai đang run lên của cô Trì Tiểu Ảnh có thể nhìn ra được cô đang khóc, lại quay đầu nhìn sang viện trưởng, gương mặt cũng đã đẫm lệ.

Di động trong tay rung lên, mở ra nhìn: "Chị không địch lại tháng năm, sợ tổn thương, chỉ có thể bỏ trốn, đừng cười chị nhu nhược, Tiểu Ảnh, chúc em hạnh phúc, giúp chị chăm sóc mẹ."

Trì Tiểu Ảnh đứng trước cánh cửa thủy tinh lớn, nhìn máy bay chở Ninh Bối Bối lướt đi trên đường băng, sau đó vút lên không trung, chỉ còn một chấm trắng, biến mất giữa tầng không.

Thật ngưỡng mộ, khi Ninh Bối Bối chạy trốn, còn có ba giang rộng vòng tay. Còn bản thân mình thì sao? Cô ngước đầu lên, nhìn bầu trời xanh thẳm, ba, ba ở trên trời có thấy con không? Có gặp Bách Viễn chưa, mọi người có nói về con không? Kiên cường là một loại ý chí bất đắc dĩ, nếu như có thể, cô cũng muốn thoát hỏi Tân Giang.

Không nói đến chuyện cùng sống dưới một bầu trời với Tuyên Tiêu, chỉ nhớ đến cái tên đó thôi, cũng đã rất đau rồi.

Ngồi xe quay về nội thành, tâm tình của viện trưởng rất tệ, không muốn quay lại phòng làm việc, bảo tài xế đưa bà về nhà nghỉ ngơi.

Sau đó tài xế chở Trì Tiểu Ảnh về tiểu khu chuyển hành lý, Trì Tiểu Ảnh vẫn chưa ở hết hạn thuê, tuy là trái với hợp đồng, nhưng việc này dừng trước hạn này, chủ nhà cũng có lấy tiền do vi phạm với giao ước, rất vui vẻ lấy nhà lại.

Hành lý ít ỏi, chỉ có một chút quần áo và sách, còn có chăn đệm, trong nhà Ninh Bối Bối cái gì cũng có đủ, không cần phải đem thêm gì cả.

Tài xế là một người xuất ngũ, vô cùng lực lưỡng, không để Trì Tiểu Ảnh động tay, bản thân chạy tới chạy lui liền đâu vào đấy.

Trì Tiểu Ảnh là một người ưa sạch sẽ, đã sớm đến quét dọn căn hộ, bây giờ chỉ cần mang hành lý vào, quần áo xếp lại là xong.

Dọn dẹp xong tất cả mọi thứ, giờ cơm cũng đã qua, cô muốn mời tài xế cùng đi uống chén trà, tài xế cười cười, nói bí thư Trì đừng khách sáo, sau này có việc gì chỉ cần nói với anh một tiếng! Nói xong cũng rời đi.

Trì Tiểu Ảnh kiểm tra trong ngoài một lượt, môi trường sáng sủa cũng khiến tâm tình con người trở nên dễ chịu hơn. Cô cảm thấy không quá mệt, mặc áo khoác, định đến tiệm máy tính xem một chút.

Không chỉ để Hạ Tú Phân đến đây có phương tiện để theo dõi chứng khoán, cô cũng phải mua thêm một cái máy tính.

Đề nghị của Trì Linh Đồng, ngay từ đầu cô đã có post bài trên diễn đàn, không nghĩ đến biên tập của diễn đàn tìm đến cô, nói bài viết của cô trên diễn đàn điểm rất cao, người theo dõi cũng nhiều, hỏi cô có hứng thú với viết chuyên mục hay không, diễn đàn sẽ căn cứ vào số chữ mà tính nhuận bút.

Trì Tiểu Ảnh tính toán trong lòng, viết thêm một mục cũng không ảnh hưởng đến công việc của cô, sau khi tan làm cô cũng không có việc gì, nên đồng ý.

Việc này không nên làm ở văn phòng, trong nhà phải có máy tính, cô nghĩ tốt nhất là mua notebook, tiện cho việc mang theo. Vừa vặn Ninh Bối Bối nhờ cô trông nhà, tiền thuê không tính, trong tay có thêm một khoản, chưa tính tiền bên ngoài.

Bây giờ có thêm một khoản tiền, Trì Tiểu Ảnh cũng muốn suy tính một chút, cô không cảm thấy việc này có gì không ổn, tất cả những người khác đều sinh hoạt như vầy sao?

Cửa hàng máy tính nằm trên một con phố văn hóa của Tân Giang, con đường này đặc biệt nhiều nhà sách. Gần đây còn mọc lên vài cái nhà sách nữa, âm nhạc, buổi tối còn vô cùng sống động, có người đặc biệt đến đọc sách, cũng có người đến hẹn hò với người yêu.

Trì Tiểu Ảnh xuống xe buýt, dọc theo khu phố, vừa đi vừa nhìn ngắm các cửa hiệu, khi đi đến một nhà sách, cảm thấy bên trong trang hoàng rất kiểu cách, nhịn không được thả bước chậm lại. Sách thì cổ kính, giữa phòng có một hòn non bộ, còn có thêm một cây cầu nhỏ nước chảy róc rách, bàn ghế đều là gỗ thông, quanh tường là kệ sách, thấp thoáng còn có tiếng nhạc phát ra từ bên trong.

Hàm súc tựa như hiệu sách Nhàn Ninh, Trì Tiểu Ảnh cười khẽ một tiếng, bây giờ vẫn chưa tối, trong nhà sách cũng không có mấy người, gộp đủ một bàn, bốn người, hài người phụ nữ trung niên, còn có hai người ở xa, trông không rõ lắm.

Người phụ nữ tóc hoa râm ngồi bên ngoài vừa hay nhìn ra, chạm phải ánh mắt Trì Tiểu Ảnh, hai người sững sờ đôi chút.

Người phụ nữ trung niên chính là mẹ chồng trước đây của cô.

Xoay người một cái, hai người bị che khuất bên trong lọt vào trong mắt Trì Tiểu Ảnh, người con gái xinh đẹp, cô không quen, nhưng người đàn ông với khuôn mặt điển trai lạnh lùng kia, cô vô cùng quen thuộc.

Chương 59: Gió lạnh đầy tay áo (V)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Beta: Lữ

Trì Tiểu Ảnh theo bản năng xoay người, bước chân nhanh hơn chạy thẳng về phía trước.

Cô biết vũ trụ rất lớn, trái đất rất nhỏ mà Tân Giang này lại càng nhỏ hơn, cuối cùng cũng có một ngày sẽ không hẹn mà gặp Tuyên Tiêu, nhưng không phải bằng cách này.

" Tiểu Ảnh, chờ một chút. . ."

Điền Hoa gọi với theo sau, cô như nghe được tiếng sét giữa trời quang, cơ thể đột ngột dừng lại, vẻ mặt thảng thốt, ra vẻ như không nghe thấy. nhìn quanh bốn phía như muốn tìm một lối nhỏ để rẽ vào.

Cửa hàng san sát, tiếng nói cười ầm ỹ, không có chỗ để trốn, cô hít sâu, lại hít sâu thêm lần nữa, bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay đã hằn sâu vào da thịt, để sự đau đớn ở lòng bàn tay chi phối tâm trạng của mình, khi đã trấn tĩnh lại cô mới quay đầu.

"Bác gái, năm mới tốt lành. . ." cô lễ phép ân cần chào hỏi.

Điền Hoa chạy theo gấp, thở hổn hển đi tới trước mặt Trì Tiểu Ảnh, đột ngột quay đầu lại nhìn bất an, đưa tay kéo Trì Tiểu Ảnh, " Năm mới tốt lành, con đang định đi đâu vậy?"

"Con đang định đi tới cửa hàng máy tính." Trì Tiểu Ảnh được hỏi gì trả lời ấy, không chủ động nói một chữ.

"Sức khỏe mẹ con vẫn tốt chứ?"

"Rất tốt."

Điền Hoa do dự cân nhắc, kéo cô tới khu mua sắm bên cạnh cửa hàng văn phòng phẩm, hai người đứng ở bên cửa.

"Con đừng nên trách bác, đợi các con cũng đã nửa năm rồi, một chút dấu hiệu tái hợp cũng không có, con còn nhớ cô giáo Lý không?"

Trì Tiểu Ảnh gật đầu, cô Lý và Điền Hoa là đồng nghiệp, quan hệ hai nhà rất tốt, ngày lễ ngày tết thường xuyên ghé nhà họ Tuyên, bà có một cô con gái là du học sinh bên Pháp, học thiết kế thời trang, con bé là niềm tự hào của cô Lý. Khi cô đứng ngoài cửa hiệu sách nhìn thấy Điền Hoa thì đã nhận ra một người là cô giáo Lý, không cần nói cũng biết người kia chính là con gái của bà ấy.

"Vi Vi sang năm tốt nghiệp, muốn về nước phát triển, từ nhỏ đã thích Tuyên Tiêu, cô Lý nghe nói chuyện của con và Tuyên Tiêu, chủ động đưa ra. . ." Điền Hoa ấp úng, không có cách nào để nói hết.

Trì Tiểu Ảnh không mấy quan tâm khẽ cười, "Hai người họ nhìn rất xứng đôi, hai nhà lại có giao tình tốt như vậy, đúng là thêu hoa trên gấm."

"Chuyện này không phải bác quyết định là được, phải cần Tuyên Tiêu đồng ý, Tiểu Ảnh, còn con?"

"Con sao cơ?"

"Có gặp được người thích hợp chưa?" Điền Hoa quan tâm hỏi.

"Hiện tại vẫn chưa, duyên phận có thể gặp, không thể cầu, con không vội. Bác gái, bác còn việc gì không? Thời gian không còn sớm, con sợ cửa hàng máy tính sẽ đóng cửa."

"Không có, không có." Điền Hoa kéo Trì Tiểu Ảnh, không ngừng vuốt ve má cô, " Là nhà bác dạy bảoTuyên Tiêu không tốt, khiến con phải chịu nhiều ủy khuất, sau này có thời gian tới chơi nhé."

"Bác gái, sau này gặp." Trì Tiểu Ảnh rút tay về, hơi gật đầu một cái, xoay người dời đi. Cô biết Điền Hoa nhất định sẽ ở phía sau nhìn, cơ thể cô cứng đờ, sắc mặt tái nhợt, hô hấp khó khăn, thở mạnh cũng không dám.

Chung quy cũng là người làm về giáo dục, Điền Hoa là một giáo viên coi trọng lễ tiết, nhưng tại sao lại phải nói rõ chuyện nhà mình? Bà có nhớ hay đã quên cô và gia đình bà không còn chút quan hệ gì.

Tuyên Tiêu muốn kết hôn với Vi Vi, đó là tự do của anh. Độc thân quý tộc, sự nghiệp thành công, tướng mạo có thừa, đương nhiên sẽ có rất nhiều phụ nữa muốn gả cho anh. Kỳ thực Điền Hoa không cần phải chạy tới nói rõ, bởi cô nhìn qua cũng đã hiểu mười mươi.

Cô cho rằng bản thân đã nhìn nhầm, cô sẽ dành hết thời gian để làm việc,

Người kia không lâu trước đây vẫn còn rất lãng mạn, giữa đêm rét mướt gọi điện cho cô nói đang ngắm trăng, nói không ngủ được bởi muốn ôm cô, nói vì sao lại có thể dồn toàn bộ tâm sức cho cô? Còn nói sau này muốn cùng cô trải qua cả tất cả thành công lẫn khổ cực.

Đây chẳng qua là hoàn cảnh thoáng trêu ngươi, cô biết không thể coi tất cả là thật nữa rồi, nhưng nhịn không được mà tâm tình vẫn dao động.

Bây giờ phải thức tỉnh !

Anh dùng hành động, dùng lời nói chứng minh tất cả khiến cô tin tưởng triệt để.

Anh có thể quên, cô cũng vậy.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh đang bốc lên một nguồn lửa, đó là những nỗi hèn hạ, ô nhục và sự tự giễu đối với bản thân. Sắc mặt cô trắng nhợt, cắn chặt răng, rất muốn rời xa những nơi mà anh xuất hiện, nhưng ngẫm lại là dựa vào cái gì, dựa vào cái gì phải trốn tránh, dựa vào cái gì để đòi hỏi? dựa vào cái gì để phải vì anh mà phân tâm?

Cô lắc mạnh đầu, đến gần cửa hàng máy vi tính, trong cửa hàng rất nhiều người, đều nhìn cô với vẻ mặt ngạc nhiên, cô ngẩng đầu, đưa tay sờ tới gương mặt đẫm lệ của mình.

--

"Mẹ, mẹ đi đâu vậy?" Tuyên Tiêu đã nhìn đồng hồ không dưới mười lần, sự kiên nhẫn,lễ phép đều đã dùng hết rồi, anh nhịn không nhược nhíu mày, không hiểu mẹ hôm nay nghĩ cái gì, đi gặp bạn cũng muốn anh tới cùng. Tới nơi anh mới biết nguyên do, tức giận đến muốn mắng người.

"Mẹ. . . thấy một người quen nên muốn gọi thử. Cô giáo Lý này, trên phố có mấy cửa hàng rất hay, hay chúng ta ra ngoài mua sắm?" Điền Hoa

nhìn cô Lý khẽ ra hiệu.

Cô Lý hiểu ý gật đầu, đứng lên, "Tuyên Tiêu, Vi Vi, vậy hai con ngồi đây nói chuyện, chúng ta đi trước, một lúc nữa Tuyên Tiêu đưa Vy Vy về được không?"

Mạc Vi chớp chớp hàng mi xinh đẹp, dáng vẻ mong đợi nhìn Tuyên Tiêu

Tuyên Tiêu sắc mặt không đổi nói rằng, "E rằng không được rồi, con còn có cuộc hẹn với khách."

"Ở đâu vậy? nói không chừng chúng ta tiện đường, em cũng không vội về nhà."

Tiếng nói của Mạc Vi giống như thanh âm của búp bê, nghe rất nhẹ nhàng. Thỉnh thoảng còn để lộ một vài lời ná ná tiếng Pháp. Học thiết kế thời trang nên đặc biệt chú ý cách ăn mặc của bản thân, đi đến chỗ nào cũng rất thu hút ánh nhìn, một số nhân viên tạp vụ chẳng biết vô tình hay cố ý nhìn sang bên này.

"Không tiện đường, anh sắp quay về văn phòng rồi."

"Em muốn đi thăm chỗ công tác của anh một chút, có được hay không?" Mạc Vi từ nhỏ trong lòng đã ngưỡng mộ Tuyên Tiêu, từng rất hùng hồn tuyên bố sau này lớn lên muốn làm vợ của anh Tuyên Tiêu. Mấy năm ở nước ngoài, từng tiếp xúc với rất nhiều chàng trai Pháp, chẳng cần biết thế nào, chỉ biết chưa bằng được Tuyên Tiêu, chỉ tiếc Tuyên Tiêu lại kết hôn sớm vậy.

Lần này về nước ăn Tết, vốn không nghĩ tới mối tình kia, nhưng đột nhiên cơ hội mở ra. Ông trời có phải đã nghe thấu lời cầu khẩn của cô không?

"Đương nhiên là được chứ." Điền Hoa nhanh trả lời, còn đẩy Tuyên Tiêu một cái.

Tuyên Tiêu bất đắc dĩ trừng mắt với Điền Hoa, tức giận nói, "Muốn thăm thì thăm, đừng tùy tiện gây ảnh hưởng công việc của người khác là được."

Mạc Vi nghịch ngợm nói, "Được, thưa boss."

Điền Hoa cùng cô giáo Lý đều nở nụ cười.

Ra khỏi nhà sách, chia làm hai đường, cô Lý cùng Điền Hoa đi dạo phố còn Tuyên Tiêu dẫn Mạc Vi tới bãi đỗ lấy xe. Vốn là một trước một sau, đi một lát Mạc Vy bước nhanh hơn, cứ tự nhiên như thế mà kéo cách tay Tuyên Tiêu, khẽ dẩu môi trách nhẹ Tuyên Tiêu, "Tuyên Tiêu, anh đi nhanh quá, em theo không kịp."

Tuyên Tiêu như phải bỏng, hất tay của cô ra, "Vi Vi đây là Trung Quốc, không phải Pháp." Anh lạnh lùng nói.

Mạc Vi đỏ mặt, "Trung quốc thì sao? Chẳng lẽ đây là xã hội phong kiến, nam nữ độc thân không phải có quyền quang minh chính đại hẹn hò sao?"

"Chúng ta hẹn hò?" khuôn mặt anh tuấn của Tuyên Tiêu không nói mà uy, ánh mắt lạnh băng làm người khác không dám nhìn thẳng.

Mạc Vi mặt đỏ đến nỗi có thể nhìn ra tơ máu dưới da, nhưng đúng là vì ở nước ngoài mấy năm, nên có chút ngây ngô, khó chịu một chút đã không đỡ nổi. "Tuyên Tiêu, anh làm sao vậy? Anh đang khẩn trương cái gì? Đúng là chúng ta bây giờ không có hẹn hò, nhưng sau này nhất định có cơ hội, bây giờ làm quen trước. . ."

"Chúng ta không có khả năng." Tuyên Tiêu trả lời chắc nịch như đinh đóng cột.

"Hả?" Mạc Vi lạnh nhạt nói: "Tâm tư của anh đã dành cho người khác hay là em không đủ tư cách ?" Cô hay nói giỡn, hỏi.

Tuyên Tiêu bị cô hỏi đến nghẹn lời hàng mày anh tuấn nhanh chóng cau lại: "Thời gian này, hôn nhân không nằm trong kế hoach của anh." Nói không chừng sau này cũng sẽ không tính đến nữa. ngay cả Trì Tiểu Ảnh cũng có thể thay đổi, trên đời này còn có nữ nhân khiến anh có thể tin tưởng sao?

Nếu không phải lần lượt tận mắt nhìn thấy những chuyện kia, anh thực sự không dám tin là do Trì Tiểu Ảnh làm.

Thực sự không hiểu, anh có điểm gì kém Bách Viễn? Từ vẻ bề ngoài đến tài năng, anh đều thắng xa Bách Viễn kia, nhưng cô là mối tình đầu của

Bách Viễn, anh không khỏi hoài nghi, cô sống chết đòi ly hôn có phải do biết cậu ấy đã ly hôn? Đáng tiếc Bách Viễn là con người quá thực tế, kết hôn với một thiên kim nhà cán bộ cao cấp, cô bất đắc dĩ phải trở thành tình nhân thôi. Bách Viễn cảm thấy hổ thẹn với cô, trước khi chết còn cho cô thấy một dáng vẻ "anh hùng", thật là có nghĩa khí.

Thật khiến người ta tiếc thương cho một mối tình lưu luyến khó quên !

Trách không được khi Bách Viễn nghe tin anh cùng Yến Nam Nam lên giường thì một chút tức giận cũng không có. Nói không chừng Bách viễn đã "ăn" của anh trước khi anh cướp của cậu ta rồi.

Anh mới thực sự là một kẻ ngu ngốc, vẫn còn để tâm, muốn tước đi tất cả niềm vui của cô, nghĩ lại, kể cả nằm mơ anh vẫn mong cô trở về nhà.

Nhân sinh đúng là thứ đáng mỉa mai.

"Em đang có một kế hoạch, đó là muốn gả cho anh." Mạc Vi nghiêng đầu cười khẽ. "Cho nên em xin anh đừng bày ra một màn từ chối người mới từ xa ngàn dặm trở về, em thề sẽ không ép anh, ít nhất sẽ chờ đến khi anh tự nguyện đồng ý."

Tuyên Tiêu không cười, cơ thể trái lại căng thẳng, đôi mày anh tuấn hơi nheo lại.

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Người phiá trước đang cố sức bê một chiếc hộp đựng máy vi tính, vai nhỏ hơi nghiêng, người kia không phải kẻ đã khiến anh tức giận đến đánh mất cả tôn nghiêm, cuồng say đến nôn ra máu, tên đầu sỏ khiến anh đêm đêm mất ngủ. . . Trì Tiểu Ảnh hay sao?

Tuyên Tiêu đột nhiên giống như đã giương cung bạt kiếm, không phải anh đã thông báo cho cô rằng đừng nên xuất hiện ở trước mặt anh, vì sao cô không nghe?

Trì Tiểu Ảnh cách anh ngày càng gần, hai mươi thước, mười năm thước, mười thước. . . cô không chớp mắt, thản nhiên đi qua, dường như ngoại trừ việc bước đi những cái khác tất thảy đều không liên quan đến cô, mọi thứ xung quanh đều bị cô coi như không khí, bao gồm cả anh.

Năm thước. . . ba thước. . . một thước, cô lướt qua anh, tóc dài khẽ bay lượn, một anh mắt cũng không loạn,

Tuyên Tiêu đột nhiên giận, đôi mắt sáng quắc trừng lên sau lưng cô, dùng sức, dùng sức để nhìn, hận không thể nhìn cho thủng lưng cô. Lại giống như muốn nhìn cho rõ, trái trim cô rốt cuộc là màu gì?

"Trì Tiểu Ảnh." Anh lớn tiếng gọi

Trì Tiểu Ảnh như không nghe tiếng, bước chân vẫn không ngừng, tiếp tục bước đi.

Anh rảo bước đuổi theo, bắt lấy bả vai cô, cô nghiêng đầu, anh mắt quét qua từ chân đến đầu anh, hờ hững hỏi "Có việc ư?"

Sắc mặt Tuyên Tiêu đỏ như sung huyết, không nói ra được một lời.

"Cảm phiền anh buông tay." Ánh mắt Trì Tiểu Ảnh dường như không mang bất kì biểu cảm nào.

"Tôi có việc." Tuyên Tiêu tức giận gọi lớn, " Vi Vi, qua đây."

Mạc Vi muốn hóng chuyện vui, giả bộ sửng sốt, vội trả lời rồi chạy đến.

"Giới thiệu một chút, vợ trước của anh, Trì Tiểu Ảnh, bạn gái hiện tại của tôi, Mạc Vi ."

Mạc Vi nhìn Tuyên Tiêu, rồi lại nhìn Trì Tiểu Ảnh khẽ nhếch miệng. Đôi mắt long lanh mở to để lộ sự hiếu kỳ, thậm chí còn mang nét ngây thơ.

"À! , Anh là đang muốn nghe tôi chúc phúc sao? Được, chúc mừng hai vị." Trì Tiểu Ảnh đứng trước mặt Mạc Vi khẽ cúi. Nhìn chằm chằm cánh tay đang túm chặt tay cô.

"Không dám nhận." Tuyên Tiêu trầm mặc, cũng không buông tay .

Hai người cứ như vậy gằng co

"Xin hỏi, anh còn có việc gì không?"

Tuyên Tiêu tức đến bể phổi, đỏ mặt tía tai, "Tôi. . ." tôi nửa này cũng không nói được nửa chữ, người con gái đáng chết, một chút biểu cảm

trên mặt cũng không có.

Bách Viễn đã chết, hắn đã bỏ cô, theo lý thời gian này cô phải trải qua một cách rất đáng thương, sao anh lại cảm thấy, kẻ đáng thương kia lại là chính mình?

Thừa dịp anh phân tâm, Trì Tiểu Ảnh rút tay về, cô nghĩ mình không có nghĩa vụ đứng đây thưởng thức cảnh hai người tình tình cảm cảm. cô lạnh lùng nói: "Không có thời gian, tôi đi trước một bước."

Nói xong quay người bỏ đi ngay.

Còn chưa nói "hẹn gặp lại" bởi cô cũng không muốn mình và anh gặp lại lần nữa, lần này đơn giản chỉ là việc ngoài ý muốn. cô thực sự đã giữ lời!

Tuyên Tiêu tức giận đến nỗi mũi đã hướng lên trời, rất muốn xông lên kéo cô, hỏi cô sao có thể bình thản như vậy? Anh đối với cô không có một chút ảnh hưởng hay sao?

Tay áo bị kéo khẽ, cúi đầu, mới nhận ra bên cạnh còn một người.

"Cô ấy chính là tấm rèm mỏng đó trong lòng anh đúng không!" Mạc Vi nói xong, cứng nhắc cười. thanh âm giống như tiếng chuông bạc, "Nói cho anh biết, khả năng diễn của anh quá tệ rồi đó! Lần sau đừng có lôi em tới sắm vai phụ cho anh."

Sắc mặt Tuyên Tiêu như đang chìm trong vô số tầng sương

"Tuyên Tiêu, em coi như mấy lời anh nói vừa nãy là sự thật, anh nói chúng ta là một đôi, như vậy em có thể. . ." Cô xoa xoa làm ấm bàn tay rồi trực tiếp nhét vào khủy tay anh, ép anh khoác tay mình.

"Em thật nhàm chán." Tuyên Tiêu đẩy cô ra không tốn chút sức, Trì Tiểu Ảnh đã không thấy đâu nữa.

Sắc mặt anh không khỏi tệ đến cực điểm.

Mạc Vi sau lưng anh, im lặng chốc lát lầu bầu nói: "Đừng có mà bảnh chọe, anh mới là một tên không có phong độ, bây giờ có cho em cũng không cần."

Chương 60 : Gió lạnh đầy tay áo (VI)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà
Beta: Lữ

Tối hôm đó Trì Tiểu Ảnh nằm mơ.

Trong mơ, cô đang đi trên một con đường thẳng tắp giữa rừng âm u, không có một ai, xung quanh sương mù bao bọc, mơ hồ cảm thấy đã đi rất lâu, cô phát hiện đây chính là sân trường. Đi tiếp, đi tiếp, đột nhiên trông thấy một cánh cửa lớn, đứng ở giữa là một nữ sinh mười tám, mười chín tuổi, tóc cắt rất ngắn.

Rốt cuộc cũng gặp một người, cô vội vàng đi tới, đến khi nhìn rõ đối phương, cô giật mình kinh hãi.

Đây không phải chính là cô hay sao? Hồi học cấp Ba, để tiết kiệm thời gian, mẹ bảo cô cắt tóc ngắn giống nam sinh cũng được. Thi lên đại học được mấy tháng tóc cô không dài không ngắn, nhìn không ra kiểu, lộn xộn ở trên đầu.

Cô tiến tới tò mò hỏi: "Tiểu Ảnh, sao không đi học?"

Nữ sinh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng: "Em…em đang đợi người."

Khi hai người đang nói chuyện, một người phụ nữ trung niên mắt đẫm lệ từ xa chạy tới: "Tiểu Ảnh, con đừng sợ, nghe cô nói, ba con…ông ấy… ông ấy đi rồi."

Người phụ nữ ôm nữ sinh kia khóc lớn: "Tiểu Ảnh đáng thương của cô, ba con chết rồi, ba con thắt cổ chết rồi…"

"Cô nói bậy, nói bậy, ba con sẽ không… ông không phải ngồi tù, hiện tại vẫn rất khỏe mạnh…"

Cô bé ôm chặt hai tai, liều mạng lui về phía sau đột nhiên đụng phải một người , quay đầu lại, vẫn mang nụ sười rạng rỡ như ánh dương, sắc mặt

Bách Viễn đột nhiên nghiêm túc lại, anh đỡ lấy vai cô, nhìn cô đồng cảm, Yến Nam Nam đứng bên cạnh anh, trong mắt đang ứa lệ.

Nữ sinh kia hét lên một tiếng hét tê tâm liệt phế, lao khỏi cửa lớn ra sức chạy về phía trước, vừa chạy vừa khóc lớn.

“Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh…”

Phía sau có người đang gọi tên cô, cô không quay đầu lại, một mực muốn bỏ chạy. Tay cô bị một bàn tay khác nắm lấy, nhiệt độ cơ thể chạm nhau, cô cảm thấy bản thân mình đang lạnh như khối băng.

“Tiểu Ảnh, bình tĩnh lại, đừng sợ, không cần phải sợ, anh sẽ đi cùng em.” Tuyên Tiêu vừa lạnh lùng, vừa nhẹ nhàng vuốt tóc cô từng cái, nói.

Nữ sinh ngẩng đầu, hai mắt mông lung đẫm lệ.

Tuyên Tiêu dẫn cô bé lên xe, nhanh chóng lái đi.

Trong gian phòng đã kín người, ba cô lẻ loi nằm trên một tấm ván. Cô bé ngây ngô thất thố đứng trong gian phòng ấy.

“Tiểu Ảnh, người đỡ tang đến.”

“Tiểu Ảnh, đồng nghiệp và lãnh đạo của ba con tới.”

“Tiểu Ảnh, người của cục điều tra đến.”

“Tiểu Ảnh, nhà tang lễ với cả xe tang con tính thế nào?”

“Tiểu Ảnh, mua thọ y 200 đồng.”

Nữ sinh mặc đồ tang, không ngừng tiến tới hành lễ, cúi lạy, trả lời vô số câu hỏi. Đầu của cô đang rất choáng váng. Để phòng trừ sai sót, cô vẫn luôn để một cuốn sổ nhỏ trong túi, vội vàng giải quyết vấn đề rồi ghi lại hết, khi cầm bút viết, tay cô không ngừng run rẩy, chữ viết ra đương nhiên rất xấu.

Lại có thêm một đoàn người tiến vào, Trì Tiểu Ảnh đau lòng muốn tới giúp một tay nhưng bất kể cô cố sức thế nào cũng không thể bước tới.

Cô bé cắn môi, đôi môi khô nứt đến tróc ra từng mảnh da. Tuyên Tiêu, Bách Viễn và Yên Nam Nam đứng ở bên ngoài, rất gần cô, nhưng thực tế lại rất mơ hồ.

Trì Tiểu Ảnh nhìn, rồi lại nhìn, cảm giác lồng ngực ập tới từng cơn khó chịu, muốn khóc cũng thành lời.

Sau đó cô bừng tỉnh.

Cô ngơ ngác nhìn trần nhà một hồi, đột nhiên cả kinh vùng dậy, chờ đến khi nhìn ra đây là nhà của Ninh Bối Bối mới thở phảo một hơi, quay đầu nhìn giường, rồi lại rời giường, rửa mặt, chải đầu, làm nóng sữa tươi, ăn điểm tâm sáng sau đó đi làm.

Căn nhà của Ninh Bối Bối có hơi xa chỗ cô làm việc.

“Thư ký Trì, đổi di động à?” Một đồng nghiệp tới phòng viện trưởng báo cáo công tác, đi qua thấy Trì Tiểu Ảnh đang cầm một chiếc hộp đựng điện thoại di động.

“À, cái máy cũ của tôi cũng đã dùng nhiều năm rồi, hôm qua đi mua máy tính, vừa hay cửa hàng đó đang có sự kiện, nên được tặng một chiếc di động, tiện đó thay mới luôn.”

Trì Tiểu Ảnh cầm chiếc di động mới lên giải thích, rồi lại chăm chú nhìn.

“Đây là sản phẩm của Samsung, tuy là đời không mới nhưng tính năng cũng tốt. Sao chị không lên hẳn đời cao ấy?”

“Tôi thấy kiểu này rất hợp mà.”

“Thay luôn cả sim sao?”

“Ừm” Trì Tiểu Ảnh gật đầu.

Đổi điện thoại hoàn toàn không nằm trong kế hoạch. Suy nghĩ hồi lâu cô thay luôn thẻ sim. Đổi xong cô gửi tin cho vài người bạn thường xuyên

liên lạc, thông báo cho đồng nghiệp ở Viện thiết kế để họ liên lạc khi có việc. cuối cùng là gọi cho mẹ.

Giọng nói của Hạ Tú Phân vô cùng rầu rĩ, hai ngày nay, thị trường chứng khoán bày ra một mảnh sắc xuân… xanh biếc khắp nhân gian.

Năm nay công việc của Viện thiết kế đặc biệt tốt, vừa qua năm mới, đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng. Ninh Bối Bối không ở trong nước nên Viện trưởng rất chú tâm, rảnh tay rảnh chân để lo cho công việc. Cả ngày chạy qua chạy lại làm việc bên ngoài, khiến Trì Tiểu Ảnh cũng phải đi cùng suốt.

Ban ngày, Trì Tiểu Ảnh liên tục tham gia các hội nghị lớn nhỏ, đến công xưởng xem xét việc thi công, buổi tối lại lên mạng viết chuyên mục, không chút ngơi nghỉ.

Vừa hay một ngày bận rộn với biết bao công việc, chí ít không cho cô thời gian rảnh để nghĩ về mấy chuyện vẩn vơ.

Cái gì cũng không muốn nhớ, tất bật cả ngày. Khí trời mỗi lúc một quang đãng, ngày càng ấm áp.

Trên đường, liễu rủ xanh biếc, công viên mùa đông vắng lặng giờ đây tấp nập người đi du xuân.

Lần đầu tiên nhận được tiền nhuận bút, tuy rằng không nhiều, nhưng Trì Tiểu Ảnh rất vui, ăn vận chỉnh chu, gọn gàng tới nhà hàng tự mời bản thân một bữa.

Làm việc phải làm so với làm việc mình thích thì tâm tình hoàn toàn khác nhau. Cô đã thấy được một tia thành công vui sướng, từ tận đáy lòng.

Thu nhập và phúc lợi của công ty tốt, viện trưởng lại rộng rãi, tháng nào cũng được phát thêm một khoản tiền thưởng, Trì Tiểu Ảnh hiện giờ lại đi công tác nhiều, phụ cấp cao hơn, một tháng có thể nhận được tiền lương gấp đôi trước kia. Cô nghĩ nên mua tặng Hạ Tú Phân vài bộ quần áo mặc theo mùa, đảm bảo mẹ sẽ hài lòng.

Đáng tiếc nghĩ thôi vẫn chưa làm được, cô hiện tại quá bận.

Hôm nay cô và viện trưởng mới từ tỉnh trở về Tân Giang, hành lý vẫn còn cầm trên tay, trong viện có việc, hai người phải trở về phòng làm việc trước.

Vừa lên lầu, gặp một đồng nghiệp thường xuyên chơi chứng khoán, sắc mặt tiều tụy, đôi mắt vô thần.

“Thị trường chứng khoán dạo gần đây sao rồi?” Trì Tiểu Ảnh mỉm cười hỏi, họ hoàn toàn không để ý tới, chưa nói đến quan tâm.

Vị đồng nghiệp kia chép miệng một cái, lắc đầu, ra vẻ bình thản nói: “Tuột thẳng xuống ba ngàn điểm.”

“Hả?” Trì Tiểu Ảnh sửng sốt, hành lý trong tay rơi ‘cạch’ xuống đất, giống như phản xạ có điều kiện, cô lập tức lần tìm điện thoại.

“Một tháng nay cơ bản là thị trường chứng khoán đã không ổn rồi, hôm qua ngã ngựa, rớt hai trăm tám mươi điểm, hôm nay là ba trăm điểm, Lễ mường năm mới vừa rồi lên cao nhất 6100 điểm, hiện tại không biết là bao nhiêu.”

“Bao nhiêu?”

“Bây giờ chỉ còn hơn ba ngàn điểm, giá còn chưa tới đáy, lúc này thị trường chứng khoán giống như đang đứng bên bờ vực ấy, hơn một nửa số người chơi đang bị treo đó, cô kéo một tay có đủ khả năng giữ sao?”

Trì Tiểu Ảnh nóng này: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Đồng nghiệp kia thở hắt ra: “Đây là thời khắc để tôi luyện ý chí, nhất định phải cắn răng chịu đựng, coi như là đầu tư lâu dài, tin tưởng vào một ngày nó đi lên, ngàn vạn lần không thể tự cắt thịt đi được.”

“Cắt thịt?”

“Hay trong lòng cô cũng đang hốt hoảng như ngoài mặt, vừa nhìn thấy thiệt hại đã tay chân luống cuống, đem tất cả ném hết đi? Làm như thế không những không thu được vốn, lại giống như đem thịt trên người cắt đi? Được rồi, thư ký Trì, mẹ cô thế nào? Không định đem tiền đổ đi đấy

chứ?”

“Tôi…Tôi không biết.” Trì Tiểu Ảnh lòng như lửa đốt đem hành lý tới phòng làm việc, lập tức gọi điện thoại về nhà, điện thoại reo rất lâu nhưng không ai bắt máy.

Cô gọi vào di động của Hạ Tú Phân, như dự đoán, đã tắt máy.

Sinh mệnh này của cô thực sự đã bị giày xéo quá nhiều rồi, giống như bị một viên đạn hạng nặng bắn vào, khiến cô chịu không nổi, vất vả lắm mới bình tĩnh lại đôi chút, ngàn lần vạn lần đừng sảy ra chuyện gì.

Cô như đứng đống lửa như ngôi đống than, ngồi trong phòng làm việc một hồi, điện thoại gọi vẫn không ai nghe. Cô đứng lên đi xuống lầu, vừa qua cửa chính, một người phụ nữ trung niên chạy tới, kêu khóc om sòm.

“Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, điện thoại của con làm sao mà gọi không được vậy?”

Đầu Trì Tiểu Ảnh ong ong, vừa thấy bà, môi cô run run, nói không nên lời, miễn cưỡng đứng lại dưới một gốc đại thụ ven đường.

“Nguy rồi, Tiểu Ảnh, con… con mau trở về nhà, người ta kéo đến nhà con, đem hết vật dụng đáng tiền đi còn đập phá đồ đạc, mẹ con không chịu được, nghe nói bị xuất huyết não, có khả năng…”

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy trước mắt hoa cả lên, đầu nổ to một tiếng, suy nghĩ không hay trong đầu mọc lên như nấm, sau đó lại trống rỗng đến cực điểm. Có một bàn tay đỡ lấy cô: “Thư ký Trì, cô làm sao vậy?” Vừa mới dừng xe, tài xế Tiểu Chu hoảng sợ hỏi.

“Tiểu Chu, mau, mau, đưa tôi về nhà, mẹ tôi…”

Cổ họng cô tắc nghẹn, nước mắt thay nhau lăn xuống….

Chương 61: Tử chiến đến cùng (I)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Beta: Lữ

Qua sông, Tiểu Chu lái xe nhanh như gió.

Dì cô không ngừng ở bên cằn nhằn, nói Hạ Tú Phân từ ngày chơi chứng khoán bà ấy là người đầu tiên đứng ra hùn vốn, sau này làm ăn có lời, người trong nhà đã đưa cho bà một số tiền làm thủ tục, nếm được ngon ngọt liền bắt đầu giúp người ta đầu tư chứng khoán trên danh nghĩa, dần dần biến tướng, khẳng định với mọi người lãi hằng năm lên tới hai phần, tiền vốn bỏ ra sẽ rất nhanh sinh năm sinh mười. Ông già bà trẻ trong khu dồn hết vốn liếng, vàng bạc bỏ vào, ai ngờ tiền lãi chưa kiếm về đồng nào thì giá chứng khoán đã tụt dốc không phanh, Hạ Tú Phân không còn cách nào khác, xương thịt như bị cắt mất phân nửa. Tiền ghi trong sổ sách, tiền bỏ vào chứng khoán tổng cộng lại là cả một dãy số không, đám người đầu tư trước đây biết tin, ai nấy đều như phát điên.

Trì Tiểu Ảnh nghe mà như không, trong đầu cô bây giờ đã không thể suy nghĩ rõ ràng nữa. Cô dời tầm mắt chuyển ra ngoài cửa xe , bỗng cảm thấy sắc xanh ngoài kia chẳng khác gì mũi đao vừa sắc lạnh, vừa hung tợn.

"Tiểu Ảnh, con đừng sợ, bất kể hoàn cảnh nào cậu và dì sẽ không bỏ rơi con đâu." Đối diện với anh mắt trống rỗng của Trì Tiểu Ảnh, dì cô máy móc trấn an.

Trì Tiểu Ảnh vẫn duy trì dáng vẻ im lặng. Cô không phải không tin thành ý của cậu và dì, chỉ là cô biết, hai người họ cũng chỉ là công nhân bình thường, trước đây chuyện lớn chuyện nhỏ đều nhờ đến ba cô. Hiện tại còn phải đang lao động cải tạo nông trường. Cuộc sống không phải quá khó khăn nhưng cũng không thể coi là giàu có, cô không dám đòi hỏi nhiều, càng tin tưởng tiền mẹ cô mua chứng khoán nhất định cũng có phần của họ.

Cảm giác này thật giống lúc ba cô qua đời, u buồn, không ánh sáng. Trên vai cô một lần nữa bị đặt một gánh nặng khó đỡ, ép cô tới thở không nổi,

cô rất sợ hãi nhưng lại không thể khóc thành tiếng.

Cô không muốn nghĩ rốt cuộc số tiền Hạ Tú Phân thua lỗ cụ thể là bao nhiêu nữa, trong lòng lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm: Chỉ cần mẹ cô bình an vô sự, mọi thứ khác đều không đáng sợ, cô còn trẻ, có thể kiếm tiền, nhất định có ngày trả được hết nợ. Nhưng nếu không may mẹ cô có chuyện gì thì cô có cố gắng đến đâu, sống giữa thế gian này cũng chỉ còn hai bàn tay trắng.

Xe đi vào thị trấn, chạy thẳng đến bệnh viện.

Cậu nhìn chằm chằm xuống đất: "Không có chuyện gì... không có chuyện gì..." Không có chuyện gì, không có chuyện gì.. cô biết đây là lời nói dối, từ ngữ run rẩy vô lực, vừa an ủi đối phương, vừa tự an ủi bản thân, khó khăn xoa dịu nỗi đau kia. Giống như miễn cưỡng dùng tấm khăn mỏng để che đậy, lại không thể ngăn nó trần trụi bị phơi bày.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu, chân khẽ run run.

Phòng cấp cứu đột nhiên vang lên tiếng chuông lớn, cửa mở ra, vài hộ tá đẩy bệnh nhân ra ngoài.

Trì Tiểu Ảnh lập tức hoàn hồn, vội vã nhào qua, thấy mẹ hai mắt nhắm nghiền, mặt bà giấu sau mặt nạ oxi, cô vội vàng hỏi : "Bác sĩ, bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?"

"Tình trạng bệnh nhân không tốt, điều kiện của bệnh viện chúng tôi có hạn, chỉ có thể ngăn không để bệnh tình chuyển biến xấu. Chúng tôi đề nghị chuyển bệnh nhân lên tuyến trên, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường."

"Chuyển viện?" Dì cô sợ đến ngã ngồi trên sàn.

"Đúng, chúng tôi đã giúp liên lạc với bệnh viện tốt nhất Tân Giang, xe cấp cứu cũng đã tới, bệnh nhân tốt nhất phải nhanh chóng được phẫu thuật, hơn nữa đại phẫu mở sọ vốn rất nguy hiểm, chi phí cũng khá lớn. Đương nhiên tất cả phải phụ thuộc vào quyết định của người nhà."

Sắc mặt ai nấy đều xám ngoét, có đôi mắt hướng về phía Trì Tiểu Ảnh , không khí bị đè nén dấy nên cảm giác khó chịu.

"Nếu như...nếu như không làm phẫu thuật thì sẽ thế nào?" Thanh âm của Trì Tiểu Ảnh run run.

"Bi quan mà nói, tính mạng bệnh nhân sớm muộn sẽ không giữ được, lạc quan mà nói, bệnh nhân có thể bị liệt toàn thân, mãi nằm trên giường, hay đầu óc không tỉnh táo, tất cả đều có thể xảy ra."

Trì Tiểu Ảnh mím chặt môi, không nói được một lời nào.

Chờ đợi, cậu thấy cô không đáp lời bèn thở dài, đi tới vỗ vỗ vai cô, nói : "Tiểu Ảnh..." Âm thanh bị ngắt giữa chừng, gian nan không thể tiếp tục...

Im lặng một hồi, Trì Tiểu Ảnh nắm chặt tay thành quyền, nói ra hai chữ: "Chuyển viện!"

Ánh đèn xe cứu thương lóe sáng dưới lầu, Trì Tiểu Ảnh vừa tới đây được nửa tiếng, lần thứ hai ngồi xe. Tay cô nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Hạ Tú Phân kề đến bên má mình, nước mắt không ngừng lăn, cô lo lắng nước mắt sẽ rớt xuống tay Hạ Tú Phân nên tay kia lau mãi không thôi.

Hạ Tú Phân như đang ngủ say, sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc, tấm chăn trắng của bệnh viện càng làm nổi bật lên nét yếu ớt của người nằm trên, cho dù đang mê man, trán bà vẫn không ngừng nhíu lại, ấn đường nổi rõ những vết nhăn sâu.

"Mẹ, đừng lo lắng, con sẽ có cách, chỉ cần mẹ khỏe lên, hết thảy đều có thể giải quyết." Cô ghé bên tai Hạ Tú Phân nói nhỏ.

Xe cứu thương chạy tới bệnh viện lớn nhất Tân Giang, Tiểu Chu chở cậu và dì cũng đã tới nơi.

Hạ Tú Phân nằm trên cáng được đưa trực tiếp vào phòng mổ, bác sĩ, y tá cũng lập tức chuẩn bị tiến hành phẫu thuật.

Trì Tiểu Ảnh không được theo vào trong, bên tai bỗng nghe thấy tiếng của bác sĩ trong phòng phẫu thuật hỏi: "Bệnh nhân hôn mê bao lâu rồi?"

Cô giật mình, giọng nói vừa ôn hòa, vừa đầy từ tính kia không hiểu sao rất quen thuộc. Cô chớp mắt, ổn định cơ thể, ngẩng đầu, do quá vội vàng

cô đã quên mất anh đang ở bệnh viện này, đã quên anh đang là bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh.

"Hơn một ngày." Cô đi tới trả lời.

"Lâu như vậy?" Tần Lãng hơi gằn giọng: "Xuất huyết não, thời gian phẫu thuật càng sớm càng tốt."

"Tình huống lúc đó nguy cấp, lại không có người nhà bên cạnh nên bệnh viện chờ con gái về để xem quyết định."

Hàng mi Tần Lãng hơi động, buông bệnh án ngẩng đầu, nhìn thấy hai hàng nước mắt mông lung đẫm lệ của Trì Tiểu Ảnh , kinh ngạc hỏi: "Tiểu Ảnh, sao lại ở đây?"

"Bác sĩ Tần, đó là... đó là mẹ em...xin hãy cứu bà ấy... được không?"

Tần Lãng ngẩn ra đi tới cáng cứu thương của Hạ Tú Phân cúi đầu nhìn một chút: " Tiểu Ảnh, anh sẽ cố hết sức." Anh trịnh trọng cất tiếng.

Nỗi kinh hoàng bất an của cô nhờ lời anh nói mà thoáng chốc đã bình ổn lại.

Anh khẽ mỉm cười với cô, định giơ tay lên vuốt tóc cô trấn an, nhưng bàn tay lại khựng lại giữa không trung rồi rụt về. "Anh tới phòng phẫu thuật." Anh nhìn về phía dì của cô nói rằng: "Cô đưa cô ấy đi ăn chút gì đó đi, sắc mặt cô ấy nhìn không tốt lắm."

Nói xong anh quay người, tới của phòng phẫu thuật chợt quay đầu lại, ánh mắt sâu nặng nhìn Trì Tiểu Ảnh, giống như có gì đó vẫn không thể tin được.

Ánh đèn đỏ trên phòng phẫu thuật sáng lên, thời gian phẫu thuật rất dài. Cậu đã xuống phía dưới làm thủ tục, giao tiền cọc, mới đi một hồi đã đem một vẻ mặt khổ sở quay về. "Tiểu Ảnh, trên người con có mang theo tiền không? Cậu đem theo không đủ."

"Cần bao nhiêu ạ?"

"Trước hết cần một vạn."

Trì Tiểu Ảnh sửng sốt: "Nhiều tiền mặt như vậy? Con đi lấy. Cậu đừng rời khỏi đây, giúp con chờ mẹ ra, con đi rồi lập tức quay lại."

Dì cô lo lắng, cùng cô đến ngân hàng. Trên đường, Trì Tiểu Ảnh gấp gáp gọi cho viện trưởng, nói mẹ cô sảy ra chuyện để viện trưởng có thể sắp xếp lịch công tác cho cô, thời gian này, việc quan trọng nhất vẫn là chăm nom mẹ cho tốt.

Lấy tiền xong, Trì Tiểu Ảnh cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút, giờ mới nhớ tới việc hỏi mở xem mẹ cô rốt cuộc đã thua bao nhiêu tiền.

Mợ thở dài, "Không kể lãi, một trăm sáu mươi vạn."

Trì Tiểu Ảnh suýt chút nửa thở không nổi, cô đã nghĩ tới trường hợp xấu nhất chắc cũng chỉ trên dưới mười vạn, "Sao có thể nhiều như vậy?"

"Dì, dì cả con, dì hai, cậu, cậu hai đem toàn bộ tài sản ngay cả vốn liếng của bà ngoại con cũng đều đổ cả vào rồi, còn chưa nói đến những người khác." Dì có chút sợ hãi nhìn cô: "Người nhà mình có thể chậm một chút, nhưng những người khác không thể kéo dài được, mọi người nói muốn đưa mẹ con ra tòa. Nợ ba mẹ cuối cùng cũng sẽ lại rơi xuống đầu con. Tiểu Ảnh, con ly hôn với Tuyên Tiêu tài sản được chia cũng không chỉ bằng con số này đâu nhỉ?"

Lời này giống như kim như dao đâm vào lòng Trì Tiểu Ảnh.

"Dì, con biết rồi, con sẽ nghĩ cách, sau này dì đừng nhắc tới Tuyên Tiêu nữa."

Cô cắn chặt môi, không nói một lời bước ra khỏi ngân hàng.

Dì kéo kéo cô, bảo cô đếm lại tiền một chút, cô lắc đầu.

Tám giờ tối, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, tóc Hạ Tú Phân bị cạo hết, cả đầu được băng cẩn thận, đeo mặt nạ oxi được đẩy tới.

"Mẹ tôi thế nào rồi?" Trì Tiểu Ảnh nhìn vẻ mặt Tần Lãng đã thấm mệt

Tần Lãng kéo khẩu trang xuống, cởi bỏ găng tay, nắm lấy tay Trì Tiểu Ảnh giọng nói có phần nghiêm trọng: "Tiểu Ảnh, thời gian bị bỏ lỡ khá dài, máu tụ trong đầu cơ bản đã được loại bỏ, còn lại phải chờ xem ý chí của bà."

"Mẹ em sau này vẫn có thể đi lại bình thường đúng không?" Trì Tiểu Ảnh vội vàng hỏi.

Tần Lãng cân nhắc trước sau rồi hạ giọng: "Hiện tại có thể thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Tiểu Ảnh, em phải chuẩn bị tâm lý, mẹ em sau này có thể không nhận ra em, cũng có thể không thể nói chuyện, còn có thể nửa đời sau chỉ nằm ở trên giường."

"Không sao, không sao, mẹ em còn có thể tỉnh lại là tốt rồi, những thứ khác từ từ khôi phục." Trì Tiểu Ảnh chân thành hướng về phía Tần Lãng cúi người: "Cảm ơn bác sĩ Tần."

Cô quay người, chạy tới phòng bệnh của Hạ Tú Phân .

"Tiểu Ảnh." Tần Lãng gọi cô lại, "Mẹ em hiện tại còn rất yếu, chắc ngày mai mới có thể tỉnh lại, em không cần vội vã như thế. Em, ăn cơm chưa?"

"Em sẽ không quấy rầy bà đâu, chỉ ngồi bên cạnh xem có gì giúp đỡ chăm nom thôi." Giọng nói của Trì Tiểu Ảnh hơi run, cười xòa rồi quay lại phất phất tay với Tần Lãng, xong lại quay người sang chỗ khác.

Tần Lãng lặng lẽ nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, đứng giữa gió thảm mưa sầu, cô cứ lạc quan như thế quả có chút dọa người.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, tràn ngập mùi nước khử trùng, các cậu các mợ trong nhà cũng đứng xung quanh.

"Cậu, dì." Trì Tiểu Ảnh bước ra ngoài hành lang, mọi người cũng nối đuôi nhau ra ngoài, "Mẹ con hiện đã không còn nguy hiểm, ở đây có con rồi, mọi người về trước đi."

"Một mình con có được không?" Cậu hỏi.

Trì Tiểu Ảnh nặng nề gật đầu: "Chờ mẹ con tỉnh lại, tất cả an ổn hết rồi con sẽ về lo chuyện tiền bạc. Có thể không trả hết nợ ngay lập tức được nhưng chỉ cần con có bao nhiêu, sẽ đưa lại hết cho mọi người, được không?"

"Con cũng đâu phải không có tiền, cần gì nói như thế để lừa người trong nhà." Ông cậu Trì Tiểu Ảnh không nhịn được lầm bầm một câu, dì cô

muốn ngăn nhưng không kịp.

Trì Tiểu Ảnh cười cay đắng, trong đầu hệt như bị dội một chậu nước, không nói câu nào, quay người bước vào trong phòng bệnh, thuận tay đóng cửa lại.

Hạ Tú Phân đang bình thản nghỉ ngơi, dịch truyền từng giọt từng giọt theo ống truyền chảy vào cơ thể bà.

Trì Tiểu Ảnh chậm rãi ngồi xuống bên giường bệnh, gối đầu bên người bà, chăm chú nhìn sắc mặt bà.

"Mẹ, mẹ hãy tỉnh lại đi, chuyện tiền nong con đã nghĩ ra cách rồi." Cô khàn giọng nói nhỏ.

Chương 62: Tử chiến đến cùng (II)

Edit: Nại
Beta: Lữ

***

Buổi tối ở bệnh viện yên tĩnh tới nỗi có thể khiến người ta cảm thấy sợ, mỗi bước chân của người đi trên hành lang đều rất khẽ, phảng phất như tiếng đi lại ngoài cửa địa ngục, thất thểu qua lại.

Hạ Tú Phân nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, bệnh nhân duy nhất chỉ có bà, Trì Tiểu Ảnh chỉ để lại ngọn đèn mờ nhạt trước giường, cô không ngủ, chăm chú ngồi bên giường bệnh. Tay cầm một cây bút, trước mặt đặt chiếc máy tính xách tay.

"Mẹ, sau này mẹ đến ở với con. Trong một năm rưỡi nữa Bối Bối không ở trong nước, chúng ta sẽ ở lại nhà của chị ấy, căn nhà kia sẽ cho thuê. Sau đó con sẽ nấu cơm, giặt quần áo cho mẹ được ngồi hưởng phúc, nhà của chúng ta...xin lỗi mẹ, con nghĩ phải bán nó đi rồi. Hiện tại giá nhá rất cao, có thể bán với giá không tệ. Mấy năm nay con cũng có để dành được chút ít. Con sẽ tới công ty mượn đồng nghiệp chút tiền, rồi mượn cả bạn bè nữa. Có thể sẽ xoay sở được hơn mười vạn, đầu tiên trả cho người ta. Còn các cậu các dì, con sẽ mỗi năm trả một khoản. Mẹ, hiện giờ con đang làm hai công việc, kiếm được cũng không ít! Mặc dù để trả hết cần khá nhiều thời gian, nhưng rồi có một ngày chúng ta sẽ làm được. Mẹ, trên sàn chứng khoán còn lưu lại chút tiền mà, đợi một ngày giá chứng khoán tăng mạnh, nói không chừng có thể giúp mẹ con ta giảm bớt rất nhiều gánh nặng."

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, trên giấy là bản kế hoạch cô đã vạch ra.

"Mẹ, trước mặt bây giờ là hố sâu, nhưng chỉ cần mẹ còn ở bên con, con nhất định có thể vượt qua."

Lông mi Hạ Tú Phân run rẩy, một giọt lệ theo khóe mắt lặng lẽ lăn xuống.

Trì Tiểu Ảnh mải nói chuyện, không để ý cửa phòng đã bị mở ra, Tần Lãng đã đứng đây một hồi, anh ho khan một tiếng, cô quay đầu lại, hốt hoảng nói nhỏ: "Bác sĩ Tần...sao anh còn chưa về nghỉ ngơi?"

"Đêm nay anh ở lại viện, đề phòng dì xảy ra biểu hiện bất thường." Anh vừa nói vừa đặt bình thủy lên trên tủ đầu giường: "Nhà ăn của bệnh viện có hầm cháo, em ăn chút đi."

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, từ chối ánh mắt ân cần của anh: "Cảm ơn."

Tần Lãng quan sát Hạ Tú Phân, kéo cái ghế ở phía đối diện Trì Tiểu Ảnh ngồi xuống.

"Tại sao không gọi điện cho anh, anh có thể tới đó, bệnh nhân xuất huyết não không nên di chuyển nhiều."

"Lúc đó em rất hoảng loạn, đầu óc trống rỗng..." Cô không nói mình đã thay điện thoại, không lưu số máy anh.

"Hay tại em sợ gây phiền phức cho anh?" Tần Lãng mỉm cười ôn hòa.

Tâm sự của cô bị anh một câu nói trúng, Trì Tiểu Ảnh nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của Hạ Tú Phân, khổ sở khẽ nhếch khóe miệng: "Không muốn thì phiền phức sẽ không đến sao? Cuối cùng không phải em vẫn phiền đến bác sĩ Tần rất nhiều đấy thôi?"

"Tiểu Ảnh, sao lại khách khí thư vậy? Em đâu có thiếu nợ anh cái gì, anh là bác sĩ, đấy là chức trách của anh. Cùng lắm chỉ là có cơ hội nhận ca phẫu thuật của dì thôi."

Có những lời không nên hỏi nhiều, dáng vẻ Trì Tiểu Ảnh đơn độc, giả bộ kiên cường, tất cả anh đều nhìn thấy rõ ràng. Nhìn bộ dạng bất lực của cô, trong lòng anh vô cùng khó chịu, nhưng anh lại có thể cảm nhận được rằng cô đang cố lảng tránh mình.

"Em nên tranh thủ ngủ một giấc, để bản thân mệt mỏi thì sao có thể chăm sóc mẹ chứ? Có chuyện gì nhớ tới tìm anh, bệnh tình cuả dì đúng thật là chuyện lớn, nhưng em cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá." Nói xong, Tần Lãng rời đi.

Trì Tiểu Ảnh nghe lời lên giường nằm, nhưng cũng cứ mở trừng mắt đợi trời sáng.
Trì Tiểu Ảnh tính tới tính lui, áng chừng tiền bạc như thế có thể chưa đủ, lại quên chưa tính cả tiền viện, tiền thuốc của Hạ Tú Phân.

Phàm là người từng phải nhập bệnh viện sẽ biết, chỉ cần tiền của bạn biến thành tiền chữa bệnh thì nó sẽ ào ào chảy đi như nước. Hạ Tú Phân đương nhiên không ngoại lệ, một vạn tiền cọc trước, đến ngày thứ hai, ý tá thông báo cho cô đến phòng tài vụ nộp tiền. Trì Tiểu Ảnh lại lấy thêm một vạn đem đi.

Cứ một vạn, lại một vạn, trong lòng Trì Tiểu Ảnh không khỏi trĩu nặng.

Đến trưa, Hạ Tú Phân tỉnh lại, mặt nạ oxi cũng được tháo ra. Trong mắt bà hiện lên tia sáng, nhìn Trì Tiểu Ảnh run rẩy, mắt mở căng, chỉ là một câu cũng không nói được. Nửa người còn cảm giác, nửa kia...đã chết lặng.

Trì Tiểu Ảnh sợ đến đứng im bất động, tâm tình hoảng loạn.

Tần Lãng chạy tới, buồn bã nói với Trì Tiểu Ảnh rằng Hạ Tú Phân đã mất đi khả năng nói chuyện, nửa người bị liệt, sau này, khả năng đại tiểu tiện cũng không thể tự mình chủ động.

Suy đoán trước là một chuyện, trở thành sự thật rồi lại là chuyện khác.

Trì Tiểu Ảnh ngồi im trên ghế, nửa ngày không mở miệng.

Hạ Tú Phân nhìn cô, nước mắt không thể ngừng. Sống trên đời hơn 50 năm, đột nhiên biến thành người câm, nửa người bất động, sống không bằng chết.

"Dì cần được lau người thường xuyên, với lại trở mình để phòng ngừa nguy cơ hoại tử. Tiểu Ảnh, em một thân một mình, lại còn phải đi làm, sau này nên tìm một điều dưỡng." Tần Lãng nói.

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh xẹt qua một hồi chua xót, cô khổ sở đứng lên. Đi tới bên cửa sổ. Đứng trên phòng bệnh tầng hai mươi nhìn xuống, người phía dưới quả thật rất nhỏ bé.

Một lần rồi lại một lần, hàng tá chuyện ngoài ý muốn, tầng tầng lớp lớp khiến mắt cô mờ đi, cô và mẹ còn có ngày mai không? Vai của cô quá nhỏ, gánh nặng lại chất chồng, thiêu đốt cơ thể cô, khiến cô không đứng dậy nổi.

Nếu như có thể, cô thực sự rất muốn ôm mẹ cô cùng nhảy xuống, mọi thứ xung quanh đều không cần bận tâm nữa. Không khỏi than trách ông trời, nhìn cô và mẹ thê thảm như thế, ông ta có thể yên lòng à?

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh ..." Tần Lãng khẽ gọi cô vài tiếng. Cô vội vã quay đầu lại, "Dạ?"

"Em nghe được những gì anh nói không?"

Cô lắc đầu, "Xin lỗi, em không chú ý lắm, anh nói cái gì?"

"Nếu như em đồng ý, anh nghĩ nên đưa dì đến Viện điều dưỡng, có thể thử qua châm cứu Đông y, xoa bóp... nói không chừng sẽ có kỳ tích."

Tất cả đều rất rối, Trì Tiểu Ảnh biết đề nghị của Tần Lãng rất tốt, có điều cô vẫn chưa dám trả lời.

Hạ Tú Phân nằm trên giường, 'ú ớ' lên tiếng, liều mạng lắc đầu.

"Tiểu Ảnh, sao em không nói lời nào?"

"Cảm ơn bác sĩ Tần, em...em sẽ lo liệu."

Có thể nói cái gì đây?

Hạ Tú Phân động đậy cánh tay, hướng về phiá Trì Tiểu Ảnh ngoắc ngoắc, cô đi tới, Hạ Tú Phân viết lên lòng bàn tay cô hơn mười từ, "Không, không, không..." Sau đó bà nhắm mắt, rồi lại viết, "Thà rằng mẹ chết đi..."

"Không!" Trì Tiểu Ảnh kêu lên, ôm lấy Hạ Tú Phân, "Mẹ, không cho mẹ nói thế nữa, không được..."

Tần Lãng tìm y tá, nhờ y tá trấn an tâm trạng của Hạ Tú Phân trước, nếu bà cứ kích động như thế, với tình trạng hiện giờ không tốt chút nào.

Anh dẫn Trì Tiểu Ảnh đến phòng làm việc của mình, đuổi vị hộ lý mập mạp ra ngoài, tròng phòng chỉ còn lại anh và cô.

"Nói cho anh biết, vì vấn đề tiền bạc sao?" Tần Lãng hỏi.

Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ gật đầu.

"Cái này...anh có thể..."

"Không được," Trì Tiểu Ảnh dứt khoát ngắt lời anh, "Anh không nên làm thế."

Hiện tại chỉ cần người có tiền muốn giúp cô cô sẽ đều đồng ý, nhưng tuyệt đối không thể nào là Tần Lãng.

Cửa cải này, cô phải tự vượt qua rồi.

Tần Lãng nhíu mày, nghe cô nói xong ngẩn người: "Cái gì gọi là anh không nên làm thế?"

"Bác sĩ Tần, anh đã giúp em rất nhiều rồi, chuyện của mẹ em, em sẽ tìm cách giải quyết."

Nhưng tuyệt đối, tuyệt đối cô sẽ không vứt bỏ tôn nghiêm, tới tìm Tuyên Tiêu nhờ cậy.

Vậy mà chỉ cần cái ý niệm này nhen nhóm trong đầu, lòng cô lập tức như có thanh đao lớn từng nhát từng nhát cứa qua.

Cô thà chết cũng sẽ không bước vào bước đường này.

"Em thà đi tìm người khác, cũng không muốn nhận sự giúp đỡ của anh?" Anh đã nghe rõ.

"Bởi vì anh không phải chỗ lánh nạn, không thể hết lần này tới lần khác nhặt đồ người khác đã bỏ đi." Cô cắn răng mà nói, "Lúc đó, chính em đã đẩy anh ra, bây giờ chật vật thế này lại quay lại tìm anh? Anh nghĩ em coi anh là gì? Đơn giản là đồ tốt, thứ để lợi dụng sao? Em sẽ coi khinh chính mình!"

Tần Lãng nhìn cô hồi lâu, đứng lên đi tới bên cô, ôm đầu cô vào lồng ngực mình, khẽ thở dài, "Tiểu Ảnh, đừng nói như vậy, em không phải là đồ bỏ đi, trong mắt anh, em luôn là bảo vật trân quý nhất. Tình cảm ban đầu luôn là thứ chân thành nhất, tốt đẹp nhất, đổi lại là anh, nếu không phải vì bất đắc dĩ anh cũng sẽ không muốn từ bỏ cuộc hôn nhân đầu tiên ấy, dù có một tia cơ hội nhỏ cũng sẽ nghĩ cách để tái hợp. Lựa chọn của em không hề sai. Anh chưa từng oán giận quyết định đó của em, chỉ cần em hạnh phúc, không nhất định phải gả cho anh. Anh đối với em có nhiều lúc rất sợ, dù sao anh cũng hơn em mười lăm tuổi, khi anh năm mươi tuổi, em mới chỉ hơn ba mươi, cách biệt đó giữa chúng ta cũng không phải nhỏ. Cho nên, khi thấy em ở bên Tuyên Tiêu thì...anh sẽ buông tay. Thế nhưng Tiểu Ảnh, anh không nên nói cảm ơn tai họa lần này của dì, mà nên cảm tạ số phận, đã đưa em đến trước mặt anh. Là em lợi dụng anh cũng được, là phiền phức của anh cũng không sao. Dù hai chúng Tiểu Ảnh không có kết quả, anh vẫn luôn muốn quan tâm em."

Anh nói nhiều như vậy, chữ nào chữ ấy, nặng tựa nghìn thu.

"Anh bị ngốc sao? Em không phải trách nhiệm của anh, bây giờ em không phải Tiểu Ảnh của trước đây nữa, em có một người mẹ bệnh liệt giường, một khoản nợ còn không biết trả thế nào..." Trì Tiểu Ảnh cố sức đẩy anh ra, anh nói rất hay, nhưng cô không thể....

"Đây là ông trời cho anh cơ hội, anh có đủ khả năng giúp em gánh vác. Anh muốn cho em thiếu nợ anh, thiếu nợ tình cảm của anh, thiếu nợ tình yêu của anh....nợ anh nhiều thứ khác nữa, nhiều đến nỗi cả đời này cũng không trả hết, chỉ có thể tiếp nhận anh..."
Hai mắt Tần Lãng sáng rực nhìn cô chằm chằm.

Cô biết chỉ cần một cái gật đầu nhẹ mọi gánh nặng trên vai sẽ được gỡ xuống, nhưng cô thực sự không thể. Bởi vì anh là Tần Lãng, thật lòng thật dạ quan tâm cô.

"Tần Lãng, chẳng biết có phải em quá đa nghi hay không, ở phía sau em vẫn còn có người nói với em những lời ấy...thật cảm ơn...em....chỉ là em không thể chấp nhận..." Cô ôm mặt chạy ra ngoài.

"Anh không hề hỏi ý kiến quả em mà chỉ muốn cho em biết quyết định của anh!" Tần Lãng đứng phía sau cô cất tiếng.

Trong lòng cô, có thể vì mẹ mà làm bất cứ việc gì. Hiện tại một mực từ chối anh, đơn giản vì cô để tâm, cô không muốn tình cảm của hai người bắt đầu dưới hoàn cảnh như vậy.

Nhưng những thứ đó không thể khiến anh chùn bước, tiến tới bên cô.

Chương 63: Tử chiến đến cùng (III)

Edit: Nại

Beta: Lữ

***

Hôm sau là tiết thanh minh.

Mọi năm, tiết trời thanh minh đều mưa, năm nay cũng không ngoại lệ, khí trời âm u, mưa bụi bay bay.

Tuyên Tiêu đến văn phòng rất sớm, gần đây anh đang đau đầu về vấn đề nhà cửa, ở trong ngôi nhà kia, không khí đâu đâu cũng viết đầy ba chữ "Trì Tiểu Ảnh", anh chịu không nổi, chuyển về nhà cũng không được yên. Mẹ luôn ghé tai anh nói thầm rằng Mạc Vy thế này, Mạc Vy thế nọ, phiền đến nỗi muốn mắng người. Mạc Vy thì ngày nào cũng tìm đến cửa, may ra có phòng làm việc này là còn chút bình yên.

Không biết tại tháng tư mưa nhỏ lạnh lẽo khiếp người, hay tại nguyên do khác mà tâm tình Tuyên Tiêu rất phiền muộn. Hằng năm, vào ngày này, anh đều cùng Trì Tiểu Ảnh về thị trấn để viếng mộ ba cô. Trước mặt Hạ Tú Phân, Trì Tiểu Ảnh không nhỏ một giọt lệ, nhưng chỉ khi nói tạm biệt để về nhà, lúc lên xe, cô sẽ uể oải dựa vào ghế, nhìn ra ngoài cửa, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Anh sẽ lặng lẽ lái xe, không khuyên can cô. Con người, luôn muốn được trút bỏ tâm sự nặng nề, nhất là trong những khoảng thời gian bi thống, khóc lên rồi sẽ có thể thoải mái hơn.

Sau thời gian đó, anh sẽ đưa cô tới boong thuyền đứng phơi nắng, hóng gió, gió sẽ thay cô lau đi những giọt nước đọng lại nơi khóe mắt, không để lại dấu vết.

Đầu cô tựa trên vai anh, vòng tay ôm lấy hông anh, vẫn không nhúc nhích mà nhắm mắt lại, buông lơi những sợi tóc dài bay loạn trong gió, vương lên cả má anh.

Năm nay... cô có còn khóc không?

Trong lòng anh đột nhiên nảy ra câu hỏi này khiến Tuyên Tiêu hoảng sợ. Cô có khóc hay không có liên quan gì đến anh? Anh buồn buồn châm một điếu thuốc, cháy được một nửa, anh đột nhiên bóp mạnh tàn thuốc. Sau đó đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe, sắc mặt lạnh nhạt bước ra khỏi phòng làm việc.

Xe chạy không mục tiêu vài vòng trên đường, tay lái vừa chuyển, anh lái xe hướng về khu mộ ở ngoại thành.

Trong này lễ này, không đi thăm mộ, chung quy lại trong lòng vẫn sẽ thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Đi thăm Bách Viễn?! Từng chứng kiến anh ta thần bí chết đi, lại bị người "bạn tốt" ấy cắm cho cặp sừng, anh còn có thể đến thăm mộ người ta sao?

Thời tiết không tốt, ngày để mọi người đi viếng mộ là hai hôm trước, nên hôm nay đường đi không còn cảnh chật như nêm nữa. Ven đường có rất nhiều người dân chuyên trồng hoa mặc áo mưa, tay đang cầm những bó hoa cúc, tiếng rao hàng vang vọng.

Sau khi đi tới mộ Bách Viễn, bầu trời vẫn cứ bị nặng trĩu mây đen, mưa bụi một trận lại một trận, như một người đang muốn đổ lệ, vừa mới yên tĩnh lại gặp thêm chuyện thương tâm làm cho nước mắt rơi xuống hóa thành mưa. Tuyên Tiêu mở cây dù đen, phát hiện nơi đây đã có người từng đến, trước mộ Bách Viễn là tro của giấy tiền, có cả hoa cúc trắng, từng bông bị mưa dầm vẫn cứ đứng thẳng...

Trên bia mộ là tấm ảnh hồi tối nghiệp của Bách Viễn, nụ cười tỏa nắng đầy khí thế. Tuyên Tiêu mua ở ven đừng một bó cúc, đặt xuống mộ Bách Viễn, thất thần nhìn bia mộ một hồi, đột nhiên hận không thể lật cả cái mộ kia lên, hỏi người nằm trong ấy tại sao lại làm thế với anh?

Trong lúc anh vụng về vừa cố giữ cô lại, vừa hàn gắn vết rách giữa hai người, thì Bách Viễn chạy tới một cước đạp bay tất cả, mọi cố gắng của anh tan thành mây khói.

Anh thở mạnh, lồng ngực gấp rút phập phồng.

Vẻ mặt Bách Viễn vẫn đong đầy ý cười, không vì tâm tình của anh mà thay đổi.

Sắc trắng của hoa cúc dưới nền xám xịt của bầu trời càng thêm phần chói mắt, u sầu. Đúng lúc này, mưa bắt đầu ngưng dần.

Tuyên Tiêu cụp dù, lặng lẽ xoay người đi ra khỏi khu mộ. Ở cửa, gặp phải một người phụ nữ tay ôm bó cúc bước xuống từ xe taxi. Anh liếc mắt nhìn, tuy rằng dáng vẻ thanh mảnh, gầy gầy, quần áo nhăn loạn nhưng anh vẫn nhận ra đó là Yên Nam Nam.

Yên Nam Nam cũng nhìn thấy anh, không nói một lời, ở trước mộ, con người ta vẫn luôn nghiêm túc, duy tâm.

Tuyên Tiêu cọ mi, không hề nóng lòng quay về xe, nhìn Yên Nam Nam đi tới mộ Bách Viễn, buông bó hoa cúc chắp hai tay, nhắm mắt lại như đang cầu khấn cái gì.

Một lúc lâu sau, cô ta quay người, đi tới đứng trước mặt Tuyên Tiêu trầm giọng hỏi: "Anh ở đây là đang muốn chờ ai?"

Ngữ điệu bình thường nhưng rõ ràng mang theo nét oán hận.

Tiếp lời cô lại hỏi: "Không phải muốn cho tôi đi nhờ đoạn đường chứ? Không sợ tôi làm bẩn xe à?"

Tuyên Tiêu lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào bước tới chỗ đỗ xe. Ngược lại Yên Nam Nam cũng thức thời, tự động theo sau, ngồi vào hàng ghế phía sau.

Không vội lái xe, ngồi ngây ngô một hồi, cô nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn đến ngôi mộ Bách Viễn sắc mặt bỗng tiêu điều lạnh lẽo.

"Tôi nói rồi, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ bị liên lụy, giờ thì tin chưa? Thật quá bất ngờ, chết tử tế không bằng còn sống, nghĩ gì mà lại tự sát? Mặt mũi thì nặng bao nhiêu? Nhịn một chút cho mọi chuyện qua đi, cũng không phải không có tiền, chẳng lẽ chịu chết đuối trong nước bọt thiên hạ. Có thuốc lá không?"

Tuyên Tiêu móc từ trong túi ra một bao thuốc lá ném cho cô, tay cô run run châm điếu thuốc, tay kia nắm chặt để trấn tĩnh lại.

"Đã lâu không gặp, được thăng chức chưa?" Tuyên Tiêu cuối cùng cũng mở miệng.

"Anh không biết à?" Yên Nam Nam nhả ra một hụm khói, nhún nhún vai, "Cũng đúng, tôi sống hay chết thì anh cũng đâu quan tâm. Bách Viễn vì sao tự sát, anh có biết không?"

Tuyên Tiêu chọn im lặng.

Yên Nam Nam cười khanh khách, "Tuyên Tiêu, anh đoán xem anh có phải là giống động vật máu lạnh sắp tuyệt chủng của thế kỷ này không? Trong mắt anh, ngoài công việc, sự nghiệp còn chứa được cái khác không? Tuyên Tiêu tôi nói cho anh biết, tôi và Bách Viễn rơi đến nước đường này đều do anh hại."

"Vậy sao, tôi đã làm gì khiến cô đưa ra kết luận như vậy?" Tuyên Tiêu giở giọng cười mỉa mai.

"Đương nhiên nguyên nhân là ở chỗ tôi, tôi bị như thế đúng là báo ứng của tôi, nhưng Bách Viễn," Yên Nam Nam thống khổ nhắm mắt. "Anh đem chiếc quần lót đó bỏ vào trong túi áo của chỉ huy Hồng, khiến cho hắn lộ ra vẻ đáng khinh, để đối thủ nắm lấy được đầu chuôi của hắn, tiếp đó nhận sự điều tra từ nhà nước, thế nên sẽ nói ra tôi từng cầm của hắn một trăm vạn, hắn ta lại xảo trá nhân cơ hội này chuyển qua cho Bách Viễn hai trăm vạn, mặc dù Bách Viễn sớm đem hai trăm vạn kia quyên góp cho đơn vị từ thiện, nhưng hắn ta khốn nạn dùng nó làm tội để khởi tố, hắn hiện giờ coi như dạo chơi trên đám mây, có thể té ngã được sao? Một chiếc quần lót, khiến cho công ty xây dựng tổn thất ngàn vạn, tôi trở thành chó nhà có tang, chỉ huy Hồng thì không có hẹn phán án, Bách Viễn bỏ mạng, chỉ độc có mình anh là bình an vô sự. Anh, thông minh hay ngu ngốc, bây giờ tôi đã hiểu rõ rồi."

Yên Nam Nam gằn từng tiếng đầy châm chọc. Tuyên Tiêu nghe được gân xanh nổi đầy trên trán. Có điều trong lòng thực sự thoáng chút giật mình. Anh vốn đã đoán ra kinh tế của Bách Viễn có thể đã xảy ra vấn đề, chạy không khỏi cái chết. Không hề ngờ tới sự việc đã bại lộ. Xảo trá? Anh thực sự không thể tin được Bách Viễn có thể làm ra những việc như vậy.

Dù sao thì Tuyên Tiêu cũng chẳng kém, Yên Nam Nam ở trước mặt anh không bày ra vẻ mặt một thục nữ, mặt nạ kéo xuống, cái gì cũng dám nói.

"Tôi còn có thể sống, tuy rằng nghèo khó đến chật vật. Sắp phải tới tỉnh lẻ, nói không chừng ở đó sẽ tìm được người mới, rồi tái hôn. Bách Viễn à, bây giờ chỉ còn là một nắm bụi, người tốt cuối cùng cũng chẳng có nghĩa lý gì hết!" Bách Viễn còn sống, cô và anh ta cũng chỉ có đối đầu, không ai hợp ai. Anh kích tôi, tôi kích anh, nếu không nói móc thì là cười nhạo nhau. Đến lúc người vừa chết, Yên Nam Nam không khỏi nhớ tới quãng thời gian hai người đã cùng trải qua. Thực ra Bách Viễn săn sóc cô rất tốt, nhớ hết tất cả những thứ mà cô thích, sau khi hẹn hò, lúc nào cũng đưa cô về đến cửa ký túc xá, nhìn cô lên lầu sau đó mới dời đi. Cô không hay chú ý nghe giảng, thi cử toàn nhờ vào anh. Khi anh vừa mới nhận được khoản lương đầu tiên, không mua cho mình thứ gì, chỉ mua cho cô, còn mời cô đi ăn một bữa ra trò. Nghĩ đến những điều ấy, trong lòng Yên Nam Nam không khỏi chua xót.

Nếu như thời gian có thể dừng lại thì tốt biết bao, con người vì cớ gì cứ phải lớn lên chứ?

Khi ấy, trong lòng thực sự chỉ là một chương giấy trắng, đối với một người đều dùng tình cảm thuần túy, thật tốt. Nhưng sau này, không còn thấy hình dáng anh đối tốt với cô như thế nữa. Cô trong mắt anh cũng chỉ là món đồ chơi, đến cô cũng tự coi thường bản thân.

"Anh ấy đã phải cố gắng rất nhiều cho số phận của bản thân, cứ tưởng làm quan là tốt, vậy mà đến một người phụ nữ tốt cũng không cưới được. Tôi sao? Tham lam cả vật chất lẫn quyền lực, toàn chỉ cắm sừng cho anh ta. Sau này cô vợ kia của anh ta ỷ vào gia cảnh mình tốt, đem anh ấy đạp xuống dưới chân, nói đánh là đánh, nói mắng liền mắng. Người anh ấy thích ở ngay trước mắt, vậy mà lại chẳng thể chạm tới."

"Người cậu ta thực sự yêu là ai?" trong lòng Tuyên Tiêu có chút hồi hộp.

Yên Nam Nam khẽ liếc anh, "Trì Tiểu Ảnh đó, vừa mới vào đại học, Bách Viễn đã đối với cô ta "nhất kiến chung tình", huấn luyện quân sự xong liền nhờ nữ sinh trong lớp gửi giúp thư thì cho Trì Tiểu Ảnh, nhưng bị tôi nửa đường chặn lại. Cho dù sau này quan hệ giữa tôi và anh ấy có chút tốt hơn, nhưng có những đêm khi ôm tôi, trong mơ anh ấy lại gọi tên Tiểu Ảnh. Khi đó tôi rất hận cô ta, lại không nghĩ tới cô ta từng thích anh ấy. Nghĩ lại nếu tôi không chen ngang giữa đường, có lẽ bây giờ anh ta đã không phải chết."

Con ngươi của Tuyên Tiêu nhuốm một sắc đen, từng tế bào trong cơ thể không ngừng gào thét. "Tiểu Ảnh...biết Bách Viễn thích cô ấy sao?

"Sớm đã biết rồi, các người chưa ly hôn, tôi đã tìm cô ta ầm ĩ một lần, cô ta đến, tôi nói với cô ta rằng: Tốt lắm rồi, tôi và Bách Viễn đã ly hôn, không phải cô sẽ có thể gả cho Bách Viễn sao? Cô ta nói duyên phận sẽ không dừng lại đợi ai, bỏ lỡ là bỏ lỡ, không cần níu kéo. Nhưng Bách Viễn thì chỉ mới biết, anh ấy ở dưới đất nhất định sẽ hận chết tôi.... Cô ta và tôi không giống nhau. Cô ta chính là dạng người phụ nữ mà đàn ông thích lấy làm vợ, còn tôi chỉ xứng với vai kẻ thứ ba thôi. Nếu không có tảng đá xấu xí như tôi ngáng đường, hai người có thể tái hôn?"

Tuyên Tiêu ngây ra như phỗng, một câu cũng không thể nói nổi.

Anh thẫn thờ khởi động xe, chẳng biết bằng cách nào lái xe vào được thành phố. Yên Nam Nam giống như người đã lâu không được nói chuyện, vẫn bị cái chết của Bách Viễn ảnh hưởng, dọc đường lải nhải không chịu yên.

Ở một ngã tư đường, cô ta xuống xe, nói tạm biệt với anh nhưng anh chẳng hề đáp lại.

Xe vẫn cứ tiếp tục đi, dừng lại thì phát hiện mình đang đứng ở cửa tòa án. Anh chưa bao giờ tới tìm bố mình trong giờ làm việc. Viện trưởng Tuyên thấy anh đi tới có chút ngạc nhiên, đoán chắc đã xảy ra việc gì đó.

"Bố, con muốn nhờ bố tới cục công anh lấy giúp con hồ sơ điều tra của vụ Bách Viễn tự sát. Nếu như con đoán không nhầm hồ sơ kia chắc là hồ sơ tuyệt mật."

Viện trưởng Tuyên nhìn vẻ mặt ngưng cứng lại của anh, nhíu nhíu mày, nhấc máy lên...

Chỉ trong chốc lát, một cán sự của bên cục công an mang hồ sơ tới.

Hồ sơ không dày, chỉ có vài tờ, đơn giản là khái quát lai lịch, cuộc đời, từ khi sinh ra đến lúc chết đi. Vấn đề tống tiền hai trăm vạn, những cuộc gọi trước lúc chết, cả việc bố trí tài sản và cuộc nói chuyện của Trì Tiểu Ảnh cũng được lưu bên trong.

Anh ta có cho Trì Tiểu Ảnh một căn nhà nhưng cô từ chối, bởi vì đó thuốc tài sản riêng nên đã bị vợ của Bách Viễn đấu giá thu về. Trong bản ghi chép có một hàng chữ, Tuyên Tiêu nhìn một lần rồi lại một lần.

"Đây chẳng qua là anh ấy đang tưởng tượng tròn một giấc mộng mà thôi." Trì Tiểu Ảnh đã nói như vậy.

"Xem xong rồi?" Viện trưởng Tiêu nhìn Tuyên Tiêu khép hồ sơ lại, dáng vẻ nghiêm túc, trả lại hồ sơ cho đồng chí công an, lịch sự nói cảm ơn.

"Vâng." Tuyên Tiêu gật đầu, ngồi không nhúc nhích.

Vị đồng chí công an kia nói lời tạm biệt rồi ra về.

"Có phát hiện ra điều gì không?" Viện trưởng Tuyên hỏi.

Tuyên Tiêu ổn định tinh thần: "Con phát hiện ra bản thân mình là một tên khốn tội ác tày trời."

Viện Trưởng Tuyên ngạc nhiên nhìn anh, đột nhiên phát hiện con người vốn kiêu ngạo, lạnh lùng, rất ít khi biểu lộ tình cảm nam nữ, trong mắt đang ầng ậc nước. Tuy rằng rất cực chớp mắt, ép dòng lệ không ứa ra nhưng không được.

"Con sao vậy, Tuyên Tiêu."

"Bố, con đã sai rất nhiều, con... con vĩnh viễn mất đi Tiểu Ảnh rồi."

Lần thứ hai gọi tên Tiểu Ảnh , hai chữ này khiến lòng anh như thắt lại, đau đến không thể dằn xuống được.

"Con đã làm ra rất nhiều chuyện ngu xuẩn không thể tha thứ được, cô ấy luôn luôn bao dung con, cho con cơ hội, vậy mà con hết lần này tới lần khác chỉ khiến cô ấy tổn thương. Bây giờ nhất định cô ấy sẽ không bao giờ cho con cơ hội nào nữa."

Viện trưởng Tuyên không nói bất cứ lời lẽ an ủi nào, là một người đàn ông đã trưởng thành, làm chuyện sai lầm thì nhất định phải tự gánh lấy hậu quả.

Anh mơ mơ hồ hồ ra khỏi cửa tòa án, ngơ ngác ngồi trong xe hồi lâu, hạ xuống nửa cửa kính xe cho gió đêm lùa vào. Mãi đến khi từng ngọn đèn

đường sáng lên anh mới ngồi thẳng lại lưng.

Anh lấy di động ra nhấp vào số máy của Trì Tiểu Ảnh, có điều anh không phải muốn cầu xin sự tha thứ của cô, mà chỉ muốn nghe một chút thanh âm của cô, rồi nói với cô lời xin lỗi.

"Số máy quý khách vừa gọi đã ngưng sử dụng..." đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ dịu dàng ngọt ngào.

Anh hoảng hốt, vội váng lái xe đến tiểu khu mà Trì Tiểu Ảnh ở, lầu sáu đèn sáng rõ, anh thở phào nhẹ nhõm, si ngốc nhìn ánh đèn, tới tận hơn mười giờ tối, đèn kia đã tắt nhưng anh vẫn chưa đi.

Sáng hôm sau, mọi người đều từ cầu thang đi ra, anh căng mắt tìm kiếm, đến mười giờ, Trì Tiểu Ảnh vẫn chưa xuống. anh sốt ruột xuống xe, thấy một bà lão đi tới liền tiến đến hỏi, "Bác, xin hỏi người phụ nữ ở lầu sáu kia khi nào mới xuống tới?"

"Lầu sáu? Không đúng, lầu sáu không phải là một chàng trai à? Có vị tiểu thư nào đâu?" Bà lão chớp mắt nói giọng khá buồn bực.

"Tóc ngắn đến đây, dáng người khá gầy, đôi mắt rất lớn." Tuyên Tiêu miêu tả.

Bà lão lúc này mới nhớ ra, "À, là cô gái ấy, nhưng đã rời đi rồi."

Tuyên Tiêu sững người tại chỗ.

Chưa nói đến thế giới rộng lớn, nay cả trong thành phố Tân Giang nho nhỏ này thôi mà anh đã mất hết tin tức của cô rồi.

Một loại cảm xúc kinh khủng không tên từ bàn chân chậm chạp lan ra khắp cơ thể anh.

Chương 64: Tử chiến đến cùng (IV)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Sau khi Hạ Tú Phân qua khỏi thời kỳ nguy hiểm, liền được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng VIP, đây là do Tần Lãng khăng khăng quyết định.

Bởi vì phòng bệnh VIP có hai chiếc giường, nên ban đêm Tiểu Ảnh có thể chợp mắt một lúc.

Trì Tiểu Ảnh vốn đã gầy, lại thêm trải qua mấy ngày vừa rồi, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay của cô trông càng thêm tiều tụy.

Hạ Tú Phân truyền sáu chai dịch một ngày, Tần Lãng cân nhắc đến thân thể suy yếu của bà nên dặn dò y tá để dịch chảy chậm lại, bình thường đến tận đều đến tận xế chiều mới xong.

Trì Tiểu Ảnh gần như là không hề rời khỏi giường bệnh của Hạ Tú Phân nửa bước, đôi mắt cô vẫn luôn chăm chú nhìn vào chất lỏng trong ống truyền đang nhỏ từng giọt, từng giọt rồi lại từng giọt. Chất lỏng màu trắng, trong suốt, lưu thông khắp cơ thể rồi trở thành nước tiểu sau đó được lưu trữ trong túi đựng nước tiểu.

Túi nước tiểu căng phồng lên vì đã đầy, dường như trong chốc lát sẽ bung toạc ra, Trì Tiểu Ảnh nhanh chóng tiến đến rút nắp của bình nước tiểu ra sau đó từng tiếng rào rào chảy vào.

Trong những vấn đề này, Trì Tiểu Ảnh không nhờ đến nhân viên chăm sóc mà tự mình làm hết.

Bất cứ lúc nào nhìn thấy cô làm những điều này, Hạ Tú Phân đều sẽ rơi lệ, đau khổ mà quay sang chỗ khác, nước mắt nhanh chóng thấm ướt một mảng gối.

Hạ Tú Phân thường hay viết vào lòng bàn tay Trì Tiểu Ảnh một câu: "Mẹ làm liên lụy tới con rồi."

"Mẹ." Trì Tiểu Ảnh làm nũng sau đó cầm chiếc lược nhỏ giúp Hạ Tú Phân chải lại tóc: "Con sinh ra không phải là để sau này chăm sóc mẹ hay sao? Đây đều là điều mà con phải làm. Mẹ à, con có một gia đình, có người bị thương, có người quan tâm chăm sóc, thật tốt biết bao! Cho dù mẹ có làm liên lụy tới con, thì đó cũng là liên lụy ngọt ngào nhất."

Nước mắt của Hạ Tú Phân càng rơi nhiều hơn.

Sau khi chai truyền dịch hết sạch hoàn toàn. Tiểu Ảnh giúp Hạ Tú Phân rửa mặt, lau tay rồi ăn cơm tối. Ăn cơm tối xong cô giúp Hạ Tú Phân lau người, thay quần áo sạch sẽ.

Hạ Tú Phân lúc trước từng làm việc tại nhà máy, khung xương vốn đã to, sau khi về hưu bà lại béo lên rất nhiều, khi Tiểu Ảnh giúp bà đứng dậy đã tốn không ít sức, mồ hôi nhễ nhại, phải mất nửa ngày để thở.

Hạ Tú Phân không thể tự sức mình đứng lên được nên điều đó khiến cho mặt bà nhanh chóng nóng bừng lên

Phải làm liên tục mấy ngày, Trì Tiểu Ảnh cảm thấy có hơi quá sức, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng.

Hôm nay, Trì Tiểu Ảnh tới phòng đựng nước nóng để lấy nước, vừa mới quay về, trông thấy Tần Lãng đẩy cửa bước vào. Hiện tại, ngoại trừ lúc làm phẫu thuật, thì cách một khoảng thời gian anh mới xuất hiện, thường là xuất hiện vào buổi tối rồi đến đêm mới rời đi.

"Anh đến rồi."

Anh bước đến bên cạnh giường, giơ tay xắn tay áo lên cao, hai cánh tay thon dài cẩn thận nâng eo Hạ Tú Phân lên.

"Đem khăn mặt đưa cho anh." Anh hướng tới Trì Tiểu Ảnh nói.

Trì Tiểu Ảnh ngây ngốc, Hạ Tú Phân cũng sửng sốt.

Hạ Tú Phân trước ánh mắt của cô, ra sức lắc đầu.

"Bác gái, trong mắt bác sĩ, không có sự khác biệt về giới tính, hơn nữa người nhà của Tiểu Ảnh sớm muộn cũng là người nhà của cháu, bác không cần khách khí đâu." Anh cười khẽ, nhưng cánh tay vẫn giữ nguyên vị trí.

Hạ Tú Phân nhất thời bị lời nói của anh dọa cho sợ hãi.

"Vẫn là để em... thì tốt hơn." Trì Tiểu Ảnh nói, trong giọng nói của cô mang theo chút ấm áp, mặc dù cô cũng bị sốc bởi lời nói của anh.

Thế nhưng đúng lúc này, người thân của cô thực sự coi cô và mẹ cô như "yêu quái", chỉ có Tần Lãng tình nguyện trở thành người yêu của cô.

Thật buồn cười, phải không?

"Em đưa cho anh một cái khăn mặt đã vắt là được." Tần Lãng nhận lấy khăn tay từ tay cô, giúp Hạ Tú Phân điều chỉnh tư thế, liền nhìn thấy một mảng sưng đỏ trên đùi của bà, long mày không khỏi nhíu chặt lại. Động tác tay của anh hết sức nhẹ nhàng, hàng lông mi dày của anh khẽ rủ xuống. Thời điểm này, Trì Tiểu Ảnh chợt cảm thấy cuộc sống này, bất luận anh ấy bao nhiêu tuổi, anh ấy đến từ đâu, bất kể anh ấy đã gặp gỡ những ai, thì khoảnh khắc này cô không thể nào quên được.

Trong lòng rung động nhất thời không tìm được lời nào để diễn tả, có một người như vậy, chỉ cần vừa nhìn thấy, trái tim của cổ bình ổn ngay lập tức, ngoại trừ bố mẹ, có người khiến cô yên tâm mà ỷ lại như vậy.

Một nơi sâu thẳm trong trái tim của Trì Tiểu Ảnh, có một cánh cửa đóng chặt, kim cũng không thể lọt qua, nước càng không thể tràn vào, vậy mà lúc này đây, cánh cửa đó đã được gỡ bỏ bởi một làn gió ấm thổi tới.

Hai người thay phiên nhau làm việc, căn phòng bỗng chốc trở nên hết sức yên tĩnh, lau xong toàn bộ cơ thể, Trì Tiểu Ảnh giúp mẹ thay quần áo, cả hai người đều toát không ít mồ hôi, Tần Lãng để giường bệnh về vị trí ban đầu, nhân lúc Trì Tiểu Ảnh đi ra ngoài rót nước, Hạ Tú Phân kéo tay áo Tần Lãng.

Tần Lãng nghe tiếng bước chân của Trì Tiểu Ảnh dần xa, nở nụ cười nắm lấy bàn tay của Hạ Tú Phân để vào trong lòng bàn tay mình, thuận tiện cho việc nói chuyện của bà: "Bác gái, cháu cũng có chuyện muốn nói."

Trì Tiểu Ảnh từ phòng lấy nước đi ra, trên cầu thang gặp được nhân viên kế toán vừa tan làm, hai người gật đầu với nhau. Trì Tiểu Ảnh nhớ ra cho tới ngày hôm nay, mẹ đã dành tám ngày chỉ ở trong bệnh viện này, không biết hai vạn kia còn dư lại bao nhiêu, cô dùng tay nhẩm tính phòng VIP này một buổi tối cũng phải đến mấy trăm, cô thầm hoảng sợ trong lòng, nhanh chóng đuổi theo nhân viên kế toán vừa rồi.

"Hôm qua không phải cô vừa nộp trước ba vạn đấy ư? Đủ để ở cho đến lúc ra viện đấy." Nhân viên kế toán chớp chớp mắt, "Thật ra số tiền kia cô không nộp trước cũng không có vấn đề gì, tất cả các chi phí của cô đều được bác sĩ Tần giải quyết."

"Đấy không phải là ba vạn mà bác sĩ Tần nộp trước hay sao?" Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc thốt lên.

"Hả? Có phải là cô mệt mỏi quá rồi không?" Người kế toán nhỏ nhún nhún vai.

"Hôm qua, tôi đã không đến phong tài chính, cô trông thấy tôi ư?"

"Hôm qua nhiều người nên tôi chỉ nghe được ai đó nói tên của mẹ cô ra chứ không kịp nhìn lên, nhưng không phải là cô, chắc là người thân của cô rồi."

Người kế toán nhỏ nói xong liền rời đi, để lại Trì Tiểu Ảnh bó tay cuốn chiếu

Người thân? Cậu cả? Dì hai? Không thể nào có khả năng này được, hai ngày nay, người thân trong nhà tới tới lui lui để xem Hạ Tú Phân, mỗi lần tới đều mang theo một cái gì đó, ngồi trong phòng bệnh một thời gian, trước khi rời đi sẽ luôn đề cập đến vấn đề cổ phiếu, yêu cầu cô về thị trấn để giải quyết việc này.

Mọi người đều nghĩ rằng cô có một phần tài sản sau khi ly hôn, nhưng bây giờ cô không có thời gian, hoặc cũng có thể cố tình giữ lấy làm của riêng mình.

Trì Tiểu Ảnh cười khổ, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, nếu như cô có thể dự liệu trước được mọi chuyện, chắc chắn cô sẽ không phải giả vờ thanh cao với Tuyên Tiêu, đem phần tài sản thuộc về cô kia bảo họ xin vui lòng nhận lấy cho.

Đời người không có nếu như.

Trì Tiểu Ảnh mang theo nỗi nghi hoặc quay về phòng bệnh, chứng kiến nụ cười đầu tiên của Hạ Tú Phân từ khi được đưa vào bệnh viên, bà "a, a" hai tiếng đưa tay hướng về phía Trì Tiểu Ảnh, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình, vuốt ve khuôn mặt của cô, sau ngước mắt lên nhìn Tần Lãng, ra hiệu cho Tần Lãng nắm lấy tay Trì Tiểu Ảnh.

Tần Lãng mỉm cười làm theo, đôi mắt sang dịu dàng như nước.

Hạ Tú Phân nhắm mặt lại, cười đến mức nước miếng lướt qua khóe miệng.

"Bác gái, cho con mượn Tiểu Ảnh một lúc nhé, y tá sẽ qua đây với bác." Tần Lãng nói.

Hạ Tú Phân gật đầu, thẳng hướng cửa phất tay.

"Anh cùng mẹ đã nói những gì mà trông mẹ lại vui như vậy?" Hai người ra khỏi phòng bệnh, Tần Lãng nắm tay cô đi tới phòng khám chuyên gia, trên đường đi gặp một nhóm y tá đang trực bạn, gặp bọn họ nhưng anh cũng không buông tay.

"Anh cùng bác gái nói chuyện, muốn đưa bác đến Viện điều dưỡng Trung Y trị liệu, bác đã đồng ý."

"Nhưng em còn chưa có đồng ý." Trì Tiểu Ảnh dừng bước.

"Người bệnh là bác gái, bác gái đã quyết định, em còn không đồng ý cái gì hả?" Tần Lãng cưng chiều vuốt nhẹ mồ hôi nơi chóp mũi cô, mở cửa phòng rồi trực tiếp dẫn cô vào trong phòng tắm, "Trước hết em hãy tắm ở đây đi, anh ra ngoài mua cơm tối, lát nữa sẽ nói chuyện với em."

Không để cho cô trả lời, anh mỉm cười rồi đóng cửa lại.

Cô dựa người vào khung cửa thủy tinh của phòng tắm. thần sắc hoảng hốt, trong lòng dường như đang có Thiên Nhân giao chiến.

Sau khi Hạ Tú Phân ra viện, có vẻ như cô không thể chuyển vào ở căn hộ của Ninh Bối Bối được mà phải thuê một căn nhà khác, đây lại là một khoản chi phí! Hạ Tú Phân cần có người đi theo, chăm sóc, người làm

bình thường vẫn không thể đảm nhiệm được vì tuổi trẻ khỏe mạnh, mức lương cũng không được quá thấp. Hầy, đều là tiền!

Nếu như đi đến Viện điều dưỡng ấy, tiền thuê nhà cùng tiền thuê người làm sẽ được miễn đi, nhưng viện phí ở đó sẽ rất cao.

Hạ Tú Phân có thể nhận được sự chăm sóc tốt nhất, điều đó cũng khiến cô yên tâm phần nào, nói không chừng kỳ tích sẽ xảy ra.

Có vẻ như đi đến Viện điều dưỡng là đúng đắn nhất.

Cô có thể nhận ra được Tần Lãng và Hạ Tú Phân không chỉ nói riêng vấn đề Viện điều dưỡng mà chắc chắn còn nói gì khác.

Lần này bắt đầu một mối quan hệ mới, được không?

Cởi bỏ bộ quần áo ẩm ướt, nước ấm từ vòi hoa sen bên trong phun xuống, Trì Tiểu Ảnh chậm rãi thở dài, lúc này mới cảm nhận được từng xương cốt trong cơ thể đang kêu gào vì mệt mỏi.

Mấy ngày nay, cô đều căng thẳng, không dám thư giãn chút nào. Đến hôm nay, khi tình hình của Hạ Tú Phân đã ổn định, cô mới dám thở mạnh một hơi.

Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, đang lau tóc thì Tần Lãng trở về, trên tay là hộp đựng cơm.

"Đi ra ngoài ăn quá mất thời gian, ngay tại đây tùy tiện ăn một ít. Để anh lau tóc cho, em qua bên này ăn trước đã." Tần Lãng nhẹ giọng nói, kéo cô ngồi xuống ghế.

Cô vừa ngồi xuống, cảm giác mỏi mệt cũng nổi lên, cơn đói cũng đã biểu hiện ra bên ngoài.

Tần Lãng đã mua thịt cá viên, cá hấp, sườn heo hấp, súp trứng rau chân vịt, có màu xanh, có màu đỏ và màu xanh lá cây, hương vị đều đủ cả. Trì Tiểu Ảnh nhìn một lượt không khỏi nuốt nước miếng. Mặc kệ sĩ diện là cái gì, cầm đũa lên bắt đầu tiêu diệt.

Tần Lãng nhẹ nhàng lau tóc cho cô, rồi cuộn gọn lại trong chiếc khăn sạch, để tóc ướt không chạm vào quần áo cô, rồi anh mới ngồi xuống ăn cơm.

"Tiểu Ảnh, hai ngày sau chuẩn bị để bác gái ra viện đến Bắc Kinh."

"Đến Bắc Kinh?" Trì Tiểu Ảnh suýt chút nữa thì chết nghẹn.

Tần Lãng rót cho cô một chén trà nóng: "Đó là Viện điều dưỡng tại Bắc Kinh."

"Xa như vậy sao? Vậy là em không thể thường xuyên gặp mẹ sao?" Từ Tân Giang tới Bắc Kinh, cách một quãng đường rất xa, đi máy bay mất một tiếng rưỡi mới đến nơi.

Tần Lãng nói: "Ai nói vậy, chúng ta cùng quay trở lại Bắc Kinh không phải là có thể thường xuyên gặp rồi sao? Tiểu Ảnh, anh đã nhờ một người giúp em chuyển công việc đến Bắc Kinh, thời hạn của anh ở Tân Giang cũng không còn mấy tháng nữa. em vẫn muốn tiếp tục làm thư ký hay thiết kế kỹ thuật?"

Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc nhìn anh, "Vì sao phải đi Bắc Kinh?"

"Viện điều dưỡng Bắc Kinh là một nơi tốt nhất trong nước, Tiểu Ảnh, anh không muốn hù dọa em, nhưng nếu có kỳ tích thì ít nhất cũng phải mấy năm sau cơ thể của bác gái mới có ý thức nhưng muốn hồi phục hoàn toàn như trước là không thể. Còn nếu không có kỳ tích, bác gái sẽ phải ở trong bệnh viện cả đời. Chẳng lẽ em không muốn bên cạnh bác gái sao? Mỗi khi tan làm có thể tới thăm bác. Ngày nghỉ có thể ở lại mấy ngày."

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu xuống nhưng cô phải thừa nhận rằng Tần Lãng vì cô mà suy nghĩ rất chu đáo, vừa vặn căn nhà ở thị trấn cũng muốn bán đi rồi. Cái gọi là nhà, vốn dĩ là nơi có những người thân yêu, mẹ ở đâu, nhà ở đấy, Tân Giang không có chút gì khiến cô lưu luyến cả.

Chỉ là trong lòng cô chua xót như bầu trời trong mùa mưa, chỉ khẽ chạm nhẹ là mưa bắt đầu rả rich.

"Tần Lãng, cảm ơn anh."

Tần Lãng cong cong khoe miệng: "Sáng ngày mai anh không phải phẫu thuật, anh sẽ tới chăm sóc bác gái, em tới đơn vị mang lý do này đến sắp xếp lại công việc, thuận tiện kéo dài ngày nghỉ, trước tiên đưa bác gái đến Viện điều dưỡng, chờ thời hạn của anh kết thúc có lẽ công việc của

em cũng được chuyển đi rồi, khi đó chúng ta sẽ cùng nhau quay trở lại Bắc Kinh. Những chuyện trong nhà hãy để sau khi chúng từ Viện điều dưỡng trở về rồi giải quyết, Tiểu Ảnh, em không cần phải lo nghĩ gì cả, tất cả giao cho anh xử lý."

"Cái đó....Đấy không phải là một con số nhỏ." Mặc kệ cô ấy có phản đối thế nào, Tần Lãng đã từng bước một vì cô sẽ giải quyết ổn thỏa.

Cô đã rất mệt mỏi rồi, thể xác, tâm lý, và cô muốn có một bờ vai để dựa vào.

Cô không có dũng khí từ chối Tần Lãng, mà cũng chẳng còn sức lực để từ chối nữa.

"Cho dù con số có lớn tới đâu, anh đều có thể."

Tần Lãng nhìn cô cười, dỗ dành cô ăn thêm một chút.

Bệnh của mẹ cùng với món nợ cực lớn, giống như chín ngọn núi lớn chèn ép lên cô khiến cô sứt đầu mẻ trán, Tần Lãng bước đến, đem tất cả mọi chuyện giải quyết ổn thỏa.

Không, không chỉ có vậy. mà còn nhiều hơn thế, khi anh giúp cô gọi món bánh trôi ở quán ăn Nhật Bản, hay vì cô mang thai ngoài tử cung mà truyền máu cho cô, giúp cô trở về khi đèn đường bị hỏng vào ban đêm. Anh đã mở vòng tay mình dành cho cô, nhưng cô lại không muốn đối mặt với nó.

Có người khiến mình có thể ỷ lại cảm giác thật là tốt.

Trong cuộc sống, thỉnh thoảng có người đi qua, có người nhất định sẽ dừng lại, có người lại nhất định sẽ rời xa, ý cô muốn nói, ông trời đã nắm giữ tất cả.

Khi cô tuyệt vọng nhất, người xuất hiện luôn là Tần Lãng, còn người khác thì luôn vắng mặt.

Tình yêu rất đẹp, rực rỡ như những ngôi sao, tên gọi giống như một ngọn lửa, nhẹ nhàng như dòng suối, như khói mây.

Cô đã từng rất khao khát với tình yêu, nhưng giờ đây cô chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên. Trái tim của cô đã bình lặng rồi.

"Tần Lãng, nếu như không có anh, em nên làm gì bây giờ?" Cô đã gỡ bỏ lớp phòng bị trong trái tim, hoàn toàn lộ ra sự bất lực của mình.

"Đồ ngốc, em làm sao mà lại không có anh chứ, chẳng phải anh luôn bên cạnh em sao." Tần Lãng nắm lấy tay cô, trong bóng tối, tản bộ hướng về phía các phòng bệnh rộng lớn.

Bàn tay của anh thon dài nhưng mạnh mẽ, thoáng có chút hơi lạnh, nhưng nắm lâu sẽ rất ấm.

"Tiểu Ảnh, làm công việc yêu thích, mọi người sẽ rất hạnh phúc. Nếu như thành công từ những việc không muốn làm, thì đó là hạnh phúc ư?" Bước đến trước phòng bệnh, anh đặt tay lên vai cô hỏi.

Cô bỗng đỏ mặt lên, "Anh...nhìn thấy rồi sao?" Trước đây mấy hôm, sau khi đợi mẹ ngủ cô lén lút mở máy tính lên viết bản thảo, cũng chẳng có tâm tình để viết, nhưng lại khao khát muốn có số tiền nhuận bút.

Trong đầu cô xuất hiện chỉ một chữ: "Tiền! Tiền! Tiền!"

"Tối nay ngoan ngoãn ngủ, đừng thức khuya nữa, anh sẽ đau lòng, cả bác gái cũng sẽ đau lòng."

"Mẹ biết rồi ư?"

Tần Lãng vô cùng thân mật nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cô, "Bác gái ban ngày ngủ nhiều như vậy, ban đêm bình thường đều tỉnh giấc. Thấy em khổ cực như vậy, trong lòng không hề dễ chịu. Đừng làm chuyện điên rồ nữa. Sức khỏe của em so với tiền còn quan trọng hơn gấp trăm nghìn lần."

Cổ họng cô như nghẹn lại, nghiêng người về phía trước, tựa đầu vào vai anh, "Em nghe lời anh." Thanh âm run run.

Tần Lãng nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, khuôn mặt điển trai bỗng chốc trở nên cực kỳ vui vẻ.

Nhạc chuông nghe có chút lỗi thời từ điện thoại của Tiểu Ảnh đột nhiên vang lên, cô rời khỏi bả vai anh, lấy ra nhìn vào dãy số, là cậu cả.

Không phải là lại gọi đòi tiền đấy chứ!

"Cậu cả, dạ, hôm nay mẹ rất tốt, hai ngày nữa là có thể ra viện. Cái gì? Nhà có người mua rồi, nhanh vậy sao?" Trì Tiểu Ảnh ngày hôm qua quay trở về thị trấn để ủy thác cho cậu cả ngôi nhà đem ra bán, mới có một ngày mà đã có hồi đáp nhanh như vậy.

"Là thế này, trường học ở thị trấn ta năm trước tỉ lệ lên lớp rất cao, có rất nhiều gia đình nơi khác muốn cho con cái chuyển về đây. Nhà của con lại cách trường khá gần, nhà ở đang best-seller đây này!" Thanh âm cậu cả rất hưng phấn.

"Người ta... trả giá thế nào?"

"Sáu mươi vạn."

Trì Tiểu Ảnh trợn trừng hai con mắt.

Cái đó... Ngôi nhà đã được hai mươi năm, rộng tám mươi mét vuông.

Ngôi nhà ở một thị trấn nhỏ bán được sáu mươi vạn?

Cô không nghe lầm chứ!

Chương 65: Tử chiến đến cùng (V)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Trì Tiểu Ảnh không dám xác định tính chân thực của thông tin này, sợ cậu nghe lầm, lại sợ cậu không tính sai, cứ như vậy mà bỏ lỡ một khách hàng lớn thì thật không ổn, ngày thứ hai vừa rạng sáng cô đã trở về thị trấn. Tần Lãng muốn lái xe đưa cô đi, nhưng cô nói không cần, có Tần Lãng ở lại trong bệnh viện, cô mới yên tâm.

"Tiểu Ảnh, dù sao đó cũng là ngôi nhà em sống từ nhỏ đến giờ, không nhất thiết phải bán đi." Tần Lãng đành tiễn cô tới ga tàu, có chút không đành lòng nắm chặt lấy tay cô.

"Không, nếu có thể tiết kiệm được thì nên tiết kiệm một chút." Trì Tiểu Ảnh kiên quyết nói.

"Tiền có thể từ từ kiếm lại, nhưng đây là bán một ngôi nhà, thậm chí những kỷ niệm cũng không giữ lại hay sao? Tiểu Ảnh, có phải em vẫn còn đang nghĩ sẽ tạm thiếu nợ anh không?"

Trì Tiểu Ảnh bị anh hỏi đến á khẩu không trả lời được, im lặng được nửa ngày cô khẽ thở dài: "Tần Lãng, dùng một từ thiếu nợ kia để biểu thị lời nói trong lòng, quá nông cạn rồi, em ngay cả một câu cảm ơn với anh cũng nói không nên lời, cho nên cái gì em cũng không nói, em hiểu tâm ý của anh, em chấp nhận nó. Nhưng dù sao cũng hãy để cho em tự quyết định, kỷ niệm không có mà cũng chưa từng có, quan trọng vẫn là... sau này."

Tần Lãng dừng xe lại ở ven đường, xúc động mà kéo cô vào trong lòng, đặt một nụ hôn ấm áp vào má của cô: "Tiểu Ảnh, đây là lần đầu tiên em cho anh một câu trả lời thuyết phục. Đúng vậy, chúng ta quan trọng là... sau này."

Anh ấy nói chúng ta mà không phải là em và anh, Trì Tiểu Ảnh cúi thấp đầu xuống, che đi những giọt nước mắt.

Chúng ta, là chỉ một cộng đồng không thể tách rời, mà em và anh, là hai cá thể độc lập.

Từ nay về sau, cô muốn tất cả những vui buồn hờn giận, yêu hận từng có trước đây đem tất cả những thứ đó phong kín lại vào một góc sâu nhất trong lòng, dùng một trái tim hoàn toàn mới, toàn bộ thể xác lẫn tinh thần mà tiếp nhận Tần Lãng.

Không liên quan đến lòng biết ơn, cũng không liên quan đến tình yêu.

Loại tình cảm này tên là gì, cô cũng không biết rõ, nhưng lại khiến cô buông lỏng, rất thoải mái dễ chịu, cô ở trước mặt Tần Lãng không hề kiêng dè điều gì cả, mà bộc lộ hết thảy nhược điểm của chính mình, cô biến mình thành một đứa trẻ, trốn dưới đôi cánh của Tần Lãng, vô lo vô nghĩ. Tần Lãng giống như bọt biển nhạy cảm hút cô vào, mặc kệ những nỗi buồn cùng dằn vặt. Cô tin tưởng anh đối với cô có một loại chân thành tha thiết cùng lâu dài, vĩnh viễn không vứt bỏ trách nhiệm, lòng tận tâm không thể phá bỏ.

Gả cho người yêu mình so với gả cho người mình yêu hạnh phúc hơn rất nhiều, đây chính là chân lý.

"Tần Lãng, nếu như em vĩnh viễn không cho anh câu trả lời, chẳng phải là anh đã uổng công làm vì em nhiều điều như vậy sao?" Tâm tình vừa buông lòng, Trì Tiểu Ảnh tùy ý nói.

"Ngay từ ban đầu là anh tự nguyện, không phải tính toán." Tần Lãng nói.

Trì Tiểu Ảnh dí dỏm liếc mắt nhìn anh, "Người nói không tính toán lại chính là có tính toán lớn nhất."

Tần Lãng nhàn nhã nghiêng nghiêng khóe miệng, trong ánh mắt tràn đầy sự vui vẻ, đem chiếc túi để vào trong tay cô, "Điện thoại bất cứ lúc nào cũng có thể dùng, có chuyện gì gọi điện ngay cho anh, không thành công cũng không sao, tiền thật sự không thành vấn đề. Hôm nay anh đến sân bay thương lượng với hàng hàng không, tranh thủ đến khoang hạng nhất đổi một chỗ ngồi, thay bằng cáng cứu thương, sau khi xuống máy bay, viện điều dưỡng sẽ tới sân bay đón chúng ta."

"Được." Trì Tiểu Ảnh xuống xe, đi vòng qua bên cửa sổ chỗ lái xe, Tần Lãng thò đầu ra bên ngoài, nghĩ cô còn chuyện gì chưa nói.

Khuôn mặt cô đột nhiên đỏ bừng, mím môi thật chặt, con mắt đảo đảo mấy vòng, bỗng dưng ngẩng đầu lên, đặt một nụ hôn thật nhanh xuống môi của anh, sau đó nghiêng đầu qua một bên chạy một mạch vào ga tàu không quay đầu lại.

Tần Lãng đầu tiên chấn động một cái, đợi đến lúc hiểu mọi chuyện vừa xảy ra, nụ cười trên môi đã lan rộng đến tận mang tai.

Cậu cả đến tận nơi đón Tiểu Ảnh, vẻ mặt lo lắng mấy ngày trước đã tan biến hết, tỏ ra đặc biệt hiền lành, quan tâm hỏi Tiểu Ảnh có ăn điểm tâm hay không, trên đường nói không ít, còn chạy đến quán nước mía ven đường mua nước mía cho Tiểu Ảnh giải khát.

"Cậu cả, chuyện này có phải là thật không vậy?" Trì Tiểu Ảnh cùng cậu cả đi một hồi, vẫn không tin được mà lại hỏi.

"Đương nhiên, người ta là ông chủ đang đợi con đấy. Chính xác là làm công trình, người Sơn Đông, họ Đan, con trai vào năm thứ hai thành tích không được tốt, hai năm nay đều ở Tân Giang, suy nghĩ để con ở bên cạnh quản giáo sẽ tốt hơn, nên sẽ đưa con đến học ở chỗ chúng ta. Ông chủ Đan đem thỏa thuận mua bán nhà cũng dự tính tốt lắm, tiền chuyển nhượng cũng là ông ấy xuất ra." Cậu cả nói mà nước bọt bay toán loạn, nghe cũng không phải là giả.

"Ông ta có nói giao tiền như thế nào không? Trả hết hay trả theo từng kỳ?"

"Người ta là ông chủ, không để ý đến món tiền nhỏ, tiền lẻ đó, tiền mặt duy nhất một lần trả hết."

Trì Tiểu Ảnh gấp rút quay đầu đi chỗ khác, sợ miệng mình há quá lớn sẽ làm cậu cả sợ.

Cậu cả lại nói tiếp mấy câu, sợ cô bị hù dọa mà thay đổi quay về.

"Sáu mươi vạn này cũng không ít, có thể trả cho những cô bác kia, bọn họ cũng không cần tiền lãi, có thể cầm được tiền vốn là đã không tệ rồi, trước kia đồ trong nhà của con dọn đi đã được mang trở lại hết rồi. Về phần cậu với mấy dì, cậu hai, nhà bà ngoại là một trăm vạn, bây giờ con đang gặp khó khăn, người trong nhà cũng không gấp, con chừng nào có tiền lúc đó trả cũng được, không nên để ở trong lòng."

Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu lên, trời xanh, mây trắng, ánh nắng rực rỡ, lại nhìn khắp bốn phía, đường đi, cửa hàng, người đi đường, thật sự không phải đang nằm mơ!

Cô khẽ nuốt một ngụm nước bọt, "Cậu cả, cái này...Lời vừa rồi là suy nghĩ của mình cậu sao?"

Cậu cả hào sảng mà vung tay lên, "Không phải, mấy người chúng ta đã thương lượng qua, quyết định như vậy. Mẹ con tê liệt nằm tại giường, tiền thuốc thang không biết phải tốn mất bao nhiêu, con ngay cả nhà cũng mang ra bán, chúng ta sao có thể đem người đang lâm vào chỗ chết ra mà chèn ép chứ."

Trì Tiểu Ảnh viền mắt không khỏi ửng đỏ, tuy Tần Lãng nói không để ý số tiền này, nhưng có thể không tốn, trong lòng cô cũng dễ chịu phần nào.

"Cậu cả, cảm ơn cậu, con sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không lâu đâu, là có thể đem trả số tiền đã nợ mọi người."

Cậu cả vui vẻ bật cười: "Không gấp, không gấp, à, tới rồi."

Đang nói chuyện, hai người đã đi tới trước cửa nhà ở của giáo viên, mấy dì cũng các cậu, bà ngoại chống gậy cũng tới, đứng giữa đám người là một người với làn da sậm, là người đàn ông cường tráng, vừa mở miệng, chính là giọng nói đặc sệt người phương Bắc, Trì Tiểu Ảnh đoán người đó chính là ông chủ Đan.

Hầu như là không có bất cứ điểm gì khác thường, Trì Tiểu Ảnh cùng ông chủ Đan rất nhanh đã ký kết thỏa thuận, ông chủ Đan tiền nhiều như nước, ngay trước mặt mọi người, sáu mươi vạn tiền mặt giống như ngọn núi nhỏ chất đầy trên bàn, để cho Trì Tiểu Ảnh kiểm kê,, nhưng ông ta có một điều kiện, ngoại trừ quần áo của Hạ Tú Phân có thể mang đi, còn lại tất cả những thứ khác trong nhà đều phải để lại.

Ông ta nói sợ phiền, không muốn thêm cái này thêm cái kia nên để như vậy.

Trì Tiểu Ảnh không có ý kiến, cũng không kiểm kê chỗ tiền trước mặt, trực tiếp tại chỗ trả nợ.

Hạ Tú Phân coi như tâm tư tỉ mỉ, thay người khác đầu tư cổ phiếu thu tiền đều ghi rõ vào sổ sách, tiền cùng khoản thu ngày tháng đều ghi nhớ vô cùng rõ rang.

Nghe nói nhà họ Trì bán được nhà, các cô các bác kia chen chúc đến lấy, lúc lấy tiền, ánh mắt né tránh, không một ai dám thẳng mặt nhìn vào mắt Trì Tiểu Ảnh.

Khoản tiền giống như ngọn núi nhỏ giờ đây đã vơi đi một góc, sau đó thiếu đi ngọn núi, cuối cùng san thành bình địa, để lộ ra mặt bàn trơn bóng.

Trì Tiểu Ảnh đã đặt căn cước của mẹ cùng bất động sản và đất đai giao cho cậu cả, do cậu và ông chủ Đan cùng tới công ty bất động sản tiến hành thủ tục sang tên, đây không phải là việc có thể làm xong ngay trong ngày hôm nay, phải từ từ.

Người trong phong chen lấn nhau dần dần rời đi, Trì Tiểu Ảnh đem toàn bộ chìa khóa để lên trên mặt bàn, trước lúc ra tới cửa, cố nhìn mọi người rồi nói, muốn một mình ở trong đây một lát.

Cô từ lúc lên tám tuổi đã chuyển đến ở trong căn nhà này, từ phòng trệt lên tới các phòng, phòng tắm, toilet, cô còn có một phòng nhỏ của riêng mình, cô đã hưng phấn mấy đêm liền không chợp được mắt.

Cô ở đây, học xong tiểu học, trung học, từ bé cho đến lúc lấy chồng, rất nhiều điều đột nhiên nhớ lại, giống như thủy triều cứ thế dâng lên.

Cô nhắm mắt lại, loáng thoáng nhớ lại hình ảnh bố đang chấm điểm bài tập, mẹ nấu cơm trong phòng bếp, cô ở trong căn phòng nhỏ của mình làm việc, mỗi ngày đều tái hiện những hình ảnh đó, nhưng cho dù thế nào cũng không thấy chán ghét.

Tần Lãng nói tiền có thể từ từ kiếm lại, nhưng kỷ niệm lại không có chỗ để lưu giữ, lời này đột nhiên chạm đến đáy lòng cô. Nếu không phải bất đắc dĩ, không nói đến sáu mươi vạn, cho dù là sáu trăm vạn, cô cũng sẽ không nỡ đem căn nhà này bán đi.

Đây là nhà của cô, là nơi sưởi ấm đáy lòng cô, là nơi để lúc cô mệt mỏi có thể quay về.

Hiện tại đã không phải vậy nữa.

Trì Tiểu Ảnh che miệng, mặc kệ nước mắt đang không ngừng tuôn rơi.

Cho dù cô đã rửa mặt bằng nước lạnh, thì lúc xuống dưới, Trì Tiểu Ảnh cũng không thể che dấu được đôi mắt đã sưng mọng.

Tần Lãng gọi điện thoại tới hỏi tình hình cụ thể thế nào rồi, cô nói rất thuận lợi, chuẩn bị ngồi xe quay trở lại Tân Giang. Tần Lãng nói bên phía anh cũng rất thuận lợi, bác gái cũng rất tốt, anh lái xe tới sông Giang đợi cô.

Một mặt hỏi tình hình cậu cả, mặt khác hỏi han cô ân cần, không ai để ý đến chuyện của cổ phiếu, điều này rót vào trong lòng lạnh giá của Trì Tiểu Ảnh một chút ấm áp.

Trì Tiểu Ảnh không nhịn được liền suy nghĩ, có phải hay không từ giờ trở đi, toàn bộ những điều xui xẻo sẽ dừng lại.

Vẫn là cậu cả tiễn cô đến ga tàu, cô chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, thời tiết ấm áp, hóng gió một chút khiến não bộ trở nên dễ chịu hơn hẳn. Xe bắt đầu chạy, cô vẫy tay ý bảo cậu có thể trở về lại phát hiện cậu cả đang đi về hướng ngược lại tiến tới chiếc ô tô con, cúi gập lưng lại như con mèo cùng người trong xe đang nói chuyện.

Ánh mắt trời chiếu lên tấm kính phía trước chiếc xe, có chút phản quang nên cô không nhìn rõ được người ngồi trong đó.

Đợi tới khi tàu đi qua sông Giang, cô thấy chiếc xe kia cũng đã ở đi qua bên đường từ lúc nào. Cô tò mò quay đầu lại quan sát mấy lần, bả vai bị người ta nhẹ nhàng vỗ nhẹ một cái, mùi thuốc khử trùng len lỏi vào trong mũi, cô nở nụ cười.

"Không phải nói đợi ở sông Giang bên kia sao?" Cô cười hỏi.

Tần Lãng ôm lấy eo cô, "Đợi đến nỗi sốt ruột, vốn định lên ngắm quang cảnh xung quanh một chút, quay đi quay lại liền nhìn thấy em rồi."

"Anh rõ ràng không giống như người dễ sốt ruột?" Cô ngẩng đầu lên trêu ghẹo.

"Em xem, chắn hết đường của người ta rồi! Đi thôi, xe chủa chúng ta dừng ở phía trước." Tần Lãng nắm tay cô, lướt qua từng chiếc xe đi lên phía trước.

Cô vừa đi vừa kể cho anh nghe chuyện ngày hôm nay, sớm đã quên chiếc xe ở phía sau.

Cửa sổ trên xe từ từ hạ xuống, một đôi mắt đen lánh, âm thầm mà theo dõi hình bóng của bọn họ.

Chương 66: Tử chiến đến cùng (VI)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Hai ngày sau, Hạ Tú Phân ra viện, bay tới Bắc Kinh.

Viện điều dưỡng Thiên An nằm ở phía Đông của Bắc Kinh, do hiệp hội Trung Y cùng với tập đoàn y dược số một Đài Loan hùn vốn thành lập nhằm khôi phục chức vụ cơ quan điều trị, nơi này được đồn đại là trung tâm phục hồi trí nhớ có danh tiếng cực cao trong nước.

Trì Tiểu Ảnh cho ô tô tiến đến gần nhìn thoáng qua một cái liền thích nơi này, Hạ Tú Phân trong ánh mắt cũng có chút thích thú.

Viện điều dưỡng này là do một Vương gia thời nhà Thanh đến Sơn Trang nghỉ mát xây dựng lại, nhìn không giống gì là một trung tâm phục hồi, đúng hơn là trông giống như địa điểm du lịch dùng để an dưỡng ngắm cảnh. Cảnh xuân tươi đẹp, cây cầu nhỏ nước chảy róc rách, đình đài lầu các.

Dừng xe ở làn xe sát lề đường, có thể thấy được khắp nơi đều có những bệnh nhân đang ngồi xe lăn phơi nắng, khuôn mặt của họ không biểu lộ một chút lo lắng nào, mà là nhàn nhã, thoải mái, khiến cho tất cả mỗi người bọn họ có thể hưởng thụ phần nào thời gian tốt đẹp.

Tòa nhà tổng cộng có hai mươi tầng với các phòng bệnh giống nhau, có thang máy rộng rãi tạo điều kiện cho xe lăn đi lại. Mỗi bệnh nhân đều có phòng bệnh độc lập, màu sắc trong phòng bệnh không giống như bệnh viện chỉ toàn một màu trắng, mà lựa chọn phần lớn là màu lam nhạt, trong phòng đồ dùng hầu như là từ gỗ thô làm ra, mang đậm phong cách cổ xưa. Toàn bộ những mảng tường phía Nam đồng loạt được xây dựng lại, thay đổi toàn bộ bằng kính trong suốt, bắt ánh sáng cực kì tốt.

"Mẹ, có thích không?" Trì Tiểu Ảnh cúi đầu xuống hỏi Hạ Tú Phân.

Hạ Tú Phân khẽ kêu một tiếng rồi thẳng thừng gật đầu, dùng tay sau đó khoa tay múa chân một hồi: " Nơi này so với ở nhà chúng ta rất tốt, con có thể yên tâm quay về làm việc. Tốt nhất là nhanh chóng kết hôn, sinh cháu ngoại để cho mẹ được ôm một cái."

Trì Tiểu Ảnh xấu hổ chăm chú nhìn đường đi hướng về phía hành lang, may mà mẹ cô không nói chuyện được, Tần Lãng đang cùng viện trưởng nói chuyện nên cái gì cũng không nghe thấy, bằng không khó mà tránh được ít nhiều thẹn thùng, Tần Lãng dường như vẫn chưa có ý định cầu hôn cô. Nhưng những cảm xúc này chỉ là thoáng qua mà thôi, chỉ cần như này là cô vui rồi.

Món nợ cực kì lớn được giải quyết một cách thần kì, mẹ lại có thể có được sự chăm sóc tốt nhất, tảng đá lớn luôn đè nặng trong lòng cô bỗng chốc hóa thành tro bụi, thoáng một cái đã coi như chưa có gì xảy ra. Hết thảy mọi chuyện giống như đều phát triển theo hướng tốt nhất, trong tim cô vui sướng như chỉ muốn bay lên, khóe miệng xuất hiện một nụ cười tươi, gấp rút bố trí cho Hạ Tú Phân chuyển đến chỗ ở mới.

Tần Lãng vì là bạn thân với viện trưởng nên cùng đến giúp Hạ Tú Phân xử lý thủ tục, trước khi đến đây, Tần Lãng đã bên trái nhờ giúp đỡ, bên phải dặn dò đâu ra đấy. Viện trưởng chưa từng thấy một Tần Lãng lải nhải nhiều như vậy, vì để cho anh yên tâm, Hạ Tú Phân ở chỗ này nhất định sẽ được chăm sóc tốt nhất, phí thu cũng sẽ thấp nhất.

Hai người cười cười nói nói ở dưới một lúc lâu, viện trưởng hỏi Hạ Tú Phân rốt cuộc với Tần Lãng là có quan hệ như nào ?

Tần Lãng cười: " Nếu như không có gì xảy ra, về sau sẽ là mẹ vợ của mình."

Viện trưởng chợt sáng tỏ rồi vỗ vỗ vai của anh: " Thì ra là thế. Chỉ có điều, hình như cậu có một đối thủ cạnh tranh không thường đâu!"

Tần Lãng chợt dừng bước, nhìn về phía người bạn thân của mình dò hỏi.

" Buổi sáng ngày hôm qua, có một người đàn ông rất anh tuấn đến Viện điều dưỡng, tới chỗ chúng tớ hỏi thăm tình hình viện phí của Hạ Tú Phân, sau đó vì cô ấy nộp trước năm mươi vạn viện phí, kế toán hỏi có quan hệ thế nào với cô Hạ Tú Phân, anh ta nói anh ta là bạn tốt của con

gái Hạ Tú Phân. Bạn tốt mà ra tay hào phóng như vậy, không thể nào chỉ là bạn tốt bình thường chứ!"

Tần Lãng chấn động cuộn chặt tay thành nắm đấm, người đàn ông trong miệng bạn thân của anh nói chẳng lẽ là Tuyên Tiêu?

Nếu như là Tuyên Tiêu, vì sao anh ta phải làm như vậy? Anh ta biết rõ thủ tục của Hạ Tú Phân là do một tay mình xử lý, anh ta lại vượt lên trước nộp tiền, Viện điều dưỡng sẽ nói lại với mình, Tiểu Ảnh sẽ không biết rõ. Anh ta muốn chốn trong bóng tối xem mình sẽ dùng thái độ gì xử lý việc này. Nói cho Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh chắc chắn sẽ cự truyệt số tiền kia, nhưng trong lòng đối với anh ta sẽ có một phần cảm kích, còn nếu không nói cho Tiểu Ảnh thì bản thân mình lại có chút hèn hạ.

Đây rốt cuộc là ý gì? Một loại tuyên chiến? Một loại cảnh cáo? Hay một vở kịch đùa giỡn?

Tần Lãng nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn như đông cứng lại, anh trầm ngâm một hồi: "Trước tiên khoản tiền nộp trước đấy bảo lưu lại, không được động vào, mọi việc còn lại cứ theo như trước kia chúng ta nói mà xử lý. Nếu như lần sau anh ta tới, đem số tiền đó trả cho anh ta, để kế toán đứng ra lấy danh nghĩa chúng ta nói với anh ta một tiếng cảm ơn."

Cuối cùng anh quyết đinh, việc này trước mắt tốt nhất vẫn không nên kích động tới Tiểu Ảnh là tốt nhất.

Viện trưởng giật giật khóe miệng: " Tần Lãng này, đường tình gian nan, gánh nặng đường xa rồi."

Tần Lãng khẽ cười, lông mày rậm hếch lên: " Mình đối với cậu từ trước đến nay lễ nhượng ba phần, nhưng chỉ hạn một lần."

Sau khi làm xong thủ tục nằm viện, Tần Lãng cùng viện trưởng trở lại phòng bệnh, Trì Tiểu Ảnh đã giúp Hạ Tú Phân thu dọn xong hành lý, y tá phụ trách chăm sóc Hạ Tú Phân đang đứng trong phòng bênh, cùng Trì Tiểu Ảnh trò chuyện vui vẻ.

Hạ Tú Phân lộ ra vẻ mệt mỏi, không chịu nổi mà ngáp dài một cái, khua tay ý bảo Tiểu Ảnh với Tần Lãng cùng nhau rời đi, tới nội thành dạo chơi. Y tá cũng cười lại để Trì Tiểu Ảnh yên tâm.

Lúc rời đi, Trì Tiểu Ảnh đến cuối cùng vẫn không nhin được mà nước mắt chảy xuống.

" Tần Lãng, có phải em rất ích kỷ không, đưa một người như mẹ đến ở nơi xa lạ này."

Tần Lãng vô cùng thương yêu mà cầm chặt lấy bàn tay của cô: " Lại nói linh tinh rồi, bác gái bây giờ là tình huống đặc biệt, ở chỗ này đối với bác gái là tốt nhất."

Trì Tiểu Ảnh nhất thời biểu đạt vài câu cảm khái, xe tiến về nội thành Bắc Kinh , tâm tình của cô cũng tự nhiên tốt lên.

Bắc Kinh, cô đã tới đây mấy lần, nhưng những lần trước đều không giống như hôm nay, hôm nay nhìn lại đẹp như vậy.

" Hôm nay chúng ta ở khách sạn nào?" Trở lại Tân Giang, phải chăm chỉ làm việc, kiếm tiền, nhàn hạ giống như bây giờ sẽ không ổn, Trì Tiểu Ảnh nghĩ kỹ rồi hưởng thụ nốt những ngày nghỉ cuối cùng của kỳ nghỉ dài đằng đẵng này.

Tần Lãng trong mắt bập bềnh những tia sáng dịu dàng: " Sao lại muốn ở khách sạn, chúng ta về nhà nhé!"

Trì Tiểu Ảnh chợt giật mình, bởi vì cô phấn khích quá mức mà quên mất Tần Lãng vốn là người Bắc Kinh.

" Bố mẹ anh có ở nhà không?" Cô cẩn thận hỏi từng li từng tí, vì cô còn không có thời gian chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để gặp bố mẹ Tần Lãng.

Tần Lãng nhìn thấu tâm tư của cô: " Yên tâm, anh không ở cùng bố mẹ, trong nhà chỉ có một người phụ nữ thôi."

"Hả?"

" Nhân viên quét dọn phòng làm thêm giờ." Tần Lãng nói chậm rãi.

Trì Tiểu Ảnh mặt trắng bệch không còn chút máu, thoáng chốc hai má nóng bừng.

Sau khi xuống xe, Trì Tiểu Ảnh đứng trước một cánh cổng cao cao sơn màu đỏ chót, hai mắt mở to ngạc nhiên.

" Bắc Kinh cũng có loại tứ hợp viện này sao?"

Nhà của Tần Lãng nằm tại một con phố nhỏ, tường xanh mái cong, có một khoảng sân không nhỏ, trong sân có hoa và cây cảnh bao quanh, ở giữa có cây đại thụ cao ngất ngưởng, sân nhỏ còn đặt một cái giếng nước, xung quanh sân là một dãy hành lang uốn khúc của các căn phòng.

Loại tứ hợp viện này, không đến mức dành cho bốn thế hệ, nhưng ý vị lại không kém chút nào.

Cô vốn nghĩ rằng Tần Lãng từ nước ngoài trở về, chắc chắn phải ở những tiểu khu cao cấp thời thượng! Không nghĩ anh lại truyền thống như thế này, Trì Tiểu Ảnh trong lòng giật mình không ít, mặt khác còn một điều, cô biết rõ giá cả tứ hợp viện ở Bắc Kinh vốn có thể mua được mấy căn hộ hạng sang.

" Đương nhiên là có rồi, người nước ngoài tới Bắc Kinh thích nhất là loại tứ hợp viện này, Bắc Kinh có rất nhiều." Tần Lãng bước lên bậc thềm giơ tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

" Tiểu Ảnh, chào mừng em về nhà."

Trì Tiểu Ảnh làm ra vẻ rất tự nhiên mà để tay lên lòng bàn tay của anh, cô biết rõ anh đang nhìn mình chăm chú, lập tức cảm giác được khuôn mặt bỏng đến mức như lửa đốt.

Tần Lãng trước khi về nhà đã gọi điện thoại, nhân viên làm thêm giờ đã làm xong cơm tối, rất long trọng mà bày đầy một bàn thức ăn, chào hỏi xong liền ra về.

Vẫn chưa tới sáu giờ, Trì Tiểu Ảnh muốn đi tham quan một lát.

Ngoại trừ phòng khách còn giữ lại chút hương vị cũ của Bắc Kinh ra, các phòng khác được bố trí theo kiểu hiện đại. Phòng sách cùng phòng ngủ được bố trí kiểu nước ngoài, phòng bếp đặc biệt theo phong cách thời thượng.

Trì Tiểu Ảnh chỉ đứng bên ngoài phòng ngủ, nhưng lúc đến phòng sách thì dừng lại rất lâu, trên tường của phòng sách treo rất nhiều ảnh, một bức ảnh được phóng to treo phía trên chiếc bàn đọc sách, trong tấm ảnh có sáu người, có hai cụ già tóc hoa râm đang ngồi, đứng phía sau là bốn

người, một trong số họ là Tần Lãng, còn lại tuy nhìn họ trông giống như một gia đình, người bố trông có vẻ hơn ba mươi tuổi, mẹ cùng với một cậu bé khỏe mạnh kháu khỉnh.

Nhìn người bố trẻ tuổi, Trì Tiểu Ảnh giống như đã từng gặp ở đâu rồi thì phải, khẽ chau lông mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ ra.

Một trong những chương trình trên kênh Tài Chính và Kinh Tế là tiết mục chỉ dành cho các buổi phỏng vấn CEO, tỉ lệ xem đặc biệt cao.

Cô có xem qua vài tập, có lần giới thiệu về CEO Tần Thiên, một trong những CEO trẻ tuổi và xuất sắc nhất Trung Quốc, anh là một người có tiếng tăm trong ngành công nghiệp điện tử, được biết đến là người có xuất thân danh tiếng, bố mẹ anh là những nhà khoa học của Học viện Khoa Học Trung Quốc, kiên quyết từ bỏ cuộc sống ở nước ngoài trở về Trung Quốc.

Tần Thiên là tiến sĩ vật lý của Đại học Thanh Hoa, ở lại trường dạy học một thời gian, sau đó rời trường học để bắt đầu kinh doanh, và rồi anh đã bùng nổ, chỉ sau bốn năm ngắn ngủi, công ty do anh thành lập đã được liệt kê và trở thành một trong những người giàu nhất Trung Quốc. Trở thành đại gia trẻ tuổi.

Đồng thời trên tiết mục người xem vô cùng phấn khích, có một nữ sinh trước mặt mọi người tỏ tình với Tần Thiên, Tần Thiên mỉm cười dịu dàng nói rằng mình đã kết hôn nhiều năm rồi, khiến cho trường quay một cảnh kêu than.

Trì Tiểu Ảnh xem xong không ngừng xuýt xoa, sự lịch thiệp và ấn tượng với Tần Thiên vô cùng sâu sắc, hiếm khi gặp được một CEO như vậy.

Tần Lãng, Tần Thiên, không cần hỏi rồi, Tần Thiên nhất định chính là em trai từ miệng của Tần Lãng đề cập qua mấy lần.

Sau khi bị tứ hợp viện của Tần Lãng khiến cô kinh hãi một phen, Trì Tiểu Ảnh lại bị chấn động một lần nữa, thế giới của anh và cô quả thực hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Chẳng trách khi anh giới thiệu việc làm cho cô lại dễ dàng như vậy. Có bao nhiêu người để có thể dành được chỗ đứng ở Bắc Kinh, mệt mỏi

cùng với thương tích đầy mình, cô không còn một chút sức lực, tin rằng sẽ có một công việc yên bình và thoải mái.

"Tiểu Ảnh, ăn cơm thôi nếu không cơm canh nguội mất." Tần Lãng bước vào hôn nhẹ lên má cô.

Nhưng hai con mắt của cô vẫn dán chặt trên bức ảnh không rời.

" Đó là gia đình của anh, nửa trong số họ đang ở Anh, còn lại đều ở đây." Tần Lãng đứng phía sau tay vòng qua ôm lấy vai cô.

" Tiểu Ảnh, được đứng cạnh em ở đây ngày hôm nay, anh rất hạnh phúc."

Cô quay đầu lại nhìn anh khẽ nói: " Em cũng rất hạnh phúc, nhưng....."

Đôi môi của Tần Lãng đã hôn lên vai cô.

Anh hôn cô, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai xinh đẹp đó: " Anh đã mua căn nhà này sau khi về nước, anh vẫn luôn mong rằng một ngày nào đó anh có thể sống cùng với người phụ nữ anh yêu, sinh một đứa con nghịch ngợm, và sống bên nhau mãi mãi. Tiểu Ảnh, anh... có đang tham lam không?"

Cô dựa vào lồng ngực anh, có một khắc hoảng hốt, kìm lòng không được mà nhắm nghiền hai mắt.

Nụ hôn của Tần Lãng dịch chuyển từ bả vai lên bờ môi xinh đẹp của cô, cô hơi do dự nhưng rồi cũng từ từ đón nhận.

Bữa tối rất phong phú, nhưng cô không cảm thấy một chút ngon miệng nào, chỉ cảm nhận được Tần Lãng vẫn luôn nhìn mình, ánh mắt ôn nhu như biển sâu, đủ để nhấn chìm cô vào trong đó.

Sau bữa tối, trời bắt đầu đổ mưa.

Trì Tiểu Ảnh đứng ở cửa sổ được làm bằng gỗ trong phòng khách, nhìn cơn mưa rơi xuống những cây cối trong sân, vang lên những thanh âm xào xạc.

Bắc Kinh cũng có mưa triền miên như vậy sao? Cô hít một hơi thật sâu, nhưng hít vào lại là một ngụm hơi lạnh.

Từ khi còn nhỏ, cô chỉ muốn trở thành một người phụ nữ của gia đình, " theo hôn nhân đến cùng" đối với cô mà nói là một nguyên tắc không thể lay chuyển đối với cô.

Nhưng lại không như mong muốn, cô và Tuyên Tiêu đã ly hôn rồi, sau đó Tần Lãng xuất hiện.

Trong phòng khách, ánh sáng từ ngọn đèn mờ nhạt, tiếng nhạc chảy theo tiếng mưa như tiếng suối. Tần Lãng ngồi trên ghế salon phía sau lưng cô gọi điện thoại, cách cô rất gần, gần đến mức cô có thể thấy đường vân trên đôi môi của anh

Cuộc điện thoại là từ bố mẹ của anh, anh hỏi thăm ân cần, không ngừng cười nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn khóa chặt lấy thân ảnh của cô.

Âm nhạc, ánh sáng, tiếng mưa rơi, người đàn ông, người phụ nữ, tất cả đều rất tốt, tố như một gia đình.

Như vậy những điều xảy ra trong đêm nay đều rất binh thường.

Tim cô đập liên hồi, chân có chút run lên, không thể không rời khỏi cửa sổ, cô ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh.

"Có mệt không?" Tần Lãng đã cúp điện thoại, đặt tay của cô lên trên đầu gối mình nhẹ hàng vuốt ve.

Cô cứ ngồi im như vậy, hai đầu gối bỗng nhiên đụng phải nhau run lên: " Ừm.. Một chút." Cô có thể nghe ra được giọng nói khẩn trương của chính mình.

"Đồ ngốc." Tần Lãng bật cười kéo cô cùng mình đứng dậy " Mệt thì nghỉ ngơi sớm đi, để anh đưa em về phòng."

Cô ngạc nhiên mở to mắt, ngây ngốc để anh dẫn đến căn phòng phía bên kia.

"Phòng tắm ở bên trong, trong đó có khăn mặt cùng kem đánh răng đều mới, em tắm nước nóng rồi ngủ sẽ thoải mải hơn." Nói xong, anh dùng lực kéo cô vào lòng, rồi thay cô đóng cửa.

Cô nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, vì cái suy nghĩ tiểu nhân của chính mình, nhưng đồng thời cũng có một chút mất mát thoáng qua.

Vừa muốn quay người, đột nhiên nghe được một tiếng thở dài, sau đó nghe thấy tiếng bước chân Tần Lãng dần xa.

"Tần Lãng!" Cô cắn môi sau đó mở cửa ra, khẽ gọi tên anh.

Chương 67: Tử chiến đến cùng (VII)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

"Hửm?" Tần Lãng dừng bước trong đêm mưa, từ từ xoay người lại, có chút cao giọng đủ để cảm giác được anh đang mong đợi điều gì đó.

Trì Tiểu Ảnh luống cuống đến mười ngón tay xoa xoa vào nhau, miệng hết mở ra lại khép lại, hồi lâu, cô mới khó khăn nói ra được hai chữ: "Ngủ....ngon."

Tần Lãng vẫn không nhúc nhích, cũng không trả lời cô.

Trì Tiểu Ảnh càng cảm thấy bất lực, chốc chốc lại nhìn ra trời mưa bên ngoài, cuối cùng không thể không đưa ánh mắt lên người Tần Lãng một lần nữa.

"Tần Lãng, em..." Cô tội nghiệp dịch mí mắt liếc trộm anh, thanh âm có chút sợ hãi.

"Tiểu Ảnh, em gọi tên anh trong nháy mắt, lúc đó trong đầu em có suy nghĩ gì? Nói thật." Tần Lãng đi đến trước mặt cô, cúi đầu xuống, giọng nói êm dịu vang lên.

Trì Tiểu Ảnh không phản bác lại được, không tìm được lý do gì khả thi cả, mặc kệ, da đầu căng hết cả lên, nhắm mắt: "Ở lại đi." Ba chữ kia, lúc nói ra dường như cô phải dồn toàn bộ sức lực mới nói ra được, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Tần Lãng trong ánh mắt tràn đầy tình ý nóng bỏng, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, không cho con mắt cô nhìn sang chỗ khác, giọng khàn khàn: "Em chắc chắn?"

Ngón tay Trì Tiểu Ảnh cong lên, thân thể căng cứng giống như cây cung bị kéo căng, mũi tên chỉ chực bắn ra.

"Vâng." Thanh âm rất nhỏ tưởng chừng không thể nghe ra, nhưng lại đủ cho Tần Lãng hiểu rõ.

Tần Lãng cười khẽ, sau đó hít sâu một hơi, đặt xuống một nụ hôn, tham lam chiếm hữu đôi môi cô, chiếc lưỡi linh hoạt mà khuấy đảo bên trong, cực kỳ mê loạn, nụ hôn lúc chạng vạng tối so với bây giờ hoàn toàn không giống. Trì Tiểu Ảnh thảng thốt cũng không dám động đậy, chỉ có thể nhắm mắt lại, đầu lưỡi như bị thiêu đốt, tiếng mưa rơi bên ngoài, cùng âm thanh của xe ô tô xa dần, chỉ còn tiếng tim đập thình thịch của chính mình, rung động bên tai.

Cô có thể ngửi được trên người Tần Lãng một mùi thơm của cây tùng, lạnh lùng mà trong trẻo, khiến cho cô như người say rượu, từng đợt từng đợt, đầu óc bắt đầu nóng lên, khiến cô choáng váng. Hai người dính chặt lấy nhau, hô hấp càng ngày càng dồn dập, như muốn bốc cháy. Ngón tay Tần Lãng tiến đến trước ngực cô, từ từ cởi từng chiếc cúc áo, chậm rãi tiến vào, ngón tay thon dài nhanh chóng bao phủ toàn bộ lên bộ ngực căng tròn của cô, đến mức chỉ muốn thiêu cháy tất cả.

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy toàn bộ cơ thể này không còn là của mình nữa rồi. chỉ có thể theo nhịp ngón tay của Tần Lãng mà hít thở, vào thời điểm cô sắp quăng mũ cởi giáp đầu hàng, Tần Lãng đột nhiên thu tay lại, khẽ cong người, đem cả người cô ôm lấy.

"A~~" Cô khẽ kêu lên.

"Anh không muốn ở lại." Tiếng cười của Tần Lãng bập bềnh trong mưa.

Anh không muốn ở lại, cũng không muốn để cô ở lại. Anh ôm cô đi tới phòng ngủ của mình, cô nhìn nghiêng qua cổ anh vào phía bên trong, ga giường màu lam nhạt, vuông vức sạch sẽ, gối cũng màu làm nhạt, cảm giác rất nhẹ nhàng. Dưới ánh đèn yên tĩnh, chúng giống sóng biển rực rỡ, bốc lên sự quyến rũ nhàn nhạt.

Sau đó, cô giống như bọt nước nhỏ mà rơi vào đại dương xanh.

Cô nghe được Tần Lãng trong phòng tắm đang tắm, mùi nước hoa thoang thoảng, cô không khỏi che ngực lại, cảm thấy từng tiếng vang trong nội tâm giống như sóng vỗ.

Lúc Tần Lãng trở lại, đã mặc lại quần áo ngủ, anh tắt toàn bộ đèn trong phòng, chỉ để lại ánh sáng của chiếc đèn nhỏ trên đầu giường.

"Đèn....tắt hết đi được không?" Trì Tiểu Ảnh cuộn người thành hình tròn, thân thể run rẩy.

"Em đấy." Tần Lãng cưng chiều nhìn cô, "Thật là một cô gái nhỏ đáng giá đến đáng thương."

Anh quay người đến tủ quần áo, lấy ra chăn, mền bên trong đặt xuống bên giường đối diện, tắt đèn, chui vào trong mền, ngủ bên cạnh cô.

Cô kinh ngạc đến ngừng thở, anh nghiêng người, quay mặt về phía cô.

Sau khi tầm nhìn đã thích ứng được trong đêm tối, cô nhìn thấy ánh mắt nhẹ nhàng ôn nhu như sóng nước của anh, trong sáng điềm tĩnh.

"Tiểu Ảnh, tại sao phải cưỡng ép bản thân làm điều mình không muốn? Em ở bên cạnh anh, em đã từng chút một tiếp nhận anh, thế nhưng mà cơ thể và nội tâm của em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng hoàn toàn để dung nạp một người khác." Tần Lãng ở rất gần cô, lúc nói chuyện hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua mặt cô.

"Em nghe thấy anh ở ngoài cửa thở dài."

"Em đau lòng sao?"

"Em cảm thấy bất an, chuyện đó.... Hình như là bởi vì em...."

"Tiểu Ảnh, là vì em, bởi vì em sợ anh, em sợ anh sẽ nói lên yêu cầu quá đáng, mà em không có cách nào cự tuyệt anh, không thể không miễn cưỡng bản thân mình mà tiếp nhận anh. Ý chí có thể ép buộc thân thể, nhưng ánh mắt không nói dối được, khi anh nhìn em, trong lòng có chút khó chịu. Anh như thế nào lại khiến em có cảm giác như vậy? Tiểu Ảnh, em nghĩ rằng em với anh ở cùng một chỗ, là vì anh muốn cùng em lên giường sao?"

Trì Tiểu Ảnh vùi mặt vào trong gối, xấu hổ không dám nhìn anh.

"Anh là một người đàn ông bình thường, ôm người phụ nữ mình yêu, sẽ có phản ứng, trong lòng cũng có khát vọng, nhưng chuyện thế này, chẳng phải cả hai cùng nguyện ý mới là tốt đẹp sao? Chỉ cần có một chút miễn

cương, thì anh thành cái gì, em lại đem bản thân mình thành cái gì? Tiểu Ảnh, đừng dại dột như vậy trong chuyện này, đây đối với anh chính là không tôn trọng, cũng là đối với mình không tôn trọng. Anh không phải chàng trai hai mươi mấy tuổi đầu, trong đầu lúc nào cũng chỉ biết có mỗi chuyện này. Trừ phi em thật sư yêu anh, bằng không anh sẽ không bao giờ làm những chuyện em không muốn, nhưng từ giờ trở đi, em phải cố gắng thích ứng với anh, đừng làm cho chuyện của chúng ta quá lâu."

Tần Lãng nói xong, đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy tiếng nào của Tiểu Ảnh, anh vươn tay, sờ đến khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt của cô.

"Tiểu Ảnh?" Anh kinh ngạc mà ngồi dậy.

Trì Tiểu Ảnh đang cúi đầu giữa gối lúc này ngẩng đầu lên nước mắt ướt đẫm khắp mặt: "Tần Lãng, em không phải miễng cưỡng, em..."

"Em là xuất phát từ cảm kích?" Anh cười khổ.

Cô chống tay ngồi dậy, vén một góc chăn lên, nhào vào trong ngực anh, ôm lấy cổ của anh, cởi bỏ áo ngủ, đem đầu dán chặt lên ngực anh, nghe từng nhịp tim đang đập của anh, nụ hôn cùng nước mắt đồng thời rơi xuống, "Không phải cảm kích. Lên giường, đối với em chính là một chuyện đại sự, chỉ có thể cùng với một nửa kia của đời mình, không thể tùy ý, không thể cảm ơn, không phải bán đứng, chỉ có thể là yêu, yêu người kia, làm...chuyện thân mật."

Cô đã từng bỏ lỡ một lần, cùng Tuyên Tiêu trong cuộc hôn nhân kia, cô chính là từ bị động bắt đầu, tuy sau đó cô cố gắng để mình yêu Tuyên Tiêu, nhưng có thế nào cũng thấy mình rất yếu thế, đối với Tuyên Tiêu để mặc tự do, mới khiến cho hôn nhân đi tới kết thúc.

Lần này, cô không thể lại để mình phạm sai lầm nữa.

Tần Lãng với cô, không có tình yêu đến mức oanh oanh liệt liệt, nhưng cô trong lòng anh đã không có ai có thể thay thế. Anh là bố, là anh trai.

Là bao dung, là cưng chiều cô, dành cho cô sự yêu thương cực hạn.

Cô sao có thể để anh thất vọng?

Tần Lãng khẽ giật mình, "Vậy em yêu anh sao?"

Trì Tiểu Ảnh không một chút do dự, gật đầu thật mạnh.

"Vậy là em lo lắng anh không cho em hứa hẹn?"

Lắc đầu một cái, chỉ cần cô gật đầu, anh bất cứ lúc nào cũng sẽ cùng cô tới lễ đường kết hôn.

"Tần Lãng, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mẹ em lại bị bệnh lâu như thế, em vừa mới điều chỉnh lại tâm tình tốt một chút, đối với em anh chính là người đó, em muốn bắt đầu với anh một cách nghiêm túc." Cô ngẩng đầu lên, kiên định nhìn anh.

Lúc đầu, là anh biểu hiện vội vàng một chút khiến cô khẩn trương, Tần Lãng dịu dàng đem cô ôm vào trong ngực, khóe miệng tràn đầy hạnh phúc: "Được, nếu em không thoải mái, anh sẽ ngủ ở phòng khách."

"Không muốn." Cô ôm chặt lấy eo anh: "Anh đã nói rồi mà, em phải nhanh thích ứng với anh."

Anh nhắm mắt lại, ôm cô nằm xuống, cảm nhận được sự mềm mại cùng thân hình nhỏ bé của cô, lòng ngập tràn ấm áp.

Sau khi ly hôn, bên cạnh anh đích thực không thiếu phụ nữ xinh đẹp, ôm nhau thế này, đa số bọn họ sẽ hiểu ngụ ý sâu xa mà thiêu đốt đêm đen. Tiểu Ảnh rõ ràng cũng là phụ nữ đã kết hôn, nhưng vẫn là đơn thuần như vậy, không biết thế này sẽ khiến cho đàn ông cô tịch nhiều năm không khống chế được mà đến sát lằn ranh, nhưng phần không khống chế được này lại khiến anh cảm thấy không gì sánh kịp thoải mái.

Cô ôm lấy anh, bình tĩnh lại, ở trong lòng anh thay đổi tư thế thoải mái, chậm rãi khép mắt lại.

Anh nhẹ nhàng mà vuốt tóc cô, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài hành lang, mỉm cười hạnh phúc.

Chương 68: Tử chiến đến cùng (VIII)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Bắc Kinh thật ra cũng không được coi chính xác là phía Bắc, đến tháng tư, nhiệt độ so với phía Nam không khác biệt là bao. Khoảng chừng hai mươi độ, gió thổi ấm áp, trên đường những cô gái thời thượng chờ không được liền đổi thành những chiếc váy bồng bềnh.

Hiện tại, cũng chỉ còn mấy ngày nữa là tới Quốc Tế Lao Động mùng một tháng năm, mấy địa điểm du lịch lớn bên trong đều là du khách từ Nam chí Bắc. Tần Lãng không đưa Tiểu Ảnh tới nơi náo nhiệt đông người kia, mà cùng cô tản bộ tại con đường nhỏ, dạo chơi các cửa hàng lân cận, hai người tay trong tay đi chợ mua đồ ăn, tình cảm giống như vợ chồng son đã kết hôn nhiều năm.

Buổi tối anh đưa cô tới rạp chiếu phim xem phim, đứng phía trước áp phích cực lớn, Trì Tiểu Ảnh cũng không nhớ lần cuối mình đi xem phim là khi nào.

Tần Lãng chọn một bộ phim Hollywood đã được chiếu từ lâu, nhưng vô cùng nhẹ nhàng và lãng mạn 'Vượt thời gian để yêu em', Meg Ryan đóng vai chính, nam chính lại rất đẹp trai.

Sau khi bộ phim kết thúc đi ra ngoài, Trì Tiểu Ảnh vô cùng xúc động, bây giờ người ta coi trọng chủ yếu là tốc độ, có rất ít người dừng bước lại, nghiêm túc để nói về tình yêu, nhàn nhã thưởng thức đồ ăn ngon, là hành động lơ đãng khỏi xúc động.

"Tần Lãng, anh nói xem, thời đại này tiến bộ rốt cuộc là tốt hay xấu đây?"

Tần Lãng ôm eo cô đi dưới làn đường dành cho người đi bộ: "Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí*, anh cảm thấy chúng ta hiện tại như thế này rất tốt, hưởng thụ cuộc sống, không lấy kiếm tiền làm mục đích."

**Có lòng nhân ái sẽ gặp được nhân ái, có trí tuệ sẽ gặp được trí tuệ.*

Trì Tiểu Ảnh yên lặng, như vậy là tốt nhất, bởi vì Tần Lãng ở phía trước đã vất vả rất nhiều, mới có thể tạo dựng được trụ cột kiên cố như vậy.

Anh ấy, sao có thể là người tầm thường được chứ? Vì tiền, vì quyền, cả đời khổ cực.

Ngày hôm sau, có cuộc tranh tài CBA tại sân vận động Cadillac Arena, Tần Lãng kiếm được hai tấm vé, đưa cô đi xem. Mới vừa ngồi xuống không lâu, hàng phái trước có ba người đến ngồi, một đôi ánh mắt nhìn về phía cô, cô ngẩng lên, mặt đột nhiên đỏ.

"Hư thật." Cô khẽ véo vào cánh tay Tần Lãng.

Tần Lãng không sợ hãi chút nào, vòng qua vai cô, cười giới thiệu với bọn họ.

Tần Thiên nhiệt tình nhìn cô gật đầu một cái, vợ anh thì che miệng cười khẽ: "Anh à, cái này không phải là làm khó em sao, chị dâu tuổi trẻ như vậy, sau này em sao dám cùng cô ấy đi dạo phố, người ta còn tưởng là em gái em đấy."

"Tưởng cũng vô ích, cấp bậc ở đó, em chấp nhận đi." Tần Thiên liếc xéo vợ.

Thẹn thùng khiến Trì Tiểu Ảnh trốn sau lưng Tần Lãng.

Đứa trẻ kháu khỉnh ngoan ngoãn lễ phép gọi cô một tiếng: "Dì." , không để cho Trì Tiểu Ảnh tiếp tục cảm thấy xấu hổ.

May mắn là trận bóng rất nhanh đã bắt đầu rồi, Trì Tiểu Ảnh cũng không còn khó chịu.

"Chúng ta đã ở cùng một chỗ rồi, gặp người nhà của anh là sớm muộn. Gặp mặt thế này so với gặp mặt đường đường chính chính cũng tự nhiên hơn một chút." Bên trong ồn ào, Tần Lãng ghé lại gần tai cô nói.

Cô thừa nhận như thế cũng đúng, cũng thoải mái hơn một chút.

Trận bóng bắt đầu được một lúc, cô đã cùng cả nhà Tần Thiên ở chung rất tự nhiên rồi, chủ yếu là cả nhà Tần Thiên đối với cô rất tốt, cùng nói

chuyện, đùa giỡn.

Từ sân vận động đi ra, năm người cùng nhau đi ăn khuya.

Tần Thiên thấy Trì Tiểu Ảnh đang cùng vợ nói mấy chủ đề về phụ nữ, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Tần Lãng: "Anh, anh nên để bố mẹ gặp Tiểu Ảnh một chút rồi."

Thoáng nhìn lên người con gái, đường cong trên khuôn mặt Tần Lãng càng thêm nhu hòa, "Anh sớm nghĩ tới vấn đề này rồi, tháng sau có hơn mười ngày nghỉ xuân, cô ấy tới Bắc Kinh ở vài ngày, đến lúc đó, anh đưa cô ấy đi Tân Giang."

Với tính tình của anh, tin tưởng nhất định họ sẽ cùng thích Tiểu Ảnh.

"Anh nói với bố mẹ, chuẩn bị rước Tiểu Ảnh vào cửa. À, công việc của Tiểu Ảnh không thay đổi nhiều lắm, học viện công trình thuộc viện thiết kế thiếu một thư ký, thấy thế nào?", Tần Thiên nhếch lông mày, "Kỳ thật anh à, anh không cần phải để cho cô ấy đi làm, khi kết hôn, nếu mà có con, Tiểu Ảnh ở nhà chăm sóc con không phải tốt hơn sao?"

"Không, Tiểu Ảnh khác những người phụ nữ khác, công việc khiến cho cô ấy cảm thấy độc lập, không liên lụy người khác, đừng nhìn cô ấy nhỏ bé thế, tính tình bướng bỉnh lắm." Đây cũng là một mặt khiến anh càng yêu thương cô hơn.

Tần Thiên nhún nhún vai.

Nửa đêm, cùng Tần Thiên một nhà nói lời tạm biệt.

Tần Lãng không lái xe tới, xế chiều ngày mai hai người sẽ ngồi máy bay quay trở lại Tân Giang, thoải mái về thời gian, nên cũng không vội về nhà, năm tay chậm rãi tản bộ.

Trì Tiểu Ảnh nhìn trên mặt đất là hai chiếc bóng thật dài, xác đinh mình thật sự phải có ngôi nhà mới rồi.

"Tiểu Ảnh, đối với hôn lễ, em có yêu cầu gì?" Tần Lãng hỏi.

Hôn lễ? Nhanh như vậy? Nếu như cả cuộc đời còn lại sau này quyết định cùng người đàn ông này vượt qua, nhanh hay châm có khác nhau sao? Cô nghĩ nghĩ, rồi trả lời:

"Rất đơn giản, không mời khách, không báo cho bên ngoài biết, cũng không chụp ảnh cưới, mời người chọn một ngày đi đăng ký kết hôn. Kết hôn chẳng qua là chúng ta sống cùng nhau, hết sức bình thường. Có rất nhiều sự náo nhiệt long trọng trong hôn lễ, ngày sau cũng không lâu dài, sân khấu như vậy biểu diễn, cuối cùng chỉ là vở hài kịch. Rất nhiều người cũng thế bỏ qua thời điểm, ngay cả ảnh chụp cô dâu cũng vứt bỏ."

Chẳng hạn như Bách Viễn, khung cảnh kết hôn náo nhiệt như vẫn còn trước mắt, kết quả thì sao đây?

Cô nhớ rõ Bách Viễn lẻ loi nằm trong nhà tang lễ, vợ của anh thì đã nghĩ đến chuyện tái hôn.

"Ừm. Anh cũng nghĩ như vậy, đây là chuyện hai người chúng ta, với người khác không quan trọng, nhưng lễ tiết thì vẫn không thể thiếu. Tiểu Ảnh, đăng ký tại Tân Giang thì sao?"

"Được." Trì Tiểu Ảnh nhảy dựng lên, không biết như thế nào cùng Tuyên Tiêu kết hôn, rồi ly hôn. Anh ta cùng với cô bạn gái nhỏ thời thượng kia chẳng phải ở chung rất tốt sao.

Nhất định sẽ tốt, hai nhà vốn là giao hảo, bây giờ đám cưới, tựa như thêm gấm thêm hoa.

Người đàn ông phong nhã hào hoa, cùng người vợ xinh đẹp như vậy, sẽ cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, cũng sẽ rất quý trọng đây.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tần Lãng, cô tin tưởng mình chắc chắn cũng sẽ hạnh phúc.

Buổi tối trước khi ngủ, thu dọn xong hành lý, cô đi lại trong sân, một bông hoa một cọng cỏ, một cây rồi một cây, lại nhìn xung quanh từng gian phòng.

Trong cửa sổ chiếu đến thân ảnh mạnh mẽ của Tần Lãng, "Tiểu Ảnh, áo sơ mi của anh đã mang theo chưa?"

Về sau, nơi này chính là nhà của cô, vượt qua tưởng tượng, có thể là cô thì sao, trong lòng không hiểu sao lại có chút chua xót!

"Tiểu Ảnh?" Đợi không được tiếng trả lời, Tần Lãng đi ra.

"Đều mang theo." Cô chớp chớp mắt, đi tới chỗ anh, ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Sau khi hai người trở lại Tân Giang, Tần Lãng đến bệnh viện đi làm, Trì Tiểu Ảnh quay trở lại Viện Thiết Kế. Anh đề nghị cô dọn tới Khế Viên ở cùng anh, không được ở lại căn hộ của Ninh Bối Bối nữa, phòng ốc bên trong Khế Viên rất rộng.

Trì Tiểu Ảnh không chịu, xấu hổ nói rằng người quen ở Tân Giang rất nhiều, nếu thấy anh với cô chưa kết hôn đã ở với nhau thì không hay lắm.

Tần Lãng chỉ cười không nói.

Cùng lắm lúc anh không bận, sẽ tới Viện Thiết Kế đón cô tan làm, nhìn thấy toàn bộ đồng nghiệp của cô mà lễ phép chào hỏi, nói Tiểu Ảnh nhà tôi gần đây xin nghỉ phép quá nhiều, mọi người vất vả rồi. Đồng nghiệp nghe xong trong lòng đều hiểu cả, la hét Tiểu Ảnh sao lại kiếm được con rùa vàng này thế.

Nghe thấy "lại" Trì Tiểu Ảnh trong lòng co rút đau đớn.

Đã tới mấy lần, toàn bộ người của Viện Thiết Kế đều biết Tiểu Ảnh rất nhanh muốn kết hôn, lập tức điều hướng đến Bắc Kinh rồi, mọi người nhìn thấy cô đều sẽ hỏi: "Hôn lễ chọn ngày nào rồi?"

"Sắp rồi." Trì Tiểu Ảnh thẹn thùng trả lời.

Mà ngay cả viện trưởng cũng đi theo mọi người bàn tán, hơn nữa là cảm thấy vui thay cho Trì Tiểu Ảnh, có thể gặp được người đàn ông chân chính yêu mình quả không dễ dàng gì.

Hôm nay vừa mới tới buổi làm, Trì Tiểu Ảnh tới chưa lâu, đã thấy trong văn phòng viện trưởng có mấy vị khách, nhìn không chút quen thuộc, khẩu âm cũng là từ nơi khác đến, cô rót vài chén trà mang vào, tự làm bản thân bận rộn.

Một lát sau, viện trưởng đóng cửa văn phòng, gọi cô cùng cái khác Viện Thiết Kế cùng nhau lên xe. Cô ôm túi cấp thiết mà đi ra, "Đi đâu thế ạ?"

"Trường Giang có một đầu nhánh sông ở bên trong muốn xây dựng một thanh cản to để ngăn chặn triều áp. Xây dựng Chiết Giang vốn muốn chịu trách nhiệm xây dựng, nhưng khổ nỗi, đây là công trình, yêu cầu đơn vị thi công cung cấp bản vẽ, bọn họn muốn mời chúng ta tới thiết kễ bản vẽ. Bây giờ chúng ta tới đó, muốn cô ghi chép cho tốt." Viện trưởng đang nói chuyện, thì lái xe Tiểu Chu đã tới.

Xây dựng Chiết Giang đang đợi phía trước.

Lúc lên xe, viện trưởng quay đầu lại: "Tiểu Ảnh, con vẫn là không nên đi."

"Hả?" Tiểu Ảnh đang kiểm tra bút ghi âm, máy ảnh cùng sổ ghi chép, ngạc nhiên ngẩng đầu: "Vì sao?"

"Để lại cho Triệu Công làm những việc kia là được rồi, con cũng không ở lại đơn vị mấy ngày nữa, cô cũng không muốn khiến con mệt mỏi, đỡ khiến bác sĩ Tần lo lắng." Viện trưởng chỉ vào người thiết kế đồng hành.

Trì Tiểu Ảnh chớp mắt mấy cái, cái này giống như phân công có chút không đúng, Triệu Công chú ý chính là xếp đặt thiết kế, còn cô là chuẩn bị tư liệu.

"Viện trưởng, cô có phải đang gạt con hay không?"

Viện trưởng chậc chậc lưỡi, kéo cô qua một bên, dứt khoát nói thẳng: "Xây dựng Chiết Giang tìm tới chúng ta thiết kế, hợp đồng biên chế đấu thầu chính là văn phòng Tuyên Tiêu, hôm nay, có lẽ Tuyên Tiêu cũng tới đó."

Trì Tiểu Ảnh nghe xong, phản ứng lại hết sức bình thường, thản nhiên nói: "Anh ta muốn tới thì tới, chúng ta làm việc của chúng ta, thế giới nhỏ như vậy, thành phố cũng không lớn, sớm muộn sẽ đều phải chạm mặt, chẳng lẽ mỗi lần đều phải trốn anh ta? Huống hồ con với anh ta đã không còn gì nữa rồi."

Dứt lời cô kéo khóa túi vào, cúi người, bước vào trong xe.

"Nhưng tội tình gì phải khiến bản thân không vui như vậy?" Viện trưởng giữ chặt cô.

"Sẽ không đâu, con sớm đã không còn sức ảnh hưởng với anh ta rồi." Trì Tiểu Ảnh nói xong lên xe.

Chương 69: Tử chiến đến cùng (IX)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Hai chiếc xe, một trước một sau, rời khỏi Tân Giang, chạy đến phía đê Trường Giang, dọc theo rừng phòng hộ gần một tiếng, Tiểu Chu đánh tay lái, xe quẹo vào con đường xóc nảy toàn đất đá. Cũng rất lâu rồi không có mưa, trên đường bụi rất nhiều, cảm tưởng như xe đang chạy trong cả biển sương mù. Tiểu Chu đóng chặt cửa sổ hai bên lại, căn bản nhìn không rõ hướng đi phía trước, chỉ có thể vừa lần mò vừa tiến lên.

Phải một lúc lâu sau, xe dừng lại. Mấy người họ lấy tay che miệng xuống xe, lao ra khỏi 'sương mù', trước mắt là cả một mảng bùn đất mênh mông, một đầu nước chảy xiết của dòng sông hướng về phương xa.

"Bây giờ nước đã chảy xiết thế này, đến lúc lũ lụt, không biết mực nước còn dâng cao tới mức nào, ngăn chặn triều áp đáng ra phải sớm xây xong rồi." Viện trưởng Ninh khẽ thảo luận cùng kỹ sư Triệu.

Trì Tiểu Ảnh lấy máy ảnh trong túi ra, chụp mấy tấm tình cảnh của con sông gần đó, lại muốn chụp thêm mấy tấm ở phía xa, Trong ống kính bất chợt xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Trời nóng, nên anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, ống tay áo được xắn lên, tóc bị gió thổi có hơi mất lộn xộn, so với lúc cô gặp ở tiệm máy tính có chút tiều tụy dường như già đi vài tuổi, có thể là vì công việc của văn phòng khá mệt mỏi.

Trì Tiểu Ảnh bình ổn mấy giây, dịch chuyển ống kính, tiếp tục chụp ảnh, thần sắc tự nhiên.

Tuyên Tiêu tới đây trước, đợi một lúc. Văn phòng có ba người đến, hai người khác là Ninh Y và tài xế.

Ninh Y nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh, Tuyên Tiêu đang cùng với quản lý công trình của xây dựng Chiết Giang bắt tay, nói chuyện, cô đi qua giật giật

vạt áo Tuyên Tiêu, hướng về phía Trì Tiểu Ảnh đang chụp hình mà mấp máy môi.

Tuyên Tiêu không nói gì, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Quản lý công trình của xây dựng Chiết Giang muốn giới thiệu viện trưởng Ninh với Tuyên Tiêu, viện trưởng Ninh mỉm cười: "Không cần, tôi và tổng giám đốc Tuyên là người quen cũ." Cô thấp thỏm liếc mắt nhìn Trì Tiểu Ảnh, thấy cô ấy đang bận, khẽ thở dài.

Tuyên Tiêu gật đầu coi như chào hỏi, ánh mắt vẫn liên tục dán vào Trì Tiểu Ảnh.

Ninh Y và kỹ sư Triệu nói chuyện ăn ý, cả đoàn người đi dọc theo sông lên phía trước, cầm bản vẽ, xăm soi tính toán.

Trì Tiểu Ảnh ở phía sau chụp được rất nhiều hình đẹp, mở bút ghi âm ra, giữ một khoảng cách nhất định với đoàn người, không nhanh không chậm theo sát. Tuyên Tiêu nói vài lời, lại quay đầu nhìn một chút. Mỗi lần quay lại nhìn, cô không phải cúi mặt xuống thì là nhìn sang chỗ khác, ánh mắt của hai người vốn dĩ không hề giao nhau.

Xem xong công trường, lại đề cập đến những vấn đề liên quan đến các hạng mục, thời gian chốc cái đã đến giữa trưa, quản lý công trình mở tiệc ngay tại xóm chài ven sông chiêu đãi mọi người.

Người cũng khá nhiều, một bàn ngồi không đủ nên phải chia ra hai bàn, Trì Tiểu Ảnh cùng với nhóm lái xe ngồi vào một bàn, Ninh Y đang muốn tới ngồi thì bị quản lý công trình kéo đi.

Trì Tiểu Ảnh vẫn bình thản như thường, cùng nhóm lái xe bọn họ uống nước trái cây lạnh, ăn các loại cá với hương vị khác nhau của Trường Giang, nghĩ đến đây cũng không tệ, không biết Tần Lãng đã từng đến đây chưa, chi bằng bảo anh lái xe đến nếm thử một chuyến.

Uống hơi nhiều nước trái cây, thức ăn không có mấy, cảm thấy có hơi trướng bụng. Lúc đi ra, bên ngoài có một người đang đứng, cô sững người, ngước mắt, vẻ mặt điềm tĩnh.

Tuyên Tiêu.

Thời khắc cô bước lên xe, đã chuẩn bị để chạm mặt. Đây chẳng qua chỉ là công việc, không phải cô muốn đứng trước mặt anh. Nếu bắt buộc phải chào hỏi, thì cũng giống như với những người khác, cười chuyên nghiệp, gật đầu chào hỏi, không mất lễ cũng không quá nhiệt tình.

Nhưng mà, nghĩ thì hay đấy, sao lúc áp dụng thì không làm được, lại đứng như cái cây trông rõ ngốc nghếch.

Anh đã có bạn gái mới, cô thua xa anh, sự nghiệp lại tốt, người hạnh phúc thế này, tại sao lại trông mảnh khảnh như vậy?

Cô chính là bị anh dọa cho sợ.

Tuyên Tiêu không nói lời nào, mắt cũng không chớp mà chỉ nhìn cô, đôi môi mỏng run rẩy.

Anh chặn đường đi nên cô không đi qua được, không còn cách nào, chỉ đành khô khốc mà nói ra một chữ: "Này!" tỏ ra một tia cứng rắn vui vẻ.

Tuyên Tiêu vẫn không nhúc nhích, ánh mắt cũng không di chuyển

"Toilet nam ở bên cạnh." Yên lặng một lúc lâu, bất đắc dĩ, cô lại phải tìm lời để nói.

Anh vẫn là không mở lời, ánh mắt nóng rực như có vạn lời muốn nói.

"Anh...Có chuyện gì sao ?" Trì Tiểu Ảnh cảm thấy cạn lời rồi.

Một lúc lâu sau, Tuyên Tiêu mới lên tiếng : "Em có khỏe không ?"

"Tôi rất ổn." Vì để lời mình trông có vẻ đáng tin, cô bày ra một bộ mặt vui vẻ : "Anh thì sao ?"

Đây đơn giản là lịch sự, không phải quan tâm.

"Anh không ổn, một chút cũng không ổn."

Trì Tiểu Ảnh ngây ngẩn cả người, cái này không giống như Tuyên Tiêu bình thường mắt cao hơn trời, kiêu ngạo tự tin mà....lẽ nào là say rượu sao?

"Vậy ư? Đừng đặt ra yêu cầu quá cao cho bản thân, chỉ cần không phạm sai lầm là tốt rồi, tự cho là đủ sẽ thấy thoải mái hơn." Đối với việc hai người không còn có khả năng nào nữa, cô chỉ có thể nói những lời xã giao bình thường hay treo bên miệng mà thôi.

"Anh yêu cầu không cao, rất ít, chỉ có một... Anh muốn, quay trở lại như lúc trước, cho dù phải trả bất kỳ giá nào."

Khóe miệng vẫn đang cong lên của Trì Tiểu Ảnh khẽ trễ xuống, bất lực mà đứng im tại chỗ, nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh mắt cô cái nhìn thương cảm.

Tuyên Tiêu tựa hồ bị ánh mắt đó làm xúc động, anh đột nhiên tiến lên phía trước, hạ giọng gọi tên cô: "Tiểu Ảnh..."

Chỉ phút chốc, tảng băng trong mắt vỡ ra, bao xúc cảm kiềm nén bên trong, trong khoảnh khắc vỡ òa.

Anh đưa tay, như thể muốn vuốt ve cô, như thể muốn ôm cô vào lòng.

Trì Tiểu Ảnh lùi về sau một bước, lắc đầu: "Không ai có thể quay trở lại được như trước đây, tất cả đã qua rồi ."

Đã có lúc, cô cho rằng chỉ cần hai bên cùng nhau cố gắng, có thể trở lại quá khứ, chỉ cần trong lòng có tình yêu, những sai lầm có thể trôi theo gió, thế nhưng sự thật lại khiến cô tỉnh ngộ, đó chẳng qua chỉ là những lời nói viễn vông hoang đường mà thôi.

Cái tát kia của anh, lời nói kia của anh, bỏng rẫy, rơi vào trong lòng cô, mỗi một lần nhớ tới, đều đau đến không thở được.

Yêu sâu đậm một người, là muốn người đó được hạnh phúc, không có nghĩa cho anh quyền làm tổn thương mình một lần nữa.

Đời người nói ngắn, cũng chỉ có vài chục năm, nhưng khi chia ra từng khoảng thời gian, chính là một con số khổng lồ, trong mấy con số này, mấy ai chắc chắn rằng có một ngày không phát sinh hiểu lầm ngoài ý muốn chứ?

Hai người, lòng tin tối thiểu cũng không có, ngay cả việc hỗ trợ nhỏ nhất cũng không làm được, làm thế nào vượt qua được những hiểu lầm và

những chuyện ngoài ý muốn kia đây ?

Cô nghĩ thông suốt, bình ổn trở lại.

Anh đã định trước vĩnh viễn sẽ không thể trở thành chồng của cô mãi mãi, cho nên cô quyết định cùng Tần Lãng bắt đầu.

"Quá khứ không phải nước đọng, phất tay một cái, cả thảy đều sạch trơn. Nếu có thể tự huyễn hoặc rằng không có, chúng ta xem nhau như người xa lạ, bắt đầu một lần nữa có được không?"

Cô đột nhiên muốn cười, lời anh nói ra thật nhẹ nhõm, hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của anh, muốn bắt đầu thì bắt đầu, muốn chấm dứt sẽ để cho cô vĩnh viễn không xuất hiện.

Anh lấy đâu ra tự tin, cho rằng cô nhất định sẽ vây quanh anh.

Không cười được, nước mắt bỗng chốc tràn đầy hốc mắt.

Cô nhìn anh mỉa mai : "Vậy anh để cô bạn gái nhỏ của anh ở đâu?"

Anh đang định trả lời, Ninh Y chạy tới, vội vàng thúc giục: "Tổng giám đốc Tuyên, quản lý Sử tìm anh mời rượu đây này." Liếc thấy Trì Tiểu Ảnh cũng ở đây, nhất thời ngơ ngẩn, lùi cũng không xong mà tiến cũng không được.

Tuyên Tiêu xoay người sang chỗ khác, Trì Tiểu Ảnh bên cạnh anh đi ra.

"Tiểu Ảnh." Tuyên Tiêu phất tay bảo Ninh Y đi trước, đưa tay kéo Trì Tiểu Ảnh : "Anh đã nghe về chuyện của mẹ em, anh có thể giúp em điều gì không?"

"Anh đừng nói nữa." Trì Tiểu Ảnh muôn cắt đứt hoàn toàn với anh, nói: "Mẹ tôi rất tốt, chẳng có chuyện gì cả. Cho dù có, thì đó cũng là chuyện của tôi." Với anh chẳng có vấn đề gì cả.

Nói xong, cô hất cánh tay của anh ra, vội vàng rời đi.

Trở lại bàn rượu ngồi xuống, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, mở ra xem, là Tần Lãng gọi tới.

Cô che loa, đi tới chỗ yên tĩnh rồi mới nói.

"Hôm nay sao em không ở phòng làm việc?"

"Sao anh biết?"

"Anh tới đón em đi ăn cơm, vậy mà lại bị vồ ếch hụt rồi."

"Em cùng viện trưởng tới công trình. Vậy bây giờ anh đã ăn chưa?"

"Anh ăn một chút rồi, lát nữa sẽ tới sân bay đón vị khách quan trọng."

"Ai vậy?"

"Ngày mai sẽ giới thiệu mọi người với nhau. Tiểu Ảnh, có thể mấy ngày nay em phải tới Khế Viên ở, giúp anh rồi."

"Vì sao nhất định phải tới Khế Viên?"

"Không thể trả lời được. Hôm nay ánh mặt trời gắt gao, trở về nhớ bôi kem chống nắng nhé, đừng phơi nắng nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt tới da." Nói xong, Tần Lãng cúp máy.

Cô quay đầu lại, đối diện bên trên là ánh mắt sắc bén của Tuyên Tiêu, không biết anh đã uống bao nhiêu rượu, từ mặt tới cổ đều đỏ bừng.

Cô cầm chiếc đũa, tiếp tục ăn, cũng không ngẩng mặt.

Ăn xong bữa cơm, bên bàn Tuyên Tiêu, là phụ nữ thì còn dữ được chút lễ nghi, còn lại tất cả đàn ông thì đều lảo đảo hết cả rồi.

Trì Tiểu mang theo túi sớm quay trở lại xe nghỉ ngơi, cửa sổ xe vẫn đóng chặt. Tuyên Tiêu trợn to con mắt đỏ quạch, muốn xuyên qua lớp thủy tinh, tìm được bóng dáng của cô, vai liền bị người phía sau vỗ nhẹ vài cái.

Anh quay đầu lại, hết sức giữ cho mình tỉnh táo, là viện trưởng Ninh.

Viện trưởng Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, kéo anh đến gần làng chài, "Cậu nếu đã buông tay, thì đừng có trêu trọc con bé. Con bé đã rất khổ sở, vất vả lắm mới có được hiện tại, tại sao cậu lại muốn làm tổn thương con bé một lần nữa ?"

Đầu óc Tuyên Tiêu như có cả ngàn con ong đang vo ve xung quanh, chân lảo đảo đứng không vững, anh khó khăn tựa vào cánh cổng làng chài, đứng ngay ngắn, "Con làm tổn thương cô ấy, cũng chính là tổn thương chính mình. Viện trưởng Ninh, xin hãy giúp con, con không thể mất đi cô ấy, con yêu cô ấy."

Viện trưởng Ninh lại lắc đầu, "Các người ly ly hợp hợp cũng đã hai lần rồi, cậu vẫn còn không tỉnh ngộ ra ư, hai người hoàn toàn không phù hợp, cô ấy hướng nội, còn cậu quá kiêu ngạo. Bố con bé mất sớm, lại quá đột ngột, trên thực tế con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ không chịu lớn, tuy nhiên con bé đã cố gắng để trở thành trụ cột của gia đình chống đỡ mọi thứ. Cái con bé cần chính là một người trưởng thành có thể bao dung, nuông chiều và yêu thương, cho con bé cảm giác an toàn, nhưng người đó không phải là cậu."

Tuyên Tiêu đột nhiên nổi giận : "Tại sao không thể là con? Người khác có thể làm, thì con cũng có thể. Cô ấy muốn cái gì, con đều có thể cho cô ấy."

"Quá muộn rồi." Viện trưởng Ninh nhắm mắt lại : "Con bé đã được điều đến Bắc Kinh làm việc rồi, cũng rất nhanh sẽ kết hôn. Nếu như cậu thật sự quan tâm đến con bé, thì hãy chúc phúc cho nó, đừng dây dưa không thôi với con bé nữa."

Từng lời nói của viện trưởng Ninh như nện trên mặt đất, Tuyên Tiêu nghe xong lồng ngực phập phồng, trong giây lát nghe được hai chữ "kết hôn", cả người ngây dại, run rẩy vài giây, anh chạy một mạch tới cửa xe đập liên hồi.

"Tuyên Tiêu, xe của chúng ta ở đây." Tài xế của văn phòng chạy tới ôm lấy anh kéo ra đằng sau, gật đầu với viện trưởng Ninh xin lỗi, đem Tuyên Tiêu rời đi.

Viện trưởng Ninh thở dài, mở cửa xe bước lên, Trì Tiểu Ảnh nhắm hai mắt như đã ngủ rồi, những chuyện phát sinh lúc nãy, chắc cô không nhìn thấy được.

"Lái xe đi." Viện trưởng Ninh nói với Tiểu Chu, sau đó vẫy tay với kỹ sư Triệu, anh hiểu ý gật đầu.

"Tiểu Ảnh ở đó, tôi muốn nói chuyệncùng cô ấy." Tuyên Tiêu không khống chế được chạy như bay đến phía xe, lớn tiếng hét.

"Được, bây giờ chúng ta đuổi theo." Lái xe dụ dỗ anh lên xe.

Lúc lên xe, cả người anh co rúm lại, dựa vào cửa sổ xe, đuổi theo xe của Viện Thiết Kế, đáy mắt trào dâng một tầng nước mỏng.

Chương 70: Tử chiến đến cùng (X)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Trở lại Viện Thiết Kế, Trì Tiểu Ảnh mang toàn bộ những bức ảnh chụp được từ công trình tới phòng tráng ảnh, sau đó lại chuyển các tư liệu từ bút ghi âm thành văn bản.

"Tiểu Ảnh, tới đây một lát." Viện trưởng trong phòng bên cạnh gọi cô.

Cô đẩy cửa bước vào, thấy viện trưởng cầm trong tay bản hồ sơ, "Lệnh điều đi của con đây!"

"Nhanh như vậy sao!" Cô kinh ngạc nhận lấy, quét mắt nhìn một lượt.

"Nhân viên học viện công trình thuộc viện thiết kế, chức vụ không tệ, con cung được nhàn rỗi, công việc tốt, người ta yêu cầu trong hai tháng con phải tới báo danh. Tiểu Ảnh, tuy rằng cô không đành lòng, nhưng có thể đây là chuyện tốt, con với bác sĩ Tần có thể ở cùng một chỗ, lại có thể thường xuyên tới thăm mẹ con."

Trì Tiểu Ảnh còn chưa lấy lại tinh thần, trong đầu tràn đây hai chữ "Hai tháng" kia, cô ở lại Tân Giang chỉ có hai tháng nữa thôi sao? Kỳ hạn của Tần Lãng phải tới mùa thu mới kết thúc, bây giờ mới là tháng năm mà.

"Tiểu Ảnh, chớ có suy nghĩ nhiều, phải quý trọng hiện tại." Lời nói ẩn ý, ánh mắt sắc bén của viện trưởng, soi rõ tâm tư đang rối loạn của cô.

Cô giật mình gật đầu, trở lại văn phòng gọi điện cho Tần Lãng.

Qua một lúc lâu Tần Lãng mới nghe điện thoại, không nói gì chỉ mang theo nụ cười, tiếng cười ôn hòa này của anh kỳ diệu đến mức có thể khiến cô cảm thấy bình yên.

"Tần Lãng, em nhận được lệnh điều đi rồi."

"Ừ. Anh biết rồi."

"Em....một mình đến Bắc Kinh trước ư?"

"Không, anh và em sẽ cùng trở về, anh đã thương lượng với bệnh viện, về sau nếu có ca phẫu thuật nghiêm trọng, anh có thể tới giúp đỡ họ, nhưng anh muốn kết thúc kỳ hạn sớm, bênh viện liền đồng ý. Em không vui à?"

"Không phải vậy, chỉ là em cảm thấy hơi ngạc nhiên chút thôi."

"Cô bé ngốc, đó chẳng phải là để em tiếp nhận sớm sao? Được rồi, anh không nói nhiều nữa, anh phải tiếp khách bây giờ, haizz, thật là vị khách phiền phức."

Tần Lãng cúp điện thoại trước, cô nghe thấy một tràng tiếng Anh, giọng nói điềm đạm.

Cô cầm điện thoại một lúc lâu, rất lâu sau mới bỏ xuống.

Ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, phòng làm việc bên cạnh đóng cửa mà âm thanh vẫn rất vang, cô nhìn ra ngoài, sắp hết giờ làm rồi.

Cô không ngồi xe về, một mình thơ thẩn trên đường. Chân nhẹ bẫng như đạp trên mây.

Là hạnh phúc tới quá nhanh, cô không thể tin được sao?

Nhất định là vậy.

Cô vào một quán ăn nhỏ cạnh đường Phúc châu gọi một bát mì, chẫm rãi nhai để giết thời gian. Bên trong quán ăn có không ít khách, đa số là các cặp tình nhân, cũng có một số giống như là công nhân, có một đôi nam nữ đang ngồi khá yên lặng, người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhìn người con gái bất quá mới vừa ngoài hai mươi tuổi. Người đàn ông bộ dạng hưng phấn nhưng lại cẩn thận từng li từng tí, nhìn rất lạ. Cô gái nhỏ thi ánh mắt tinh nghịch, lộ vẻ dễ thương.

Trì Tiểu Ảnh nhìn nhiều thêm mấy lần, nhìn đi nhìn lại, không khỏi khâm phục với cô gái nhỏ.

Ninh Bối Bối đã từng nói qua, đối phó với đàn ông là chuyện dễ dàng nhất, chẳng khác mấy so với làm thịt kho tàu. Chỉ cần lúc nhìn đàn ông con mắt nghiêng một chút, thời gian kéo dài một chút, vừa đủ ba mươi giây, không cần nói liên tục, mà phải là hơi thở mong mang, muốn nói lại thôi, nói nửa câu này, lấp lửng nửa câu sau đó, sau đó dừng lại ba mươi giây. Hai cái ba mươi giây này, là định luật Martin Heidegger, từ đấy sẽ khiến cho đàn ông thần hồn điên đảo.

Cô gái nhỏ kia đích thị là thực tế trong cái lý luận của Ninh Bối Bối, không mấy khi mở miệng, người đàn ông liền chịu thua, đỏ mặt xấu hổ, tay ở dưới bàn liền đặt lên trên đầu gối của người con gái.

Trì Tiểu Ảnh vội vàng thu hồi lại ánh mắt.

Trên thế giới quả thật không có chỗ nào là không có những cạm bẫy. Đối mặt với những cô gái nhỏ này, thật sự là làm khó cánh đàn ông rồi. Có mấy ai chân chính khống chế được đây?

Khó trách đàn ông thường hay ai oán nói: Ở bên ngoài.... Không phải là lỗi của anh.

Vậy là lỗi của ai? Là người vợ không luyện được hai cái ba mươi giây này? Hoặc giả có luyện được, sẽ thu phục được đàn ông sao?

Thu phục? Vì cái gì mà trong hôn nhân phải dùng đến từ này? Thật sự đáng buồn.

Cô không thu phục được người khác, nhưng cũng sẽ không bị người khác thu phục. Cô cho rằng, hôn nhân hai bên chính là thân tựa máu mủ, tự nhiên, không so ai hơn ai kém, không lo được lo mất, chỉ là bình yên, ăn ý, ấm áp.

Đàn ông kỳ thật chỉ là một đứa trẻ, chỉ có căng buồm, đi đến cùng trời cuối đất, chờ cho tới độ tuổi như của Tần Lãng, mới xem là trưởng thành, từ nay về sau, mới chính thức cập bờ.

Gặp được Tần Lãng, cô vô cùng may mắn.

Lòng hồ gợn sóng, mặt tĩnh như gương.

Thanh toán rồi rời đi, đi dạo trên đường tới lúc trời tối, cô mới quay về nhà trọ.

Đổ nước nóng để tắm, cô gội sạch hai lần tóc, mới cảm giác được cả người đầy bụi bẩn đã được gột rửa sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, tám giờ một phút, thời gian vẫn còn sớm, cô mở máy tính lên, muốn viết bản thảo.

Vừa mới ngồi xuống, tiếng đập cửa vang lên.

Âm thanh lộn xộn mà dồn dập, khiến lòng người kinh sợ, Trì Tiểu Ảnh giật mình một cái, mệt mỏi đứng lên mở cửa.

Cô trước tiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, ngẩng lên nhìn.

Đèn treo tường yêu ớt chiếu xuống, một người đang đứng, vịn lên trên khung cửa, sắc mặt đỏ bừng, bộ dạng chật vật, không chịu đứng yên mà cố chấp giơ tay lên, lại muốn đập cửa tiếp.

"Tuyên Tiêu, anh làm sao vậy?" Vừa nhìn thấy cô, cơ thể anh nghiêng vẹo ngã về phía trước, cô phải dùng cả người mới có thể đỡ được anh, cố sức hỏi.

Anh vẫn không nhúc nhích, dựa trên vai cô, cô đột nhiên cảm giác được trên vai mình có chút ẩm ướt, cô cắn răng đỡ anh tới ghế sofa bên trong nhà, trên mặt anh lúc này, nước mắt rơi lã chã.

"Tiểu ảnh, không có bạn gái, không có tình nhân, không có bên ngoài... Anh yêu em, chỉ yêu mình em. Anh là vì đố kị mới nói những lời ngu xuẩn đó, còn đánh em. Em bây giờ cũng đánh anh đi, em mắng anh đi, anh cũng không cãi lại. Như vậy có thể coi là chúng ta hòa nhau rồi không? Hòa nhau, em không tin anh, em xem biểu hiện của anh, anh sẽ thay đổi, giống như trước đây, em ở lại có được không, đừng đi Bắc Kinh?"

Anh nhìn cô chăm chú, hai mắt đẫm lệ tràn đầy dịu dàng, bàn tay của anh vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng tới mức sợ sẽ làm cô bị thương.

Trì Tiểu Ảnh né tránh đôi tay của anh, ổn định lại tình thần, ngữ khí bình thản nói: "Tuyên Tiêu, giữa chúng ta không hẳn vì những vấn đề này..."

"Anh biết rõ." Tuyên Tiêu cắt đứt lời nói của cô, "Em nói anh luôn luôn tự cao tự đại, tự cho là đúng, không quan tâm tới cảm xúc của em. Tiểu Ảnh, trước kia, anh chỉ chú ý tới công việc, mà không để tâm che chở cho hôn nhân của chúng ta, Tiểu Ảnh, anh cũng biết rõ, sinh nhật của em là ngày mười sáu tháng mười một, em không dám một mình qua ngã tư đường, em thích đồ lạnh, gạo mễ màu trắng, em thích ăn nhất là bánh sừng bò, uống trà sữa vị truyền thống, cổ của em là cái cổ của người mẫn cảm nhất toàn bộ thành phố này, em thích xem phim điện ảnh thời xưa, tới kỳ sinh lý, sẽ bị đau bụng, mùa đông bàn chân em rất lạnh phải thường xuyên đi hai đôi tất, em..." Môi của anh thập phần run rẩy, "Em đã rời khỏi nhà hai trăm linh bốn ngày rồi."

Cô đã rất lâu rồi mới được nghe anh nói nhiều với mình như vậy.

Đêm yên tĩnh một cách nặng nề, thanh âm của anh ôn nhu như nước, mang theo ma lực như muốn đầu độc người ta, từng sợi tơ cứ đó mà vây quanh cô.

Cô biết rõ chuyện trước kia có nhiều lời cũng vô ích, nhưng lại không cách nào ngăn cản, giống như bị thôi miên, chỉ có thể sững sờ mà tiếp tục lắng nghe.

Anh nhìn thẳng vào cô hỏi: "Tiểu Ảnh, về nhà có được không?"

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp chặt, đau đến mức cả thân thể như muốn ngã xuống.

Trong lòng giống như đang có cuồng phong gào thét, từng cơn sóng cứ thế cuộn trào lên.

Cô khóc nói: "Tuyên Tiêu, những lời này tại sao lúc Bách Viễn mất anh không nói với em, muộn rồi, quá muộn rồi, là anh đẩy em ra xa, đã có quá nhiều chuyện xảy ra, chúng ta không thể trở về như trước được nữa."

"Quay trở lại được." Tuyên Tiêu lấy tay kéo cô vào trong ngực, siết chặt cô, "Chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể trở về, anh sẽ đi nói với Tần Lãng, xin anh ta đừng chia rẽ vợ chồng chúng ta, lại để cho anh ta rời khỏi đây, thành toàn cho chúng ta."

"Anh lầm rồi. Chúng ta không phải là vợ chồng nữa. Anh mau buông tôi ra."

"Anh không buông. Không buông, không buông."

Trì Tiểu Ảnh liều mạng giãy dụa, muốn đẩy anh ra, nhưng tay anh như một vòng sắt, cô càng đẩy anh lại càng siết chặt.

Cô vô lực giãy dụa, thân thể bị anh ôm đến đau nhức, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn, khó thở nhìn xuống phía dưới, hung hăng đạp mạnh xuống bàn chân của anh.

Anh vì bị đau mà khuôn mặt nhăn nhó, cách tay ngược lại càng ôm chặt cô hơn.

Nếu như là lúc trước, cô nhất định sẽ không nỡ đối xử với anh như vậy, cũng đều vì bị anh nói cho đến cảm động, lòng mềm nhũn, nhưng bây giờ, cô thật sự là đã sợ.

Trì Tiểu Ảnh sức cùng lực kiệt, bỗng nhiên những bi thương bộc phát ra, dựa đầu vào vai anh, gào khóc thất thanh.

Nước mắt giống như từ chỗ nào đó đổ ra vậy, tùy ý như dòng nước chảy, chỉ trong chốc lát đã thấm ướt toàn bộ đầu vai của anh.

Cho tới bây giờ anh chưa từng thấy qua bộ dang gào khóc thất thanh này của cô, vội vàng buông cánh tay ra, cẩn thận từng li từng tí mà ôm cô, ngây ngốc vỗ về sau lưng cô, lặp đi lặp lại cũng chỉ biết nói một câu: "Tiểu Ảnh, đừng khóc, tất cả đều tại anh không tốt."

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên đẩy anh ra, nhảy dựng lên, ngừng cả khóc lại, mệt mỏi khoát khoát tay, "Tuyên Tiêu, em không phải anh, anh có thể một lần, rồi lại một lần làm tổn thương tôi, nhưng tôi không thể như vậy mà làm tổn thương Tần Lãng. Suy bụng ta ra bụng người, tôi biết rõ người bị tổn thương chịu nhiều chua xót, có nhiều đáng thương, trong lòng đau như dao cắt, muốn nói nhưng lại không nói nên lời, muốn quên nhưng lại không làm được, không ai có thể giúp được anh, chỉ có thể là một mình cắn răng chịu đựng, hi vọng thời gian có thể nhanh chóng làm xóa tan mọi đau xót. Tần Lãng anh ấy chưa từng chia rẽ chúng ta, là em muốn ở bên anh ấy. Anh ấy dành cho em rất nhiều, không chỉ tình yêu. Em giống như đứa trẻ lang tang bị cả thế giới vứt bỏ, nhưng trong mắt anh ấy, em lại giống như châu báu trân quý nhất thế giới. Anh ấy đã vì em mà dựng nên một ngôi nhà."

"Vậy em yêu anh ta sao?" Cặp mắt Tuyên Tiêu đỏ rực lên, mặc kệ cố chấp hỏi.

Cô nhìn thấy ánh mắt của anh, hiển hiện rõ rệt cõi lòng đang tan nát, cô nghiêng nghiêng khóe miệng đắng chát nói: "Hôn nhân giống như một đoàn tàu, bỏ lỡ một trạm cho dù thấy cũng không thể quay về. Hôn nhân bắt đầu có lẽ bởi vì tình yêu, nhưng nếu chỉ có yêu thì không đủ đâu. Khi ánh sáng của tình yêu giảm dần, tình cảm nhạt nhòa, khi ấy dựa vào cái gì đi tới bạch đầu giai lão đây? Tuyên Tiêu, không ai vĩnh viễn đứng một chỗ chờ đợi, cũng không có cái gọi là năng lượng tình yêu vĩnh hằng."

Cô cố gắng kiềm chế suy nghĩ của anh, khó khăn nói: "Chúng ta không thể quay lại."

Tuyên Tiêu rốt cuộc nói không ra lời, chỉ nhìn cô một cách tuyệt vọng.

Anh yêu cô như vậy, vì sao lại không thể ở bên nhau?

Cả căn phòng yên ắng tới mức ép người ta không thở nổi, anh đột nhiên đứng dậy, lảo đảo mà đi tới phía cửa, "Hôn nhân nếu chỉ có yêu thì không đủ, vậy nếu như hôn nhân không có tình yêu, còn có thể gọi là hôn nhân sao? Tiểu Ảnh, em rốt cuộc là muốn thuyết phục anh, hay là muốn thuyết phục chính mình? Mặc kệ em nghĩ như thế nào, cánh cửa nhà chúng ta vẫn luôn luôn được mở, em không được quên đường về nhà, anh sẽ luôn chờ em."

"Anh đừng làm những... điều ngốc nghếch ấy nữa."

Anh quay đầu lại, khó khăn nở nụ cười với cô, "Anh thông minh như vậy, giống như là người đang làm chuyện điên rồ sao?" Anh kéo cửa ra, "Tiểu Anh, nhanh chóng về nhà nhé."

Cửa "cạch" một tiếng liền được đóng lại, nụ cười đọng lại trên mặt Tuyên Tiêu, mất một lúc mới thu hồi trở lại, đi xuống cầu thang của mấy tầng lầu, đột nhiên ngửi được một mùi thuốc là nồng nặc, anh ngẩng đầu, yên lặng nhìn Tần Lãng đang tựa vào bên tường, toàn bộ cơ thể ngập trong sương khói.

Bốn mắt giao nhau.

Trầm mặc một lúc, Tuyên Tiêu nói: "Tôi yêu cô ấy, không muốn mất đi cô ấy."

Không đầu không đuôi, giọng nói không lớn nhưng lại giống như tuyên cáo.

Tần Lãng dụi tắt tàn thuốc, thần sắc không đổi, chỉ gật đầu một cái.

"Tôi sẽ không để cô ấy đi Bắc Kinh, Viện điều dưỡng tốt ở Trung Quốc không chỉ có mình Thiên An."

Tần Lãng gật đầu nhẹ một cái, hạ thấp mắt xuống, "Đúng vậy, nhưng Thiên An lại chính là nơi tốt nhất dành cho bác gái, bởi vì cách chỗ chúng tôi ở rất gần."

Anh vượt qua Tuyên Tiêu, trực tiếp đi tới trước cửa ra vào của nhà Trì Tiểu Ảnh, đưa tay gõ nhẹ.

Chương 71: Lưỡng lự rời xa (I)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

Trì Tiểu Ảnh không chỉ một lần nghe Tần Lãng nhắc tới con gái, giọng nói luôn toát ra vẻ vui sướng của một người làm bố, lại cũng có đôi chút tiếc nuối nhẹ nhàng. Không thể ở bên cạnh chăm sóc con bé cho tới khi lớn lên, anh cảm thấy mình là một người bố không có trách nhiệm.

Sau đó, anh lại tự nhún vai an ủi chính mình: "Nhưng mà không sao, con bé bây giờ sống rất hạnh phúc."

Lại nói, Trì Tiểu Ảnh trong lòng liền hiện lên bộ dạng đáng yêu của một cô gái bé nhỏ, tóc đuôi ngựa được buộc cao thật cao, mặc chiếc váy công chúa bồng bềnh, da thịt mũm mĩm, Tần Lãng nói con bé lúc nào cũng la hét rằng muốn giảm cân.

Bây giờ, cô bé ấy đã bay tới nước Anh xa xôi rồi.

"Vừa xuống máy bay một cái, liền hỏi tại sao không thấy em, con bé đối với em cực kỳ tò mò, ngày mai chúng ta cùng nhau ăn cơm, được không?"

Tần Lãng ngồi trên ghế sofa, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Trì Tiểu Ảnh, tràn ngập yêu thương, ngọt ngào giống tựa mật ong, khẽ hít thở, cũng có thể cảm nhận được ngay vị ngọt trong không khí

Trì Tiểu Ảnh biết rõ bây giờ mình nhìn lên có chút không ổn cho lắm, hai mắt sưng đỏ, lúc giãy giụa ra khỏi cánh tay của Tuyên Tiêu, quần áo có hơi lộn xộn, vội vàng ra mở cửa, đôi dép cũng mang sai.

Tần Lãng và với Tuyên Tiêu, một người đến, một người rời đi, thời gian chỉ thua kém vài phút, không biết trên cầu thang họ có chạm mặt nhau hay không.

Cả người cô bây giờ chỉ có thể dùng từ 'hoảng loạn' để hình dung.

Có điều, dưới đôi mắt của Tần Lãng, từ trước đến giờ cô giống như một cuốn sách luôn mở, không giấu được bất cứ nội dung gì, cũng không cần phải ngụy trang bản thân mình.

"Được!" Cô đi tới bên cạnh Tần Lãng ngồi xuống, "Em có cần phải chuẩn bị món quà gì không?" Âm mũi còn rất nặng, sức lực có chút mơ màng nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo.

"Em chính là món quà tốt nhất." Tần Lãng giữ lấy vai cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt gọn những sợi tóc dài còn đang tán loạn, sau đó đặt cô ngồi lên đùi mình.

"Em có chút căng thẳng, em sợ sẽ khiến con bé thất vọng."

"Thế này còn không tự tin sao?" Tần Lãng cười khẽ, hôn nhẹ đôi mắt sưng đỏ của cô.

Cô thở dài, thẳng thắn nói: "Khi nãy Tuyên Tiêu đã tới đây, tranh cãi một...." Lời chưa nói ra hết đã bị bờ môi Tần Lãng làm cho nuốt ngược trở về, "Tiểu Ảnh, anh so với em có nhiều tự tin hơn."

Môi của anh rất ấm áp, bao phủ bên trên môi cô, nhẹ nhàng nhấm nháp, coi cô như một món đồ dễ vỡ, vô cùng quý trọng.

Cô chớp mắt rồi lại chớp mắt, không biết đại não ngừng hoạt động từ lúc nào, một hồi lâu mới phục hồi lại như bình thường, chậm rãi đáp trả lại anh.

Tâm tư rối loạn chia làm hai nửa, một nửa ở bên trong, còn một nửa ở bên ngoài.

Cuối cùng tâm tư đang chao đảo bên ngoài đã trở về rồi. Cô nhìn ngắm tỉ mỉ khuôn mặt điển trai của Tần Lãng, nhớ lại đã cùng anh từng chút từng chút một, tự nói với mình đây mới là người mình phải quý trọng.

Hai người yên lặng ôm nhau nói chuyện, đa phần là Tần Lãng nói,..... công việc mới của cô, ngôi nhà mới của bọn họ, câu chuyện ấm áp giữa anh và bố mẹ, thêm một chút tin đồn thú vị,... Anh hận trong một đêm không thể kể lại toàn bộ cho cô nghe về cuộc sống của anh.

Thẳng đến 12h, anh mới đứng dậy rời đi, vì có người ở Khế Viên, bằng không chắc chắn anh sẽ không rời đi.

"Đêm mai ở Khế Viên, Tiểu Ảnh, anh muốn em." Anh lưu luyến mà đứng ngoài cửa, sát lại gần tai cô, nụ hôn rơi xuống chiếc cổ trắng nõn, "Vừa vặn cũng giúp anh chăm sóc một chút."

Cô đem đầu vùi vào trong ngực anh, hình như cũng đã khá lâu hai người không ngủ chung giường rồi, "Ừm." Cô khẽ gật đầu một cái.

Ngày hôm sau, sau khi Trì Tiểu Ảnh đi làm về, vẫn là tranh thủ thời gian đi mua quà, cô mua một con gấu màu nâu bằng nhung.

Đón nhận một người, không chỉ là đón nhận tình yêu của anh, mà còn là đón nhận tất cả những gì liên quan đến anh, kể cả người nhà của anh.

Bây giờ Trì Tiểu Ảnh mới ý thức được thân phận của mình trong tương lai, ngoại trừ là vợ của Tần Lãng, sẽ còn là mẹ kế của cô bé mười một tuổi đó nữa.

Nhắc tới mẹ kế, tự nhiên liên tưởng đến "Công chúa Bạch Tuyết" , Hoàng Hậu trong đó chính là bà mẹ kế ác độc, cô chạy vào trong toilet, nhìn chính mình trong gương, nhìn qua hình như mình vẫn có chút hiền lành mà nhỉ.

Mẹ kế thì cũng vẫn là mẹ, cô nhanh như vậy đã làm mẹ rồi. Không hiểu sao, đột nhiên nghĩ tới lần mang thai ngoài tử cung đó. Nếu như không phải là mang thai ngoài tử cung, mà là mang thai bình thường, vậy thì không biết hiện giờ cô đang ở đâu?

Mặc kệ là ở đâu, cô chắc chắn bản thân mình sẽ vô cùng chờ mong đứa con của mình được sinh ra, so với cô, có lẽ Tuyên Tiêu vẫn còn hi vọng.

Đáng tiếc là, hi vọng vỡ tan rồi.

Trì Tiểu Ảnh đứng trước gương cúi mặt xuống, vặn vòi nước, dùng nước lạnh vỗ nhẹ lên mặt.

Tần Lãng thu xếp bữa trưa tại cửa hàng Pizza Hut.

Trì Tiểu Ảnh đã tới chờ từ sớm, con gấu nhung màu nâu đang ngồi trên chiếc ghế khác cạnh cô, thật là có chút khẩn trương, lòng bàn tay đều đổ

đầy mồ hôi rồi.

Cậu bé giữ cửa đứng ở bên ngoài khẽ kéo chiếc cửa kính cao cao ra, Tần Lãng nắm tay con gái đi đến.

Trì Tiểu Ảnh đứng dậy, trong đầu nhắc nhở chính mình, miệng đừng có mở lớn như vậy.

Cô bé kia so với cô bé trong nội tâm cô một chút cũng không giống nhau, quả thực là một cô bé như phiên bản búp bê, tóc vàng mắt xanh, dậy thì rất khá, cô bé rất nhanh đã cao thế rồi, nếu không phải vẻ mặt ngây thơ, thì chẳng ai tin rằng đây là một cô bé mới mười một tuổi.

Nhìn thế nào cũng nhìn không ra có dính dáng tới Tần Lãng ở bên cạnh?

Trì Tiểu Ảnh không biết nên làm sao để chào hỏi, gật đầu không đúng, nắm tay cũng không đúng, không lẽ.... ôm? Cô còn chưa nghĩ ra, Điểm Điểm đã chạy tới trước mặt cô, ôm lấy cô, in lên đôi má của cô hai nụ hôn, "Chào cô ạ." Lông mi dài chớp chớp, tiếng Trung có chút lơ lớ.

Trì Tiểu Ảnh mặt đỏ bừng, vội đưa con gấu nhung đưa cho cô bé.

Điểm Điểm rất lễ phép nói một tiếng "Cảm ơn!" sau đó quay đầu nhìn Tần Lãng, nói một tràng dài bằng tiếng Anh, Tần Lãng cao giọng cười to.

Trì Tiểu Ảnh nhìn về phía Tần Lãng hỏi dò.

"Điểm Điểm nói con bé đã không còn chơi loại thú bông này từ rất lâu rồi, em đem con bé biến thành một đứa trẻ mới sinh rồi."

Trì Tiểu Ảnh mặt lại đỏ hơn.

Tần Lãng gọi lên ba chiếc bánh pizza hải sản. Pizza được mang lên, Trì Tiểu Ảnh chủ động giúp Điểm Điểm đổ tương cà chua, nhẹ giọng hỏi con bé có muốn ăn kem ly hay không, vị ưa thích là vani hay là vị dâu.

Điểm Điểm con mắt mở to căng tròn, nhìn Tần Lãng quyết chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

Tần Lãng cưng chiều mỉm cười: "Tiểu Ảnh, để Điểm Điểm tự đi, con bé lớn rồi đấy."

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên ý thức được cách giáo dục của nước ngoài so với cách giáo dục trong nước là hoàn toàn khác nhau, chú trọng việc nuôi dạy con cái có tính cách độc lập, mạnh mẽ quyết định cho chính bản thân mình. Cô chịu không nổi mà rút tay về, Tần Lãng siết chặt lấy, chớp mắt với cô vài cái.

Điểm Điểm mỉm cười chăm chú nhìn hai người, ghé sát vào Tần Lãng, thấp giọng nói câu tiếng Anh gì đó, Tần Lãng ẩn ý mà gật đầu.

Bọn họ nói chuyện, Trì Tiểu Ảnh đem pizza trong khay ra cắt thành những miếng nhỏ, dùng dĩa ăn nhẹ nhàng xiên lên, đưa lên trên miệng, sau đó dùng giấy ăn lau đi vết tương dính trên khóe miệng.

Tiếng Anh của cô phần viết thì coi như cũng được, còn nghe với nói thì kém đến mức tệ hại.

Tần Lãng cùng Điểm Điểm nói chuyện với tốc độ rất nhanh, cô chỉ có thể bắt kịp được mấy từ đơn, căn bản không chen được vào câu nào. Hai bố con bọn họ cười cười nói nói, còn cô thì vùi đầu vào ăn, cảm giác như mình với bọn họ là những vị khách cùng bàn lạ lẫm.

Điểm Điểm rất hoạt bát, thích cười, một chút cũng không giống đứa trẻ có bố mẹ đã ly hôn. Trong lời nói của cô bé thỉnh thoảng lại xuất hiện cái tên 'Bonnie'.

Tần Lãng vỗ nhẹ lên đầu Điểm Điểm, ra hiệu kem ở trong ly sắp chảy ra hết rồi, lúc này con bé mới không nói thêm gì nữa, chăm chú ăn.

"Điểm Diểm nói cô Trì trông giống như sinh viên đại học, nhìn qua chỉ lớn hơn con bé một chút thôi, rất đẹp." Tần Lãng quay sang, nhìn về phía Trì Tiểu Ảnh, "Con bé còn nói hai chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc giống chú Bonnie và mẹ, con bé rất thích em."

Trì Tiểu Ảnh không được tự nhiên mà buông dĩa ăn xuống, uống một ngụm nước, "Điểm Điểm với anh không giống nhau."

"Ừ. Con bé được di truyền nhiều điểm từ mẹ, chỉ có tính cách là giống với anh." Tần Lãng kiêu ngạo mà nhìn sang con gái.

Điểm Điểm phát giác được ánh mắt Tần Lãng, ngẩng lên, "Cô à, sao cô không ăn?" Thật biết đánh trống lảng, rất hoạt bát.

Tần Lãng đứng dậy đi toilet, Điểm Điểm chống tay lên cằm, con mắt màu xanh da trời đảo vòng vòng một hồi.

"Cô Trì, cô với bố con, là ai theo đuổi ai?"

Trì Tiểu Ảnh thiếu chút nữa là chết sặc tại chỗ, "Connói sao?" Cô thật sự không biết như thế nào để có thể sống chung với đứa trẻ tinh ranh này.

"Nhất đinh là cô theo đuổi bố rồi, bố đẹp trai như thế, lại nhiều tiền như vậy, mẹ nói ở Trung Quốc, nữ sinh giống như cô có rất nhiều, thích nhất chính là bên cạnh những người giàu có."

Trì Tiểu Ảnh mỉm cười: "Bố con là người nhiều tiền lắm sao?"

Điểm Điểm gật đầu như gà mổ thóc, "Đúng vậy, cổ đông lớn nhất ở công ty của chú con chính là bố. Lúc trước, khi chú mới gây dựng công ty, ông nội với bà nội đều không đồng ý, chỉ có duy nhất bố con ủng hộ chú, cho chú một số vốn rất lớn để bắt đầu, nên chú mới có ngày hôm nay. Bố con chính người giàu có chân chính nhất."

Trì Tiểu Ảnh ngơ ngẩn, cô không hề nghe được Tần Lãng nói những điều này.

"Mẹ nói nữ sinh bình thường sẽ thích những nam sinh không lớn hơn mình nhiều lắm, như chú Bonnie chỉ lớn hơn mẹ có một tuổi, nhưng bố so với cô lại lớn hơn những mười lăm tuổi, cô chắc chắn nhất định là đã yêu tiền của ông ấy."

Trì Tiểu Ảnh nhăn nhó mặt mày, không biết nên khóc hay nên cười, "Điểm Điểm, con thật đáng yêu, tiền chính là một điểm hấp dẫn của bố con, cô thích bố con, đương nhiên cũng sẽ không có thù với tiền."

"Cô đối với bố con chỉ là thích thôi sao?" Cô tiểu thư nhỏ Điểm Điểm có chút thở dài, "Ông ấy nói hai người sẽ kết hôn sớm thôi, có đúng hay không?"

Trì Tiểu Ảnh cẩn thận từng li từng tí cân nhắc câu nói: "Con có hi vọng chúng ta kết hôn không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Điểm hơi nhăn lại, có chút suy tư, gật đầu: "Hi vọng, bởi vì bố con rất yêu cô."

"Sao con lại biết rõ như vậy?" Trì Tiểu Ảnh thật sự bị lời nói của Điểm Điểm làm cho khuất phục.

"Chúng ta là phụ nữ mà, đương nhiên là biết rõ rồi. Bố chưa bao giờ nhìn mẹ giống như lúc nhìn cô, nếu như hai người kết hôn, con sẽ làm cầm hoa cưới cho hai người."

Rốt cuộc vẫn chỉ là con nít, thoắt một cái đã khác, nhịn không được chỉ muốn đứng lên....giống như có hành khúc lễ cưới đang phảng phất.

Trì Tiểu Ảnh nhìn cô bé, vui vẻ lay động theo chiều gió.

"Tiểu Ảnh, buổi chiều anh có cuộc phẫu thuật, khả năng phải kéo dài tới tận khuya, Điểm Điểm phải giao cho em rồi." Ăn cơm trưa xong đi ra, Tần Lãng lái xe, đưa Trì Tiểu Ảnh trở về Viện Thiết Kế.

"Được." Trì Tiểu Ảnh biết rõ Tần Lãng muốn để cô với Điểm Điểm ở chung với nhau.

"Tiểu Ảnh, em có bằng lái xe chưa? Tần Thiên gọi điện thoại tới, định tặng cho em một chiếc, không biết em thích kiểu dáng gì. Viện Thiết Kế cách nhà chúng ta khá xa, không có xe, em đi làm sẽ rất bất tiện."

"Em..." Cô không biết lái xe, Tuyên Tiêu đã sớm cho cô đi học, nhưng cô luôn không có dũng khí, mỗi lần qua ngã tư đường đều sợ, nào dám lái xe. Tuyên Tiêu cau mày nói, "Nếu em biết lái xe, đi đâu cũng sẽ thuận tiện hơn, anh thì không phải lúc nào cũng có thời gian để đưa em đi." Cuối cùng cũng không có biện pháp, Tuyên Tiêu trước tiên gửi xe, buộc cô đi học. Cô đành chịu, vừa ghi danh, lúc chuẩn bị đi học, Bách Viễn nói cho cô biết, Yên Nam Nam với Tuyên Tiêu đã yêu nhau.

Ngực lại khẽ thắt lại một cái.

"Em không có bằng lái xe."

"Lúc rảnh anh sẽ dạy em, không khó đâu, nhưng xe vẫn là tạm thời ổn định đã, vừa mới học, không thể chạy trong thành Bắc Kinh được đâu, em sẽ là mối uy hiếp cho người dân của thành phố đấy." Tần Lãng trêu chọc khẽ hếch long mày lên.

Cô liền cười theo.

Đến Viện Thiết Kế rồi, Tần Lãng quay đầu xe trước, "Điểm Điểm, tối nay muốn ăn gì?" Lúc gần đi, nhẹ nhàng hỏi con gái.

"Ở Trung Quốc, dĩ nhiên là muốn ăn cơm Trung Quốc rồi."Điểm Điểm đôi mắt không kịp nhìn ngắm xung quanh.

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên nhớ tới làng chài nhỏ ngày hôm qua, đề nghị nói: "Tần Lãng, buổi tối chúng ta tới bờ sông ăn tôm cá tươi nhé."

"Được, tới lúc đó anh đến đón hai người." Tần Lãng cúi người thơm lên má Điểm Điểm, đột nhiên quay đầu lại, trên đôi môi Trì Tiểu Ảnh mà đặt xuống một nụ hôn, mới lái xe rời đi.

Trì Tiểu Ảnh dẫn búp bê này vào Viện Thiết Kế, các đồng nghiệp đều tò mò vây tới, hỏi cô bé này là ai thế?

Điểm Điểm cướp lời nói: "Cháu là con kế của Cô Trì."

"Hả? Thư ký Trì, cô mới thăng cấp đấy à...không cần tốn nhiều sức, mà đã có cô con gái lớn như vậy rồi." Các đồng nghiệp kinh ngạc, quay người lại mở cuộc nghị luận với nhau.

Haizz, muốn gả cho con rùa vàng cũng phải trả giá nhiều đấy. Về sau muốn sinh con, vốn lại có một người chị cùng cha khác mẹ, quan hệ này thật phức tạp. Cuối cùng kết luận vợ chồng không ly hôn vẫn là tốt nhất.

Trì Tiểu Ảnh làm như không nghe thấy gì, kéo Điểm Điểm đi vội về phía văn phòng.

Điện thoại rung một hồi, Tần Lãng nhắn tin tới: "Hôm nay anh cảm thấy rất hạnh phúc, hai người con gái anh yêu sâu đậm nhất đều ở bên cạnh anh. Em thì sao? "

Cô nhìn qua vai Điểm Điểm, trả lời: "Em hơi mệt một chút."

Với tất cả mọi đứa trẻ thì Game online đều được ưa thích không rời, Trì Tiểu Ảnh đem máy tính đưa cho Điểm Điểm, mua thêm cho con bé cả đồ ăn vặt, cô làm việc của mình, một buổi chiều cứ thế trôi đi.

Ở nước ngoài, tái hôn là việc rất bình thường, Điểm Điểm đối với Trì Tiểu Ảnh không có chút ghét bỏ nào, một buổi chiều trôi qua, hai người cũng đã ở chung với nhau khá hòa hợp rồi.

Trì Tiểu Ảnh là thật tâm muốn yêu thương cô bé, con gái mười một tuổi rất mẫn cảm, nếu mình đối tốt với cô bé, cô bé chắc chắn sẽ hiểu.

Lúc tan làm, hai người đứng ở bên ngoài vỉa hè đợi Tần Lãng tới đón.

Vỉa hè được trải bằng những ô vuông, Điểm Điểm nghịch ngợm mà chơi nhảy ô ở đó, chỉ trong chốc lát, cả đầu đổ đầy mồ hôi, Trì Tiểu Ảnh lấy khăn tay ra lau cho cô bé.

"Cô Trì, chỗ đó có một người đàn ông cứ đứng nhìn cô." Điểm Điểm đột nhiên chỉ tay về phía đường cái đối diện nói ra.

Trì Tiểu Ảnh ngón tay thoáng run rẩy, ngẩng đầu, không sai, là Tuyên Tiêu.

Trời nóng như vậy, vậy mà anh lại mặc đồ lần trước cùng cô ở một chỗ tại Bắc Kinh lúc đi công tác mua, quần dài kẻ caro, anh không thích những kiểu mẫu như này, cô nói rất hợp nên bắt đầu thường xuyên mặc, nhìn cũng không tệ. Kỳ thật thân hình anh rất đẹp, quần áo mỗi khi khoác lên người chỉ làm anh tăng them vẻ cao quý.

Anh không có đi tới, chỉ đứng bên cạnh xe, cách một con đường, từ phía xa nhìn cô, ánh mắt kinh ngạc, đau thương, trong tay cầm một hộp sốt dương mai, đây là thứ mà mùa này cô thích ăn nhất.

"Cô, cô khóc à?" Điểm Điểm buồn bực đẩy cô một cái.

"Không có." Cô hoang mang rối loạn mà thu hồi ánh mắt lại, luýnh quýnh lau nước mắt, "Đó là do nóng quá, mồ hôi đấy."

"Cô có quen người đàn ông đó không?"

"Không quen." Cô dùng sức lắc đầu, 'Chắc là chú ấy nhận nhầm người thôi."

"Oh!" Điểm Điểm chớp mắt mấy cái, tò mò lại nhìn sang, cánh tay người đàn ông run lên, hộp sốt dương mai rơi xuống đất, lăn đến giữa đường, bị bánh xe nghiến qua, như một vũng máu tươi, nhìn qua thật đáng sợ.

Chương 72: Lưỡng lự rời xa (II)

Editor: Vincy

Beta: Lữ

***

Bờ sông.

Nhà hàng ở làng chài nhỏ, đến buổi tối, số lượng khách hàng nhiều như nước, bãi đỗ xe bên trên đã đỗ đầy cả hàng dài đủ các loại xe xịn. Có một ý nghĩa nào đó bên trong, tại đây cơ hồ đã trở thành nơi xã giao của các nhân vật có máu mặt ở thành phố Tân Giang. Chủ quán rất có sáng tạo khi treo những cây đèn lồng trên những nhánh cây ở gần đó, sau khi trời tối, đèn bên trong được thắp sáng, cách mười mấy cây là đã có thể trông thấy rồi.

Điểm Điểm đã tới Trung Quốc ba lần, nhưng đều là ở Bắc Kinh, chưa từng đến thành phố phía Nam có phong cảnh như trong tranh vẽ này.

Nước sông thong thả chảy suôi, những chiếc đèn lồng màu đỏ toát lên phong vị cổ xưa, nhà hàng trông giống như một ngôi nhà gỗ nhỏ ở trong núi, còn chưa bắt đầu ăn, Điểm Điểm đã rất hưng phấn rồi, đối với những việc này, Điểm Điểm sùng bái cô Trì cực kỳ.

Chỉ có ba người, Tần Lãng không muốn ngồi ở trong phòng, ở phòng chính hàng ghế dài cũng đã có bốn người, anh chọn vị trí ở gần cửa sổ hướng ra sông Trường Giang.

"Cá diếc của sông này vô cùng tươi ngon, kho, hấp đều có thể, mực không biết là có hay không, cái đó ăn cũng ngon vô cùng, thêm một ít tôm nữa, cua thì hay là thôi đi, mùa này rất ít thịt." Trì Tiểu Ảnh xem qua menu, thảo luận cùng với Tần Lãng.

"Em là dân bản xứ, hay là khách thường xuyên tới đây ăn vậy hả!" Tần Lãng cười đưa menu cho cô.

"Ừm, món mà cô chọn chắc chắn rất ngon." Điểm Điểm ở một bên lên tiếng phụ họa, không nhịn nổi mà nuốt nước miếng.

Trì Tiểu Ảnh nhận lấy, "Được, cô chọn, vậy tối nay cô sẽ mời hai người." Cô ngoắc tay gọi phục vụ tới.

Tần Lãng ra hiệu cho phục vụ dừng lại chờ một lát, lông mày khẽ cau lại, "Tiểu Ảnh, em thanh toán hay anh thanh toán, có gì khác nhau sao?"

Trì Tiểu Ảnh sững sờ, vốn chỉ là lời nói vô ý được nói ra, hiện tại lại giống như phân chia rạch ròi với Tần Lãng.

"Có phải em đã quên rồi hay không, chúng ta chỉ còn một thời gian nữa là trở thành vợ chồng rồi." Giọng nói Tần Lãng vẫn ôn hòa, nhưng có thể nghe ra được anh có chút không vui.

"Tần Lãng, không phải như vậy. Chỉ là hôm nay đưa Điểm Điểm tới đây, muốn biểu đạt tâm ý, thật sự không có lý do nào khác." Cô mặt mày tái nhợt vội giải thích.

Tần Lãng cong cong khóe miệng. nhẹ nhàng vuốt tóc cô, "Anh có một chút chủ nghĩa của người đàn ông, để cho vị hôn phu này của em tận tâm hết lòng không được sao?"

"Được." Cô kéo dài ngữ điệu, trừng mắt liếc anh một cái, "Biết rõ là anh có rất nhiều tiền."

"Nhiều hay ít, đều là của chúng ta." Tần Lãng cười khẽ, cố ý đem ba chữ đằng sau tăng thêm ngữ điệu, ánh mắt âm u vẻ xa xăm.

"Cô, cô lại làm nũng bố rồi!" Điểm Điểm nói.

"Nào có!" Cả khuôn mặt Trì Tiểu Ảnh bỗng chốc nóng bừng, xấu hổ mà cúi thấp đầu xuống xem menu.

Một người đàn ông từng trải trở nên rộng rãi, đây chính là món quà của năm tháng.

"Đây hình như là lần đầu tiên." Tần Lãng vui vẻ mà ngoắc tay gọi phục vụ một lần nữa, chọn những món ăn ngon, bên cạnh ba người là hương trà hoa nhài thoang thoảng, nói chuyện cười đùa vui vẻ.

"Tiểu Ảnh?" Ngoài cửa xuất hiện một đôi nam nữ đi tới, lúc người đàn ông anh tuấn tìm chỗ ngồi, ánh mắt lơ đãng mà nhìn qua Trì Tiểu Ảnh, khựng một cái lại quay trở lại nhìn, lông mày cau lại, bộ dạng tươi cười

không còn nữa, khóe miệng chợt đông cứng, "Bác sĩ Tần cũng ở đây sao!"

Tần Lãng gật đầu, nhận ra người đàn ông tên Trâu Hoa này ngày đó ở trong quán café rất thân thiết với Tiểu Ảnh, "Phóng viên Trâu, cũng tới đây dùng cơm sao?" Anh lịch sự mà nhìn về phía Trâu Hoa đang đứng ở sau lưng bạn gái, tướng mạo bạn gái của người này nhìn giống như không phải người bình thường, có thể cái giá khởi đầu không hề nhỏ, lỗ mũi đều chỉ lên trời rồi.

"À, để tôi giới thiệu một chút." Trâu Hoa có chút khó chịu nghiêng người.

Trì Tiểu Ảnh đối mặt với ánh mắt của người phụ nữ, sắc mặt lập tức trắng bệnh.

Vợ của Bách Viễn.

"Không cần." Người phụ nữ lạnh lùng trả lời, khinh thường mà "hừ" một tiếng, xem thường nói: "Em quen cô ta. Người chồng trước kia của em trước khi chết, không để lại cho em lời nào, nhưng lại bỏ ra trăm vạn để cho cô ta mua một căn hộ. Nhìn cái bộ dạng giả vờ đáng yêu này, thật sự nhìn không ra, diễn đạt lắm, cái gì mà đàn anh với đàn em, còn không phải là bộ dạng giả vờ thanh cao, thực chất là một con hồ ly tinh."

Người phụ nữ nói xong vẫn chưa hết tức giận, nhổ một bãi nước bọt.

Giọng nói của cô ta lớn như vậy, làm cho mấy vị khách bàn bên cạnh cũng phải nhìn qua, xì xào bàn tán.

Trì Tiểu Ảnh dứt khoát đứng dậy, trước mặt bao nhiêu người, tức giận đến toàn thân run rẩy, hít sâu một hơi kiềm chế không để sự giận dữ bộc phát, cô đang muốn nói chuyện, một cánh tay từ đằng sau dơ lên chặn lấy eo của cô ôm lại.

Tần Lãng nheo hai mắt lại, khuôn mặt không tức giận nhưng khiến đối phương có chút khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang vênh váo, "Vị phu nhân này lời nói ra như thể chứa đầy căm phẫn trong lòng, câu chữ vô cùng chắc chắn, vậy cho hỏi căn hộ mua cho vợ chưa cưới của tôi ở chỗ nào, số phòng, ở tầng bao nhiêu? Có thể cô không biết,

chúng tôi đang muốn mua phòng tân hôn để chuẩn bị kết hôn, hiện tại tốt rồi, không biết căn phòng kia có lắp đặt đầy đủ thiết bị hay không?"

"Tôi..." Người phụ nữ khí thế hẳng còn đang bừng bừng bỗng chốc hạ xuống còn hơn phân nửa, cô ta không nghĩ giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, lại còn là một Trình Giảo Kim hết sức đẹp trai, nhất thời cứng họng, lắp bắp cả buổi cũng không thốt được ra một câu, vội nhìn về phía Trâu Hoa cầu cứu.

Trâu Hoa hận lúc này không thể đem mình chui xuống lỗ, hoặc là căn bản không có quen biết gì với cô ta là tốt nhất. Lúc người ta giới thiệu cô ta cho mình, nói là một vị thiên kim vừa mới mất chồng, tuổi tác cũng không tính là lớn, tuy nhiên bộ dạng có chút phải xin lỗi người nhìn, nhưng xuất thân tốt lắm, anh là một tên phóng viên nhỏ bé phải ra mặt lăn lộn vất vả ở đài truyền hình, đến bây giờ vẫn còn phải thuê phòng ở đây này! Nếu nói chuyện hợp nhau, có thể thăng quan tiến chức. Thực tế một chút, cắn răng chịu đựng một chút, mà bắt đầu cùng cô ta kết giao.

Xem ra, cái giá phải trả để cùng với thiên kim kết giao lại thê thảm đau đớn thế này đây.

"Sao vậy, là cô mất trí nhớ hay vốn dĩ là cô tự bịa đặt?" Ánh mắt Tần Lãng đang ôn hòa chợt chở nên lạnh thấu xương, âm điệu cũng tăng cao lên vài phần.

Người phụ nữ kiêu ngạo ngang ngược đã quen, không sợ chết mà mở miệng đối đầu: "Đương nhiên là tôi nhớ rõ, chỉ có điều căn hộ đó đã đem bán đi rồi."

"Ai bán đi rồi?"

Người phụ nữ ánh mắt né tránh, toàn bộ người ở bên trong ánh mắt đều dính chặt lên người cô ta, bốn phía đều một khung cảnh yên tĩnh, cô ta có chút sợ hãi.

Bên trong yên tĩnh không kéo dài, Tần Lãng đột nhiên kéo khăn ăn xuống, ném lên trên mặt bàn, cầm cốc trà lên hướng tới phía mặt đất ném xuống kêu "choang" một tiếng, "Nói!"

Tất cả mọi người thoáng chốc bị dọa cho hoảng sợ.

"Là tôi. Chồng trước của tôi mua cho cô ấy một căn hộ, nhưng cô ấy cự tuyệt không nhận, trả lại, tôi....đã đem bán nó đi." Người phụ nữ bị dọa cho sợ hãi mà nói ra sự thật.

Các vị khách xung quanh không khỏi thở dài một trận.

Khuôn mặt người phụ nữ lúc thì đỏ, lúc thì trắng bệch, ông chủ nhà hàng thở hồng hộc từ bên ngoài chạy vào, nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, tức giận mà quát: "Đây là chuyện gì thế hả?"

Tần Lãng tỉnh táo gật đầu: "Thật xin lỗi, là tôi làm, lát nữa sẽ trả gấp 10 lần lại cho ông. Nhưng hiện tại, tôi với vị phu nhân này có một số lời cần nói rõ. " Anh lại quay đầu nhìn về phía người phụ nữ, "Cô xem vợ chưa cưới của tôi có giống như kẻ ngốc?"

"Hả?" Người phụ nữ ngây ra như phỗng, đến cả hít thở cũng không dám thở mạnh.

"Không ngốc tại sao phải đem căn hộ trên trăm vạn đấy trả lại? Còn phải đứng ở chỗ này, bị người khác chửi mắng? Cô nói xem đây là vì cái gì?"

"Tôi...Tôi làm sao mà biết? Tôi....chỉ nói đúng sự thật, thì sao, chẳng lẽ không thể nói sao? Trả lại căn hộ rõ ràng là sự thật, tôi muốn các người gọi điện thoại cho thị trưởng, chẳng lẽ ngay cả quyền lên tiếng cũng không có sao?" Người phụ nữ dứt khoát khóc lóc om sòm.

Tần Lãng lạnh lùng cười nhạt, "Được, chúng ta tốt nhất đi gặp vị thị trưởng trong miệng của cô, để xem hắn lý luận kiểu gì, lại hỏi một chút xem, uống say lái xe đụng người đi đường bị thương, rốt cuộc là người lái xe sai, hay vẫn là người đi đường không nên đi trên đường lúc đó sai? Chồng cô đưa nhà ở cho ai là quyền tự do của anh ta, chúng ta quản không được, nhưng chúng ta có thể quản tốt chính mình. Cự tuyệt cũng đã ghi lại rõ ràng lập trường của chính mình, cô được tiện nghi lại còn cắn ngược lại một cái, cô thật sự cho rằng ai cũng dễ bắt nạt ư? Nếu như cô không trịnh trọng nói lời xin lỗi với vợ chưa cưới của tôi ở trước mặt mọi người ngày hôm nay, ngày mai tôi sẽ chính thức kiện cô lên tòa tội phỉ bang người khác. Kỳ thật tôi cũng cảm thấy đáng thương thay cho cô, ngược lại là người sắp chết, lời nói cũng thân thiết, vợ chồng một thời gian, chồng cô ngay cả khi chết cũng không để lại đôi câu vài lời với cô, trong lòng lại chứa người khác, cô có biết là vì sao hay không?"

"Được rồi, đừng nói nữa." Trì Tiểu Ảnh giữ chặt tay Tần Lãng, lắc đầu.

Người phụ nữ nóng nảy mặt đỏ tới tận mang tai, hổn hển mà hơi thở nặng nề, quay người tìm kiếm Trâu Hoa. Trâu Hoa từ 800 năm trước, đã chạy mất dạng rồi.

"Xin lỗi!" Tần Lãng không có ý định thỏa hiệp, chặn đường đi của cô ta.

"Đúng, đúng, đúng. Xin lỗi đi." Các vị khách ở xung quanh cũng nhao nhao nói ra.

"Phu nhân, cô chính là nên xin lỗi người ta đi, bằng không thì toàn bộ người vây quanh đây, tôi làm ăn thế nào đây!" Ông chủ vẻ mặt đưa đám cầu khẩn.

Người phụ nữ bị bao vây tứ phía, không có cách nào khác, đành xoay người lại hướng về phía Trì Tiểu Ảnh nói: "Thật xin lỗi!" Sau đó liền bỏ chạy rời khỏi nhà hàng.

Tấu hài xong rồi, từng người xem náo nhiệt cũng trở về vị trí,

Tần Lãng đỡ Trì Tiểu Ảnh trở về chỗ ngồi, Điểm Điểm hiểu chuyện mà cầm chặt tay Trì Tiểu Ảnh gọi "cô, cô".

Nhân viên phục vụ một lần nữa mang bình trà hoa nhài lên, phòng bếp cũng nhanh chóng mang đồ ăn ra.

"Cô không sao." Trì Tiểu Ảnh cố gắng cười với Điểm Điểm, giúp Điểm Điểm loại bỏ vảy cá, lấy cho con bé một ít súp, giống như sự việc vừa rồi chưa từng phát sinh.

Điểm Điểm ăn rất hào hứng, Tần Lãng với Trì Tiểu Ảnh ngược lại không có động đũa, dù hình thức thế nào, thì khẩu vị cũng đã bị vợ Bách Viễn phá hủy.

Lái xe quay trở lại Khế Viên, trên đường Điểm Điểm không chịu được mà ngáp dài. Vào nhà, Trì Tiểu Ảnh phối hợp cùng tắm cho con bé, sửa sang lại giường chiếu, đợi khi con bé lên giường rồi, mới rời khỏi phòng.

Tần Lãng ngồi ở trên tầng thượng hút thuốc, ánh trăng chiếu vào vạt áo vương trên vai, ánh mắt của anh có chút cô đơn.

Sau khi từ Bắc Kinh trở về, hai người chính thức bắt đầu qua lại, bọn họ đã cùng nhau hát ca, cùng nhau ăn cơm dã ngoại, cũng đã tiến hành mấy buổi du lịch ngắn ngày khi trở về, lúc trời mưa, lái xe đến vùng ngoại ô, cái gì cũng không làm, ngồi ở trong xe nghe nhạc ngắm mưa, ăn cơm, đó là sự việc bình thường thường xuyên xảy ra.

Hay giống như lần đó ở tứ hợp viện thân mật nhưng lại không.....tiến xa.

Điều này nói rõ giữa bọn họ đã có tiến triển, hay vẫn là lùi về phía sau? Trì Tiểu Ảnh đôi khi sức khỏe không được tốt mà nghĩ linh tinh một chút.

"Sao lại đứng ở đó, tới đây!" Tần Lãng cuối cùng cũng buông điếu xì gà ra, ngồi ở bên trên ghế nằm.

Cô đi qua, bị anh kéo ngồi xuống. Sau đó, anh nắm lấy tay cô. Tay của anh rất thon dài, khớp xương rất đẹp, tay của cô lại cực kỳ nhỏ nhắn, bị giữ toàn bộ lại trong lòng bàn tay của anh.

"Tần Lãng, cảm ơn anh!" Cô dựa sát vào ngực anh.

"Chúng ta là người một nhà, không cần nói câu cảm ơn này." Tần Lãng cười khẽ một tiếng, đồng thời lại thở dài: "Tiểu Ảnh, ở trong lòng em, vẫn có một bức tường, gặp phải những uất ức thà rằng giữ kín trong lòng, cũng sẽ không chủ động nói cho anh biết. Mẹ em đã xảy ra sự việc lớn như vậy, nếu không phải đúng lúc anh làm phẫu thuật, chúng ta cũng sẽ không phải như hiện tại, đúng không? Hôm nay, nếu người phụ nữ kia không nói, anh sẽ không biết em bị người khác hiểu lầm như vậy."

Anh đột nhiên cảm thấy rất bất lực, cảm giác rất đau đớn, đối với ánh sáng ngày mai thật sự không nhìn rõ rồi.

"Cho dù như thế nào, vào thời điểm em bất lực nhất, người mà em nghĩ tới vẫn là người đó chứ không phải là anh, em chưa bao giờ muốn dựa vào anh, em bị người khác khi dễ, chỉ biết cô độc một mình xông lên phía trước, không muốn trốn chạy, cũng sẽ không tìm tới anh để cầu cứu. Em xác định mình thật sự muốn gả cho anh sao?"

Chương 73: Lưỡng lự rời xa (III)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

"Mọi người thường nói hôn nhân với người vợ đầu tiên chính là khởi đầu của một vòng tròn, sau khi thất bại trong việc xây dựng gia đình, bất luận có cố gắng thế nào, cho dù có liều mạng cũng không thể thoát ra khỏi cái vòng tròn đó, cho nên đừng vội vàng nói lời yêu, cũng không nên tùy tiện bước vào cuộc sống hôn nhân. Anh độc thân nhiều năm như vậy, cảm thấy cứ tiếp tục cuộc sống hiện tại thế này cũng rất tốt, tự do tự tại, không lo lắng, cũng không có tranh cãi, không mệt mỏi, cả đời cứ như thế trôi qua cũng không có vấn đề gì. Thế nhưng, anh đã gặp được em, mặc dù em không khiến anh cảm thấy vẻ ngoài em quá xinh đẹp, em chỉ là khiến anh rung động, rung động rồi sau đó là cảm giác đau lòng, về sau khi đau lòng đã qua đi, trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có hình bóng của em. Không biết rằng trên thế giới này vẫn còn người con gái như vậy, thật ngốc nghếch, bị người khác ức hiếp cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng, rõ ràng chật vật như vậy, lại vẫn cố gắng gồng mình lên mà đi gánh vác hết trách nhiệm, đã bị tổn thương một lần, lại vẫn giống như con thiêu thân lao đầu vào biển lửa để quay lại yêu, quay lại chịu tổn thương. Em tưởng bản thân mình được làm bằng kim cương hay sao? Anh không phải là không muốn buông tha cho em, mà là căn bản anh không thể buông tay được, trái tim anh đã bị em giam dữ lại không thể thoát nổi rồi, Tiểu Ảnh, em nói xem, đây không phải là tình yêu vậy thì là cái gì? Anh yêu em, kể cả thân thể lẫn tâm hồn đều yêu. Tiểu Ảnh, em thì sao?" Tần Lãng tiếp tục nói.

"Nếu như em không thể yêu anh bằng cả thân thể lẫn tâm trí, vậy thì hãy nói ra, chúng ta không cần phải đem những sai lầm khi trước lặp lại. Đối với những điều anh làm cho em, đó là do anh tự nguyện, là xuất phát từ thành ý của anh, còn em lại giống như cảm thấy áp lực bất an, như là đang mắc nợ anh, sau này từ từ vẫn sẽ còn. Tiểu Ảnh, em có lựa chọn, đừng miễn cưỡng chính mình."

Anh một mực nắm chặt vai của cô, đôi mắt tĩnh mịch nhìn chằm chằm vào mắt cô, ánh mắt đó như chạy thẳng vào sâu trong đáy lòng ngay cả bản thân cũng thường vờ như không thấy, khiến cô có chút run sợ.

Từ đầu tới cuối, Trì Tiểu Ảnh đều không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

Gió đêm thổi qua, thổi cả lớp sương mù từ dòng sông tới.

Thi thoảng lại có những chiếc thuyền đi qua, phát ra những âm thanh ồ ồ nặng nề.

Trầm mặc một lúc lâu, lời nói của cô như ở một nơi xa xôi bên ngoài bay tới: "Làm sao anh biết được những điều người phụ nữ kia nói là hiểu lầm? Ngộ nhỡ là sự thật thì sao?"

Tần Lãng trên mặt xuất hiện một tia vui vẻ," Nếu như là sự thật, thì đó không phải là Trì Tiểu Ảnh rồi. Em muốn bám tới những người giàu có, anh so với vị cục trưởng đã chết đó không phải là thích hợp làm người tiêu tiền như rác hơn sao? Tiền của anh nhiều hơn anh ta, anh lại còn độc thân, cùng anh quang minh chính đại ở cùng một chỗ, không cần mạo hiểm, em muốn gì anh cũng có thể cho em, bởi vì anh yêu em, thế nhưng em đơn giản lại chỉ muốn đẩy anh ra. Tiểu Ảnh, em không phải người như vậy, anh tuyệt đối tin tưởng em."

"Anh sai rồi, em thật sự đã từng thích anh ấy." Cô nói ra, ánh mắt chân thành, không giống như là đang nói giỡn.

Tần Lãng gật đầu, cầm chiếc áo qua khoác lên vai cô.

"Dù sao, đó cũng là chuyện rất lâu về trước rồi. em vừa mới bước chân vào cổng trường đại học..."

Hơn một tiếng ở trong đó, cô nói rất nhiều. Chuyện với Bách Viễn vẫn còn chưa bắt đầu thầm mến, Yên Nam Nam đã tung đao cướp lấy, cô liền thất tình. Bố cô vì ngoài ý muốn mà qua đời, cô cùng Tuyên Tiêu quen biết, sau đó yêu đương rồi kết hôn. Sau khi kết hôn, cô đối với Tuyên Tiêu liền trở nên bất lực, mờ mịt, tiếp đó Yên Nam Nam bước chân vào, Ninh Y mập mờ, hôn nhân cuối cùng đã tan vỡ. Cô trải qua không ít, nhưng những....điều đó Tần Lãng đều hiểu cả. Ly hôn, nhưng dù thế nào thì trong thâm tâm của Tuyên Tiêu cũng vẫn không bỏ xuống được, hi vọng hai người có thể có một cơ hội nữa nên cô cố gắng, vậy mà Bách

Viễn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước khi chết đã chuyển phát nhanh đến cho cô chìa khóa của chỗ ở mới, Tuyên Tiêu sụp đổ, hai người bọn cô lại một lần nữa chia tay.

Những lời này, cô chỉ nói qua loa với người khác, chưa bao giờ nói cụ thể chi tiết với bất cứ ai, một mực đặt tận sâu trong đáy lòng, không cẩn thận chạm phải, khắp nơi sẽ đều là vết thương.

Hôm nay khi nói hết ra, cảm thấy bày tỏ cũng không phải là điều gì quá khó.

"Em không phải là muốn thể hiện, cũng không phải không muốn dựa dẫm vào anh. Em chỉ sợ một khi đem toàn bộ gánh nặng đặt lên một người, anh ấy nếu như quay lưng rời đi, em một khi té ngã, còn có thể đứng trở lại được sao? Khi còn nhỏ, bố chính là trụ cột trong nhà, nhưng ông ấy nói đi là đi, em không thể không biến mình trở thành người lớn. Gả cho Tuyên Tiêu, trong lòng lúc nào cũng thấp thỏm lo âu, sợ anh ấy một ngày nào đó sẽ rời đi, kết quả anh ấy đã thật sự rời đi rồi, em lại là một người đối mặt với tất cả. Tần Lãng, em không mạnh mẽ, thậm chí có một chút mềm yếu, em muốn làm một cô gái nhỏ, có một công việc ưa thích, có bố có mẹ, sau đó cùng một người yêu nhau đi đến bạc đầu, đem anh ấy trở thành ngọn núi lớn để dựa vào, sẽ sinh cho anh ấy hai đứa con đáng yêu, tốt nhất là một nam một nữ, không nhất định phải có nhiều tiền, cuộc sống không phải lúc nào cũng sẽ như ý, đôi lúc hai người sẽ cãi nhau, em sẽ giận dỗi mà chạy về nhà mẹ, anh ấy sẽ tới dỗ dành em, rồi sẽ lại vui vẻ cùng nhau trở về nhà, con sẽ rất nghịch ngợm, đôi lúc sẽ rất phiền não nhưng đều có thể giải quyết. Những điều này đều là em mơ mộng, trong mắt người khác đó là điều hết sức bình thường, nhưng mà với em bắt đầu lại khó như vậy. Trong lòng em không phải có một bức tường thành, mà chỉ là thói quen của một người không để mắt đến bản thân, nhưng bây giờ em đã có anh."

Cuối cùng cũng nói ra hết, cô thở dài một cái.

Tất cả mọi âm thanh đều trở nên yên ắng.

Hô hấp của anh ấm áp mà khẽ lướt qua bên tai cô.

"Đúng vậy. những mơ ước này muốn thức hiện một chút cũng không khó, anh nghĩ anh có thể làm được. Tiểu Ảnh, em có để tâm tới anh lớn hơn em mười lăm tuổi không?"

"Em không quan tâm cái đó." Trì Tiểu Ảnh bật cười.

Tần Lãng cúi đầu, hôn lên đôi môi bởi vì đang nói chuyện mà hơi hé ra của cô. Cô ngơ ngác một lúc, liền để môi của mình bị lưỡi của anh tùy ý đã bắt đầu điên cuồng dạo chơi cùng chạy trốn: Ở trong đó như có một tòa thành tối tăm đang bị trường phong thổi lên, ở trong đó như có dàn nhạc đang biểu diễn, ở trong đó như có một biển hoa đua nhau nở rực rỡ, ở trong đó như có một con sông lớn đang thét gào như sư tử....

"Tiểu Ảnh." Tần Lãng thì thầm, "Muộn rồi, chúng ta về phòng thôi."

Trì Tiểu Ảnh trầm mặc, hai tay giữ chặt lấy cổ anh.

Tần Lãng không bật đèn, cũng không kéo rèm cửa lên, ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu xuống chiếc giường to lớn.

Anh hôn đôi môi cô, rồi di chuyển tới bên tai, hôn cổ của cô, hôn xuống cánh tay, sau đó anh cởi bỏ quần áo trên người cô xuống, đặt xuống ngực cô một nụ hôn thật sâu, rồi hôn lên khóe môi đang thẹn thùng của cô. Cô kéo chăn qua, chùm kín lên mặt mình, lần này thân thể của cô không còn căng cứng nữa, cũng không có kháng cự, nhưng Tần Lãng lại dừng lại.

"Làm xong đi chứ!" Cô nhắm mắt, giọng nói có chút khàn khàn, trong lòng không một chút tạp niệm.

Tần Lãng cúi người vùi mặt vào trong tóc cô, thở dốc nặng nề, "Anh tìm người xem rồi, thứ hai là một ngày tốt, chúng ta đi đăng ký kết hôn, được không?"

"Ừm." Cô nhẹ nhàng gật đầu.

"Ngày hôm đó, anh muốn em, muốn cả đêm." Anh cong người đứng lên, áp chặt vào cơ thể mềm mại của cô, cố điều chỉnh lại tâm trạng đang kích động của chính mình.

Đến thứ hai dù sao cũng còn bốn ngày nữa, anh đã chờ một người phụ nữ mình yêu thương, chờ mười năm còn được nói gì đến bốn ngày. Tiểu Ảnh đối với anh có ý nghĩa rất lớn. Anh biết cô đã chuẩn bị rất tốt để tiếp nhận anh, nhưng trong nội tâm chắc chắn vẫn còn một chút bất an. Tiểu Ảnh, quá ẩn nhẫn đã trở thành thói quen rồi, anh không nhìn ra được tâm

tư của cô. Nếu như không thể cưới được người phụ nữ ở trên giường của anh, thì anh thà không đụng đến cô.

Trì Tiểu Ảnh kề sát mặt anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, không nhịn được mà bắt đầu khóc nức nở, vì đau khổ cùng với sự quan tâm của anh.

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, cưng chiều mà cười không ngừng: "Đồ ngốc."

Ngày hôm sau, Trì Tiểu Ảnh đã xin nghỉ. Dù sao cô cũng muốn nhanh chóng được điều đi, Viện Thiết Kế đối với cô cũng không có yêu cầu khó khăn gì. Tần Lãng đi làm, cô liền cùng với Điểm Điểm đi dạo công viên, chơi đu quay, thuận tiện mua sắm trên đường đi, mua một vài bộ đồ mới, sửa sang lại giấy tờ của căn hộ cùng với hành lý. Đi dạo phố mệt rồi, cô cùng với Điểm Điểm vào quán KFC ở bên đường ăn Hamburger, uống nước lạnh.

Cô không muốn mua váy cưới, chỉ mua đúng hai chiếc váy, chiếc thứ nhất để mặc vào ngày đăng ký, chiếc còn lại sẽ mặc cùng Tần Lãng chụp ảnh đăng ký. Chiếc váy mặc ngày đăng ký được làm bằng tơ tằm màu đỏ dâu, dài qua đầu gối, hết sức đoan trang đứng đắn. Chiếc còn lại là sường xám, rất cổ điển.

Ông bà nội ở Bắc Kinh muốn gặp cháu gái, thúc giục Tần Lãng mau đưa Điểm Điểm về Bắc Kinh, kỳ nghỉ xuân không có bao nhiêu, Điểm Điểm rất nhanh sẽ phải quay lại Anh, bọn họ muốn được ở cạnh Điểm Điểm nhiều ngày hơn.

Tần Lãng chọn ngày, ba người một nhà cùng tới một cửa hiệu chụp ảnh để chụp ảnh gia đình, sau đó đi đi chụp hình đăng ký. Ông cụ ở cửa hiệu rất tốt bụng, sắp xếp đội hình để chụp ảnh, không khí oi bức, Trì Tiểu Ảnh mặc chiếc sườn xám cổ điển, lau đi vết son môi nhàn nhạt, trong đám người dễ khiến người khác chú ý nhất. Tần Lãng ẩn ý đưa tình mà liếc nhìn cô, một tay nắm Điểm Điểm.

Cô lấy khăn tay ra, nói: "Có muốn lau mặt một chút không?"

Anh nghe theo mà cúi đầu xuống phía cô, nhắm mặt lại, cô lau từng chút từng chút một những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh.

Cô chăm chú ngắm nhìn gương mặt tuấn tú đang kề sát trước mặt mình, Tần Lãng có đôi mắt nhỏ dài, rất đẹp. Khuôn mặt anh do thời gian nên cũng đã để lại dấu vết, vững chãi tin cậy, cho nên mới có thể cho cô một cảm giác an toàn như thế.

Anh lớn hơn cô mười lăm tuổi, khi cô ở tuổi 27 thì anh đã xuất hiện, cuộc đời của cô tràn ngập những chuyện ngoài ý muốn, anh vì cô đã chống đỡ cả một bầu trời. Cô luôn luôn khát vọng muốn có tình thân, vận mệnh liền cho cô một người chồng lớn tuổi.

Buổi chiều tiễn Điểm Điểm lên máy bay xong, Tần Lãng đưa Trì Tiểu Ảnh tới một cửa hàng trang sức, mua một chiếc vòng cổ kim cương, một vòng tay bằng vàng,

"Không cần phải mua những thứ này đâu, em bình thường cũng không đeo đồ trang sức." Trì Tiểu Ảnh nói.

Tần Lãng miệng cười hưng phân đưa thẻ tín dụng cho nhân viên bán hàng, "Những thứ này...không phải đưa cho em, mà là đồ kỷ niệm, để sau này cho con của chúng ta. Tiểu Ảnh, đây là hôn nhân, anh thực tâm trịnh trọng mong chờ, mỗi một chi tiết, nghi thức đều không thể thiếu."

Trì Tiểu Ảnh lại không có kiên trì, chẳng phải cô cũng nên như vậy sao?

Cẩn thận cầm hộp trang sức đi ra, dừng lại bên cạnh xe, cô kiễng chân chủ động hôn nhẹ lên môi anh, dáng vẻ giống như một cô dâu vui sướng vì được nuông chiều.

Đối diện âm nhạc ở trong cửa hàng, Đào Triết cùng Thái Y Lâm cất tiếng hát thâm tình.

Mùa xuân hoa nở mang đi mùa đông sầu não

Gió thổi tới hơi thở ngọt ngào

Mỗi một bản tình ca bỗng nhiên tràn đầy ý nghĩa

Vào thời khắc này anh bỗng dưng nhìn thấy em

Hương hoa của mùa xuân mang đi mùa đông giá lạnh

Gió thổi tới tình yêu không ngờ đến

Chim chóc hát ca khiến khoảng cách đôi ta gần hơn

Vào thời khắc này anh bỗng dưng yêu em

Hãy nghe anh nói

Tay trong tay cùng anh bước đi

Tạo nên cuộc sống hạnh phúc

Ngày hôm qua đã không còn kịp

Ngày mai rồi sẽ trở nên hối tiếc

Ngày hôm nay gả cho anh được không nào?

Đem cả đời của em giao cho anh

Ngày hôm qua đừng quay đầu nhìn lại

Ngày mai phải đi đến bạc đầu

Tay trong tay cùng nhau đi tới cuối cùng

Ngày hôm qua đã là quá khứ

Ngày mai sẽ càng nhiều thêm những hồi ức.

Chủ nhật, hai người hợp lực cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ lại Khế Viên, cô ra phố mua một bộ chăn màn mới, cả gối cùng ga giường, ở trên bệ cửa sổ của phòng ngủ Tần Lãng dán hai chữ "Hỉ" thật lớn.

Sau bữa cơm trưa, cô soi gương thấy da mặt có chút xấu xí, khô tới mức sắp nứt nẻ, liền nói với Tần Lãng rằng mình muốn đến thẩm mỹ viện chăm sóc da. Tần Lãng lái xe đưa cô đến đó, còn mình thì đi đến tiệm cắt tóc chỉnh sửa.

Thẩm mỹ viện đó chính là câu lạc bộ SPA, cô Đường ra tận nơi chào đón, hỏi Trì Tiểu Ảnh cần phục vụ những gì, Trì Tiểu Ảnh đang định nói thì điện thoại vang lên, là cậu cả gọi tới, nhà ở đã được sang tên đâu ra đấy, ông ấy đã chuyển hết quần áo của Hạ Tú Phân tới rồi.

Trì Tiểu Ảnh biết cậu cả chưa có ăn cơm, liền rời khỏi câu lạc bộ, bắt xe đi tới nhà ga, dẫn cậu cả tới quán ăn gần nhà ga chọn vài món ăn.

Cậu cả dường như bị đói quá mức, ăn hết một lúc hai bát cơm rồi mới ngẩng đầu hỏi tình hình dạo này của Hạ Tú Phân.

Trì Tiểu Ảnh nói đại khái rồi gặp thức ăn cho cậu cả.

"Vậy là bây giờ con vẫn một mình sao?" Cậu cả hỏi.

Trì Tiểu Ảnh cười cười, "Hôm nay thì là vậy, còn ngày mai thì không phải."

Cậu cả trợn trừng mắt, ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: "Con cùng với Tuyên Tiêu tái hợp lại rồi sao?"

Trì Tiểu Ảnh sững sờ rồi nói: "Không phải."

Cậu cả cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm, trong miệng làu bàu một câu, Trì Tiểu Ảnh miễn cưỡng nghe ra được hình như là câu "Vong ân phụ nghĩa".

Cô kinh ngạc mà chớp chớp mắt mấy cái, "Cậu cả, con vong ân phụ nghĩa chứ?"

"Không có.... Không có ai cả." Cậu cả miệng phình to, lắc đầu nguầy nguậy.

Trì Tiểu Ảnh càng nhìn càng cảm thấy có chút kỳ quặc, "Cậu cả, có phải cậu có điều gì giấu con không? Rốt cuộc căn nhà kia là ai đã mua?" Còn cả số tiền thuốc men trong bệnh viện được trả trước kia nữa, hiện tại cô ngẫm lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Một miếng cơm làm nghẹn lại cổ họng của cậu cả, khiến ông ho đến mức mặt mũi đều đỏ cả lên mới bình thường trở lại, rốt cuộc vẫn là người thẳng thắn, không chịu được sự truy hỏi của Trì Tiểu Ảnh, bất đắc dĩ nói hết ra sự thật.

"Tiểu Ảnh, căn nhà đó trên thực tế là Tuyên Tiêu mua lại, cậu ta lại trả cả tiền thuốc men cho mẹ con nữa, khoản tiền con nợ của cậu với dì với mấy người cậu khác nữa, cậu ta cũng thay con trả nợ hết rồi, cậu ta không để cho chúng ta nói cho con biết, vì nếu nói chắc chắn con sẽ

không đồng ý để cậu ta làm những điều này. Cậu suy nghĩ, cậu ta đối với con có tình có nghĩa như vậy, khẳng định trong lòng vẫn còn có con, muốn cùng con tái hợp lại. Haizz, vợ chồng nhà ai mà không vấp cái miệng, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, hai đứa tuổi còn trẻ, động một chút là ly hôn, việc gì phải vậy chứ? Khi bực bội qua đi, cùng nhau trở về sống thật tốt đi."

Trì Tiểu Ảnh siết chặt môi, không nói một lời, quay sang nhìn kỹ tại nơi sâu kín của cửa ra vào nhà ga, người đến người đi, xe đến xe đi.

Cô nói đám người thân thích kia làm sao lại tự nhiên trở nên hiền lành thân thiết như thế, hóa ra là do sự việc như vậy.

Trong lòng nặng trĩu.

"Tiểu Ảnh...Tiểu Ảnh.... Hiện tại con đã biết rồi, vẫn còn muốn kết hôn với người khác sao?" Cậu cả gọi hồn cô lại.

Cô hạ thấp tầm mắt, vuốt vuốt bát cơm bằng sứ trên bàn, "Cậu cả, chuyện con kết hôn có liên quan đến chuyện này sao?"

Cậu cả trợn tròn mắt, dùng thân phận trưởng bối khiển trách: "Như thế nào là không có liên quan? Tuyên Tiêu người ta vì con làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ con lại gả cho người khác, không phải là khiến cho người ta đâm sau lưng con một nhát mắng vong ân phụ nghĩa sao? Tai tiếng này chúng ta gánh không nổi."

"Vậy cậu cứ coi như không có đứa cháu như con là được, Yên tâm, cho dù con có gả cho người khác, Tuyên Tiêu cũng sẽ không đòi lại số tiền kia về đâu, chỉ cần đối với mọi người không phải là vong ân phụ nghĩa, còn với anh ta vong ân phụ nghĩa con nhận hết."

Cậu cả mặt vốn đang đỏ bừng, sau khi nghe xong liền trở nên tái nhợt, "Lời này của con là có ý gì, trong mắt chúng ta không lẽ chỉ có tiền thôi sao?"

"Không có tiền thì có cái gì? Lúc mẹ nằm ở trong viện, khi các người tới, bên trái một câu bên phải một câu đều là tiền, hỏi thăm một chút bệnh tình cũng không có."

Cậu cả bị cô hỏi làm cho nghẹt thở, há hốc mồm cứng lưỡi không nói được gì.

Trì Tiểu Ảnh vô lực rời khỏi, cũng không chào hỏi cậu cả mà trực tiếp lên xe taxi. Cửa xe vừa được đóng lại, cô liền lấy điện thoại gọi tới số của Tuyên Tiêu.

Dãy số mặc dù không được lưu ở trong điện thoại, nhưng đã được khắc tận sâu trong lòng.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, thật sự là em sao?" Tuyên Tiêu mừng rỡ như điên hỏi dồn dập.

"Anh có rảnh không, tôi muốn gặp anh." Trì Tiểu Ảnh ngữ khí rất bình tĩnh.

"Có. Hiện tại em đang ở đâu? Anh tới đó."

Trì Tiểu Ảnh nhắm mắt lại, nói ra địa chỉ rồi bổ sung thêm một câu, "Trên đường lái xe chậm một chút."

"Được, được. Anh nhất định sẽ đi chậm." Tuyên Tiêu vui sướng đồng ý.

Chương 74: Lưỡng lự rời xa (IV)

Edit: Vincy

Beta: Lữ

***

Địa điểm Trì Tiểu Ảnh hẹn gặp Tuyên Tiêu là một phòng trà có tên gọi là U Lâm.

Trì Tiểu Ảnh xuống taxi, đi bộ tới U Lâm, muốn tới được đó phải đi qua một quảng trường rất lớn ở chính giữa. Được nhà nước đặt tên là Quảng trường Nhân Dân. Hiện tại ở rất nhiều nơi đều có Quảng trường Nhân Dân, có các bách hóa to lớn cùng tiệm sách Tân Hoa. Chính giữa Quảng trường là một đài phun nước. Hôm nay là chủ nhật, nên đài phun nước được khởi động, xung quanh có rất nhiều người dân. Có điều bây giờ đang là ban ngày, quang cảnh cũng chỉ có vậy. Đến buổi tối, thời điểm trời quang mây tạnh, đài phun nước dưới ánh đèn neon, quả thật làm người ta phải thốt lên kinh ngạc.

Khách ở bên trong U Lâm không nhiều lắm, ở một bàn bên trong đang có bốn người cùng nhau đánh bài.

Cô vừa ngồi xuống không lâu, gọi trà Bích Hoa Xuân còn chưa được mang ra, Tuyên Tiêu đã từ bên ngoài chạy chậm vào.

**tên một loại trà.*

Anh nhìn Trì Tiểu Ảnh bằng một ánh mắt gắt gao, dường như cô chỉ là một ảo ảnh không chân thực.

"Ngồi xuống đi, người khác đều đang nhìn anh đấy." Trì Tiểu Ảnh lãnh đạm cười một tiếng, phục vụ mang lên một ấm trà cùng hai cái chén đi tới. Cô mở ấm trà, hương thơm thanh nhã của trà nhẹ nhàng bay ra, "Ừm, là trà mới." Cô rót cho anh trước.

Tuyên Tiêu ngồi xuống phía đối diện cô, bởi vì nôn nóng nên trên chóp mũi xuất hiện một chút mồ hôi.

"Anh từ văn phòng tới đây sao?" Cô hỏi.

"Nếu không thì còn có thể ở đâu?" Anh ý tứ hàm xúc mà đè thấp giọng xuống, hai con mắt như lóe sáng, sáng tới mức dọa người, giống như là bôi dầu lên vậy, "Anh không nghĩ tới là em sẽ gọi điện thoại cho anh, em đổi số điện thoại rồi."

"Đổi được một thời gian rồi. Thật ra cũng không có việc gì, chỉ là muốn cùng anh nói mấy lời. Sáng sớm anh lại không cạo râu sao?" Cô nhìn thấy những cọng râu lún phún dưới cằm anh, khẽ cau mày.

Tuyên Tiêu ngượng ngùng sờ mặt một cái, "Em không ở nhà, anh cạo râu sạch sẽ để cho ai xem chứ!"

Cô dịch chuyển tầm mắt, bưng chén trà lên bên khóe miệng từ từ thưởng thức.

"Hôm nay tôi đã gặp cậu cả tôi, ông ấy đều nói tất cả rồi, thật xin lỗi, tôi vẫn luôn không hay biết gì."

Tuyên Tiêu khổ sở cười một tiếng, "Những...thứ đó đâu có đáng gì chứ, vốn chính là em được nhận. Tiểu Ảnh, ngôi nhà ở thị trấn kia, anh không động vào gì cả, tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên như cũ, chìa khóa vẫn giống như trước, đặt ở dưới bệ cửa sổ, em có thể tùy ý quay về đó bất cứ lúc nào."

Cô gật đầu, nhìn thấy anh đã uống trà được hơn phân nửa, liền tiếp tục rót trà.

"Đến cuối cùng anh vẫn luôn luôn kém cỏi, tại thời điểm em gặp khó khăn nhất lại chạy trốn. Em giận anh là đúng, với tư cách là một người chồng, anh rất thất bại..." Anh áy náy nhìn cô, như là có ngàn vạn lời muốn nói hoặc lại chỉ có một câu ở trong lòng đã nói đi nói lại trăm ngàn lần, lại vòng vo trăm vòng bên khóe miệng, "Anh biết anh không có tư cách, cũng không còn mặt mũi để nói gì nữa, thế nhưng Tiểu Ảnh, anh không còn cách nào khác, anh yêu em, tha thứ cho anh có được không?"

Cô nâng ánh mắt lên, đối mặt với ánh mắt chờ đợi của anh, phẳng lặng giống như nước, trong lòng anh đột nhiên lạnh lẽo.

"Tuyên Tiêu, ngày mai tôi kết hôn rồi."

Trời đông giá rét thổi vào trăm hoa đua nở của mùa xuân, còn chưa kịp nhìn hết phong cảnh, một trận cuồng phong thổi tới, trăm hoa lụi tàn, sương che khắp nơi.

Anh tin tưởng rằng mình nghe lầm, không thể nào, không thể nào nhanh như vậy được, Tiểu Ảnh sẽ không thể nào rời bỏ anh, trong lòng cô có anh, yêu anh, anh có thể cảm nhận được.

"Tiểu Ảnh, em đang nói đùa gì vậy?" Anh run rẩy hỏi cô.

"Tôi sẽ không lấy hôn nhân ra nói đùa."

"Bởi vì anh ta vì em truyền máu, cho mẹ em làm phẫu thuật với trả tiền để cho bà an dưỡng, em muốn lấy thân báo đáp?" Anh mù quáng, bất chấp tất cả, "Tiểu Ảnh, em không thể mang ân tình ra coi nó là tình yêu được, kết hôn không phải là ngày một ngày hai mà đó là cả đời."

"Cũng bởi vì đó là cả đời, nên tôi đã cân nhắc rất lâu. Tuyên Tiêu, ngay mấy hôm trước, tôi một mực đều lưỡng lự, một mực thôi miên chính mình phải yêu anh ấy, bởi vì trên đời này không có ai đối tốt với tôi giống như anh ấy, tốt tới mức không cách nào có thể hình dung được, tốt đến mức không cần phải báo đáp, cũng không cần phải cố gắng cái gì cả, chỉ cần nhắm mắt lại mặc kệ để cho anh ấy thương yêu mình là được. Có bao nhiêu người phụ nữ có thể được hạnh phúc như vậy? Tuổi của anh ấy có thể lớn hơn tôi rất nhiều, nhưng anh ấy trưởng thành, sự nghiệp thành công, biết quý trọng, chăm sóc, yêu thương, làm cái gì cũng vừa đúng mức, quả thực là một người đàn ông tìm không ra bất cứ khuyết điểm nào. Mặc dù như vậy, nhưng tôi thừa nhận trong lòng tôi nhiều lúc vẫn còn nghĩ tới anh."

"Anh hết lần này tới lần khác làm tổn thương tôi, hạ nhục tôi, đem tôi đẩy đi ra xa, có thể tôi là một đứa ngốc, giữa chúng ta có một chút ngọt ngào, dễ dàng liền lấn át đi đau đớn. Tôi đang suy nghĩ, có phải hay không đã hết hi vọng, cả đời chỉ có thể yêu mãi một người. Lý trí rồi lại nhắc nhở tôi phải bảo vệ thật tốt chính mình, gả cho người yêu mình, vĩnh viễn sẽ không bị thương tổn. Vì vậy tôi đã tiếp nhận Tần Lãng. Tôi thậm chí đã để cho phần tình cảm này trở thành sự thật, tôi chủ động yêu cầu cùng anh ấy lên giường, thế nhưng anh ấy cự tuyệt."

Khi nói đến đây, cô tự giễu cười cười, trong mắt như phát ra tia nóng.

"Được anh ấy yêu thương như vậy, tôi vẫn là vì anh mà khóc, trái tim vẫn là vì anh mà níu lấy, vì gặp mặt anh, đi tới công trường gặp được anh, chứng kiến anh cùng với Ninh Y đi ra đi vào mà vẫn còn có thể ghen."

"Em yêu anh, Tiểu Ảnh, đó chính là vì em yêu anh, trong lòng em có anh nhưng lại muốn gả cho người đàn ông khác, em như vậy là không có trách nhiệm đối với anh ta, cũng là tổn thương đối với anh, Tiểu Ảnh, quay trở về đi!" Tuyên Tiêu xúc động nắm lấy tay cô, lắc mạnh.

Trì Tiểu Ảnh khẽ lắc đầu, "Tuyên Tiêu, mọi chuyện bây giờ đã thay đổi. Yêu một người chính là chuyện trong chớp mắt."

Mặt tối sầm lại như đất, môi trắng bệch như tuyết, "Không... Không..." Anh đau khổ liên tục lắc đầu.

"Ba ngày trước, tôi với anh ấy tới làng chài ăn cơm, gặp vợ của Bách Viễn, cô ta sỉ nhục tôi trước mặt mọi người, Tần Lãng đã đứng dậy ôm lấy tôi, như một ngọn núi lớn che chở trước mặt tôi, tin tưởng tôi vô điều kiện, lời lẽ nghiêm khắc trách cứ người phụ nữ kia, người phụ nữ đó ở trước mặt mọi người không thể không nói xin lỗi tôi. Sau đó tôi đã hỏi anh ấy, vì điều gì mà khẳng định tôi không thể làm ra những chuyện đó, tôi thật sự rất nghèo, không có nhà cũng không có tiền, anh ấy nói nếu như tôi làm ra những chuyện đó, tôi cũng không phải là Trì Tiểu Ảnh rồi. Ngay ở một khắc đó, ở trước mắt anh ấy tôi không còn manh giáp nào, trong mắt tôi, trong đầu, trong lòng chỉ có anh ấy, tôi...yêu anh ấy rồi. Yêu anh ấy, không phải vì anh ấy sẽ thương tôi, tôn trọng tôi, vì tôi làm ra rất nhiều chuyện mà không nhận lại được báo đáp, mà là vì anh ấy hiểu tôi, luôn luôn đặt cảm nhận của tôi lên đầu tiên, thà rằng chính mình chịu khổ, dù là không có cách nào tin tưởng hết thảy, Tuyên Tiêu, tình yêu mà tôi luôn mong muốn, tôi đã tìm được rồi."

Tuyên Tiêu chỉ cảm thấy trong lòng mình như bị bóp nghẹt lại, hóa ra anh thật sự biết đau, còn là đau khắp toàn thân.

Anh nói không ra lời, chằm chằm nhìn cô, bất chợt kéo một cái, đem cô giam giữ trong ngực, không đợi cho cô thốt lên liền hung hăng hôn xuống.

Trên bàn trà, chén trà rơi xuống đất kêu loảng xoảng, mảnh sứ rơi vãi đầy đất.

Môi của anh nóng rực, bao phủ trên môi của cô, giống như sẽ khiến anh tổn thương. Trì Tiểu Ảnh kịp thời phản ứng, tay chân luống cuống giãy giụa, không thể tránh được anh, cô liền dốc sức liều mạng mà nghiêng đầu qua, né tránh môi của anh, kêu lên: "Tuyên Tiêu... Tuyên Tiêu... Đừng như vậy, tôi không muốn như vậy..."

Tuyên Tiêu căn bản không nghe, bá đạo mà truy đuổi, khống chế ở cổ của cô, lại khiến cho cô không động đậy được.

Đám người đánh bài nhao nhao nghiêng đầu sang chỗ khác, huýt sáo cười to.

Trì Tiểu quyết định liền cắn tới.

Một trận đau buốt kéo đến!

Tuyên Tiêu rốt cuộc cũng ngẩng đầu, trên môi lập tức ngưng tụ lại giọt máu, nhưng sự cuồng nhiệt trong mắt anh không hề vơi đi, "Người yêu mà em đợi, vậy anh? Còn anh thì sao? Em rõ ràng là yêu anh, em nói nhiều như vậy đơn giản là muốn thuyết phục chính mình, muốn để anh lùi bước. Anh nói cho em biết, em vốn là một người đã tuyệt vọng, lời thề ân tình em đặt nặng tựa mạng sống, mà yêu, em luôn luôn giấu ở nơi sâu nhất. Bốn năm qua, chúng ta không phải là như vậy sao? Em sợ anh sẽ bỏ em đi, em cũng không bao giờ chủ động bày tỏ với anh, anh lại khinh suất, kém cỏi, không để ý tới những thứ này,... chúng ta mới trở thành như vậy. Tiểu Ảnh, em tỉnh táo lại đi, đừng có làm những chuyện điên rồ nữa."

"Tôi rất tỉnh táo, tôi biết rõ mình đang làm cái gì. Tuyên Tiêu, anh vì tôi mà làm những điều đó, tôi không nói cảm ơn, nói tôi có lòng tham cũng được, vong ân phụ nghĩa cũng được, tôi đều chấp nhận, tôi chấp nhận mình mắc nợ anh. Đều nói đời này nợ người quá nhiều, kiếp sau nhất đính sẽ vẫn còn dây dưa. Nếu quả thật có kiếp sau, chúng ta còn có thể gặp lại nhau, anh đừng quá kiêu ngạo, đừng quá bận rộn, tôi không được nhút nhát, không được hướng nội, chúng ta đều thay đổi cho tốt, sau đó sẽ tự nhiên yêu nhau. Hiện tại, chúng ta hãy chào tạm biệt nhau đi, sau này đừng liên lạc nữa."

Cô khó khăn nở nụ cười, tránh khỏi hai cánh tay của anh, xoay người sang chỗ khác.

"Trì Tiểu Ảnh, em thật sự kết hôn cùng anh ta sao?" Tuyên Tiêu nắm chặt tay thành nắm đấm, phẫn nộ mà gầm nhẹ.

Cô không quay đầu lại, "Không cần phải trái với lòng mình mà chúc phúc cho tôi, tôi sẽ rất hạnh phúc."

"Được được được." Anh liên tiếp nói ba lần, "Em đi kết hôn, anh không ngăn cản em. Ngày mai hẳn là một ngày tốt, thích hợp để thành đôi, anh cũng dứt khoát kết hôn luôn cũng được đấy. Em thấy thế nào?"

Toàn thân Tuyên Tiêu chấn động kịch liệt, anh mở miệng muốn gọi tên cô, không cẩn thận chạm vào vết thiêng trên miệng, thoáng đau nhức.

Đau tới mức khiến anh khom người xuống.

Không ngờ lại rơi nước mắt.

Anh chưa từng nghĩ tới cô sẽ rời đi, cho dù là hai người có rạn nứt, có tranh chấp, có mỉa mai, cho dù là đã ly hôn, trong nội tâm anh đều có dự cảm, đây chỉ là tạm thời, anh bận rộn quá mức nên khiến Tiểu Ảnh tức giận.

Chỉ cần trong lòng hai người có tình yêu, cho dù khói thuốc súng đạn có tràn ngập, cũng chỉ là một đoạn diễn tập. Sau khi diễn tập chấm dứt, bọn họ vẫn là vợ chồng. Nhưng nếu như có nhiều hơn một người đàn ông, trận chiến này chính là anh chết thì tôi sống mà tôi sống thì anh phải chết, không có khả năng hòa giải.

Bây giờ, chiến tranh đã khai hỏa, anh lại bị thương tích đầy mình.

Bên ngoài đúng lúc có ánh mắt trời, ven đường có mấy cây sung đang nở hoa, hoa nở rất um tùm, leo lên cao dần, leo lên bờ tường, đẹp tới mức khiến người khác hít thở không thông.

Lúc Trì Tiểu Ảnh đi vào cậu lạc bộ SPA, trên mặt thần sắc đã trở lại như cũ. Cô gọi điện cho Tần Lãng, nói cho anh biết hộ lý đã bắt đầu được khoảng hơn một tiếng, để anh không cần gấp gáp.

Tần Lãng nói không có việc gì, anh xong sẽ qua cùng với cô.

Quả nhiên, mới vừa lên tới trên da mặt, Tần Lãng đã đến, ngồi bên cạnh nói chuyện với cô. Tóc của anh đã ngắn hơn, để lộ ra tinh thần phấn

chấn.

Hộ lý làm xong đi ra, hoàng hôn đã buông xuống tứ phía, hai người ăn cơm ở bên ngoài.

"Dựa theo tập tục, trước ngày kết hôn một đêm, cô dâu với chú rể không nên gặp mặt đâu. Đồ đạc của em đều ở nhà trọ, đêm nay em sẽ quay lại nhà trọ ở." Trì Tiểu Ảnh nói.

"Vậy tối nay anh ngủ ngoài phòng khách, không muốn một mình nằm trên chiếc giường rộng lớn kia, nghĩ đến em anh sẽ không ngủ được mất. Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, chúng ta ngày mai thật sự kết hôn sao?" Tần Lãng tâm tình kích động bộc lộ ra lời nói.

"Chắc chắn 100%."

"Hiện tại đăng kí kết hôn trước, tuy nói tất cả đều khiêm tốn, nhưng lúc đến Bắc Kinh vẫn phải mở vài bàn tiệc rượu, để em cùng với một số người thân thích gặp mặt. Bằng không lúc hai chúng ta nắm tay nhau trên phố, bọn họ trông thấy còn tưởng anh lừa gạt trẻ vị thành niên."

"Em nhỏ bé như vậy sao?" Trì Tiểu Ảnh được cưng chiều mà thẹn thùng đỏ mặt.

"Chủ yếu là em làm theo anh là được." Tần Lãng cười to.

Hai người cùng nắm tay nhau đi tới nhà hàng, rồi ở bên ngoài lái xe vòng khoảng hai vòng, nhanh chóng đưa cô trở lại nhà trọ, anh cũng tạm biệt rồi về nhà, hẹn nhau sáng sớm ngày mai đúng 8 giờ sẽ cùng xuất phát, sẽ cùng nhau đi đăng ký.

Trì Tiểu Ảnh lấy ra từ trong tủ quần áo chiếc váy tơ tằm màu hồng, để ở trên đầu giường, cô còn đặc biệt chọn một đôi giày cao gót cùng màu, quyết định ngày mai sẽ đem mái tóc dài này búi lên, như vậy sẽ lộ ra chiếc cổ thon dài cùng thân hình mảnh mai.

Tìm tìm kiếm kiếm, đến tận nửa đêm cô mới lên giường đi ngủ.

Nhưng sau khi nằm xuống lại không ngủ được, đặt chân xuống đi tới đi lui ở trong phòng, đợi mãi đợi mãi mà cơn buồn ngủ mãi chẳng thấy đến, cô lại trở lại nằm trên giường, nhắm mắt lại, nhớ tới mỗi một ngày quen

biết Tần Lãng, có điều thỉnh thoảng trong nháy mắt, bóng dáng Tuyên Tiêu sẽ lại nhảy ra nhưng tổng thể vẫn là Tần Lãng chống đỡ, cô chỉ thấy duy nhất Tần Lãng, nhìn thấy Tần Lãng trong lòng liền ấm áp, tự nhiên mỉm cười, còn nhìn thấy Tuyên Tiêu, cô sẽ hoảng hốt khẩn trương, lo sợ.

Cuộc sống, không phải là tất cả các cảm xúc mạnh mẽ dâng trào, mà là đơn giản thực tế mới khiến người ta an tâm.

Sau khi đưa ra được kết luận này, cô cảm thấy hài lòng mà trở mình, yên tâm ngủ thiếp đi.

Thời điểm mặt trời đang dần dâng lên, cô thức dậy tắm rửa, cẩn thận vẽ lông mày, bôi phấn lót, bôi một chút son môi, rồi búi tóc lên cao, sau đó mặc thẳng lên người chiếc váy xinh đẹp, nhìn chính mình trong gương nở nụ cười, cô tinh nghịch mà lè đầu lưỡi, nhanh chóng xuống lầu.

Hôm nay là một ngày tốt, người đến đăng ký kết hôn xếp thành cả một hàng dài.

Cô nhìn Tần Lãng vẫn chưa tới, liền đi đến xếp hàng trước, như vậy cũng đỡ phải đợi lâu hơn.

Những người khác thấy cô ăn mặc trịnh trọng như vậy, kinh ngạc thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn.

Cô cười khẽ, gọi điện thoại cho Tần Lãng, không có ai nghe máy, đoán chắc là anh đang trên đường nên không nghe được điện thoại.

Từng đoàn người phía trước chậm rãi nhúc nhích, ánh mặt trời xinh đẹp hắt xuống bên người, sau lưng đều đổ mồ hôi cả rồi.

Trì Tiểu Ảnh dùng tay che mắt, xem thời gian trên điện thoại di động, thật kỳ lạ, đã 9 giờ rồi mà sao Tần Lãng vẫn chưa tới. Cô lại gọi điện thoại cho Tần Lãng một lần nữa, vẫn không có người nghe máy.

Trái tim lo lắng mà đập loạn cả lên, tay cầm điện thoại run nhè nhẹ.

Cô không thể nghĩ ra được lý do Tần Lãng trễ hẹn, là hỏng xe rồi sao, hay trên đường bị kẹt xe, hay thân thể anh không được khỏe, thế nhưng cho dù là vậy tại sao lại không gọi điện thoại cho cô?

"Này, cô có phải là đến đăng ký không vậy?" Lúc tới mười giờ, tới lượt của cô, trước khi đăng ký thì có giọng nói chợ búa của cô gái phía trước xả tới.

"Tôi...Tôi đợi một lúc nữa đã." Cô đỏ mặt mà nhích người sang phía bên cạnh nhường cho những người xếp hàng phía sau đăng ký trước.

Cô gái kia chớp mắt mấy cái, cảm thấy cô rất quen mắt, nhưng cô cũng không rảnh mà suy nghĩ, hôm nay có rất nhiều người đến đăng ký.

"Nhìn kìa, cô gái kia một mình đến đậy, không lẽ bị nhà trai đào hôn rồi hả?"

Trì Tiểu Ảnh nghe được những tiếng bàn luận xôn xao, cô mím mím môi, sắc mặt có chút trắng bệch, tiến về phía đường lớn nhìn ra xa.

Một chiếc ô tô cùng với một chiếc ô tô vụt nhanh như tên bắn, nhưng lại không có chiếc Land Rover của Tần Lãng.

Cô cảm thấy mắt mình đều đau xót rồi, chân đứng chết lặng một chỗ, nghe ở phía sau "Cạch" một tiếng, là tiếng đóng cửa, vậy là thời gian nghỉ trưa đã đến rồi.

Chương 75: Như phiến băng mỏng (I)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Đầu choáng mắt hoa, miệng lưỡi khô khốc, quần áo thấm đầy mồ hôi, ẩm ướt dính lên người. Khuôn mặt bị phơi nắng đỏ lên như tôm nướng, Trì Tiểu Ảnh kéo hai chân đang không chút cảm giác đi tới lối dành cho người đi bộ bên cạnh một bồn hoa phía trước, chẳng cần biết sạch sẽ hay không sạch sẽ, chân tay mềm nhũn đặt mông ngồi xuống.

Bồn hoa dài mấy dặm đang đong đưa trong gió, giống như những mĩ nhân xinh đẹp khẽ ghé đầu thì thầm dưới ánh mặt trời, cành lá cuộn tròn, hai chú ong cần mẫn như thể chiếc máy bay tí hon lựa những đóa hoa kiều diễm nhất mà đậu lại.

Ánh mặt trời vẫn cứ chiếu thẳng, không khí bên ngoài nóng như lửa đốt, Trì Tiểu Ảnh lại thấy trong lòng như đang kết đầy băng lạnh. Cô mím chặt đôi môi, nín thở, không dám phát ra tiếng, cô sợ chỉ cần hé miệng thôi bản thân sẽ không thể kìm được khóc ra thành tiếng.

Cuộc đời cô có rất nhiều điều nằm ngoài ý muốn, vĩnh viễn không có lần nào cô có thể chuẩn bị được tâm thế để đối mặt, lần nào cũng khiếp sợ, ngây ngô, kinh ngạc. Cô mong nó chỉ là giấc mộng, không phải sự thật, chỉ cần mở mắt ra là sẽ ổn.

Nơi đăng ký kết hôn một rưỡi chiều bắt đầu làm việc. Ngoại trừ việc ly hôn, việc đăng ký kết hôn đều được phần lớn mọi người chọn làm vào buổi sáng. Từ khi chuẩn bị cho việc kết hôn, cô và Tần Lãng thận trọng, nghiêm túc để ý từng chi tiết nhỏ, nên việc đăng ký lại càng cẩn thận chu toàn.

Chẳng lẽ mọi việc lại thực sự ứng với câu nói kia: người tính không bằng trời tính?

Cô thực sự là con người bị phân cách với hạnh phúc?

Lòng nặng trĩu như bị đè dưới cả quả núi, tầm mắt có thể nhìn thấy bầu trời ảm đạm không sắc nắng.

Thời gian cát tường của ngày hôm nay đã qua, biết rõ thời gian là thứ chẳng thể quay ngược lại mà sao cô vẫn còn ngồi ở chỗ này?

Thế nhưng cô không muốn cử động nữa, cứ cố chấp ngồi.

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên khiên cô giật mình.

Cô cúi đầu nhìn lướt qua dãy số đang hiển thị, là Tần Lãng. Cô cầm di động lên, như người rơi xuống nước nắm được phao cứu sinh, còn chưa mở miệng nói, nước mắt đã ồ ạt tuôn rơi.

"Tiểu Ảnh, là anh!" Thanh âm của Tần Lãng từ một nơi khác vang lên trong điện thoại.

"Vâng!" cô không thể khống chế, khiến giọng nói phát ra đầy nghẹn ngào, liều mạng gật đầu.

"Em đang ở đâu?"

"Anh...nói sao?" Âm điệu cô ủy khuất, hai hàm răng va vào nhau run run, cơ thể kịch liệt run rẩy, nói ra miệng rồi tâm trạng từ từ thả lỏng.

Tần Lãng thở dài một tiếng, "Em đứng yên tại đó, anh sẽ lập tức đến ngay."

"Tần Lãng" cô không cho anh cúp máy, "Anh không muốn giải thích trước với em điều gì hay sao?"

Tần Lãng trầm mặc chốc lát, "Chờ gặp mặt rồi nói!"

Điện thoạt phát ra những tiếng "tút...tút...". Lòng Trì Tiểu Ảnh bỗng dưng đau nhói, giống như bị người ta ném lên bàn mổ, từng miếng tứng miếng bị cắt đi...

Tần Lãng trước giờ chưa từng là một người sơ ý, có thể nói là tinh tế tỉ mỉ, cuộc sống hoản mĩ như vậy tại sao hôm nay anh lại bỏ lỡ? tại sao?

Trì Tiểu Ảnh chậm rãi cất điện thoại, kỳ thực, trong những thời khắc như vậy có mấy ai có thể trả lời câu hỏi "tại sao?"

Có được đáp án hay không thực sự không quan trọng.

Anh không phải là người dễ dàng để những chuyện ngoài ý muốn sảy ra vì vậy những chuyện này nên nghe theo anh thôi!

Là con người đều có nhược điểm, có câu nói thế này: vạn vật trên đời đều chỉ có tương đối, không thể có tuyệt đối. Con người dù hoàn mỹ cuối cùng cũng chỉ là con người, không phải là thánh thần.

Trì Tiểu Ảnh cố gắng áp chế cơn đau trong lòng, đứng lên, hai chân bắt đầu có cảm giác, lại cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cái váy đỏ đang mặc trên người vừa nhăn vừa bẩn, mái tóc búi tỉ mỉ cũng đã rối tung, có vài lọn tóc còn rơi xuống.

Không cần soi gương cô cũng biết bản thân đang chật vật bao nhiêu. Không quan trọng nữa, dù sao hôm nay cũng lỡ buổi đăng ký kết hôn rồi.

Lối đi bộ, Tần Lãng mở cửa xe đi tới, nhìn qua có vẻ uể oải mệt mỏi, trong ánh mắt hiện đầy những tơ máu đỏ nhưng khí chất vẫn vừa hiên ngang, vừa nhã nhặn.

Anh thấy Trì Tiểu Ảnh, Trì Tiểu Ảnh cũng thấy anh.

Hai người đứng cách nhau chỉ có mười bước chân vậy mà dài như cả thế kỷ, Tần Lãng nhấc chân bước tới phía cô.

Trì Tiểu Ảnh đột nhiên cảm thấy tất cả đều rất nực cười. không một từ ngữ nào có thể diễn tả đủ sự thố khổ và bất đắc dĩ trong lòng cô.

"Cứ như vậy đi, anh không sao là được, những cái khác đừng nhắc tới." Cô khoát khoát tay,sau đó bỗng dưng xoay người xốc tà váy dài vội vã chạy tới trạm xe bus gần đó.

Khoảnh khắc xoay người ấy, nước mắt lặng lẽ dâng lên.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh..." Tần Lãng vừa gọi vừa đuổi theo.

Cô như đứa bé, ra sức bỏ chạy.

Tần Lãng phía sau lại ra sức đuổi theo.

Nhưng dù sao người ta dáng cao, chân dài, còn cô vừa mặc váy, vừa mang giày cao gót, căn bản không có cách nào chạy nhanh hơn. Chỉ trong chốc lát, anh đã bắt kịp cô.

"Anh đừng nói gì hết, cái gì em cũng không muốn nghe." Trì Tiểu Ảnh nhìn anh chằm chằm, liều mạng giãy dụa. Nhưng cô càng giãy, Tần Lãng ôm cô càng chặt hơn. Hai cánh tay anh đồng thời siết, ôm lấy vai cô vào ngực mình.

Cô cũng tăng thêm sức lực, ở trong ngực anh đấm đá lung tung. Không chịu bị khống chế, vừa đá vừa thụi mạnh.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh..." Tần Lãng gọi tên cô, nhưng lực đạo ở hai tay trước sau đều không buông lỏng.

Tóc tai hoàn toàn bung ra, nước mắt vẫn còn đọng lại trên mặt, toàn bộ lớp trang điểm đều lem hết ra, còn loang lổ dính trên áo sơ mi của Tần Lãng.

Cô kiệt sức, xụi lơ trong lòng Tần Lãng. Tần Lãng vỗ nhẹ lưng cô, sợ cô lại gây nữa nên không dám đi lấy khăn tay, chỉ đành dùng ống tay áo giúp cô lau nước mắt, hàng lông mày anh tuấn vẫn cứ nhíu chặt.

Chờ cô thôi nức nở, anh mới đỡ cô đi tới chỗ đỗ xe.

Lên xe, cô giận dỗi quay mặt đi chỗ khác, không nói một lời nào.

Con ngươi của Tần Lãng càng thêm thâm thúy, sâu thẳm như hồ, than nhẹ một tiếng, bất thình lình tặng cô một nụ hôn ướt át rồi lập tức khởi động xe.

Xe dừng lại tại một quán cơm được một người Hàn mở, có đồ Tây cùng món ăn Trung Quốc gọi là "Quán ăn 11 giờ".

"Trước tiên chúng ta xuống đây ăn một chút." Tần Lãng nhìn bóng lưng cô nói. Trì Tiểu Ảnh dường như không nghe thấy, cả người cứng đờ như tượng.

Tần Lãng đột nhiên đưa tay xoay người cô lại, không để ý tới sự giật mình của cô, hai tay nâng lấy mặt cô, cúi đầu hôn sâu. Trước đây nụ hôn của anh bắt đầu rất nhẹ nhàng, chờ cô thích ứng mới lãng mạn triền miên mà hôn sâu.

Nhưng giờ anh điên cuồng, gấp rút dùng đầu lưỡi cạy mở hai hàm răng cô, ngậm lấy đầu lưỡi đang còn thảng thốt, nhắm mắt lại, vội vàng mút

vào, gắt gao quấn lấy. Đây không giống hôn nữa, mà đang giống đẩy cô tới bên bờ của cái chết mất, hô hấp không thông. Dùng hết toàn lực, tiêu hao hết tinh thần cũng chỉ để dồn vào cái hôn này!

Trì Tiểu Ảnh bị anh hôn tới đau đớn, ra sức đẩy anh. Anh căn bản không nghe theo, tiếp tục triền miên mà khiêu khích cô, nước miếng giao hòa...Trì Tiểu Ảnh chỉ có thể trợn tròn mắt, "Ưm...ưm..." sắc mặt đỏ bừng, không thể hít thở. Lúc này anh mới buông cô ra, khẽ vuốt ve hai cánh môi cô, mở cửa xe.

Vội vã hít mạnh vai hụm khí, Trì Tiểu Ảnh mới có thể hoàn hồn.

"Anh...anh đang muốn hại chết em!" tuy rằng bộ dạng tức giận nhưng chí ít cô đã mở miệng nói chuyện.

Tần Lãng lúng túng khẽ sờ sờ mũi, "Em rõ ràng muốn khiêu khích anh, anh chỉ là không có cách nào khác...."

Cô trừng mắt với anh thêm một cái, "Không có cách khác thì lấp tức giở trò ép buộc? Cái gì mà trưởng thành chín chắn? Cũng chỉ là một tên sói háo sắc."

"Phụ nữ không phải đều mong chồng mình là sói háo sắc sao?"

"Anh cũng đâu phải chồng em?"

Lời nói vừa dứt, không khí trong xe lập tức có sự thay đổi lớn, trên mặt hai người đều lộ rõ vẻ tức giận, không dám nhìn thẳng đối phương.

"Đi ăn cơm đi." Trì Tiểu Ảnh đẩy cửa xe bước xuống.

"Trì Tiểu Ảnh, chỉ cần em đồng ý, thì anh lập tức có thể trở thành chồng của em." Tần Lãng ở phía sau nhỏ giọng nói.

Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc nghiêng đầu qua chỗ khác, rồi lại buồn bực nhìn anh.

"Sáng sớm hôm nay em đã cố gắng chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ nhưng anh không tới."

Tần Lãng khó khăn cong cong khóe môi, tiến lên ôm hông cô, "Chúng ta vào thôi."

Nhà hàng ở trên lầu hai, sô pha đặt bên cửa sổ nhìn rất thoải mái. Tiệm ăn rộng rãi sáng sủa. Trên màn hình đang mở một ca khúc Hàn Quốc.

Tần Lãng gọi một suất mỳ Ý, Trì Tiểu Ảnh gọi một phần salad hoa quả.

Ánh sáng từ cửa sổ rộng lớn chiếu vào, hắt lên tóc của Tần Lãng, rất sạch sẽ, mái tóc được chăm sóc cẩn thận vừa tỏa hương vừa phản xạ ánh sáng cực tốt, nhìn qua thật khiến người ta ngưỡng mộ trong lòng.

Trong phòng ăn trống rỗng, ngoài hai người họ thì chẳng còn ai khác. Đồ ăn còn chưa đem lên, Tần Lãng lôi kéo Trì Tiểu Ảnh đi tới toilet, anh đứng ở cửa chỉ chỉ vào gương cái gương. Trì Tiểu Ảnh nhìn sang, trong gương kia là một diễn viên hát hí khúc! Tóc tai rồi bù giống như ổ gà. Đây...là ai vậy?

"A!" đột nhiên nhận ra đó chính là mình, cô vội vàng đóng cửa lại. Lúc trở ra tóc đã thả hết xuống, mặt mũi rửa sạch sẽ, váy nhăn cũng đã được vuốt bằng.

Tần Lãng vẫn chưa đi, anh đang đợi cô. Khi hai người quay lại nhà ăn, trên màn hình đang chiếu một nam ca sĩ người Hàn rất anh tuấn, giọng ca rất hay, Trì Tiểu Ảnh nghe không hiểu lời bài hát nhưng cũng đoán ra nó nhất định là một bản tình ca.

Uống một cốc nước lớn, ăn mấy miếng salad, không khí mát rượi trong nhà hàng khiến mồ hôi nóng trên người cô khô hết. Trì Tiểu Ảnh cuối cũng cũng có thể hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cô ngẩng đầu nhìn Tần Lãng, anh vẫn chưa ăn gì, chỉ mới uống nước.

"Em chuẩn bị xong rồi, có gì anh nói đi."

Nếu có chuyện thì tránh sao được, cô không phải là 'gà', nếu như bão tố muốn tới, vậy cứ thoải mái mà tới đi!

Không phải chỉ là bị phụ tình thôi hay sao, cũng đâu mất nhiều quá?

Tần Lãng khẽ cười khổ, "Em nghĩ anh muốn nói gì? Bày ra một màn nghiêm túc một cách giả tạo? Trì Tiểu Ảnh, đến tận bây giờ em vẫn còn hoài nghi như thế với anh sao?"

Cô vô lực nhún vai, "Em không hoài nghi, thế nhưng anh bảo em làm sao mà không nghi đây? Hôm nay là ngày kết hôn, vậy mà chú rể vắng mặt, em nghiễm nhiên trở thành một con ngốc."

"Anh..." Tần Lãng chỉ biết thở dài, quay đầu nhìn cây cối bên ngoài bị nắng gắt sấy héo, "Ngày này anh đã chờ mười năm, vắng mặt anh cam lòng sao?"

Cẩn trọng từng chút, run run rẩy rẩy như bước đi trên băng mỏng, tới được ngày hôm nay, anh mừng như điên cũng không dám để lộ ra ngoài, hạnh phúc đến nỗi không dám nói ra. Trì Tiểu Ảnh nằm trong vòng tay anh, chỉ qua ngày hôm nay, hai người họ sẽ trở thành một đôi vợ chồng mặn nồng, sinh con dưỡng cái, phu xướng phụ tùy.

Vậy mà, khoảng cách của một cánh tay cũng vô cùng xa xôi.

"Đó là việc gì mà so với việc đăng ký kết hôn của chúng ta lại quan trọng hơn?"

Tần Lãng chớp mắt, "Sáu giờ sáng nay anh nhận được điện thoại của bệnh viện, có một bệnh nhân rất nguy kịch được đưa tới."

Cô khoát khoát tay, cười. "Lại làm phẫu thuật đúng không? Em có thể hiểu mà, bận rộn hơn nữa cũng nên gọi điện cho em, cùng lắm gửi một tin nhắn thôi!"

"Lúc ấy bệnh viện rất hỗn loạn, lúc ấy còn quá sớm, anh vẫn chưa biết tình hình cụ thể nên không muốn đánh thức em. Bệnh nhân đó bị người ta truy sát, trên người trúng rất nhiều vết chém, tay trái bị gãy, đầu bị va đập nặng, sau đó còn bị ngã sấp, sọ não bị va chạm, tổn thương bên ngoài khiến não cũng bị chấn thương, đưa tới bệnh viện đang hôn mê bất tỉnh, tình trạng vô cùng nguy cấp, cần phải xử lý nhanh chóng. Anh bảy giờ vào phòng phẫu thuật, tới tận mười một giờ rưỡi mới ra ngoài được."

"Đều không phải vẫn còn một khoảng thời gian chuẩn bị hay sao? Tần Lãng, lý do này của anh rất gượng ép, còn lý do khác đúng không? Sao anh không nói thật với em?"

Người Tần Lãng đổ về sau ghế, ánh mắt lóe ra sự mâu thuẫn, thống khổ, "Tiểu Ảnh, em cần bình tĩnh."

Cô không do dự, cả người thoáng căng thẳng nói "Được."

"Bệnh nhân đó....là Tuyên Tiêu."

Chương 76: Như phiến băng mỏng (II)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Trì Tiểu Ảnh cảm thấy bản thân như đang bị người ta đánh mạnh một cái, lùi mấy bước về phía sau. Dừng lại trong nháy mắt ngồi thụp xuống. Ly nước trong tay rơi xuống nền đá cẩm thạch trơn bóng, vỡ vụn...

"Anh ấy hiện tại thế nào rồi?"

"Toàn bộ vết thương trên cánh tay, trên người đều đã được xử lý xong rồi, hiện tượng xuất huyết não cũng đã ngừng. Nhưng tác dụng của thuốc gây mê vẫn còn nên hiện đang ngủ..."

Trì Tiểu Ảnh hoảng loạn nhìn về phía anh, hoang mang lo sợ, "Vậy có nguy hiểm tính mạng không?"

Tần Lãng nắm lấy bàn tay lạnh của cô khẽ lắc đầu, "Cậu ta nhìn qua thương thế có vẻ nghiêm trọng nhưng được đưa tới viện đúng lúc, đợi khi tỉnh lại sẽ dần hồi phục thôi."

"Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Tại sao?" Cô không ngừng lặp lại duy nhất một câu hỏi, ngày hôm qua lúc hai người tạm biệt nhau, anh vẫn còn rất khỏe, còn ép cô đồng ý tái hôn với anh.

Tần Lãng lặng lẽ nhìn cô.

Hồi lâu.

"Anh đưa em về thay quần áo."

"Hả?"

"Bộ dạng này của em không thích hợp để đi tới bệnh viện." Anh nhìn chiếc váy đỏ cô đang mặc, khuôn mặt anh tuấn rõ ràng đau khổ tới vặn vẹo vậy mà cô không thấy.

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu nhìn chính mình, rồi đưa tay về phía anh, "Kéo em đi." Lúc này, chân cô không hề nghe theo sự điểu khiển của cô nữa.

Tần Lãng đỡ cô đứng dậy.

Sáng sớm tới bệnh viện, biết được người bệnh kia chính là Tuyên Tiêu, tim anh khẽ trầm xuống. Quả thật rất đúng nhịp, hôm nay là ngày anh sẽ cùng Tiểu Ảnh đăng ký kết hôn, Tuyên Tiêu lại sảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đây đúng là thượng đế giở trò đùa dai, còn ông trời lại đang ra bài thử thách cho anh cùng Tiểu Ảnh. Anh còn chưa chuẩn bị chút nào thì đã bắt đầu lo lắng, nếu Trì Tiểu Ảnh gọi tới nên nói gì cho phải? Trong lòng Trì Tiểu Ảnh, Tuyên Tiêu từng giữ một vị trí đặc biệt. Rất khó cô mới có thể chấp nhận bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng bây giờ, hôn lễ của Tần Lãng và cô đang gặp trở ngại!

Đi vào phòng phẫu thuật, nhìn Tuyên Tiêu đang nằm trên bàn mổ hai mắt nhắm chặt, anh lại nghĩ đó không phải Tuyên Tiêu mà là chính bản thân mình đang nằm đó. Nếu như không thể cứu sống Tuyên Tiêu, anh chắc chắn sẽ mất đi Tiểu Ảnh. Tay cầm dao phẫu thuật có chút run, phải lấy hết tất cả kinh nghiệm lâm sàng nhiều năm mới có thể giúp anh hoàn thành ca phẫu thuật.

Mệt mỏi ra khỏi phòng, thấy trên điện thoại di động hơn mười thông báo cuộc gọi nhỡ, còn có cả những dòng tin ngắn đầy lo lắng của cô.

"Tần Lãng, anh đang ở đâu?"

"Tần Lãng. Anh có ổn không?"

"Tần Lãng, mau tới đi, tới lượt chúng ta rồi."

...

Những tin nhắn sau đều không có nội dung, chỉ có tên anh cùng một chuỗi im lặng.

Anh nhìn màn hình điện thoại mà cảm thấy ấm áp lẫn cả chút chua xót nữa. Anh biết trong lòng cô, Tuyên Tiêu là người có vị trí, có thể anh bây giờ vẫn chưa quan trọng bằng, nhưng ngoại trừ đối mặt, anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Hai người tới nhà của Trì Tiểu Ảnh,bởi vì cô đang run nên mấy lần kéo khóa đều không được, Tần Lãng thở dài, cài áo sơ mi, quần jean, từng món từng món giúp cô thay, sau đó còn giúp cô chải đầu, buộc tóc.

Cô giống con búp bê không có chút sức lực nào, cứ mặc anh tùy ý xử lý.

Xuống lầu, cô đột nhiên nói rằng, "Tần Lãng, từ sau khi chúng ta quen biết hình như đều không thoát khỏi cái bệnh viện ấy nhỉ."

Tần Lãng sửng sốt, "Xem ra anh vẫn là một kỳ tài đấy."

Cô cười, nắm chặt lấy tay anh.

Xe dừng lại trước bệnh viện, Tần Lãng mở cửa xe giúp cô, ý bảo cô tự đi.

"Anh không đi sao?" cô hỏi.

"Anh cần nghỉ ngơi mà, mấy tiếng làm phẫu thuật tốn rất nhiều tinh lực."

Trì Tiểu Ảnh gật đầu, xuống xe.

Phòng bệnh của Tuyên Tiêu ở lầu ba, vừa đi tới, Trì Tiểu Ảnh đã thấy trong hành lang chật ních người, Điền Hoa mắt đỏ sọng, viện trưởng Tuyên im lặng, nghiêm túc. Kế toán Lưu cùng một số đồng nghiệp khác trong công ty đều lộ rõ vẻ buồn rầu trên khuôn mặt. số khác lại chạy tới bên người thân của Tuyên Tiêu trấn an. Ngoài ra còn có mấy người đàn ông mặc đồng phục.

Trì Tiểu Ảnh ban đầu tưởng đồng nghiệp của viện trưởng Tuyên, ngẩng đầu nhìn lại thì ra là cảnh sát.

"Tiểu Ảnh, con tới thăm Tuyên Tiêu sao?" Điền Hoa vừa nhìn thấy Trì Tiểu Ảnh đã nhào lên khóc sướt mướt.

Trì Tiểu Ảnh chẳng biết nói gì, mặc bà để nước mắt nước mũi rơi đầy trên vai cô.

Phản ứng đó của Điền Hoa rất kịch liệt, làm cho mọi người đều nhìn về phía này.

"Cô là Trì Tiểu Ảnh?" Một cảnh sát đi tới chỗ cô hỏi.

Cô kinh ngạc gật đầu.

"Cảm phiền cô đi qua bên này một lát để làm chút ghi chép." Vẻ mặt của vị cảnh sát nghiêm túc chỉ vào một phòng gần đó.

Điền Hoa bị Viện trưởng Tuyên kéo ra.

Trì Tiểu Ảnh theo cảnh sát đi vào, bên trong đã có ba người đang ngồi, một người hỏi, một người ghi chép, người đang trả lời kia là Ninh Y:

"Chủ nhật chúng tôi đều ở công ty tăng ca, Tuyên tổng đang cùng mọi người bàn bạc về giá thầu của một vài dự án thì nhận được một cuộc điện thoại, vẻ mặt của Tuyên tổng rất vui vẻ, sau đó đi ra ngoài, rồi không trở về văn phòng nữa." Ninh Y thuật lại.

"Trong công việc, anh ta có đối thủ cạnh tranh nào quá cố chấp, hay nói cách khác, Tuyên Tiêu có gây xích mích với ai trong ngành không?" Cảnh sát hỏi.

Ninh Y lắc đầu, "Trong ngành này, văn phòng chúng tôi có danh tiếng rất tốt, không có ai là đối thủ của Tuyên tổng. Anh ấy cũng sẽ không bao giờ trở mặt gây thù với người khác. Đều là mọi người tìm tới chúng tôi bàn chuyện, chúng tôi chưa bao giờ phải chủ động đàm phán. Càng chưa từng đoạt lấy dự án trong tay ai, việc này, các anh có thể điều tra."

"Trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, Tuyên Tiêu là người như thế nào? Có từng phát sinh mâu thuẫn, hay đắc tội với ai không?"

Ninh Y khẽ nuốt nước bọt, tầm mắt bỗng phát hiện có người đi tới, quay đầu lại nhìn, là Trì Tiểu Ảnh, cô mau chóng đáp, "Tuyên tổng chỉ là cấp trên của tôi, ngoại trừ công việc, những phương diện khác tôi không rõ lắm."

"Được, cô ký vào đây, xong có thể ra ngoài."

Ninh Y ký tên xong, cúi đầu lướt qua Trì Tiểu Ảnh bước ra ngoài.

Cảnh sát mỉm cười, vươn tay về phía cô, "Xin chào, tôi họ Lưu, gọi đội trưởng Lưu là được. Vụ án của Tuyên Tiêu do tôi phụ trách."

Trì Tiểu Ảnh thẫn thờ bắt tay.

"Mời ngồi, cô là vợ trước của Tuyên Tiêu, hôm qua anh ta nhận được một cuộc điện thoại, là cô gọi?"

Trì Tiểu Ảnh ngồi xuống, gật đầu.

"Hai người gặp mặt, đã nói những gì?"

Đại não Trì Tiểu Ảnh trống rỗng, không nghĩ thêm được điều gì, "Các người... không phải đang nghi ngờ tôi có liên quan đến tai nạn của Tuyên Tiêu chứ?"

Đội trưởng Lưu híp mắt, "Hiện tại đang không có bằng chứng xác thực nên chúng tôi không thể tùy tiện kết luận. Đây chỉ là những câu hỏi theo thông lệ đành cho những người có liên quan thôi. Tôi kể qua cho cô nghe về vụ án này một chút. Theo người chứng kiến kể lại, vụ án sảy ra lúc hai giờ sáng, lúc ấy Tuyên Tiêu đã uống rất say, đi trên đường cái vừa kêu vừa khóc, đột nhiên trong hẻm nhỏ có hai người lao tới, một người cầm dao, một người vác theo cây gậy lớn. Tất cả chuyện này Tuyên Tiêu có lẽ đều không rõ, dao chém xuống, may mà mạng anh ta lớn, vừa vặn có mấy người công nhân đi qua, liên tới giúp đỡ. Tuyên Tiêu ngã xuống vũng máu, có một tên hung thủ chạy thoát, tên cầm gậy bị mấy người đó bắt được sau đó báo cảnh sát. Chúng tôi đã tiến hành thẩm vấn ngay trong đêm, nhưng đáng tiếc hắn ta chỉ là một tên côn đồ. Hắn nói, kẻ cầm dao kia là một tên đại ca xã hội đen, có người thuê bọn chúng, chỉ đánh đến tàn phế chứ không giết, nếu khiến Tuyên Tiêu trở thành kẻ ngu ngốc càng tốt. Tên đại ca kia không đến nên đã tìm hắn, nghe theo sắp xếp của đại ca, hắn ta chỉ đập một gậy vào đầu Tuyên Tiêu là được. Tên đó đến Tuyên Tiêu là ai cũng không biết, sau khi sự việc sảy ra, tên đại ca đó chắc đã bỏ trốn rồi, hiện tại lệnh truy nã đã được phát đi. Nhưng người đứng phía sau giật dây là ai? Sao lại có những hành động độc ác như thế với Tuyên Tiêu? Chúng tôi đang phỏng đoán đó chắc là đối tượng cạnh tranh của Tuyên Tiêu, nói cho cùng trong ngành này Tuyên Tiêu cũng được coi là có máu mặt. chiều hôm qua các người hẹn nhau nói chuyện đến lúc nào?"

Sắc mặt vốn tái nhợt của Trì Tiểu Ảnh càng thêm không chút huyết sắc. dường như đang chìm vào một bộ phim khủng bố vậy. ngoài đời thực sự có thể sảy ra loại tình huống này?

"Chúng tôi ra ngoài uống tách trà, tiện thể nói chút chuyện. Thực ra hôm nay tôi kết hôn, nên hôm qua tìm anh ta nói một tiếng." cô khó khăn trả

lời.

"À, vậy khó tránh anh ta uống rượu xong lại như vậy. Vậy cô có biết bình thường anh ta có đắc tội với ai không?"

"Đầu óc tôi bây giờ rất rối, chúng tôi ly hôn đã được mấy tháng, tôi không rõ lắm. Trước đây anh ấy cũng không hay nhắc tới chuyện làm ăn."

"Được rồi, nếu như có có nhớ lại chuyện gì thì hãy lập tức gọi điện cho tôi."

Đội trưởng Lưu tiễn Trì Tiểu Ảnh ra cửa.

Trong hành làng, người đã tản đi gần hết, cửa phòng bệnh của Tuyên Tiêu lúc này đang khép hờ.

Trì Tiểu Ảnh ngẩn người, cuối cũng cũng đẩy nhẹ cánh cửa kia.

Phòng bệnh rất an tĩnh, chỉ có máy thở oxi vẫn đang hoạt động có phát ra chút tiếng. Cô rón rén bước từng bước tới bên giường bệnh, rốt cục cũng đã nhìn rõ anh.

Tuyên Tiêu quả nhiên còn đang hôn mê. Chiếc chăn màu trắng đắp trên người anh chỉ lộ ra khuôn mặt, tóc đã bị cắt hết, bên trái đang cắm một cái ống, dẫn đến một túi máu đỏ thẫm. Trong mũi là ống thở, tay chân đều phải băng bó hết chỉ để lộ kim truyền dịch.

Cô lặng lẽ đứng cạnh giường anh, trong lòng có chút khổ sở. Luôn là như thế, cô không thể chứng kiến cảnh anh phải chịu khổ. Đối với anh, luôn có một chút gì đó chẳng thể xóa sạch.

Điền Hoa đi đến.

"Bác sĩ Tần nói Tuyên Tiêu vẫn đang hôn mê, ba bốn ngày sau mới tỉnh lại. vết thương bên ngoài dễ chữa, nhưng tổn thương não..." Điền Hoa nghẹn ngào, che miệng nức nở.

Trong não là nơi của những bộ phận quan trọng mà vô cùng yếu ớt. Trì Tiểu Ảnh khẽ nhắm mắt, cô biết Điền Hoa đang nói tới cái gì.

Tuyên Tiêu được bệnh viện chiếu cố rất nhiều, người chăm sóc cũng được kiểm soát kỹ nên những người khác không thể nhúng tay vào.

Trì Tiểu Ảnh im lặng ngồi như thế tới tám giờ tối. Điền Hoa để cô ở lại, người của cục công an chia làm hai ban, thay phiên sáng tối coi sát phòng bệnh của Tuyên Tiêu.

Trì Tiểu Ảnh đứng dậy không nói lời nào.

Cô là vợ trước của Tuyên Tiêu, là một người ngoài cuộc, không hề có nghĩa vị hay trách nhiệm phải ở lại. Điền Hoa nghĩ cô đến thăm cũng đã rất tốt rồi.

Cô thấy cổ họng tắc nghẹn rất khó chịu, vội vã bước nhanh xuống lầu.

Bầu trời đen như mực, không có lấy một vì sao. Cô đứng trong vườn hoa của bệnh viên, ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa sổ phòng Tuyên Tiêu.

Nước mắt giàn giụa như mưa.

Cô khóc xong lại thấp giọng tự mắng mình, "Đều là tại mày, đều tại mày, đều tại mày đã hại Tuyên Tiêu."

Nếu như hôm đó cô không hẹn Tuyên Tiêu ra để nói những lời ấy, Tuyên Tiêu sẽ không đi uống rượu, cũng sẽ không bị kẻ khác để mắt tới.

Nỗi hổ thẹn như thủy triều đánh tới.

Tại sao cô phải nói cho anh biết? Không phải muốn anh chặt đứt mọi ý niệm trong đầu, trên đời có nhiều cô gái trẻ tuổi xinh đẹp muốn gả cho anh, anh không thể tránh khỏi rung động, cô không chịu nổi tình yêu của anh, cũng không thể vượt qua nổi những hiểu lầm và chỉ trích. Cô tưởng chừng đã có thể bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn, nên cũng mong anh được hạnh phúc, vậy có sai sao?

Không ai sai cả, thế nhưng tại sao sự việc lại thành ra như vậy?

Trì Tiểu Ảnh ngồi sụp xuống, vòng tay ôm lấy hai chân, bất lực khóc...

Cách phía sau không xa, Tần Lãng lẳng lặng đứng nhìn.

Chương 77: Như phiến băng mỏng (III)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Trên đường về nhà, Trì Tiểu Ảnh rất im lặng, Tần Lãng cũng không nói gì, yên lặng lái xe.

Khu nghỉ này không có nhà cao tầng, trong đêm, hàng cây bóng lồng bóng. Căn biệt thự yên tĩnh như tượng tạc.

Tần Lãng đỗ xe xong, hai người xuống xe. Hàng hiên dài sáng đèn không một tiếng động. Ở nơi im ắng thế này, nếu không có người, chúng sẽ tự động tắt. Tần Lãng đột nhiên không muốn vào nhà, xoay người ôm lấy Trì Tiểu Ảnh, ôm thật chặt, không muốn kinh động đến ai khác, kể cả những ngọn đèn kia.

Trì Tiểu Ảnh vươn tay lục lọi trong túi quần anh, nhỏ giọng hỏi, "Cái chìa khóa này ạ?"

"Lại giả ngây giả ngô." Tần Lãng khàn giọng.

Sau đó Trì Tiểu Ảnh bất động, lẳng lặng mặc cho Tần Lãng ôm.

Hai người vừa vào cửa, đèn không mở, ngoài đại sảnh có mộ tia sáng yếu ớt, đó là ánh sáng chiếu vào từ ban công, nương theo tia sáng ấy, Trì Tiểu Ảnh thấy trong hộc tủ bên cạnh TV bày một bó hoa hồng lam rất lớn. Cô còn ngửi thấy hương hoa hồng nồng đậm, còn có cả mùi kẹo ngọt thơm ngát. Không cần đến đèn, cô cũng có thể đi qua phòng khách, tới cửa phòng ngủ, thấy trong phòng là một chiếc mền mới tinh, gối đầu, bệ cửa sổ đâu đâu cũng thấy có chữ hỷ lớn. trên kệ còn có hai bộ quần áo mặc ở nhà.

"Tần Lãng..." cô khẽ gọi anh, đầu tựa trên vai anh, tim đang bị bóp chặt.

Tần Lãng vuốt ve tóc cô, cười cười. "Anh đi sắp xếp lại phòng một chút, em đừng đi lại lung tung, anh bật đèn."

"Đừng bật đèn." Cô đột nhiên ngẩng đầu, trong bóng tối, con mắt cô sáng lên, yên lặng nhìn anh.

Anh nhướn mi.

"Tần Lãng, hôn lễ của chúng ta có thể dời lại được không?" Cô mở miệng thương lượng.

Tần Lãng không chút do dự gật đầu. "Được, việc đi Bắc Kinh của em không cần gấp. Anh sẽ thu xếp tới Viện thiết kế chào hỏi một chút."

Bàn tay mảnh khảnh của cô đặt ở cổ anh, tiến sát vào trong lồng ngực anh, thầm thì: "Nhưng đêm nay em nghĩ chúng ta nên làm gì đó cho xứng với nghĩa của một đêm tân hôn."

Gì cơ?

Tần Lãng thiếu chút nữa phải lấy tay nâng cằm, anh kinh ngạc nhìn cô chằm chằm. nghiêm túc hoài nghi có phải bản thân mệt mỏi quá độ, không khống chế được nên bên tai xuất hiện ảo giác hay không.

Cô ngước mắt lên, khuôn mặt thanh tú không gì sánh được chăm chú nhìn anh, thấy anh vẫn im lặng. Cô khẽ cười, nhón chân lên sát gần mặt anh hơn, từng từ từng chữ được nói lại rõ ràng một lần nữa.

"Đêm nay, suốt đêm..." đây vốn là lời thoại của anh, không sai. Nhưng tình huống này quả thật quá kinh ngạc. Có phải cô bị dọa đến mất hết thần trí nên mới nói ra những lời khùng điên này, hay là anh đang ấm đầu?

Tần Lãng vươn tay, sờ sờ đầu mình, rồi lại sờ chán cô, vẫn khỏe?!

Anh hít sâu một hơi, thấp giọng nói, "Đừng làm loạn, Tuyên Tiêu hiện còn đang ở trong bệnh viện, em còn tâm tình mà đùa sao?"

"Em không làm loạn. Tuyên Tiêu ở trong bênh viện thì từ mai trở đi, mỗi ngày em sẽ đều tới thăm anh ấy, đợi anh ấy khỏe lên. Việc gì giúp được, em sẽ cố gắng giúp. Nhưng anh ấy và chuyện đêm nay của chúng ta có liên quan sao?" Nói xong, cô mím môi, trong mắt lóe lên tia sáng nhạt. Tay theo lồng ngực anh trượt xuống, chuẩn xác rơi xuống hông anh, lục lọi muốn cởi từng cúc.

Máu trong người lập tức xông thẳng lên não, tay chân Tần Lãng luống cuống giữ chặt hông mình, cố để bản thân tỉnh táo, bình tĩnh, "Đêm tân hôn của chúng ta, anh sẽ cho em, đợi đến hôm đăng ký xong anh nhất định sẽ cho em. Tiểu Ảnh, ngoan một chút, hôm nay không được."

Anh vỗ vỗ vào tay cô. "Em nói được là được. Em...không phải tảng đá không biết đến ấm áp, em cũng không phải cây cỏ theo gió đong đưa đầu tường. Em biết bản thân mình muốn gì, nhưng chỉ trách số phận trêu ngươi. Cuối cùng cuộc đời em chỉ có đánh mất, bỏ qua..."

Anh vẫn giữ chặt cúc áo, căn bản cô sẽ không cởi được. Cô cũng không biết lấy đâu ra một cách, thừa dịp anh đang tiêu hóa câu nói của cô, cô đã mò xuống khóa kéo, soạt môt tiếng đã kéo được xuống, ngay sau đó bàn tay tiến thẳng vào...

Tần Lãng hít một hơi lạnh.

Huyết dịch cả người đầu vù vù chạy đến một chỗ...

Thực tế là, bất kỳ người đàn ông nào dưới tình hống như thế này đều phải quăng mũ cởi giáp, giơ hai tay đầu hàng.

Nhưng dù sao anh cũng hơn cô mười lăm tuổi, cuối cùng anh vẫn cố chấp giữ lại cho mình chút lý trí cuối cùng. Anh vội vã giữ cổ tay cô lại, chuyển về phía sau lưng.

"Tiểu Ảnh, em muốn anh có thể cho em, nhưng em sẽ không hối hận sao? Em đang cố tình ép bản thân muốn anh, nhưng thực ra, tâm tình em đều đặt hết tại bệnh viện rồi."

Trì Tiểu Ảnh chấn động, nước mắt uất ức tuôn ra. "Anh nghĩ em đang chơi trò tình một đêm? Anh coi em là cái dạng gì? Không yêu cũng có thể cùng người ta lên giường? Hai người muốn nhau là chuyện của hai người, tại sao cứ phải đợi đăng ký, đợi pháp luật ràng buộc, dùng lý do này, lý do kia để trói chặt nhau? Có yêu, sẽ cam tâm tình nguyện gắn chặt, không yêu thì bằng mọi giá cùng tìm cách bỏ đi. Tình dục cũng là một phần của hôn nhân, nếu như có thể dùng nó buộc chặt em với anh vậy có gì không tốt? Ở mức độ cao nhất của việc thích một người không phải là muốn giữ lấy cả tâm hồn lẫn thể xác của người đó hay sao? Hôm nay lại là ngày chúng ta đăng ký kết hôn, đêm nay anh đã chờ rất lâu, nên em càng không muốn anh thất vọng."

Khóe miệng Trì Tiểu Ảnh bi thương kéo xuống, "Buông em ra, em từ bỏ."

Cô bị hoa hồng, bị kẹo ngọt, bị chữ "Hỷ" đỏ thẫm, cùng căn phòng ngủ tràn ngập hương vị của hôn nhân làm ảnh hưởng, tưởng cứ nhắm mắt lại, che kín lỗ lai, ích kỷ mà vì mình, vì Tần Lãng, vì cả quá khứ cùng nhau qua hết ngày hôm nay, muốn có một buổi tối mỹ lệ.

Để rồi ngày mai, mở cửa, lại có bao nhiêu chuyện chờ cô đối mặt.

Cô không phải người sắt, thực sự cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Nhưng lý trí của Tần Lãng lại một mực suy nghĩ cho cô, cô thấy rất cảm kích.

Cô tìm được công tắc bật đèn, ánh sáng như tuyết trắng đâm thẳng vào mắt khiến người ta không mở mắt ra được. Cô mất một hồi để thích ứng, cúi đầu, không muốn thấy tất cả mọi thứ một cách rõ ràng, cắn môi bước tới phòng khách.

"Tiểu Ảnh..." Tần Lãng gọi cô, cô không quay đầu lại, khoát tay, "Vừa rồi thật mất mặt,...em ra chỗ khác nghỉ. Ngày mai gặp."

Tần Lãng tiến lên ôm lấy cô, "Trong lòng em thực sự có anh chứ?"

"Tần Lãng, mọi người đều nói, yêu là quên mình, giống như lửa cháy nồng nhiệt. Tuy rằng anh đã vì em mà làm rất nhiều việc, nhưng tình yêu của anh quá lý trí, lý trí đến mức giống như một loại giáp bảo vệ bản thân vậy, cũng là không tự tin nữa. Anh không tin em yêu anh, nên mới luôn giữ mình tỉnh táo nhất để nhìn em. Anh không đụng vào em, như vậy nếu sau này có ly biệt thì anh có thể không vướng không bận mà rời đi cũng là không để ai có thể xúc phạm tới em. Anh cũng giống em của trước đây, lúc nào cũng chuẩn bị tốt cho việc chia ly. Chỉ cần gió thổi cỏ lay là lập tức rút lui. Vì em nhu nhược, nhưng anh là người mạnh mẽ! Tuyên Tiêu bị thương, em rất áy náy, rất khó chịu, bởi vì tại em mà anh ấy mới mất khống chế nên uống say. Thế nhưng em thà rằng gánh cái khó chịu ấy trong lòng cũng không bao giờ hối hận vì hôm ấy đã nói hết cho anh ấy. Hôn nhân không phải trò đùa, đã quyết định chấp nhận đồng nghĩa với trách nhiệm và hứa hẹn, em không thể để mặc cảm xúc chi phối, tình cảm không thể chia hai, em chỉ có một lòng này, chỉ có thể toàn tâm toàn ý yêu một người. Là em phụ anh ấy, là em thiếu nợ anh ấy,

nhưng đó không phải em quyết định, mà do vận mệnh an bài. Thế nhưng em thật sự là một tội nhân sao, nếu phụ anh, em sẽ lại càng thêm mắc nợ anh!"

Tần Lãng nhìn ánh mắt cô, đôi mắt anh tuấn của anh giờ chỉ còn toàn một màu đen như mực, dần dần chìm sâu, mơ hồ như có ánh lửa.

Nước mắt lưng tròng, ánh mắt mông lung của cô giống như một loại vũ khí, khiến trái tim anh tan rã ra thành nước. Mặt nước động sóng, tâm tình nhộn nhạo, ở một nơi nào đó, như có một cây đậu trong truyền thuyết thần kỳ đang nảy nở, đón gió mà lớn lên, vươn thẳng lên mây cao.

Ánh mắt anh trở nên mềm mại, nhẹ nhàng thở dài, "Là anh ngu ngốc, Tiểu Ảnh. Nếu anh không quá ngu ngốc như thế, e rằng anh đã sẵn sàng sắm vai một quân tử, có thể quay người bỏ đi một cách tự nhiên, nhưng anh ngốc như vậy, làm sao có thể quen được người khác chứ? Tiểu Ảnh, hôm nay đối với anh quả thật đã phải đợi rất lâu, vẫn cho rằng hôm nay sẽ là bước ngoặt lớn trong trình cảm của chúng ta. Ngày hôm nay có những lúc tâm ý của anh dường như đã nguội lạnh, nghĩ đây chính là số phận định trước, kiếp này anh không có duyên với em. Nhưng bây giờ, em lại mở rộng lòng mình với anh. Tiểu Ảnh ngốc, thứ anh mong muốn cũng đã có được rồi, so với đăng ký kết hôn, so với hoan ái thỏa thích đó mới là thứ giúp anh an tâm. Em là của anh, cô ngốc này. Bởi vì anh lớn tuổi hơn em nên suy nghĩ nhiều hơn. Nếu anh lý trí như thế, thì anh cần gì phải yêu một tên ngốc như em chứ?"

Anh cúi người, cọ cọ mũi mình trên mũi cô, "Nhưng anh vẫn đợi, đêm nay không phải đêm tân hôn của chúng ta, không cần làm như đến ngày tận thế để rồi ăn cả ngã về không, cảm giác như vậy rất tệ. Anh muốn ngày đó sẽ trở thành hồi ức đẹp đẽ của anh và em. Anh phải dốc hết sức chữa trị cho Tuyên Tiêu, em đi thăm cậu ta, chờ cậu ta bình phục. Sau đó mặc kệ lý do gì, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chúng ta vẫn sẽ đường đường chính chính ở bên nhau. Vợ thân yêu, em đồng ý không?"

Ôi, cô đúng là càng ngày càng yếu đuối, vùi mặt vào lồng ngực anh khóc nức nở, nước mắt tí tách rơi.

Ngày hôm sau, Trì Tiểu Ảnh giống như y tá đúng bảy giờ có mặt tại phòng bệnh của Tuyên Tiêu.

"Bác gái, từ hôm nay trở đi, con sẽ tới chăm sóc Tuyên Tiêu."Cô quay người nhìn Điền Hoa đang trợn mắt há miệng cười nhàn nhạt. Cầm lấy khăn đang ở trong tay bà, giúp Tuyên Tiêu rửa mặt.

"Bác không cần khách khí với con, Tuyên Tiêu đối với con cũng là người khá quan trọng."

Điền Hoa mù mờ, cô quá độ lượng, thầm nhìn Tuyên Tiêu đang nằm trên giường mắng rồi lại mắng, mắng anh tại không có lương tâm nên giờ mới ra thế này.

Trì Tiểu Ảnh từng có kinh nghiệm chăm sóc Hạ Tú Phân, đổi túi tiểu, chỉnh nước chảy trên ống truyền, thấm nước giúp môi khỏi khô, lau người, chuyện gì cô cũng đều quen thuộc.

Tần Lãng theo lệ kiểm tra phòng, hai người im lặng nhìn nhau, rồi lại ai bận việc người ấy.

Bắt đầu từ tám giờ sáng, người thăm bệnh Tuyên Tiêu kéo nhau tới, phần lớn là người trong giới, cũng có đồng nghiệp của viện trưởng Tuyên và Điền Hoa. Bọn họ nhìn Tuyên Tiêu như vậy đều lắc đầu thở dài. Hoa tươi, giỏ hoa quả, quà biếu có thể xếp đầy cả hành lang. Trì Tiểu Ảnh giống như trước đây cùng Điền Hoa đem chúng đi phân phát hết.

Tuyên Tiêu còn đang hôn mê, Tần Lãng căn dặn y tá qua thời gian thăm bệnh đừng để ai vào phòng, tránh việc vi khuẩn xâm nhập khiến Tuyên Tiêu bị nhiễm. Trước sau phòng bệnh đều có hành lang, hành làng phía trước để mọi người ra vào, đi lại, hành lang phía sau có nắng là nơi phơi quần áo. Trì Tiểu Ảnh cùng Điền Hoa bàn bạc một chút, cửa trước cửa sau đều đóng lại. cửa trước chỉ để mởi cho bác sĩ và y tá, cửa sau chỉ mở cho người nhà ra vào. Còn đối với người tới thăm hỏi chỉ để họ đứng ngòai nhìn vào qua cánh cửa kính.

Người trong cục công an có trách nhiệm truy bắt hung thủ bỏ trốn, nói đã có tin tức, hình như kẻ đó đang trốn ở một thôn làng khá hẻo lánh.

Lúc xế chiều, Điền Hoa về nghỉ ngơi, Trì Tiểu Ảnh đang nâng cằm ngủ gật, đột nhiên thấy cánh cửa bị gõ ầm ầm.

Cô ngẩn đầu nhìn lên, người đó giống như đã từng quen biết, nhưng nhất thời không nhận ra là ai.

Cô đi tới mở cửa, trước cửa là một người đàn ông đang mang nét cười châm biếm khá khó chịu, "Xin chào, tổng giám đốc Tuyên hôm nay thế nào?" Mắt hắn ta đảo nhanh như rang lạc, "À, đây là một chút tâm ý của chúng tôi." Người đàn ông đang đứng khom lưng phía sau anh ta đưa tới một lẵng hoa, kẹp trong lẵng hoa là một phong bì.

"Anh là...?"

"Chúng tôi ở bên xây dựng công trình thủy lợi, trước đây có quan hệ làm ăn với Tuyên tổng, bình thường vẫn hay qua lại."

Trì Tiểu Ảnh nhớ ra, cô từng gặp anh ta trong một buổi thầu của dự án cầu vượt qua sông. Anh ta nói chuyện với Tuyên Tiêu bằng giọng giống kiểu uy hiếp nên cô có ấn tượng rất sâu.

Cô dẫn họ tới bên cửa sổ phía trước.

"Tại sao không thể vào trong?" Một người đàn ông hỏi.

"Thật ngại quá, bác sĩ nói có thể bị nhiễm khuẩn."

"Làm sao mà anh ta vẫn cứ ngủ suốt vậy?"

"Dùng khá nhiều thuốc an thần, bác sĩ nói tình trạng anh ấy cần nghỉ ngơi nhiều, rất có lợi với việc hồi phục của não bộ."

"Vậy bác sĩ có nói ngày tỉnh lại không? Sau khi tỉnh có thể khôi phục như trước không? Tôi nghe nói nếu hôn mê quá lâu có thể sẽ sống đời sống thực vật, nếu tỉnh cũng có thể trở thành kẻ ngốc, không thì cũng bị mất trí nhớ... chẳng biết anh ta thuộc loại nào... Xin lỗi, xin lỗi, tôi nói bậy rồi..."

Khuôn mặt béo núc của người đàn ông này khẽ co lại, trong mắt không giấu được sự hưng phấn cùng hiếu kỳ, thậm chí còn có chút hả hê, tưởng có thể che giấu, nhưng ánh mắt sắc như ra-da của Trì Tiểu Ảnh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hắn ta mất tự nhiên, khuôn mặt vẫn cười cười không đổi sắc, "Tuyên tổng cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ khá hơn. Chỉ lại trời cao ghen tỵ anh tài ... xuy, xuy... nhìn xem tôi lại nói gì rồi. Được rồi, tôi đây không quấy rầy nữa. Bà Tuyên, đừng quá cực khổ, chú ý nghỉ ngơi."

Ông ta vội vàng tạm biệt, bởi vì sốt ruột nên đụng phải người đang đi từ ngoài vào.

"Cái gì mà bà Tuyên? Rõ ràng là bà Tần." Tần Lãng trừng mắt với bạn họ, nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị của Trì Tiểu Ảnh.

"Sao vậy?"

"Em cảm thấy hai người kia rất kỳ lạ, không giống đi thăm bệnh mà giống đi nghe ngóng tin tức hơn."

"Đừng suy nghĩ lung tung, em quá mệt mỏi đó thôi."

"Không phải, Tuyên Tiêu đã từng hại công ty bọn họ tổn thất mấy nghìn vạn tiền lợi nhuận, sau lại thay đổi công ty xây dựng khác. Vài lần đoạt lấy hạng mục trong tay họ. Người vừa rồi đối với kẻ gây hại đến lợi ích của mình đều không từ bất cứ thủ đoạn nào, chỉ huy Hồng và Yên Nam Nam là ví dụ đó, em từng nghe bọn họ uy hiếp Tuyên Tiêu. Đội trưởng Lưu nói người đứng sau muốn hại Tuyên Tiêu là muốn anh ấy biến thành kẻ ngốc, nên bọn họ có rất nhiều điểm đáng nghi."

Tần Lãng cười, "Em nghĩ mình là Holmes à, không có bằng chứng làm sao bắt người? Yên tâm, cháy nhà sẽ ra mặt chuột thôi."

"Không được, em phải lập tức gọi cho đội trưởng Lưu."

Nói xong Trì Tiểu Ảnh xoay người chạy vội ra ngoài.

Tần Lãng đẩy cửa phòng bệnh, đứng trước giường Tuyên Tiêu, nhìn gò má gầy gò nhợt nhạt của anh, nhíu mày. "Biết không, cậu thực sự rất hạnh phúc, có một người quan tâm chu đáo như vậy. Hạnh phúc lớn nhất của cậu chính là vợ trước đấy. khiến tôi ước ao bao nhiêu biết không. Nhưng tôi không vội, đợi cậu tốt lên tôi sẽ đưa cô ấy rời khỏi nơi này. Mong cậu đừng làm phiền chúng tôi."

Tuyên Tiêu vẫn nằm không nhúc nhích.

Tần Lãng nghe được tiếng bước chân của Trì Tiểu Ảnh ở bên ngoài vang lên, xoay người bước ra ngoài. Cánh tay đang truyền dịch của Tuyên Tiêu đột nhiên khẽ cử động.

Bởi vì cắm ống dẫn nước tiểu nên niệu đạo rất dễ bị nhiễm trùng, cần phải kịp thời vệ sinh. Trì Tiểu Ảnh dựa theo lời y tá nói, dùng bông thấm nước ấm, chậm rãi nhẹ nhàng mà lau. Miệng niệu đạo xuất hiện càng nhiều chất dịch dính.

"Làm sao bây giờ?" Trì Tiểu Ảnh hỏi.

Y tá nhìn cô một cách kỳ quái. "Bệnh nhân trong mắt tôi không phân biệt nam nữ, cái kia một mình cô không có cách xử lý đâu."

Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ.

Tuyên Tiêu còn đang ngủ, rất say, đến mức nơi mẫn cảm nhất của cơ thể cũng không biết gì. Khi dưới mông anh để đầy giấy dầu, y tá dùng ống tiêm để rút lấy nước ấm, cô đỡ cậu nhỏ cuả anh, y tá giữ lại mấy lần. Có chút bọt nước rơi xuống tay Trì Tiểu Ảnh cùng bên đùi của Tuyên Tiêu, y tá đưa cho cô cái khăn. Trì Tiểu Ảnh lau sạch bọt nước trên tay, y tá vẫn tiếp tục công việc. Trong đầu Trì Tiểu Ảnh không khống chế được nhớ tới cảnh cô cùng Tuyên Tiêu ân ái. Đó là vật quý nhất của đàn ông, là tiêu chí của phái nam. Đàn ông với cái đó mới là đàn ông. Ở cùng Tuyên Tiêu hơn nửa năm cô mới có dùng khí để nhìn nó, ban đầu nghĩ nó rất xấu, nhưng sau này mới cảm nhận được vẻ đẹp của nó. Vậy mà bây giờ nó đang mềm nhũn, bất lực, còn có chút dơ bẩn. Nó còn "có thể" không?

Trong lòng Trì Tiểu Ảnh đau nhức, nước mắt theo đó rớt xuống. Sau này, nếu đến quan hệ anh cũng không thể, thì đối với người đàn ông cao ngạo như Tuyên Tiêu, chẳng phải sống không bằng chết?

"Cô làm sao mà khóc? Với người đang hôn mê thì đây là hiện tượng rất bình thường, nếu như cương được thì toàn bộ chi giác đã hồi phục rồi."

Nước mắt Trì Tiểu Ảnh không ngừng lại được, cô đắp chăn cho Tuyên Tiêu, dém lại góc chăn bên trái, đột nhiên Tuyên Tiêu đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cô mừng như điên, nhìn lên mặt Tuyên Tiêu, anh đã mở mắt.

Ánh mắt anh rất sáng, rất trong, giống như mắt của một đứa trẻ.

Trì Tiểu Ảnh cúi gần xuống mặt anh.

"Tuyên Tiêu." Trì Tiểu Ảnh gọi.

Tuyên Tiêu gật đầu, từ trong cổ họng bật ra một chút hơi: "Tiểu Ảnh."

Chương 78: Đường cùng phản kháng (I)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Tuyên Tiêu tỉnh.

Tâm trạng bị treo ngược lúc nào cũng dằn vặt đến đầu óc mơ hồ của cô cuối cùng cũng được buông xuống. Cô biết, cho dù tương lai Tuyên Tiêu có tàn phế phải ngồi xe lăn cô yên tâm về một điểm: thần trí Tuyên Tiêu rất tỉnh táo, ký ức vẫn còn, nhớ rõ tên cô, đây là điều quan trọng nhất. Cũng không đến mức khiến anh trước đây hi sinh tất cả hình tượng trở nên vô ích, chỉ cần trước đây không vô ích, sau này cũng sẽ không vô ích.

"Ký ức không có bất kỳ sức mạnh nào?" Ai nói vậy? Có những lúc, ký ức là tất cả sức mạnh của con người.

Nhà họ Tuyên có rất nhiều họ hàng thân thích, còn có đồng nghiệp của Điền Hoa, trong đó có cô giáo Lý cũng tới thăm Tuyên Tiêu, ánh mắt bà nhìn cô rất lạ, như thể muốn nói da mặt cô thật dày, đã ly hôn, bây giờ lại thừa dịp Tuyên Tiêu hôn mê bất tỉnh, giả vờ giả vịt chạy tới, đây chắc cũng là suy nghĩ của người làm trong văn phòng Tuyên Tiêu.

Cô không ý kiến, cũng chẳng giải thích, người khác nói thế nào, đó là tự do của bọn họ. Cô chỉ cần không làm lương tâm mình hổ thẹn là được. Nếu sau này cô có được hạnh phúc mới, thì đây cũng sẽ không thể trở thành bóng ma trong lòng cô.

Nếu quả thật là yêu, cho dù vì bất kì lý do bất đắc dĩ nào khiến hai người ly biệt, cũng luôn mong đối phương được hạnh phúc.

Hiện tại, cả quả núi đè nặng lên trái tim của cô giống như được một cây rìu thần kỳ bổ ra, hàng vạn tia nắng chiếu sáng tận đáy lòng.

Cô cười đến rơi lệ, ngồi rịt ở bên giường Tuyên Tiêu, không rời mắt.

Anh không nói lời nào, mắt nhìn xung quanh, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Trì Tiểu Ảnh, vô cùng nghiêm túc, rõ ràng đang muốn chờ cô nói gì đó.

Cô cũng không biết nên nói cái gì, hơn nửa ngày mới đột nhiên đứng lên, "Em đi gọi bác sĩ."

"Tiểu Ảnh." Tuyên Tiêu không biết lấy sức đâu ra, thuận lợi nắm được tay cô. "Em...phải phải đi học lái xe à?"

"Hả?" Trì Tiểu Ảnh sửng sốt, học lái xe là chuyện từ bao giờ? Đầu thu năm ngoái?

"Gần đây anh rất bận, không thể dành ra chút thời gian nào." Tuyên Tiêu nhíu mày, "Có phải viện thiết kế rất khó mời không?"

"Không phải." Trì Tiểu Ảnh ngạc nhiên cắn môi, tại sao Tuyên Tiêu cứ một mực nhắc tới chuyện trước kia?

Tuyên Tiêu nâng cánh tay đang truyền dịch của mình lên, phát hiện trên đầu giường còn treo một bình nước truyền.

"Anh... tại sao lại ở trong bệnh viện?"

"Anh không nhớ bản thân đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?"

"Cái gì mà chuyện ngoài ý muốn?"

Trì Tiểu Ảnh còn chưa trả lời, Tần Lãng cùng trợ lý và y tá đã đi tới.

Tần Lãng làm kiểm tra cho Tuyên Tiêu, Trì Tiểu Ảnh nói cho mọi người biết những biểu hiện của Tuyên Tiêu sau khi tỉnh lại .

"Bác sĩ, bệnh của tôi có nghiêm trọng lắm không?" Tuyên Tiêu hỏi rõ ràng, Tần Lãng ngẩng đầu nhìn Tuyên Tiêu.

Tuyên Tiêu đón lấy ánh mắt đó của anh, trong suốt, kiên định, cố chấp, đó là cái kiểu của một người đàn ông nghênh chiến với ánh mắt của một người đàn ông khác. Khóe miệng của Tuyên Tiêu thậm chí còn hiện lên một tia cười quỷ dị.

Tóc gáy Tần Lãng đột nhiên dựng lên, cảm thấy tim như rớt xuống, anh đang muốn nhìn rõ lại một lần thì Tuyên Tiêu đã cụp mắt xuống.

"Người mới tỉnh lại, nói năng trật tự rõ ràng như vậy đã không còn gì nghiêm trọng, bây giờ cậu nên đi làm kiểm tra theo thông lệ."

"À." Tuyên Tiêu nằm lại trên giường đưa mắt nhìn Trì Tiểu Ảnh, tựa như đang rất mệt, hai mí mắt nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Tần Lãng làm mọi kiểm tra choTuyên Tiêu, mọi số liệu thu được đều cho thấy tình trạng của Tuyên Tiêu rất bình thường, ngoại trừ gãy xương và vài vết thương ngoài da ra thì não bộ không có bất kỳ vấn đề gì.

Viện trưởng Tuyên và Điền Hoa chạy tới, Tần Lãng nói lại tình hình cho họ nghe, sau khi nắm rõ hai người họ vui mừng như điên.

"Nào, nào, hít sâu, thả lỏng." Tần Lãng cưng chiều vỗ vỗ sau lưng cô.

Trì Tiểu Ảnh nín hơi, sau đó từng hụm từng hụm hít thở mạnh, dang hai tay ra ôm lấy Tần Lãng.

"Tần Lãng, anh chữa cho anh ấy, em chờ anh ấy tỉnh, chúng ta làm xong rồi. Bây giờ từng khớp xương trên người em đều lỏng lẻo hết, em thật sự rất nhớ mùi vị của giấc ngủ đó."

Tần Lãng cười, "Đi, chúng ta về nhà."

Tuyên Tiêu còn đang ngủ say, Điền Hoa không rời giường anh nửa bước, bà muốn chờ anh tỉnh lại lần nữa, rồi để nói chuyện với anh đầu tiên. Trì Tiểu Ảnh không làm phiền, lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Xe của Tần Lãng vừa mới ra khỏi bệnh viện không lâu đã thấy cô ngủ gục bên ghế.

Tần Lãng lắc đầu cười, đến nhà rồi vẫn không gọi cô, trực tiếp ôm cô vào, đặt cô lên giường, rồi đắp chăn cho cô.

Toàn bộ quá trình, cô vẫn không mở mắt.

Từ sau khi biết Tuyên Tiêu gặp chuyện ngoài ý muốn, cả người cô đều rất căng thẳng, tới giờ mới được ngủ ngon.

Tần Lãng nhẹ nhàng nằm xuống bên cô, thở phào nhẹ nhõm.

Anh cùng Tiểu Ảnh cùng gặp phải một bức tường chắn lối, nhưng anh tin, hai người sẽ cùng nhau vượt qua.

Trì Tiểu Ảnh bị âm thanh của điện thoại đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ ánh dương thật diễm lệ, hình như sắp trưa rồi, trời ơi, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu?

Chuông điện thoại vừa dứt một chút lại lập tức vang lên, cô đem xuống giường nghe.

"Tiểu Ảnh, con đang ở đâu?" Thanh âm của Điền Hoa vạn phần lo lắng theo sóng điện thoại truyền đến.

"Con...vừa tỉnh ngủ, Tuyên Tiêu...có khỏe không?" Trì Tiểu Ảnh sợ đến đứng người.

"Tuyên Tiêu khỏe, tỉnh từ sớm rồi. Nhưng nó cứ một mực tìm con như đứa trẻ vậy, không chịu truyền dịch, không chịu ăn, không ai khuyên can được. Con...có thể tới bệnh viện không?"

"Được ạ, con sẽ qua ngay."

Trì Tiểu Ảnh rời khỏi phòng ngủ, thấy trên bàn ăn đặt một phần sữa tươi, bánh mì cùng một quả trứng gà ốp, bên dưới đặt một mảnh giấy.

"Tiểu Ảnh, anh đi làm trước, thức dậy nhớ ăn sáng rồi tắm rửa cẩn thận cho cơ thể được thả lỏng, mọi thứ trong bệnh viện giao cho anh được rồi. Yêu em! Tần Lãng."

Trì Tiểu Ảnh cười khổ trong lòng, vội vã rửa mặt chải đầu, bánh mì vẫn còn trong miệng đã đi tới đón xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Cô đi ra khỏi thang máy, thấy Điền Hoa đã đứng ngoài cửa, Tuyên Tiêu nằm trên giường, nhìn thẳng trần nhà không chớp mắt.

"Trì Tiểu Ảnh, con tới rồi, cũng không biết tính tình Tuyên Tiêu làm sao nữa, nó đuổi hết mọi người ra ngoài, có y tá còn bị nó làm cho tức đến phát khóc. Con mau vào khuyên nó vài câu để bác đi gọi bác sĩ." Điền Hoa nói

Trì Tiểu Ảnh có phần buồn bực đi vào phòng bệnh, Tuyên Tiêu vừa nhìn thấy cô đã trừng mắt, "Trên đường kẹt xe sao? Về thay bộ quần áo cũng lâu như vậy. Tiểu Ảnh, giúp anh rửa mặt đi, toàn thân anh giờ chẳng còn chút sức nào..." Giọng nói vừa mềm vừa nhẹ lại có chút ỷ lại.

"Anh chờ chút!" Trì Tiểu Ảnh giật mình, động tác nhanh nhẹn đi pha nước ấm, làm ướt khăn mặt, cẩn thận rửa mặt cho anh, còn rửa tay, súc miệng. Nhìn trên tủ đầu giường vẫn còn bày một bình giữ nhiệt, bên trong là cháo, cô múc ra bát giúp anh ăn.

Y tá bĩu môi từ bên ngoài vào, thay thuốc, truyền dịch... anh phối hợp, mặc cho y tá sắp xếp. Y tá sững sờ, còn cho rằng mình vào nhầm phòng bệnh.

Điền Hoa đứng bên ngoài, nhìn Trì Tiểu Ảnh, quay người, vẻ mặt rầu rĩ đi về phía cầu thang cầm điện thoại di động lên gọi cho viện trưởng Tuyên: "Mình à, anh có thể tới đây một chút không?"

"Cháo này rất vô vị, anh nghĩ nên ăn một phần cơm cà ri em làm, đêm qua anh cũng chưa ăn, em có để phần lại cho anh không?" Tuyên Tiêu hỏi.

Trì Tiểu Ảnh đang bưng tô cháo, tay run lên, mát nhìn anh chằm chằm

Đêm qua?

Cửa phòng bệnh bị gõ nhẹ vài cái, hai người cùng nhau nhìn sang, đội trưởng Lưu của cục công an và một người cảnh sát khác đang đứng trước cửa, mỉm cười, "Tổng giám đốc Tuyên, cậu đang ăn bữa sáng hay bữa trưa đây?" Đội trưởng Lưu tủm tỉm cười hỏi.

Tuyên Tiêu nhíu mày nhìn Trì Tiểu Ảnh, Trì Tiểu Ảnh vội giới thiệu, "Đây là đội trưởng Lưu của cục công an, phụ trách phá vụ án anh bị đâm."

"Bị đâm?" Tuyên Tiêu không rõ.

Trì Tiểu Ảnh buông tô cháo, mời đội trưởng Lưu ngồi xuống, rót nước đưa tới.

Lưu đội trưởng như đã rất quen kéo cái ghế ngồi bên giường, "Tuyên tổng khả năng vừa mới tỉnh, có một số chi tiết không nhớ rõ lắm, không sao, tôi chỉ muốn hỏi cặn kẽ một chút. Vụ án vừa có tiến triển mới, tôi muốn gặp cậu để làm rõ một số chuyện, cũng rất gấp. Trước tiên nói về tiến triển mới đi, kẻ bắt cóc kia đêm qua đã bị bắt tại một thôn vắng vẻ thuộc Tân Giang. Hắn ta đã thú nhận tất cả, thừa nhận đã theo lời người khác tới hại Tuyên tổng, người ra lệnh đúng như nghi ngờ của vợ cậu...Tổng giám đốc và trưởng phòng kinh doanh của công ty xây dựng Thủy Kiến."

"Tại sao họ lại phải hại tôi? Tôi vừa mới cùng bọn họ ký xong hợp đồng, phân công dự án cầu vượt qua sông cho bọn họ mà?" Tuyên Tiêu cảm thấy kỳ lạ, híp mắt.

Đội trưởng Lưu buồn bực quay đầu nhìn Trì Tiểu Ảnh, môi Trì Tiểu Ảnh tái nhợt không chút huyết sắc.

Cô chậm rãi tới trước giường , cúi đầu, "Tuyên Tiêu, hôm qua là ngày nào?"

"Anh nhớ không rõ lắm, vừa qua kỳ nghỉ quốc khánh vài ngày, ngày 16/10, đúng không?"

Chương 79: Đường cùng phản kháng (II)

Edit: Nại

Beta: Lữ

"Ngày con và Tiểu Ảnh kết hôn là ngày nào?" Điền Hoa hỏi.

"Tháng 5 năm 2003." Tuyên Tiêu trả lời rất nhanh.

"Năm 2005, các con có việc lớn gì?"

"Chúng con dọn về nhà mới, tất cả công việc lắp đặt thiết bị đều do Tiểu Ảnh quyết định, hình như tốn tới nửa năm! Ngày đó cả bố, mẹ, vợ chồng Bách Viễn đều tới nhà."

. . .

"Mẹ, mọi người làm sao mà cứ hỏi mấy vấn đề này vậy? Rốt cuộc là làm sao?" Tuyên Tiêu không nhịn được nhíu mày.

Trì Tiểu Ảnh ngây ra như phỗng.

Điền Hoa cùng viện trưởng Tuyên nhìn nhau.

Tần Lãng biết tin chạy tới, sắc mặt cứng đờ.

Đội trưởng Lưu nhún vai, không biết làm sao.

Thực sự rất kỳ quái, trong trí nhớ của Tuyên Tiêu chỉ dừng lại ở trước tháng 10 năm 2007, cho dù việc lớn hay việc nhỏ anh đều nhớ rõ ràng, duy chỉ có những chuyện xảy ra sau tháng 10 đó, với anh mà nói, giống như tờ giấy trắng.

Đội trưởng Lưu cười ha hả vài tiếng, mở miệng trước: "Nếu như tổng giám đốc Tuyên còn chưa hồi phục, chúng tôi sẽ trở lại sau! Tổng giám đốc Tuyên nên dưỡng bệnh cho tốt, đừng có gấp. Tội phạm đều đã sa lưới, vụ án này cũng đã phá được phân nửa, lần khổ này sẽ không để tổng giám đốc Tuyên gánh oan, các vị, tôi không quấy rầy nữa."

Viện trưởng Tuyên tiễn họ ra ngoài.

"Ông ta rốt cuộc đang nói cái gì?" Tuyên Tiêu hỏi nhỏ.

"Tần Lãng, đây. . . rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tần Lãng?" Trì Tiểu Ảnh khẽ đẩy Tần Lãng.

Tần Lãng có chút thất thần, "Cái gì? À, não bộ chịu một đòn nghiêm trọng, xuất huyết bên trong, máu đó có thể đã chèn lên các dây thần kinh não, dẫn đến việc quên mất một phần ký ức, việc này rất khó giải thích, phần lớn ký ức mất đi đều là do tiềm thức không muốn đối mặt với nó."

Ánh mắt anh nhìn Tuyên Tiêu thay đổi nhanh chóng.

Trên mặt Tuyên Tiêu không lộ chút biểu cảm gì, có thể nói dường như việc này đối với anh chẳng có một chút quan hệ. "Tiểu Ảnh, lấy nước mời bác sĩ." Dáng vẻ này vừa nhiệt tình, vừa chu đáo.

Trì Tiểu Ảnh không hề động đậy.

"Phần ký ức mất đi này khi nào mới có thể hồi phục?"

Từ tháng 10 năm 2007 đến bây giờ đã xảy ra rất nhiều chuyện, Tuyên Tiêu lại quên sạch tất cả. Anh hẳn vẫn không biết từ lâu họ đã không còn là vợ chồng. Trì Tiểu Ảnh chỉ cảm thấy trong đầu mọc lên một mớ hỗn độn, cả cơ thể không thể khống chế, mơ mơ màng màng.

"Có người sẽ khôi phục rất nhanh, có người lại cả đời không thể khôi phục được, trường hợp này trên thế giới đã từng có rất nhiều bí ẩn khác nhau, người ngoài rất khó để tưởng tượng ra được."

"Mọi người rốt cuộc là đang nói cái gì? Lẽ nào bây giờ không phải năm 2007 sao? Tuyên Tiêu nhướn mi, giọng nói có vẻ hơi giận, tay gắt gao cuộn lại khiến dây truyền dịch xuất hiện vài tia máu đỏ.

"Mau đặt tay nằm ngang ra, bình tĩnh." Trì Tiểu Ảnh sợ hãi chạy tới đè cánh tay anh.

"Vậy em phải trả lời anh?"

"Được!" Trì Tiểu Ảnh chậm rãi ngồi xuống trước giường anh, "Tuyên Tiêu, còn hơn hai tháng nữa Bắc Kinh sẽ khai mạc thế vận hội Ô-lym-

pic, anh nói xem bây giờ là năm nào?"

Tuyên Tiêu ngồi bật dậy, mắt trừng lớn, "Tháng 5 năm 2008? Em nói anh hôn mê tám tháng?"

"Không phải, tất cả đều không phải, anh mới hôn mê hai ngày, chỉ là những chuyện trước kia không nhớ rõ lắm." Trì Tiểu Ảnh nuốt một hơi, kể hết đầu đuôi sự việc cho Tuyên Tiêu nghe, cô nói việc công ty xây dựng Thủy Kiến và Tuyên Tiêu có chút đụng chạm, thuê kẻ giết người, anh bị đâm, sau đó cô quay ngược lại thời gian, "Tháng mười một chúng ta đã. . ."

"Tiểu Ảnh," Điền Hoa đột ngột chặn lời, "Tuyên Tiêu vừa mới tỉnh lại, không thể tiếp nhận được nhiều thông tin như vậy, để nó bình tĩnh lại, chúng ta bây giờ ra ngoài ăn một chút."

Nói xong, không đợi Trì Tiểu Ảnh trả lời, bà đã kéo cô ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người đàn ông, bốn mắt nhìn nhau.

Tần Lãng khẽ nhếch môi, chậm rãi đi tới gần cửa sổ, quay người lại. Tuyên Tiêu không hề hoảng, vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Tuyên Tiêu, cần tôi tự mình giới thiệu một chút không?" Tần Lãng cười, đôi mắt đột ngột thẫm lại.

Tuyên Tiêu chớp mắt, "Tôi mất trí nhớ, nhưng chữ Hán thì vẫn đọc được, thẻ anh đeo trên ngực ghi rất rõ, bác sĩ Tần Lãng!"

"Tôi là bác sĩ điều trị chính của cậu, đối với bệnh tình của cậu tôi rõ hơn ai hết. Cậu có thể lừa người khác, nhưng sẽ không lừa được tôi. Tuyên Tiêu, cậu làm vậy rất hèn hạ."

Khóe miệng Tuyên Tiêu thoáng qua tia cười nhạt, nhún vai, "Đê tiện cũng được, hèn hạ cũng được, xấu xa cũng được, anh muốn hình dung tôi thế nào thì hãy hình dung như thế, tôi không có ý kiến. Tôi chỉ có một mục đích, Trì Tiểu Ảnh là vợ của tôi, bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi. Ngày ấy tôi và Tiểu Ảnh đã trải qua biết bao nhiêu trắc trở vẫn có thể yêu nhau. Hiểu lầm, hiểu sai đã khiến chúng tôi sinh khoảng cách, nhưng nhất định có thể vượt qua."

"Cậu cho là Tiểu Ảnh vẫn còn thích cậu?" Tần Lãng không bị Tuyên Tiêu làm cho tức giận, rất bình tĩnh hỏi lại.

"Không yêu sao?" Tuyên Tiêu nở nụ cười tràn đầy sự tự tin. "Nếu như không còn tình cảm, cô ấy đã không cần phải chăm sóc, quan tâm tôi như thế. Cô ấy vì trách nhiệm, vì thấy có lỗi đúng không? Nhưng tôi lại thấy bởi vì cô ấy còn yêu tôi, trong tim còn có tôi. Chỉ là do tôi đã từng làm ra những chuyện ngu ngốc, khiến cô ấy tổn thương sâu sắc nên trong lòng cô ấy mới không dám thừa nhận sự thật này."

Tần Lãng mở hai tay, lắc đầu thở dài, "Cậu còn không thể hiểu nổi Tiểu Ảnh."

"Thì sao? Vậy anh hãy nói với cô ấy chuyện tôi mất trí nhớ là giả, xem cô ấy tin tưởng anh, hay tin tưởng tôi?"

Khuôn mặt anh tuấn khẽ co lại, nhìn Tuyên Tiêu, giống như đang nhìn một ác ma.

"Tôi biết anh sẽ không nói, vì anh là quân tử nên sẽ khinh thường những việc tiểu nhân thế này. Anh muốn thắng một cách quang minh chính đại, anh cũng đang liên tục suy nghĩ liệu Tiểu Ảnh có phải thật sự yêu anh hay không? Như vậy đi, Tần Lãng, coi như lần này tôi mất trí nhớ là một lần kiểm tra tình cảm của Tiểu Ảnh, nếu người cô ấy yêu là tôi cô ấy sẽ không nói hết sự thật cho tôi biết, sẽ tiếp tục ở lại, giống như một người vợ ở bên chăm sóc tôi. Nếu như người cô ấy yêu là anh, tôi đã tỉnh, thân thể hồi phục, cô ấy đối với tôi chỉ là áy náy, thì sẽ cùng anh đi Bắc Kinh, như vậy chứng tỏ đối với tôi, tình cảm của cô ấy đã cạn. Anh thấy sao?"

Tần Lãng nói từng chữ từng câu, "Có lẽ tôi không nên cứu cậu."

"Anh không dám không cứu, bởi vì anh sợ Tiểu Ảnh sẽ hận anh. Kỳ thực hôm đó tôi uống say như vậy nhưng tôi đã né khỏi cái gậy đó nếu không đầu này đã vỡ nát rồi. Nhưng nhát dao sau đó không thể tránh khỏi. Đối với anh quả thật tôi có mục đích riêng. Lúc có người chạy tới tôi đã nói với họ hãy đưa tôi tới bệnh viện nhân dân tìm bác sĩ Tần."

Ánh mắt của Tuyên Tiêu đột nhiên trở nên mưu mô và sắc bén, lại có chút đau đớn khổ sở, giống như lữ khách độc hành trên sa mạc, miệng lưỡi khô khốc, đã hấp hối, nhưng trước mắt lại xuất hiện một ốc đảo nhỏ,

anh ta nhìn thấy nước trong sóng gợn, không cần biết bản thân còn chút khí lực nào không, chỉ cố gắng bò qua.

"Giống trong "Hành trình về phương Tây" có một câu nói kinh điển như thế này: Đã từng có một tình cảm tốt đẹp đặt trước mặt tôi, thế nhưng tôi lại không biết quý trọng. Nếu như ông trời cho tôi. . . một cơ hội nữa, tôi nhất định. . . Không nói mấy lời mùi mẫn này nữa. Tần Lãng, nếu như mất trí nhớ có thể giữ lại Tiểu Ảnh, tôi có thể chấp nhận hoàn toàn mất đi trí nhớ, thậm chí trở thành một kẻ ngu ngốc cũng được. Khi cô ấy mười chín tuổi, tôi đã thích cô ấy, đến bây giờ là chín năm. Tôi là người không giỏi biểu đạt, đối với cách nhìn nhận về tình yêu cũng có nhiều sai lầm, nhưng trong lòng thực sự chưa hề đổi thay. Tôi không biết làm cách nào mới có thể giữ cô ấy lại, chỉ có thể vô sỉ đánh cuộc một lần, duy nhất, cũng là cuối cùng."

Tần Lãng trầm mặc thật lâu, không nói đồng ý cũng không phản bác.

Lúc ra khỏi phòng bệnh, anh mới nói một câu. "Tôi và Tiểu Ảnh không có chín năm, thậm chí đến chín tháng cũng không có. Thế nhưng yêu một người, không cần thời gian lâu dài, tình yêu của tôi, tuyệt đối không ít hơn của cậu."

Tuyên Tiêu té ngửa, suy yếu hít vào từng hụm khí lớn, trán đổ đầy mồ hôi.

Chương 80: Đường cùng phản kháng (III)

Edit: Nại

Beta: Lữ

***

Điền Hoa lôi kéo Trì Tiểu Ảnh, vừa bước khỏi thang máy đã gặp viện trưởng Tuyên vừa tiễn đội trưởng Lưu về.

"Em cùng Tiểu Ảnh đi ăn, mình muốn đi cùng không?"

Viện trưởng Tuyên khẽ nhíu mày, "Làm sao có thể để một mình Tuyên Tiêu trong phòng bệnh, thế này đi, tôi đưa Tiểu Ảnh đi ăn chút gì đó, xong sẽ đem cơm về cho mình."

Trì Tiểu Ảnh ngẩn ra, bỗng chốc cảm thấy có gì đó không được tự nhiên.

Đối với vị bố chồng này, bốn năm trước khi cô cùng Tuyên Tiêu chuẩn bị bước tới hôn nhân, dường như cô chưa bao giờ cùng ông đi ăn riêng với nhau. Viện trưởng Tuyên nói năng thận trọng, thanh liêm trong sạch, là một vị quan thanh liêm chỉ cần dùng sắc mặt cũng có thể khiến kẻ khác e sợ. Cô đối với ông vô cùng kính nể, nhưng cũng bởi vì chuyện của bố cô trước đây nên trong lòng cô vẫn còn chút gì đó không được thanh thản. Ngoại trừ thăm hỏi bình thường, cô và ông chưa từng nói chuyện nhiều với nhau, chắc là chỉ nói chuyện nhiều cùng Điền Hoa.

"Bác gái cũng cùng đi chứ, sẽ không tốn nhiều thời gian lắm đâu, với lại bên cạnh Tuyên Tiêu còn có y tá mà!"

Điền Hoa lắc đầu, "Y tá nào cũng đâu có bằng người nhà, Tuyên Tiêu vừa tỉnh, không thấy có người sợ nó sẽ làm loạn mất, bác về trông nom nó. Ông Tuyên à, mua một phần cơm nhỏ nhé."

"Được rồi." Viện trưởng Tuyên gật đầu.

Trì Tiểu Ảnh bất đắc dĩ chỉ biết cúi đầu cùng viện trưởng Tuyên một trước một sau đi ra khỏi bệnh viện.

Ở con hẻm nhỏ phía Tây của bệnh viện là nơi bày bán mọi loại đồ ăn : mì sợi, bánh bột lọc, mì xào, bánh nướng nhân thịt, bánh chẻo, súp cay,... người bán hàng nhiệt tình chào mời : "Bác này, lại ăn chút gì đi?"

"Bác trai, bác cùng cô đây mau tới đây ngồi đi!"

"Tiểu Ảnh, chúng ta gọi hai phần cơm trắng cùng hai phần đồ ăn, được không? Bác nhớ con không thích ăn mì cho lắm." Viện trưởng Tuyên quay đầu lại hỏi.

"Con...thế nào cũng được." Cô có chút kinh ngạc, viện trưởng Tuyên vậy mà lại chú ý tới cô không thích ăn mì.

Hai người ghé vào một quán cơm nhỏ, rất sạch sẽ, gọi hai món xào, một phần canh, hai chén cơm, cùng một chút trà lạnh. Tiệm cơm này buôn bán rất đông khách, đồ ăn mang lên có hơi chậm.

Trì Tiểu Ảnh dường như phải ép bản thân nuốt vào từng miếng cơm, tuy dạ dày cô vẫn đang rỗng tuếch, nhưng mồm miệng vẫn không muốn ăn.

"Nhiều việc sảy ra như vậy, không ăn nhiều một chút làm sao có thể chịu được?" Viện trưởng Tuyên nhìn cô, cười hiền lành.

Trì Tiểu Ảnh nhìn bát cơm, cũng cười theo.

Ăn xong, viện trưởng Tuyên buông đũa, nhờ người đem lên hai chén trà xanh, đẩy tới cho cô một chén, dáng vẻ như đang muốn nói chuyện dài.

Trì Tiểu Ảnh chỉnh lại dáng ngồi, lưng thẳng tắp.

"Tiểu Ảnh, lần này thực vất vả cho con. Bác với mẹ Tuyên Tiêu đối với con bây giờ vô cùng băn khoăn. Con cùng Tuyên Tiêu giờ đều lớn cả, thái độ của các con với hôn nhân của mình bác trước giờ luôn luôn tôn trọng. Bác tin các con sẽ không coi nó là trò đùa. Không thể không nói, Tuyên Tiêu, nó đã gây dựng được một sự nghiệp rất thành công, nhưng việc đối đã với con, trách nhiệm làm chồng, nó thực sự đã thất bại. Bác trước đây không phát hiện ra, nhưng lần này khi nó bị người ta ám toán, bác mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Nó quá kiêu ngạo, hợp tác cùng một công ty lâu như vậy lại để ân oán cá nhân xen vào, đem cả công ty của người ta ra để đùa bỡn. Có câu chó cùng dứt dậu, nếu như bạn đã xâm phạm nghiêm trọng tới lợi ích của người khác, thì họ

làm sao không cùng đường nhảy dựng lên cắn lại! Công ty đó đã có thể kéo chỉ huy Hồng xuống ngựa thì làm sao có thể bỏ qua cho Tuyên Tiêu? Nó được như bây giờ thực sự vẫn còn rất may mắn. Tuyên Tiêu là con trai bác, đối với nó vừa thương vừa bực, nhưng có lần này làm bài học, bác nghĩ nó sẽ biết cách xử lý trong thời gian tới, chỉ là không biết nó có thể khôi phục hoàn toàn trí nhớ không."

Ngữ điệu của viện trưởng Tuyên đúng là trước sau như một, rất nghiêm, nhưng vẫn mang vài phần bất đắc dĩ cùng với phiền muộn.

Trì Tiểu Ảnh khẽ cúi đầu, hai tay theo bản năng xoay xoay chén trà, nhìn vài lá trà trong chén lúc chìm lúc nổi.

Viện trưởng Tuyên còn nói them: "Tuyên Tiêu từ nhỏ tới giờ đều chưa từng để bác và mẹ nó lo lắng, là người rất có chủ kiến. đã là chuyện của mình thì sẽ tự mình giải quyết. Năm nó thi đại học, thành tích vốn có thể đỗ vào trường đại học tốt nhất Bắc Kinh, nhưng nó lại một mực muốn theo học tại Học viện Kỹ thuật Tân Giang, sau làm việc, mở công ty, ngay cả vốn để gây dựng sự nghiệp nó cũng chẳng hề mở miệng với bác. Trước giờ, nó là người tự tin, muốn làm cái gì thì nhất định sẽ thành công. Chỉ có duy nhất một lần, nó ở trước mặt bác mà khóc, mất phương hướng hỏi bác rằng: "Bố à, con phải làm gì bây giờ?"

Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc ngẩng đầu.

"Bác không hỏi cụ thể, nhưng việc đó dường như có liên quan tới Bách Viễn, nó nhờ bác tới cục công an lấy hồ sơ điều tra của Bách Viễn, sau khi xem qua nó bưng mắt khóc rống, từ hôm đó, cả người cứ trầm cả xuống. Khi mẹ nó nhắc tới chuyện hôn nhân đại sự, nó chỉ trầm mặc không nói, nhưng sau này, mẹ nó còn chưa kịp mở miệng thì nó đã nổi giận quát mắng. Tiểu Ảnh, con có từng nghĩ, Tuyên Tiêu sao lại mất đi ký ức của mấy tháng này không?"

Trong đôi mắt rét giá của viện trưởng Tuyên tràn đầy mong mỏi, cầu khẩn và cả đau thương... cô vô thức cụp mi mắt, không có dũng khí để đối diện.

"Là trưởng bối, bác không nên nhúng tay vào chuyện của các con. Nhưng hai con đều là con bác, bác nhìn rõ trong lòng hai đứa rõ ràng là không thể nào buông bỏ được, để rồi cứ làm tổn thương lẫn nhau. Tiểu Ảnh, nếu bây giờ tình trạng của Tuyên Tiêu là bại liệt hay hôn mê bất

tỉnh bác sẽ không nói với con những lời này, nhưng nó bây giờ rất tốt, chỉ mất đi một phần ký ức thôi, nó giống như đứa bé, chẳng thể nào rời khỏi con được. kỳ thực bất kể là trước khi bị đâm hay sau khi bị đâm, trong lòng nó chỉ có một mình con, bác rất rõ. Bây giờ, con có thể vì Tuyên Tiêu mà ở lại không?"

Viện trưởng Tuyên gói cơm vào cặp lồng để đem về bệnh viện, Trì Tiểu Ảnh muốn đi tới siêu thị phía trước mua ít đồ.

Vào siêu thị, Trì Tiểu Ảnh đi tới nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương, trong mắt hiện lên rất nhiều điều xa lạ, chỉ cần nghĩ tới thôi cô đã cảm thấy rất kinh hãi.

Siêu thị lớn như vậy, bên này bày tất lông, bên kia bày băng vệ sinh, còn có những giá treo bày đầy nội y màu sắc rực rỡ, đồ trang điểm cùng với những sản phẩm tặng kèm bắt mắt... Trì Tiểu Ảnh đứng giữa biển người, cảm giác như bản thân mình thực sự cách xa mọi người xung quanh vậy, giữa một siêu thị xa cách thế nào, thì khoảng cách với thế giới này cũng xa như thế.

Cô rút ra vài tờ giấy mềm, nước mắt như nghe được sai khiến, càng lau càng chảy ra.

Tuyên Tiêu vừa tỉnh, người đến thăm anh ngày càng nhiều. có người tới lần thứ hai, thứ ba... những người này đều có quan hệ làm ăn với văn phòng của anh, quà cáp gói lớn gói nhỏ đem tới, xa xôi vạn dặm cũng có người tới, cười cười nói nói, nhìn qua còn thân hơn cả người nhà. Có người còn hỏi thẳng Tuyên Tiêu lúc nào xuất viện đi làm.

"Không cần nhanh như vậy, lần này cần tĩnh dưỡng thật tốt, công việc sau này cũng không cần nhận nhiều l, nếu không Tiểu Ảnh nhà tôi sẽ lại muốn đuổi tôi ra khỏi nhà." Tuyên Tiêu nói đùa, lại không quên liếc Trì Tiểu Ảnh đang thất thần đứng bên cạnh.

"Đúng, đúng, khỏe mạnh là vốn liếng lớn nhất của mỗi con người mà, tổng giám đốc Tuyên chỉ cần chiếu cố mấy ông lão chúng tôi là được, cái khác không quan trọng. Vấn đề này bà Tuyên không có ý kiến chứ?"

Trì Tiểu Ảnh ngây ra như khúc gỗ.

"Lần này cô ấy phải chăm sóc tôi, mệt muốn chết rồi, cũng vì thế mà có chút uể oải." Tuyên Tiêu cười chiều chuộng, dùng cánh tay bị thương khẻ đẩy Trì Tiểu Ảnh một cái: "Tiểu Ảnh, mọi người hỏi về chồng em này, nói đi."

"À, cũng lâu rồi, bác sĩ nói sức khoẻ Tuyên Tiêu không thích hợp để nói chuyện lâu, cần nghỉ ngời nhiều." Trì Tiểu Ảnh vội nói.

"Mọi người xem, mọi người xem, dữ nha, cái này là đuổi khách đó, tôi cũng không dám trái đâu." Tuyên Tiêu ngoài miệng nói có chút đáng thương, nhưng trong lòng đang vô cùng sung sướng.

Mọi người trêu ghẹo Tuyên Tiêu bị "viêm khí quản" rất nặng, vui cười hớn hở chào tạm biệt rồi ra về.

Cô thu lại bộ dạng ngoan ngoãn nghe theo, bước tới trước mặt anh.

Sau khi được tháo bỏ dịch truyền và túi máu, trên đầu Tuyên Tiêu bây giờ chẳng còn tóc, bộ dạng nhìn qua khiến người ta cảm thấy khá thương cảm.

"Tiểu Ảnh, lần này anh bệnh lâu như vậy, rất nên đi cảm ơn bác sĩ và y tá. Anh nghe mẹ nói, ngày kia là tết đoan ngọ, nên tặng họ chút quà nhé." Tuyên Tiêu nói.

"Những người khác tặng thẻ mua sắm đi. Bác sĩ Tần là người thanh cao, cứ tôn trọng người ta rồi sau này đích thân tới cảm tạ.

Trì Tiểu Ảnh mắt trừng lớn như viên đạn, sao Tuyên Tiêu lại có thể suy nghĩ chu đáo cho người khác như thế? Lẽ nào chỉ cần mất đi một phần trí nhớ thì sẽ được như vậy?

"Gì chứ? Sao nhìn anh như vậy? Em giống như muốn dọa người đấy. Làm người phải tích phúc, đối với người khác tốt một chút, phải biết báo ơn nữa. Đây chỉ là khoản tiền nhỏ, chủ yếu để biểu đạt tâm ý của chúng ta. Sao em làm như phải đi làm việc gì ủy khuất lắm ấy? Đợi kế toán Lưu tới đây, em thay anh đi cảm ơn họ."

Cô không phải thần, nhưng sống trong xã hội khói lửa, lõi đời hiểu được nhân gian, nhân tình qua lại. Chỉ là trước đây, bất luận ngày lễ ngày tết,

trong việc này Tuyên Tiêu chưa từng để qua tay cô, ngoại trừ với mẹ cô và bố mẹ chồng bên kia.

Trầm mặc chốc lát, cô mở miệng nói: "Hay là để kế toán Lưu làm đi, em ăn nói vụng về, sợ nói sai làm họ không nhận."

Tuyên Tiêu thở dài: "Được rồi."

Kế toán Lưu theo lời mỗi ngày đến bệnh viện, trước là lo lắng cho bệnh tình của Tuyên Tiêu, bây giờ tới là để xin ý kiến và chỉ thị. Tuyên Tiêu bị bệnh, nhưng công việc ở văn phòng vẫn phải tiếp tục, có điều thời gian hạn chế. Tuy nhiên mấy năm nay, Tuyên Tiêu cũng đã bồi dưỡng ra vài người có năng lực chuyên môn rất cao, thời gian dưỡng bệnh này cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi công việc biếu quà được kế toán Lưu lo chu toàn, bỗng dung toàn thân Tuyên Tiêu buồn bực. Buổi chiều sau khi truyền dịch xong, anh một mực muốn xuống giường vận động một chút.

Trì Tiểu Ảnh đỡ anh đi được hai ba bước, hai đùi đã nhũn ra, chỉ sau ba bước, trán đã đầm đìa mồ hôi.

Đại tiện ra phân đen, Tần Lãng lập tức làm một cuộc kiểm tra dạ dày, phát hiện một khối dịch màu cà phê.

"Trong lúc hôn mê, đường tiêu hóa bị xuất huyết do ống dẫn lưu dạ dày. Súc hai ngày là sẽ ổn. hông nên quá lo lắng, chú ý nằm nguyên trên giường nghỉ ngơi, đừng nói chuyện nhiều."

Tuyên Tiêu như không nghe tiếng Tần Lãng, chỉ một mực nhìn Trì Tiểu Ảnh.

Lông mày Trì Tiểu Ảnh vẫn khóa chặt, cô nhìn về phía Tần Lãng mong anh có thể nói rõ ràng ra, nhưng Tần Lãng vẫn vùi đầu vào bệnh án, múa bút thành văn, không hề ngẩng đầu.

Buổi tối, cô muốn sớm về khu nhà nghỉ, tới phòng làm việc của Tần Lãng tưởng có thể cùng nhau về, nhưng anh đã rời khỏi rồi.

Cô gọi xe trở về. Sau khi về tới phát hiện Tần Lãng vẫn chưa về. Trong phòng rất lạnh lẽo, buồn tẻ. Trì Tiểu Ảnh tới trước cửa sổ ngắm nhìn

bóng đêm, cả người chìm vào bóng tối.

Cô tắm xong, làm một bữa cơm đơn giản, rồi vào thư phòng.

Nơi đây chỉ là chỗ Tần Lãng tới ở tạm, trong thư phòng cũng không có sách, duy nhất chỉ có cái máy tính. Trì Tiểu Ảnh mở máy, lên mạng, bỗng nhớ ra bản thân đã lâu không viết bài, cô cười tự giễu.

Con người làm việc mình thích, có lúc cũng là một loại xa xỉ. Đại bộ phận mọi người nhờ vào nghề để sống, chứ không phải sống vì nghề. Vừa rất đau xót, rồi lại bất đắc dĩ.

Cô tra mấy tin tức liên quan đến mất trí nhớ và xuất huyết dạ dày, tuyển thêm mấy người chuyên về trang web, chỉnh sửa mấy tờ tài liệu, đang copy thì cửa phòng mở, Tần Lãng mệt mỏi dựa vào khung cửa, nhìn chiếc máy in đang làm việc, không nói gì, chỉ cười cười. Dang hai cánh tay, Trì Tiểu Ảnh đi tới, chôn sâu vào lồng ngực anh.

Hai người đều giống như điện giật, run rẩy.

Hình như giữa họ, mấy ngày rồi không có những hành động thân mật.

"Tiểu Ảnh, Tuyên Tiêu ở bệnh viện đã không có gì đáng ngại rồi, sau này sẽ dần dần hồi phục, anh đã đưa bệnh án của cậu ta cho bác sĩ khoa thần kinh khác. Chúng ta trở về Bắc Kinh, có được không?"

Tần Lãng nhìn cô rất hi vọng.

Chương 81: Đường cùng phản kháng (IV)

Edit: Nại

Beta: Lữ

***

Tần Lãng nhìn Trì Tiểu Ảnh bằng ánh mắt hy vọng. Khát vọng hiện lên vô cùng mãnh liệt. Ngữ khí của anh không giống thương lượng, mà là một loại gò ép.

Nhưng mà cô không thể không khiến anh thất vọng một lần nữa rồi. Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, tránh đi ánh mắt nóng rực của anh, nói: "Bây giờ chưa được, Tuyên Tiêu mới bị xuất huyết dạ dày, trí nhớ còn chưa hồi phục..."

"Năng lực suy nghĩ của Tuyên Tiêu rõ ràng như thế, trí nhớ cũng sẽ hồi phục rất nhanh. Về việc xuất huyết dạ dày, em không thể nào lo nổi. Tiểu Ảnh, em không tin khả năng của anh sao?" Tần Lãng nhíu mày, tâm trạng có phần sốt ruột.

"Em rất tin tưởng, chỉ là..." cô không biết nói gì cho phải. Chỉ biết không có cách nào bỏ lại Tuyên Tiêu như vậy.

Sắc mặt Tần Lãng cứng đơ, anh buông cánh tay: "Tiểu Ảnh, em không thể như vậy. Lúc đưa anh lên tận trời, rồi lại muốn ném anh xuống đáy địa ngục. Cho dù bây giờ Tuyên Tiêu không có bệnh, em cũng sẽ viện những lý do khác để ở lại, đúng không?"

Giọng điệu Tần Lãng trước giờ không hề nghiêm khắc, lạnh lùng và nghiêm nghị như thế, Trì Tiểu Ảnh mím môi thật chặt, không nói gì. Vẻ mặt Tần Lãng thống khổ nhìn cô. Trên mặt có một nét khiến cô cảm thấy xa lạ: "Tiểu Ảnh, anh lớn hơn em nhiều tuổi, nhưng suy cho cùng anh vẫn là người đàn ông, về mặt tình cảm cũng yêu cầu tuyệt đối chung thủy. Tuyên Tiêu bệnh, em muốn đi chăm sóc cậu ta, anh hiểu. Nhưng bây giờ cậu ta đã khỏe, em vẫn muốn ở lại là vì cái gì? Em nói anh nghe đi, em rốt cuộc có muốn cùng anh hay không?" Trì Tiểu Ảnh nghiêm túc gật đầu.

Hai tay Tần Lãng luồn sâu vào trong tóc, một tay lấy ra một sợi tóc cho cô xem, "Anh đã bốn mươi tuổi, thậm chí tóc bạc cũng có rồi. Không muốn đợi đến khi cả đầu trắng, em mới đến bên anh, khi đó bảo anh làm sao chăm sóc em?" Nói xong, anh lặng lẽ xoay người, "Ầm" một tiếng, cửa phòng ngủ đã đóng lại.

Trì Tiểu Ảnh sững sờ đứng giữa phòng khách, trong lòng mờ mịt như đêm đen. Cô đi vào thư phòng thu lại tài liệu vừa in. Vừa nghiêng đầu, đã thấy trong phòng khách có đặt một túi sách in hoa, mặt trên in chữ "Nhà sách Nhàn Ninh" cùng địa chỉ. Cô xoa xoa hai mắt, đột nhiên cảm thấy cả người mình không còn chút sức lực nào.

Vừa vào đầu hạ, buổi tối nhiệt độ rất thoải mái, chỉ cần khi Trì Tiểu Ảnh qua đêm ở đây, Tần Lãng sẽ nằm phía sau ôm cô, hai người cứ thế nằm ngủ. Tối nay, Tần Lãng chừa lại cho cô một chỗ sau lưng anh. Trì Tiểu Ảnh nâng góc chăn, nhẹ nhàng nằm bên người anh. Trời mưa dầm, ban ngày ánh dương vẫn rất đẹp, đến buổi tối mới tí tách tí tách mưa trở lại. Mưa bụi êm ái rơi xuống cánh cửa sổ sát đất cực lớn, giống như giai điệu của bài hát ru. Trong đêm tối, Trì Tiểu Ảnh hít thở mạnh, xoay người, vươn cánh tay dè dặt đặt ở hông của Tần Lãng. Thấy anh không cự tuyệt, cô lớn gan, càng thêm gần sát, càng thêm ôm chặt.

"Tần Lãng, anh đã xem qua "Tiếu ngạo giang hồ" của Kim Dung chưa?"

Tần Lãng không trả lời rằng mình đã xem qua hay chưa, chỉ hỏi: "Làm sao vậy?"

"Trong đó nói tới một vị thiếu hiệp tên Lệnh Hồ Xung, hắn ta cả đời âm thầm yêu tiểu sư muội của mình, nhưng vị sư muội ấy chỉ coi đó là sự săn sóc chu đáo của một vị huynh trưởng. Vì một cuốn kiếm phổ mà sinh lòng nghi ngờ hắn vô căn cứ. điều đó đã khiến hắn ta vô cùng thống khổ. Hắn bi phẫn, hắn phát điên, hắn tự hủy hoại, tự làm tổn thương bản thân mình. Nhưng cuối cùng đã có một người thấu hiểu hắn, đó là Nhậm Doanh Doanh. Doanh Doanh và hắn hiểu nhau, yêu nhau, hoạn nạn có nhau, sinh tử không rời. Doanh Doanh đã cho Lệnh Hồ Xung hạnh phúc và sức mạnh. Hắn rất trân trọng mối tình này. Sau đó, tiểu sư muội của hắn không may gặp chuyện ngoài ý muốn, hắn muốn tới cứu, nhưng lại không tiện mở miệng trước mặt Doanh Doanh. Doanh Doanh hỏi hắn, "Trong lòng huynh đang lo lắng cho người khác, nhưng sợ ta không vui, có đúng hay không?" Hắn nói:Trên đời này ta chỉ có mình muội, nếu như

chỉ vì những chuyện thế này mà hai ta nảy sinh hiểu lầm, tất thảy đều không đáng."

Tần Lãng chậm rãi xoay người, vuốt ve mái tóc dài của cô, nắm lấy tay của cô để lại dưới gáy.

"Tần Lãng, anh biết mà, mẹ em giờ đây không khác gì đứa trẻ, em không còn bố, không có anh chị em, em...cũng chỉ có mình anh, nếu anh cứ nghi ngờ em như vậy, em sẽ rất đau lòng." Lý trí Trì Tiểu Ảnh bắt cô phải nói, khó nhọc nói xong, nước mắt không kìm được mà trào ra khỏi viền mắt.

"Tiểu Ảnh, anh không muốn nghi ngờ em, thế nhưng em có thể cho anh một kỳ hạn chắc chắn không?"

Cô nức nở đến run rẩy hai vai, vô lực lắc đầu.

"Mỗi người đều có một giới hạn, Tiểu Ảnh." Tần Lãng ở bên tai cô thì thào thở dài, "Trái tim mỗi người rất sâu, nhưng luôn có một thứ nặng nhất. Đừng hy vọng mọi chuyện có thể hoàn mỹ. Tuyên Tiêu cậu ta có bố mẹ, có công việc, có năng lực, cậu ta có khả năng tự giúp mình tốt lên. Cho dù không thể cũng không phải trách nhiệm của em."

Cô biết anh nói rất đúng, thế nhưng... không ai hiểu nổi lòng cô, cô không phải muốn dây dưa không dứt, không phải người nhu nhược không dứt khoát. Nếu như thực sự muốn bắt đầu cuộc sống mới, cô phải đem tất cả chuyện quá khứ dứt khoát cắt bỏ. Tuyên Tiêu như bây giờ, cô làm sao có thể vung đao?

Cô trầm mặc, hồi lâu sau mới hỏi: "Anh không muốn tin tưởng em lần nữa sao?" Cô có cảm giác sẽ lại một lần nữa bỏ lỡ anh.

"Anh đã trải qua rất nhiều chuyện, anh nhiều tuổi hơn so với em, anh muốn tin tưởng. Bởi vì anh biết, cứ tin tưởng, lòng này có thể sẽ chết, nhưng nếu không tin tưởng thì chắc chắn chết." Khóe miệng Tần Lãng hơi co lại: "Anh rất tin, rất tin tưởng. Anh nhất định sẽ tin tưởng. Tiểu Ảnh, vậy hãy để anh tin tưởng đi."

Trì Tiểu Ảnh trầm mặc, ôm lấy anh thật chặt, hận không thể khảm cả cơ thể vào anh biến thành chiếc xương sườn của anh.

Trì Tiểu Ảnh hàng ngày vẫn đều đặn tới bệnh viện. Nếu chỉ trễ một chút, Tuyên Tiêu cũng sẽ gọi tới nát cả máy của cô. Đúng như lời Tần Lãng nói, dạ dày Tuyên Tiêu sau hai ngày súc rửa đã tốt trở lại. Ống dẫn lưu dạ dày của Tuyên Tiêu cũng đã được bỏ đi, chậm rãi uống một hụm canh, nói "Thật thoải mái" Hôm nay, khi Trì Tiểu Ảnh dìu Tuyên Tiêu đi vệ sinh, Điền Hoa ở bên ngoài gấp tới nỗi luôn miệng nói "Đừng cố sức quá. Từ từ , từ từ thôi..."

Tần Lãng bây giờ không tới bệnh viện làm nữa, nhưng mỗi ngày anh đều ghé qua để đưa Trì Tiểu Ảnh đi ăn. Trường hợp của Tuyên Tiêu chính thức được giao cho một bác sĩ ngoại thần kinh khác.

Qua một ngày, bác sĩ Lục thông báo Tuyên Tiêu đến phòng siêu âm. Tuyên Tiêu nhất quyết muốn tự đi bộ. Phòng siêu âm ở bên dưới phòng bệnh cách khoảng chừng năm trăm mét, Trì Tiểu Ảnh không đồng ý, Tuyên Tiêu gạt tay cô ra kiên trì đi tới.

"Hiện tại ngoại trừ thời gian hồi phục của xương bị gãy hơi lâu một chút thì những cái khác chỉ cần tám hôm mười ngày là có thể xuất viện được rồi" Bác sĩ lục nói.

Tuyên Tiêu ở trong phòng kiểm tra, Trì Tiểu Ảnh ở lại phòng chờ. Tần Lãng tới, đưa cô ra ngoài uống cà phê. Ngồi một lúc đột nhiên anh nói với cô chuyện tài sản của mình và những tính toán cho sau này.

"Tiểu Ảnh, anh nói với em những chuyện này, không phải muốn dùng nó để kích động em. Mà anh muốn nói, những chuyện như thế, nếu phải chia sẻ đến người khác thì anh sẽ nghĩ đến em đầu tiên. Chúng ta đã bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, hiện tại phải biết nắm giữ thật tốt."

Trì Tiểu Ảnh ngồi đối diện anh, không có xúc động đến rơi nước mắt, cũng không có vui mừng đế mở miệng hô to, mà là cảm giác lạnh thấu xương chạy dọc sống lưng. Cô biết Tần Lãng đang đợi quyết định của cô, chỉ cần cô gật đầu một cái, tất cả những gì anh nói sẽ là của cô. Nhưng bây giờ đến cử động cô cũng không dám. Tần Lãng lẳng lặng nhìn vào mắt cô, cô im lặng, sắc mặt không giấu nổi bi thương. Hai người uống xong tách cà phê cũng không ai nhắc lại chủ đề vừa rồi.

Cả buổi chiều, cô vẫn cứ như người mất hồn, Tuyên Tiêu từ phòng khám trở về nói lại cho cô nghe tình trạng hiện tại của mình, cô câu nghe câu không đáp lại. "Tiểu Ảnh, mấy ngày nay anh đêm đến anh ngủ không

ngon lắm, khả năng nguyên nhân là do em không ở bên anh, anh nhờ y tá kê thêm chiếc giương nhỏ ở đây để tối em ở lại nhé, được không?"

Cô há miệng: "Em...em ngủ bên cạnh sợ sẽ ảnh hưởng đế anh."

Khóe miệng Tuyên Tiêu hiện lên một tia không vui. "Buổi tối trước khi đi ngủ em có nhớ tới anh không?"

Trì Tiểu Ảnh nhìn anh một chút: "Tuyên Tiêu giờ anh đang bệnh, đừng nên suy nghĩ nhiều. đợi khi xuất viện có một số chuyện em muốn nói với anh."

"Em muốn nói cái gì? Nghe giọng điệu này sao rất giống kiểu em sắp rời xa anh? Em mệt mỏi à? Có phải muôn đi chơi cho khuây khỏa không? Không sao, chờ anh mấy hôm, anh sẽ đưa em đi. Em vẫn thích Hokkaido Nhật Bản đúng không?" Trì Tiểu Ảnh cắt miếng táo bỏ vào miệng anh, cười cười.

Chạng vạng tối, cô gọi điện cho Điền Hoa nói mình không được khỏe, muốn về trước. Cô mệt mỏi kéo hai chân về khu nhà nghỉ, một vài người ở tiểu khu đang ngồi ở vườn hoa. Thấy Tần Lãng đang ngồi trên ban công, ánh đèn lóe sáng như những con đom đóm. Tần Lãng đang ngồi hut thuốc lá, gần đây anh hút rất nhiều. Ánh trăng xuyên qua những tán phong bên đường, vạn vật xung quanh như được phủ lên một tầng ánh sáng vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng. Ngay lúc đó có một con châu chấu nhảy lên chân cô, Trì Tiểu Ảnh như đứa bé, giật mình hô to một tiếng, Tần Lãng đứng lên nhìn qua phía này, cô giẫm lên đám cỏ bước tới bậc thềm.

Cửa nhà khép hờ, Tần Lãng đứng bên cửa chờ cô. Cô vừa đi tới, đã thấy hai vali hành lý to đặt ở đó, cô chớp mắt, trong lòng đột nhiên máu chảy dầm dề.

"Anh phải đi sao?" cô hỏi

"Ừ, Bắc Kinh có rất nhiều việc cần anh giải quyết, anh phải đi trước." Tần Lãng gật đầu, lấy từ trong túi ra hai tấm vé máy bay: " Cái này của anh, cái này của em. Sáng mai anh đi. Còn em trễ hơn một tháng. Một tháng sau, trươc khị lên máy bay nhớ gọi anh để anh đến đón em. Em biết nhà anh mà, nếu em muốn làm anh bất ngờ thì anh cũng không ý kiến." Anh nhét tấm vé máy bay vào tay cô: " Chuyện của em lúc nào

cũng nhiều như thế nên anh không thúc giục em, một tháng này là kỳ hạn cuối cùng, anh sẽ chờ em đến cuối tháng, nếu như không thể tới thì cũng đừng gọi điện cho anh, anh biết kết quả là gì rồi. không cần thấy hổ thẹn với anh, anh sẽ chúc phúc cho hai người. Lựa chọn người mình yêu nhất không phải lỗi."

Anh đúng trước mặt cô ôn nhu xoa xoa tóc cô, cười hiền với cô.

Chương 82: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (I)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Tần Lãng đồng ý để cô tiễn mình ra sân bay. Lúc anh đi, trời vừa mới sáng. Sắp không có chủ nhân, ngôi nhà đột nhiên có vẻ trống vắng. Chữ 'hỉ' trên bệ cửa sổ cũng đã bong ra một nửa. Trì Tiểu Ảnh làm bữa sáng cho anh, cháo đậu xanh sền sệt, trứng gà chiên vàng ruộm, bánh nha đam – đặc sản Tân Giang, hai phần rau trộn. Hai người ngồi im lặng ăn sáng, thỉnh thoảng Trì Tiểu Ảnh giống như một cô vợ đảm gắp đồ ăn cho anh, khi anh ăn xong chén cháo thứ nhất, cô lập tức đứng dậy múc thêm cho anh.

Bữa ăn sáng kết thúc, xe taxi gọi từ trước cũng đã tới. Tài xế bắt đầu chuyển hành lý, trên vai Tần Lãng khoác một chiếc balo. Trì Tiểu Ảnh cũng đã gói kĩ quần áo của mình lại rồi, lát nữa, sau khi Tần Lãng đi, cô cũng sẽ trở về nhà của Ninh Bối Bối. Căn nhà nghỉ dưỡng này, sẽ trả lại công ty. Cô muốn đưa anh xuống lầu, Tần Lãng khoát khoát tay, quay đầu lại ôm cô, cười xoa loạn tóc cô: "Em còn nhớ thời hạn của tấm vé máy bay kia không?"

"Tháng sáu, qua ngày hôm nay còn 29 ngày." Cô nắm chặt tay sau lưng, trước mặt anh vẫn nở nụ cười thản nhiên.

"Là còn ba mươi ngày, hôm nay không tính, kỳ hạn bắt đầu từ ngày mai." Nhiều thêm một ngày là nhiều thêm một phần mong nhớ. Anh cho phép bản thân ngắm nhìn khuôn mặt cô thêm một lúc nữa, tài xế ngồi trong xe bóp còi thúc giục. Tần Lãng buông cô ra, mở cửa: "Tiểu Ảnh, anh ở Bắc Kinh chờ em, nhớ giữ gìn sức khỏe."

"Anh cũng nhớ giữ gìn sức khỏe." Cô nhìn anh đi xuống, qua khúc quẹo ở cầu thang, cô vội vàng chạy tới cửa sổ kế bên, chỗ này có thể nhìn thấy anh bước lên xe, xe taxi chạy dọc theo hồ nhân tạo của tiểu khu rồi nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cô.

Hồ nước trong veo, phản chiếu ánh mặt trời mới mọc, mặt nước ánh lên màu xanh mỹ lệ, sự yên tĩnh mát lành. Cô thu lại tầm mắt, yên lặng xoay người đi vào phòng ngủ. Đem chăn, khăn trải giường, cả cái gối còn lưu

lại nhiệt độ cơ thể của Tần Lãng gấp lại kĩ càng, những thứ này cô muốn đem theo, không phải vì bất cứ điều gì khác, mà là vì những gì cô đã nghĩ tới khi mua chúng. Sau đó cô đi tới trước cửa sổ, hướng về phía cửa kính 'a' to một tiếng, chữ 'hỉ' đã được gắn lại cẩn thận, nhìn chữ 'hỉ' đó cô nhớ tới tối hôm qua lúc cô online đã nhìn thấy một bài đăng có tiêu đề "người bạn từng yêu sẽ yêu ai". Nghĩ đến mấy dòng chữ ấy, cô không khỏi lệ nóng quanh tròng. Nhân sinh đằng đẵng vô biên, ai cũng muốn đi tới tận cùng. Trì Tiểu Ảnh từ từ mở cửa sổ ra.

Mang theo túi lớn túi nhỏ hành lý lên cầu thang, cô mệt tới thở phì phò, lết tới cửa nhà Ninh Bối Bối mở ra. Trì Tiểu Ảnh đột nhiên thấy cửa nửa đóng nửa mở, trong lòng sợ hãi khiến tim như vọt ra khỏi cổ họng. Cô nhẹ nhàng đặt hành lý xuống, nhìn xung quanh rồi nắm lấy cây chổi ở bên cửa. Cô rón ra rón rén bước tới cạnh cửa, nhìn vào bên trong xem xét, tốt, đồ đạc trong nhà còn chưa bị bới lộn lên. Cô đánh bạo, bước lên phía trước dò xét, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân sột soạt, cô giơ cao cái chổi trong tay, nhắm tịt mắt, đánh loạn về phía trước.

"Tên trộm này." Cả hai cùng hét lên chói tai, sau khi kêu xong, lại đồng thời thét lên kinh ngạc, mừng rỡ như điên.

"Tiểu Ảnh."

"Bối Bối."

Trì Tiểu Ảnh nhìn Ninh Bối Bối từ trên trời rơi xuống, vừa ôm vừa cười.

"Chị trở về từ khi nào?"

Ninh Bối Bối cười cợt, nháy mắt: "Hôm qua, muốn gọi cho em báo là đã về nhưng không ai bắt máy. Lo cho em nên sáng sớm đã chạy từ khách sạn về đây tìm em, chưa kịp gặp mặt đã vung chổi đập chị. Thành thật khai báo, hôm qua đi đâu cả đêm?"

Nhắc tới đêm qua, Trì Tiểu Ảnh mới nhớ tới mấy túi hành lý lớn nhỏ đặt ở ngoài, mang chúng vào, mặt cô đỏ lên, thành khẩn khai báo: "Còn có thể ở đâu nữa, nhà Tần Lãng."

"Òa, tiến triển không tệ nha, bây giờ gạo nấu thành cơm, chuyện tốt, chuyện tốt."

Trì Tiểu Ảnh mím chặt môi, cúi đầu sắp xếp lại hành lý. Ninh Bối Bối đẩy vai cô, phát hiện cô đang khóc lập tức ngây người.

"Làm sao vậy?"

"Bối Bối, sau khi chị đi, chỗ em xảy ra rất nhiều chuyện." Trì Tiểu Ảnh nhào vào lòng Ninh Bối Bối òa lên khóc lớn. đem tất cả những chuyện đã xảy kể lại hết cho cô nghe.

"Ngu ngốc, đứa ngốc này, ngốc đủ đường, đồ ngốc..." Sau khi nghe xong, Ninh Bối Bối tức giận lôi hết những từ ngữ có thể mắng người , mắng hết một lần, còn chưa đủ, tức giận túm lấy Trì Tiểu Ảnh lắc loạn lên, một cái tát khiến cô ngã ra ghế, chỉ thẳng vào mũi cô: "Em nghĩ em là thiên sứ, là thần tiên tỷ tỷ hả? Tần Lãng thuộc tuýp người đàn ông như thế nào em có biết không? Anh ấy có thể mua xe sang cho em, có thể trên giường thỏa mãn em, có thể yêu thương em, nuôi em, cho em tiền tiêu như nước, lại còn trao cho em cả tấm lòng. Kết quả, en lại để người ta chạy mất. Em... sau này em mà hối hận, có khóc tới mù mắt cũng đừng hy vọng chị cảm thông."

Trì Tiểu Ảnh chán nản hình mấy ngón tay tái nhợt của mình, nỗi khổ trong lòng dâng tràn lên khóe mắt: "Bối Bối, chị cho là em không biết anh ấy có thể cho em những gì sao? Chị nghĩ rằng em không muốn đi cùng anh ấy sao? Em ... em không ngốc..."

"Không ngốc? không ngốc mà em có thể làm ra những chuyện ngu xuẩn như thế?"

Tay Ninh Bối Bối chống nạnh, tức giận đến bốc khói đầu, hận không thể cho cô thêm mấy cái tát để có thể thức tỉnh cô: "Có phải em với Tuyên Tiêu dư tình chưa dứt? Có phải em muốn tái hôn với anh ta hay không? Trì tiểu thư à, em nghĩ kỹ lại đi, em cũng đã lên giường của Tần Lãng rồi, người em thực sự yêu hiện tại là ai?"

"Bối Bối, chị không trải qua cuộc sống của em, chị không thể dùng tiêu chuẩn của chị để nhìn nhận nó được. Khi em mất bố, khoảng thời gian không nơi nương tựa, là Tuyên Tiêu vẫn bên em; mẹ gánh một món nợ khổng lồ, rồi không may trúng gió, là Tuyên Tiêu thay em trả nợ, hỗ trợ tiền thuốc men. Chị có thể không nhớ, nhưng với em mà nói, đó là chuyện không có cách nào báo đáp được. Em từng nghĩ, sẽ không nói lời cảm ơn với anh ấy, chấp nhận thiếu nợ anh ấy, đợi kiếp sau từ từ báo

đáp. Kiếp này em với anh ấy đã bỏ lỡ, bỏ qua cũng không cần nhắc lại nữa. Em muốn tự tìm cho mình một hạnh phúc mới. Nhưng chưa biết trả ơn thế nào thì Tuyên Tiêu xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Anh ấy hiện giờ đang bị mất trí nhớ, xương tay gãy, trên người còn có vết đâm. Tới đi toilet cũng vã mồ hôi đầy người, em sao có thể đi được."

"Vậy em vì anh ta, cả đời cũng không đi được rồi."

Trì Tiểu Ảnh hít sâu, tim như bị bóp chặt, nước mắt nối đuôi nhau chảy dài. "Haha, Bối Bối, không nói chuyện của em nữa, nói về chị đi, sao lại đột nhiên về nước?"

Ninh Bối Bối liếc cô một cái: "Chị so với em có tiền đồ hơn nhiều, chị kết hôn rồi, đưa chồng về gặp mẹ."

"Nhanh vậy?" Ninh Bối Bối mới đi được mấy tháng thôi.

"Đương nhiên phải nhanh, đàn ông tốt trên đời này làm gì có nhiều. Vừa mắt, nhân lúc anh ấy chưa biết gì về chị, lập tức chiếm lấy làm của riêng."

"Hả, nếu như sau này hai người tìm hiểu thì sao?" Nào có ai kết hôn kiểu ấy.

Ninh Bối Bối nhún vai: "Anh ấy là người nước ngoài, một câu tiếng Trung cũng không biết, lấy đâu cơ hội để hiểu chị. Ở trong mắt anh ấy, chị mãi là một cô gái phương Đông dễ thương. Dùng từ này trên người chị thì thấy mắt nhìn của anh ấy hơi tệ, có điều mắt nhìn của chị trước giờ đều rất tốt?"

Trì Tiểu Ảnh nín khóc: "Chị quá hư hỏng rồi đấy. Vậy hôm nay em sẽ dọn ra ngoài, hai người không nên ở khách sạn."

"Đừng, bọn chị chỉ ở trong nước một tuần thôi, anh ấy muốn làm tốt mối quan hệ với mẹ vợ nên một mực muốn ở bên bà ấy. Phòng này em cứ tiếp tục ở. Nếu khi nào tới Bắc Kinh thì đưa chìa khóa cho mẹ chị cũng được."

Nếu như tới Bắc Kinh. Nếu như tới Bắc Kinh...

Trì Tiểu Ảnh lẩm nhẩm mấy lời này, viền mắt lại đỏ lên. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, là tám rưỡi, chuyến bay của Tần Lãng xuất phát lúc chín giờ. Chắc anh đang làm kiểm tra an ninh rồi vào phòng chờ. Cô tút điện thoại từ trong túi ra, nếu cô lập tức gọi điện cho anh, nói anh chờ cô một chút, cô biết anh sẽ hạnh phúc đến nhường nào. Thế nhưng cô cất lại điện thoại vào trong túi. Mỗi người đều có nguyên tắc của riêng mình. Những gì cô làm, trong mắt người khác là ngốc nghếch, là ngu xuẩn, thậm chí là hèn mọn, thế nhưng cô vẫn một mực nghe theo trái tim yên lặng của mình, dù bị chỉ trích, oán giận. Trái tim cô rất mệ mỏi, uất ức...

Chương 83: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (II)

Edit: Nại

Beta: Lữ

***

Trì Tiểu Ảnh mua một cái máy làm sữa đậu nành, mỗi buổi tối đều ngâm đậu tương, hạt óc chó, hạnh nhân, đến sáng sớm hôm sau mới xay nấu mang cho Tuyên Tiêu uống. Cô nghĩ, dạ dày Tuyên Tiêu hiện giờ không còn xuất huyết nữa nhưng vẫn nên chăm sóc cẩn thận. Cơm trưa đều do Điền Hoa nấu đem tới, rất tỉ mỉ, gồm hai món một canh, một cơm phải nấu hơi nát. Cơm tối do cô tự nấu, chỉ có cháo ngũ cốc. Sau khi ăn xong nhất định phải nằm nghỉ rất lâu mới có thể xuống vườn hoa tản bộ. Phía bác sĩ tỉ mỉ trị liệu, phía Trì Tiểu Ảnh tỉ mỉ chăm sóc, Tuyên Tiêu hồi phục nhanh trông thấy, hai chân leo cầu thang dễ dàng như thường, cánh tay cũng đã có thể giơ ngang, lực của tay đã hồi phục được một phần ba giống trước đây. Người đã sáng sủa ra rất nhiều, có thể nói đùa, tán gẫu cùng người đến thăm bệnh.

Buổi sáng, bác sĩ Lục tới thăm Tuyên Tiêu, ngày hôm qua anh có làm một buổi kiểm tra tổng quát: "Ngày mai Tuyên Tiêu có thể xuất viện, tay bó thạch cao sau một tháng nữa có thể tháo, sau đó tiếp tục treo một tháng là có thể hồi phục như thường. Nhưng thần kinh não bộ rất yếu ớt, ngàn vạn lần phải giữ cho tâm tình bình thản, không nên kích động dẫn đến xuất huyết lần hai."

Trì Tiểu Ảnh đứng bên cửa sổ lật xem lịch trên di động, nghe xong lời của bác sĩ, tay cô run một cái, điện thoại di động rơi 'bộp' một tiếng xuống sàn nhà, vừa nhặt lên nhìn, màn hình nứt một đường, may không ảnh hưởng đến chức năng của máy.

"Tiểu Ảnh, cuối cùng anh cũng được về nhà rồi." Sau khi bác sĩ Lục đi, Tuyên Tiêu xuống giường, tặng cho Trì Tiểu Ảnh một cái ôm thật chặt, anh dán lại bên tai cô nói. Hơi thở của anh khiến Trì Tiểu Ảnh cảm thấy xa lạ. Cô vội tránh ra: "Về nhà rồi cũng đừng nóng lòng đi làm gấp, nên nghỉ ngơi thật tốt. Lời bác sĩ vừa nói anh nghe rõ không?"

"Lời bác sĩ anh nghe không rõ, anh chỉ nghe lời vợ mình mà thôi." Tuyên Tiêu nói quá.

Cô ngượng ngùng.

Ngày mai xuất viện, việc hôm nay cần làm rất nhiều.

Lúc mặt trời sắp lặn, Điền Hoa gọi Trì Tiểu Ảnh đến ban công phía sau phòng bệnh.

"Căn nhà kia của các con bỏ trống cũng khá lâu rồi, Tuyên Tiêu về đến nhà, không thấy một bộ quần áo nào của con, lại thấy nhà bếp xoong nồi lạnh lẽo, nhất định nó sẽ nghi ngờ. Tiểu Ảnh, bác sĩ nói, nó cần giữ tâm trạng bình tĩnh, chúng ta có nên về nhà sửa sang lại một chút không?" Điền Hoa cẩn thận quan sát sắc mặt của Trì Tiểu Ảnh.

Trì Tiểu Ảnh sửng sốt: "Bác gái, Tuyên Tiêu đúng là mất trí nhớ thật nhưng bây giờ đã là năm 2008, anh ấy biết rõ. Nếu phát sinh chuyện gì, con sẽ lựa lời thích hợp để nói rõ cho anh ấy biết, con...ở bên ngoài rất tốt."

Điền Hoa hơn nửa ngày không mở miệng, nặng nề thở dài: "Chuyện này đối với Tuyên Tiêu sẽ là một đả kích rất lớn. Nếu con một mực muốn làm như vậy, ngay từ đầu không tới là được rồi. Bây giờ bảo bác làm sao mở lời nói cho nó biết đây?"

Bà xoay người đi vào phòng bệnh, một bên vai cao, một bên thấp, nhìn qua giống như đã già đi rất nhiều.

Trì Tiểu Ảnh buồn bã vô cớ, nhìn ánh nắng chiều hồng phía tây, đang bị bóng đêm từ từ nuốt trọn, một ngày vừa mới qua đi, nhanh như thoi đưa. Tần Lãng đã đi được một tuần.

Kết quả, cô đồng ý về nhà cùng Điền Hoa.

Cô không muốn để bà đợi lâu, chỉ mang theo vài bộ quần áo để thay giặt, bởi vì cô biết, Tuyên Tiêu sẽ không rảnh tới nỗi mở tủ xem từng bộ quần áo của cô.

Cô mở cửa sổ, quét dọn toàn bộ căn nhà một lần, thu dọn phòng ngủ, thu dọn cả phòng khách.

Khi dọn dẹp phòng ngủ, cô thấy trên tủ đầu giường có một cuốn lịch, bên trên có ghi "Tiểu Ảnh rời nhà hai mươi ngày..., Tiểu Ảnh rời nhà một trăm sáu mươi tám ngày..."

Cô gập cuốn lịch lại, cất vào ngăn kéo trong phòng sách. Sau đó đi tới siêu thị, mua đồ ăn chất đầy tủ lạnh. Khóa cửa trở về nhà của Ninh Bối Bối.

Trên đường còn rất nhiều người, các cửa hàng vẫn chưa đóng cửa.

Cô không bắt xe, dọc theo đường phố chậm rãi đi bộ. điện thoại vang lên, là Tần Lãng.

"Nghỉ ngơi chưa?" Câu hỏi của Tần Lãng còn mang theo ý khác.

"Chưa, em đang ở bên ngoài đi dạo." cô đứng trước một tủ kính, mặt kính trong suốt phản chiếu khuôn mặt cô, rất bình tĩnh.

"Con gái, trễ như thế này còn ở bên ngoài, nhớ phải chú ý an toàn." Tần Lãng nói, "Tiểu Ảnh, gốc lựu trong sân năm nay kết trái rất nhiều, cũng rất to."

"Thật hả?" Cô nở nụ cười, phảng phất có thể trông thấy tận đáy mắt.

"Còn hai tháng nữa là có thể ăn rồi. Hôm nay anh đến viện điều dưỡng thăm dì, bà rất khỏe, tốc độ viết chữ cũng rất nhanh, còn sắp theo kịp tốc độ của anh nữa. Da dẻ cũng trắng hơn, còn mập hơn một chút. Anh với dì cùng nhau ăn cơm trưa, buổi chiều anh mới về nhà. Từ ngày mai anh bắt đầu trở lại bệnh viện làm việc, phân công công tác không giống với khi ở Tân Giang. Bận rộn giống như tham chiến ấy."

"Anh cần gì phải khiến bản thân mệt mỏi như thế?"

"Anh muốn để cho mình mệt mỏi một chút."

Hai người đột nhiên trầm mặc, lát sau, Tần Lãng chuyển trọng tâm câu chuyện để hai người tiếp tục tán gẫu. Trước khi cúp máy, Trì Tiểu Ảnh nói: "Còn hai mươi ba ngày."

Tần Lãng không nói gì thêm, cúp điện thoại.

Cô lặng lẽ nhìn mình trước tủ kính, đột nhiên cảm thấy rất xa lạ.

Có rất nhiều sự việc cứ lặp đi lặp lại trong cuộc sống của cô, cô chỉ biết chết lặng, mệt mỏi cố gắng ứng phó, không có cách nào để thay đổi.

Kỳ thực cô biết, bố mất sớm, mẹ bị mất trí, người thân nguội lạnh, Yên Nam Nam phản bội, Tuyên Tiêu làm tổn thương cô đã biến cô thành một con chim sợ cành cong, cô sợ nếu phát sinh thêm bất cứ chuyện gì, sẽ khiến sinh mệnh đáng thương đến không thể đáng thương hơn này bị tước mất.

Cô khát vọng được bình yên, khát vọng được yêu, mong những người cô yêu thương đều có cuộc sống tốt đẹp.

Số phận dường như cũng muốn đối nghịch với cô, càng là những gì cô mong muốn, đều sẽ rất khó khăn mới có được. Rất nhiều những áp lực vô hình đè nặng như muốn bóp nghẹt từng hơi thở của cô.

Bất luận là ai cô đều không muốn tổn thương đến họ, cũng coi trọng lời hứa, thái độ làm người chân thành, người khác tôn trọng. Vậy mà vẫn không tránh khỏi làm tổn thương người khác, nhưng chịu nhiều tổn thương nhất vẫn là chính mình.

Xin lỗi, Tiểu Ảnh, cô lặng lẽ nói với bản thân.

Tôi không phải không muốn nỗ lực, chỉ là tôi quá mệt mỏi, nhìn xem, chúng ta đều rất đáng thương, xin hãy tha thứ cho tôi!

Buổi chiều của hai hôm sau, Tuyên Tiêu xuất viện. Phía tòa án và bên văn phòng đều cử ô tô qua, cả đoàn xe trùng trùng điệp điệp lái vào tiểu khu.

Điền Hoa cho phép kế toán Lưu ở dưới nhà đốt rất nhiều pháo, khiến khắp cả thang máy đều ong ong tiếng vọng.

Tuyên Tiêu vừa ra khỏi thang máy, vội đến không kìm nổi chạy ào tới cửa nhà. Thay xong giày, anh giống như đứa bé, hưng phấn tới nỗi chạy tới từng gian từng gian phòng mở cửa ra xem. Đi lên đi xuống một vòng, cuối cùng anh mới tới phòng bếp, thấy Trì Tiểu Ảnh đang nấu cơm, từ phía sau ôm cô, đầu đặt ở hõm cổ cô, hết lần này tới lần khác gọi: "Vợ, vợ à..."

Trì Tiểu Ảnh nhột, liên tục trốn tránh: "Đừng làm rộn, em đang nấu cơm!"

"Anh giúp em một tay."

"Thôi, anh ra ghế ngồi, ăn chút trái cây đi." Cô đưa cho anh một đĩa dâu tây vừa rửa sạch.

Anh không đi, đặt đĩa dâu lên bàn bếp, dùng tăm xiên lấy một quả cho mình, một quả cho cô: "Ngọt lắm, ăn thử đi."

"Em lát nữa sẽ ăn." Trì Tiểu Ảnh lắc đầu, chuyển hết sự chú ý của mình vào chậu rau xanh.

"Sẽ không làm lỡ việc của em đâu, một quả thôi." Tuyên Tiêu rất cố chấp.

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể đón lấy quả dâu tay trên tăm.

Tuyên Tiêu cười, đứng dựa ở bàn bếp, vừa ăn vừa nhìn cô nấu nướng, thỉnh thoảng còn xiên dâu, cố chấp nhét vào miệng cô, dùng mọi loại lý do bắt cô ăn.

Thích thú ngồi trên bàn ăn, viện trưởng Tuyên và Điền Hoa liếc nhìn nhau, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ăn cơm tối xong, Điền Hoa cùng viện trưởng Tuyên ra về.

Tuyên Tiêu hôm nay không ngủ trưa, Trì Tiểu Ảnh nghĩ anh sẽ ngủ sớm. Thu dọn xong tất cả liền vào phòng ngủ trải lại giường cho anh. Chỉnh lại điều hòa tới nhiệt độ thích hợp, tìm áo ngủ, cả tấm màng cách nhiệt cho cánh tay bó thạch cao của anh để anh đi tắm.

Nghe tiếng nước ào ào vang lên một hồi, Tuyên Tiêu đột nhiên la lớn: "Tiểu Ảnh, em tới đây một chút."

"Gì chứ?" Trì Tiểu Ảnh đứng bên ngoài cánh cửa, hỏi, để anh có thể tự tắm ban ngày cô đã phải gội đầu trước cho anh.

"Em mau vào đi." Giọng nói của Tuyên Tiêu rất hưng phấn.

Cô đẩy cửa ra, thấy anh đứng dưới vòi hoa sen, tuy trên người gằn đầy những vết sẹo, nhưng vẫn không giấu được vẻ tuấn lãng. "Giúp anh kỳ lưng đi." Anh quay người qua chỗ khác.

Cô cắn cắn môi, nhẹ nhàng xoa loạn ở sau lưng anh. Tuyên Tiêu đột nhiên quay lại, nám lấy tay cô, chậm rãi ấn xuống...

Cô ngạc nhiên mở to mắt, ở giữa hai chân anh, cô cảm thấy mình đang nắm lấy bó đuốc nóng rực, cô hoảng loạn buông ta.

"Tiểu Ảnh, của anh không có vấn đề gì."

"Ừ." Cô gật đầu: "Nhưng bây giờ không được, thân thể của anh không cho phép."

"Cũng được, vậy đợi anh hồi phục lại hoàn toàn." Tay Tuyên Tiêu ướt nhẹp kéo Trì Tiểu Ảnh, hôn lên má cô một cái.

Thật may, anh không có vấn đề gì...

Trì Tiểu Ảnh ra khỏi phòng tắm, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chương 84: Cẩn thận mấy cũng có sơ hở (III)

Edit: Nại

Beta: Lữ

***

Trì Tiểu Ảnh lại mất ngủ.

Giường ở phòng khách rất cứng, tiếng ồn của điều hòa rất to, trong phòng ngủ đối diện Tuyên Tiêu lăn qua lộn lại cùng tiếng thở dài, tất cả đều là lý do khiến giấc ngủ của cô bị quấy rối.

Cô nghe được, Tuyên Tiêu vẫn còn thức.

Sau bữa cơm chiều, cô đã nói như thế này với Tuyên Tiêu: "Tay anh vẫn còn bó thạch cao, sợ đụng phải anh nên em sẽ tới phòng khách ngủ."

Tuyên Tiêu liếc nhìn giường ngủ rộng lớn trong phòng, rồi lại cúi đầu đánh giá chính mình: "Không cần khoa trương đến vậy đâu! Nếu nửa đêm anh cần uống nước, còn phải tới phòng khách gọi em, sẽ rất phiền phức, ngủ ở đây được rồi."

Cô lắc đầu, người nhu nhược thế nào cũng sẽ có những lúc cố chấp.

Hai người đôi co một hồi lâu, cuối cùng Tuyên Tiêu một mình đi vào phòng ngủ.

Cô yên lặng xoay người vào phòng khách.

Ban ngày, cô đứng trên ban công phơi quần áo, cô đang suy nghĩ xem Tần Lãng hiện đang khám bệnh hay đang ở trong phòng làm việc?

Lúc trở lại nhà ăn chuẩn bị cơm, cô nhớ tới dáng vẻ Tần Lãng lúc ăn cháo.

Lúc cô dọn dẹp nhà cửa, cô nhớ tới căn tứ hợp viện ấm áp kia.

Trong đêm tối, cô nằm trên giường nghĩ xem Tần Lãng còn thức hay đã ngủ.

Tất cả đều không thể kiểm soát được.

Nghĩ quá nhiều, hô hấp giống như bị ngưng trệ. Cô chỉ có thể khiến bản thân cả ngày bận rộn, khiến bản thân hoàn toàn bị tê liệt.

Nhưng cô biết, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, tứ chi vô lực của cô cũng phải thức dậy, giống như mùa xuân cây liễu đâm lộc mới.

Buổi sáng tỉnh lại, dưới mắt cả hai người đều đen kịt, im lặng nhìn nhau, rồi lại vội vàng tránh né.

Cô làm đồ ăn sáng cho Tuyên Tiêu, giặt quần áo, Tuyên Tiêu đứng trên ban công ngắm cảnh.

Lúc kế toán Lưu tới báo cáo công việc thì cô nói muốn tới viện thiết kế một chút.

Cô chính thức nói với viện trưởng từ chức thư ký đang công tác. Viện trưởng đã nghe được chuyện của cô từ chỗ Ninh Bối Bối, nhìn cô hồi lâu, hỏi cô đã suy nghĩ kỹ hay chưa?

Cô kiên định gật đầu, tìm một cái hộp lớn để tất cả đồ đạc của mình vào, chào hỏi từng người đồng nghiệp, sau đó không một lần quay đầu lại, rời khỏi viện thiết kế.

Hiện giờ, cô vẫn chưa tìm được công việc ổn định, công việc ở Viện thiết kế chính là bát cơm của cô. Có công việc này, cô mới có thu nhập ổn định, có chỗ đứng trong xã hội để mọi người tôn trọng. Nếu một ngày cả thế giới đều bỏ rơi cô, cô vẫn có thể sống sót.

Bây giờ từ chức, tất cả đều không phải vì việc gì, cũng không phải vì ai hết. Nếu trước mắt lúc này là một bức tranh lớn, thì cô đang cầm một cục tẩy trong tay, từng chút, từng chút tẩy sạch bức tranh đó.

Tâm trình Tuyên Tiêu cũng không tệ, bởi vì mỗi ngày anh mở mắt ra đều nhìn thấy dáng vẻ Trì Tiểu Ảnh vòng tới vòng lui trong nhà. Tâm tình tốt nên sức khỏe hồi phục cũng rất tốt.

Anh quyết định sẽ đi làm, nửa ngày làm còn nửa ngày để nghỉ ngơi, đối với sức khỏe cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

Anh đòi Trì Tiểu Ảnh sẽ đi làm cùng mình. Trì Tiểu Ảnh lắc đầu, nói mình còn có việc khác phải làm.

Trì Tiểu Ảnh hiện giờ rất rảnh rỗi, lôi máy tính xách tay ra, bắt đầu viết chuyên mục. Chăm sóc Tuyên Tiêu mấy ngày nay, cô không có cách nào lên mạng, có rất nhiều độc giả thúc giục post bài, yêu cầu xếp cao như núi.

Cô không viết đoản tùy bút, mà thử viết tiểu thuyết dài tập, nhẹ nhàng, tình tiết không có biến cố lớn, tựa như những chuyện thường nhật ta hay thấy, trong cốt truyện, cô đem những tư tưởng, cách nhìn của bản thân về tình yêu thêm vào. Mới viết mấy chương, số lượng người theo dõi rất nhiều. Không lâu sau đó có nhà xuất bản liên lạc với cô.

Cô viết không nhanh, thế nhưng lại viết rất tỉ mỉ. Trong thời gian sáng tác, cả người đều chìm đắm trong tác phẩm, có lúc vui cười, có lúc rơi lệ, si mê ngây ngốc.

Tuyên Tiêu hỏi cô đang làm cái gì, cô nói đang nói chuyện trên trời.

"Gì chứ, muốn trò chuyện lại đi tìm người không quen biết, em có thể tìm anh nói mà!"

"Bởi vì không quen biết, mới có thể nói thật hết ra. Với một số người quen biết, có những lời không thể nói."

Tuyên Tiêu nhìn cô một lúc lâu, đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, cầm lấy tau cô. "Tiểu Ảnh, người chồng hoàn mĩ trong lòng em như thế nào?"

Cô không nói lời nào, lông mi dài chớp chớp vài cái.

"Không sao, nói đi, anh sẽ không giận. Anh biết mấy năm nay mình đã quá chuyên tâm vào công việc, sao nhãng việc chăm sóc em. Em nói đi, anh sẽ coi đó là tiêu chuẩn, cố gắng để sửa cho thật tốt."

Cô chớp mắt nhìn ánh mắt anh, hỏi, "Nhất định phải trả lời sao?"

"Đương nhiên."

Cô nuốt một ngụm nước bọt: "Anh ấy không nhất định phải thật hoàn mĩ, có thể phạm sai lầm, có thể cáu kỉnh, có thể sợ phải làm việc nhà, tỉnh thoảng nói mấy câu khiến em rơi nước mắt cũng không sao. Nhưng anh ấy nhất định phải cho em cảm giác an toàn, cho em tin tưởng anh ấy, có thể bao dung, không lừa dối. Khiến em có thể đem toàn bộ tình cảm gửi gắm nơi anh ấy. Anh ấy nhất định phải biết quý trọng dùng tay nâng niu, thực sự trân trọng nó."

"Vậy bây giờ em có cảm thấy an toàn không?" Tuyên Tiêu nhíu mày

"Đây lại là vấn đề khác, em lên sân thượng rút quần áo." Cô từ bên cạnh anh đứng lên, giống như đám mây bay đi, cố gắng cũng không thể nắm bắt được.

Ngày tháng yên bình như nước róc rách chảy đi, Trì Tiểu Ảnh không hề nôn nóng như kiến bò trên chảo, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Vụ án Tuyên Tiêu bị đâm chính thức do cục công an cùng với bộ Tư pháp khởi tố, mọi kẻ phạm tội đều phải chịu án. Đội trưởng Lưu kể lại hết mọi chuyện cho Tuyên Tiêu nghe. Nghe xong, mặt anh cũng không có biểu cảm gì nhiều, dường như việc này chẳng có quan hệ gì tới anh.

Nhưng việc này lại dính đến Yên Nam Nam, do một cái quần lót dẫn đến án giết người. Cô ta phải ra làm nhân chứng, và chịu xét xử. Nghe nói Yên Nam Nam ở ngoại tỉnh đã kết hôn với một ông chủ của tiệm xe ô tô nào đó. Hôm nay mới trở về Tân Giang. Cô ta gọi điện thoại cho Trì Tiểu Ảnh, hẹn gặp ở tiệm bánh gần trạm xe lửa.

Trì Tiểu Ảnh vừa đi vào tiệm bánh, đã hết hồn, bụng Yên Nam Nam đã nhô lên rất cao, có lẽ là sắp sinh.

"Cô kết hôn rồi sao?" Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc hỏi.

"Chưa." Yên Nam Nam ăn rất được, trong lúc nói chuyện, không ngừng bỏ đồ ăn vào trong miệng: "Cho nên mới sốt ruột muốn sinh đứa bé này ra để trói hắn lại. Tôi đã làm siêu âm rồi, là con trai. Hắn hiện giờ đang bàn chuyện ly hôn với vợ. Chờ tôi sinh rồi, sẽ cùng tôi đi đăng ký. Lần này về Tân Giang, hắn không biết là vì chuyện cũ, tôi đã nói dối rằng đến gặp bạn thân, chụp vài tấm ảnh, như vậy hắn sẽ tin tưởng tôi."

Yên Nam Nam lấy điện thoại ra, ghé sát vào Trì Tiểu Ảnh, nhếch môi cười, nụ cười rất xán lạn, nhấn một cái, khoảnh khắc ấy lưu lại trên màn hình.

Mỗi người đều có cách sống của riêng mình. Trì Tiểu Ảnh không có cách nào để bình luận. thực ra cô cũng chẳng có tư cách để bình luận, cuộc sống của cô chắc đang tốt nhỉ?

"Nghe nói cô và Tuyên Tiêu phục hôn?" Yên Nam Nam hỏi.

"Không, tôi chỉ đang chăm sóc anh ấy thôi."

Yên Nam Nam mờ ám đẩy cô một cái nhẹ: "Có gì khác nhau sao? Không có tình ý cô cần gì phải quan tâm anh ta? Hừ... nếu biết hai người sông cạn đá mòn như vậy, trước đây tôi đã không phải giở trò xấu, hiện giờ cũng sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh như vậy. Bách Viễn nói không chừng cũng sẽ không phải chết."

Cô ta khổ sở nhìn Trì Tiểu Ảnh cười cười, giọng nói vừa hối hận, vừa chua xót: "Tôi cuối cùng vẫn phải đố kị cô vận khí tốt. Vì vậy nên luôn muốn cướp được từ cô chút gì đó. Kỳ thực, may mắn của người khác, có cướp được nó vẫn không thể trở thành của mình. Mỗi người đều có số mệnh được sắp đặt sẵn rồi. Tôi cướp Bách Viễn làm chồng, kết quả vẫn phải xa cách. Tôi muốn cướp Tuyên Tiêu, kết quả mất công việc, rồi mất hết tất cả. vậy mà cô cái gì cũng không cần tranh đoạt, chỉ cần lẳng lặng đứng ở một bên, mọi thứ vẫn thuộc về cô."

"Cô sai rồi, đứng một chỗ chờ người, kết quả bỏ lỡ càng nhiều hơn, nói không chừng ngay đến bản thân mình cũng đánh mất không thể tìm lại được. tôi thực sự rất hâm mộ cô, dũng khí của cô, muốn cái gì đều sẽ bất chấp đoạt lấy, tôi rất muốn có được phần dũng khí đó."

Yên Nam Nam chớp mắt, cho là mình đã nghe lầm.

Trì Tiểu Ảnh cười cười, cô không trông chờ Yên Nam Nam sẽ hiểu lời cô nói.

Sau khi hai người rời đi, di động của cô kêu lên. Không cần nhìn tên cũng biết đó là Tuyên Tiêu gọi giục cô về nhà.

"Em muốn đi siêu thị, xong sẽ về thẳng nhà." Nói xong cô cúp máy.

Điện thoại di động lại vang lên, lòng cô cả kinh.

Cách kỳ hạn một tuần lễ, Tần Lãng đã không gọi điện cho cô.

Cô xem dãy số hiển thị, số di động từ Ca-na-da, Ninh Bối Bối đi Hawaii hưởng tuần trăng mật đã về rồi?

"Này, Trì tiểu thư, em có biết là ngày mai sẽ là ngày cuối cùng của kỳ hạn mà em với Tần Lãng đã ước định không? Em bây giờ đang ở đâu, tốt nhất hãy nói với chị rằng em đang ở một đầu đường nào đó ở Bắc Kinh đi." Ninh Bối Bối vừa mở miệng đã giống với máy nổ bỏng ngô.

Trì Tiểu Ảnh cười cười, "Em đúng là đang ở đầu đường, nhưng không phải Bắc Kinh."

"Vậy là em lựa chọn Tuyên Tiêu?"

"Chị xem qua 'Tắm' của Dương Giáng tiên sinh chưa? Em nghĩ em nên tắm rửa từ trong ra ngoài cẩn thận."

"Đừng nói với chị mấy lời vớ vẩn ấy nữa, chị chỉ nghe qua một ca khúc, tên 'Chuyện lãng mạn nhất' khi già đi, mà có người đàn ông vẫn coi em như báu vật trên tay, em lại một cước đá văng, chạy về phía của một tên đã từng coi em như đồ bỏ đi. Tiểu Ảnh, em cứ như vậy mà không nghĩ đến mình sao? Em sống là vì Tuyên Tiêu sao? Nếu như anh ta một lần nữa tái phạm thì sao, sẽ cùng người khác chơi trò mập mờ, sẽ vào thời điểm em khó khăn nhất đẩy em ra, em có phải sẽ lại tha thứ cho anh ta không?"

"Bối Bối, chị nghĩ nhiều chuyện của sau này quá, làm tốt hiện tại là được rồi."

"Trì Tiểu Ảnh, em một trăm phần trăm chính là con đà điểu ngu ngốc. Em vốn dĩ không biết yêu sâu đậm một người, em không có dũng khí bắt đầu một tình yêu mới, vốn dĩ em đang...quá, quá lưu luyến chuyện quá khứ. Nói cho em biết, em đang chấp mê bất ngộ mà thôi."

Ninh Bối Bối thở phì phò cúp điện thoại di động.

Trì Tiểu Ảnh thu lại khẩu khí, tiếp tục đi về phía trước.

Cô không mang nhiều quần áo tới lắm, mấy ngày nay trời lại hay mưa, quần áo không được phơi nắng. khi đi tắm, Trì Tiểu Ảnh mới phát hiện ra mình không còn đồ ngủ để thay.

Cô mở túi hành lý, xem có cái áo sơ mi dài nào để thay hay không.

"Tìm cái gì thế, đầu đầy mồ hôi rồi." Tuyên Tiêu đứng ở cửa hỏi.

"Áo ngủ của em đều phơi hết trên ban công rồi, em tìm tạm cái áo sơ mi để mặc."

"Làm sao mà không có áo ngủ? Chúng ta ở Bắc Kinh lúc đi dạo tiệm đồ nội y không phải đã mua khá nhiều đồ mặc ở nhà với cả đồ ngủ sao.?" Tuyên Tiêu vừa nói dứt lời hận không thể rút lại những lời mà mình đã thốt ra.

Trì Tiểu Ảnh đưa lưng về phía anh bỗng chốc cứng đờ, chậm rãi quay người lại, nhìn anh gắt gao: "Anh vừa mới nói cái gì?"

Tuyên Tiêu vội xoay người: "Coi như em chưa nghe thấy gì đi."

"Em nghe thấy rồi, thế nhưng muốn nghe lại lần nữa." Hai tay cô không khống chế được run rẩy, cơ mặt trở nên co quắp.

"Nhưng anh không muốn nói lại." Tuyên Tiêu đột nhiên lạnh lùng, đá cánh cửa đi tới phòng khách.

Trì Tiểu Ảnh nhìn chằm chằm bóng lưng anh, từng lời từng chữ nói: "Tuyên Tiêu, thực ra anh không hề mất trí nhớ."

Tuyên Tiêu bỗng dưng quay đâu lại, vò loạn tóc mình: "Điểu đó có quan hệ gì sao?"

Cô nhắm hai mắt, không nói gì, đi thẳng qua anh, rút hết quần áo ướt nhẹp trên giá phơi xuống, sau đó lôi túi hành lý ra, đem hết quần áo của cô nhét vào.

"Tiểu Ảnh, em muốn làm gì?" Tuyên Tiêu xông tới nắm chặt tay cô.

Cô bình tĩnh chớp mắt: "Tuyên Tiêu, cơ thể anh, toàn bộ đã khỏe hết rồi, em phải đi."

"Đi, đi đâu?" Tuyên Tiêu vội vã la lên

"Đi tới nơi em nên đi."

"Nơi em nên tới là chỗ này."

"Bây giờ không phải."

"Tiểu Ảnh, em đừng cố tình gây sự. Đúng, anh thừa nhận, đúng là anh giả bộ mất trí nhớ. Nhưng đó đều là vì anh muốn em ở lại, anh yêu em mà, Tiểu Ảnh."

Trì Tiểu Ảnh ngừng động tác tay, đón lấy ánh mắt nóng rực của anh.

"Em chưa từng phủ nhận tình yêu của anh đối với em, Tuyên Tiêu. Nhưng tình yêu của anh đều dựa trên mục đích của anh, anh không hề bận tâm đến cảm nhận của em. Đây là điệm khác nhau giữa anh và Tần Lãng. Tình yêu của anh khiến em giống như quả trứng lăn qua lăn lại trên tảng đá đang bị cuồng phong gào thét, tuy rằng yêu nồng nhiệt, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát. Tần Lãng không như thế, anh ấy quan tâm, thấu hiểu, theo gió ngâm vịnh, khiến em an bình, yên ổn. Em có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình. Tuyên Tiêu, em không phải một người phụ nữ mạnh mẽ, tay không ôm nổi tình yêu của anh. Chúng ta không thích hợp."

"Thích hợp? Không phải em đang nói, người em yêu chính là Tần Lãng kia?" Tuyên Tiêu giận tím mặt, không thể kìm được mà quát to.

Tên chết tiệt kia không phải đã chán nản quay về Bắc Kinh rồi sao? Sao vẫn còn vất vưởng như bóng mà ngắn cách giữa anh và cô?

"Tất cả đều không phải, lúc em nói với anh em sẽ kết hôn, khi ấy mọi câu đều là thật. Đó không phải là tỏ vẻ, cũng không phải hờn dỗi. Tuyên Tiêu, khi chúng ta ly hôn, thời khắc anh đẩy em đi thì em đã thay lòng rồi."

"Vậy em còn ở lại đây làm gì?" Anh như bị bệnh tâm thần, cố chấp hỏi.

Trì Tiểu Ảnh cúi đầu, "Tuyên Tiêu, có gì anh cứ nói đi."

"Đừng nói với anh rằng em muốn một lần trả hết nợ cho anh?"

"Không hoàn toàn vì nợ nần, mà để trả lại tâm ý của anh." Trì Tiểu Ảnh ngẩng đầu: "Khi em nguy khốn là anh giúp em, khi anh gặp nạn, em làm sao có thể bỏ đi?"

"Thế nhưng giờ anh đã hồi phục tốt, em vẫn ở lại đây mà không hề đi với gã đàn ông kia, không phải trong lòng em vẫn còn yêu anh hay sao?"

"Anh mất trí nhớ. Để không khiến não xuất huyết lần nữa, không để tâm tình kích động. Em không có cách nào nói hết những chuyện đã xảy ra. Em cũng sợ lần bị thương này sẽ khiến anh mất đi khả năng làm một người đàn ông, sợ anh sống không bằng chết..."

"Nếu anh thực sự mất trí nhớ, thực sự không thể ngồi dậy, thì em vẫn sẽ ở lại sao?"

"Có thể sẽ vẫn ở lại Tân Giang, nhưng em vẫn sẽ chờ anh hoàn toàn bình phúc, có thể tiếp nhận được những chuyện kích động thì sẽ nói hết cho anh biết, em sẽ chọn làm bạn của anh. Nhưng những điều đó đều không liên quan tới Tần Lãng, qua ngày mai, em và anh ấy sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa. trong lòng rất đau, nhưng em không hối hận, có lẽ em không xứng với anh ấy. Tuyên Tiêu, thực ra em đã chuẩn bị hết để có thể về quê tìm việc làm, bắt đầu từ nơi em lớn lên làm lại lần nữa."

Tuyên Tiêu, em đã từng yêu anh, đó là tình yêu thật lòng thật dạ, yêu đến đánh mất bản thân, hiện tại em chỉ muốn yêu lấy bản thân mình thật tốt.

"Anh cứ nghĩ bản thân đã thắng. Bây giờ mới biết, người thực sự đã thua chính là anh." Tuyên Tiêu phát điên, cười to, nước mắt đã lưng tròng: "Tiểu Ảnh, em giống đang nuôi heo vậy, cần mẫn nuôi anh mập, sau đó một dao đâm chết. Đã vậy vì sao trước đó không giết luôn đi? Hả? Em đã giết, là anh chưa chịu từ bỏ, cố gắng đứng dậy, cầu mong sự đồng cảm của em. Đúng là ý trời, ý trời, vì sao hết lần này tới lần khác đều vào hôm nay?"

Anh đột nhiên nhảy dựng lên, dùng cánh tay không bị thương kia ôm lấy cô thật chặt, "Không, không, cho dù em như vậy, anh cũng không thể để em đi. Em nói bây giờ không còn yêu anh, nhưng sau này thì khác, nói không chừng có thể làm lại, chỉ cần chúng ta cố gắng."

Trì Tiểu Ảnh không giãy dụa, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

"Tuyên Tiêu, làm vợ anh bốn năm, thân xác của em, tình cảm của em đều không hề phản bội. Hiện tại em là hôn thê của Tần Lãng, em xoay người ngã vào lòng anh, sẽ trở thành một người phụ nữ bạc tình bạc nghĩa, anh có muốn không? Sau đó em lại vì ai mà rung động, em yêu người khác, có thể đúng không? Tình yêu bắt đầu từ sự rung động, sau đó là hứa hẹn, trách nhiệm mới có thể làm cho tình yêu được dài lâu. Em đến cuối cùng chỉ là không muốn lừa dối anh, nêu bây giờ ở lại, cũng chỉ có cái thân xác này thôi, trong tim em, trong đầu em chỉ có mình Tần Lãng mà thôi."

"Nếu em chấp nhận lừa dối, anh có thể tin là thật..."

"Chỉ cần là lừa dối sẽ có một ngày phải thức tỉnh. Tuyên Tiêu, anh ưu tú như vậy, kiêu ngạo như vậy, không nên làm khổ bản thân. Em sẽ đau lòng." Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra.

"Hiện giờ người khổ sở là anh, là anh..." anh túm lấy lồng ngực mình, đau đớn kêu gào.

"Tuyên Tiêu, xin lỗi...em muốn sống vì bản thân mình..."

Cô xách túi hành lý, đi ngang qua anh, mở cửa.

"Tiểu Ảnh..." Tuyên Tiêu chống vào vách tường, gọi tên cô.

Cô liều mạng cắn môi, không quay đầu lại, "Ừ! Nhớ tự chăm sóc mình."

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Tuyên Tiêu nhìn chằm chằm cửa lớn, lảo đảo chạy tới nhưng không có sức lực mở ra, ngã ngồi trước cửa.

Có duyên yêu nhau, không phận để ở bên nhau. Tổn thương là điều không thể tránh khỏi.

Anh mặc kệ đau đớn tràn ngập toàn thân thể.

Lần này, Tiểu Ảnh không bao giờ...về nhà nữa.

Hôm khác... là một ngày gió nhè nhẹ thổi mát, Trì Tiểu Ảnh chỉ mang theo một chiếc túi nho nhỏ lên xe taxi, trong tay cô nắm chặt chiếc vé máy bay.

Cô không vội gọi điện cho Tần Lãng, cô muốn cho anh một chút ngạc nhiên, cũng muốn để bản thân bình tĩnh trở lại. Buổi sáng, trên đường cao tốc không có nhiều xe lắm, tài xế đi nhanh, Trì Tiểu Ảnh đã thấy xa xa là sân bay...

Quẹo một vòng lớn, xe taxi đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy?" Trì Tiểu Ảnh kinh ngạc hỏi.

Tài xế hoảng sợ nhìn phía trước, "Cô xem chiếc xe phía trước kìa."

Trì Tiểu Ảnh đâu có nhìn được cái gì, phía trước là khói đen cuồn cuộn, lờ mờ nhìn thấy ba người đàn ông đứng bên một chiếc xe, tay cầm bình chữa cháy phun lên thân xe. Có một người lớn gan, chạy lên phía trước mở nắp trước của xe lên, một đám lửa bùng lên, ánh đỏ chiếu cả một đoạn đường.

"Không hay rồi, đúng là cháy động cơ, xe này sợ sắp nổ tung rồi. Không thể đi lên phía trước." Tài xế không ngừng bận rộn lui xe về sau. Những chiếc xe phía sau không biết chuyện đang xảy ra phía trước, liều mạng bóp còi.

"Chúng ta xuống khỏi xe thôi!" Tài xế một cước đá tung cửa xe, vội vàng chạy đi.

Trì Tiểu Ảnh ngơ ngơ, theo bản năng mở cửa xe, chân chưa kịp chạm đất, bên tai chỉ nghe được 'Ầm' một tiếng thật lớn. cô phản xạ có điều kiện nghiêng đầu qua chỗ khác, chỉ thấy người đàn ông vừa đứng dập lửa hiện đang 'bay' trên không trung cùng với săm lốp, mảnh vỡ của cửa xe....

Chương 85: Không còn điều gì hơn thế này (I)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Cuộc sống như cuốn sách, loạt xoạt thoáng lật vài cái đã được hơn sáu trăm trang.

Mấy ngày nay khí trời rất lạnh, gió to vừa mới dồn sức quét qua một lần, không ngừng phát ra những tiếng rít gào. Người đi trên đường đại đa số đều mặc áo bông rất dày, lại không ngừng rúc rúc cái cổ. Dự báo thời tiết nói đây là luồng không khí lạnh tràn xuống từ phía Tây, Đông bắc Trung Quốc ít nhất cả trăm năm qua không có tuyết lớn. Ở Mông Cổ, gió to tới nỗi có thể lật đổ cả xe trên đường.

Tiệm sách Nhàn Ninh khác với cái giá lạnh ngoài trời, bên trong ửng hồng sắc xuân, nhiệt độ ấm áp, người đến xem sách vừa vào cửa liền đem áo khoác cởi ra treo trên giá áo. Trời quá lạnh, có thể tự nhiên cho chân tay ra khỏi bông vải, thực sự rất thoải mái.

Người thích sách chạy tới nơi này, người không thích sách cũng đến, nhưng tới nơi rồi đều thích đọc sách.

Trong tiệm từ trước tới nay đều rất yên tĩnh, không có giọng nói to hay tiếng ồn xôn xao, mọi người đều tự ngồi ở sàn có lót nệm cao lật xem sách báo, sắc mặt giống như ngồi trên hoa tươi nở rộ, rất thích thú.

Người vừa vào chính là chủ tiệm, đề cử các loại sách bán chạy, người vào tiệm luôn thích đứng ở bên kia một chút những tháng gần đây, những người đọc sách dành nhiều thời gian ở đó hơn, họ sẽ mua một hoặc hai cuốn sách khi họ đi.

Buổi chiều, Triệu Nhàn Ninh hẹn mấy người bạn tốt tới uống trà. Bàn cà phê ở bên trong thật quá mâu thuẫn với tên của nó, bởi trên đó bày toàn những bộ đồ gốm, dụng cụ pha trà với hoa văn trang nhã, cùng một chút bánh điểm tâm tinh tế.

Bè bạn đều rất kính nể con mắt thương nhân của Triệu Nhàn Ninh, người ta mở hiệu sách đều phải liều mạng nhập các loại sách nổi tiếng thế giới,

hoặc bày bán thêm đồ dùng học tập của học sinh, mục đích để có thể miễn cưỡng hồi vốn. Mà cô lại lớn mật bày tạp nham đủ các loại sách, ký sự du lịch, sách y tế... còn đặt những tác phẩm của các tác giả trên internet ở vị trí nổi bật nhất.

Kết quả lại vô cùng tốt.

"Cuốn sách kia của Viễn Phương đã giúp cậu kiếm bội tiền hả?" Một người bạn quay đầu nhìn vào kệ sách, hâm mộ hỏi. Trời lạnh thế này mà vẫn còn rất nhiều người.

Viễn Phương là một tác giả mạng xuất hiện từ mùa đông năm ngoái, cô ấy trước đây viết chuyên mục, sau lại chuyển sang viết tiểu thuyết online. Đến nay cô ấy mới viết ba cuốn sách, nhưng cuốn nào cũng phải tái bản, những bài bình luận trên internet cũng được xuất bản trong cùng một tuyển tập.

"Cuốn 'Người ở phương xa' của cô ấy mình đọc bốn lần rồi, mỗi lần đều không thể nhịn được mà khóc. Không hiểu vì sao hai người yêu nhau, dốc lòng vì nhau cuối cùng lại người trời nam, người đất bắc chứ? Những chuyện trong sách đề cập tới rõ ràng đều là những sự việc phát sinh bên cạnh chúng ta, cúng ta đều nhìn thấy, nghe thấy. Vậy mà dưới ngòi bút của Viễn Phương đều vô cùng xúc động. Thực sự rất hiếu kỳ, không biết cô ấy là người thế nào, Nhàn Ninh, cậu biết không?"

Triệu Nhàn Ninh cười dịu dàng: "Mình sao biết được, cùng lắm chỉ biết rằng sách của cô ấy giúp được mình. Các cậu cứ ngồi đi, mình xuống để ý khách một chút"

Cô đứng lên, cũng không tới mỗi giá sách kiểm tra, mà đẩy cửa của một phòng nghỉ bên cạnh kho hàng, trong phòng chỉ có một cánh cửa to sát đất, ở đây khí trời âm u, nhưng bên trong lại sáng sủa, rộng rãi, ở một cái bàn bằng gỗ anh đào lơn giữa phòng, có một cô gái mảnh khảnh tóc ngắn, mang kính mắt đang ngồi. cả người cô gái chuyên chú nhìn cuốn sách trên tay, vừa xem vừa ghi chép.

Triệu Nhàn Ninh đi tới phía sau cô, cúi đầu, vỗ nhẹ vào vai cô gái. Cô giật mình, ngẩng đầu thì nhìn thấy Triệu Nhàn Ninh, cười nhạt một tiếng.

"Đến giờ rồi sao?"

Triệu Nhàn Ninh ngồi xuống trước mặt cô: "Còn nửa tiếng nữa, em nên tới sân bay đi. Tiểu Ảnh, sao em nhất định phải bay ngay trong tối chứ?"

Trì Tiểu Ảnh khéo cuốn sách lại: "Dự báo thời tiết nói ngày mai Bắc Kinh có tuyết lớn, em sợ chuyến bay bị hủy nên đã đổi chuyến buổi tối."

"Vậy em có thể ngồi xe lửa mà?" Triệu Nhàn Ninh nhìn cô rất quan tâm, nói thật, đối với cô quả thật có chút không yên tâm lắm.

"Đi xe lửa tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa em đã nói với mẹ rồi, đến lúc đó không thấy em bà sẽ lo lắng. Không sao đâu, người đi chuyến bay buổi tối cũng rất nhiều. Nhân phẩm của người dân Bắc Kinh đứng đầu cả nước. Em sẽ rất, rất, rất an toàn." Đôi mắt đẹp đẽ khẽ chớp, dứt khoát đặt cuốn sách vào túi hành lý.

"Lần này không chỉ đến thăm mẹ em đúng không? Còn việc khác nữa sao?"

"Ừ, biên tập viên muốn gặp mặt, ký bản sách mới."

"Sách mới vừa ra, nhất định phải giúp chị đặt trước năm nghìn bản."

Trì Tiểu Ảnh che miệng, con ngươi sau cặp kính trừng lớn như viên đạn, "Tiệm sách nhỏ này, chị muốn năm nghìn bản, quá nhiều đấy."

"Nhiều cái gì? Em biết ba cuốn sách trước đó của em chị bán được bao nhiêu bản không? Bỏ đi, không nói cho em kẻo em trách chị không chia phần cho."

"Em không cần đâu! Tự em có tiền nhuận bút." Trì Tiểu Ảnh như một đứa trẻ khoe thành tích, tự hào ngẩng đầu, con ngươi trong sáng như vì sao.

Triệu Nhàn Ninh đưa mắt nhìn cô hồi lâu: "Tiểu Ảnh, em bây giờ thực sự đã thay đổi, so với trước đây, cởi mở hơn, tự tin hơn rồi."

Mặt Trì Tiểu Ảnh đỏ lên, mắt nhìn dưới đất: "Đó là do cuối cùng em đã tìm được chính bản thân mình rồi đưa nó trở về."

Triệu Nhàn Ninh gật đầu: "Ừ, tất cả nợ nần đều trả hết rồi?"

Trì Tiểu Ảnh cũng chính là tác giả mạng Viễn Phương. Ba bản sách xuất bản bán chạy kia đã đem lại cho cô không ít tiền nhuận bút, cô biết Trì Tiểu Ảnh phải gánh lấy tiền thuốc men dường như vô đáy của mẹ, lại cộng thêm tiền thiếu nợ chứng khoán của bà.

"Không còn nhiều lắm đâu! Hiện giờ em tâm tình thoải mái ung dung, mỗi ngày đều như ánh dương xán lạn. Quả thực có chút đơn giản giống heo. Buổi tối viết văn, buổi sáng tản bộ, mua thức ăn, làm cơm, buổi chiều ngủ, ba điểm làm một vòng tròn. Mỗi tháng tới Bắc Kinh chơi với mẹ mấy ngày. Thời gian rất nhiều, mẹ nói em cứ như mây vậy. Tiện thì đi du lịch, không thì đi làm đẹp..."

"Tình cảm thì sao?" Triệu Nhàn Ninh hỏi tiếp.

Sắc mặt Trì Tiểu Ảnh không được tự nhiên, nhăn mũi, len lén nhìn cô, "Chị...có tin tức của anh ấy sao?"

"Em có chủ động liên lạc cho anh ấy không?"

"Có, vô số lần liên lạc, thế nhưng số máy trong nước của anh ấy không dùng nữa, người trong bệnh viện nói anh ấy cùng Hội chữ thập đỏ quốc tế đi Châu Phi rồi. Em cũng đã tới nhà của anh ấy, cổng lớn khóa chặt, em không còn cách nào để biết thêm."

"Lúc anh ấy rời khỏi Tân Giang, đã không còn liên lạc với chị rồi." Triệu Nhàn Ninh thở dài.

Cô có thể trở thành chị em tốt của Trì Tiểu Ảnh cũng là một chuyện nằm ngoài ý muốn.

Trời thu năm ngoái, hiệu sách vẫn mở cửa như mọi ngày, Trì Tiểu Ảnh đã sớm chờ bên ngoài. Cô ấy cắt tóc, người rất gầy gò, trên mặt hình như bị thương, vết sẹo còn chưa mờ nhạt.

Hai người chào hỏi, Trì Tiểu Ảnh nhìn sách. Triệu Nhàn Ninh nghĩ Trì Tiểu Ảnh sẽ mở miệng nói mấy câu, nhưng không.

Cô mua một cuốn sách rồi rời đi.

Qua một tuần lại tới, lại mua mấy cuốn sách, rồi cùng Triệu Nhàn Ninh uống cà phê, sau đó lại đi.

Sau đó vẫn tiếp tục tới.

Từ thu sang đông, Trì Tiểu Ảnh mua hơn mười cuốn sách, câu nói kia vẫn chưa được nói ra.

Có một ngày, trời mưa tuyết, Trì Tiểu Ảnh phải ở lại hiệu sách, Triệu Nhàn Ninh mời cô ở lại ăn trưa, khách trong tiệm không nhiều lắm, ăn cơm xong hai người nói chuyện phiếm.

"Không biết buổi tối đường cái có bị đóng băng không, ô tô có thể đi không?" Trì Tiểu Ảnh lo lắng nhìn ngoài cửa.

"Em muốn đi đâu?"

"Về nhà ạ."

"Em không ở Tân Giang nữa sao?" Triệu Nhàn Ninh kinh ngạc.

"Em chuyển về làm việc ở quê nhà." Trì Tiểu Ảnh nói.

"Bây giờ em đang làm công việc gì?" Triệu Nhàn Ninh chỉ thuận miệng hỏi.

Trì Tiểu Ảnh cười, đứng lên đi tới trước kệ sách, cầm một cuốn sách đặt trước mặt Triệu Nhàn Ninh.

"Em là Viễn Phương?"

Đầu óc Triệu Nhàn Ninh nhắc nhở mình phải giữ vững vẻ thanh nhã, kết quả lại thất thố mà tát vào cái miệng mở to thành nửa vòng tròn.

Mặt Trì Tiểu Ảnh đỏ hồng gật gật đầu nói, "Em đang làm việc dưới cái tên này."

Bắt đầu từ đó, hai người nói về những chuyện gần đây.

Trì Tiểu Ảnh cuối cùng cũng đem câu hỏi bên miệng kia nói lên: "Trước khi Tần Lãng rời khỏi Tân Giang, hai người có nói chuyện với nhau không? Anh ấy có nói về chuyện của sau này không?"

Cô nhớ kỹ buổi tối hôm đó, trên bàn ở Khế Viên có đặt một túi sách của hiệu sách Nhàn Ninh.

"Sao lại đột nhiên hỏi câu này?" Triệu Nhàn Ninh rất buồn bực: "Anh ấy hôm đó không nói nhiều, chỉ bảo phải trở về Bắc Kinh. Chị hỏi bao giờ anh ấy sẽ kết hôn, anh ấy nói chờ em đến Bắc Kinh sẽ lập tức làm đám cưới. Sau khi kết hôn muốn cùng em và mẹ em ra nước ngoài, môi trường ở Bắc Kinh rất không tốt, khói bụi mù mịt. chị còn hỏi anh ấy có muốn sinh một đứa con không, anh ấy chỉ một mực cười, Tiểu Ảnh, em..."

Triệu Nhàn Ninh đột nhiên thấy trên mặt Trì Tiểu Ảnh giàn giụa nước mắt.

"Không...không có gì, em...có chút xúc động thôi. Hiện giờ em không liên lạc được với anh ấy, muốn tìm chị hỏi thăm một chút."

Triệu Nhàn Ninh bất đắc dĩ nhún vai.

Không biết được tin tức của Tần Lãng, hai người lại bất tri bất giác trở thành bạn bè.

Triệu Nhàn Ninh nhớ tới những việc đó, trong lòng cảm thấy Trì Tiểu Ảnh đã từng mất tinh thần một cách sâu sắc. "Chị nghĩ anh ấy sẽ lựa chọn ở lại nước ngoài."

"Ừ, em nên tới sân bay rồi." Trì Tiểu Ảnh khom lưng xốc túi hành lý lên.

"Chị lái xe đưa em đi." Triệu Nhàn Ninh nói.

Mùa hè năm ngoái, Trì Tiểu Ảnh gặp một vụ nổ trên đường cao tốc, mặt mũi, thân thể đều bị vụ nổ đó làm bị thương, lần đầu tiên đến hiệu sách, cô vẫn chưa hồi phục.

Người quen biết đều cho rằng sau tai nạn đó cô sẽ bị ám ảnh, nhưng không, một chút cũng không có, sau khi hồi phục cô vẫn ngồi xe taxi, lên máy bay, không hề bị ảnh hưởng, trái lại càng trở nên cạc quan hơn rất nhiều.

"Tuyên Tiêu và em giờ còn liên lạc không?" Lâu như vậy, mọi chuyện cũ của Trì Tiểu Ảnh, Triệu Nhàn Ninh đều đã biết.

"Hải Nam không phải đang được khai thác để trở thành hòn đảo du lịch sao, ở đó công trình xây dựng rất nhiều, cơ hội cũng nhiều. Anh ấy đã rời

văn phòng làm việc tới đó rồi. Ngẫm lại chỗ chúng ta đang mùa đông giá rét anh ấy bên đó vẫn mặc áo cộc, tay cầm lem ly, thật thích. Mạc Vy tốt nghiệp, cũng đi tới Hải Nam, Điền Hoa nói hai người hiện giờ thường xuyên gặp mặt, chúng em giờ không còn liên lạc, Tết đến thì gửi cho nhau cái tin nhắn chúc mừng thôi." Bình thường như đối với bạn bè.

Giọng Trì Tiểu Ảnh rất bình tĩnh. Có thể coi anh là bạn bè, đúng là không còn yêu nữa.

Sự nghiệp của Tuyên Tiêu bây giờ lên nhanh như diều gặp gió, cuộc sống của cô lại rất đầy đủ, phong phú.

Buông tay, không nhất định phải là một bi kịch. Cô cho là như vậy.

Khi cô bị thương nằm viện, Tuyên Tiêu cũng tới, Viện trưởng viện thiết kế đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, là bà ấy đã báo tin.

Anh đã hoàn toàn thông suốt, nhưng cô thà rằng nhận sự giúp đỡ của người khác cũng nhất định cự tuyệt anh, ngay cả khi không còn dính dáng đến tình yêu.

Ba tháng sau, anh đi Hải Nam, bắt đầu cuộc sống mới.

"Em thật giống nhân vật nữ chính trong 'Uyển Quân' của Quỳnh Dao. Ban đầu có tới ba người đàn ông theo đuổi, cuối cùng lại chỉ còn một mình, cô đơn cả đời."

Trì Tiểu Ảnh nhếch miệng cười cười, nhìn sắc trời ngày càng tối.

Triệu Nhàn Ninh lái xe rất vững vàng, dừng ở trước cửa chờ bên ngoài sân bay, giúp Trì Tiểu Ảnh chuyển hành lý. Chuyến bay buổi tối không nhiều lắm, bên trong sân bay có vẻ trống.

Cô vẫn chờ Trì Tiểu Ảnh làm kiểm tra an ninh xong mới quay lại xe, trước khi lên xe, cô gửi cho Trì Tiểu Ảnh một tin nhắn.

"Tiểu Ảnh, gần hai năm rồi, năm tháng bất tận, thanh xuân không tránh nổi hoài phí, đừng chờ thêm nữa."

Khuôn mặt xinh đẹp của Trì Tiểu Ảnh cười tươi.

Triệu Nhàn Ninh thở dài một hơi, bên tai nghe được tiếng ầm vang vọng, trong bóng đêm, báy bay trắng giương cánh lướt qua lầu cao của khu chờ, hòa vào bầu trời đen như mực.

Chương 86: Không còn điều gì hơn thế này (II)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Đêm khuya ở Bắc Kinh, dưới âm mười bốn độ.

Sân bay thủ đô dưới ánh đèn trùm sáng rực, hai chiếc máy bay một trước một sau đáp xuống bãi đậu. Lối ra lập tức xuất hiện những đoàn người, cùng vali lớn nhỏ trên băng chuyền.

Tần Lãng như đã có tính toán từ trước, mặc chiếc áo khoác ngoài đã chuyển bị trước đó vào, lấy hành lý, hít sâu.

Ông trời ạ! Nam Phi với Bắc Kinh chênh lệch tận hơn bốn mươi độ, đối với cơ thể đúng là một thử thách! Anh đi ra khỏi sân bay, một trận gió lạnh thấu xương thổi tới, anh xoa xoa mũi, một chiếc taxi dừng trước mặt anh.

"Chào anh, anh muốn vào trung tâm thành phố đúng không?" Người lái xe dùng tiếng Trung và tiếng Anh hỏi.

"Ừm." Tần Lãng gật đầu.

Tài xế xuống xe, mở cốp xe đem hai vali lớn của anh bỏ vào. Trong lúc chờ, Tần Lãng nhìn trời, những bông tuyết bay bay lơ lửng trong không trung.

Đã lâu không thấy tuyết rơi, anh cười cười, khóe mắt liếc thấy một cô gái ăn mặc như gấu mèo, mang theo một túi hành lý nhỏ bước ra khỏi cửa sân bay, hướng về phía những chiếc taxi vẫy tay.

Dáng người kia sao lại quen thuộc như vậy? Tần Lãng chớp mắt, một lần nữa nhìn sang, cô gái không biết đang nói cái gì, chỉ thấy người tài xế trẻ tuổi tinh nghịch đáp lại.

Cô gái nở nụ cười, nụ cười vô cùng thanh nhã, vô cùng xinh đẹp.

"Tiểu Ảnh?" Anh không dám tin, bật thốt lên gọi cô.

Cô gái cất xong hành lý, tài xế mở cửa xe cho cô, cô và anh cách nhau cùng lắm có mười thước.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh...Tiểu Ảnh..." Anh gọi liền mấy tiếng.

Xe taxi lướt qua anh, nghênh ngang bỏ đi.

Nếu là Tiểu Ảnh, cách gần như vậy, cô nghe được tiếng anh gọi sẽ lập tức quay đầu lại.

Đúng là không phải cô.

Tần Lãng khẽ cười cô đơn, lắc đầu ngồi lên xe.

Đầu mùa hạ năm trước, thời hạn cuối cùng của chiếc vé máy bay đó, cô không tới.

Anh và cô cắt đứt liên hệ.

Vậy sao vừa mới về nước, anh đã nhìn thấy ngay bóng hình của cô?

Không nên thế.

Buổi sáng ở viện điều dưỡng rất náo nhiệt. Ở đây, bệnh nhân đầu dậy rất sớm, mặc kệ trời lạnh. Khi tiết trời tốt thì tới vườn hoa tản bộ, trời không tốt bọn họ sẽ tụ tập trong một đại sảnh nào đó, người thì xem ti vi, người thì nói chuyện phiếm, chơi bài..

Trong những bệnh nhân này Hạ Tú Phân được coi là người sôi nổi nhất. Cơ thể bà hồi phục không hẳn là nhanh nhưng rất ổn định. Bên cơ thể bị liệt kia đã xuất hiện hiện tượng co giật, ngón tay nhiều lúc đã có thể cử động một chút. Cổ họng thỉnh thoảng cũng có thể phát ra một hai âm thanh.

Có người nói, con gái của bà tới.

Nói đến con gái của bà, mọi người ở chung phòng bệnh đều rất ước ao. Vừa hiểu chuyện lại vừa xinh đẹp, hơn nữa có thể kiếm tiền, tuổi gần ba mươi, vẫn độc thân.

"Mau, mau, gọi điện cho bác sĩ Tiểu Hồ đến phòng bệnh của Hạ Tú Phân mau." Một vị thúc thúc nhiệt tình giục.

Bác sĩ Tiểu Hồ năm nay mới được phân tới viện điều dưỡng. Người ở phòng bệnh này lén đem cậu ấy ghép đôi với Trì Tiểu Ảnh, luôn muốn tìm cơ hội để hai người này gặp mặt.

Trì Tiểu Ảnh tới gặp bác sĩ trưởng trước, biết được tình hình của mẹ, bác sĩ nói đó là chuyện tốt, nói không chừng sau này kỳ tích sẽ xuất hiện.

Trì Tiểu Ảnh nghe xong, vui sướng như đứa trẻ.

Vừa về phòng của Hạ Tú Phân, thấy một bác sĩ nam thanh tú được mọi người giới thiệu. Cô mỉm cười bắt chuyện, khuôn mặt bác sĩ ấy đỏ hồng tới tận cổ.

Cô khẽ mím môi, quay đầu đi chỗ khác.

Vị bác sĩ đó vừa đi, Hạ Tú Phân vội vã kéo tay cô viết liền mấy câu. "Tiểu Hồ thế nào?"

"Cậu ấy nhỏ hơn con bao nhiêu tuổi thế?"

Hạ Tú Phân gật đầu, viết tiếp: "Nhỏ hơn thì có quan hệ gì? Quan trọng là thái độ của cậu ấy. Xem qua ảnh chụp của con rồi hôm nay lại được gặp con, cậu ấy muốn được cùng con..."

Trì Tiểu Ảnh cụp mi mắt: "Mẹ, mẹ không hiểu, ở tuổi này của cậu ấy vẫn chưa chín chắn. nhìn ai cũng thấy ưng được mấy hôm. Sẽ không suy nghĩ đến trách nhiệm và hứa hẹn, giống như chơi đùa thôi. Mẹ nỡ đem con cho người khác chơi đùa sao?"

Tay viết chữ của Hạ Tú Phân cứng đờ trên không trung, viềm mắt đỏ lên.

"Mẹ, bây giờ con rất tốt. Mẹ cũng đừng quá để tâm. Con không làm phiền mẹ với các bác nữa. Con phải vào trung tâm thành phố gặp mặt biên tập."

Hạ Tú Phân còn có thể nói cái gì? Bà thở dài, cũng chỉ có thể im lặng không một tiếng động.

Bộ giao thông Bắc Kinh rất có kinh nghiệm xử lý tuyết rơi. Tuyết lớn như vậy nhưng giao thông không hề gặp trở ngại, từ viện điều dưỡng tới thành phố có chuyến xe buýt nhanh, Trì Tiểu Ảnh ngồi trên xe buýt, nhìn ngoài cửa sổ mịt mờ tuyết trắng, tâm trạng buồn buồn vô cớ.

Biên tập của nhà xuất bản là một cô gái trẻ, rất nhiệt tình. Cùng Trì Tiểu Ảnh ký hợp đồng xong, hai người cùng nhau ăn cơm, cô ấy xung phong nhận việc đưa Trì Tiểu Ảnh đi dạo nửa ngày. Hai người đi đến khi trời hơi tối mới nhớ ra.

Trì Tiểu Ảnh không lập tức bắt xe về viện điều dưỡng, mà ngồi xe đến một con phố nhỏ. Cô không xuống xe, nói với tài xế có thể đợi mình năm phút không.

Thật ra, mỗi lần đến Bắc Kinh, cô đều phải tới nơi này một chuyến.

Cánh cửa sơn đỏ vẫn đóng chặt, chỉ nhìn thấy thoáng qua cây cỏ trong sân, cô luôn đứng trước cửa này một hồi, sau đó lện xe rời đi.

"Tuyết rơi lớn như vậy, đừng xuống xe, bên trong có thể quay đầu, tôi đưa cô vào đó." Tài xế rất nhiệt tình, có loại khách cổ quái nào mà chưa gặp qua? Gặp qua rồi sẽ không thấy kỳ nữa.

Cô suy nghĩ một chút, lại đóng chặt cửa xe, ngồi vào ghế.

Xe taxi đạp lên tuyết đọng, chậm rài đi vào ngõ. Cô ghé lên cửa xe, mắt nhìn không chớp, tim đập thình thịch, đột nhiên cô kêu lên thất thanh: "Dừng xe!"

Cánh cửa lớn màu đỏ mở to, tuyết rơi trong sân đã được quét sạch, cây đại thu đó vẫn cao ngất như trước.

Trì Tiểu Ảnh ngừng thở, tay nắm cửa xe kịch liệt run rẩy, cô nhìn thấy Tần Lãng đứng ở ban công, anh hình như đen hơn trước đây, cũng tráng kiện hơn, nhưng đôi môi mỉm cười vẫn ôn hòa như trước.

Chỉ là nụ cười kia không phải dành cho cô, mà là dành cho cô gái tóc đỏ ưu nhã ở trong lòng anh kia.

Anh ôn nhu cúi đầu xuống, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô gái. Người con gái mở miệng ngẩng đầu, hôn nhẹ vào má anh,

sau đó lại vùi mặt vào cổ anh.

Trì Tiểu Ảnh buông lỏng cánh tay đang chuẩn bị mở cửa. thấy trên đó in rõ dấu tay cô.

"Phiền anh chở tôi tới viện điều dưỡng." Cô nói.

Tài xế khẽ huýt sáo. Tốc độ xe chạy nhanh hơn, đến một bài đất nhỏ trong ngõ quay đầu xe, phóng nhanh ra khỏi ngõ.

Trì Tiểu Ảnh vẫn ngồi im lặng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, vô cùng vô cùng yên tĩnh.

Chính cô đã nói với Tuyên Tiêu như vậy, không ai có thể vĩnh viễn đứng yên một chỗ để chờ. Một lần bỏ lỡ chính là cả đời. Chính cô đã bỏ lỡ Tần Lãng, cô không oán giận, chỉ muốn chúc phúc anh.

Chấp nhận sai lầm thì phải tự gánh lấy hậu quả, viện trưởng Tuyên đã nói vậy.

Hậu quả, rất đau khổ giống như uống thuốc đắng, ăn ớt cay, bao nhiêu vị khác nhau, cố gắng nuốt xuống khiến nước mắt của cô không thể kìm được tuôn như mưa.

Trì Tiểu Ảnh ở lại viện điều dưỡng với Hạ Tú Phân ngây người hai ngày, "Mẹ, sách mới đã được ký hợp đồng, con sẽ đóng cửa ở nhà viết sách. Tết âm lịch sẽ không tới đây, có được không ạ?"

Nói lời này, là vì Trì Tiểu Ảnh phát hiện mẹ của cô đang ái mộ một người ở chung phòng, đó là một kỹ sư đã về hưu, vừa làm phẫu thuật tim, đang điều dưỡng ở đây.

Tình cảm của hai người tiến triển không tệ, Hạ Tú Phân bây giờ mặt mày sắc xuân dồi dào, Trì Tiểu Ảnh thấy cũng hài lòng thay mẹ, nghĩ muốn để cho họ có nhiều thời gian ở chung.

"Vậy con hãy tới nhà bà ngoại ăn cơm tất niên." Hạ Tú Phân viết.

"Mẹ yên tâm, con sẽ tới." Không dính dáng đến tiền bạc nữa, người thân đang dần dần khôi phục lại tình cảm giản dị chân thành giống trước đây.

Hạ Tú Phân méo miệng cười cười, đưa mắt nhìn Trì Tiểu Ảnh đi thẳng ra cổng lớn mới thu hồi ánh mắt.

Bác sĩ Tiểu Hồ đứng ở phía sau.

Cô lắc đầu xin lỗi.

Tuyết đã ngừng rơi, những chuyến máy bay bị hoãn do mưa tuyết đã nhanh chóng được khôi phục. Trong sân bay, người đông như nước thủy triều.

Tần Lãng cũng ở sân bay, nhưng không phải đi Nam Phi mà là tới Luân Đôn. Anh muốn tới đó trước lễ Giáng Sinh. Đến sớm, hành lý còn chưa ký gửi, anh tùy tiện nhìn quanh bốn phía.

Ông trời ơi, anh thấy hô hấp nhanh chóng bị ngưng trệ, tại sao anh lại nhìn thấy một cô gái ăn mặc như gấu mèo này? Vẫn mang theo túi hành lý như cũ, vẫn ăn mặc như cũ. Nhưng khi vào phòng chờ, cô đã cởi áo khoác, hiện ra dáng người mảnh khảnh, tóc đã cắt ngắn. Anh giật mình.

"Tiểu Ảnh?" Từ tận đáy lòng anh thốt lên cái tên này, ngoại trừ mái tóc đã khác mọi nét vẫn giống như xưa.

Cô gái theo dòng người đi chuyến bay trong nước bước đi, anh không tự chủ mà đuổi theo.

"Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh, Trì Tiểu Ảnh..." Anh đi tới phía sau cô, gọi.

Cô gái vẫn sải bước.

Anh vươn tay vỗ nhẹ vai cô, cô gái nhạc nhiên quay đầu lại.

Ánh mắt trong suốt, khi cười có nét ngượng ngùng. Đúng là Tiểu Ảnh.

Cả người anh như mất đi khí lực, nhìn cô không chớp mắt.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Trì Tiểu Ảnh khôi phục lại trạng thái. Khóe môi co giật mỉm cười, trong tai cô vẫn đeo một thứ giống như tai nghe vậy, kích động đến nỗi hai mắt sáng lên: "Tần Lãng, anh cũng ở đây?"

Ánh mắt sắc bén của Tần Lãng nhìn thấy nó không phải tai nghe điện thoại, giống như cái máy trợ thính: "Tai em làm sao vậy?"

Trì Tiểu Ảnh cười nói: "Hàng xóm ngay bên cạnh đốt pháo, có chút ù tai. Nói mau... hai năm qua, anh khỏe không?"

Tần Lãng nhìn cô thật sâu: "Anh, rất ổn, vẫn luôn ở Châu Phi. À, anh kết hôn rồi... đó là vợ anh." Ngón tay anh hướng về phía sau chỉ chỉ, Trì Tiểu Ảnh theo ngón tay của anh nhìn sang, là cô gái tóc đỏ kia, "Cô ấy cũng là một bác sĩ, bọn anh cùng ở trong hội Chữ thập đỏ đến châu Phi công tác."

Trì Tiểu Ảnh ra sức gật đầu: "Ừ, cùng chung chí hướng, cô ấy rất đẹp, rất có khí chất. Tần Lãng, chúc mừng anh."

Cô chân thành nói với anh, cười cười, ánh mắt không hề rời khỏi bờ môi anh.

Anh nheo nheo hàng lông mày, đánh giá cô: "Em nhìn qua cũng không khác xưa."

Có rất nhiều câu không cần nói ra. Cô không tới Bắc Kinh đã nói lên người đàn ông trong lòng cô là ai. Gả cho người đàn ông mình yêu, hai người đó trải qua bao sóng gió như vậy, khổ tận cam lai, hiện tại nhất định đang rất hạnh phúc.

"Cũng đúng, em rất tốt, mọi việc đều tốt..." Cô giống một cô gái nhỏ, hai tay siết chặt mâm mê mười ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

"Tuyên Tiêu thế nào?"

"Anh ấy đến Hải Nam rồi."

"Ừ, còn em tới Bắc Kinh làm gì?"

"Em đến thăm mẹ, bà hồi phục rất tốt, nói không chừng có thể hồi phục lại như trước đây."

"Đây quả thực là tin tốt."

"Mọi người đều nói vậy."

Chuyến bay đi Luân Đôn bắt đầu đăng ký thủ tục, ký gửi hành lý, cô gái tóc đỏ gọi Tần Lãng qua đó, Tần Lãng lên tiếng.

"Những gì đã qua thì cứ để nó qua đi..." Tần Lãng mím môi: "Tiểu Ảnh, anh không phải cố ý không liên lạc với em, chỉ là anh sợ làm phiền cuộc sống của em, sợ khiến em khó xử."

"Em hiểu, anh luôn lo lắng cho người khác như thế." Trì Tiểu Ảnh cười tươi như hoa, vươn tay: "Chúng ta bây giờ ôm có vẻ không tiện, bắt tay từ biệt nhé."

Tần Lãng nuối tiếc nhìn bàn tay nhỏ bé trắng noãn kia, chậm rãi nắm lấy, bốn mắt nhìn nhau, anh ngờ ngợ ánh mắt của cô, muốn nhìn kỹ hơn nữa nhưng cô đã buông tay anh ra.

"Thượng lộ bình an, Giáng Sinh an lành, gửi lời chúc của em đến mọi người." Trì Tiểu Ảnh vẫy tay, lui về phía sau, xoay người gạt máy trợ thính trong tai.

Tất cả thanh âm bên ngoài đều biến mất, thế giới thực sự rất im lặng, im lặng đến dị thường. Cô nhìn thấy vô số bóng người lướt qua, lại nhìn ra bầu trời đầy tuyết trắng, máy bay trên trời xanh bay cao, cũng thấy một giọt lệ nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn tay cô.

Đầu hạ năm ngoái, vụ nổ trên đường cao tốc Tân Giang khiến cơ thể cô bị thương, màng nhĩ vì bị tiếng nổ mạnh làm tổn thương nghiêm trọng nên hiện giờ cô gần như mất hoàn toàn thính lực, chỉ có thể dựa vào máy trợ thính cùng với quan sát khẩu hình mới có thể giao tiếp.

Đây cũng là hậu quả của một sai lầm, Trì Tiểu Ảnh tự giễu.

Nhưng chúng lại có quan hệ thế nào?

Mất thính lực, cô thuận lợi trở thành một tác giả mạng.

Mất đi tình yêu, cô sống như hiện tại cũng khá tốt.

Chỉ là lồng ngực có chút đớn đau mà thôi!

Không phải một chút, mà là rất đau...rất đau...

Chương 87: Không còn điều gì hơn thế này (III)

Edit: Nại

Beta: Lữ

Tần Lãng xuất trình hộ chiếu, chứng minh nhân dân và vé máy bay cho nhân viên sân bay đang mỉm cười. Ký gửi mấy vali hành lý đem theo. Quay đầu lại đã không còn thấy Trì Tiểu Ảnh đâu. Anh ngơ ngẩn thu hồi ánh mắt, thoáng cái người phụ nữ tóc đỏ đã đứng trước mặt anh.

"Tần, sao em không biết, chúng ta kết hôn từ khi nào thế?"

Khuôn mặt anh tuấn đỏ lên, anh thở dài: "Lia, xin lỗi, anh tưởng em..."

"Anh nghĩ em nghe không hiểu tiếng Trung? Tần, Kiệt Luân bị thương trên sân thi đấu bóng chày, anh giới thiệu bọn em tới Trung Quốc tiếp nhận trị liệu xoa bóp. Em ở đây đã nửa năm, một chút tiếng Trung có thể nghe hiểu. Anh không phải người thích đùa giỡn, đặc biệt là nói đùa kiểu này, vì sao vậy?" Lia hỏi.

Tần Lãng khổ sở nhếch nhếch khỏe miệng, Kiệt Luân và Lia là vợ chồng, giao tình của họ với anh không tệ. Kiệt Luân là một vận động viên bóng chày. Lệ Á là một bác sĩ, anh lần này từ Nam Phi về Bắc Kinh là muốn thăm Kiệt Luân. Chân của Kiệt Luân vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, anh cũng giống như Lia, lần này tới Luân Đôn để đón giáng sinh với con cái.

"Bởi vì cô ấy là một cô gái ngốc, nghe được anh nói như vậy, cô ấy sẽ không còn cảm thấy áy náy. Sau đó mới có thể an lòng hưởng thụ hạnh phúc. Lia, cô ấy tực sự rất ngốc, chỉ biết làm khổ chính mình thôi. Cứ cứng đầu đem mọi trách nhiệm đổ lên người mình. Làm như mình là thánh nhân vậy."

Lia nhún vai.

Cô gái phương Đông kia cười rất nhẹ nhàng, Tần Lãng đi tới thì cô ấy đã lập tức xoay người đi chỗ khác. Cô nhìn thấy bờ vai cô ấy thẳng tắp, còn không ngừng đưa tay lau mặt, nhìn thế nào cũng không giống đang cười!

"Anh yêu cô ấy?" Lia hỏi Tần Lãng

Tần Lãng chớp mắt, tự giễu: "Đây đâu phải tin tức mới, Lia, em là bác sĩ khoa tai, nếu bị ù tai có phải cần đến máy trợ thính không?"

"Ù tai thì chỉ cần đến ba ngày là có thể khôi phục thính lực, dùng đến máy trợ thính thì tai đã bị tổn thương nghiêm trọng, có thể là thính lực đã mất gần như hoàn toàn, làm sao thế?"

Tần Lãng cau mày, đi tới phòng hút thuốc, đi được nửa đường anh chạy ngược lại, xoay người đi đến phòng chờ của những chuyến bay trong nước, sân bay thông báo hành khách đi Tân Giang tới cửa số chín lên máy bay chuẩn bị đăng ký, anh vội chạy tới.

Đáng tiếc anh không có kiểm tra an ninh, không vào được phòng đăng ký, cũng không thấy cửa số chín lên máy bay đâu, con người đảo quanh, không thấy bóng dáng Trì Tiểu Ảnh đâu.

Anh lấy điện thoại ra, gọi cô, di động tắt máy, cô đã lên máy bay rồi?

Qua bức tường kính, Tần Lãng nhìn thấy từng chiếc máy bay lần lượt cất cánh.

Anh nheo mắt lại tìm kiếm, nhưng tìm thế nào? Cô bây giờ đã là vợ của người khác, tình cảm của Tuyên Tiêu dành cho cô mãnh liệt bao nhiêu, anh cũng đã thấy qua.

Anh không có quyền, cũng không có lý do gì để tìm cô nữa.

Có những lúc, có thể quan tâm, chăm sóc một người cũng là một loại hạnh phúc.

Hạnh phúc đó, anh đã mất đi.

Tần Lãng chậm rãi quay người rời đi, kéo đôi chân nặng nề trở về.

Anh không nhìn thấy ở quầy đăng lý, Trì Tiểu Ảnh hai mắt sưng đỏ, hai tay run run bước đến bàn đăng ký.

Cô không có cách nào khống chế bản thân mình, trốn trong phòng rửa tay, bưng mặt khóc thật lâu. Khóc nức nở, nên máy trợ tính bị làm rơi ra,

cô không nghe tiếng thông báo của sân bay, lúc cô đi ra, máy bay đã cất cánh.

"Cô à, cô có thể đổi chuyến bay." Nhân viên quầy đăng ký nói với cô.

Trì Tiểu Ảnh cắn môi, con ngươi trong hốc mắt di chuyển. Bất đắc dĩ xách hành lý ngồi lại ghế chờ. Chuyến bay tiếp theo là hai tiếng sau. Có một chuyến bay đến Quảng Châu sau khi đáp xuống đó lại tiếp tục đi đến Tân Giang.

Cô sợ lại bỏ lỡ chuyến bay lần nữa, cẩn thận nhét máy trợ thính vào tai.

Sân bay đang phát một chương trình truyền hình, một ca khúc giai điệu nhàn nhạt, sâu lắng.

"Gặp lại trong thánh phố trước khi ta lạc mất nhau.

Nắm trong tay là con diều giấy bị đứt dây.

Đó là bởi vì, chỉ khi tôi cô đơn người mới xuất hiện.

Hay bởi vì sự hiện diện của người làm tôi tự thấy xót xa.

Duyên phận đi qua tôi.

Để lại lời nhắn gửi xa xôi.

Hạnh phúc mộng ảo trong nháy mắt, để lại bao nhiêu tương tư.

Một đoạn tình có thể gắn kết hai con người.

Một đoạn đường có thể khiến số phận hai người thay đổi..."

Cô ngừng thở, nghe ra đây là ca khúc "Rẽ trái, rẽ phải". trong bài hát đó, có mấy câu khiến cô rất cảm động.

Đời người luôn có rất nhiều sự trùng hợp, một ngày nào đo hai đường thẳng song song cũng có thể cắt nhau.

Ở giữa một thành phố thân thuộc, lại không thể tìm thấy một bóng người thân quen.

Không thể tìm thấy có phải giống như không hề tồn tại hay không?

Ghi nhớ sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên đi, có phải hay không?

Cuộc đời không ngừng biến đổi, có người bước vào ắt có người đi ra. Vì thế không thể tìm lại nên lập tức quên đi.

Cuộc đời vẫn tiếp tục không ngừng, thấu hiểu được mất mát, sau đó sẽ nhìn thấu được những thứ quên quên nhớ nhớ vô hình.

Không còn nhìn thấy người, nhưng vẫn cảm thấy hơi ấm thân thuộc khi xưa.

Trì Tiểu Ảnh ngẩng mặt lên, nụ cười rưng rưng nước mắt.

Không còn nhìn thấy người, nhưng vẫn cảm thấy hơi ấm thân thuộc khi xưa.

Tuy rằng ý trời không cho Tần Lãng và cô được ở cùng nhau, thế nhưng cô vĩnh viễn ghi nhớ có một người đàn ông ấm áp, dịu dàng vào thời điểm cô đau buồn thống khổ nhất đã bước tới chở che cô, yêu thương cô, vậy là đủ rồi.

Anh không biết, cô đang nhìn anh, bóng hình trước mắt cô cứ mờ dần rồi mất hút.

Cô chậm rãi thu hồi tầm mắt, rồi lại nhìn thẳng về phía trước.

Đây chính là số mệnh, không có cách phản kháng, chỉ có thể đối mặt.

Thế nhưng trái tim giống như đang tan rã vậy, đó là đau thương.

Hoài niệm đúng là khó tránh khỏi.

Đau thương đúng là khó tránh khỏi.

Mặc kệ tâm trạng của bạn buồn hay vui.

Thời gian vẫn cứ thế trôi đi.

Sau khi hết năm, Trì Tiểu Ảnh chính thức đi vào sáng tác sách mới, bắt đầu từ giai đoạn phác thảo nhân vật. Cuốn sách mới này không giống với ba cuốn đã xuất bản trước đó, nó nhẹ nhàng, nhàn nhạt, lại như tiếng nức nở đau lòng, giống như tiếng thở dài cô quạnh. Sau mỗi một chương lại khiến người đọc rơi lệ. Có thể do hiện giờ trong lòng cô đang rất ngổn ngang. Về phần kết, vốn dĩ ban đầu cô muốn viết một cái kết thật đẹp. Nhưng bây giờ, cô lại không có dự định đó nữa, nhưng lại không đành lòng chia rẽ cặp đôi trong sách, họ đã phải trải qua bao nhiêu trắc trở dằn vặt để bước tới tình yêu chân chính. Cô đã mất đi tình yêu, sao có thể để cho nhân vật của mình cũng phải chịu nỗi đau đó chứ?

Khởi nguồn của tiểu thuyết chính là cuộc sống hiện thực, nhưng lại cao hơn cuộc sống ở chỗ có thể thêu dệt một ước mơ, khát vọng.

Ở trong mộng, bạn nghĩ sẽ vừa lòng đẹp ý hay sao?

Thời tiết dần thay đổi, ấm áp hơn, mưa nhiều hơn, đó cũng là lúc cuộc sống của con người tấp nập nhiều hơn.

Nếu như trời mưa, cô sẽ không viết sách mà ở nhà ngồi ngây ngô ngắm mưa, ngắm chán rồi sẽ mở nhạc, nghe đủ nhạc rồi sẽ đọc sách tiêu khiển. Đến tận khi buồn ngủ.

Cuộc sống của Trì Tiểu Ảnh bây giờ rất giống với những ẩn sĩ thời xưa, ngoài ra thì thỉnh thoảng cô vẫn biên soạn sách online, trao đổi một chút về tiến độ của sách xuất bản, cô dường như cắt đứt liên lạc với thế giới vậy.

Nhưng thế giới lại không quên lãng cô nữa.

"Tiểu Ảnh, em ở đâu, đang làm cái quái gì hả?"

Hai tháng Trì Tiểu Ảnh không về Tân Giang, Triệu Nhàn Ninh lo lắng không yên lòng.

"Ở nhà viết sách mới để xuất bản ạ."

"Hôm nay hay ngày mai sẽ xong?"

"Làm sao có thể, ít nhất còn phải mấy tháng nữa."

"Vậy sao mấy ngày nay em không bước chân ra khỏi nhà?" Trong lòng Triệu Nhàn Ninh cảm thấy bất thường. Trước đây Trì Tiểu Ảnh cũng viết sách xuất bản, nhưng cô cũng vẫn mười ngày, nửa tháng lại tới Tân Giang.

"Tới Tân Giang chơi đi, chị thực sự rất nhớ em."

Trì Tiểu Ảnh không biết làm sao, sáng sớm ngày thứ hai ngồi xe về Tân Giang.

Khi qua sông, cô đứng trên mạn phà nhìn thấy dự án chính của công trình cầu vượt qua sông đã sắp hoàn thành. Nghe nói tới quốc khánh sang năm chính thức đưa vào sử dụng. Phó tổng giám đốc của công ty xây dựng tới cắt băng khánh thành.

Cây cầu này cũng có công sức của Tuyên Tiêu, nhưng theo tính tình của anh sẽ không bao giờ đem những chuyện như thế này treo ở bên mép khoe khoang thách thức người khác.

Xe buýt tiến vào nhà ga, Trì Tiểu Ảnh vẫy một chiếc taxi tới hiệu sách Nhàn Ninh. Xe đi tới quảng trường, cô đột nhiên bắt gặp bên cạnh một chiếc BMW có một cô gái ôm bụng lớn bắt được một người đàn ông trung niên chở theo một người phụ nữ. Hắn ta hung hăng tát cô vợ khiến cô ngã nhào ra đất, cô lại ôm lấy chân hắn, hắn nhấc chân đá cô ra, còn đạp thêm mấy cái. Người qua đường trừng mắt níu lưỡi muốn tiến lên khuyên can, người đàn ông không nhịn được trừng mắt nhìn mọi người rồi mở cửa xe nghênh ngang bỏ đi. Đầu tóc cô vợ rối bù, khóc không thành tiếng.

Từ những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt cô gái, Trì Tiểu Ảnh thấy được vài điểm quen thuộc. Cô bảo tài xế dừng xe lại.

Xuống xe, đi tới trước mặt cô gái, cô thử dò xét hỏi: "Yên Nam Nam?"

Cô gái đang khóc rống ngẩn ra, ngẩng đầu lên, cô lật đật đứng dậy, vội vàng vuốt lại tóc tai, lại lai qua mặt mũi. Cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo.

"Thế này... vừa khéo đúng dịp?"

Vừa lên tiếng, khuôn mặt bị đánh của Yên Nam Nam cũng méo xệch đi.

Trì Tiểu Ảnh lấy trong túi xách ra một chiếc khăn giấy, đưa cho cô. Hai người đi tới một quán trà, Yên NamNam ở tròng phòng rửa tay sửa sang lại một chút.

"Hắn ta là...?" Trì Tiểu Ảnh hỏi

"Chồng tôi, haha, trước mắt đúng là như vậy, khả năng sau này, à không, mấy hôm nữa sẽ không phải. Hắn ta bây giờ là giám đốc quản lý kinh doanh của một xí nghiệp lớn. Luôn luôn lui tới Tân Giang, tôi theo dõi rất lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng bắt gặp hai người bọn họ đang lăn lộn trên giường, kết quả lại để hắn và con hồ ly tinh kia chạy mất. Lại còn ra tay đánh tôi một trận, nếu không phải tôi đang giúp hắn ta sinh con trai, nói không chứng hắn đã đánh chết tôi luôn rồi. Trì Tiểu Ảnh, cô cười nhạo tôi cũng được. Đúng là trước đây tôi cũng đã từng làm như vậy với vợ trước của hắn ta, hắn ta cũng đã từng thương yêu tôi, hiện giờ chính là báo ứng, ăn miếng trả miếng, gieo gió gặt bão. Đàn ông, con mẹ nó, đều là đồ tồi. Muốn cắt đứt với con này, không nhả ra một nửa tài sản thì đừng hòng được như ý." Yên Nam Nam rít một hơi thuốc, dí mạnh đầu lọc, ác độc nói.

Trì Tiểu Ảnh cười cười khẽ hỏi: "Cô có muốn ăn chút gì đó không?"

Yên Nam Nam nghiêng người nhìn cô, giống như lửa giận đang bùng cháy bị tạt ngay một xô nước lạnh.

"Trì Tiểu Ảnh, tại sao cô vẫn không gì thay đổi thế? Vẫn là cô vợ nhỏ cúi đầu nhẫn nhục, nghe nói Tuyên Tiêu đi Hải Nam 'đãi vàng', hai người vẫn không thành? Thế nhưng cô vẫn khiến tôi hâm mộ đấy. Phụ nữ, trước hết cần tự lập, đàn ông là thứ không thể dựa vào. Tôi không ăn. Sau này con trai tôi phải để cho bảo mẫu nuôi, tôi cũng không yên lòng, nhưng vẫn phải tự bảo vệ bảo vệ 'mặt trận' của chính mình thôi."

"Cô nên đi bệnh viện lấy ít thuốc, ở đây sưng hết lên rồi." Trì Tiểu Ảnh chỉ chỉ hai bên má Yên Nam Nam.

"Không cần, cái này...cũng không phải lần đầu tiên, tôi có kinh nghiệm rồi..." Yên Nam Nam mất mặt nhếch miệng. đụng đến chỗ đau không khỏi hít một hơi.

Đối với Yên Nam Nam, cô không có một chút gì hả hê, cười trên nỗi đau của người khác, nhưng cũng không có một chút đồng cảm.

Yên Nam Nam đã là người trưởng thành, sự lựa chọn của cô ấy thế nào đó là chuyện của cô ấy, người khác chỉ có thể đứng xem mà thôi.

Chương 88: Không điều gì tốt hơn thế này (IV)

Edit: Nại

Beta: Lữ

"Sắc mặt xanh xao vàng vọt, viết sách mới bận đến thế này sao?" Sau khi Trì Tiểu Ảnh tới, Triệu Nhàn Ninh cùng cô nghỉ ngơi, lúc tán dóc thì cùng uống đủ loại trà. Cô chưa bao giờ cho Trì Tiểu Ảnh uống cà phê. Sinh hoạt hàng ngày của Trì Tiểu Ảnh đã đảo điên lắm trồi, không cần dùng cà phê để nâng cao tinh thần nữa.

Trì Tiểu Ảnh thổi mấy lá trà trôi nổi trong chén, khẽ mỉm cười: "Vạn sự khởi đầu nan, ngay từ đầu có chút khó khăn, nhưng sau đó sẽ tốt hơn thôi. Trong tiệm buôn bán thế nào rồi?"

"Em đừng có lái chủ đề câu chuyện, Tiểu Ảnh, có phải em đã xảy ra vấn đề gì không? Chị cảm thấy em đáng trốn tránh chị, vậy nên mới lâu như thế không đến Tân Giang?"

"Không có..."

Triệu Nhàn Ninh không thương tiếc trừng mắt nhìn cô: "Tốt nhất là không có. Một lúc nữa em tới phòng cà phê số ba nhé, chồng chị đang đợi em ở đó."

"Hả?" Trì Tiểu Ảnh hết hồn: "Chồng chị tìm em có việc gì?"

Triệu Nhàn Ninh phì cười: "Nhìn bộ dạng hoảng hốt của em kìa, đúng là chồng chị tìm em, chả là có một người bạn, anh ấy giới thiệu là một người đàn ông rất tốt."

Tiểu Ảnh cười cười, không lo lắng nữa, an tâm thưởng trà. "Cũng không phải lựa chọn điều động công nhân viên chức. Còn tiến cử gì chứ?"

"Giúp em chọn đối tượng sao có thể so sánh với điều động cán bộ chứ, phiền phức hơn nhiều chứ. Cao quá không được, thấp của cũng không được. chồng chị chưa từng làm mấy việc thế này đâu. Cũng bởi vì em nên anh ấy mới chú ý giúp một người. em nhất định phải đi.

"Đi với không đi kết quả nào chẳng giống nhau?"

"Vì sao?"

"Tình yêu có được là do duyên số, nhưng cũng cần mở lòng. Em bây giờ trong lòng không có chuyện ấy".

"Tình cảm trong lòng có thể từ từ điều chỉnh. Duyên phận không thể bỏ lỡ. Tiểu Ảnh, em không thể chời đợi thêm được nữa..."

"Em đến giờ vẫn chưa chờ đợi ai cả." Trì Tiểu Ảnh cắt lời cô, ánh mắt mất phương hướng chuyển ra ngoài cửa sổ. Trên đường cái, sắc xuân tươi đẹp phiêu phiêu. Tình nhân có đôi có cặp, đều nói yêu là cảm giác của trái tim, không cần so sánh ai hơn ai, có những khi lại chẳng thể kiềm hãm được.

Cô đã gần ba mươi, có hai người đàn ông mà cô đã từng dùng toàn bộ sức lực để yêu. Bây giờ còn một người.

"Em nhớ có một triết gia từng nói: nếu chưa kết hôn bạn sẽ hối hận, kết hôn rồi cũng vẫn hối hận. Người trước hối tiếc vì cảm thấy cô đơn lẻ bóng. Người sau hối tiếc vì không thể tránh khỏi tổn thương. Nhàn Ninh, nếu như em còn có thể yêu, em chỉ muốn viết hết vào trong sách, yêu hình tượng người đàn ông trong sách, chứ em hiện giờ không có ý định yêu đương với bất kỳ người đàn ông nào cả."

"Em đang tránh! Không được, hôm nay bất kể thế nào em cũng phải gặp mặt người đàn ông kia, bất quá giữu lại cho chồng chị chút mặt mũi. Không nhất định phải có kết quả, thế kỷ hai mươi mốt, nam nữ xa lạ cùng uống một tách trà đâu có đi ngược lại với thuần phong mĩ tục chứ. Chị đưa em đi, cả quãng đường." Triệu Nhàn Ninh hết sức chú ý giữ chặt cô.

Trì Tiểu Ảnh muốn kháng nghị, Triệu Nhàn Ninh kéo cô ra khỏi cửa, trước khi đi không quên chỉnh trang lại cho cô.

Trì Tiểu Ảnh dở khóc dở cười, vợ chồng Triệu Nhàn Ninh thu xếp chu đáo đến thế này, cô không thể qua loa khiến họ mất hết thể diện được.

Triệu Nhàn Ninh đưa cô tới phòng cà phê, đẩy Trì Tiểu Ảnh đến trước cửa rồi mới yên tâm rời đi.

Bên trong nhìn lướt qua không có ai, trên bàn có một chén trà còn bốc hơi nóng. Còn có mấy đĩa hạt cắn cùng hoa quả. Đang buồn bực, cô thoáng nhìn thấy phòng rửa tay hình như có động tĩnh. Trì Tiểu Ảnh bước đến ghế ngồi xuống, người phục vụ vừa mang trà chanh vào, thấp giọng hỏi cô có cần thêm gì không, Trì Tiểu Ảnh khoát khoát tay. Phục vụ đi ra, thuận tay đóng cửa lại. Cô vừa uống trà, vừa chờ.

Không bao lâu sau, cửa phòng rửa tay mở ra, một người đàn ông bước ra, Trì Tiểu Ảnh vội đứng dậy, đang định chào hỏi thì con mắt bỗng trợn to.

Người đàn ông tuấn lãng nhướn mày đánh giá cô từ trên xuống dưới, gật đầu một cái: "Tiểu Ảnh."

"Tuyên Tiêu!" Trì Tiểu Ảnh như cái máy mà tiếp lời. Cô lấy lại tinh thần, kỳ lạ hỏi: "Tại sao lại là anh?"

"Vì sao không thể là anh?" Tuyên Tiêu hỏi ngược lại.

Trì Tiểu Ảnh không biết nên khóc hay nên cười: "Đây nếu là trò đùa cũng không nên như thế chứ."

"Ai nói đây là trò đùa? Anh ấy giới thiệu anh cường điệu lắm sao?"

"Không có."

Ánh mắt sáng rực của Tuyên Tiêu nhìn cô chằm chằm, khiến cô không dám nhìn thẳng nhưng lại không thể không nhìn thẳng. nếu không cô sẽ chẳng biết anh đang nói cái gì.

"Không có thì mau ngồi xuống uống ly cà phê, em uống gì?"

"Không cần đâu, chúng ta giải tán thôi." Trì Tiểu Ảnh lắc đầu.

Tay của Tuyên Tiêu cứng đờ giữa không trung, chậm rãi ngẩng đầu lên: "Tiểu Ảnh, chúng ta đã hai năm không gặp, cùng ngồi uống ly cà phê cũng không được sao?"

Trì Tiểu Ảnh nhàn nhạt cười một tiếng, suy nghĩ một chút lại ngồi xuống.

TuyênTiêu gọi một tách blue mountain, Trì Tiểu Ảnh muốn một ly .

"Anh về Tân Giang khi nào? À đúng rồi, sao anh quen biết chồng chị Nhàn Ninh?" Trì Tiểu Ảnh hỏi.

"Chồng cô ấy công tác bên chính phủ, tới Hải Nam làm hạng mục, trước khi đi anh ta có tìm hiểu qua, có lẽ muốn mở một văn phòng ở Hải Nam. Cứ như vậy bọn anh quen biết. có lần anh ta vô tình nói cần tìm đối tượng cho người nhà, muốn anh giúp. Anh hỏi người như thế nào, anh ấy nói 'Cậu...' thế nên sau đó anh trở về Tân Giang, tới hôm nay là ngày thứ ba.

"Chúng ta không phải là không quen biết, anh cần gì phải làm như vậy?"

Trà sữa có hơi nóng, Trì Tiểu Ảnh thổi rất lâu mới dám cắm ống hút.

Tình hình gần đây của cô anh không phải không biết, hết Tết vẫn ân cần gửi tin nhắn hỏi thăm sức khỏe!

"Trì Tiểu Ảnh, ngồi trước mặt em lúc này là đối tượng hẹn hò, không phải chồng trước, em hiểu ý anh không?"

Bị trà sữa làm nóng, Trì Tiểu Ảnh để ly xuống kỳ quái nhìn, cái này không phải vẫn chỉ là một người hay sao?

"Chúng ta uống cà phê xong sẽ xuống đường dạo phố, sau đó đi ăn tối. Nếu em không tránh né anh chúng ta tiếp tục tiến xa hơn được không?" Tuyên Tiêu dò hỏi.

Trì Tiểu Ảnh hoảng hốt, đầu óc vừa bay đi đã nhẹ nhàng trở về.

Cô không cùng Tuyên Tiêu đi dạo phố, cũng không đi ăn tối. Uống cà phê xong liền rời khỏi.

Cuộc sống không phải khúc gỗ, cưa đi một đoạn có thể ghép thêm một đoạn, tình cảm cũng không phải một cây cải củ, nhổ một gốc có thể trồng lại một gốc.

Yêu - hoặc là không gì cả.

Cô vất vả bước đi, đến bây giờ trong lòng đích thực còn có một bóng hình mờ nhạt. Bây giờ còn qua lại với Tuyên Tiêu, thì những thứ đó phải coi là gì?

Tuyên Tiêu là một người thay thế hay sao?

Cô không làm nổi, Tuyên Tiêu cao ngạo như vậy, về sau sẽ thế nào cô không rõ nhưng bây giờ không thể.

Tuyên Tiêu không nói gì thêm, đưa cô đến trạm xe. Dọc đường kể cho cô nghe chuyện công việc ở Hải Nam, rất thú vị. cô nghe xong cười mãi không thôi. Anh nói Mạc Vy ở Hải Nam bây giờ là một nhà thiết kế kiêm người mẫu rất nổi tiếng, bình thường người vây quanh cô ấy như một đám ong vo ve gọi 'ong mật."

"Mạc Vy rất tốt." Cô nhẹ nhàng cảm thán.

Tuyên Tiêu khẽ hừ một tiếng. "Một người tùy hứng, ngang ngược, không thể so sánh với em."

Xe buýt gần chạy, Trì Tiểu Ảnh ngồi gần cửa sổ hướng về phía Tuyên Tiêu đang đứng vẫy tay chào, không biết làm sao trong lòng đột nhiên chua xót, nước mắt cứ thế chảy ra.

Cô sợ Tuyên Tiêu trông thấy vội vàng cúi đầu.

Nếu như trước đây giữa họ không có hiểu lầm, nếu cô không thích Tần Lãng, hiện giờ cô nhất định sẽ không chần chừ chạy tới bên anh lần nữa.

Trên đời này vốn không có nếu như.

Nên chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, cô đã thay lòng, tình yêu, nói không có tức là không có.

Tuyên Tiêu vẫn còn đứng tại chỗ đó, nhưng cô thì đã đi quá xa rồi.

Xuống xe trời đã tối. Trì Tiểu Ảnh gặp được cậu bước ra khỏi quá bi-a, ở đây làm ăn không tệ, cả ngày đều vui vẻ.

"Tiểu Ảnh, con đi đâu vậy?" Cậu nhìn cái túi trong tay cô.

"Con vừa đi Tân Giang về." Trì Tiểu Ảnh cười, đứng một bên nhìn người ta chơi bi-a.

"Con mau về nhà đi, cậu vừa nghe Lưu Tam bán đồ ăn trên phố nói có người hỏi thăm nhà con, còn nói giọng của người địa phương khác."

Trì Tiểu Ảnh sửng sốt một chút: "Có phải người đã mua nhà hay không?"

Cô vẫn luôn thúc giục cậu đem hợp đồng mua lại nhà, nhưng không biết người kia bị Tuyên Tiêu sai khiến đi đâu rồi, không liên lạc được.

Cậu cô đỏ mặt: "Không phải, không phải, cậu sẽ không nói dối con."

Trì Tiểu Ảnh hồ nghi trở về nhà. Vừa mới vào cổng lớn của khu, cô đã nhìn thấy một chiếc xe rất quen mắt dựng ở trong sân, chiếc xe kia bám bụi bản thỉu, che đi giá trị vố có của bản thân. Một người đàn ông mệt mỏi đứng ở bên xe, một đám trẻ con vây quanh anh, không tìm thấy cửa phòng trọ của cô, anh đứng ở đây chơi với trẻ con?

Anh dịu dàng ngồi xuống, mỉm cười, khóe mắt nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đang bước tới, trăm mối cảm xúc ngổn ngang khiến vành mắt anh không khỏi lòa đi.

"Anh... sao lại đến đây?"

Hôm nay việc ngoài ý muốn phát sinh hơi nhiều. Não bộ đáng thương của cô...không đủ dùng.

"Anh đến London trước, sau đó ngồi máy bay tới Nam Phi, rồi bay thẳng tới Canada. Từ Canada trở về Bắc Kinh, rồi lại lập tức lái xe đến đây." Trong mắt anh hiện đầy tơ máu, nhưng ý cười lại hết sức thoải mái.

Cô muốn hỏi anh sao lại đi xa như thế, có thể do quá khẩn trương, người vây quanh xem ngày càng nhiều, cô chỉ có thể đưa anh về nhà cô trước.

Anh mới ròng rã hai mươi tiếng trên xe, dọc đường chỉ ăn có vài niếng. cô vội vàng vào bếp nấu cơm cho anh. Trong tủ lạnh không có cái gì, chỉ đành nấu mì. Nước ùng ục sôi, ánh mắt Trì Tiểu Ảnh như có nước, cô cố gắng ép nước mặt trở vào trong.

Mì nấu xong thì anh đã nằm trên sofa ngủ mất, tiếng thở đều đều, ngủ rất say.

Cô không muốn gọi anh dậy, đi lấy chăn đắp lên cho anh. Nhìn vẻ mặt có chút tiều tụy nước mắt cô lại chảy xuống.

Anh ngủ liền đến sáng hôm sau mới tỉnh.

Cô vẫn như mọi ngày, ở trong phòng viết văn, nhưng không thể nào tập trung được, viết một lúc lại chạy ra xem một lần.

Ánh rạng đông nhuộm đỏ cả chân trời, cô đứng dậy xoa xoa hai mắt, ra khỏi phòng anh đã không còn nằm trên sofa, trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào.

Cô ngạc nhiên, trong lòng yên bình đến lạ.

"Chào buổi sáng." Sau giấc ngủ đủ, lại vừa mới tăm xong. Tinh thần anh đã khôi phục bình thường.

"Chào buổi sáng." Cô ngây ngốc nói theo.

Anh nhìn cô thả tóc, quần áo rộng thùng thình, giống con nít, khẽ mỉm cười nói: "Thật đáng yêu."

"Ừm." Cô gật đầu, sau đó mới rõ anh vừa nói cái gì, sắc mặt đỏ đến tận mang tai.

Anh cười to, đi tới ôm lấy cô.

Cái ôm này khiến hai người không kìm được mà cứng ngắc. Sau đó nụ hôn của anh liền rơi xuống.

Anh như một thanh niên mới lớn, hôn rất cuồng nhiệt, lại giống như người tìm được kho báu, cẩn thận coi chừng rồi lại vui sướng không gì sánh nổi.

Nước mắt cứ một giọt lại một giọt rơi xuống.

Anh vẫn hôn cô, nụ hôn ướt át từ môi cô chuyển đến mắt, hôn đi những giọe lệ của cô. Cô run rẩy, hai người càng ngày càng dính sát lấy nhau.

Cơ thể anh đang nóng dần lên, hô hấp có phần gấp gáp, sự nguy hiểm tăng lên.

"Anh ...đi xa như vậy chỉ vì muốn đến hôn em?" Cô thút thít hỏi.

"Lý do này không đủ sao?" Anh cúi người ôm lấy cô, bế cô vào phòng ngủ.

Trong phòng rèm cửa kéo kín, thế giới chỉ còn lại sắc xám trong đây. Cô như búp bê nhỏ dễ thương nhanh chóng bị lột sạch, anh nhẹ nhàng hôn lên trán, đương nhiên chỉ là tạm thời, rồi nhanh chóng, miệng lưỡi kia trượt xuống một đường, qua khuôn mặt cô, tới cổ...tới ngực...rốn...rồi tới giới hạn...

Không có bất kỳ cản trở nào, không có bất kỳ lo lắng nào, khi anh hôn xuống, thân thể cô bắt đầu ẩm ướt.

Cô giãy giụa, rồi lại nhắm nắt, hồi hộp chờ đợi.

Cô chờ đến lúc một luồng sức mạnh bao trùm tới, anh nhanh chóng tiến vào trong cô, sau đó điên cuồng vận động. Thân thể cô lập tức mềm nhũn, bồng bềnh trôi nổi theo từng động tác của anh.

Máy trợ thính rơi ra khỏi tai, cô không nghe được âm thanh anh nói, thấy miệng anh khẽ mấp máy: "Anh yêu em, Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh..."

"Em cũng yêu anh, Tần Lãng!" Cô nói như khóc, cơ thể đã theo tiết tấu của anh, bay vào thiên đường từ lúc nào.

Chương 89: Không điều gì hơn thế này (Full)

Edit: Nại

Beta: Lữ

"Ông chủ, hai chén sữa đậu nành, ba bánh quẩy cho hai người." Trì Tiểu Ảnh cao giọng nói với chủ tiệm bánh quẩy.

"Tới đây." Ông chủ trả lời, bà chủ nhanh chóng sắp xếp.

Trì Tiểu Ảnh quay đầu lại, nhìn Tần Lãng mỉm cười: "Quán ăn này buôn bán rất tốt, người đi làm hay học sinh đều tới đây ăn, em cũng là khách quen ở chỗ này." Sau đó cô cúi đầu ghé đến bên tai anh: "Không cho anh mang mấy quy tắc vệ sinh ra nói cái gì mà vỉa hè bụi bẩn, đồ ăn dầu mỡ không tốt đâu. Em thích ăn ở đây."

Tần Lãng cưng chiều nắm lấy tay cô. "Được, lời em nói là chân lý, anh nhất định nghe theo."

Mặt mày cô vui vẻ rạng rỡ.

Mới sáng sớm, gió khẽ thoảng qua khuôn mặt hồng nhuận của cô, ánh mắt ngượng ngùng, đôi môi mỉm cười. Anh có cảm giác mình đang nằm mơ. Nếu như tương tư về cô ít hơn một chút, nếu như dũng khí của anh ít hơn một chút, anh đã không đi Canada, tìm được Ninh Bối Bối hỏi rõ mọi chuyện, có lẽ, trọn kiếp này anh và cô đã vĩnh viễn bỏ lỡ nhau.

Suy nghĩ lại, quả thật rất đáng sợ.

Lần lượt trùng phùng, lần lượt sửa sai. Bây giờ có thể nắm tay nhau ngồi chung một chỗ, anh không dám oán hận sự sắp xếp của ông trời một chút nào, chỉ biết cảm ơn mà thôi.

Sữa đậu nành và bánh quẩy vàng óng được bê lên, vừa nóng vừa mềm, mùi vị rất ngon. Anh vừa ăn vừa gật đầu khen ngợi.

"Mỗi buổi sáng em tắt máy tính, sẽ đi bộ tới đây, uống chút sữa đậu nành, mua thêm chút đồ rồi tới công viên đi dạo. Xong xuôi sẽ đi mua đồ về nấu ăn, ăn xong thì đi ngủ."

"Sau này không cho phép như vậy nữa, ban ngày làm việc, buổi tối nghỉ ngơi, anh không muốn sau khi kết hôn một người thức một người ngủ."

"Ai... ai muốn kết hôn với anh?" Cô đỏ mặt vùi đầu vào chén sữa.

"Anh lớn tuổi như thế này đâu còn ai chịu gả cho anh nữa, chỉ có thể lấy một cô ngốc này thôi." Anh giả bộ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cô trợn mắt: "Anh còn ủy khuất?"

Anh thâm tình nắm lấy tay cô: "Không có, một chút cũng không có. Anh đi mấy vạn dặm đường xa, tóc cũng đợi đến bạc trắng mới lấy được em, nào dám cảm thấy ủy khuất chứ. Tiểu Ảnh, chúng ta kết hôn nhé!"

Cô ngạc nhiên, há miệng.

"Không cần chọn ngày lành tháng tốt. Cải lương không bằng bạo lực, ngay hôm nay, ngay tại đây chúng ta lập tức đi đăng ký. Anh thấy bộ dạng chúng ta như vậy là tốt rồi, được không?"

Cô cắn môi, thật lâu mới gật đầu.

Trước đây thiên toán vạn toán, việc này phải lên kế hoạch rất lâu cũng không thể đi đến kết quả cuối cùng. Bây giờ hai người ăn mặc tùy ý, ăn sáng xong cùng nhau đi chụp tấm hình, đến chỗ đăng ký kết hôn ghi danh, điền thông tin vào. Cán bộ phụ trách xét duyệt xong lấy ra đưa cho họ hai cuốn sổ màu đỏ. Họ dán tấm hình vừa chụp lên, chính thức trở thành vợ chồng.

Đi khỏi chỗ ghi danh. Tần Lãng lúc này mới ôm chặt lấy cô, hôn cô một cái. Hai người nhìn nhau cười cười rồi trở về khu nhà trọ.

Về đến nhà, Tần Lãng mới gọi điện báo cho bố mẹ, cô cũng gọi điện thoại cho mẹ nói chuyện kết hôn, khiến mọi người ở Bắc Kinh rối loạn toàn bộ.

Trái lại chỗ họ rất an bình. Trên đường mua một bó hoa đi tới trước mộ của bố Trì Tiểu Ảnh thắp hương, Trì Tiểu Ảnh muốn đưa Tần Lãng giới thiệu cho bố.

Nhưng cuộc sống bởi vì có thêm một người nên phải thay đổi.

Sau khi kết hôn không thể hai người ở hai nơi. Công việc của Trì Tiểu Ảnh không bị giới hạn bởi không gian. Cho nên cô dọn dẹp hành lý đi theo anh.

Công việc của Tần Lãng ở Nam Phi vẫn chưa kết thúc. Anh muốn đến đó thông báo một chút, tiện thể dẫn Trì Tiểu Ảnh đi hưởng tuần trăng mật. Về sau Tần Lãng cảm thấy điều kiện ở bên Canada không tồi, cân nhắc đưa cả Hạ Tú Phân tới đó. Ở đó cũng có bệnh viện đã nhiều lần mời anh đến làm việc.

Trì Tiểu Ảnh không có ý kiến, ngoại trừ cần phải bồi dưỡng thêm trình độ tiếng Anh, qua bên đó Ninh Bối Bối cũng không thấy cô đơn. Chỉ là không biết Hạ Tú Phân có đồng ý hay không. Bởi vì bà và bác kỹ sư cùng phòng đang ở giữa thời gian yêu đường.

Nhưng những chuyện sau này không cần lo lắng, trước tiên nên hưởng thụ cuộc sống của hai người là được rồi.

Khi Tần Lãng chính thức trở thành chồng hợp pháp của cô. Trì Tiểu Ảnh mới biết thì ra đối với cô anh rất mực cưng chiều chỉ là để dụ dỗ. Giờ bụng cô đang bị anh làm tới chướng đau. Anh đúng là một người đàn ông kinh nghiệm phong phú, mọi thao tác đều khiến cảm xúc thăng hoa, có thể khiến cô như thấy cả trái tim của anh. Xa nhau một chút, anh có thể dính lây cô không ngừng, không nói những lời đường mật phù phiếm dỗ ngon dỗ ngọt, mà là những lời nói từ tận đáy lòng, khiến người nghe vĩnh viễn không cảm thấy đủ. Buổi tối chính là lúc tình cảm kích thích nhất, sự hoan ái trí mạng khiến cô trầm mê.

Không chỉ đối tốt với cô, anh cũng rất quan tấm đến người thân cuả cô, bình thường có thể nói chuyện cùng một người không nghe thấy gì như cô mấy tiếng liên tục. Cũng có khi lui tới tiệm bi-a của cậu cô nói chuyện buôn bán làm ăn một chút.

Buổi tối hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ, cô nắm nhìn gương mặt anh, kéo tay anh khe khẽ hôn. Nước mắt lại rơi.

Tuy cô là người viết tiểu thuyết tình cảm, nhưng vẫn không tin thế gian lại có những mối tình hoang đường đến vậy. Cô và Tần Lãng đều là những người từng trải qua hôn nhân, có thể dùng kinh nghiệm đóa hóa giải mọi xích mích, tạo ra một tình cảm vững bền, cùng nắm tay nhau tiến về phía trước.

Sau khi ở tỉnh nhỏ này một thời gian, anh chở cô về Bắc Kinh. Tần Thiên mở một bữa tiệc rượu muốn đưa chị dâu giới thiệu cho mọi người thân trong nhà.

Vợ chồng Triệu Nhàn Ninh tới tiễn họ, Triệu Nhàn Ninh nhìn Trì Tiểu Ảnh cứ khóc thút thít, nói cuối cùng cũng đã đợi được cây vạn tuế này ra hoa, chồng chị ấy không ngực than khẽ. Ánh mắt cô liếc nhìn chiếc xe bên kia, cửa xe đóng chặt.

Trì Tiểu Ảnh vừa nhìn thấy đã biết người ngồi trong xe là ai. Nhưng cô không bước tới.

Cô đã sớm nói, đời này cô nợ anh, họ đều đã mắc sai lầm, thế nên mới không có cách nào ở chung một chỗ. Mong kiếp sau gặp lại cô và anh có thể nghiêm túc coi đối phương là bạn bè.

Nói chuyện một lát, phải từ biệt.

Tần Lãng bắt tay với mọi người, mở cửa xe cho Trì Tiểu Ảnh, ngồi vào xe thắt dây an toàn cho cô.

Lần này đi có thể là cả đời, Trì Tiểu Ảnh không nhịn được quay đầu lại thấy Tuyên Tiêu từ trong xe bước ra, tròng mắt ngấn lệ, khiến mắt cô không khỏi mờ đi.

"Tiểu Ảnh..." Tần Lãng ôn nhu gọi tên cô. Xoay người cô lại, lau đi hàng nước mắt của cô. "Chúng ta về nhà thôi."

Cô gật đầu, anh khởi động xe, một cánh tay ôm lấy eo cô,

Tân Giang ngày càng xa.

Tiệc rượu ở Bắc Kinh xong xuôi, họ cùng nhau đi Nam Phi. Ở Nam Phi rong chơi hai tháng, hai người trở lại Bắc Kinh.

Mùa thu ở Bắc Kinh đúng là đẹp nhất. Trì Tiểu Ảnh đã hoàn thành xong sách xuất bản. Cùng người biên tập lại hẹn gặp mặt nhau. Biên tập viên biết cô đã chuyển tới Bắc Kinh thì vô cùng cao hứng, không kìm nổi muốn ký hợp đồng cuốn sách tiếp theo.

Trì Tiểu Ảnh lắc đầu, hai hôm nay bụng cô có chút không thoải mái, không thể viết sách. Cô nghi ngờ, không lẽ...

Nếu thật sự như vậy, cô muốn nghỉ ngơi một vài năm, dù sao cô cũng đã gần ba mươi.

Tần Lãng ở bệnh viện chờ cô, làm kiểm tra xong, kết quả cô đã mang thai, dự kiến sinh vào tháng năm năm sau.

Trì Tiểu Ảnh nhìn bóng dáng mơ hồ trên tấm ảnh siêu âm. Nghĩ đếnlần đầu tiên mang thai, hình như là giọt máu của anh chạy vào trong cơ thể cô 'đánh dấu chủ quyền'

Hai người họ nhất định sẽ cùng nhau chăm sóc, nuôi dạy sinh mạng bé nhỏ này.

Trong bụng có thêm một sinh mạng khiến cô cảm thấy không đúng lắm. Trong lòng thấy rất khẩn trương. Vì cô biết trước mắt có rất nhiều trách nhiệm đang chờ mình. Nhưng rất nhanh sau đó cô đã bình tĩnh lại, cô thích nghe nhạc, đọc sách, tránh xa máy tình, ăn tất cả những món có lợi cho thai nhi. Tần Lãng đã đề ra vài quy định, mấy giờ cô phải đi ngủ thì cô nhất định phải lên giường đúng giờ.

Tần Lãng là lần thứ hai làm cha nhưng anh vẫn rất phấn khích, suốt ngày đem những kinh nghiệm trong ngành áp lên người cô. Mỗi tối đều vén áo cô lên xem xét cái bụng cô xem có gì thay đổi không. Mọi tiệc rượu đều bị anh từ chối, vì anh muốn ngày ngày cùng cô đi tản bộ, hoặc là cùng nhau đi xem phim...

Tần Thiên lúc nào cũng chế nhạo họ lấy nhau đã lâu như thế rồi mà vẫn còn dính lấy nhau không rời.

Điện thoại reo.

Bắc Kinh đã vào mùa đông, ánh hoàng hôn ấm áp, cô đang nằm trong phòng sách sưởi nắng. Thì di động chợt rung lên.

Cô mở máy, là một dãy số xa lạ, nhưng vừa nghe thấy tiếng hỏi thăm, lòng cô đã dựng đứng.

"Đang làm việc sao?" Tuyên Tiêu hỏi, âm thanh có phần tịch mịch.

"Không, em đang đọc sách, em ...đang mang thai, nên xem chút sách của trẻ nhỏ."

"Anh nghe nói mang thai rất cực. Cơ thể còn nôn ói không?"

Phản ứng của cô khi mang thai rất nặng, tới tháng thứ ba vẫn còn nôn.

"Không còn, bây giờ đã là một bà bụng bự rồi, cái gì cũng có thể ăn được."

Có thể cùng Tuyên Tiêu thoải mái nói chuyện phiếm thật tốt, giọng cô rất thanh nhẹ: "Có khỏe không?"

"Ừm, anh rất thích mùa đông ở đây. Càng thích sự xa lạ của nó nữa. hoàn cảnh lạ lẫm mới không thấy cảnh sinh tình."

Cô trầm mặc, nghe được tiếng thở của anh.

"Tiểu Ảnh, anh sắp kết hôn rồi." Tuyên Tiêu nói.

"Ừ."

"Là Mạc Vy."

"Ừ, rất tốt."

"Rất tốt, có điều phải dạy dỗ lại cô ấy một chút, cô ấy nói trước ba mươi lăm tuổi sẽ không sinh con. Tới việc sinh hoạt vợ chồng cũng vừa thấy đã bỏ chạy. Dù thế nào anh cũng muốn nghe tiếng trẻ con."

Tim cô ngừng nửa nhịp.

"Tiểu Ảnh, em sinh con xong muốn anh làm cha nuôi không?"

"Sao nghe giống âm mưu thông đồng vậy?" Cô cười cười, trong bụng dột nhiên có động tĩnh làm cô giật mình trợn tròn hai mắt.

"Anh nói đùa thôi, Tiểu Ảnh, em đã xem "2012" chưa?"

"Chưa xem qua." Đó là một bộ phim có bối cảnh chiến loạn, cô nhát gan nên không dám xem.

"Đó là một bộ phim lấy cảm hứng từ lời tiên đoán của Maya, nói rằng năm 2012 cả vũ trụ cùng trái đất của chúng ta sẽ bị hủy diệt. Sau khi anh xem xong trong lòng lại mong ngóng tới ngày đó, chúng ta cùng nhau rời

đi, cùng nhau sống lại, sẽ lần nữa gặp nhau, ha ha, ý nghĩ thật viển vông. Tiểu Ảnh, dưỡng thai tốt nhé, anh đi làm..."

Anh cúp điện thoại, Trì Tiểu Ảnh nhìn di động ngẩn người sau đó ra khỏi phòng sách.

Trời đã tối rồi, người giúp việc đang làm ơm trong bếp. Một gốc mai vòng trong sân đang chuẩn bị đâm chánh. Phía đông, mảnh trăng cong cong đang nhú dần. Cánh cổng lớn màu đỏ mở ra, Tần Lãng từ bên ngoài đi vào, bé con trong bụng lại đạp cô một cái.

Cô nở nụ cười, đi tới chỗ Tần Lãng đón anh. Phấn khích nói cho anh biết bé con đã bắt đầu biết đạp rồi.

Tần Lãng cúi người, ghé sát vào bụng cô, người giúp việc che miệng cười trộm.

Cô không hề biết, cặp mắt mình đã đỏ lên.

Ích kỷ cũng được, bạc tình bạc nghĩa cũng không sao, họ thản nhiên chấp nhận hết, chỉ để giữ lấy khoảnh khắc này.

Cơm canh nóng hổi, không khí tĩnh lặng, gian nhà ấm áp, ánh đèn sáng rực, người chồng tàn tầm trở về, bé con đang thành hình trong bụng. Lúc này đây cô như sở hữu toàn bộ thế giới.

Đúng như vậy, thế gian không còn điều gì tốt đẹp hơn thế này.

THE END